HoaTử Đằng...
đã một lần **heo** ủa

Mục lục

Lời Mở Đầu

Chương 0: Giới Thiệu

Chương 1: Tử Đằng_Hoa Kia Sao Vội Úa Tàn

Chương 2: Tử Đằng_Đã Có Ai Mất Ngày Hôm Nay

Chương 3: Tử Đằng_Từng Chỉ Nở Cho Riêng Anh

Chương 4: Tử Đằng_Hồi Ức Anh Và Em

Chương 5: Tử Đằng_Hãy Để Cho Em

Chương 6: Tử Đằng_Nở Muộn

Chương 7: Tử Đằng_Chỉ Biết Khóc Trong Lòng

Chương 8: Tử Đằng_Không Có Gai Nhưng Có Độc

Chương 9: Tử Đằng_Hương Hoa Lưu Ly

Chương 10: Tử Đằng_Gió Mang Oải Hương Về Nơi Đây

Chương 11: Tử Đằng_Paris, Seine, Lavender

Chương 12: Tử Đằng_Giá Như Kịp Đuổi Theo Ai Đó

Chương 13: Tử Đằng_Hoa

Chương 14: Tử Đằng_Xin Anh Hãy Nhớ, Chớ Quên

Chương 15: Tử Đằng_Nếu Anh Biết Em Tồn Tại

Chương 16: Tử Đằng_Gặp Gỡ

Chương 17: Tử Đằng_Thoát Nạn

Chương 18: Tử Đằng_Gọi Tình Yêu Về Có Được Không?

Chương 19: Tử Đằng_Em Là Ai?

Chương 20: Tử Đằng_Đã Đi Cùng Anh Một Thoáng Thanh Xuân

Chương 21: Tử Đằng_Bạch Đại Thiếu Chủ Và Em

Chương 22: Tử Đằng_Tôi Muốn Em

Chương 23: Tử Đằng_Tôi Biết Em

Chương 24: Tử Đằng_Âm Mưu

Chương 25: Tử Đằng_Thế Giới Của Anh

Chương 26: Tử Đằng_Tôi Ở Đây

Chương 27: Tử Đằng_Pháp Là Nơi Tình Yêu Chớm Nở

https://thuviensach.vn

Chương 28: Tử Đằng_Oan Gia Ngõ Hẹp
Chương 29: Tử Đằng_Dù Có Chuyện Gì Xảy Ra
Chương 30: Tử Đằng_Quá Khứ Nhà Họ Bạch
Chương 31: Tử Đằng_Nguy Hiểm Ập Đến
Chương 32: Tử Đằng_Tôi Và Em
Chương 33: Tử Đằng_Không Hề Đơn Độc
Chương 34: Tử Đằng_Gặp Nạn
Chương 35: Tử Đằng_Nhà Họ Bạch Có Cặp Song Sinh
Chương 36: Tử Đằng_Ra Mắt
Chương 37: Tử Đằng_Đau Thương Đến Êm Ái
Chương 38: Tử Đằng_Vì Em Chán Ghét Tôi Đến Thế
Chương 39: Tử Đằng_Ta Nghe Tiếng Đêm
Chương 40: Tử Đằng_Ngươi Thấy Ta
Chương 41: Tử Đằng_Giải Cứu
Chương 42: Tử Đằng_Năm Xưa Nở Hoa Tulip Vàng
Chương 43: Tử Đằng_Vĩnh Viễn Không Hối Tiếc
Chương 44: Tử Đằng_Xuất Phát Điểm Của Sự Việc
Chương 45: Tử Đằng_Không Còn Là Chuyện Của Riêng Em
Chương 46: Tử Đằng_Cuốn Vào Vòng Xoáy
Chương 47: Tử Đằng_Rắc Rối Của Nhà Họ Chu
Chương 48: Tử Đằng_Vì Em Yêu Anh
Chương 49: Tử Đằng_Sóng Gió Kéo Đến
Chương 50: Tử Đằng_Bão Tố Lại Sắp Quét Qua
Chương 51: Tử Đằng_Chỉ Một Chút Nữa Thôi
Chương 52: Tử Đằng_Tu Me Manques
Chương 53: Tử Đằng_Quỷ Kế
Chương 54: Tử Đằng_Nhận Ra Cũng Đã Quá Muộn
Chương 55: Tử Đằng_Đã Có Hẹn Từ Kiếp Trước
Chương 56: Tử Đằng_Je T'Aime
Chương 57: Tử Đằng_Thế Giới Này Là Anh
Chương 58: Tử Đằng_Con Đường Rẽ Đến Chia Ly
Chương 59: Tử Đằng_Tất Cả Chỉ Mới Bắt Đầu

https://thuviensach.vn

Chương 60: Tử Đằng_Có Oán Trả Oán
Chương 61: Tử Đằng_Loạn Chiến
Chương 62: Tử Đằng_Lá Thư Gửi Đến Cho Em
Chương 63: Tử Đằng_Anh Sẽ Trở Về
Chương 64: Tử Đằng_Em Chờ Anh
Chương 65: Tử Đằng_Đừng Bao Giờ Ngừng Hi Vọng
Chương 66: Tử Đằng_Bí Mật Hé Lộ
Chương 67: Tử Đằng_Trên Đà Cuộc Chiến
Chương 68: Tử Đằng_Chương Gia Dậy Sóng
Chương 69: Tử Đằng_Mở Ra Cánh Cửa Quá Khứ
Chương 70: Tử Đằng_Sự Giúp Đỡ Của Trình Gia
Chương 71: Tử Đằng_Trở Lại
Chương 72: Tử Đằng_Xa Cách Muôn Trùng
Chương 73: Tử Đằng_Thù Xưa Nghĩa Cũ
Chương 74: Tử Đằng_Mọi Thứ Đang Dần Được Sáng Tỏ
Chương 75: Tử Đằng_Tái Ngộ
Chương 76: Tử Đằng_Bạch Tiểu Thư
Chương 77: Tử Đằng_Chạm Trán Ở Honoré
Chương 78: Tử Đằng_Số Phận Thật Diệu Kỳ
Chương 79: Tử Đằng_Sự Thật Đằng Sau
Chương 80: Tử Đằng_Anh Sẽ Nhớ Em Mãi Đấy
Chương 81: Tử Đằng_Trả Lại Oán Xưa
Chương 82: Tử Đằng_Cao Tốc Tử Thần
Chương 83: Tử Đằng_Chưa Từng Quên Đi
Chương 84: Tử Đằng_La Verne
Chương 85: Tử Đằng_Anh Yêu Em
Chương 86: Tử Đằng_Mọi Thứ Sắp Kết Thúc Rồi
Chương 87: Tử Đằng_Đã Có Quá Nhiều Chuyện Xảy Ra
Chương 88: Tử Đằng_Giúp Sức
Chương 89: Tử Đằng_/Rồi Ngươi Sẽ Chết/
Chương 90.1 : Tử Đằng_Điều Ta Hối Tiếc Nhất Trong Cuộc Đời Này
Chương 90.2: Tử Đằng_Chính Là Đã Khắc Cốt Ghi Tâm

https://thuviensach.vn

Chương 91: Tử Đằng_ Sang Trang Mới

[End] Chương 92: Tử Đằng_ Dấu Chấm Hết

Lời Kết

Phiên Ngoại 0.1: Những Điều Cần Biết

Phiên Ngoại 0.2: Bạch Gia_ List Nhân Vật

Phiên Ngoại 0.3: Lãnh Gia - List Nhân Vật

Phiên Ngoại 0.4: Chương Gia - List Nhân Vật

Phiên Ngoại 0.5: Trình Gia - List Nhân Vật

Phiên Ngoại 0.6: Chu Gia Và Gia Tộc Esmee - List Nhân Vật

Phiên Ngoại 1.1: Bạch Gia_ Khởi Đầu

Phiên Ngoại 1.2: Bạch Gia_ Vị Tiểu Thư Tôn Quý Nhất.

Phiên Ngoại 1.3: Bạch Gia - Khởi Đầu Của Vận Mệnh

Phiên Ngoại 1.4: Bạch Gia_ Sự Xuất Hiện Của Vận Mệnh

https://thuviensach.vn

TỬ ĐẰNG KHÔNG NỞ LẦN HAI - KHÔNG CÒN LÀ NỮ PHỤ

Ka La Ra

dtv-ebook.com

Lời Mở Đầu

Xin chào các bạn độc giả thân mến. Rất vui vì các bạn đã ghé thăm truyện của mình.

Mình là Kaylara (biệt danh là La), bút danh là La Ng. , sinh năm 2001.

Mình bắt đầu viết "Tử Đằng không nở lần hai_ Không còn là nữ phụ" vào cuối tháng 9 - đầu tháng 10 năm 2016. Đồng hành cùng mình ở thời điểm đó là Claire - người đảm nhiệm dựng dàn ý cho truyện. Tuy nhiên khi truyện đi được 1 phần 4 chặng đường thì Claire không tiếp tục hợp tác nữa.

Tất nhiên là từ đó trở đi, mình đảm nhận bộ truyện này và viết tiếp cho nó. Cho tới hơn nửa năm của năm 2017, mình đã tạm dừng viết và xóa Wattpad - đồng nghĩa với việc đã xóa luôn truyện. Quãng thời gian đó là quãng thời gian mình tạm ngừng mọi hoạt động viết tới tận năm 2018. Mình đã định sẽ bỏ truyện (lí do bỏ mình sẽ nói ở dưới) nhưng vì lời hứa với các độc giả và vì trách nhiệm của một tác giả, ngày 1 tháng 5 năm 2018, mình viết trở lại. Ở phần giới thiệu mình có ghi mình re up là bởi lẽ đó.

Đây là một bộ truyện được viết theo lối NGÔN TÌNH. Thể loại cụ thể của truyện này là nữ phụ văn và nó giống như mọi mô tuýp truyện mà bạn đã từng gặp. Vẫn là hướng đi thông thường của mạch truyện: xuyên vào nữ phụ --> trả thù nữ chính --> chiếm được tình cảm nam chủ --> trở thành nhân vật trung tâm.

https://thuviensach.vn

Mình khuyên bạn, nếu mới biết đến mình, đừng đọc truyện này.

Lí do mình xóa truyện là một điều tất yếu không sớm thì muộn bởi mình không muốn làm 1 tác giả Việt Nam nhưng được nhận xét là "viết hay y như 1 tác giả Trung Quốc". Ngôn tình thì vẫn là ngôn tình như ngay từ ban đầu, con đường mình muốn cất bước là thuộc về "tiểu thuyết lãng mạn". Mình đã có 1 điểm xuất phát sai lệch cho nên mình muốn bắt đầu lại.

Có thể nhiều bạn thấy điều đó là không quan trọng, rằng truyện vẫn hay, truyện vẫn hợp ý người đọc, vẫn có lượt view cao,... nhưng trên vị trí của một tác giả thì mình cho rằng đem tới những tác phẩm ý nghĩa và chất lượng ngay từ mỗi câu chữ là trọng trách, là nhiệm vụ của 1 người cầm bút.

"Tử Đằng không nở lần hai_ Không còn là nữ phụ" chỉ dừng ở mức đọc để giải trí, để thư giãn, để khỏi phải nghĩ ngợi chứ chưa thực sự đáp ứng yêu cầu trên. Cho nên câu trả lời đối với câu hỏi "bạn có định xuất bản truyện này không" sẽ là không có một khả năng nào.

Mình re up lại truyện này chỉ bởi 1 lí do duy nhất là vì độc giả cũ - những người đã dành tình cảm cho truyện và theo dõi mình từ những ngày đầu tiên. Việc biến mất 1 cách đột ngột của mình có thể đã làm bạn thấy không được thoải mái vì dù sao "Tử Đằng không nở lần hai_ Không còn là nữ phụ" thành công được như hôm nay là nhờ sự đón nhận của các bạn.

Mình rất biết ơn điều đó. Mình sẽ đáp lại bằng cách hoàn thành bộ truyện này mà không chỉnh sửa các chương cũ, sẽ để nó nguyên gốc như lúc xưa để các bạn khỏi phải thấy lạ lẫm với 1 thứ bạn từng mong chờ.

Như đã nói, "Tử Đằng không nở lần hai_ Không còn là nữ phụ" chưa khiến mình cảm thấy hài lòng, bởi thế nên mình đã dành thời gian xây dựng lại cốt truyện và phân biệt nó thành bản mới (hay bản remake) dưới cái tên:

"Vô cùng rồi sẽ có khoảng dừng"

https://thuviensach.vn

(đăng chap đầu tiên vào 25/5/2018).

Để đọc được bản mới này thì các độc giả cũ sẽ phải quên hết câu chuyện của bản cũ đi và chỉ nhớ tên nhân vật thôi. Bản remake sẽ là 1 bản hoàn toàn khác biệt với "Tử Đằng không nở lần hai", điều trọng yếu là bản chất của nó không thuộc dòng ngôn tình nữa. Bởi vì "Tử Đằng không nở lần hai" để lại trong mình quá nhiều tiếc nuối cho nên "Vô cùng rồi sẽ có khoảng dừng" sẽ là 1 liều thuốc tinh thần mới mẻ thỏa mãn niềm yêu thích viết lách của mình.

Đồng thời, việc đăng song song bản mới và bản cũ thế kia còn có tác dụng so sánh. Thông qua hai bản truyện, một bản đầu tay sáng tác năm 2016 và một bản sáng tác năm 2018, bạn có thể đánh giá được sự thay đổi của mình. Lời góp ý của các bạn chính là phần quan trọng nhất để mình có thể phát triển bản thân cho nên đừng ngần ngại nha!

Nếu bạn đang xem "Vô cùng rồi sẽ có khoảng dừng" mà tìm thấy "Tử Đằng không nở lần hai" thì hãy click back để giữ cảm xúc vẹn nguyên cho bản remake nhé (tất nhiên sự lựa chọn vẫn nằm ở bạn)! Còn đối với những độc giả cũ dấu yêu thì xin chúc các bạn có những phút giây đọc truyện thật vui vẻ.

P/s: mình đã có chỉnh sửa vài câu văn và tình tiết với mục đích làm cho truyện mượt mà hơn và logic hơn. Truyện sẽ được re up từ đây cho đến 24/5/2018 và đăng chương mới vào 25/5/2018.

Cảm ơn sự ủng hộ của các bạn rất nhiều! Mình sẽ cố gắng tiến bộ để không làm các bạn thất vọng.

https://thuviensach.vn

TỬ ĐẰNG KHÔNG NỞ LẦN HAI - KHÔNG CÒN LÀ NỮ PHỤ

Ka La Ra

dtv-ebook.com

Chương 0: Giới Thiệu

Bốn năm bên nhau, đổi lại là một giọt nước mắt. Bảy năm thân nhau, đổi lại là một cái tát tai.

Một người yêu thương nắm giữ mối nhân duyên tưởng như không dứt, một người thân thương cùng kết nên vòng hoa tình bạn tưởng như không đứt, đã quay lưng đâm cô một nhát thật sâu, thật đau. Thì ra năm tháng đi qua cuộc đời cũng chỉ để lại hai tiếng: "Tưởng như..."

Cô- Chu Tử Đằng, phải chăng là quá ngu như "bạn thân" cô đã mắng, hay là đã quá khờ như "người yêu" cô đã nói?!

Hai người mà cô tin yêu hết lòng, lại phản bội cô, không hề thương xót mà tước đoạt hết những hạnh phúc mà cô gìn giữ hiện tại. Người yêu cô - Ngụy Ngạo Quân đã rũ bỏ đi những lời thề thốt xưa kia mà ngang nhiên ngoại tình với người cô xem như chị em ruột - Đường Vi Yên.

Ngày Chủ nhật ấy, là một ngày không nắng. Bắt gặp cảnh hai người tằng tịu với nhau ngay chính tại nơi tình yêu cô chớm nở, một giọt lệ lăn trên má cô. Không những thấy hổ thẹn vì những gì đã làm, họ còn trước mặt cô ôm ấp tình tứ, phủ nhận hết những tình cảm dành cho cô trước kia bằng những lời lăng mạ, chì chiết, sỉ nhục thậm tệ.

"Hai người đã muốn bên nhau, được, tôi thành toàn cho hai người."

https://thuviensach.vn

Một phút quẫn trí của kẻ mất hết tất cả, cô nắm chặt con dao rọc giấy lao tới hai người họ. Đường Vi Yên nhanh tay hơn tát cô một cái rõ mạnh trước khi cô đẩy lưỡi dao ra. Sau đó, cô chỉ kịp nhìn thấy con dao mình cầm trong tay bị Đường Vi Yên tước lấy cắm phập vào trái tim mình.

Ngày chủ nhật hôm ấy, thật ảm đạm.

Cô đã chết. Tưởng như vậy. Cho đến khi mở mắt lần nữa, cô thấy mình nằm trong một căn phòng trống trải chỉ có đúng một chiếc gương thật to ở chính giữa. Soi vào trong gương. Đó là một người khác...

...

Cô đã xuyên không, vào một cô gái có tên giống hệt mình và là nhân vật nữ phụ có kết cục bi thương nhất trong cuốn tiểu thuyết mà ả ta đưa cô đọc...

Hoa Tử đằng... đã một lần héo úa

***

.

.

.

.

.

.

.

.

https://thuviensach.vn

.

.

.

.

.

._.

Thật sự truyện như thế này có người bỏ thời gian ra đọc đối với mình là 1 kỳ tích. Chân thành cảm ơn các bạn rất nhiều!

P/s: truyện HE, motif nữ phụ văn như không NP. Có yếu tố hư cấu, không lấy bối cảnh cụ thể diễn ra hiện tại ở nơi nào.

#The_old_Kaylara_cant_come_to_the_

phone_right_now

#Why

#Oh

#Cause_she_must_grow_up

https://thuviensach.vn

TỬ ĐẰNG KHÔNG NỞ LẦN HAI - KHÔNG CÒN LÀ NỮ PHỤ

Ka La Ra

dtv-ebook.com

Chương 1: Tử Đằng_ Hoa Kia Sao Vội Úa Tàn

CHAP 1:

Đó là một buổi sáng trong lành, gió cõng nắng dạo chơi khắp phố. Mây rủ chim tung tăng khắp trời. Chợt một tia nắng khẽ ghé vào bên cửa sổ một căn phòng, chạm nhẹ lên khuôn mặt có chút xanh xao của cô gái.

Cô gái ấy là Chu Tử Đằng.

Chu Tử Đằng khẽ chớp động đôi mắt đẹp. Cô uể oải nhổm người ngồi dậy, giương đôi mắt thất thần nhìn xung quanh căn phòng lạ hoắc. Căn phòng này thật kì lạ, ngoại trừ chiếc gương lớn sừng sững trước mặt thì hoàn toàn trống trơn, không có thêm bất cứ vật dụng gì khác. Chỗ ngồi quanh cô có vương vài vệt máu, trên tấm gương cũng có dòng chữ viết bằng máu đỏ thẫm: "Trình Phong Lữ, cảm ơn...". Cô nhíu mày, Trình Phong Lữ, cái tên nghe rất quen. Lại nhìn sang bên cạnh, chỗ mình ngồi, cô thấy một quyển nhật ký cũ kỹ, bìa ngoài có đề tên chủ nhân 'Chu Tử Đằng'.

Chu Tử Đằng? Chẳng phải là tên cô sao? Cô có bao giờ viết nhật ký đâu chứ, nhưng nét chữ kia lại giống của cô y đúc, thật kì quái! Cô nhăn mày, nhìn đến vết cắt sâu hoắm trên cổ tay của mình, cảm giác thật lạ, cô chẳng cảm nhận được gì cả. Lẽ nào... Chợt nhớ ra điều gì đó, cô vội xé rách một phần áo của mình, ra sức lau phần máu bị bôi quệt ở trên chiếc gương, một mảng vừa đủ để cô có thể nhìn rõ khuôn mặt mình. Tay Chu Tử Đằng dùng sức thật mạnh, cái gương bị đè lau đến nỗi cũng rục rịch. Tâm trí của

https://thuviensach.vn

cô lúc này đang rất bấn loạn. Cô gắng hít thở đều. Từng nhịp. Từng nhịp. Cần phải bình tĩnh.

Chiếc gương vấy máu ban nãy được lau sạch một khoảng ngang đầu cô, Chu Tử Đằng bàng hoàng nhìn chính mình trong gương. Không thể tin được! Trong gương là một cô gái có mái tóc vàng xơ xác, khuôn mặt thì lấm lem bởi mascara bị nhòe, đôi mắt đỏ hoe do khóc quá nhiều, tròng mắt màu xanh lơ nhưng nếu nhìn kĩ sẽ thấy đó là kính áp tròng. Chu Tử Đằng ngơ ngác nhìn mình một cách xa lạ trong gương. Đây là ai? Tại sao cô lại biến ra cái dạng này!?

Chẳng phải cô đã chết rồi sao, bị "bạn thân" của mình đâm chết, ngay tại rừng cây tử đằng- nơi tình yêu giữa cô và hắn bắt đầu mối tình tưởng như trọn đời. Ấy vậy mà không hề có vết thương nào ở ngực, chỉ có vết rạch khá sâu ở cổ tay. Mọi thứ bây giờ cứ như quay mòng mòng trước mắt, tất cả chuyện này là sao? Cô không hiểu nổi...

Chu Tử Đằng liếc nhìn qua cuốn nhật kí nhàu nát trên sàn, vội cầm lên đọc thử xem có chút manh mối gì không. Bây giờ hoảng loạn cũng chả ích gì, cô cần bình tâm lại đã. Cho tới ban trưa, gấp quyển nhật kí lại, Chu Tử Đằng chỉ biết thở dài một lượt.

Đùa cô sao? Thân thể này không phải của cô, mà hồn sống của cô đang ngự tại thân xác này. Cô xuyên không rồi. Xuyên vào cuốn tiểu thuyết "Không nở lần hai" cô mới đọc gần đây. Sau khi đâm Đường Vi Yên không thành mà còn bị ả ta đâm ngược lại, cô đã chết... và trọng sinh, sống lại trong một thế giới mới. Tuy nhiên, trong cái rủi có cái xui. Cô lại xuyên thành nữ phụ có cái chết tồi tệ nhất trong truyện. Cô biết được điều đó thông qua cuốn nhật kí của nguyên chủ này, cũng tên Chu Tử Đằng như cô.

Trong truyện, nguyên chủ được miêu tả là một người đanh đá, chua ngoa, bản tính khó gần. Đặc biệt, lại tỏ rõ sự đố kị với Chu Khuynh Cơ, chị gái cùng cha khác mẹ với mình, cũng là nữ chính. Nữ chính hiền dịu, nhẹ

https://thuviensach.vn

nhàng và lương thiện bao nhiêu thì nữ phụ cộc cằn, nóng nảy, xấu tính bấy nhiêu. Có nhiều lần Chu Khuynh Cơ còn tốt bụng nói đỡ cho những chuyện thị phi mà em gái mình làm, tuy nhiên cô em gái này lại không biết cảm kích mà gây chuyện với Chu Khuynh Cơ, năm lần bảy lượt đi quyến rũ các nam chủ của chị gái vì lòng ghen ghét. Kết quả là chuốc họa vào thân, bị các nhân vật nam mình cố gắng tiếp cận vì bảo vệ nữ chính mà hành hạ, chà đạp, kết liễu mình.

Thế nhưng, khi đọc xong cuốn nhật ký kia, cô mới thấu hiểu tất cả. Quyển nhật ký to dày ấy là người tâm sự duy nhất của nữ phụ 'Chu Tử Đằng' từ lúc cô gái ấy mới 10 tuổi cho đến 20 tuổi bây giờ. Trong đó viết về nỗi buồn vô tận của cô bé 10 tuổi khi mẹ mất vì tai nạn; viết về nỗi bàng hoàng trong một đêm không trăng khi cô bé 11 tuổi bỗng dưng xuất hiện thêm một người chị gái lớn hơn mình 3 tuổi, nghênh ngang cùng người mẹ kế mà ba cô vô cùng yêu thương vào sống cùng; viết về nỗi xót xa của cô bé 12 tuổi khi thấy đôi tay ba vốn từng chỉ ôm cô giờ trống trải. Cha trở nên lạnh nhạt với cô nhưng thể hiện rất rõ sự sủng nịch chị ấy. Suốt 3 năm chung sống, cô bé ấy dần thấy lạc lõng trong nhà mình, càng ghen tị khi thấy mọi sự yêu thương dành hết lên người chị gái kia. Cô uất ức, nhưng không ai đứng về phía cô, họ đã bị bộ mặt thánh thiện của chị ta lừa rồi!

Chị ta ấy ,"ngây thơ" , "trong sáng" là vậy nhưng luôn một bụng tính kế cô, vu oan giá họa cho cô hết lần này đến lần khác.

Chị ta thay đổi rất nhiều chiêu trò để giành lấy sự thương cảm từ mọi người, thế nhưng, có một điều chung quy không thể thay đổi, người sai vẫn sẽ là cô, mặc cô có cố gắng giải thích, họ vẫn sẽ chỉ trích cô và bảo vệ chị ta. Cô ghét chị ta giả dối, nhưng không ai tin sự thật mà cô nói. Năm 16 tuổi, nhận ra sự vô hình rõ rệt của mình trong mắt những người chung quanh, cô bé ấy đã thay đổi.

'Chu Tử Đằng' vui tươi, dễ mến ngày nào đã trở nên kiêu căng với người làm, vô lễ với người nhà, phách lối với người ngoài, thành ra hư

https://thuviensach.vn

hỏng hơn cả, hoàn toàn trái ngược với "chị gái ngoan hiền" của mình. Và cô đã thành công thu hút sự chú ý của mọi người, dưới cái nhìn khinh bỉ, rẻ rúng.

Cô đã sống từng ấy năm "hư thân mất nết" như vậy đó, cho tới năm 17 tuổi, cô gặp Trình Phong Lữ.

Ngay từ chạm mắt đầu tiên, trái tim thiếu nữ mỏng manh đã rung động, cô nhận ra cô đã yêu tha thiết anh ta ngay từ những phút ban đầu. Yêu đến si cuồng không ngại, đến cố chấp không bỏ, mù quáng không màng đến sự coi thường và hờ hững trong mắt anh ta. Chu Khuynh Cơ cũng có nhìn trúng gia thế của Trình Phong Lữ nên "vô tình" tiếp cận anh. Bằng vẻ ngoài yếu đuối, dịu dàng, nhu thuận của mình đã thành công tạo nên ham muốn bảo vệ của người đàn ông, thành công khiến Trình Phong Lữ say đắm.

Chính vì biết lẽ đó, nguyên chủ này mới tức giận, người cô yêu hết lòng lại bị kẻ khác một bụng giả dối đùa giỡn như vậy. Trong suốt 3 năm, 'Chu Tử Đằng' đã cố gắng vạch bộ mặt giả tạo, thối nát của Chu Khuynh Cơ cho Trình Phong Lữ nhưng anh nào tin cô. Cách hành xử luôn quát mắng Chu Khuynh Cơ yếu thế càng thêm khiến Trình Phong Lữ chán ghét cô và say mê Chu Khuynh Cơ hơn.

Dù vậy, người con gái đơn độc ấy vẫn không bỏ cuộc, cho đến năm cô tròn 20 tuổi. Trong tiệc sinh nhật thứ 23 của chị gái, cô vì muốn thấy Trình Phong Lữ sau một thời gian không được gặp mà áp chế cảm xúc đến dự tiệc, sẵn tiện bày tỏ tình cảm với anh. Cô đã chuẩn bị biết bao nhiêu, cô háo hức đến dường nào, dùng tất cả những chân thành của mình cho anh nghe tiếng lòng cô, dù bị từ chối cũng được, vì lời yêu này, cô đã muốn nói ra từ lâu.

Tuy nhiên, cô chẳng những bị mọi người chế giễu "chim sẻ muốn thành phượng hoàng" mà còn bị chính anh- người cô yêu đến tê tâm phế

https://thuviensach.vn

liệt dùng những lời lẽ nặng nề nhất sỉ nhục cô, chà đạp lên sự chân thành của cô và quay sang ngỏ lời muốn Chu Khuynh Cơ làm bạn gái của mình trước sự sững sờ của cô và sự hoan hô của mọi người. Tai cô như ù đi, cách làm của anh, đã hoàn toàn giết chết tự tôn cùng tình cảm của một người con gái. Chỉ biết mình là con ngốc mà anh vẫn luôn đem ra làm trò cười, chỉ biết anh đã hoàn toàn dẫm nát tình yêu của cô chỉ bằng một câu nói: "Tôi chưa bao giờ yêu cô hay thậm chí là để mắt tới cô. Chu Tử Đằng, chỉ có cô như con chó hoang mãi bám đuôi tôi thôi, cô không hề để ý sao? Rằng tôi chưa hề dõi nhìn theo cô, dù chỉ một chút. Hãy thu lại thứ tình yêu nhàm chán ấy của cô và đem những món quà rẻ mạt cô tặng về luôn đi!" - Nói đoạn, mắt anh thu lại những khinh miệt, thay vào đó là niềm hân hoan, anh nắm lấy tay Chu Khuynh Cơ, nhẹ nhàng hỏi - "Làm bạn gái anh nhé, Chu Khuynh Cơ!".

Chỉ biết, đó là một ngày không nắng.

https://thuviensach.vn

TỬ ĐẰNG KHÔNG NỞ LẦN HAI - KHÔNG CÒN LÀ NỮ PHỤ

Ka La Ra

dtv-ebook.com

Chương 2: Tử Đằng_ Đã Có Ai Mất Ngày Hôm Nay

CHAP 2:

Chu Tử Đằng lại bất giác thở dài. Nguyên chủ của thân thể này, vì tình mà bị lụy, vì một phút quẫn bách mà đánh mất tính mạng, thực giống cô. Đều hi sinh bao nhiêu, rồi cũng bị chính thứ tình yêu mà mình tôn thờ giết chết tức tưởi bấy nhiêu. 'Chu Tử Đằng' đã không còn là 'Chu Tử Đằng', cả nghĩa bóng lẫn nghĩa đen. Nếu ông trời đã cho cô cơ hội để tiếp tục sống, vậy cô sẽ không dại dột mà đánh mất cơ hội này. Đã trải qua ngưỡng sinh tử một lần, còn điều gì phải sợ. Chu Tử Đằng kiếp trước đã giành hết tâm tư yêu thương người khác, kiếp này cô sẽ dành thời gian yêu thương bản thân mình. Cả một cuộc đời, cô đã nói lời xin lỗi với biết bao nhiêu người, lại chưa một lần nói lời xin lỗi với bản thân. Kiếp này cô sẽ sống thực tốt, sống thay cả phần của nguyên chủ này.

Tuy nhiên, cô cũng phải chỉnh chu lại ngoại hình một chút. Phải tới Salon nhuộm lại tóc như trước, mái tóc vàng này chói mắt quá, sẵn tiện tới bác sĩ kiểm tra vết cắt ở tay và tháo luôn cặp lens ra, mắt cô nhức nhối lắm rồi.

Chu Tử Đằng bước khỏi căn phòng chỉ có độc nhất một chiếc gương này, dáo dác nhìn quanh. Nếu cô đoán không lầm, đây chính là nhà riêng của nguyên chủ, vậy ra nguyên chủ chỉ sống có một mình. Xung quanh căn nhà được bài trí theo phong cách châu Âu cổ điển, căn nhà tuy chỉ có 2 tầng nhưng diện tích khá rộng. Ngôi nhà được thiết kế theo hình chữ U, có hai

https://thuviensach.vn

cầu thang hai bên ở phía dưới sảnh chính. Căn phòng bên trái sảnh chính là nhà bếp, căn phòng bên phải sảnh chính là phòng làm việc. Lên tầng hai có 3 căn phòng, bên ban công cầu thang trái có căn phòng nãy cô mới vào còn chính giữa là phòng ngủ. Bên phải ban công cầu thang là phòng để đồ lưu trữ của nguyên chủ.

Cô bước vào phong ngủ có phông màu tím huyền diệu mà cô thích, khắp phòng treo tranh vẽ hoa Tử Đằng. Bước tới tủ quần áo, cô mở ra tính thay chiếc áo rách trên người thì được một phen tấm tắc. Toàn là hàng hiệu đắt tiền của thương hiệu Jovani, của Terani Couture, của MASLAVI nữa, nhìn mà thích! Những chiếc váy áo thiết kế xẻ gợi cảm, không họa tiết cầu kì mà lại rất sang trọng. Có thể thấy nguyên chủ cũng là một người vô cùng tinh tế mới biết cách bộc lộ ưu điểm của mình một cách khéo léo như vậy: ngực cúp C, cao 1m65, mông nở eo thon. Cô chọn một chiếc đầm lửng cột cổ hở lưng màu xanh lam, ôm lấy khuôn ngực đầy đặn, lộ ra tấm lưng trần trắng muốt, kết hợp với đôi giày cao gót màu đen đắt giá của nhãn hiệu Liam Fahy. Sau đó cô vào nhà vệ sinh rửa đi khuôn mặt bê bết mascara cùng chỉnh trang lại thân thể mới.

Trong gương là một mỹ nhân có đôi môi đỏ khêu gợi, gò má cao, nước da màu ô liu càng làm tăng thêm vẻ quyến rũ, đặc biệt là đôi mắt buồn màu xanh lơ. Cô biết nguyên chủ không phải người phương Tây, cư nhiên chỉ vì Trình Phong Lữ trong một lúc bâng quơ nói thích kiểu phụ nữ giống Christina Aguilera với nét đẹp gợi cảm, nguyên chủ liền bỏ mái tóc màu nâu đỏ rực rỡ của mình và nhuộm thành một màu vàng hoe. Mỗi ngày nguyên chủ còn chịu đau chịu rát đeo kính áp tròng màu xanh cho giống Christina Aguilera. Tất cả chỉ để thỏa mãn hắn. Rốt cuộc đổi lại được gì?

Chu Tử Đằng sau khi sửa soạn xong xuôi, hài lòng nhìn chính mình, cơ thể của nguyên chủ này, chẳng khác cơ thể cô là bao, vì vậy cô có chút thoải mái. Mái tóc vàng gợn sóng tùy ý lượn lờ quanh vai, chiếc đầm tối màu lam càng tôn thêm nước da chuẩn, khuôn mặt cô mang nét sắc sảo, khí

https://thuviensach.vn

thái trưởng thành khác xa lúc trước. Chu Tử Đằng bây giờ nhìn lãnh đạm, cuốn hút hơn bao giờ hết.

Cô cầm chìa khóa sải bước xuống nhà lấy xe, chiếc Audi màu đỏ của cô lướt nhanh trên đường phố. Đầu tiên, cô ghé qua chỗ bác sĩ tư nhân mua vài đồ dùng sát trùng cần thiết, bây giờ tới bệnh viện thì rộn chuyện, sau khi băng bó lại vết thương ở cổ tay, cô rảo bước trên đường phố rồi dừng lại ở một cửa hàng quần áo lớn- Geranium.

Bước vào cửa hàng, cô nhận không ít ánh nhìn soi mói, giễu cợt từ những người mua hàng xung quanh. Cô dạo gần đây khá nổi tiếng, không khó để nhận ra cô. Nhân viên cũng bĩu môi, bước tới nói với giọng điệu không có lấy một chút thân thiện: "Chu tiểu thư muốn mua đồ gì, tôi sẽ gói giúp tiểu thư. Tiểu thư chỉ cần chỉ chúng tôi, chúng tôi sẽ phục vụ cho tiểu thư, không cần phải động tay động chân ạ."

(Ý chính là: cô đừng có động tay vào, bẩn hết đồ.)

Chu Tử Đằng không thèm liếc mắt lấy cô ta, chỉ tập trung lựa chọn đồ. Cô thực cũng đã gần 30 rồi, không muốn chấp nhặt những chuyện lặt vặt như thế này. Cô nhân viên thấy thái độ vân đạm phong khinh của Chu Tử Đằng thì không khỏi một phen ngạc nhiên, chả phải mọi hôm khi nghe cô mỉa mai như thế này cô ta sẽ nổi quạu lên sao? Bị Trình thiếu gia bỏ rơi nên thay đổi rồi sao?

-- Gói lại cho tôi.

Giọng nói không nặng không nhẹ của cô vang lên cắt đứt suy nghĩ của cô nhân viên đang ngẩn ngơ hoàn hồn, lại thêm một phen mất hồn khi thấy đồ cô chọn toàn mang kiểu dáng sang trọng, thanh lịch, toát lên tư chất quí phái của một quý cô. Thực khác xa với phong cách hở trước lộ sau, khoe những đường cong đẫy đà của trước đây. "Thay đổi rồi, thất tình nên thay đổi luôn rồi..." - Cô nhân viên nào đó thanh toán đồ không khỏi lầm bầm, ái

https://thuviensach.vn

tình quả thật là con dao hai lưỡi. Lưỡi dao đó có thể được dùng để bảo vệ ta, nhưng cũng có thể được dùng để đâm lại ta. Khi có tình yêu, ai cũng thay đổi, nhưng khi chết tình yêu, ai cũng thay lòng.

https://thuviensach.vn

TỬ ĐẰNG KHÔNG NỞ LẦN HAI - KHÔNG CÒN LÀ NỮ PHỤ

Ka La Ra

dtv-ebook.com

Chương 3: Tử Đằng_ Từng Chỉ Nở Cho Riêng Anh

CHAP 3 + 4:

Chu Tử Đằng tay cầm 5 túi đồ lớn nhỏ bỏ vào hàng ghế sau xe. Theo như cô đã đọc, hôm nay là ngày kỷ niệm của công ty giải trí Zonal - nơi Chu Khuynh Cơ làm việc, và cũng là công ty giải trí hàng đầu mà Trình Phong Lữ điều hành. Nhờ vào quan hệ với Trình Phong Lữ mà Chu Khuynh Cơ mới trong vòng 6 tháng đã có bộ phim riêng đầu tay đắt giá nâng cô ta từ một diễn viên nghiệp dư lên diễn viên nổi tiếng, ngoại hình xuất chúng cùng khá năng diễn xuất phải nói là có từ trong máu đã khiến Chu Khuynh Cơ giành được sự quan tâm của làng giải trí.

Liếc nhìn xấp giấy tờ mà cô lục lọi được từ phòng làm việc của nguyên chủ, tay nắm vôlăng của cô siết lại. Hôm nay cả ả ta và hắn đều có mặt ở đây, phải hay không cô nên gửi lời chào tạm biệt của nguyên chủ đến hai người kia!?

Trước sảnh công ty Zonal, cánh báo chí vây đầy chờ đón hai nhân vật chính là Trình Phong Lữ và Chu Khuynh Cơ. Đại sảnh trang bày lộng lẫy, thảm đỏ trải dài, đèn pha lê tỏa ánh sáng lung linh làm khung cảnh có thêm phần mờ ảo. Những cô diễn viên, ca sĩ trong những bộ trang phục rực rỡ đắt tiền đang tranh thủ làm dáng trước ống kính. Còn cánh đàn ông thì tụ tập bên bàn rượu cạn chén chúc mừng cho ngày kỷ niệm. Đèn trần lộng lẫy bỗng chợt tắt.

https://thuviensach.vn

Cánh cửa đại sảnh mở ra, một cô gái xinh đẹp tuyệt trần với dáng vẻ mảnh mai, nhỏ nhắn, cất từng bước chân nhẹ nhàng tiến lên. Cô gái có mái tóc nâu hạt dẻ thẳng mượt, mềm mại xõa dài ngang lưng, trên mái tóc lụa có cài một đóa hoa vàng e lệ. Hôm nay cô mặc một chiếc đầm hở vai màu đỏ tơ quý phái, hai bên hông có tà váy lụa phất phơ. Gương mặt của cô được trang điểm lộng lẫy, càng làm rõ thêm những góc cạnh trên khuôn mặt mỹ miều của cô. Những món trang sức cô đeo trên cơ thể trắng nõn đang toả sáng lấp lánh, nhìn vào là biết trang sức đắt tiền. Rồi ánh đèn vàng mờ ảo được bật lên lại, làn khói trắng bắt đầu được toả ra, càng làm tăng thêm vẻ thướt tha, yểu điệu của cô gái đẹp nhất đêm nay - Chu Khuynh Cơ.

Cô ta e ấp khoác tay một chàng trai diện bộ vest đen ưu nhã, người con trai nhìn vô cùng lịch lãm, khuôn mặt tuấn tú, mày dài, đôi con ngươi màu nâm sậm, sống mũi cao, đôi môi mỏng bạc tình, dáng đi khoan thai, đủ khí thế, đúng chuẩn một quý ông khiến bao cô gái điên đảo nguyện vì hắn mà sống chết không màng. Người đó không ai khác chính là chủ nhân công ty giải trí vang danh Zonal- Trình Phong Lữ, một kẻ vô tình.

Thoáng thấy nhân vật lớn tới, cánh nhà báo vội vây đến chụp ảnh tới tấp. Chu Khuynh Cơ cười tươi như hoa, ngại ngùng ôm chặt cánh tay của Trình Phong Lữ, lại không để ý Trình Phong Lữ đang lơ đễnh. Anh thả hồn vào kí ức hai ngày trước - cái ngày anh tàn nhẫn cự tuyệt 'Chu Tử Đằng'. Không hiểu sao suốt 2 ngày nay anh ăn không ngon, ngủ không yên, cứ nhắm mắt là sẽ nhớ đến đôi mắt buồn của cô tối hôm ấy, tuyệt nhiên không có một giọt nước mắt, chỉ thấy cô khẽ cười, đáy mắt không còn hình ảnh của anh nữa.

Không hiểu sao, trái tim anh chợt xiết lại, không thể khống chế cảm xúc, anh liền tránh ánh mắt đau thương của cô mà quay sang ngỏ lời Chu Khuynh Cơ. Chỉ thấy môi cô khẽ mấp máy tên anh:" Phong Lữ..." Sau đó cô quay người rời đi trong sự dè bỉu của mọi người. Anh biết cô còn nói với anh hai từ nhưng anh không nghe thấy vì đám đông quá ồn, tuy nhiên

https://thuviensach.vn

anh lại không biết rằng, đó là lần cuối cùng, cô gọi tên anh. Kể cả sau này, Chu Tử Đằng vẫn luôn gọi anh là "Trình thiếu", như một sự trừng phạt thay người con gái đã luôn gọi tên anh nhưng anh không quay lại.

Chu Khuynh Cơ có chút bất mãn khẽ lay Trình Phong Lữ đang không tập trung. Chớp chớp đôi mắt nâu sáng, đôi môi nũng nịu cong lên hỏi:" Phong Lữ, anh đang thất thần gì thế?". Một tên phóng viên nhanh nhảu trả lời thay:" Chắc tại Chu đại tiểu thư đẹp quá nên Trình tổng mất hồn rồi!" Câu nói ấy hoàn toàn đánh tan cảm giác bất mãn trong lòng ai kia, càng khiến cô nàng thêm nở mặt nở mày. Trình Phong Lữ chỉ lặng im không phủ nhận, đôi mắt dáo dác tìm kiếm bóng hình quen thuộc, cô cũng từng vì quấn lấy anh mà xin làm ca sĩ ở đây, tuy nhiên lại chưa hề được công ty quảng cáo vì lúc ấy vốn đầu tư anh dành hết cho Chu Khuynh Cơ. Cô chỉ là nhân viên không chính thức, liệu cô có đến không?

Trình Phong Lữ khẽ giật mình vì suy nghĩ của mình, sao anh lại mong cô ta đến, bạn gái anh đang ở đây cơ mà! Phải rồi, chắc là bị cô ta dính lấy quen rồi nên giờ không thấy cô ta nữa thì có chút lạ lẫm thôi, anh tự huyễn hoặc mình như thế.

Cánh cửa chợt mở thu hút sự chú ý của mọi người. Ai mà lại đi dự tiệc muộn đến vậy? Bước vào là một cô gái thật cuốn hút, cô gái đó không ai khác là Chu Tử Đằng. Cô vẫn giữ nguyên bộ dạng của mình từ lúc ra ngoài, chỉ có điều đôi mắt buồn kia hằn lên một vẻ tuyệt tình, kiên định nhìn Trình Phong Lữ, kẻ đã gián tiếp hại chết nguyên chủ và cũng là kẻ gợi cô nhớ đến tên khốn nạn vô tình Ngụy Ngạo Quân.

Người chung quanh bắt đầu bàn tán to nhỏ, phóng viên chực chờ phỏng vấn, cánh nhà báo tay chụp không nghỉ, Chu Khuynh Cơ thấy Chu Tử Đằng thì càng khiêu khích dán người mình vào Trình Phong Lữ, chỉ có Trình Phong Lữ hoàn toàn bất ngờ trước sự hiện diện của cô.

https://thuviensach.vn

Anh chưa từng nghĩ cô sẽ đẹp như thế. Không, cô vốn đẹp như vậy, chỉ là anh chưa từng liếc nhìn mà thôi. Cô đã nhuộm lại mái tóc nâu vốn có của mình, và đôi mắt cô kia cũng không phải gồng đeo đôi len xanh giả tạo ấy nữa. Và cũng đôi mắt đó từng tràn ngập đầy si mê nhìn anh, nay chất chứa toàn là sự hững hờ và chán ghét.

-- Đó chẳng phải là Chu Tử Đằng sao? Đến đây làm gì cơ chứ? Tiệc vui lại ngứa tay đến phá đám sao?

-- Đúng là đồ mặt dày! Trình tổng đã cự tuyệt như thế rồi mà còn lăng loàn bám theo. Lại là bạn trai của chị mình nữa chứ!

-- Đúng đấy! Cái thứ lẳng lơ không biết nhục chỉ biết đi phá hoại. Định tới chia rẽ Trình tổng và Chu đại tiểu thư kìa!

-- ...

Những lời xì xào khó nghe vang lên, Trình Phong Lữ từ đầu tới giờ vẫn không hề nói tiếng nào khi thấy sự xuất hiện của Chu Tử Đằng. Chu Khuynh Cơ cười trong lòng chờ Chu Tử Đằng nổi điên lên quấy phá và chuẩn bị cho vai diễn người chị tốt đi can ngăn. Nhân cơ hội, Chu Khuynh Cơ bèn châm thêm lửa:" Tử Đằng, chị biết em yêu Phong Lữ nhưng thật sự hai tụi chị đã quen nhau lâu rồi. Chỉ là không muốn làm tổn thương em nên không nói ra thôi. Em có trách mắng gì chị cũng chịu, chỉ vì tình yêu chị dành cho anh ấy quá lớn nên không dứt được. Xin em, đừng làm khó dễ Phong Lữ..."

Chu Khuynh Cơ nghẹn ngào nấc vài tiếng làm ai nấy cũng xót thương, xong lại quay sang nói nặng Chu Tử Đằng là tiểu tam, là kẻ vô lương tâm,.. Trình Phong Lữ cũng chỉ lặng im chuẩn bị ra tay bảo vệ Khuynh Cơ trước khi Chu Tử Đằng nổi điên xông tới, người chung quanh cũng chờ xem kịch hay.

https://thuviensach.vn

Nhưng trái với mong đợi của mọi người, cô chỉ lạnh nhạt kéo dài tiếng:" À...". Không một ai nhìn ra cô có cảm xúc gì ngoài vẻ không quan tâm ấy nữa. Thái độ của cô đã làm tất cả mọi người ở đây sửng sốt. Lại chuẩn bị chiêu trò gì nữa đây?

Không để người nói điều nặng tiếng nhẹ, cô lại lãnh đạm tiếp lời:" Tôi tới đây để trả đồ. Sở dĩ tôi chọn ngày hôm nay là vì có Trình tổng..."

Mọi người chưa nghe cô nói hết vội thầm thì: "Hóa ra vẫn là níu kéo tình cũ". Cô chỉ mặc kệ, lại nói tiếp một câu khiến mọi người xôn xao : " ...bởi vì đến ngày mai, ngày hôm sau nữa, có thể là cả đời, tôi sẽ không gặp Trình tổng nữa."

Trình Phong Lữ nghe thế bỗng cau mày, tưởng như cô chỉ đang vì tức giận mà buộc miệng cho có, đến khi nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng, tuyệt tình của cô, anh biết cô nói thật.

Bỗng trong lòng dâng lên một sự mất mát và tức giận khó hiểu, anh gằn giọng định nói gì đó nhưng thốt ra lại là những lời khó nghe này :"Cô tưởng tôi cần cô sao? Hôm nay đến đây tưởng nói vài câu là chia rẽ được tôi và Cơ nhi sao? Trình Phong Lữ tôi không thiếu phụ nữ tình nguyện chết vì tôi, hà cớ gì lại cần người như cô?"

Chu Tử Đằng vẫn vậy không mảy may bị tác động đến lời nói của anh khiến sự lo lắng trong anh tăng dần. Cô hiện tại, đem lại cảm giác rất xa lạ, và có phần... đáng sợ. Chỉ biết, ngày hôm nay anh sẽ không ra về trong vui vẻ. Chu Tử Đằng hờ hững nhìn anh, cất giọng băng lãnh khiến ai cũng lạnh sống lưng:

-- Đúng. Trình tổng, người vì anh mà chết, anh có rất nhiều, nhưng người vì anh mà sống, anh đã mất đi mãi mãi.

Trình Phong Lữ nghe cô nói vậy có chút thẫn thờ: "Người vì tôi.... mà sống sao?"- anh lặp lại trong vô thức.

https://thuviensach.vn

-- Phải. Anh chưa bao giờ để ý sao? Ngay cả khi thế giới quay lưng lại với anh, người con gái đó cũng sẽ đứng bên cạnh anh. Cho dù anh có đi xa cô ấy 100 bước, chỉ cần đến bước thứ 99 anh ngoảnh đầu lại vẫn sẽ thấy cô gái ấy sát phía sau anh, anh chỉ cần quay đầu lại thôi, anh chỉ cần gọi tên thôi, cô ấy sẽ đứng đó chờ anh, không đi xa dù chỉ một bước.

Nhưng anh đã không làm. Có một cô gái mỗi sáng sẽ đều gửi tặng anh một nhánh hoa Tử Đằng dù biết anh sẽ vứt nó đi, đó là cô gái vì thấy anh cười với mình liền mất ngủ ba đêm, thấy anh cười với người con gái khác liền không ăn ba ngày. Đó là cô gái chỉ trong một lúc bâng quơ, anh bảo thích con gái phương Tây, liền thay đổi diện mạo mình cho giống kiểu anh thích. Cô ấy đeo lens đến đỏ cả mắt, cô ấy gọi anh đến rát cả họng, cô ấy chạy theo anh đến rách cả chân... nhưng anh chưa bao giờ quay đầu nhìn cô ấy.

Cô ấy yêu Trình Phong Lữ chứ không phải Trình tổng thành đạt, càng không phải Trình thiếu oai phong.

Cô ấy yêu chàng trai đã tặng mình đóa Tử Đằng mà cô gái khác đã từ chối anh vứt đi năm đó. Nếu một ngày anh mất tất cả, liệu rồi ai sẽ còn ở bên cạnh anh? Trình thiếu, cô gái ấy có đòi anh mua xe, mua trang sức, mua biệt thự cho mình không? Cô ấy chẳng đòi hỏi anh bất cứ thứ gì ngoại trừ cầu xin anh hãy chỉ giữ lấy dù chỉ một nhánh hoa Tử Đằng trong vô số nhánh hoa mà cô ấy tặng. Trình thiếu, nhưng anh không làm được!

Trình Phong Lữ cảm thấy trái tim mình như bị bóp nghẹn, có cái gì đó mất mát len lỏi trên từng thớ thịt của anh. Cô nói tất thảy đều đúng cả, cô chưa từng đòi hỏi anh dù chỉ một thứ, chỉ lẽo đẽo theo sau lưng anh, không bao giờ đi trước hay ngang hàng với anh. Đến khi anh thuận miệng hỏi, cô chỉ tủm tỉm cười rồi nói rằng cô sợ đi trước anh khi quay lại sẽ không thấy anh, còn đi ngang hàng anh thì sẽ muốn nắm tay anh, vì vậy đi sau anh, ngắm nhìn anh từ phía sau là cách tốt nhất.

https://thuviensach.vn

Anh nghe vậy cứ nghĩ đó là điều tất nhiên, cũng chẳng phí công đoái hoài. Cô cứ kiên trì tặng anh hoa tử đằng còn anh thì như thường lệ vứt nó đi. Tất cả anh cho rằng đó là chuyện cô dĩ nhiên phải thế, nhưng thì ra, nó không phải vậy. Ngậm nỗi chua xót trong lòng, anh khó khăn mở miệng:" Tử Đằng, xin l..."

-- Tôi cảm ơn thật lòng vì anh đã xuất hiện trong thanh xuân của tôi, Trình thiếu. Nhưng bây giờ, lời xin lỗi của anh tôi không nhận. Tôi chẳng còn yêu anh để mà nhận thêm bất cứ thứ gì từ anh nữa rồi. Tôi sẽ nộp đơn xin nghỉ việc tại Zonal, mục đích tôi tới hôm nay là để gửi anh lời cảm ơn.

Đó là lời mà nguyên chủ đã muốn nói trước khi lìa đời.

Cô nói xong, mọi người xung quanh nháo nhào cả lên, người nói cô dại dột, kẻ nói đây là chiêu trò ăn vạ mới của cô, Chu Khuynh Cơ thầm rủa tại sao cô không chết luôn đi. Chỉ thấy đôi vai Trình Phong Lữ thoáng run rẩy, môi mấp máy không nói ra lời.

-- Tôi sẽ không hận anh, cũng sẽ không yêu anh nữa. Trình thiếu, chúng ta không ai nợ ai. Xin lỗi vì tôi đã làm phiền anh thời gian qua.

Trình Phong Lữ nghe cô nói mà cả người cứng đờ như khúc gỗ, mọi thứ dồn dập xảy tới khiến anh đứng như trời trồng mà chẳng thốt nổi một lời nào. Nhìn cánh hoa ép khô kia, đã 3 năm rồi mà cô còn giữ sao? "Tôi sẽ không hận anh, cũng sẽ không yêu anh nữa.", lời nói tuyệt tình ấy như con dao cắm sâu vào trái tim anh một cách đột ngột. Ngước lên, lần đầu anh thấy bóng lưng cô, bóng lưng đang ngày càng rời xa mình. Anh nén cay đắng gọi tên cô: "Tử Đằng..."

Khi thấy bóng dáng cô đi tới cửa khẽ sựng lại, anh mơ hồ vui sướng thầm nghĩ cô vẫn còn nặng tình. Nhưng tiếc thay, cô không phải 'Chu Tử Đằng'. Chỉ thấy cô trong túi xách rút ra một tập giấy quăng đến trước mặt anh rồi thờ ơ nói:

https://thuviensach.vn

-- Trình thiếu, giá như khi xưa anh có tình yêu.

Trình Phong Lữ bàng hoàng nhìn tập hồ sơ khám thai mà cô ném trước mặt anh. Cô, đã mang thai con anh sao? Không thể nào!? Trước khi để đám nhà báo thó mất, trợ lý Hứa đã nhanh chân chạy tới lấy tập giấy đó về và đưa tới cho Trình Phong Lữ. Anh vội vàng mở ra, đập vào mắt anh lại là giấy báo sẩy thai.

Chu Khuynh Cơ đứng cạnh bên cũng hồi hộp, rồi thở phào nhẹ nhóm khi thấy dòng chữ sẩy thai đó, may là ả ta không mang thai con Trình Phong Lữ. Nhưng Chu Khuynh Cơ lại một phen thấp thỏm khi thấy biểu hiện khác lạ của Trình Phong Lữ, anh từ nãy tới giờ thể hiện rằng, anh đang rất đau. Đau? Đau sao? Chu Khuynh Cơ cười thầm trong lòng, đàn ông. Anh đau vì một nỗi đau mà chính anh là người gây nên nó ư?

Anh khó khăn mở miệng: "Tử Đằng, em...."

Không để anh nói thêm, cô nở một nụ cười mê hồn, một nụ cười của một người vừa được giải thoát:

-- Anh biết không, Trình thiếu? Ý nghĩa của loài hoa tử đằng là "Tình yêu bất diệt", nhưng chẳng phải anh đã vứt nó đi sao? Giờ thì tốt rồi. Chúc anh hạnh phúc bên người yêu mới, hãy trân trọng cô gái ấy, nên nhớ mới thì "mẻ", còn cũ thì "kỹ". Tôi thật lòng đấy, bảo trọng.

Cô dứt khoát đi ra khỏi nơi đó, để lại đám phóng viên sững sờ vì sự việc diễn ra quá nhanh, cánh báo chí sửng sốt không biết thật giả, người dự tiệc rối rắm không hiểu chuyện gì, Chu Khuynh Cơ thì nơm nớp lo sợ khi thấy Trình Phong Lữ đang chết lặng cầm tấm hình siêu âm thai nhi 2 tháng. Trong trí nhớ của Trình Phong Lữ, anh và Chu Tử Đằng chưa từng có quan hệ. Nhưng chỉ có Chu Khuynh Cơ biết chuyện xảy ra đằng sau, nên cô ta cũng đang nghĩ cách bưng bít mọi chuyện.

https://thuviensach.vn

Lại nói, Trình Phong Lữ tuy phong lưu đa tình, nhưng anh ta chưa bao giờ quan hệ bừa bãi mà luôn dùng biện pháp an toàn. Với Trình gia, có con là một việc trọng đại, cứ nhìn cách Trình gia chịu trách nhiệm với việc giữ gìn huyết mạch họ Trình là biết. Ấy thế mà, Chu Tử Đằng bảo có thai, Trình Phong Lữ cũng chẳng nghi ngờ mà chất vấn, biểu hiện của cả hai người họ hôm nay quá ngoài dự đoán của tất cả mọi người. Cô không tin cái gọi là trực giác của Trình Phong Lữ, nhưng cô lại tin anh ta sẽ phát giác ra mọi chuyện nếu cứ làm lớn chuyện thế này. Chu Khuynh Cơ chẳng dại dột gì mà đi hối thúc hay làm trò với Trình Phong Lữ trong lúc cảm xúc anh đang bị nhũng nhiễu thế này. Cô mở miệng, cất giọng nhẹ nhàng:

- Phong Lữ, đám nhà báo hôm nay được vố ngon rồi. Chúng ta vào trong thôi, anh à, em lo cho anh lắm...

Trình Phong Lữ không đáp lại lời Chu Khuynh Cơ, anh thả bước chân theo sự dìu dẫn của cô ta, như một cái xác không hồn.

Tất cả chuyện này, như một đòn giáng nặng nề thẳng vào đầu anh, chuyện gì đã xảy ra với cô? Lí nào lại có thai? Còn anh, anh đã làm gì thế này... Đừng nói, anh đã gián tiếp khiến cô mất con?

"Tử Đằng... đừng đi...."

*** Câu nói "Sống vì anh, chết vì anh" được lấy cảm hứng từ câu hỏi của Joker dành cho Harley Quinn:

"Would you die for me?"

"Yes."

"Would you... live for me?"

https://thuviensach.vn

"Yes."

https://thuviensach.vn

TỬ ĐẰNG KHÔNG NỞ LẦN HAI - KHÔNG CÒN LÀ NỮ PHỤ

Ka La Ra

dtv-ebook.com

Chương 4: Tử Đằng_ Hồi Ức Anh Và Em

CHAP 5:

Mưa. Dữ dội. Bầu trời như bị xẻ làm đôi bởi tia sét giận dữ đang thét gào, mưa nặng nề tuôn ào ào như đang khóc thay cho một ai đó. Sấm vẫn oanh tạc rung chuyển bầu trời tựa như lòng ai đang lay động...

Biệt thự Trình gia. Tại một căn phòng rộng lớn, vật dụng xa xỉ được bày trí theo phong cách hoàng gia, căn phòng được bao phủ bởi một màu chủ đạo là vàng kim quý phái, tượng trưng cho sự thịnh vượng. Căn phòng vốn mang vẻ kiêu kỳ, xa hoa nay lại bị sự buồn bã, đau thương của người con trai kia chiếm lấy. Trên bàn làm việc, người con trai chìm đắm trong men say, vỏ chai rượu la liệt dưới chân anh. Anh muốn dùng men rượu để làm nguôi ngoai cảm giác đau đớn này. Anh như tiều tụy hẳn đi trong một đêm, gương mặt bơ phờ, đôi mắt trống rỗng, bờ vai vẫn không thôi run rẩy, đâu rồi thiếu gia Trình Phong Lữ tiêu soái, cao ngạo ngày ấy? Anh bây giờ không phải là Trình thiếu giàu có, cũng không phải là Trình tổng tài giỏi, càng không phải công tử Trình Phong Lữ hào hoa đốn tim bao cô gái. Anh bây giờ chỉ là một kẻ thất tình đáng thương và đáng giận.

Anh không tài nào quên được ánh mắt thờ ơ và lời nói lạnh nhạt của cô khi ấy. Nó đang cấu xé trái tim anh từng phút, nó đang giày xéo lương tâm anh từng giây, nó đang gặm nhấm linh hồn anh từng giờ. Tay vẫn nắm chặt bức hình chụp siêu âm thai nhi cô ném cho anh. Lòng anh không khỏi quặn thắt.

https://thuviensach.vn

"Trình thiếu, nếu như khi xưa anh có tình yêu, thì bây giờ anh đã hạnh phúc bên gia đình với một đứa con rồi."

Trình Phong Lữ anh sai rồi... Nhưng Tử Đằng, em cũng đã sai rồi. Thì ra anh đã luôn khắc tạc sự hiện diện của em, anh rốt cuộc cũng nhận ra, lí do anh ham muốn Chu Khuynh Cơ là vì anh đã quá quen với sự tồn tại của em đến mức kiêu ngạo rũ bỏ nó, để dành cho một người khác "xa lạ" hơn. Hóa ra, giữa anh và em, chúng ta đã tồn tại một cái gọi là "cảm giác". Là do anh ngu ngốc không nhận ra nó, là do anh cố chấp luôn phủi nó đi.

Trình Phong Lữ gục đầu xuống bàn, nước mắt lặng lẽ rơi. Chưa bao giờ anh khóc nhiều như hôm nay. Ai bảo đàn ông không có nước mắt, chỉ là họ luôn giấu nó đi, giấu giọt nước mắt chỉ chảy vì người mình yêu. Kí ức theo dòng mưa cuốn anh trở lại ngày anh và cô lần đầu gặp nhau.

Đó là một buổi chiều cuối thu, bầu trời khoác chiếc áo đã ngả vàng, con đường đầy ắp lá rơi, không thể tìm thấy dấu chân của nhau trên con đường đó. Đứng trước cổng trường Đại học của cô gái anh đang theo đuổi, Trình Phong Lữ ôm trong tay đóa Tử đằng tươi tắn, vì cô gái đó có vẻ như rất thích màu tím. Khi thấy bóng dáng cô ấy, anh bước tới tặng cô gái mang vẻ đẹp mềm mại như nước ấy bó hoa thắm này. Nhưng cô ấy có chút không vui khi nhìn loài hoa này, e thẹn từ chối anh. Cô gái ấy là Đại tiểu thư Chu gia - Chu Khuynh Cơ. Bất ngờ và bất mãn trước sự khước từ của cô, anh khó chịu bỏ về. Càng thêm chán ghét bó Tử đằng trong tay, anh không thương tiếc quăng nó đi. Nào ngờ lại trúng một cô gái rẽ ngang gần đó. Trời cuối thu, phong cảnh thật hữu tình.

Cô gái ấy có mái tóc bồng bềnh từng lọn màu nâu hoe hoe đỏ, đôi mắt màu nâu sáng tinh nhuệ nhưng không che lấp nổi nét buồn ẩn trong đôi mắt. Làn da cô màu ô liu, đôi má đánh nhẹ lớp phấn cam mịn màng, đôi môi hồng hồng khiến người ta muốn hòa quyện trong sự ngọt ngào đó. Cô gái ấy, có một nỗi buồn thật đẹp.

https://thuviensach.vn

Chỉ tiếc, Trình Phong Lữ vì đang một bụng bực bội nên không có tâm trạng thưởng thức vẻ đẹp này. Còn cô gái, khi thấy anh, chợt bối rối vô cùng. Năm ấy, Chu Tử Đằng rơi vào lưới tình với người con trai tuấn lãng trước mặt ở tuổi 17 mộng mơ.

-- Đóa Tử đằng tím này... đẹp quá...

Nghe cô nói vậy, anh lại càng thêm tức giận chuyện vừa nãy, cũng không tiếc đóa Tử đằng đã dập nát kia mà cho cô:

-- Thích thì cứ lấy! Coi như xin lỗi.

Anh chỉ nhàn nhạt nói rồi rảo bước mà không để ý đến nụ cười đang nở rất tươi trên môi cô. Cô vội chủ động theo sau anh bắt chuyện: "Cảm ơn anh, em thích lắm! Em là Chu Tử Đằng, còn anh?"

Lại là "Tử đằng", cái tên thật xui xẻo! Khoan đã, Chu Tử Đằng chẳng phải là nhị tiểu thư hư hỏng, phách lối nhà họ Chu ư? Anh bất giác lại nghĩ đến lời cự tuyệt của Chu Khuynh Cơ. Hay lắm! Cái gì không dễ chiếm được anh càng thích! Anh nhất định phải đoạt được Chu Khuynh Cơ, rửa sạch nỗi mất mặt ngày hôm nay. Cái gì anh đã nhắm, cái đó nhất định là của anh. Nghĩ đoạn, anh dừng bước chân, lạnh lùng mở miệng: "Trình Phong Lữ".

Kể từ đó, cô ngày càng quấn lấy anh hơn. Anh đã quá quen thuộc với giọng điệu nũng nịu của cô, đã không còn lấy làm lạ khi thấy cô cứ lẽo đẽo theo sau như áp giải tù nhân là anh, đã cũng chẳng thấy bất ngờ khi biết cô gây chuyện với những cô gái tiếp cận anh. Cô gái này phiền phức nhưng cũng chưa đến nỗi vô dụng, thông qua cô, anh có thêm dịp để chinh phục Chu Khuynh Cơ, anh chưa hề chạm vào cô vì không muốn dính líu với em gái của người anh theo đuổi, cô cũng chẳng có yêu cầu hay đòi hỏi vật chất gì từ anh, ngược lại còn kiên trì tặng anh nhánh hoa Tử đằng vào mỗi sáng. Tất nhiên, anh sẽ vứt nó đi khi bóng cô khuất dạng, ai lại cần thứ này chứ!?

https://thuviensach.vn

Cuối cùng, mục đích đã đạt được, anh thành công chiếm lấy Chu Khuynh Cơ cả tâm hồn lẫn thể xác, cô, cũng hết vai rồi đi.

Khi biết mối quan hệ của anh và Chu Khuynh Cơ, 'Chu Tử Đằng' luôn luôn càn rỡ xuất hiện phá đám, nhiều lần cô còn chửi mắng Chu Khuynh Cơ, đặt điều nói xấu Chu Khuynh Cơ đang khóc nức nở trong vòng tay anh. Anh càng thêm chán ghét cô, lại thêm tai tiếng của cô trước đây, anh hoàn toàn không để cô vào mắt. Cô tới thì anh kêu bảo vệ đuổi, cô tặng đồ thì anh sai quản gia vứt, cô gọi thì anh cũng chẳng tiếc mà quăng luôn chiếc điện thoại. Cô rắc rối, ồn ào càng khiến anh thêm hài lòng với Khuynh Cơ nhu thuận, hiền hòa.

Một ngày nọ, anh bị người của công ty đối thủ hạ thuốc trong ly rượu tại bữa tiệc ra mắt công ty Zonal mà anh mới xây sửa lại. Là xuân dược cực mạnh, họ muốn scandal quan hệ lùm xùm của anh lên trang nhất ngày mai, họ đã sẵn sàng để một bước phá tan hình tượng công ty mới kế nghiệp không lâu của anh. Họ muốn vin vào chuyện này mà chiếm cổ đông với số phiếu áp đảo, buộc anh phải rời vị trí CEO.

Kế hay, nếu anh không khống chế được bản thân mà lên giường với cô ả kẻ thù anh sắp đặt sẵn, thì ngày sau có lẽ anh đã bị bắt vào tù oan vì tội cưỡng hiếp rồi. Trước khi dược hiệu chưa phát tán, anh gắng gượng lái xe về biệt thự riêng. Anh loạng choạng bước lên phòng rồi móc điện thoại bấm lung tung tìm danh bạ, rồi sau đó, anh rơi vào trạng thái tỉnh tỉnh mê mê, cơ thể ngày một khó chịu, anh bắt đầu cào cấu chính mình. Anh chỉ nhớ số cuối cùng anh gọi là của Chu Khuynh Cơ, rồi sau đó một thân ảnh quen thuộc xuất hiện.

https://thuviensach.vn

TỬ ĐẰNG KHÔNG NỞ LẦN HAI - KHÔNG CÒN LÀ NỮ PHỤ

Ka La Ra

dtv-ebook.com

Chương 5: Tử Đằng_ Hãy Để Cho Em

CHAP 6:

Chu Tử Đằng mồ hôi nhễ nhại, áo quần xộc xệch, tóc tai rối bời đẩy mạnh cửa vào. Cô đã lén đi cửa sau vào tham dự buổi lễ ra mắt của anh, đã mấy ngày rồi cô chưa được gặp anh. Khi đến, cô thấy anh vẫn thế, vẫn tuấn tú, tiêu soái như trước. Lẳng lặng núp sau bức màn, cô giương đôi mắt về phía anh, ngây ngốc đứng nhìn anh hai tiếng liền như thế.

Rồi cô thấy khuôn mặt anh bỗng trở nên đỏ hồng, anh chật vật đi vào phòng nghỉ. Lát sau anh lại vất vả bước nhanh ra, dặn dò với trợ lý Hứa vài câu rồi biến mất hút sau cánh cửa. Cô hớt hải chạy theo anh, càng thêm lo lắng khi thấy anh khởi động chiếc xe phóng đi mất, để lại bao nhiêu khách khứa không phải tác phong của anh. Thấy anh có biểu hiện không ổn, cô vội gọi điện năn nỉ trợ lý Hứa biết địa điểm tới của anh. Không ngờ trợ lý Hứa vốn luôn kín miệng lại nói cho cô biết.

Là biệt thự riêng của anh. Không muốn bị đám phóng viên bắt gặp. Cô lại lách người qua hàng rào cây sau hoa viên của công ty, rồi từ đó, cô cởi bỏ đôi guốc, một mạch chạy theo hướng đến biệt thự. Đối với một thiên kim tiểu thư, thì việc chân trần chạy bộ 2 km thực không dễ với cô. Đôi chân cô chạy đến rách xước, máu nhuộm đôi chân một màu đỏ thẫm. Nhưng mặc kệ đau đớn, đôi chân nhỏ ấy vẫn gắng sức chạy, chạy đến bên anh. Đến nơi, cô thấy cổng bị xe đâm mà méo mó mở ra, lòng lại càng thêm sốt ruột. Cô xông vào biệt thự, vội theo dấu áo ghi lê, cà vạt, giày,... bị

https://thuviensach.vn

cởi ra mà lần đến phòng ngủ của anh. Cô tông mạnh cánh cửa, đập vào mắt cô là hình ảnh anh ướt sũng mồ hôi, thở hổn hển, khuôn mặt vặn vẹo như đang áp chế thứ gì đó.

Bàn tay anh nắm chặt vạt áo ở trước ngực, khó chịu hừ hừ vài tiếng. Cô lật đật kéo anh vào nhà tắm. Anh cao tới 1m83, đối với một cô gái nhỏ chỉ cao có 1m66 như cô mà nói đó là một thử thách khó khăn khi có thể lôi anh vào nhà tắm.

Trong mông lung, Trình Phong Lữ vẫn cảm nhận được có một bàn tay đang xiết chặt lấy anh. Thì ra anh không ở một mình. Là Khuynh Cơ sao? Phải rồi, chắc là cô ấy rồi, người cuối cùng anh gọi là cô ấy mà! Rồi anh cảm thấy người bị nâng lên, dựa vào thân hình nhỏ bé đang vất vả khoác anh đi. Mùi tử đinh hương nhè nhẹ mà ngát dịu của người con gái phảng phất trong không gian, mùi hương thật quen thuộc mà cũng thật hiu quạnh. Thân thể người con gái dính sát vào anh, mềm mại, thơm tho làm lưỡi anh khô khốc.

Anh bỗng ôm chặt lấy cô, cả hai loạng choạng ngã vào bồn tắm. Hơi nước mờ ảo khiến anh không thấy rõ khuôn mặt cô, anh đưa tay lên vân vê đôi môi kia. Làn da cô truyền đến tay anh hơi nóng làm anh khao khát sự ấm áp này. Người con gái trong nước uyển chuyển, váy áo bị ướt ôm sát cơ thể hoàn mĩ làm anh thèm khát, cộng thêm tác dụng của dược, anh đã không kiềm chế nỗi nữa rồi. Dù sao đây cũng là Khuynh Cơ, anh chẳng cần phải dè dặt, anh chỉ biết, anh muốn cô, cháy bỏng, ngay tại lúc này.

Trình Phong Lữ nâng cằm Chu Tử Đằng lên, in lên đôi môi khêu gợi một nụ hôn thật sâu. Cô gái trước mắt mang lại cho anh một xúc cảm thật khác, không chỉ đơn thuần là giao hoan xác thịt, mà giữa hai người có thứ gì đó đã lặng lẽ kết nối với nhau.

Một giọt nước mắt âm thầm đọng lại nơi khóe mắt, chỉ khi anh không tỉnh táo, anh mới cuồng nhiệt với em như vậy. Anh ôm em, nhưng chung

https://thuviensach.vn

quy vẫn không muốn nhìn thẳng vào mắt em. Phong Lữ, em là ai trong biết bao người đã đi qua cuộc đời anh, liệu anh có lưu lại dấu chân em trên đó. Một cái liếc mắt thôi khó đến vậy sao? Đêm thật dài...

Trình Phong Lữ, anh... có biết em là ai không? Là một cô gái trong vô số các cô gái của anh, hay là một ai đó, trong bất cứ ai trên thế giới...?

https://thuviensach.vn

TỬ ĐẰNG KHÔNG NỞ LẦN HAI - KHÔNG CÒN LÀ NỮ PHỤ

Ka La Ra

dtv-ebook.com

Chương 6: Tử Đằng_ Nở Muộn

CHAP 7:

Nắng sớm lách qua ô cửa sổ, thở nhẹ trên đôi má còn ửng đỏ của người con gái, giờ đã là một người phụ nữ. Chu Tử Đằng khẽ mở đôi mắt, đón nhận hơi nắng ấm áp của ban mai đang nhẹ nhàng vuốt ve mình. Cô quay người sang, lại thấy bóng lưng của chàng trai đã cuồng nhiệt với mình đêm qua. Cô chưa bao giờ nghĩ đến chuyện này, đối với cô, được anh nắm tay đã là một loại hưởng thụ, nếu không vì ham muốn giải dược, có lẽ anh sẽ không bao giờ chạm vào cô một cách âu yếm như thế.

Cô lặng lẽ thở dài, không phải nói sau khi đụng chạm xác thịt xong quan hệ của cả hai sẽ gần gũi hơn sao? Thật sự sẽ thay đổi sao? Vậy tại sao, sau tất cả, thứ cô thấy cuối cùng vẫn là bóng lưng anh?

Trình Phong Lữ, đến khi nào em mới có thể thân thiết gọi anh là " Phong Lữ" đầy trìu mến như Chu Khuynh Cơ? Đến bao giờ em mới được yêu anh, yêu một cách đúng nghĩa? Em sắp gục ngã rồi, tại sao anh không cho em mượn bờ vai anh, dù chỉ một lát? Bóng hình em đã hoen ố bao nhiêu trong trái tim anh kể từ khi chị ta xuất hiện? Thứ tình yêu phải đếm đong từng ngày, phải giành giật từng giây này, thực làm em thấy mệt mỏi. Đã bao lâu rồi, em chưa được khóc? Đã bao lâu rồi, anh chưa gọi tên em?

Chu Tử Đằng vốn dĩ muốn nằm bên anh thêm chút nữa, nhưng lại không chịu nổi sự im lặng tàn nhẫn này. Cô nhặt chiếc đầm đã bị anh xé tối qua, khéo léo cắt xẻ thành một bộ trang phục mới mặc tạm lại. Cô ngoái

https://thuviensach.vn

nhìn anh lần cuối, rồi bước đi thật nhanh ra khỏi biệt thự. Lại không để ý một bóng dáng lấp ló sau lùm cây nhìn cô bằng một cặp mắt hung ác. Chu Khuynh Cơ nghiến răng kèn kẹt nhìn bóng dáng Chu Tử Đằng đi xa khỏi nơi này, lòng phừng phừng lửa giận. Cô chỉ mới lơ là không để ý Phong Lữ một chút, ai kia đã chớp thời cơ tranh thủ leo lên giường của anh rồi! Cái tên thám tử kia làm việc thật thất trách, có mỗi việc giám sát anh ta thôi cũng làm không xong, hại cô đến sáng nay mới biết chuyện anh ta bị hạ dược.

Không được! Không thể để gia sản của Trình gia vào tay nó! Không chần chừ thêm một phút, Chu Khuynh Cơ liền chạy tọt lên phòng của Trình Phong Lữ. Thấy Phong Lữ vẫn mê man ngủ, lòng Chu Khuynh Cơ bỗng nhẹ tênh.

Kế tiếp, cô ả vội thoát y trang phục của mình, xé rách vài mảnh, rồi vứt xung quang phòng. Nghĩ đến điều gì, cô ta cẩn thận đẩy cửa phòng tắm, quả nhiên sôi máu khi thấy dấu vết ái muội đêm qua của hai người, bồn tắm còn đọng chút máu, cô ả vội lấy nước dội đi, xả nước lại ở bồn, đem áo quần anh vắt khô ra khỏi phòng rồi quăng loạn xạ ở những nơi có nắng. Chu Khuynh Cơ từng bước tiến tới lay Trình Phong Lữ:

-- Phong Lữ à, anh dậy đi thôi.

Trình Phong Lữ bị lay mạnh khó chịu cau mày, chậm chạp mở mắt. Trước mắt anh là hình ảnh nũng nịu ửng hồng của Chu Khuynh Cơ. Anh mơ màng nhớ lại mọi chuyện, vậy ra, người tối qua thật sự là Cơ nhi? Anh có chút mơ hồ, xúc cảm mới lạ và êm dịu tối qua rất khác, anh chưa bao giờ nếm thử trước đây nên có chút không tin:

-- Khuynh Cơ, chúng ta đã...

Nhận thấy sự nghi hoặc trong mắt Trình Phong Lữ, Chu Khuynh Cơ liền phụng phịu, giọng điệu hết sức ngọt làm người nghe không nỡ trách

https://thuviensach.vn

mắng:

-- Đạt được mục đích nên tính phủi em đi có phải không? Đêm qua... Anh không nhớ?

Chu Khuynh Cơ vừa nói vừa nức nở như sắp khóc khiến Trình Phong Lữ rối bời.

Cúi nhìn xuống thân thể đầy dấu vết xanh tím của cô, anh không khỏi nhoẻn miệng cười, chắc là xuân dược khiến anh mê muội rồi. Anh vậy mà lại đi nghi ngờ Chu Khuynh Cơ sao? Tâm trí anh vẫn chưa tỉnh táo lại thì phải, anh cứ cảm giác có gì đó khác hẳn. Để đáp lại lời Chu Khuynh Cơ, anh hôn lên trán cô, yêu chiều nựng nịu đôi bờ má hồng hào:

-- Cảm ơn em đã ở bên cạnh anh khi anh cần em nhất! -- anh nhìn cô đầy sủng nịch rồi bất giác nghĩ đến 'Chu Tử Đằng'. Chu Tử Đằng? Tại sao anh lại nghĩ đến cô ta?

Nhẹ nhàng vuốt ve những dấu hôn trên cơ thể Chu Khuynh Cơ, Trình Phong Lữ không biết rằng đó là dấu vết của một người đàn ông khác.

-- Trình Phong Lữ.

Bỗng nhiên bị Chu Khuynh Cơ kêu cả tên họ, Trìn Phong Lữ có chút giật mình, hỏi:

-- Sao thế?

-- Anh đã hứa chỉ để mỗi em trong mắt mình thôi, đúng chứ.

Đó không phải là một câu hỏi, mà là một lời nhắc nhở về Chu Tử Đằng. Nhận ra điều Chu Khuynh Cơ lo lắng, anh mỉm cười ôm cô vào lòng, chắc nịch đáp:

-- Anh sẽ không để em phải bận tâm về điều gì nữa cả.

https://thuviensach.vn

Kể từ sau chuyện đó, Chu Khuynh Cơ càng bám riết lấy Trình Phong Lữ không để anh gặp Chu Tử Đằng. Trong khi đó, mấy tháng nay cô vẫn luôn khổ sở tìm cách gặp anh. Cô mặt dày đến gặng hỏi tiếp tân để rồi bị bảo vệ thẳng thừng đuổi ra. Cô cố gắng xin đến những bữa tiệc có mặt anh để rồi bị kẻ chê người cười, mắng chửi, đặt điều nhục mạ cô không thương tiếc, còn anh, một mực ném cho cô một ánh nhìn căm ghét tỏ ra không quen biết cô, để mặc cô bị đám phóng viên vây quanh chất vấn cô như tiểu tam đi phá hoại. Cô không màng sĩ diện, năm lần bảy lượt đến tìm anh như thế, là chỉ muốn tha thiết nói với anh một câu: "Trình Phong Lữ, em có thai rồi."

Ngày 22/1, cũng là sinh nhật anh. Cô vất vả đường xa đến biệt thự Trình gia mà anh tổ chức tiệc với mọi người trong dòng tộc, cô nhất định phải gặp anh, cô không muốn đứa bé sinh ra không có cha. Cô cố gắng nài nỉ vú Trương cho cô gặp anh một lát. Trời đột ngột đổ mưa rất to. Vú Trương thấy cô đáng thương đứng trong mưa to gió lớn ôm tấm thân gầy cũng mủi lòng, chạy vào thông báo với thiếu gia một tiếng.

Nào ngờ không thấy vú Trương ra lại, chỉ thấy hai cô hầu gái đắc ý dắt hai con chó Husky hùng hổ ra tiễn khách. Cổng vừa mở, hai con chó liền hung dữ lao tới vây sủa cô tới tấp. Cô hoảng hốt lùi về đằng sau, lại do trời mưa lớn, cô bị hụt chân ngã sóng xoài trên vũng nước. Máu từ giữa hai chân cô chảy ra, bị mưa rửa trôi đi mất. Cô sợ hãi hướng về phía hai tên bảo vệ cầu xin sự giúp đỡ. Một ả hầu gái khinh khỉnh lấy chân hất vũng nước vào mặt cô, ả còn lại thấy cô nhếch nhác làm bẩn cổng Trình gia liền gọi cô một chiếc Taxi rồi bố thí vài đồng để cô trả tiền xe. Taxi đến, tài xế thấy cô gái tội nghiệp chật vật dưới mưa vội đỡ cô lên xe. Thấy sắc mặt cô tái nhợt liền hớt hải chạy đến bệnh viện.

Trong bệnh viện nồng nặc mùi thuốc sát trùng, không khí tĩnh mịch đến thê lương. Cô cầm lên chiếc điện thoại, bấm dãy số mà người ấy sẽ

https://thuviensach.vn

không bao giờ bắt máy, nước mắt ứ đọng không thể rơi: "Trình Phong Lữ, em sẩy thai rồi."

Anh hiển nhiên chưa bao giờ để ý. Mỗi nhánh hoa Tử đằng em tặng anh, có một câu thơ em giấu kĩ sau những cánh hoa ấy. Cứ thế, ngày qua ngày em cứ tặng anh những nhánh hoa, em mượn từng câu thơ ấy để nói lên tâm sự của mình. Nhưng anh sẽ chẳng bao giờ đọc được, cũng sẽ chẳng bao giờ hiểu được. Nếu em đã không thể là người thức dậy cùng anh mỗi sáng, vậy chí ít hãy cho em biết, rằng anh có tình cảm với em, rằng anh vẫn biết em tồn tại.

Sinh nhật của Chu Khuynh Cơ, cô dùng chút ít can đảm còn sót lại bước vào. Cô là tâm điểm chú ý cho mọi người chỉ trỏ, cả anh cũng không hài lòng khi thấy sự hiện diện của cô. Chị gái tốt thì ra sức nói những lời nhu tình với em gái nhưng mỗi lời đều như châm dầu vào lửa. Cô mặc xác chị ta, chỉ mong chờ hỏi anh một câu: "Trình Phong Lữ, anh đã bao giờ nhìn nhận sự cố gắng của em chưa?"

Nào ngờ đáp lại cô là những lời nói tuyệt tình tàn khốc của anh. Đầu cô oang oang, anh thẳng thừng sỉ nhục cô, nói rằng anh chưa hề nhìn lấy cô, dù chỉ một chút. Cô lặng lẽ nhìn anh, như đã thấu hiểu tất cả, nước mắt đã cạn khô, giữa những tiếng ồn ào bàn tán của mọi người, cô nhẹ nhàng gọi tên anh lần cuối: "Phong Lữ...". Sau đó cô cô đơn quay người đi, trong miệng còn thốt ra hai từ mà anh không nghe thấy.

Cô về đến ngôi nhà quạnh quẽ của mình, hướng tới chiếc phòng chỉ có độc nhất một chiếc gương. Nó chỉ có một chiếc gương, nhưng lại là căn phòng cô hay lui đến nhất. Cô luôn ngồi hàng giờ liền ngắm nhìn chính mình trong gương, chỉ có người trong gương kia mới hiểu mình, cũng chỉ có kẻ trong gương kia mới lắng nghe mình. Cô rút ra chiếc dao găm, chậm rãi cứa vào cổ tay, ngay cả người trong gương kia, cũng như hắn ta, không thương yêu mình.

https://thuviensach.vn

Sinh nhật vui vẻ của Chu Khuynh Cơ cũng chính là đám tang chết chóc của Chu Tử Đằng. Trên chiếc gương loang lổ máu có dòng chữ được ghi trong tuyệt vọng và thanh thản: "Phong Lữ, cảm ơn." Đó là hai từ cuối cùng em muốn nói với anh. Cảm ơn vì đã cho em mục đích sống và cảm ơn vì đã cho em nếm trải cảm giác này.

Phong Lữ, là tự em đa tình...

https://thuviensach.vn

TỬ ĐẰNG KHÔNG NỞ LẦN HAI - KHÔNG CÒN LÀ NỮ PHỤ

Ka La Ra

dtv-ebook.com

Chương 7: Tử Đằng_ Chỉ Biết Khóc Trong Lòng

CHAP 8:

Chu Tử Đằng giương mắt nhìn nàng đêm đang kiều diễm khoác lên mình chiếc áo lấp lánh ánh sao. Thật yên bình! Đây là lần đầu tiên cô có cảm giác này khi được sống một lần nữa. Cô bỗng thấy trân quý hiện tại biết bao nhiêu, càng thêm biết ơn cơ hội được chào đón ngày mai. Cô đã thay 'Chu Tử Đằng' làm giúp điều mà cô ấy mong muốn, nói hộ điều mà cô ấy mong ước. Có lẽ, cô ấy đã thật sự nhắm mắt xuôi tay. Khoảnh khoắc mà cô nói lời cay độc với Trình Phong Lữ, cô như bị bóp nghẹn. Cô biết, đó là chút xúc cảm không thể dời của nguyên chủ. Yêu.

Cô cứ tưởng mình là kẻ đau thương nhất trên thế gian này, không ngờ có những mảnh đời còn nghiệt ngã hơn cô. Ít ra ở thế giới kia, cô có một người ba hết mực yêu thương cô, có một người mẹ hết lòng săn sóc cô. Ba, mẹ, là con bất hiếu. Lại vì một gã không đáng mà chết. Không thể phụng dưỡng báo ơn người. Cũng may còn có em gái cô là Chu Tử Lan, con bé rất ngoan hiền, lúc nào cũng quấn lấy ba mẹ, ít ra còn có nó thay cô chăm sóc cho hai người.

Gia đình cô hạnh phúc là thế nhưng cô không biết quý trọng. Không vì người yêu thì cũng vì công việc mà không thể về nhà thăm họ. Giờ không thể gặp lại gia đình mới thấy nhớ. Lại nghĩ đến hoàn cảnh của 'Chu Tử Đằng' khi đọc tiểu thuyết với kế thừa trí nhớ của nguyên chủ, cô không khỏi thêm căm ghét Chu gia giả tạo.

https://thuviensach.vn

Ba của 'Chu Tử Đằng' - ông Chu Cảnh Điềm vốn chỉ là một thương nhân làm ăn không lớn. Trong một lần ra khơi câu cá đã vô tình cứu được mẹ của 'Chu Tử Đằng' - phu nhân Veronique Esmeé trong một vụ đắm tàu, một người phụ nữ thuộc dòng dõi Esmeé - một trong những dòng tộc thuộc tầng lớp quý tộc xưa của Pháp. Sau vụ tai nạn đó, dù đã được gia đình của Chu Cảnh Điềm tận tâm chăm sóc cho đến khi được cứu về Pháp, Vẻonique vẫn bị thương chấn mà mất đi giọng nói và phải ngồi trên xe lăn nửa đời sau, hôn phu của bà cũng vì đó mà từ hôn bà. Cha của phu nhân Veronique, ông Vincent Esmeé, cũng là ông ngoại của nguyên chủ, vì thương con gái sẽ cô quạnh một đời nên đã thỏa thuận với Chu Cảnh Điềm, nhường cho ông ta một nửa gia sản nếu Chu Cảnh Điềm "vui vẻ" lấy Veronique.

Vì ông ngoại nghĩ Chu Cảnh Điềm có ơn cứu con gái ông, vả lại nhìn con gái, ông biết Veronique đã trúng tiếng sét ái tình, hơn nữa, ông cho rằng, hạng người như Chu Cảnh Điềm sẽ không dám bạc đãi Veronique kể cả khi bà đã tàn phế.

Chu Cảnh Điềm đồng ý thỏa thuận ngay. Thật phải khen rằng, khả năng diễn xuất như thật của Chu Khuynh Cơ thừa hưởng 100% từ ông ta. Chỉ trong hai tháng, Chu Cảnh Điềm đã "hết lòng" chăm sóc Veronique làm trái tim thiếu nữ của bà cảm thấy ấm áp. Ông còn lời ngon tiếng ngọt nói đã yêu bà ngay từ giây phút đầu tiên khiến Veronique dần tin vào thứ tình yêu hư ảo đó. Một tháng sau, Chu Cảnh Điềm ngỏ lời cầu hôn Veronique và bà đã đồng ý ngay trong niềm vui sướng mà không nhận ra ánh mắt gian xảo của ông ta. Ngày ông ta dắt mẹ nguyên chủ rời khỏi Pháp sau hôn lễ cũng là ngày những ngày tháng giông tố của bà bắt đầu.

Sau đêm tân hôn, Veronique mang thai và sinh hạ 'Chu Tử Đằng' một năm sau đó. Trong khoảng thời gian đấy, Chu Cảnh Điềm vẫn tỏ ra là một người chồng mẫu mực, một lòng săn sóc vợ khiến ông ngoại cô ở Pháp cũng bớt lo lắng. Veronique và Chu Cảnh Điềm cùng cô công chúa nhỏ là

https://thuviensach.vn

'Chu Tử Đằng' sống vui vẻ bên nhau cho đến năm 'Chu Tử Đằng' 10 tuổi. M

Suốt thời gian qua, Chu Cảnh Điềm đã học tính mưu mô, lòng tham không đáy dẫn ông lân la kết thân với Chương gia, ngấm ngầm tạo thế lực từng bước một làm lụn bại đại gia tộc Esmeé. Thành công đoạt được công ty nước hoa nắm giữ nền kinh tế chủ chốt của gia tộc Esmeé - Glycine de Chin. Chu gia ngày càng lớn mạnh, Chu Cảnh Điềm ngày càng lộ rõ bộ mặt thật. Ông ta bắt đầu lạnh nhạt với Veronique, càng ngày càng cư xử thiếu tôn trọng với bà làm trái tim Veronique tan nát. Ông về nhà ngày càng ít, đêm dài lạnh lẽo, Veronique chỉ biết ôm Chu Tử Đằng mà khóc trong câm lặng. Vì con, bà có thể chịu đựng nỗi đau này.

Nhưng thật không ngờ, Chu Cảnh Điềm ngày càng quá đáng không nể ai, ngang nhiên dắt nhân tình của mình là Quách Mộng Thu về. Quách Mộng Thu ngạo mạn, phách lối luôn nhân lúc Chu Cảnh Điềm đi vắng mà giở trò nhục mạ Veronique.

Veronique bị câm, lại không thể đi được nên chỉ biết nuốt cay nuốt đắng để một con tiểu tam lên mặt thóa mạ vợ chính là mình. Người làm lâu năm bên cạnh Veronique bị đuổi đi, người làm mới thì theo kẻ mạnh, luôn xu nịnh Quách Mộng Thu như đại phu nhân trong nhà và làm ngơ không giúp Veronique.

Quách Mộng Thu vô cùng ghét vật dư thừa là 'Chu Tử Đằng' nhưng vì chưa hoàn toàn loại bỏ được Veronique nên cũng không dám lộng hành. Những thứ đó vẫn còn trong giới hạn của Veronique. Bỗng một đêm, Quách Mộng Thu cho người vào phòng ngủ kéo Veronique đang giãy giụa dữ dội quăng vào trong tủ quần áo lớn của phòng mình. Veronique vô lực có dự cảm không tốt. Quả đúng như vậy. Veronique qua cánh cửa tủ khép hờ chứng kiến mồn một cảnh Chu Cảnh Điềm đi làm trở về mặn nồng ân ái với Quách Mộng Thu. Quách Mộng Thu thỉnh thoảng liếc về phía tủ ném ánh nhìn khiêu khích. Sau đó chính tai Veronique nghe hai người họ yêu

https://thuviensach.vn

thương nói chuyện với nhau, còn nghe từ miệng của Chu Cảnh Điềm sự thật hắn giấu diếm bấy lâu nay, rằng ông miễn cưỡng cưới bà vì tài sản, rằng ông chán ngấy khi phải diễn trò vợ chồng với bà và ông mong muốn được đón mẹ con Quách Mộng Thu phải sống ở ngoài về vì gia tộc Esmeé ông e ngại đã lụi tàn.

Veronique như chết sững khi sự thật vỡ lở, điều bà quan tâm nhất bây giờ là hắn ta có con riêng và chắc chắn mẹ con Quách Mộng Thu sẽ gây khó dễ cho mẹ con bà. Bà thu hết sức đẩy mạnh cánh cửa làm cả hai người lõa lồ trên giường không kịp phản ứng. Veronique dùng hết tất cả lý trí kìm nén xúc cảm muốn lao tới băm vằm đôi cẩu nam nữ kia ra từng mảnh. Bà khổ sở vội lê lết tấm thân đến phòng con gái. Quách Mộng Thu nhanh chóng định hình lại, ả quấn chăn lên người rồi chạy ra khỏi phòng, bước tới giận dữ đạp thật mạnh vào bụng của Veronique mà không để ý chỗ bà đang đứng là cầu thang. Veronique sau khi bị trúng một cước ác độc của Quách Mộng Thu liền té lăn xuống từng bậc cầu thang. Chu Cảnh Điềm nghe tiếng động vội chạy ra thì thấy hình ảnh Veronique nằm bất động trên vũng máu dưới chân cầu thang còn người tình của mình thì đang khụy xuống run bần bật.

Veronique phu nhân do sơ sẩy ngã cầu thang mà chết là những gì 'Chu Tử Đằng' được kể khi đứng trước mộ mẹ. Cô bé còn chưa được gặp lại mẹ lần cuối.

Chu Tử Đằng bé bỏng tựa lưng vào gốc cây gần đó, đôi mắt vô hồn nhìn đám người mặc đồ đen đứng khóc than thảm thiết trong tang lễ của mẹ. Chợt cô ngồi bệt xuống, khóc rất to, rất to. Ngôi mộ mẹ ngát mùi tử đinh hương đặc trưng của dòng họ Esmeé, lại mang trong gió mùi vị mặn chát đến đau lòng của nước mắt. Thế giới này thật to lớn, chỉ có cô, thật bé nhỏ.

Hai tuần sau ngày mẹ mất, căn nhà cô ở vắng bóng một người, lại có thêm một người. Chu Tử Đằng có thêm một người chị lớn hơn mình 3 tuổi

https://thuviensach.vn

gọi là Chu Khuynh Cơ, và một người em trai là Chu Quân Dạ.

Kể từ ngày đó, hoa tử đằng đã không tha thiết nở nữa rồi...

https://thuviensach.vn

TỬ ĐẰNG KHÔNG NỞ LẦN HAI - KHÔNG CÒN LÀ NỮ PHỤ

Ka La Ra

dtv-ebook.com

Chương 8: Tử Đằng_ Không Có Gai Nhưng Có Độc

CHAP 9+10:

Sáng sớm, Chu Tử Đằng còn đang yên giấc ngủ, tiếng chuông điện thoại liền vang lên inh ỏi. Cô bực bội nhấc máy lên đã nghe thấy bên đầu dây kia tiếng quát tháo ỏm tỏi:

- Tử Đằng, tối nay, Chu gia!

Người nói chính là Chu Cảnh Điềm. Thật linh vậy sao? Mới nhắc ma hôm qua, đêm nay đã bị triệu hồi rồi. Lão già này thật khó ưa, ngay cả ba cô còn chưa bao giờ dùng giọng điệu đấy nói với cô, sống gần 30 năm, cô chưa bao giờ để kẻ nào nói nặng mình cả. Đó là tác phong làm việc của cô. Muốn cô về Chu gia, được thôi, cô sẽ tiếp họ tới cùng! Để xem mẹ con hồ ly kia lại giở trò gì, cô thực tâm mong chờ.

Tử Đằng thay một bộ váy xẻ ngực màu trắng gợi cảm nhưng không kém phần thanh lịch, bộ váy lụa ôm vào cơ thể tinh tế khoe những đường cong đốt cháy con mắt người nhìn. Cô xõa mái tóc nâu đỏ bồng bềnh như những con sóng của mình làm cánh đàn ông phải khao khát muốn chạm vào. Nhìn cô thành thục, sang trọng hơn hẳn, lại mang nét lai thanh lịch mà đậm đà của người Pháp, trong cô chẳng khác gì một công nương với tư chất quý tộc mà người người có muốn cũng không thể bắt chước theo.

Chu Tử Đằng thư thả lái xe đến biệt thự Chu gia. Căn biệt thự rất rộng lớn, được xây theo phong cách cổ điển thời Phục hưng. Xung quanh biệt

https://thuviensach.vn

thự trồng rất nhiều cây xanh rợp bóng, các loài hoa ngát hương tô vẽ cho con đường đến biệt thự những màu sắc nổi bật. Ở giữa sân biệt thự có đài phun nước làm bằng đá ngọc thạch, vẻ xa hoa khung cảnh xung quanh căn biệt thự thêm phần sang trọng.

Chu Tử Đằng bước vào, tuyệt nhiên không có ai ra đón, cũng may nhờ đọc miêu tả trong truyện, cô mới có thể tìm ra sảnh chính. Đẩy cửa bước vào, cô nhận lấy ánh nhìn khinh phạm nhưng không dám lộ liễu từ đám người hầu. Ngồi an nhàn trên ghế sofa ở sảnh chính là một đám ăn cháo đá bát Chu gia. Bố mẹ Chu Cảnh Điềm, "ông bà nội" của "cô" chễm chệ ngồi ở giữa nhìn cô bằng con mắt ghét ra mặt, ông Chu Cảnh Điềm thì chỉnh tề ngồi ở phía bên trái giương đôi mắt có chút ngạc nhiên và sững sờ khi nhìn thấy cô.

Thư thái cao quý này, hệt như Veronique năm ấy, không thể nhận ra đây là Chu Tử Đằng ngổ ngáo, hư hỏng ngày xưa. Chu Khuynh Cơ ngồi phía bên phải đang "hiếu thảo" đấm bóp tay cho bà nội cũng ném cho cô ánh mắt căm phẫn, không nhìn ra cô gái ngoan hiền mọi ngày. Ả ta rất ghét khi thấy Chu Tử Đằng thế này, cô ta không thể nào tạo cho mình khí chất quí phái bẩm sinh của tầng lớp thượng lưu như Chu Tử Đằng. Chẳng phải mọi hôm luôn làm nền cho Đại tiểu thư là cô sao, ấy vậy mà giờ lại mang dáng vấp như nó là chủ còn cô là tớ vậy? Nhận ra sự bất mãn trong mắt con gái, Quách Mộng Thu diễm lệ ngồi kế bên khẽ huých chân Chu Khuynh Cơ một cái, làm cô ta bừng tỉnh trở lại làm Chu đại tiểu thư dịu dàng mọi ngày.

Chu Khuynh Cơ ra vẻ nũng nịu với Chu Cảnh Điềm:

-- Ba à, con đã nói là con không sao rồi mà! Ba gọi em về làm gì, em mới bị Trình thiếu bỏ rơi, không nên vì chút chuyện của con mà làm khó em nó như vậy.

Hay cho tấm lòng người chị gái! Từng lời nói tựa như quan tâm nhưng thực chất đang xát muối vào vết thương lòng của 'Chu Tử Đằng', lại khéo

https://thuviensach.vn

léo làm kích thêm lửa giận của Chu Cảnh Điềm với Chu Tử Đằng, đồng thời tô điểm thêm cho vẻ ngoài nhân ái yêu thương em gái của cô ta. Quả nhiên:

-- Khuynh Cơ, con đừng nói giúp cho nó nữa! Nó đúng là nỗi nhục của Chu gia này, suốt ngày làm phiền Trình thiếu, cản trở tình cảm của con với cậu ấy chưa đủ, lại còn ăn nằm với thằng nào để rồi giá họa cái thai cho Trình gia! Con còn nói không có chuyện gì! Nó náo loạn như thế làm Trình thiếu xấu hổ mấy ngày ở liền trong nhà không thể cùng con đi du lịch như đã hứa, con còn rộng lượng nói đỡ cho nó? Chuyện nó hư thân mất nết ba đã cố mắt nhắm mắt mở cho qua, không ngờ đã ăn nhờ Chu gia mà còn đòi làm chủ sao?

Nghe Chu Cảnh Điềm nói mà trong lòng Chu Tử Đằng không khỏi dâng lên một cỗ trào phúng. Ông xứng là ba sao? Đó là lời một người ba sẽ nói với con gái sao? Cô cũng thừa biết câu cuối của ông ta là đang giận cá chém thớt gia tộc Esmeé năm đó đã áp đặt, kiểm soát mình. Nhưng mà nói đến chuyện chủ tớ, không có gia tộc Esmeé, Chu gia các người được một bước tiếp cận với giới thượng lưu sao? Đã ăn cướp mà còn la làng! Quách Mộng Thu thấy cô im lặng tưởng cô đang chịu đựng liền "tốt bụng" an ủi:

-- Anh à, anh hạ hỏa đi, đừng làm con nó sợ. Đã bị Trình thiếu bỏ rồi, Chu gia cũng không nên quay lưng với con bé chứ! Con bé mà ngoan hiền như Khuynh nhi thì đâu có xảy ra chuyện, coi như Tử Đằng trẻ người non dạ, không biết người đời khó lường, chắc bị dụ dỗ nên mới có thai, mà lúc quẫn quá vá họa cho Trình gia vậy thôi chứ con bé không có ý đâu. Dù gì chuyện cũng đã đành, để em chịu mất mặt qua thay con bé nhận lỗi. Thật đáng thương, bị Trình thiếu bỏ rơi... Khuynh Cơ con cũng thật vô tâm với em gái... sao chuyện chị em chung người thương này lại xảy ra với hai đứa chứ...!

Lại hay cho một người mẹ kế "hiền từ". Từng lời từng lời không ngừng nhắc đi nhắc lại nỗi đau của "Chu Tử Đằng", lại vô cùng "nhân hậu"

https://thuviensach.vn

gán tội cho Chu Tử Đằng. Xem đi, Chu Cảnh Điềm tức giận đến đỏ cả mặt, Chu lão gia cũng xám mặt đập bàn thật to còn Chu lão phu nhân cũng bĩu môi khinh khỉnh. Đợi một lúc lâu sau không thấy Chu Tử Đằng nháo nhào lên, mẹ con Chu Khuynh Cơ có hơi lúng túng. Chu Cảnh Điềm cũng nghi hoặc không thôi. Lúc này, Chu Tử Đằng mới khoan thai bước lên một bước, đối mặt với tất cả mọi người không chút e sợ làm ai nấy cũng một phen bối rối như thể họ làm sai điều gì và bị phát giác.

Cô lãnh đạm mở miệng: " Là tôi cơ." Câu trả lời cụt ngủn khiến Chu lão phu nhân có phần không hiểu mà thốt lên: "Gì cơ?"

Chu Tử Đằng tiến thêm một bước, miệng nhếch lên một nụ cười ma mị: "Là tôi, bỏ rơi anh ta cơ!"

Chu lão gia vô cùng bất ngờ trước thái độ bàng quan của Chu Tử Đằng cũng không nhịn được mà quát: "Sao mày dám nói Trình thiếu như thế? Trình thiếu gia xuất thân cao sang, cần thứ hèn mọn như mày sao?"

Chu Tử Đằng tức giận khi thấy lão ta cứ một câu lại một câu sỉ vả mình, cô gằn giọng:

-- Tôi cũng đang rất tủi thân về việc này! Tại sao tôi lại xui xẻo mà xuất thân từ Chu gia để phải hèn mọn trước tầng lớp thượng lưu như thế cơ chứ! Cũng phải chịu thôi, cái chất hạ lưu ấy vốn trong máu rồi, dù có khoác lên mình hàng hiệu sang trọng cũng không có gột rửa được! Cũng may tôi là con của mẹ, mới vớt vát được ít nhiều dòng máu tạp bẩn này của ông!!!

Một câu nói của Chu Tử Đằng vội khiến ai nấy ở Chu gia tái mặt. Họ bất giác nhớ lại chuyện nhờ có gia tộc Esmeé của Veronique mà Chu gia mới từ "chim sẻ hóa thành phượng hoàng", một bước rời căn nhà nhỏ chật hẹp dưới ngoại thành tới sống sung túc tại đô thị phồn hoa. Cũng từ đó họ mới gia nhập được giới thượng lưu giàu có và tạo cho Chu gia nhiều cơ hội phát triển. Câu nói của Chu Tử Đằng đã khéo léo nhắc đến khí chất hạ lưu

https://thuviensach.vn

không thể giấu của Chu gia, lại hạ thấp mình nhưng thực chất là mỉa mai họ một cách thẳng thừng. Không để mọi người mở miệng nói thêm, cô lại nhàn nhạt nói:

-- Còn nữa, tôi và Trình thiếu đã không còn bước chung một đường, nhìn chung một hướng từ hôm qua rồi. Chị lo sợ tôi sẽ cướp mất người yêu của chị sao? Nếu sợ như vậy thì biết mặt mà trói anh ta lại cho chặt đi, bởi vì Chu Khuynh Cơ, tôi hỏi chị này. Chị cứ mãi trông chừng sợ ai đó cướp mất Trình Phong Lữ, vì anh ta vốn không phải là của chị hay chị vốn chưa từng thuộc về mỗi mình anh ta?

Câu nói khiến Chu Khuynh Cơ giật mình một cái nhưng nhanh chóng khôi phục diện mạo ủy khuất, khẽ sụt sịt:

-- Sao em lại...

-- Còn chuyện Trình thiếu có vì chuyện của tôi mà xấu hổ đến không dám ra ngoài hay không, anh ta là người biết rõ nhất. Cũng như đứa bé trong bụng là của ai, người mẹ, là người biết rõ nhất!

Chu Tử Đằng ý vị sâu xa liếc nhìn Quách Mộng Thu rồi cười khẩy một cái làm bà ta rùng mình. Mẹ con Quách Mộng Thu được hai vị Chu lão ưu ái như thế vì bà ta sinh được con trai sau 5 năm sinh hạ Chu Khuynh Cơ. Chu Cảnh Điềm rất quý đứa con này, gia sản của ông ta sau này giao hết cho Tam thiếu gia là đây. Thật thú vị nếu một ngày ông ta biết cậu trai mà ông ta cưng chiều hết mực không phải con mình thì sao nhỉ? Quách Mộng Thu một bụng lo lắng liền chột dạ:

-- Con đừng nói những lời...

-- Cuối cùng, tôi xin thông báo cho mọi người một điều, tôi từ nay không cần ăn nhờ ở đậu nhà Chu gia nữa. Vì vậy nên hãy vui mừng vì ở nhà bớt thêm một miệng ăn, nhưng cũng đừng cười người quá lâu. Thứ vốn không thuộc về các người, các người cũng đến lúc phải trả lại rồi. Còn nữa,

https://thuviensach.vn

Chu Khuynh Cơ, chị vuốt mặt cũng nên nể mũi, ném đá thì hãy lo mà giấu tay đi.

Cô nói xong, miệng vẽ lên một nụ cười yêu nghiệt khó cưỡng làm đám người làm mê mẩn còn tại vị Chu gia thì vô cùng kinh ngạc trước thái độ hờ hững của cô. Cô dứt khoác quay lưng lại thì thấy một cậu con trai đang nhìn chằm chằm mình như đang tìm hiểu. Chu Tử Đằng thản nhiên đối mặt cậu ta làm khuôn mặt lạnh lùng của cậ cũng không nhịn được mà tỏ vẻ ngạc nhiên. Cô cất giọng châm chọc:

-- Còn không phải Tam thiếu tài giỏi của Chu gia, Chu Quân Dạ đây sao? Thật không ngờ Tam thiếu lại ham học đến vậy, dù gì cũng sẽ kế thừa tài sản của nhà họ Chu, việc gì Tam thiếu phải "nỗ lực" mà tiếp quản công ty đến thế.

Nghe Chu Tử Đằng nói, cặp mắt sắc như chim ưng của Chu Quân Dạ nheo lại. Cô hôm nay thật khác, có vẻ điềm tĩnh lạ thường, lại thập phần quyến rũ với cốt cách quí tộc kia, quan trọng hơn là câu nói của cô. Là có ẩn ý hay chỉ đơn thuần khen anh? Mọi hôm 'Chu Tử Đằng' chẳng phải luôn cố gắng lôi kéo anh chống lại Chu Khuynh Cơ sao? Chuyện đấu đá của phụ nữ, anh vốn không quan tâm nên nếu có thấy 'Chu Tử Đằng' bị Chu Khuynh Cơ vu oan giá họa mà uất ức anh cũng mặc kệ. Chỉ là hôm nay, cô đem lại cho anh một cảm giác rất khác, rất rất khác.

Cảm giác cô là một người phụ nữ không dễ bị hiếp đáp như trước kia, cảm giác nếu Chu Khuynh Cơ đối đầu với cô thì sẽ không có cơ hội thắng như trước đây. Người phụ nữ này, dường như hiểu thấu mọi chuyện nhưng lại lãnh đạm vô tình không màng tới. Cô biết gì đó sao?

Chu Quân Dạ cau mày, nhưng nghĩ một tiểu thư còn chưa lăn lộn trường đời như cô chắc sẽ không sâu xa thế nên anh chỉ như có như không mở miệng:

https://thuviensach.vn

-- Cảm ơn chị đã nhắc. Chắc tôi quá lao lực rồi. Chị tới đây làm gì? Lại tới đánh mắng Khuynh Cơ nữa sao?

-- Tôi rất ngại dơ nên không dám đánh chị cậu. Ít nhất thì, đánh chó cũng phải ngó mặt chủ chứ! Aizz, tôi phải về tắm rửa lại mới được, ở đây mới vài tiếng thôi mà đã thấy bốc mùi rồi.

Lời cô nói làm ai nấy cũng đều tối sầm mặt. Chu lão già thở hồng hộc chỉ tay vào mặt cô không nói ra câu, Chu lão phu nhân cũng chán ghét nhìn cô đập bàn một cái giễu oai: "Con ranh này, mày dám nói Chu gia hôi thối sao?" Chu Khuynh Cơ đang định làm chị gái tốt bụng nói giúp em gái thì cô lại nhếch môi tiếp lời làm Chu lão bà chết trân: "Ơ, cháu thực vô lễ quá rồi! Cháu không nghĩ Chu lão phu nhân hiểu được nên mới ngu ngốc mở miệng nói thế! Từ khi nào Chu lão phu nhân thâm thúy đến kia? Mọi hôm lời gì của Chu Khuynh Cơ bà chẳng nghe răm rắp cả mà?" Quách Mộng Thu cùng Chu Cảnh Điềm không khỏi sững sờ trước Chu Tử Đằng, thế từ khi nào cô ăn nói sắc sảo, thành thạo châm biếm đến vậy!?

Lại thêm phong thái trưởng thành của phụ nữ, cô vì đâu mà thay đổi nhanh quá! Để bọn họ đang ôm một bụng tức giận không nói nên lời, cô xoay người rời đi, thầm nghĩ hôm nay thật sảng khoái. Chu Quân Dạ nhìn theo bóng lưng của Chu Tử Đằng mà không khỏi cảm thán, có thể khiến các bậc tiền bối lão luyện trường đời như đây tức giận đến nghẹn họng, cô cũng không phải dạng vừa. Sao anh không biết nhỉ, Tử đằng là một loài hoa không có gai, nhưng lại có độc!

https://thuviensach.vn

TỬ ĐẰNG KHÔNG NỞ LẦN HAI - KHÔNG CÒN LÀ NỮ PHỤ

Ka La Ra

dtv-ebook.com

Chương 9: Tử Đằng_ Hương Hoa Lưu Ly

CHAP 11:

Chu Tử Đằng cảm thấy tâm trạng rất nhẹ nhõm khi đã đoạn tuyệt với Chu gia. Cô lái xe lướt êm trên con đường buổi đêm sáng lấp lánh ánh đèn vàng mờ ảo, trăng lung linh chiếu rọi đỉnh đầu. Nhà nhà đang vui vẻ quây quần bên nhau, đám trẻ con ra sân chạy nhảy cười nói rôm rả, phố xá náo nhiệt vẫn không lấn át được tiếng hò la rộn rã của chúng, đây mới là cái gọi là bình yên chân chính. Chu Tử Đằng cũng chìm vào suy nghĩ. Nếu cô đã cắt đứt quan hệ với Chu gia, cũng không thể xài tiền họ nữa. Để xem nào, ở thế giới của cô, có một câu "danh ngôn" rất nổi tiếng. Đó là: "Đã gia nhập ngành thời trang, đừng bỏ qua cái tên 'Wisteria' ".

Đúng vậy! Cô kiếp trước chính là một nhà thiết kế nổi tiếng. Nhãn hiệu thời trang Glycine của cô phủ sóng khắp toàn cầu, các nhân vật nổi tiếng luôn tin tưởng chọn cô may trang phục dự thảm đỏ cho họ. Glycine trải rộng các mặt hàng thời trang từ túi xách đến trang sức, từ các phụ kiện thời trang cho đến áo quần. Đặc biệt là ở khoảng váy dạ tiệc. Những chiếc đầm do cô thiết kế được mệnh danh là "Những chiếc váy dành cho thảm đỏ". Như đã nói, đã gia nhập ngành thời trang thì không ai là không biết đến nữ thiết kế tài hoa mang nghệ danh là "Wisteria"- tên tiếng Anh của hoa Tử đằng. Nghĩ đến đây, cô thật tò mò không biết Wisteria có được tái xuất hay không đây. Lại trùng hợp công ty cô cũng tên Glycine, sẽ ra sao nếu Chu gia gặp lại cái tên đầy hoài niệm đây nhỉ!

https://thuviensach.vn

Sẽ thật hay khi biết được phản ứng của những kẻ trước đây chế nhạo cô nay lại khoác lên mình những chiếc đầm do cô thiết kế. Đang mải nghĩ vẩn vơ, Chu Tử Đằng không kịp để ý đến cô gái đang băng qua đường. Cả hai hét lên một tiếng, Chu Tử Đằng hốt hoảng vội bẻ tay lái làm chiếc xe quay lộn mấy vòng. Chu Tử Đằng hốt hoảng đến bủn rủn cả người, vội mở cửa xe lo lắng chạy tới cô gái đang run bần bật kia!

-- Ôi trời ơi!!! Thật xin lỗi, thật lòng xin lỗi cô! Tôi không chú ý, cô có sao không!? Có bị thương ở đâu không!?

Chu Tử Đằng bộ dáng lúng túng vừa chạy vừa to giọng hỏi thăm từ lúc mới bước khỏi xe cho đến khi quỳ xuống gần cô gái suýt bị xe mình đụng. Cô gái nghe Chu Tử Đằng lua một tràng không kịp tiếp thu nổi, liền bật cười:

-- Chị à, chị bình tĩnh lại đã!

Chu Tử Đằng đang độc thoại, nghe tiếng nói mềm mại như nước của cô gái thì ngước lên. Xinh quá! Trước mặt cô là một cô bé cỡ 18 tuổi, làn da trắng hồng mịn màng, đôi môi trái tim hồng hồng chúm chím, mái tóc màu nâu đậm ngắn xõa ngang vai, trên trán có vài sợi tóc thướt tha rũ xuống. Cô bé có đôi mắt phượng buồn màu nâu đen sâu thăm thẳm, cái miệng khi cười làm lộ ra chiếc răng khểnh trong rất đáng yêu. Cô bé có vẻ đẹp giản dị nhưng thật ảm đạm.

Chu Tử Đằng say mê nhìn mới thấy mình thật thất thố, vội hỏi: "Em... chị thấy em run thế kia..". Cô bé vội khì cười: "Chị cứ thử bị đụng xe xem sao! Em dám chắc chị ngất luôn đấy. A, lúc nãy chị cũng kịp bẻ tay lái rồi, em cũng vừa lách người qua, ngoại trừ bị té hơi ê mông một chút thì không sao đâu!"

Chu Tử Đằng thấy cô bé ngoài bị hoảng sợ ra thì không bị thương mới thở phào nhẹ nhõm. Cô bé này thật giống em gái Tử Lan của cô, khiến cô

https://thuviensach.vn

muốn yêu thương và tin tưởng. Chu Tử Đằng nhìn cô bé bằng ánh mắt dịu dàng, ân cần hỏi:

-- Em gái, đây là bưu thiếp của chị, có gì cứ gọi cho chị. Trước hết, em cứ đi khám xem có trầy trật gì không đã, kẻo nhiễm trùng hay bị gì thì khốn.

-- Vâng. -- Cô gái đó có hơi ngạc nhiên, rồi vui vẻ đứng lên nhận tờ bưu thiếp từ tay cô, điệu bộ hơi chật vật. Xem ra là bị trật mắt cá chân rồi, ấy vậy mà lúc nãy vẫn cười tươi trấn an cô được. -- Chị thật tốt quá, thông thường, như em thấy hiện giờ thì người ta gây tai nạn xong toàn chạy rũ trách nhiệm thôi. Mà chúng ta gặp nhau chưa nhỉ, em thấy khi nói chuyện với chị, cảm giác rất thoải mái. Chị còn đẹp nữa!

-- Ôi, em quá khen rồi. -- Chu Tử Đằng nhoẻn miệng cười, khá phấn khích vì cuộc gặp gỡ với cô bé thân thiện này. -- Nhưng chân em bị thương rồi, nhất định phải đi khám qua một chút. Em xinh đẹp như thế này, lỡ có di chứng gì thì chị chịu không nổi đâu! Em có cần chị chở đi không?

-- Không đâu chị! -- Thiếu nữ trước mặt vội la lên tựa một phản xạ khiến Chu Tử Đằng có phần giật mình. Nhận thấy mình hơi phản ứng thái quá, cô bé cười xuề xòa. -- Chỉ là trật chân nhỏ thôi, về chăm sóc kỹ tí là được, không nhất thiết phải làm quá lên vậy đâu! Chị thật nhiệt tình lắm đấy! Hay là vậy đi, em có bưu thiếp của chị rồi, hẹn mời nhau một bữa ăn coi như xin lỗi, được không?

Chu Tử Đằng chẳng cần nề hà gì, gật gật đồng ý ngay:

-- Vậy tuyệt, như vậy chị sẽ không áy náy. Chị tên là Chu Tử Đằng, 30 tuổi, số điện thoại cùng thông tin liên lạc có in trên bưu thiếp. Có gì tối về nhắn cho chị tình trạng vết thương của em để chị đỡ lo nhé! Em dễ thương thật đấy, mới gặp đã cảm thấy thân quen!

https://thuviensach.vn

Mạc Lưu Ly nghe đến cái tên "Chu Tử Đằng" thì không khỏi bất ngờ. Cô vẫn thường nghe những lời đồn không hay về chị này, nào là đỏng đảnh, là lẳng lơ, là khó gần. Nhưng bây giờ cô dám khẳng định điều đó là sai hoàn toàn. Cô gái trước mặt này, mang cho cô cảm giác có thể tin cậy, lại đúng như cô ấy nói, cô cũng cảm thấy cô gái này rất thân quen, nhất là ánh mắt chan hòa không thể giả của cô, làm Mạc Lưu Ly nương theo cảm xúc mà gật đầu:

-- Chúng ta quả thật có mối tương giao đấy! Em rất vui khi được làm em gái của chị! Em là Mạc Lưu Ly, năm nay 18 tuổi! Ừm... nhìn thế nào cũng thấy chị không giống... 30 tuổi?

Chu Tử Đằng vui sướng khi có một người chị em chia sẻ ngọt bùi chưa được bao lâu thì bỗng chốc trở nên cứng đờ. Mạc Lưu Ly...

Mạc Lưu Ly là nhân vật có cái chết tuy nhẹ nhàng nhưng cũng tang thương không kém 'Chu Tử Đằng'. Mạc Lưu Ly rất yêu Lãnh Dịch Khiêm - chủ nhân Lãnh gia, cũng là một nhà buôn vũ khí có tiếng trong thế giới ngầm và là bạn nối khố của Trình Phong Lữ. Có thể nói, các nam chủ của Chu Khuynh Cơ đều rất thân với con người lãnh huyết vô tình này. Mạc Lưu Ly, yêu con người này đã là một loại can đảm, nhưng yêu người anh cùng cha khác mẹ này lại là một loại "gan góc" ngoài sức tưởng tượng.

Mẹ của Mạc Lưu Ly vốn là người hầu của nhà họ Lãnh, một đêm ba của Lãnh Dịch Khiêm - Lãnh Dực Vương say rượu xảy ra quan hệ rồi sinh ra Mạc Lưu Ly. Mẹ của Mạc Lưu Ly vì sợ Lãnh phu nhân vốn ưa ghen tuông, lại xuống tay với các tình nhân của chồng mình vô cùng âm độc nên đã rời đi khi hợp đồng làm việc chưa hết hiệu lực. Mẹ Mạc Lưu Ly vì sinh trong điều kiện thiếu thốn mà chết, Lưu Ly sau sống với dì, thật chỉ là chị em kết nghĩa với mẹ mình, không lâu sau thì dì mất, cô bé lại bị gửi vào trại trẻ mồ côi. Mới sinh ra Mạc Lưu Ly đã mang con nợ khổng lồ tiền bồi thường hợp đồng.

https://thuviensach.vn

Thực chất, chẳng ai sẽ truy cứu món nợ đó với một cô bé con cả, mà là cô nhi viện ấy biết cô có dính dáng tới một gia tộc khét tiếng liền dốc hết sức tống khứ cô đi. Xem như cô nhi viện bán cô lại cho nhà họ Lãnh, nên năm 10 tuổi, cô phải trở về Lãnh gia làm người ở thay phần của mẹ. Cô cũng biết rõ thân phận của mình qua lời di chúc của dì nên rất biết điều mà tránh né Lãnh Dịch Khiêm, cũng là anh mình. Chạy trời không khỏi nắng, Mạc Lưu Ly vô tình khơi gợi hứng thú với Lãnh Dịch Khiêm và khiến Lãnh thiếu để ý. Dần dần hai người tiếp xúc nhau nhiều hơn, sự thanh thuần không một chút giả tạo của Lưu Ly đã truyền hơi ấm cho đôi bàn tay vốn sinh ra để giết người của Lãnh Dịch Khiêm, anh ta dần thân mật với Lưu Ly hơn và Lưu Ly cũng đã sa vào lưới tình với anh.

Dẫu biết mối quan hệ này là sai trái, Lưu Ly vẫn chấp nhận lời đề nghị làm nhân tình bí mật của Lãnh Dịch Khiêm dù anh ta đã có hôn sự với Giả Tư Lộ, con gái của giáo chủ giới Hắc đạo. Trong truyện, Giả Tư Lộ rất hay ghen và có thói chiếm hữu nên đã bị Chu Khuynh Cơ lợi dụng điểm này để mà hợp tác loại bỏ Mạc Lưu Ly và 'Chu Tử Đằng'. Họ đã thành công. Không, đúng hơn là Chu Khuynh Cơ đã thành công vì sau khi tiêu trừ Mạc Lưu Ly xong, Chu Khuynh Cơ cũng đã quay sang thủ tiêu luôn Giả Tư Lộ và chiếm lấy Lãnh Dịch Khiêm. Anh ta là vị nam chủ cuối cùng của Chu Khuynh Cơ, anh ta vốn yêu Lưu Ly nhưng do tính cách kiêu ngạo và vô tình nên đã đánh mất tình yêu này.

Mãi đến khi Mạc Lưu Ly mất đi, Lãnh Dịch Khiêm mới đau đáu tìm kiếm lại bóng hình đơn thuần ấy. Và Chu Khuynh Cơ, thật khôn ngoan đã nắm thóp được điểm này mà phác họa vẻ nhu mì làm Lãnh Dịch Khiêm ngộ nhận. Thật đúng là bạn nối khố với Trình Phong Lữ, có không giữ, mất đừng tìm.

Đó là Mạc Lưu Ly trong tác phẩm mà cô đọc. Vì chỉ là nhân vật rất phụ nên cô không hiểu rõ Lưu Ly là con người thế nào và còn uẩn khúc gì đằng sau. Dẫu sao thì, yêu anh trai mình ư...? Nhìn Lưu Ly, ấn tượng đầu

https://thuviensach.vn

tiên đập vào mắt là "ảm đạm", nếu cô bé thoả mãn với tình yêu của mình thì tại sao lại u sầu? Chắc chắn có uẩn khúc gì đằng sau, đúng không? Cô muốn tìm hiểu!

Thấy Tử Đằng khi nghe xong tên mình thì chìm đắm trong suy nghĩ, Mạc Lưu Ly không khỏi lấy làm lạ. Cô nhìn đồng hồ mới phát hiện cũng đã đến giờ trở về Lãnh gia, vội cất tiếng cắt ngang suy nghĩ của Chu Tử Đằng:

-- Chị à, em có việc phải đi rồi! Em rất thích chị đấy! Ngày mai Trình gia có tổ chức tiệc mừng thọ Trình lão phu nhân, em cũng sẽ có mặt ở đó! Em chỉ rãnh tối hôm đó thôi, sau khi bữa tiệc kết thúc, em biết một quán cà phê rất ngon, chị chở em đi nhé! Em không nhớ số điện thoại của mình nên tối nay em sẽ nhắn qua cho chị! Chị đừng cho em leo cây đấy!

Nói rồi Mạc Lưu Ly chạy đi mất làm Chu Tử Đằng ngơ ngác. Lại là Trình gia! Hình như cô bé chưa biết cô đã đường ai nấy đi với Trình Phong Lữ. Thôi cũng không sao, dù gì Trình lão phu nhân trước đây cũng có chiếu cố nguyên chủ vì nguyên chủ cũng là đồng hương người Pháp giống bà ở nơi đất khách quê người này. Cô cũng nên qua chào tạm biệt bà một tiếng.

-- Chị biết rồi! Chị sẽ đi mà! -- Chu Tử Đằng hô vọng tới.

Trời khuya thật yên tĩnh và thanh bình, có thể thấy vầng trăng đang khẽ cười cho sự cơ duyên kỳ ngộ này. Sự thay đổi của một người, kéo theo sự thay đổi của một người khác...

https://thuviensach.vn

TỬ ĐẰNG KHÔNG NỞ LẦN HAI - KHÔNG CÒN LÀ NỮ PHỤ

Ka La Ra

dtv-ebook.com

Chương 10: Tử Đằng_ Gió Mang Oải Hương Về Nơi Đây

CHAP 12 + 13:

Sáng hôm sau, Chu Tử Đằng uể oải nhổm người ngồi dậy. Cả tối hôm qua cô đã lục đục chuẩn bị cho việc quảng bá thương hiệu thời trang của mình. Cô lúc trước khởi điểm khó khăn hơn bây giờ rất nhiều. Nguyên chủ vốn đã nổi tiếng nên cô có thể dựa vào những vụ lùm xùm này mà tự dùng tên tuổi quảng cáo nhãn hiệu, tai tiếng này cũng phải được tận dụng triệt để chứ! Vốn liếng cô cũng có đầy đủ vì trong tài khoản của nguyên chủ còn tận mấy trăm triệu. Cô cũng đã liên hệ với nhà môi giới để mua đất xây công ty. Giờ cô đã dày dạn kinh nghiệm hơn, cô tin mình sẽ không gặp trắc trở. Cô với tắt chiếc đèn ngủ ở tủ gỗ cạnh đầu giường, lại sơ ý làm rơi khung hình đặt gần đó. Cô chậm chạp rời giường nhặt khung ảnh lên. Trong ảnh là một quý phu nhân có nét đẹp hiền từ, dịu dàng với đôi mắt buồn giống cô đến bảy phần. Kế bên bà là một cậu trai trẻ hơn có dáng vẻ điềm đạm và lịch thiệp. Hai người trong ảnh chính là Veronique phu nhân và em trai bà, cũng là cậu "Chu Tử Đằng", người nắm giữ một nửa sản nghiệp còn lại của gia tộc Esmeé- ngài Roussel Esmeé.

Cậu nguyên chủ hiện giờ là tổng giám đốc công ty người mẫu Vulgaris. Đây là công ty có số lượng người mẫu chuyên nghiệp nhất, là công ty đứng đầu được săn đón của các hãng thời trang. Một buổi trình diễn thời trang mà công ty này đứng tên luôn luôn rúng động giới truyền thông bởi đẳng cấp của nó. Cô cũng nên tận dụng thế mạnh này vì nhà ngoại nguyên chủ rất thương yêu nguyên chủ. Phải đi Pháp một chuyến

https://thuviensach.vn

mới được! Nghĩ vậy, Chu Tử Đằng liền bắt tay vạch kế hoạch công việc sắp tới. Thoáng một cái đã đến xế chiều.

Liếc nhìn đồng hồ đã điểm 7h. Chu Tử Đằng vội sửa soạn chỉn chu tới Trình gia mừng thọ Trình lão phu nhân. Trình lão phu nhân không thích phô trương nên bữa tiệc của bà chỉ đơn giản là một bữa tiệc đứng buffet ngoài trời được tổ chức tại sân sau của Trình gia. Bình thường mọi năm Trình lão phu nhân chỉ ăn sinh nhật mình với người nhà họ Trình gia nhưng năm nay anh em Trình Phong Lữ cứ nằng nặc muốn lễ mừng thọ phải hoành tránh và quyết phải tổ chức cho bằng được một bữa tiệc có người khác tham dự chúc thọ cho bà. Trình lão phu nhân kì kèo mãi mới chịu một bữa tiệc buffet "nho nhỏ" thế này. Tuy bữa tiệc không được tổ chức đình đám như ý của anh em Trình Phong Lữ nhưng vẫn đảm bảo được độ trang trọng của nó, đặc biệt còn mời rất nhiều thiếu chủ có tiếng của giới Hắc đạo, trong đó có Lãnh Dịch Khiêm. Mục đích là muốn thị uy với mọi người, cho kẻ khác biết sự thịnh vượng của Trình gia, đồng thời cảnh cáo những kẻ có ý đồ động tới người nhà họ Trình phải biết câu gọi là "vuốt mặt nể mũi".

Thiệp mời có ghi bữa tiệc xa hoa là vậy, song theo ý nguyện của Trình lão phu nhân, bà không muốn lễ mừng thọ của mình diễn ra quá màu mè và kiểu cách. Cho nên cô cá chắc bà sẽ không thích những chiếc váy dạ hội đắt tiền phô diễn sự giàu có hay là những món trang sức lộng lẫy thể hiện sự khoe mẽ. Không ai muốn sinh nhật mình trở thành buổi trình diễn thời trang cho các cô thiếu nữ tới tìm bạn tình cả! Tuy nhiên, cô cá là đêm nay sẽ vô cùng loé mắt hơn nhiều, đơn giản vì hai anh em họ Trình còn chưa có gia thất đuề huề nên bất cứ cô gái nào cũng muốn mình thật hút hồn để lạc vào mắt xanh của chàng cả! Còn cô, cô không ham, mục đích của cô là tặng quà sinh nhật cho Trình lão phu nhân.

Cô chọn cho mình một chiếc áo sơ mi cao cổ thanh lịch, kèm theo là mặc một chiếc váo lưng cao màu vàng bóng ôm sát khéo léo khoe vòng 2

https://thuviensach.vn

và vòng 3 hoàn hảo. Cô ăn vận rất đơn giản, như là vận đồ công sở, nhưng với gương mặt được điểm trang tươi tắn và mái tóc uốn lượn xoã một bên vai, cô vẫn đảm bảo mình sẽ thật kiều diễm trong mắt mọi người.

Dẫu gì thì đó cũng là một bữa tiệc do Trình gia tổ chức, cô không thể ăn mặc xuề xoà được. Hơn nữa, theo trí nhớ của cô thì cô chưa từng tiếp xúc Trình lão phu nhân cho nên cô cũng muốn tạo ấn tượng tốt với bà. Trình gia đối với cô là một nơi không mấy vui vẻ nên cô chỉ muốn chúc thọ bà xong xuôi để tìm gặp Mạc Lưu Ly rồi về ngay.

Đến dự tiệc mừng thọ của Trình lão phu nhân, cô vốn biết tình cảnh nên không đeo quá nhiều trang sức đắt tiền, chỉ có một đôi khuyên tai dài giúp làm sáng hơn gương mặt cô cùng chiếc đồng hồ mà cô thường mang. Cô dám chắc mấy cô gái trẻ kia sẽ chọn bộ đầm diêm dúa nhất, rực rỡ nhất để hấp dẫn các vị thiếu gia giàu có vì bữa tiệc này thực chất cũng mang giá trị xã giao hợp tác mà thôi. Dù sao thì cô có lẽ là quý tiểu thư có tuổi đời lớn nhất (29 tuổi ở kiếp trước), cũng dày dạn kinh nghiệm giao tiếp nhất nên cô tin mình sẽ làm hài lòng Trình lão phu nhân. Huống chi cô còn biết được quá khứ của bà khi đọc truyện nên món quà mà cô tặng bà hôm nay bảo đảm bà sẽ thích. Chu Tử Đằng ngắm nhìn mình thật tươm tất trong gương, lòng tràn đầy phấn khởi.

Biệt thự Trình gia nhộn nhịp, trang trọng đang vang lên tiếng piano du dương, mùi hương từ những món ăn thượng hạng do những đều bếp nổi tiếng nấu cũng đang thi nhau toả ra làm mọi người phải thèm thuồng muốn được thường thức mỹ vị. Khách khứa cũng đã đến đông đủ làm bữa tiệc mừng thọ Trình lão phu nhân, bà Lâm Ái Hoa, càng thêm náo nhiệt và rộn rã. Chủ nhân của bữa tiệc, Trình lão phu nhân một thân y phục màu đen quí phái có thêu họa tiết tinh tế, từng đường nét đều hoàn hảo không chê vào đâu được. Trình lão phu nhân tuy đã già nhưng cặp mắt vẫn toát lên vẻ tinh anh, bà đã nhàn nhã uống một ngụm trà, từng động tác nhấc chân nhấc tay đều vô cùng nhã nhặn. Từng người từng người lần lượt lên dâng quà cho

https://thuviensach.vn

bà, như bà dự đoán, không nhân sâm thì cũng là ngọc trai, không đá quý thì cũng là những chiếc bình cổ. Bà có vẻ nhàm chán nhìn những con người giả tạo miệng nói lời ngon ngọt chúc phúc bà này. So với việc phải ngồi ì đây chờ những người bà lần đầu gặp mặt đua nhau dâng của ngon vật lạ lên cốt để lấy từ bà sự mai mối với hai cháu trai, bà lại thích bữa tiệc ấm cúng chỉ diễn ra trong Trình gia mà thôi! Bên phải bà là Trình phu nhân, Tô Khả Đồng.

Trình phu nhân có vẻ đẹp trung niên mặn mà, tư chất thanh thoát, đôi mắt sắc sảo đang đánh giá những cô gái ăn vận xa hoa đêm nay, thật khiến bà không vừa lòng một chút nào, đây là thảm đỏ sao? Còn bên trái là Trình nhị thiếu gia Trình Phong Lữ vẫn lịch lãm, tiêu soái như mọi ngày nhưng cặp mắt đã không còn phong tình như trước mà thay vào đó là một nỗi trống vắng.

Cánh cửa đại sảnh nhẹ nhàng mở thu hút sự chú ý của khách khứa. Trình Phong Lữ đang túc trực bên bà nội tim như lỡ một nhịp. Là cô sao? Nhưng trái với sự mong đợi của anh, Chu Khuynh Cơ một thân váy khoét ngực màu xanh vô cùng lộng lẫy. Mái tóc nâu hạt dẻ được búi lên để lộ cần cổ trắng nõn nà và đôi bờ vai mảnh mai muốn đốt mắt người nhìn, chiếc đầm lụa phất phơ có đính những hạt pha lê phát sáng lung linh, trong cô ta vô cùng nổi bật thu hút mọi sự chú ý. Sắc đẹp ngàn vàng của Chu Khuynh Cơ khiến kẻ ghen tị, người đố kị, Chu Khuynh Cơ lấy điều đó làm vui, thênh thang không chút e lệ bước vào.

Trình lão phu nhân thấy vậy mặt không khỏi nhăn nhó, coi tiệc mừng thọ của bà là nơi trình diễn thời trang sao!? Trình phu nhân cũng khó chịu không kém, nguyên nhân sâu xa là vì mẹ Chu Khuynh Cơ, ả hồ ly Quách Mộng Thu đang tình tứ khoác tay Chu Cảnh Điềm kia luôn dùng thái độ khiêu khích không biết trên dưới này với bà. Đã là tiểu tam đi cửa sau còn vênh váo, cố ý chế giễu một góa phụ như bà khiến bà cũng ghét lây sang Chu Khuynh Cơ. Còn Chu Khuynh Cơ thì vô cùng bất mãn, mọi hôm thấy

https://thuviensach.vn

cô Trình Phong Lữ sẽ bước tới ôm cô ra mắt với mọi người, huống chi hôm nay cô ăn diện lộng lẫy như thế này, anh ta còn chẳng buồn nhấc chân. Cô còn thoáng thấy vẻ thất vọng trong mắt anh ta, thái độ đó là gì cơ chứ!? Chu Khuynh Cơ cố nén bực bội nở nụ cười điềm đạm, yêu kiều cất tiếng nói trong trẻo mê ly:

-- Trình lão phu nhân, hôm nay con thật lòng chúc thọ người nên đã không màng khó nhọc tìm quà dâng người. Coi như đây là chút lòng thành của con, xin người đừng chê.

Nói rồi Chu Khuynh Cơ sai người đem lên một bức tượng hình con rồng bằng gỗ mộc quý hiếm có phảng phất hương trầm rất dễ chịu. Mọi người nhìn vào cũng trầm trồ, Chu gia vung tay thật hào phóng, món quà này giá trị không nhỏ nha! Chu Cảnh Điềm cũng Quách Mộng Thu không khỏi đắc ý khi thấy ánh nhìn ngưỡng mộ từ đám đông dự tiệc. Chu Khuynh Cơ còn đang cười thầm chắc chắn đây là món quà quí giá nhất hôm nay. Nào ngờ Trình lão phu nhân chỉ gật đầu nhẹ rồi phất tay ý bảo đem quà xuống làm ba người đang dương dương tự đắc kia một phen hụt hẫng. Cứ tưởng Trình lão phu nhân sẽ vô cùng thích mà khen họ rối rít cơ chứ! Chu Khuynh Cơ trước khi lui về bàn tiệc còn liếc nhìn Trình Phong Lữ một cái mới biết nãy giờ anh ta không hề để ý đến mình, lòng không khỏi tức giận.

Mọi người đã tề tựu đông đủ chuẩn bị nhập tiệc. Toàn là nhân vật lớn đến dự tiệc mừng thọ Trình lão phu nhân đêm nay. Các nàng tiểu thư thì vô cùng diễm lệ, các vị thiếu gia thì vô cùng tuấn lãng. Có cậu chủ Trình gia Trình Phong Lữ lịch thiệp, khôi ngô; còn có chủ nhân Lãnh gia Lãnh Dịch Khiêm lạnh lùng, cuốn hút không phải ai cũng được gặp mặt làm các cô gái đêm nay điên đảo không thôi. Chợt cánh cửa lại mở ra một lần nữa làm mọi người đổ dồn về phía này.

Chu Tử Đằng y phục không quá cầu kì mà vô cùng quí phái khoan thai bước vào. Mọi người xung quanh chợt ồ lên. Cô hôm nay không ăn vận xa xỉ mà lại rất đẹp, đẹp một cách thanh lịch. Từ cô tỏa ra khí chất cao sang

https://thuviensach.vn

lấn át các vị tiểu thư diêm dúa ở đây, làm hảo cảm của Trình lão phu nhân đối với cô tăng lên đáng kể. Trình Phong Lữ thì khỏi nói, anh vô cùng bất ngờ trước vẻ đẹp diễm lệ của cô, lòng không khỏi nôn nóng muốn mời cô một điệu nhảy. Anh đang vô cùng háo hức, vô cùng mong chờ giây phút của hai người. Anh muốn xin lỗi cô, một cách tha thiết. Nhận thấy ánh mắt nóng rực đang dán lên người mình, Chu Tử Đằng cũng nhìn về phía Trình Phong Lữ, vô cùng lạnh nhạt, còn có thêm vài phần chán ghét. Hơi thở Trình Phong Lữ như ngưng trệ, anh đau đớn nhận lấy ánh mắt vô tình của cô, lòng không khỏi cay đắng. Người ngoài nhìn vào tưởng cô đang liếc mắt đưa tình với Trình Phong Lữ thì không khỏi khinh khi, coi thường nhưng ngại có Trình lão phu nhân ở đây nên không dám làm quá. Chỉ có những ai thâm ý thì mới phát hiện, như Trình lão phu nhân đây. Thấy một màn này, bà cũng không nhịn được mà lắc đầu. Vị trí hai đứa nhỏ này hoán đổi từ bao giờ? Bà biết thằng bé Phong Lữ vốn có tình cảm với Tử Đằng, ai bảo nó cứ cố chấp giữ vẻ kiêu ngạo mà phũ phàng với con gái người ta để giờ thành ra thế này. Có điều giờ cháu trai bà đã ngộ ra nên hẳn là yêu thật lòng rồi. Có điều con bé Tử Đằng này thật khác, vô cùng lãnh đạm và vô cùng thờ ơ, đặc biệt ánh mắt con bé nhìn Phong Lữ, tuyệt nhiên không hề có tí xúc cảm, như nhìn một người xa lạ vậy. Có phải thật sự trước đây nó là đứa quấn quít không rời với Trình Phong Lữ không đây? Thật sự có người có thể phũ bỏ mọi tư tình dứt khoát đến vậy sao?

Tử Đằng thành ra thế này, thằng cháu nội của bà thật đáng đánh, biết trân trọng người ta thì giờ chắc bà cũng có chắt bồng rồi. Lại nhìn sang Chu Khuynh Cơ đang nghiến răng kèn kẹt, bà không khỏi cau mày, con nhỏ này có cái gì tốt cơ chứ, rõ khẩu phật tâm xà, không hiểu tại sao Trình Phong Lữ lại mù quáng mà đối đãi đặc biệt với con bé ấy! Bà là người không màng xuất thân của người khác, việc họ sinh ra ở đâu, sinh ra bởi ai không phải là thước đo để bà đánh giá một con người. Khi nghe Trình Phong Lữ nói muốn hẹn hò với Chu Khuynh Cơ, Tô Khả Đồng thì một mực muốn ngăn cản cuộc tình của hai đứa. Bà tin tưởng Chu Khuynh Cơ mới thuyết phục Tô Khả Đồng, cháu trai bà đã muốn như thế, bà không muốn nó phải

https://thuviensach.vn

khó xử giữa mẹ và người nó thích. Tuy nhiên sau chuyện này, Trình Phong Lữ không phải là người duy nhất sáng mắt ra.

Chu Khuynh Cơ tràn đầy hận ý nhìn Chu Tử Đằng đang là tâm điểm, nghe thấy mọi người đang thì thầm giễu cợt cô, ả ta liền cao hứng, mở giọng nghẹn ngào nói:

-- Ô Chu Tử Đằng! Hôm nay là tiệc mừng thọ của lão phu nhân, em đừng đến đây quấy phá, em muốn chửi mắng gì chị, chị sẽ chịu hết, nhưng hãy đợi về nhà đã. Em đừng làm Phong Lữ khó xử.

Lời cô ả nói ra làm mọi người bàn tán xôn xao. Người dữ dội mắng nhiếc cô hay đối xử tệ với chị, người còn thóa mạ cô là kẻ không biết nhục còn đến gây rối. Chu Khuynh Cơ bụng vui như mở cờ chờ Chu Tử Đằng tức điên lên, muốn đấu với cô, còn non lắm! Trình lão phu nhân mặt mày tối sầm không khỏi tức giận nhìn mọi người đang ồn ào bàn tán. Quên mất bà còn đang ngồi đây sao? Trình phu nhân thấy mẹ chồng đang không vui cũng vô cùng bất mãn lườm Chu Khuynh Cơ một cái làm cô ta khẽ thu người lại. Trình Phong Lữ cũng đang vô cùng bực bội khi thấy mọi người lăng nhục Chu Tử Đằng như thế, định tiến lên một bước giải vây cho cô thì cô đã bình thản lên tiếng:

-- Chị nói nghe thật hay! Tôi có thư mời của Trình lão phu nhân đường đường chính chính, chị nói vậy là ý chỉ Trình lão phu nhân kêu tôi tới đây đánh ghen với chị à? Chị đang chửi khéo Trình lão phu nhân mang rắc rối tới cho chị sao?

Lời cô vừa nói khiến Chu Khuynh Cơ mặt mày tái mét. Vội quay sang Trình lão phu nhân nức nở giải thích: "Con không có ý đó, con thực sự không có nghĩ về người như vậy. Phong Lữ, anh hiểu đúng không! Anh nói gì đi.." Trái lại, Trình Phong Lữ chỉ hờ hững nói một câu làm Chu Khuynh Cơ chết trân: "Vậy ý cô là gì, để tôi nói giúp."

https://thuviensach.vn

Chu Khuynh Cơ nghẹn họng căm tức nhìn Trình Phong Lữ không muốn giúp mình, lại thêm hận Chu Tử Đằng đã xuyên tạc câu nói của mình. Mọi người ở đây cũng lạnh người trước phong thái bình thản, điềm tĩnh chứ không náo loạn, nháo nhào miệt thị Chu Khuynh Cơ như mọi ngày của Chu Tử Đằng.

Ở cô mang một vẻ gì đó rất thản nhiên mà vô cùng cuốn hút, không hiện lên tí gì gọi là đau lòng khi bị thất tình. Trình lão phu nhân càng thêm hài lòng với cách cư xử đúng chuẩn tiểu thư của Chu Tử Đằng, thầm nghĩ con bé đã trưởng thành hoàn toàn rồi. Bà dịu dàng nói, hoàn toàn không đếm xỉa tới Chu Khuynh Cơ đang thút thít dưới kia:

-- Cháu của ta! Nói năng sắc bén từ khi nào thế! Nào nào, cho bà già đây xem thành ý của cháu gái là gì, bà rất mong chờ đấy!

Các vị tiểu thư khác thấy Trình lão phu nhân nãy giờ không thèm liếc nhìn mình mà bây giờ lại cười nói vui vẻ với Chu Tử Đằng thì không khỏi đố kị. Các vị thiếu gia thì thầm nghĩ Chu Tử Đằng thật đáng để họ chú ý, điều đó làm Trình Phong Lữ ngồi đây càng thêm phần bứt rứt không yên trước vô số ánh mắt dán chặt vào cô kia. Chu Tử Đằng nghe Trình lão phu nhân nói vậy thì liền tiến thêm một bước, bắt đầu "bài thuyết trình" của mình với một phong thái rất chuyên nghiệp như đã giao du giao tiếp rất nhiều:

-- Pháp. Là đất nước nơi loài hoa chớm nở, nơi tình yêu bắt đầu. Pháp, là xứ mẹ của cháu, đồng thời cũng là nơi Trình lão phu nhân đón ánh mặt trời chan hòa đầu tiên. Thiết nghĩ đây là một duyên phận, để cho hai bà cháu ta có cơ hội được gặp nhau. Giữa nơi đất khách xứ người này, cháu biết chúng ta vẫn luôn trông chờ nắng Pháp chiếu về đây, để ta được nhìn thấy Pháp thân yêu, và để ta.... được nhìn thấy Oải hương thân thuộc.

Nói rồi bức màn chắn nãy giờ được hạ xuống. Trước mặt mọi người là một bức tranh treo tường rất lớn. Bức tranh vẽ một cánh đồng oải hương

https://thuviensach.vn

tím ngát, bầu trời trong xanh mang vẻ thanh bình, phía xa kia có một ngôi nhà nhỏ tỏa khói nghi ngút làm cho khung cảnh thêm êm đềm. Ở dưới cuối tranh có khắc tên "Chu Tử Đằng" biểu thị tác giả của bức vẽ này.

Trình lão phu nhân ngắm nhìn bức trang mà không khỏi xao xuyến. Bà bỗng nhớ về Provence thân thương nơi Pháp phồn hoa, bà cũng nhớ da diết cánh đồng Oải hương trước nhà, nhớ luôn cả mối tình đầu ngọt ngào thuở ấy. Đây là thứ bà tìm kiếm bấy lâu, một khung trời của Pháp.

-- Đẹp, đẹp lắm! Ta thích lắm! Đây là món quà ý nghĩa thực ý nghĩa. Tử Đằng, cảm ơn cháu!!!

Chỉ có người thật lòng mới chịu khó tìm kiếm xuất xứ của bà, chỉ có người thật tâm mới hiểu được lòng bà. Những món quà đắt tiền kia là thứ ai cũng muốn, nhưng lại không phải là thứ bà cần. Cô bé này, mới 20 tuổi mà cũng hiểu lòng người quá đi. Người đã già thường hay nhớ về cội nguồn và mong được chết trên đất Mẹ đã sinh ra ta, bà không thể trở lại Pháp, nhưng bức tranh chân thật khắc họa y hệt nơi tuổi thơ bà lớn lên này cũng làm bà thỏa nhớ mong phần nào.

Mọi người nơi đây bắt đầu bàn tán to nhỏ khi thấy Trình lão phu nhân đặc biệt thích món quà đơn giản, rẻ tiền này. Một số người khác thì lại bất ngờ trước tài năng của cô. Đùa cô sao, nhà thiết kế mà lại không biết vẽ thì làm trò trống gì! Trình Phong Lữ cũng nhìn cô bằng ánh mắt ngạc nhiên lộ ra vẻ tán thưởng, anh không biết cô tài hoa đến thế. Trình phu nhân thì ngày càng vừa ý, lòng cũng vô cùng tiếc nuối khi để vụt mất cô con dâu tài hoa môn đăng hộ đối này. Bà tin cô gái này còn giỏi giang hơn thế! Chu gia thì một bụng bất mãn khi thấy Trình lão phu nhân vốn rất ít biểu lộ cảm xúc nay lại tán dương Chu Tử Đằng không ngớt. Tuy nhiên, bức tranh này, mới chỉ là khởi đầu.

-- Ta rất thích hoa oải hương vì nó biểu tượng cho sự chung thủy. - Trình lão phu nhân say mê ngắm nhìn bức tranh nói.

https://thuviensach.vn

-- Nhưng cháu lại thích một tên gọi khác của nó hơn.

-- Ồ, cháu yêu. Đó là gì vậy?

-- Tình yêu đợi chờ.

https://thuviensach.vn

TỬ ĐẰNG KHÔNG NỞ LẦN HAI - KHÔNG CÒN LÀ NỮ PHỤ

Ka La Ra

dtv-ebook.com

Chương 11: Tử Đằng_ Paris, Seine, Lavender

Chap 15:

Trình lão phu nhân nghe Chu Tử Đằng nói xong liền khẽ giật mình. Tình yêu đợi chờ sao? Phải rồi, quả là một tình yêu đợi chờ. Chu Tử Đằng thấy bà trong dáng vẻ trầm ngâm liền biết rằng mình đã gợi lại hoài niệm xa xưa của bà.

-- Bà biết không? Gió luôn mang Oải hương về nơi đây. Cũng như nắng luôn cất giữ tình yêu của người con gái vào trong tim vậy. Trong lúc vẽ nên bức tranh, cháu đã tìm kiếm nhiều tư liệu có liên quan để có thể hoàn thiện tác phẩm của mình. Trong đó, cháu đã vô tình đọc được một bài thơ của một cô gái nói về chuyện tình dở dang của mình, mà cánh đồng hoa Oải hương là một chứng nhân cho cuộc tình đầy hoài niệm ấy:

"Cánh đồng hoa xa xăm

Trải rộng đến chân trời

Mênh mông hóa chơi vơi

Sắc tím buồn lặng lẽ.

Loài hoa đó mang nét sầu rất nhẹ

Của sự đợi chờ, của nỗi nhớ xa xăm

https://thuviensach.vn

Thời gian trôi, in từng dấu vĩnh hằng

Hoa vẫn nguyện giữ trọn

lòng chung thủy

Hoa không khóc cho chuyện tình thế kỉ

Không khóc cho lời thề bến sông Seine

Hoa vẫn ở đây ca khúc hát êm đềm

Ru theo gió mơ bóng hình hạnh phúc

Hoa vẫn tin vào một ngày có thực

Thế gian này tan biến những chia ly

Để hồn yêu chắp cánh những diệu kỳ

Và như thế, hết nỗi niềm dang dở

Cũng bởi lẽ đời vốn nhiều duyên nợ

Muôn vạn chuyện tình - một sắc tím mơ phai

Cánh đồng hoa sao cứ mãi trải dài

Ở xa lắm nơi chân trời chợt lạ

Màu hoa tím chan hòa lên tất cả

Không gian buồn, lãng mạn hóa mê say

Có chút lệ nhòa ẩn lấp dưới hàng mi

Du lãng hồn ai ôm nỗi niềm vô vọng

https://thuviensach.vn

Đêm Paris ánh đèn đường lạc lõng

Sông Seine lạnh lùng gieo rắc những thương đau

Cũng bởi vì thời gian trôi quá mau

Hạnh phúc hôm qua chỉ còn là kí ức

Bỗng thấy ghét cuộc đời sao quá thực

Không diệu kì như trong những giấc mơ

Bao năm rồi, lòng ai vẫn ngây thơ

Ôm mãi mộng tàn giữa tháng ngày mải miết

Hỡi oải hương, loài hoa ơi, có biết?

Có những đợi chờ mãi mãi chỉ thế thôi

Kẻ lụy tình trông ngóng chốn xa xôi

Mơ hình bóng không bao giờ trở lại

Đáng thương thay! Những tâm hồn khờ dại

Tin vào lời thề đã theo gió bay xa

Dù mặn nồng rồi cũng sẽ phôi pha

Định mệnh ấy chưa bao giờ thay đổi!

Xin hãy quên đi những tháng ngày nông nổi

Để những nguyện cầu theo con nước mênh mông

Những u sầu bỏ lại với hư không

https://thuviensach.vn

Và kỉ niệm vùi chôn vào quá khứ!

Níu kéo làm chi những gì đã cũ

Khi trong cuộc đời ai cũng phải đổi thay."

Giọng đọc của Chu Tử Đằng trầm ấm, nghẹn ngào nỗi nhớ thương, dâng trào lên cảm xúc đến ngây ngất. Mọi người cũng đắm chìm vào lời thơ êm đềm mà buồn bã của Chu Tử Đằng. Bài thơ này quả thực rất hay, nhưng mọi người vẫn không hiểu sao Chu Tử Đằng, trước mặt một Trình lão phu nhân đã đến tuổi xế chiều, lại đọc một bài thơ tình sướt mướt.

-- Đây là tiệc mừng, ấy thế mà em lại đi đọc một bản thơ buồn chia ly? Em thực sự dành cho Trình lão phu nhân, hay là, mượn Trình lão phu nhân để gửi cho Trình nhị thiếu gia? -- Bắt được "sóng" đầu tiên, Chu Khuynh Cơ liền nhanh nhẹn lên tiếng với điệu bộ giả vờ như khó hiểu lắm.

Mọi người biết Trình lão phu nhân thích hoa Oải hương, nhưng không ai biết lí do tại sao bà thích hoa Oải hương. Nghe bảo họ tên cũ của bà là Lavendel nên bà cũng vì thế mà xem hoa Oải hương như biểu tượng của mình mà thôi. Tuy nhiên, vì cô là người xuyên vào, cô biết hoa Oải hương có ý nghĩa lớn lao thế nào đối với Trình lão phu nhân. Cứ nhìn vẻ mặt sững sờ không nói nên lời của bà là hiểu.

Đúng vậy, Trình lão phu nhân thật sự sững sờ, vì bài thơ mà Chu Tử Đằng lấy cảm hứng vẽ nên bức tranh hoa Oải hương kia, là bài thơ bài viết! Bà đã viết nó rất rất lâu, viết như một lời kỷ niệm cho mối tình đầy lưu luyến của mình. Bà viết từ cái hồi bà còn là thiếu nữ, nhà bà sát cạnh nhà bác Pierre ham thích đọc báo và ngâm thơ dù thơ của bác ngang phè phè. Cũng bởi vì bà viết bài thơ với tâm trạng u hoài nên bà đã muốn vứt nó đi để không mong một ngày đọc lại, bác Piere đã giữ lấy nó và xin gửi về toà soạn. Đó là một bài thơ không tên, hoà lẫn giữa muôn vàn bài thơ tình khác in trên tạp chí thuở đó.

https://thuviensach.vn

Thật sự, Chu Tử Đằng, thật sự đã tìm đọc đúng bài thơ đó sao? Không thấy Trình lão phu nhân lên tiếng, mọi người ngấm ngầm bà đã cảm thấy khó xử trước bài thơ tình không hợp hoàn cảnh kia, nào ngờ những lời nói sau đó của bà khiến mọi người phải sửng sốt:

-- Cháu có thể thường xuyên đến đây được không? Ta rất thích cháu!

Mọi người nghe Trình lão phu nhân nói xong thì không khỏi trầm trồ ngạc nhiên. Ai cũng biết bà là người rất kị cho người lạ vào nhà, dù là khách khứa cũng phải được bà đồng ý mới đón tiếp. Lời mời của bà hôm nay, chẳng khác nào xem Chu Tử Đằng như người thân. Chu Khuynh Cơ tức đến nghiến răng nghiến lợi. Cô ả trước kia dù có thân Trình Phong Lữ đến mấy bà già này cũng chẳng nể mặt mà không cho cô bước chân vào Trình gia. Không được! Vào được cổng Trình gia là sắp ngồi lên vị trí Trình phu nhân. Cô không thể cho phép điều này xảy ra!

-- Trình lão phu nhân... thật là hào phóng quá! Một bức tranh và một bài thơ thôi là đã có thể được Trình lão phu nhân tiếp đãi nồng hậu rồi, không hiểu ai lại tung tin đồn nhảm Trình lão phu nhân rất ghét khách khứa vào nhà vậy chứ!? -- Hiểu sắc mặt con gái, Quách Mộng Thu liền cười giả lả.

Trình phu nhân nghe bà ta nói vậy thì sắc mặt hiện rõ vẻ chán ghét. "Chỉ một bức tranh và một bài thơ"? Vậy ý là của ngon vật lạ như các người dâng tặng càng chẳng phải nên được đón tiếp nhiệt tình hơn nhiều đúng không? Trước giờ quyết định của mẹ, con dâu như cô chưa từng dám nói này nói nọ, vậy mà giờ một ả đàn bà xuất thân thấp hèn cũng có thể xuyên tạc hay sao?

-- Ta sở dĩ muốn Chu Tử Đằng đến Trình gia thường xuyên không phải vì thiên vị, mà là vì ta mới nhận ra giữa ta và cô bé có sự đồng điệu về tâm hồn. -- Trình lão phu nhân cất lời nghiêm nghị, tưởng chừng như nếu còn có kẻ nào bẻ cong lời nói của bà, bà sẽ lập tức đuổi kẻ ấy đi khỏi bữa

https://thuviensach.vn

tiệc này mà không nể nang nữa vậy. -- Ai muốn qua Trình gia, ta đều mở cửa đóng tiếp, nhưng là qua với mục đích gì? Nếu là qua thăm hỏi ta, bao nhiêu người có thể chắc chắn rằng họ sẽ trò chuyện được với ta sau khi kết thúc màn thăm hỏi xã giao? Không ai biết nhiều về ta, ta cũng đã quá già để kết bạn tứ phương rồi. Vậy nên, nếu không hiểu biết nhau mà phải có một cuộc đối thoại với nhau, chẳng phải sẽ càng khiến cả hai thêm gượng gạo hay sao? Lúc Quách Mộng Thu phu nhân nói ra những lời này, Quách Mộng Thu phu nhân đã lường trước được vấn đề này chưa? Hãy chỉ đơn giản nghĩ bước chân vào cái đã?

Chu Tử Đằng nghe vậy thiếu chút nữa thì muốn cười nắc nẻ nhưng cô phải ráng kiềm chế. Là Quách Mộng Thu phu nhân, là Quách Mộng Thu phu nhân chứ không phải là Chu phu nhân đó! Thể hiện rõ ràng, Trình lão phu nhân không công nhận Quách Mộng Thu là một vị phu nhân của Chu gia! Thực sự lời Trình lão phu nhân nói rất có lí, không ai dám cãi, mà Quách Mộng Thu bởi thế càng bẽ mặt hơn.

-- Mẹ ta làm gì cũng có cái lí của bà ấy. Ta tin mọi người ở đây đều hiểu, riêng Quách Mộng Thu phu nhân mới gia nhập xã hội thượng lưu chưa lâu nên có vài chuyện không thấu, ta thông cảm. Nhân đây mẹ ta đã giãi bày, ta hi vọng mọi người có cái nhìn rõ ràng hơn về người nhà Trình gia chúng ta, tránh việc tự suy diễn chẳng trúng trật gì.

Và lại đến Trình phu nhân Tô Khả Đồng phản kích, lời lẽ sắc sảo quá đi mất! Hoàn toàn không thể người có vẻ ngoài trang nhã, đôn hậu như phu nhân khi ghét ai thì lại có thể bày tỏ rõ sự ghét ấy một cách sắc bén đến vậy! Trình lão phu nhân thì không công nhận Quách Mộng Thu là Chu phu nhân, Trình phu nhân thì còn chả công nhận Quách Mộng Thu là người của giới thượng lưu luôn! Quách Mộng Thu đã gia nhập giới thượng lưu cũng hơn mười năm, vậy mà Trình phu nhân lại bảo bà thông cảm cho sự thiếu thấu tình đạt lí của Quách Mộng Thu vì mụ gia nhập chưa lâu, ấy vậy là bảo Quách Mộng Thu mãi chẳng hoà nhập được giới thượng lưu chứ còn gì

https://thuviensach.vn

nữa! Cũng tránh việc có người nói giúp cho Quách Mộng Thu, Trình phu nhân đã đón đầu bằng một câu "mọi người ở đây đều hiểu" rồi, giờ ai dám đứng ra thừa nhận mình không hiểu đây chứ!

Chu Tử Đằng càng nghĩ càng thấy khổ sở khi phải nín cười nhìn khuôn mặt đỏ tía tai của Quách Mộng Thu kia. Chu Cảnh Điềm cũng bị bà ta làm cho mất mặt, vội gừ một tiếng, thế là bà ta cúi đầu lui xuống đứng nép ra sau, cô để ý thấy bà ta đã bấu tay vào váy mình đến nước muốn xé toạc chiếc váy ra cho bỏ tức rồi!

Trình lão phu nhân nhận thấy không khí đang dần căng thẳng thì liền trở lại trạng thái nhẹ nhàng. Bà nhìn Chu Tử Đằng, trìu mến lên tiếng:

-- Bài thơ mà con đọc quả thực là một bài thơ dành cho hoa Oải hương. Ta bảo con qua Trình gia vì nghĩ muốn chia sẻ cho con một đoạn thơ cuối mà con chưa được đọc của bài thơ ấy.

-- Vâng ạ? -- Cô có phần ngạc nhiên thốt lên. -- Bài thơ ấy chưa hoàn thiện sao?

Cô thật sự nhớ bài thơ chỉ kết thúc tới đó thôi, lẽ nào Trình lão phu nhân còn viết thêm một đoạn sau nữa sao?

-- Ta thấy nhiều người ở đây đang thắc mắc tại sao bài thơ ấy của con lại khơi gợi ở ta niềm thích thú. Bởi vì bài thơ ấy, ngoài tác giả ra, chỉ có riêng ta biết được đoạn kết của nó. Sự vô tình chọn trúng bài thơ này của con, với ta là một cơ duyên không nhỏ. Ta tin vào duyên số như thế! Vậy để không phụ lòng hiếu kì của con và cũng như của những người ở đây, ta sẽ đọc nốt phần còn lại:

"Sông Seine còn bến cũ

Kỉ niệm đã phai phôi

https://thuviensach.vn

Nhưng dù có xa xôi

Hoa vẫn còn đợi mãi...

Sắc tím thủy chung vẫn mong người trở lại

Cho trọn lời thề nơi bến nước năm xưa

Dù thời gian vội vàng những nắng mưa

Niềm hi vọng chưa bao giờ vụt tắt

Hoa vẫn tin vào mối tình thắm chặt

Tháng năm qua cũng chẳng thể xóa mờ

Hạnh phúc sẽ về đẹp như một giấc mơ

Và tất cả lại như ngày xưa ấy..."

Đây không phải là một lời chia ly, đây là một lời hứa hẹn. Nhưng lời hứa ấy đã không thành. Chu Tử Đằng bất ngờ vô cùng trước khám phá mới này, xem ra mối tình đầu của Trình lão phu nhân chứa đựng nhiều hơn thế!

-- Cháu rất vui vì được bà mời đến! Cháu sẽ luôn sắp xếp thời gian rảnh để có thể qua Trình gia bầu bạn với bà! -- Chu Tử Đằng không giấu nổi phấn khích reo lên. Nếu như đã biết trước được một câu chuyện thì nó sẽ không còn thú vị nữa đối với người đọc, nhưng với những câu chuyện chưa được kể thì lại khác. Và Chu Tử Đằng cô đây lấy lí do gì để từ chối cơ hội tìm hiểu cơ chứ!

Trình lão phu nhân mỉm cười gật đầu, cảm thấy bữa tiệc này mở đầu cũng đã đủ náo nhiệt, bà từ tốn cất lời:

https://thuviensach.vn

-- Ta chân thành cảm ơn tấm lòng của mọi người dành cho ta. Sự chúc phúc của mọi người là sự may mắn của ta, và ta hi vọng mọi người ở đây đều sẽ gặp được may mắn. Và giờ thì, đến phần rộn ràng nhất của bữa tiệc - mời mọi người thưởng thức những món ăn hảo hạng do Trình gia đặc biệt mời những vị đầu bếp nổi tiếng đến nấu nướng. Chúc mọi người ngon miệng và tận hưởng thật trọn vẹn đêm nay.

Nói rồi, Trình lão phu nhân vẫy tay, vú Trương - người hầu thân cận của bà liền tới dìu bà về phòng nghỉ. Sinh nhật năm nay của bà thật đáng nhớ, nó chắc chắn sẽ khảm sâu vào tâm trí bà cho đến lúc bà trút hơi thở cuối cùng. Chu Tử Đằng, cảm ơn cháu đã gợi lại cho ta những thứ ta cứ tự hào rằng ta đã quên được.

"Chuyện tình yêu muôn đời là như vậy

Có những đợi chờ, những khoảnh khắc sầu đau

Nhưng hãy tin rằng mọi thứ sẽ qua mau

Để sắc tím mãi là màu đẹp nhất!"

*** Bài thơ trên là bài "Cánh đồng hoa Oải hương" được trích dẫn từ link: http://hanthithu0808.blogspot.com/2015/09/canh-ong-hoa-oai-huong.html?m=1 .

Đây là bài thơ tuyệt hay về hoa Oải hương mà mình một mực muốn đưa nó vào trong tác phẩm. Và nó đã vừa hay khớp với mạch truyện và mô tả lại đúng mối tình của Trình lão phu nhân (sẽ được hé lộ thêm), hi vọng các bạn sẽ thích bài thơ của tác giả này.

https://thuviensach.vn

TỬ ĐẰNG KHÔNG NỞ LẦN HAI - KHÔNG CÒN LÀ NỮ PHỤ

Ka La Ra

dtv-ebook.com

Chương 12: Tử Đằng_ Giá Như Kịp Đuổi Theo Ai Đó

CHAP 16:

Trình lão phu nhân trở về phòng nghỉ ngơi, ngầm ngầm xem như là nhường lại bữa tiệc cho các thiếu gia tiểu thư thực hiện mục đích ăn vận lộng lẫy kia của mình. Quả nhiên Trình lão phu nhân rời đi chưa được bao lâu, ngay khi tiếng nhạc rộn rã vang lên cũng là lúc mọi người trút xuống sự nghiêm mình khi nãy mà thoải mái bắt chuyện với nhau. Rất nhiều vị tiểu thư được các thiếu gia bắt chuyện và tiếng cười nói rôm rả bắt đầu vang lên, họ thưởng thức bữa tiệc buffet cùng nhau, hết tấm tắc khen khí thái của nhau rồi lại gật gù khen món ăn này quả thực là cao lương mỹ vị.

Chu Tử Đằng thì cốt tới đây để chúc thọ Trình lão phu nhân, nhân vật chính đã không còn ở đây thì cô cũng chẳng muốn nán lại. Nhưng nếu vừa tới chưa được bao lâu đã vội về ngay thì cũng kì vì Trình phu nhân vẫn đang tiếp quản bữa tiệc. Thế nên Chu Tử Đằng định dạo chơi một lúc rồi hẳn về, cô không có tâm trạng ăn, cô chẳng muốn xuống dưới rồi lại chạm mặt Chu Khuynh Cơ với cả Quách Mộng Thu. Không cần quá drama trong tiệc sinh nhật của một vị lão phu nhân đâu!

Và tất nhiên, không chỉ có mỗi mình Chu Tử Đằng là không có tâm trạng ăn uống. Trình Phong Lữ sốt ruột muốn tới nói chuyện với cô ngay, anh muốn giải toả hết những gút mắc trong lòng, anh đã sẵn sàng hạ xuống cái tôi cao chót vót của bản thân để cầu xin ở cô lòng vị tha. Có thể mọi người nhìn vào sẽ bảo Trình nhị thiếu gia là một kẻ đớn hèn, chán chê chị

https://thuviensach.vn

rồi mới vờn lại em, nhưng anh chả quan tâm nữa! Anh đã vì miệng lưỡi của bọn họ mà nghi ngờ cô, rẻ rúng cô một lần, đừng mong chuyện đó xảy ra lần thứ hai. Nếu cô vẫn không tin tưởng anh, vậy cả cái vị trí Trình thiếu phu nhân này anh nguyện chỉ dành cho một mình cô.

Trình Phong Lữ biết cô không ham bữa tiệc này nên càng nóng lòng muốn tới bên cô, lòng thấp thỏm cứ sợ chậm một chút cô sẽ bỏ về. Giờ anh đâu còn là lí do để cô ở lại nữa đâu chứ! Nhưng ngặt nỗi anh phải tiếp chuyện với các vị gia chủ cứ quanh đi quẩn lại đề tài muốn gả con gái hoặc hợp tác kinh doanh này. Anh còn có một anh trai, là Trình đại thiếu gia, anh ấy đáng nhẽ giờ này phải về nước rồi, sao tới bây giờ còn chưa có mặt để giải quyết giúp em trai mớ hỗn độn này chứ!?

Trình phu nhân vốn để ý biểu hiện của con trai mình từ đầu tới giờ. Bà làm sao không hiểu được lòng con, chỉ là, vết thương lòng mà nó gây ra cho con bé, phụ nữ như bà cũng khó mà cho qua. Người ta có thể lấy khăn lau mặt đi lau bàn, nhưng tuyệt nhiên sẽ không lấy khăn lau bàn đi lau mặt. Liệu Chu Tử Đằng có thể còn chút động lòng mà cho con trai bà một cơ hội không? Nghĩ vậy, bà liền lên tiếng:

-- Được rồi! Đến phiên các bậc cha mẹ chúng ra nhường lại không gian cho tụi trẻ rồi. Nào, mời các quý ngài và quý phu nhân ra hoa viên sau dinh thự Trình gia thưởng thức rượu và trà mà Trình gia chúng tôi đặc chế. Các vị thiếu gia và các vị tiểu thư cứ ở lại làm quen! Phong Lữ, quán xuyến buổi tiệc, mẹ sẽ đưa bà về phòng!

Trình Phong Lữ thầm cảm ơn mẹ đã tạo cơ hội, lễ phép quay sang chào bà rồi bắt đầu buổi tiệc. Người lớn đi rồi, các vị thiếu gia và tiểu thư càng thêm được thả lỏng mà có những cái động chạm với nhau. Họ liền tới bắt chuyện với người mà họ đã để mắt từ lâu. Chu Tử Đằng có chút không quen với khung cảnh tình tứ này của giới thượng lưu, cô liền bước ra ban công đứng ngắm trăng. Nếu nói con gái tuổi 20 là nụ hoa xinh tươi chớm nở thì phụ nữ tuổi 30 là một đóa hoa đã khoe sắc thắm. Và cô đã ra đi ở

https://thuviensach.vn

tuổi đó, khi người chưa kịp ngắm đóa hoa, nó đã sớm úa tàn. Cô vẫn không thể thích nghi với cuộc sống mới này, cũng như Tử Đằng chỉ nở một lần trong năm...

-- Quái lạ, Lưu Ly đâu nhỉ? -- Chu Tử Đằng đứng ở trên vẫn không quên dáo mắt tìm trong đám người thân ảnh của Lưu Ly. Rõ ràng Trình gia có mời Lãnh gia, nhưng nãy giờ cô không thấy Lãnh Dịch Khiêm - thiếu chủ của Lãnh gia xuất hiện. Vả lại, bữa tiệc mừng thọ của Trình lão phu nhân là một sự kiện trọng đại với Trình gia, ấy thế mà nãy giờ cũng không thấy Trình đại thiếu gia Trình Lạc Nghiêm xuất hiện nốt! Vậy là, có khi họ có ở đây, nhưng không phải ở đây để dự tiệc. Dẫu gì thì hai người đó cũng là hai nhân vật có thể hô mưa gọi gió trong giới Hắc đạo mà! Một cái gặp nhau thôi cũng có thể dẫn đến bao nhiêu cái "event" sau này. Cái thế giới này, lúc cô đọc thấy nó hư cấu thì cũng vui vui, nhưng giờ sống trong nó rồi thì đúng là chẳng thể cười nổi!

-- Là giả đúng không?

Thấy có người lên tiếng cắt ngang suy nghĩ của mình, Chu Tử Đằng xoay người lại thì bắt gặp Trình Phong Lữ. Xếp sau Chu Khuynh Cơ hay phô tài diễn xuất ở mọi lúc mọi nơi là Trình Phong Lữ đang trong giai đoạn quấy rầy cô - tập hợp hai người cô không muốn gặp nhất trong bữa tiệc này!

Ánh trăng chiếu những vầng sáng bạc bao quanh cô, làm cô có thêm vẻ ma mị, huyền ảo, tựa như nếu chạm vào cô, cô sẽ tan đi mất trong màn đêm dày đặc. Trình Phong Lữ nhìn cô lộng lẫy như thế, lòng không khỏi dâng lên một cỗ chua xót.

Anh đã từng có thể chạm vào cô, đã từng có thể ôm cô, đã từng có thể hôn cô, đã từng có thể thức dậy cùng cô mỗi sáng, đã từng có thể cùng cô đi ăn mỗi tối... đã từng.... Tại sao mọi chuyện lại thành ra thế này? Em đã

https://thuviensach.vn

từng đứng gần tôi chỉ cách một bước, còn giờ đây em đang đứng cách xa tôi cả một thước. Tôi hối hận... vì đã để mất em.

-- Trang sức đeo trên người tôi là hàng thật! -- Chu Tử Đằng nhàn nhạt vân vê sợi dây chuyền pha lê tinh xảo.

Thấy cô cố ý hiểu sai lời mình nói, anh tiến lên một bước, lại thấy cô dịch xuống một bước tựa sát lan can, lòng anh không khỏi đau nhói. Cô đã bắt đầu bài xích anh rồi sao?

-- Em hiểu ý của tôi... Tử Đằng, tôi...

-- Đừng gọi tên tôi thân mật như thế!

-- Em nói vậy là sao? Chẳng phải trước kia em rất muốn tôi gọi tên em sao? Là tôi sai trước, nhưng chẳng lẽ em không cho tôi cơ hội để sửa sai sao?

Trình Phong Lữ cố kìm nén tức giận hỏi cô rất nhiều. Anh muốn nói với cô biết bao lời, vậy mà thốt ra lại thật khổ sở. Anh đang rất trông mong câu trả lời của cô, hãy nói đi, nói là em sẽ cho anh cơ hội nữa theo đuổi em, hãy nói đi, chỉ một câu thôi... Thầm nghĩ trong lòng, anh thấy mình thực nực cười, cô trước kia luôn huyên thuyên nói không ngớt với anh nhưng anh còn thấy phiền mà bảo cô im lặng. Để giờ đây anh như gào thét cầu xin cô hãy nói với anh dù chỉ một câu. Có đôi khi, sự thinh lặng của người ấy, mới là điều đau đớn nhất.

-- Trước kia tôi cứ tự hỏi tại sao tôi lao tâm khổ tứ đến vậy mà anh vẫn không mảy may rung động. Hoá ra là do tôi ích kỷ không nghĩ đến cảm nhận của anh. Giờ nhờ anh, tôi mới hiểu cảm giác bị làm phiền khó chịu đến dường nào. Thứ lỗi cho 3 năm qua anh đã phải chịu đựng tôi, giờ hãy giải thoát cho mình đi, Trình thiếu!

https://thuviensach.vn

Lời cô nói thật ác, khiến Trình Phong Lữ đầu như oang một tiếng. Anh không khống chế nổi tức giận, bước tới giữ chặt hai vai cô, bắt cô nhìn thẳng vào mình, lòng không khỏi cay đắng hét lên:

-- ĐỪNG GỌI TÔI LÀ TRÌNH THIẾU NỮA!!! Em không thể phủi sạch sẽ quan hệ của chúng ta như thế! Nếu đây là trò của em, thì em thắng! Em thắng rồi! Còn nếu không... Vì cớ gì mà em sau một đêm đột ngột thay đổi như thế, vì cớ gì mà tình cảm em dành cho tôi 4 năm phút chốc hóa tro bụi, vậy chẳng phải càng chứng minh rằng em vốn không có tình hay sao? Vậy em lấy quyền gì mà dày vò tôi? Vì cớ gì mà em tuyệt tình như thế, tôi đã hạ mình như vậy để cầu xin em...

Những câu cuối Trình Phong Lữ khổ sở nói ra, anh thật đau. Anh không muốn một ngày anh thấy cô cùng người con trai khác bước trên con đường anh đã đi với cô, anh không muốn một ngày cô sẽ nói với người đó rằng anh chỉ là người cô từng yêu. Hai chữ "từng yêu" kia, anh không muốn nghe, thật sự không muốn.

-- Hãy đánh tôi đi, mắng nhiếc tôi đi... Chỉ xin em, đừng im lặng như thế, xin em đừng phũ phàng như thế... Đến bên tôi cũng là em, rời bỏ tôi cũng là em, tại sao...

Trình Phong Lữ cúi đầu dựa lên vai cô, đau khổ nói từng lời đứt quãng. Tim Chu Tử Đằng như se lại. Trình Phong Lữ, không phải tôi không cho anh cơ hội, chỉ là người con gái có thể cho anh cơ hội đó, đã đi rồi, Trình Phong Lữ. Mưa đã cuốn người con gái ấy đi, người con gái chắc chắn sẽ tha thứ cho anh khi nghe anh nói những lời này.

-- Tôi không muốn nói chuyện với anh nữa. Anh luôn đề cao cảm xúc của mình hơn tất thảy. Như một đứa trẻ mất đi món đồ chơi, anh chỉ biết gào khóc đòi người ta đưa lại mà chẳng hề suy nghĩ rằng anh chính là người làm mất chứ chả phải ai khác! Anh không thấy anh thật vô lí sao?

https://thuviensach.vn

Anh nghĩ ai cũng sẽ chịu tổn thương để mang cho anh cái cảm giác được theo đuổi sao?

-- Tôi... -- Trình Phong Lữ nghe cô nói vậy thì nghẹn ngào không thốt nên lời. Cô nói đúng...

Đã có một người từng yêu anh rất sâu đậm, Trình Phong Lữ... Vì vậy nên tôi không được phép gọi tên anh, gọi cái tên người con gái ấy luôn hằng ao ước... Trình Phong Lữ, tôi không có cơ hội để cho anh, vì tôi không phải "Chu Tử Đằng", thật đáng tiếc. Cô ấy đã chết rồi, mối tình của các người đã chết rồi. Sẽ không còn ai đi theo sau anh nữa, sẽ không còn nhánh hoa nào gửi cho anh nữa. Trình Phong Lữ, tôi buộc phải tàn nhẫn với anh. Vì anh nhất định phải nhớ nỗi đau này, anh nhất định... phải nhớ đến cô ấy...

-- Trình thiếu, anh có biết tại sao tôi lại nói bài thơ đó là lời từ biệt cuối tôi dành cho anh không? Bởi vì tôi đã nói rất nhiều lời từ biệt trước đây rồi... Anh còn trẻ, tôi cũng thế. Chúng ta rồi sẽ gặp được người phù hợp thôi. Đừng cố gắn kết hai mảnh ghép không khớp nữa.

Anh bảo rằng người đến bên anh cũng là tôi, rời bỏ anh cũng là tôi. Anh sai rồi. Cô ấy chưa từng rời bỏ anh, nếu không cô ấy sẽ không tìm đến cái chết như vậy. Đến phút cuối cùng, lời cô ấy nói với anh vẫn là lời "Cảm ơn anh" chứ không phải "Tôi hận anh". Tôi thế mà lại không bằng cô ấy, cô ấy có cái chết thật đẹp, một cái chết được chọn lựa, chết vì anh, để mãi giữ trọn tình yêu này, vĩnh cửu. Trình Phong Lữ, anh đã mất người con gái đó rồi...

Trình Phong Lữ siết chặt vai cô làm Chu Tử Đằng đau nhói. Một lúc sau, anh từ từ buông cô ra. Nhìn thẳng vào mắt cô:

-- Tử Đằng, em buông rồi, nhưng tôi chưa buông. Lần này tôi sẽ nắm chặt em, tôi sẽ... giữ em bên mình.

https://thuviensach.vn

Có nói gì anh vẫn là người sai. Vậy hãy để anh dùng hành động của mình lay động cô. Cô đã theo đuổi anh, lần này, hãy để anh theo đuổi cô. Chu Tử Đằng thấy anh cương quyết như vậy, biết là mình đã thất bại. Cô nhìn anh, rồi cất bước chậm rãi lướt qua anh. Anh vẫn đứng đó, vì anh không muốn đêm nay hình ảnh cuối cùng khi say sẽ là bóng lưng cô. Một lúc thì nghe thấy tiếng giày cao gót của cô khựng lại:

-- Trong những nhánh Tử đằng. Và trong chiếc điện thoại tôi tặng anh ngày Tốt nghiệp.

Trình Phong Lữ nghe vậy thì người khẽ cứng lại, có chút không hiểu. Anh quay lại thì thấy cô đã đi rồi.

Trình Phong Lữ, lời từ biệt mà anh chưa bao giờ đọc, hãy đọc nó đêm nay. Tôi vốn không muốn làm anh thêm bị dằn vặt trong đau khổ, nhưng đó là sự trừng phạt dành cho anh. Giá như trước kia anh chịu nhìn vào đôi mắt của cô ấy và thấu hiểu tâm hồn của cô ấy, thì anh sẽ nhận ra người trước mắt lúc này đây anh không phải người con gái ấy. Trình Phong Lữ, Tử đằng... không nở hai lần vì anh nữa rồi....

https://thuviensach.vn

TỬ ĐẰNG KHÔNG NỞ LẦN HAI - KHÔNG CÒN LÀ NỮ PHỤ

Ka La Ra

dtv-ebook.com

Chương 13: Tử Đằng_ Hoa

CHAP 17:

Biệt thự Trình gia mới hãy còn rôm rả người cười người nói, nay đã chìm trong im vắng. Đồng hồ tịch mịch điểm 12 giờ đêm, trăng khuất dạng sau bầu trời đen, không gian xung quanh bỗng trở nên u tối, hiu quạnh. Trong phòng, một người con trai đang gào thét trong tuyệt vọng, trong đau đớn không nguôi. Xung quanh anh là những nhánh Tử đằng đã héo hắt từ lâu, còn có những dải giấy nhỏ ngổn ngang chỉ ghi đúng 1 câu chữ.

Chiếc điện thoại không còn hợp thời vẫn đang tiếp tục phát những cuộc gọi thoại. Nỗi đau quá lớn làm anh ngã lụy, anh gục đầu xuống nền đất lạnh lẽo, miệng không ngừng thốt nên: "Tại sao...? Tử Đằng, tại sao,...?"

Là tại sao em gửi cho tôi những thứ này, tại sao em lại yêu tôi nhiều đến thế, tại sao em lại rời đi như vậy,... Anh cũng không biết là tại sao. Tay anh run run vuốt ve những nhánh Tử đằng đã chết khô, nước mắt nặng nề rơi từng giọt. Tôi chưa từng cười với em, nhưng lại khóc vì em. Tôi chưa từng đổ gục trước người phụ nữ nào, nhưng tôi lại ngã quỵ vì em,...

Không gian một vẻ cô tịch, tiếng nói ấm áp mà hiu quạnh của người con gái vẫn vang đều từ chiếc điện thoại. Trình Phong Lữ thất thần ngước nhìn lên trần nhà, lòng không khỏi quặn thắt từng đợt.

https://thuviensach.vn

-- Cậu chủ, đây là những nhánh hoa còn sót mà cô Tử Đằng gửi cho cậu. Sở dĩ tôi giữ lại nó là vì tôi phát hiện ở trong mỗi nhánh hoa luôn có một tờ giấy nhỏ. Nhiều nhánh ta sẽ được một bài thơ. Thực tiếc, cô ấy đã gửi cậu cả ngàn nhánh hoa, nếu như tôi phát hiện sớm hơn, có lẽ cũng đã có rất nhiều bài thơ viết tôi giữ lại cho cậu...

-- Phong Lữ, tôi thấy cậu như thế nhưng tôi lại không chút thương cảm nào với cậu. Vì cậu xứng đáng với điều này! Cậu biết không, ngày hôm đó, có một cô gái đã ngắm nhìn cậu suốt buổi tiệc không rời mắt, cô gái ấy cũng đã năn nỉ hỏi tôi cho biết tình hình của cậu khi cậu bị trúng dược. Cô gái ấy đã chân trần chạy từ công ty đến biệt thự của cậu, cũng là người mà cậu đã ân ái suốt đêm đó! Cô ấy chưa từng bỏ rơi cậu, là cậu quay lưng với cô ấy. Là cậu chọn Chu Khuynh Cơ. Có biết vì sao tôi không kể lại cho cậu biết sự thật không? Vì tôi muốn cậu phải trả giá cho những việc mình làm, tôi muốn cậu phải nếm trải nỗi đau mà cô ấy đã chịu. Tôi nói với tư cách là một người anh em, Phong Lữ.

-- Thiếu gia, cậu nên xem lại chiếc điện thoại cô Tử Đằng tặng cậu năm cậu tốt nghiệp. Trong đó có hơn 500 cuộc gọi thoại cùng tin nhắn. Mặc dù cậu bảo tôi vứt nó đi, nhưng đây là tấm chân tình của một cô gái, tôi đã mạn phép giữ lại, cẩn thận bảo quản đến nay. Giờ tôi đưa lại cho cậu. Những thứ cậu đã để lỡ, đến lúc cậu phải xem lại rồi...

-- Khi con khoẻ lại, hãy mở lòng và tâm sự với mẹ, con nhé...?

Từng lời của quản gia Hứa, của Hứa Tuấn Kiệt, của vú Ngô, của mẹ như điên cuồng tra tấn anh, dằn vặt anh. Thì ra, người hôm ấy là cô. Thì ra, anh mới là kẻ tuyệt tình. Thì ra, anh vốn đã lạc lối. Anh tặng Chu Khuynh Cơ mọi thứ cô ta muốn, nhưng ngay cả cơ hội sống anh cũng không cho con mình, anh để tâm, ưu ái Chu Khuynh Cơ đủ điều nhưng anh chưa từng để ý, lo lắng cho Chu Tử Đằng lấy một cái. Anh đã hết mực tin tưởng Chu Khuynh Cơ, vì anh quá tin cô ta nên mới bị cô ta lường gạt! Người trong đêm đó là Chu Tử Đằng, là cô ấy! Cô ấy mới là người đã trao trọn vẹn cho

https://thuviensach.vn

anh tình yêu của mình. Vậy mà anh lại xua đuổi cô ấy đi, thảo nào anh luôn cảm thấy không đủ, thảo nào anh luôn thấy trống trải... Vì kẻ tự tay dẫm đạp hạnh phúc thì sao dám mưu cầu hạnh phúc?

Là anh ngu ngốc, anh mù quáng, lại đi quan tâm cho một người không đáng.

"Trình thiếu, giá như khi xưa anh có tình yêu, thì bây giờ anh đã hạnh phúc bên gia đình với một đứa con rồi."

"Anh có biết tại sao tôi lại gọi bài thơ đó là lời từ biệt cuối không? Vì tôi đã từ biệt anh trước đây rồi..."

Từng lời nói của Chu Tử Đằng như đang giày xéo trái tim anh. Lần đầu tiên anh nếm trải cảm giác tuyệt vọng như thế này. Những dải giấy lẻ tẻ được xếp lại thành một bài thơ, một bài thơ từ biệt đã lâu...

Giữa trang sách cũ cánh hoa nằm

Hương sắc phai tàn nhạt tháng năm

Lòng bỗng trào dâng hồn tưởng niệm

U hoài trong dạ cứ mênh mang

Hoa từ đâu, nở độ Xuân nào?

Đời Hoa ngắn ngủi được là bao?

Ngón tay ai hái, quen hay lạ

Hờ hững nắm đây duyên cớ sao?!

Hẹn hò kỷ niệm của yêu đương?

Định mệnh phân ly những ngả đường?

https://thuviensach.vn

Hay dưới bóng rừng, ven ruộng vắng

Một mình tha thẩn bước vương vương?

Chàng với Nàng bây giờ vẫn sống?

Góc bể chân mây có cửa nhà?

Hay đã như Hoa chung số phận

Đã tàn, đã héo, đã phôi pha?!

Một chiều mưa rất buồn, cô đã gửi cho anh một tin nhắn cuối cùng, một nhánh Tử đằng cuối cùng, một lời nói cuối cùng, và chút tình yêu còn ấp ủ cuối cùng...

Em thích thơ của Pushkin, em thấy ông ấy như biết tiếng lòng của em. Sao ông ấy có thể biết nhỉ? Khi lòng em không nằm ở nơi em.

... trước khi ra đi...

*** Bài thơ trên là bài "Bông hoa nhỏ" của tác giả Pushkin, bản dịch của Hoài Trâm. Sau đây là bản dịch khác của Nguyễn Minh Đức:

"Tôi bỗng thấy một bông hoa khô úa

Quên trong trang sách, đã bay hương

Từ đó lòng tôi bao chan chứa

Tràn ngập niềm mơ ước lạ thường:

Hoa nở nơi nao? Xuân nào vậy?

Nở có lâu không? Ai hái đi?

https://thuviensach.vn

Một bàn tay lạ hay quen đấy?

Hoa đặt vào đây có chuyện gì?

Hoa kỷ niệm ngày vui xum họp?

Hay một chiều bất hạnh chia ly?

Hay buổi dạo chơi lang thang cô độc?

Dưới bóng rừng cây, đồng nội im lì?

Chắc chàng còn sống? Nàng sống chứ?

Không biết bây giờ họ nơi nao?

Hay cả hai người cùng tàn rũ?

Như bông hoa bí ẩn ngày nào?"

*** Góc phân tích vui:

Sở dĩ mình chọn bài này làm bài từ biệt cuối của Chu Tử Đằng thay cho những bài thơ tình của tác giả Ngọc Hân (Trả anh cho người ấy, Mộng ảo) trong bản cũ là vì thơ của Ngọc Hân tuyệt hay nhưng lại tha thiết quá, không đúng với mẫu hình của Chu Tử Đằng. Hơn nữa Chu Tử Đằng vốn thích thơ Pushkin nên chọn thơ của ông sẽ hợp lí. Và bài "Bông hoa nhỏ" cũng rất đúng với hoàn cảnh của nguyên chủ - ngày ngày gửi tặng nhành hoa, kỉ vật cuối mà Trình Phong Lữ nhận được cũng là một nhành hoa ép khô đã mất mùi.

Bởi vì hoa Tử Đằng có ý nghĩa "Tình yêu bất diệt" nên Chu Tử Đằng gửi Trình Phong Lữ với mơ ước nếu anh đáp lại tình cảm của mình thì anh sẽ tặng cô nhành hoa với mong muốn tình yêu của họ trở nên bất diệt (hoa kỷ niệm ngày vui xum họp); còn nếu từ chối, như chính nguyên chủ cũng

https://thuviensach.vn

đã đoán trước, nhành hoa này cũng là món quà cuối cô gửi cho anh vào "một chiều mưa rất buồn" (hay một chiều bất hạnh chia ly). Còn nếu Trình Phong Lữ chỉ đơn giản trả quà, không tiếp nhận cũng không từ chối, thì nhành hoa đó sẽ chỉ là một nhành hoa mà Chu Tử Đằng (hay buổi dạo chơi lang thang cô độc) ngẫu nhiên hái đi.

Kết quả đã rõ, Trình Phong Lữ tàn nhẫn từ chối nên mới dẫn đến sự tuyệt vọng của Chu Tử Đằng. Cô đã chọn kết thúc mạng sống của mình vì không chịu nổi nỗi đau quá lớn, đồng thời cô đã gửi hết những gì còn sót lại của mình cho anh như "một tin nhắn cuối cùng, một nhánh Tử đằng cuối cùng, một lời nói cuối cùng, và chút tình yêu còn ấp ủ cuối cùng...". Rồi cô cũng gửi lời hỏi nếu vắng đi mình rồi, thì anh có còn vui vẻ sống nữa không, và có cùng người yêu (Chu Khuynh Cơ) sống hạnh phúc không (Chắc chàng còn sống? Nàng sống chứ).

Hay là sẽ giống như cô, vì tình mà chịu thương tổn đến chết dần chết mòn. Hoặc có thể xem như lời thốt hận của cô đến với hai người chà đạp cô, nguyền rằng họ sẽ như cô ("Hay cả hai người cùng tàn rũ? Như bông hoa bí ẩn ngày nào?")

Trình Phong Lữ vì hiểu hết những điều Chu Tử Đằng muốn nói nên đã dằn vặt và bật khóc. Có lẽ trong thâm tâm Trình Phong Lữ có tình cảm với Chu Tử Đằng, nhưng Trình Phong Lữ cũng có cảm xúc với Chu Khuynh Cơ và đến nước này khi biết Chu Khuynh Cơ đã phản bội mình bấy lâu thì anh mới hối tiếc. Phần nhiều trong Trình Phong Lữ là tiếc nuối cho nên mới dẫn đến sự thức tỉnh tình yêu. Nếu là nguyên chủ thì Trình Phong Lữ sẽ được tha thứ và đón nhận, nhưng nguyên chủ đã chết còn Chu Tử Đằng hiện tại thì không hề có cảm xúc với anh.

Đây cũng là cái giá mà anh phải trả vì đã bạc đãi tấm chân tình của người khác.

https://thuviensach.vn

TỬ ĐẰNG KHÔNG NỞ LẦN HAI - KHÔNG CÒN LÀ NỮ PHỤ

Ka La Ra

dtv-ebook.com

Chương 14: Tử Đằng_ Xin Anh Hãy Nhớ, Chớ Quên

PHIÊN NGOẠI 1:

__Trình Phong Lữ, là em, Chu Tử Đằng... Anh có đôi mắt nâu rất đẹp... Em rất thích anh.

Xin anh, hãy nhớ, chớ quên...

__Trình Phong Lữ, hôm nay em vừa mới tập làm bánh. Em cũng tập xay sinh tố, anh biết không, nó trở thành bão tố luôn đấy! Nhưng em rất vui, vì anh đã thử uống một ngụm và khen nó ngon. Nhưng tiếc là em đã phải nói dối anh đó là đồ mẹ hai tặng anh. Nếu anh biết người làm nó là em, anh sẽ thế nào nhỉ?

Xin anh, hãy nhớ, chớ quên...

__ Trình Phong Lữ, em nghĩ mình đã yêu anh rồi. Em nghĩ mình yêu bờ vai to rộng của anh mà nếu em dựa vào thì chắc hẳn em sẽ thấy bình yên lắm.

Xin anh, hãy nhớ, chớ quên.

__ Trình Phong Lữ, em đã tìm cả buổi trời mới được cặp lén xanh vừa ý. Hóa ra em để tóc vàng nhìn cũng không quái dị lắm...

Xin anh, hãy nhớ, chớ quên...

https://thuviensach.vn

__ Trình Phong Lữ, hôm nay em rất vui. Lần đầu tiên anh chủ động hỏi han em. Còn hỏi thăm gia đình em nữa! Lần đầu tiên em kể chuyện mà anh chăm chú nghe đến vậy! Em cảm thấy em luôn cười và thật ngại mỗi khi em nghĩ tới anh. Có đôi khi, còn nghĩ ra vài cảnh xấu xa...

Xin anh, hãy nhớ, chớ quên...

__ Trình Phong Lữ, sao anh có thể tới nhà em dùng bữa tối một cách thân thiết đến vậy? Và tại sao anh và chị ta lại có thể tự nhiên cười nói rôm rả đến dường kia? Trong khi em nói, anh còn chưa bao giờ nhìn vào mắt em... Em rất không vui.... rất không thích...

Xin anh, hãy nhớ, chớ quên...

__ Trình Phong Lữ, anh dần dần lạnh nhạt với em... Em rất buồn... Em biết anh vốn hờ hững với em, nhưng em chỉ chưa bao giờ nghĩ rằng khi mình hết giá trị lợi dụng rồi thì anh sẽ thờ ơ đến như vậy.

Xin anh, hãy nhớ, chớ quên...

__ Trình Phong Lữ, em không biết rằng chị ta là người anh theo đuổi trước kia... Ngay cả anh cũng vậy sao? Như bao người.... Đều "chỉ thích Chu Khuynh Cơ."

Xin anh, hãy nhớ, chớ quên...

__ Trình Phong Lữ, họ đã bắt đầu mắng nhiếc em, chửi rủa em, thóa mạ em... Thật ra em không có hư hỏng, lẳng lơ như lời bọn họ đàm tiếu... Thật ra, không phải vậy...

Xin anh, hãy nhớ, chớ quên...

__ Trình Phong Lữ, anh đã sắp đặt ngay từ đầu, đúng không? Vậy em cũng là một kế hoạch của anh, đúng không?

https://thuviensach.vn

Xin anh, hãy nhớ, chớ quên...

__ Trình Phong Lữ... em biết anh đang dần chán ghét em... Chỉ xin anh, đừng ruồng rẫy em... Đừng như họ, chỉ với đôi mắt và đôi tai mà cho rằng sự tồn tại của em là một điều gì đó thừa thãi.

Xin anh, hãy nhớ, chớ quên...

__ Trình Phong Lữ, đi với chị ấy khiến anh vui vậy sao? Em luôn đứng chờ anh 3 tiếng, nhưng anh lại không để chị ta chờ anh dù chỉ một phút... Em... rất ghen tị với chị ta... Em thực sự, rất không cam lòng...

Xin anh, hãy nhớ, chớ quên...

....

__ Trình Phong Lữ, em và anh đã có một đêm mặn nồng với nhau...

Xin anh, hãy nhớ, chớ quên...

__ Trình Phong Lữ, em đã cố tìm mọi cách gặp mặt anh... Nhưng thật khó khăn... Anh tàn nhẫn quá... Đứa bé biết được sẽ rất tổn thương...

Xin anh, hãy nhớ, chớ quên.

....

__ Trình Phong Lữ, em sảy thai rồi...

Xin anh... hãy nhớ...chớ quên...

__ Trình Phong Lữ, có một bài thơ rất hay của Pushkin. Bài thơ ấy, ông ta đã viết tặng cho vợ mình, trước khi chết. Hóa ra nhà thơ Nga vĩ đại cũng chỉ là một kẻ si tình... Bài thơ ấy, là bài em thích nhất...

Xin anh, hãy nhớ, chớ quên...

https://thuviensach.vn

....

__ Trình Phong Lữ... có lẽ đây là lần cuối cùng em gọi cho anh, kể từ giờ, em sẽ không còn tồn tại nữa... Anh biết không, có nhiều người đã nhục mạ em, chửi bới em, xua đuổi em rất nhiều. Họ cho em là kẻ lăng loàn chuyên đi phá hoại hạnh phúc của anh và chị ta, nhưng em vẫn có thể chịu đựng được... Vì chị ta đâu hề yêu anh, chị ấy chỉ muốn chiếm hữu anh để thoả mãn lòng kiêu ngạo của mình.

Anh biết không, như họ nói, em thua chị ta đủ điều, chị ta có thể cho anh thứ xúc cảm mà anh muốn, nhưng em tự tin em có thể cho anh thứ tình yêu mà anh cần. Nhưng em đã quá tự phụ rồi, lời anh nói với em hôm nay thật làm em tan nát.

Anh biết không, có một câu hỏi rằng: "Tình yêu ấy đằng nào cũng không có kết quả, vậy còn cố đâm đầu làm gì?" Và đã có một câu đáp lại rằng:" Con người ta đằng nào cũng chết, vậy ta còn cố sống làm gì?" Anh vừa là tình yêu không có kết quả của em, cũng là lí do để em cố sống.

... Giá như em có một trái tim rộng lớn hơn để chứa thêm người khác, thì có lẽ em không vì anh mà mất mát đến vậy.

Từ khi mất mẹ thì tâm hồn em đã khoét rỗng một phần. Bà đã hứa sẽ luôn ở bên em, nhưng bà lại đi mà không để lại lời từ biệt nào. Sau khi mẹ mất thì cha liền rước vợ hai về. Ông nói rằng mẹ kế mới là tình yêu đích thực của ông, đích thực đến nỗi sẵn sàng làm thương tổn người khác để vun đắp cho tình yêu của riêng mình.

Anh rất giống cha, Trình Phong Lữ. Anh chỉ muốn nghe những gì anh thích nghe, anh chỉ muốn tin những gì anh nghĩ nó là đúng. Nếu ngẫm lại, Trình Phong Lữ, em cũng không biết tại sao em thích anh. Anh có biết tại sao không?

https://thuviensach.vn

Khi mẹ mất, hạnh phúc gia đình vỡ tan, em như một đứa trẻ tức giận muốn đòi lại những thứ của mình. Nhưng một đứa trẻ thì làm được gì ngoài khóc lóc và ăn vạ? Em đã như thế tới năm em 17, và em dần thấm mệt.

Khi em muốn ngừng lại, anh bỗng xuất hiện. Và em nghĩ có một lời giải đáp nào đó cho sự xuất hiện của anh trong cuộc đời em. Có thể anh sẽ là sự cứu rỗi mà em phải chứng minh mình xứng đáng bằng cách có được anh. Nhưng không. Anh chỉ xuất hiện để cho em thêm một cái tát thật đau, nhắc em nhớ về sự tồn tại vô nghĩa của em mà thôi.

Em chẳng còn lưu luyến gì nữa cả, hãy để em gửi tặng người một lời cuối này thôi..."

Trong không gian đìu hiu, tiếng người con gái hát lên thật buồn bã, thật thắm thiết, le lói trong lòng người một nỗi ám ảnh... rồi sau đó, tắt lịm. Cuộc gọi thoại cuối cùng dài 1 tiếng 37 phút đã kết thúc. "Chu Tử Đằng" sinh ngày 7/6, mất ngày 11/11...

"Một chút tên tôi đối với người

Sẽ chìm như tiếng sóng buồn tan

Âm thầm mòn mỏi bên bờ vắng

Như tiếng đêm thâu lạc giữa ngàn.

Ngày nào đó trên mặt trang kỷ niệm

Nó chỉ còn là dấu vết không hồn

Giống như hình phác trên mộ chí

Nét ngoằn ngoèo một thứ tiếng

xa xăm... "

https://thuviensach.vn

(Một chút tên tôi đối với nàng - Pushkin)

https://thuviensach.vn

TỬ ĐẰNG KHÔNG NỞ LẦN HAI - KHÔNG CÒN LÀ NỮ PHỤ

Ka La Ra

dtv-ebook.com

Chương 15: Tử Đằng_ Nếu Anh Biết Em Tồn Tại

CHAP 18:

Như bao ngày, nắng sớm lại khẽ gõ cửa kêu ai đó thức dậy, gió lại lí lặc luồn vào vờn nhẹ mái tóc người con gái đang say ngủ. Những cánh hoa Tử đằng nhẹ nhàng phất phơ theo lời hát của mây. Chu Tử Đằng mở đôi mắt nâu sáng lung linh, cảm thấy thật sảng khoái ngồi dậy. Cả đêm qua cô với Mạc Lưu Ly tán chuyện gần giữa khuya mới thôi.

Con bé cứ khóc bù lu bù loa, rối rít xin lỗi cô, lại lớn gan đem cả dòng họ tổ tông nhà họ Lãnh ra trách móc vì không cho mình đi dự tiệc. Con bé cứ huyên thuyên kể một tràng dài, cô chẳng chêm hỏi được câu nào. Lúc cô bé vẫn đang say sưa kể lể thì cô bỗng nghe từ điện thoại tiếng mở cửa thật mạnh, chướng khí lạnh như băng truyền qua làm cô cảm giác được lông tơ dựng đứng hết cả lên, rồi sau đó,... không có sau đó nữa!

Cô đã có số của Lưu Ly, thôi thì hôm nào hẹn... hỏi lại cho rõ ngọn ngành và tình hình cô bé vậy...

Tối hôm qua cô cũng đã liên lạc với cậu Roussel của cô, sau khi cô gửi vài dự án và bản thảo thiết kế của cô, cậu vui mừng khen cô kịch liệt làm cô thấy thật vui sướng. Ít ra thì cô còn có họ nhà ngoại là chỗ dựa vững chắc. Cậu đã đặt vé đi Pháp cho cô cấp tốc tối nay, ông ngoại qua điện thoại cũng mong nhớ cô hỏi han rối rít làm cô thấy thật ấm lòng. Thuyền đã được đóng, chỉ chờ nhổ neo.

https://thuviensach.vn

Cô phải đến côn ty Zonal làm hồ sơ xin nghỉ việc mới được! Cô cá 100% hôm nay Trình Phong Lữ sẽ không đến công ty, đêm qua anh ta hẳn phải một phen không ngủ được. Đó cũng là mục đích của cô ngày hôm qua đấy! Hôm nay mà gặp anh ta, thể nào cũng nháo nhào mà lại không xong chuyện.

Chu Tử Đằng sửa soạn xong liền lái xe đến công ty Zonal. Hôm nay cô diện một chiếc đầm hai suông dài màu đen khoác chiếc áo trắng bên ngoài. Chiếc đầm thiết kế đơn giản nhưng lại tạo hiệu ứng không hề nhỏ. Khuôn ngực đầy đặn của gái đôi mươi được tinh tế che giấu sau lớp vải, chỉ để lộ khe rãnh mê người. Cô búi tóc, điểm trang gương mặt mình kĩ càng, chọn trang sức làm điểm nhấn. Cô ăn vận rất đơn giản, thể hiện một phong cách trưởng thành hoàn toàn mới so với phong cách của nguyên chủ trước đây.

Chu Tử Đằng xuống xe liền thu hút mọi ánh nhìn. Có ánh mắt trầm trồ khen ngợi không dời, có ánh mắt xỉa xói, đàm tiếu xưa nay, có ánh mắt lại ngưỡng mộ và đồng cảm sau bữa tiệc hôm qua. Chu Tử Đằng vẫn điềm nhiên bước vào, những sải bước tự tin của cô làm mọi người bỗng bật lên trong đầu một từ: "Ngầu"! Tổng giám đốc không có ở đây, Phó giám đốc được toàn quyền thay Giám đốc quản lí. Cô hẹn gặp Phó giám đốc, chưa lâu thì được gọi vào.

Phó giám đốc Trình Lạc Nghiêm nghe đâu là con riêng của Trình gia. Cha của Trình Phong Lữ là Trình Khởi Luật trước kia phong lưu đã tình một đêm với một cô gái tên Ngũ Tương Phù và cô ấy đã mang thai. Đó là mẹ của Trình Lạc Nghiêm, mẹ của anh ta sau đó đã chấp nhận đơn thân nuôi con và yêu thương, dạy dỗ con trai mình dưới sự soi mói của bao người. Sau ba tháng kể từ đêm ấy với Ngũ Tương Phù, Trình Khởi Luật đã đính hôn với mẹ Trình Phong Lữ - Tô Khả Đồng. Ngũ Tương Phù đã không như bao người phụ nữ tham lam khác lợi dụng con cái bước vào cửa Trình gia mà âm thầm nuôi nấng, cũng không hề cho Trình Khởi Luật biết

https://thuviensach.vn

mình có con trai riêng. Nếu không, có lẽ bây giờ người là phu nhân của Trình Gia có khi lại là Ngũ Tương Phù.

Nhưng giấy không gói được lửa, Trình lão phu nhân cuối cùng cũng biết việc này. Bà không những không tức giận mà còn vô cùng cảm thông rồi cho người đón mẹ con họ về. Tuy nhiên, Ngũ Tương Phù đã từ chối, chỉ chấp nhận để bà cháu gặp nhau một lần cho nhận tổ quy tông. Trên đường hai mẹ con họ đi đến Trình gia thì không may gặp tai nạn xe, Ngũ Tương Phù vì bảo vệ con mà mất mạng. Trình Lạc Nghiêm côi cút được Trình gia nhận lại trách nhiệm nuôi nấng.

Trình Phong Lữ rất thích người anh hơn mình 4 tuổi này, Trình phu nhân Tô Khả Đồng cũng không muốn so đo chuyện cũ với người đã khuất nên cũng mở lòng chấp nhận Trình Lạc Nghiêm.

Cô ngắm nghía nghiên cứu anh hồi lâu một cách rất tự nhiên nhưng lại không có nửa điểm say đắm. Trình Lạc Nghiêm thấy cô nhìn chằm chằm mình còn tưởng cô giở thói mê trai, lúc lâu sau lại phát hiện cô thật dễ thương với ánh mắt từ suy ngẫm chuyển sang thông cảm, từ thông cảm chuyển sang tán thưởng rồi từ tán thưởng lại quay về suy ngẫm. Ai bảo cô là kẻ chua ngoa, khó ưa thế. Ba năm nay đi công tác nước ngoài nghe nhiều tiếng xấu về cô với em trai, anh có chút ác cảm.

Tuy nhiên cô lại làm anh rất bất ngờ về phong thái và trí tuệ của mình khi đối đáp với Chu Khuynh Cơ tại tiệc mừng thọ bà đêm qua. Anh đã theo dõi cô suốt, cô bình tĩnh, tài hoa đã làm anh thêm có thiện cảm với cô. Em trai thật tiếc, để mất viên ngọc này.

-- Tiểu thư tối qua thật lộng lẫy! Tôi đứng xa nên không nhìn kĩ, nay có dịp, mới thấy tiểu thư thập phần xinh đẹp.

Trình Lạc Nghiêm cất giọng nói mềm mại, ôn dịu làm Chu Tử Đằng vội thoát khỏi những suy nghĩ. Thật là dẻo miệng đó! Bảo sao hai anh em

https://thuviensach.vn

nhà họ Trình gái theo nườm nượp! Trình Lạc Nghiêm có vẻ ngoài nhã nhặn, ngũ quan hài hòa, không mang vẻ tuấn lãng như Trình Phong Lữ nhưng sự dịu dàng nơi đáy mắt của anh cũng đủ khiến phụ nữ say ngất.

-- Cảm ơn Trình tiên sinh đã khen. Tối qua không thấy Trình tiên sinh tại bữa tiệc, nếu không tôi đã qua chào hỏi một phen rồi. Còn sợ anh sẽ vì em trai mà trách lây tôi đấy chứ!

-- Đêm qua tôi mới về nước, vừa vặn lúc về tới Trình gia đứng trên ban công quan sát cô suốt đấy thôi, thật tiếc một lời chào hỏi với người đẹp. Phiền Chu tiểu thư tới tận đây chào hỏi rồi.

Trình Lạc Nghiêm hài hước và dễ gần thật khiến cô thấy thoải mái. Ít ra cũng là người thứ hai sau Lưu Ly gặp cô mà không có thành kiến. Tuy nhiên lại không thể kết thân, đều tại cái tên âm hồn bất tán Trình Phong Lữ kia.

-- Tiếc quá, mới chào hỏi Trình tiên sinh không lâu mà phải nói lời tạm biệt rồi. Tôi tới đây để xin nghỉ việc.

Trình Lạc Nghiêm mặc dù có chút bất ngờ xẹt qua rất nhanh nhưng cũng không lấy làm lạ. Anh cười nhẹ, nói:

-- Xem ra em trai tôi lại một phen khốn đốn rồi. Tôi sẽ phê duyệt cho cô. Đừng có ghét lây tôi nhé! Tôi trong sáng, vô tội lắm đấy! Có việc gì cứ hẹn gặp tôi, tôi nợ cô một lời chào, bù vào bữa tối tuần sau nhé.

Chu Tử Đằng nghe Trình Lạc Nghiêm nói mà cũng không khỏi sặc. Không nghĩ lời nói tiếu ấy thốt ra từ người có vẻ ngoài nho nhã là đây. Không ngờ lại giải quyết nhanh thế này, Trình Lạc Nghiêm không có nói lại với Trình Phong Lữ sao?

-- Tôi không phải đứa trẻ lẻo mép như cô nghĩ đâu. Với lại tôi rất muốn làm bạn với cô, gọi tôi là Lạc Nghiêm nhé!

https://thuviensach.vn

-- Được! Gọi tôi là Tử Đằng, cảm ơn anh. Tạm biệt, Lạc Nghiêm.

-- Tạm biệt, Tử Đằng.

Không rắc rối, không rườm rà, tác phong của Lạc Nghiêm thật khiến Chu Tử Đằng thấy thích. Cứ tưởng sẽ bị gây khó dễ tiền vi phạm hợp đồng, nào ngờ Lạc Nghiêm lại thay cô giải quyết ổn thỏa đến vậy. Paris, ta đến đây! Tâm trạng đang rất tốt, Chu Tử Đằng đột ngột chạm mặt Chu Khuynh Cơ. Thật xui xẻo, cô quên mất ả này cũng làm việc tại đây. Chu Khuynh Cơ nhìn thấy Chu Tử Đằng thì tức giận bỗng trào dâng. Đêm hôm qua cô ta cư nhiên là tiêu điểm, Trình lão phu nhân la cô làm cô bẽ mặt không thôi. Đã thế Trình Phong Lữ lại không ra mặt giúp, suốt buổi lặn đâu mất tăm.

Gì mà Chu nhị tiểu thư có tài năng tiềm ẩn, cô khinh! Còn chưa tốt nghiệp Đại học, mới hãy chập chững ra đời, muốn đấu với cô, còn non lắm! Chu Tử Đằng thấy Chu Khuynh Cơ vênh mặt hất hàm thì cảm thấy thật chướng mắt, nếu là cô lúc trước thì đã tới giáng cho con nhỏ này mấy bạt tai rồi. Chỉ là hồi đó tiếng tăm cô có trọng lượng, còn bây giờ cô mới khởi điểm làm ăn, không thể lại gây loạn đánh bóng tên tuổi cho cô ta. Chu Khuynh Cơ thấy Chu Tử Đằng cầm xấp giấy tờ trên tay, thầm nghĩ cô ta lại giở chiêu trò năn nỉ Phó giám đốc đầu tư cho mình, liền mừng thầm trong lòng. Liền cất giọng trong trẻo lên:

-- Ôi, Chu Tử Đằng! Em cũng tới đây sao? A! Chị quên mất em cũng là nhân viên công ty giải trí Zonal, tại em không biểu hiện xuất chúng nên ít được đầu tư quá! Em cũng giỏi thật đấy, biết nắm bắt cơ hội lấy bữa tiệc mừng thọ đêm qua quảng cáo cho mình! Chị cũng không hề nghĩ sẽ được nổi tiếng bằng cách ấy đâu! Chu Tử Đằng thật giỏi, thuyết phục được Phó giám đốc đầu tư cho mình rồi sao?

Chu Tử Đằng nghe cô ta nói thì không khỏi nhíu mày. 24 tuổi mà ăn nói cũng ranh mãnh quá đi, hay cho câu hổ phụ sanh hổ tử. Nói một lời là hỏi han, hai lời là khen ngợi, ba là lời là chúc mừng, ấy vậy mà lại một câu

https://thuviensach.vn

lại một câu khiến người khác tưởng cô đang lợi dụng chiêu trò để nổi tiếng, thật là một người chị tốt! Quả nhiên, đám nhân viên xung quanh bắt đầu bán tán xôn xao, có người còn tranh thủ quay video clip chờ chuyện hay:

-- Ôi giời hóa ra! Ngày hôm qua nghe chị tôi kể còn tưởng cô ta tài năng lắm! Hóa ra là cái loại không biết nhục tạo scandal nổi tiếng.

-- Lại còn dám lấy tiệc mừng thọ của Trình lão phu nhân ra làm chiêu trò để được chú ý! Cái thể loại cũng quá thối nát đi!

-- Sao Chu Khuynh Cơ hiền thục như vậy mà lại có con em lẳng lơ không có mặt mũi như thế nhỉ? Hết dan díu với anh rể lại còn quay sang gây gổ với chị mình! Đồ lăng loàn!

-- Có cái mặt đẹp thì kiêu à! Chỉ đáng làm gái cho lũ đàn ông chúng cười chứ đẹp đẽ gì! Bị người đời chửi cũng đáng lắm!

-- ...

Những lời nói độc địa được thốt ra từ mọi người xung quanh ngày càng sôi nổi. Họ đa phần theo đám đông hùa nhau dùng những lời lẽ khó nghe chỉ trích thậm tệ Chu Tử Đằng, còn tỏ vẻ thương cảm, che chở cho Chu Khuynh Cơ làm cô ta đắc ý không thôi. Chu Tử Đằng nhìn cô ta giả tạo vậy thì không khỏi chán ghét, cô ta nghĩ gì cô chừng tuổi này còn không biết sao! Cô muốn hơn tôi, tôi sẽ cho cô hơn! Đúng như Chu Tử Đằng nghĩ, Chu Khuynh Cơ thấy Chu Tử Đằng không phản ứng còn nghĩ cô mất mặt quá không biết làm gì, vội tốt bụng niềm nở:

-- Ô kìa! Mọi người đừng nói như vậy chứ! Làm trong giới Showbiz ai chẳng như vậy. Chỉ là tôi may mắn hơn có mẹ dạy dỗ mà thôi, Tử Đằng đã mất mẹ từ bé, các người cũng nên...

-- Nên nên cái gì! Loại trèo lên giường để được nổi tiếng đây tôi khinh! Chị còn nói giúp cho ả đàn bà không có lòng tự trọng đấy làm gì!

https://thuviensach.vn

-- Đúng đấy! Nghe đâu còn ăn nằm với biết bao người. Chỉ là trời có mắt không cho cô ta nổi tiếng nên cô ta ganh ghét với chị đấy!

-- Chu Khuynh Cơ em đừng phiền lòng vì nó nữa! Ả đàn bà chân dài óc ngắn chỉ biết dùng lỗ để kiếm lãi này nên cho cô ta thân tàn ma dại mới đáng!

Những lời đàm tiếu càng ngày càng oan nghiệt thốt lên, người cầm quay clip cũng đang chờ xem phản ứng của Tử Đằng, cánh paparazzi cũng đã nhanh chân tới tập trung đầy ở sảnh chính. Chu Tử Đằng nghe nói vậy mà vẫn an nhiên, bĩnh tĩnh không có náo loạn như mọi người nghĩ làm ai nấy bỗng thấy có gì đó áp bức. Chu Khuynh Cơ cũng bất mãn, bị chửi rủa vậy, cô ta sao còn không nháo lên?

-- Mọi người đang mắng nhiếc em đấy! Sao em không có phản ứng gì cả?

Chu Tử Đằng nhếch môi vẽ một đường cong tuyệt đẹp vô cùng mê người lại khiến những kẻ to nhỏ khi nãy lạnh sống lưng. Cô khoan thai bước tới gần Chu Khuynh Cơ, mọi người chụp ảnh rối rít, háo hức mong chờ có vụ đánh nhau của chị em nhà họ Chu. Trái với sự mong đợi của mọi người, cô chỉ thản nhiên lên tiếng, toát ra khí thế quí phái bức người:

-- Quà chị cho tôi, mà tôi không nhận. Cuối cùng, sẽ về lại tay ai? Chị nói thử đi, Chu Khuynh Cơ! Tất cả những thứ đó, tột cùng sẽ về lại tay ai? Phật đã bảo như thế đó, chị có tiếp thu được không?

Một câu nói thôi mà thâm thúy vô cùng, hoàn toàn đưa đám người đang hoang mang tột độ kia về thế bị động. Quà mình cho người ta mà người ta không nhận, tất sẽ về lại tay mình rồi. Vậy ra những lời bẩn thỉu đó sẽ tát lại mặt họ sao?

Chu Tử Đằng thấy vậy mỉm cười nhìn về phía ống kính đang chực chờ nãy giờ, lấy ra tập hồ sơ xin nghỉ việc của mình:

https://thuviensach.vn

-- Nhân tiện đây tôi thay mặt mọi người xin lỗi về sự nhầm lẫn của chị tôi. Chị ta giao du với nhiều thể loại không tốt quá nên cũng lầm tưởng tôi trèo lên giường Phó tổng để nổi tiếng. Thật trách người chưa tìm hiểu kĩ ngọn ngành đã ồn ào cả lên, tôi đến xin nghỉ việc. Chị tôi khoe rõ to em gái hư thân mất nết đã đành, Phó tổng Trình Lạc Nghiêm trong kia mà chị cũng thản nhiên bảo có gian tình với tôi được, chị giờ đã thoải mái tới mức đặt điều được luôn với anh trai của người yêu mình đấy ư?

Mọi người xung quanh biết tin cô đệ đơn xin nghỉ việc thì ồ lên. Cánh phóng viên lại thầm cảm ơn cô mấy ngày nay đã giật tít ngành giải trí không ngớt khiến lương họ cao lên nhiều, những đám người điêu ngoa khi nãy lại một phen bẽ mặt, cũng tại Chu Khuynh Cơ nói năng không rõ làm họ tới chửi rủa cô, giờ thì hay rồi! Trước cửa công ty mà lại gây náo loạn thế này, lại ngay trong phiên quản lý của Trình Lạc Nghiêm - anh trai của Trình tổng. Mặc dù Trình Lạc Nghiêm thường xuyên thân thiện nói chuyện với nhân viên, nhưng khi đã xử phạt thì luôn triệt để. Người trong công ty cũng là toàn phạm lỗi đến tai Trình Lạc Nghiêm mà bị đuổi thẳng thừng. Họ quả thật dựa hơi Chu Khuynh Cơ, Trình Phong Lữ sẽ không trách mắng họ, nhưng Trình Lạc Nghiêm thì sẽ không sao?

Chu Tử Đằng phong thái bình thản cất bước, lại không tiếc ném thêm một câu làm hình ảnh của Chu Khuynh Cơ dần dần bị hạ xuống và trở thành thời kì của Chu Tử Đằng:

-- Người ta nói muốn biết bạn là ai, hãy xem bạn của bạn. Chị cũng bớt giao du với cái đám người ăn nằm để nổi tiếng đi, đừng có gặp ai trong giới showbiz cũng gắn cho họ cái mác đĩ điếm. Tôi vốn không cần phải lợi dụng chiêu trò scandal để hơn chị. Chị biết sao không? Bởi đố kị là tự chấp nhận sự thua kém của chính bản thân mình. Mà chị vốn thua tôi rồi, thua từ cái lúc mới sinh ra!

Lời cô nói làm Chu Khuynh Cơ chết trân, đám người kia cũng cứng họng. Sau chuyện này, cánh nhà báo đua nhau làm việc hết công sức theo

https://thuviensach.vn

lời ẩn ý mập mờ của Chu Tử Đằng liền phát hiện ra Chu Khuynh Cơ chỉ là con của nhân tình bên ngoài, không là con dòng chính như Chu Tử Đằng. Đời tư Chu Khuynh Cơ thoát khỏi bàn tay vàng của Trình Phong Lữ liền bị soi mói, phát hiện ra Chu Khuynh Cơ thường hay đi bar lúc khuya và có quan hệ mật thiết với những ca sĩ, diễn viên dính scandal lên giường để được nổi tiếng.

Cô ta cũng làm đồng nghiệp mất lòng vì khi đó họ đã bất chấp đúng sai bênh vực cô ta để rồi ngày mai có mặt trong tựa báo "Nhân viên công ty Zonal lời lẽ khó nghe hiếp đáp Chu Tử Đằng". Họ còn bị nghi ngờ là nguyên nhân ép Chu Tử Đằng phải nghỉ việc. Đám đông thay đổi như chong chóng, liền quay sang bảo vệ Chu Tử Đằng, còn tìm ra bằng chứng Chu Khuynh Cơ cũng nhờ quan hệ với Trình thiếu mới có đất diễn dù chỉ mới vào nghề. Chị em trong nghề bất mãn với việc này lâu nay liền thừa cơ thêm thắt kịch tính, còn công khai cảm ơn Chu Tử Đằng khiến Chu Khuynh Cơ trở thành tâm điểm bị chê bai.

-- Dĩ Hiên, anh nhất định phải giúp em. Chu Tử Đằng muốn hại em, muốn làm sự nghiệp em điêu tàn, anh nhất định phải ra mặt giúp em đấy!

Người đàn ông với đôi mắt xanh thâm trầm nhìn Chu Khuynh Cơ đang nức nở trong ngực mình, lạnh lùng không đáp.

Chu Tử Đằng sao?

https://thuviensach.vn

TỬ ĐẰNG KHÔNG NỞ LẦN HAI - KHÔNG CÒN LÀ NỮ PHỤ

Ka La Ra

dtv-ebook.com

Chương 16: Tử Đằng_ Gặp Gỡ

CHAP 19:

Còn hai tiếng nữa là đến 11 giờ. Cũng là lúc máy bay cất cánh đưa cô đi xa nơi này. Được một lúc, điện thoại cô reo lên:

-- Tôi không biết là cô đi Pháp đấy! Cô biết không, tôi mệt nhoài cả người, xử lí đống rắc rối cô để lại chiều nay, quà tạm biệt cô dành cho công ty cũng hoành tráng quá đi! Nhưng mà tôi thích, cô có thêm 1 fan rồi đấy!

-- Lạc Nghiêm?

-- Phải, xin chào, Tử Đằng!

Chu Tử Đằng nghe giọng Trình Lạc Nghiêm thì không khỏi bất ngờ. Thầm nghi hoặc, cô chưa hề kể cho ai chuyện cô đi Pháp, ngay cả Mạc Lưu Ly cô cũng không nói. Vậy mà Trình Lạc Nghiêm mới gặp cô đã biết rõ lịch trình của cô như thế. Chứng tỏ thành phố này tai mắt của anh ta không hề nhỏ, giờ cô cũng mới để ý, Lãnh Dịch Khiêm vốn là trùm buôn vũ khí trong Hắc đạo ấy vậy mà vẫn phải nhường nhịn Trình gia vài phần, chứng tỏ phía sau Trình gia có một thế lực rất mạnh. Cô không nên động chạm tới thì hơn, cô liền bỏ hết mọi nghi ngờ, từ tốn đáp:

-- Tôi muốn phát triển sự nghiệp nên phải đi Pháp một chuyến. Này, biết tôi đi mà quà tạm biệt cũng không gửi sao, thật khổ tâm tư tôi, còn định đi về sẽ có quà cho anh đấy!

https://thuviensach.vn

Trình Lạc Nghiêm nghe Chu Tử Đằng nói thì không khỏi cười lên. Thông minh lắm! Nghe anh mập mờ nói vậy là đã đoán được sơ sơ thân thế anh, gặp cô gái khác chắc đã tra hỏi tới tấp rồi, mà phụ nữ, thì không nên biết quá nhiều.

-- Tôi thật thất lễ! Lại sơ suất bỏ qua người đẹp. Vậy khi cô về nước, tôi sẽ mời cô một bữa ăn thịnh soạn!

-- Hay là khỏi đi, thú thật tôi cũng viêm màng túi rồi, còn lết được tấm thân không mất mảnh vải về Pháp là may lắm rồi, không mua nổi qua cho anh đâu!

Trình Lạc Nghiêm nghe cô nói mà bật cười thành tiếng. Không nghĩ cô lại hài hước vậy. Chợt nhớ tới điều gì, anh nhếch miệng cười, nói với cô:

-- Tử Đằng, nhớ phải lết tấm thân không mất mảnh vải nào về nước cho tôi đấy!

Lời Trình Lạc Nghiêm nói tuyệt nhiên không phải là lời nói phiếm. Chu Tử Đằng hiểu được, chính cô cũng có dự cảm không hay khi đi chuyến bay này. Chỉ chắc nịch một câu:

-- Nhất định! Tôi còn chờ bữa cơm của anh! Tạm biệt.

-- Tạm biệt.

Tắt máy, Trình Lạc Nghiêm vân vê chiếc điện thoại, không khỏi nở một nụ cười ma mị. Giờ đây anh đã thoát khỏi lốt Phó giám đốc nhã nhặn, ôn hòa thường ngày để về với con người thật của mình - Chủ thượng tổ chức Ám sát Geranium. Đó là lí do xưa nay không kẻ nào dám động tới Trình gia, cũng là lí do vì sao anh biết được chuyện của Chu Tử Đằng nhanh thế.

https://thuviensach.vn

Và cũng biết luôn nguy hiểm mà cô phải đối mặt. Khiến cho Bạch Dĩ Hiên, một lão đại của tổ chức Mafia ở La Nostre muốn gặp mặt, cô cũng thật có bản lĩnh. Nếu cô đã có năng lực như vậy, anh cũng muốn xem cô sẽ giải quyết chuyện này như thế nào. Xem ra, cô cũng đã lường trước việc này, Chu Tử Đằng, tôi trông chờ ở cô.

Chu Tử Đằng đi tới sân bay mà lòng không khỏi thấp thỏm. Chu Khuynh Cơ có quan hệ với rất nhiều nam chủ, mà mỗi người lại có thân phận rất khủng bố. Cô cố gắng nhớ lại từng nam chủ để mà đối phó, Trình Phong Lữ nhất định sẽ không hại cô nên cho qua, các nam chủ kia suy cho cùng cũng không có khả năng hại cô nên loại, chỉ còn lại một tên mà còn là tên đáng sợ nhất - Bạch Dĩ Hiên.

Bạch Dĩ Hiên có hứng thú với Chu Khuynh Cơ, nhưng bản chất của hắn là khi đã hết thì lại tuyệt tình vứt bỏ nhân tình mình. Chu Khuynh Cơ nắm thóp được điểm này nên mới lúc xa lúc gần, lại chơi trò vụng trộm sau lưng Trình Phong Lữ nên mới kích thích hắn, khiến hắn giữ cô ta lâu như vậy. Lúc này đang là điểm cao trào trong mối quan hệ của hai người họ. Chết tiệt! Tới Pháp chắc chắn sẽ không yên. Để xem, để xem, ở lại đây thì càng chết.

Nếu cô quay về lúc này thì mai sẽ lên báo với tựa đề "Chu Tử Đằng đột ngột chết trong một vụ tai nạn". Hắn nhắm vào cô nên sẽ không rỗi mà đặt bom trên máy bay, vậy chỉ còn nước tới Pháp. Lại liên lụy tới gia tộc Esmeé sao... Bạch Dĩ Hiên khốn kiếp! Khoan đã! Bạch Dĩ Hiên... Bạch gia... Bạch Thừa Húc! Sao cô lại quên mất chứ! Bạch Thừa Húc, ông nội của Bạch Dĩ Hiên, chủ nhân của Bạch gia, và cũng là người trồng nên mối tình hoa oải hương thời son trẻ với Trình Lão phu nhân Lâm Ái Hoa.

A ha thật may quá! Đi Pháp, đi Pháp mau! Bạch lão gia đang ở đó! Thật tốt! Bạch Dĩ Hiên, không biết khuôn mặt anh sẽ ra sao khi nghe tôi được ông nội anh bảo kê nhỉ. Nghĩ trong lòng, Chu Tử Đằng cảm thấy phấn chấn hơn bao giờ hết. Cô không biết rằng, mọi biểu tình của cô đều được

https://thuviensach.vn

ghi lại. Trong căn phòng còn lan mùi thuốc las, hai người đàn ông mang vóc dáng cao lớn, nhàn nhã nhìn vào màn hình. Một người có điệu bộ cà lơ phất phơ ngáp hỏi:

-- Định xử cô ta thật đấy hả?

-- Không.

Người còn lại nhả ra một hơi khói. Tay vân vê điếu thuốc, đôi mắt anh nhìn chằm chằm vào Chu Tử Đằng hiện lên trên màn hình. Cô ta hẳn là đã biết, chính Trình Lạc Nghiêm đã gửi đoạn ghi âm cuộc trò chuyện của hai người cho anh. Bạch Dĩ Hiên cười khẽ, món quà cô ta tặng Trình lão phu nhân ở bữa tiệc Trình gia làm bà rất thích. Chỉ là, chuyện tình giữa ông nội anh và Trình lão phu nhân không phải ai cũng biết, mà không phải ai cũng dám nói. Huống hồ chuyện của giới Hắc đạo, người bình thường ở giới Bạch đạo như cô sao có thể biết, còn biết rõ là đằng khác.

Bạch Sở Viên nhìn anh mình thì cũng hơi ngạc nhiên, liền quay lên quan sát lại biểu tình của Chu Tử Đằng, rồi ngẫm lại một hồi. Lát sau liền thông suốt hết, khá bất ngờ, Bạch Sở Viên liền cười nói:

-- Vậy thì, lão đại?

-- Tới Pháp.

Lão phu nhân Lâm Ái Hoa tâm tư đơn giản có thể không nghi ngờ, nhưng Lão gia chủ Bạch Thừa Húc thì không. Anh đúng là muốn gặp cô ta, tra thử xem cô ta còn biết những gì, nhưng anh không có lệnh bắt cô ta. Thật sự nghĩ rằng anh sẽ vì một người tình nhân Chu Khuynh Cơ mà động thủ sao? Nực cười! Sở dĩ anh muốn tới Pháp, là vì người ra lệnh muốn bắt cô chính là ông nội anh, Bạch Thừa Húc. Xem ra ông đang rất để ý cô gái này, anh cảm thấy rằng chuyện này mình cần nhúng tay một chút.

https://thuviensach.vn

Bạch Sở Viên nghe anh mình nói vậy thì cũng không khỏi tiếc thay cho Chu Tử Đằng, tránh vỏ dưa thì gặp vỏ dừa, tránh ông cháu thì lại gặp ông nội.

Mà Chu Tử Đằng cứ đinh ninh mình là đúng với suy nghĩ chủ quan dựa theo tiểu thuyết, cô không hề hay biết người cô đang trốn tránh là người không đuổi bắt cô, còn người cô đang muốn xin giúp đỡ lại là người muốn cô nhất. Vậy ra, là Chu Tử Đằng ngây thơ tự chui đầu vào rọ.

Chu Tử Đằng bước lên máy bay mà không khỏi rùng mình. Sao cô có dự cảm mình sắp tránh được một kiếp nạn nhưng lại rước thêm một kiếp nạn mới thế? "Chuyến bay QI- 6720 xin được cất cánh, mời hành khách ổn định lại chỗ ngồi."- tiếng tiếp viên vang lên kéo cô ra khỏi suy nghĩ. Chuyện gì tới rồi sẽ tới, cô tin vào bản thân mình. Đi thôi, tới Pháp.

Nhoáng một cái, Chu Tử Đằng đã đặt chân đến Paris hoa lệ. Buổi chiều tà tưới ánh nắng hồng lên phố sá người người nhộn nhịp. Không gian hài hòa vẽ nên một bức tranh vô cùng thơ mộng.

Tuy nhiên cô lại không có tâm trạng mà thưởng thức. Cô bắt một chiếc taxi, vội chạy đến quá cà phê Lavender. Mặc dù được gọi là quán cà phê, nhưng thực chất lại là nơi trao đổi thông tin của Hắc đạo. Bạch lão gia hẳn đang ở tại nơi này. Một thoáng sau Chu Tử Đằng đã đứng trước cửa cà phê Lavender. Quán cà phê được thiết kế theo mô típ cổ điển, nhẹ nhàng, nhìn không thể nghi ngờ đây là nơi xã hội đen vẫn lấy thông tin. Chu Tử Đằng hít sâu một hơi, lấy lại vẻ bình thản, sau cánh cửa này là một ván cược sinh tử mà cô, tuyệt đối phải thắng! Chu Tử Đằng đẩy cửa vào, điệu bộ hết sức tự nhiên như cô gái đang thưởng thức vẻ đẹp của Pháp khi chiều xuống với một cốc cà phê.

-- Một ly Cappuchino đem đi.

https://thuviensach.vn

Cô lấy lại bình tĩnh, nhìn quanh căn phòng được trang trí gam màu tím pastel nhẹ, khắp phòng treo tranh hoa Oải hương. Chợt cô dừng mắt tại một bức tranh có vẽ một cô gái thôn quê có nụ cười thật tươi nhưng nét buồn nơi đáy mắt lại ẩn đi rất kĩ , đằng sau là một cánh đồng bát ngát như đang làm rạng rỡ thêm vẻ tươi tắn của cô gái ấy:

Ở phía dưới bức tranh có ghi dòng chữ: "Provence, ngày Oải hương bay theo gió."

-- Ta đang tự hỏi tại sao cô gái ấy lại cười rạng rỡ đến vậy.

Nghe có tiếng nói trầm ấm, Chu Tử Đằng giật mình quay lại thì thấy một ông lão nét mặt phúc hậu, hiền từ đang nhàn nhã nhấp một ngụm Espresso với một tờ báo trên tay. Nhìn trang phục nông dân làm vườn, cô không khỏi buông lỏng cảnh giác. Giọng nói trầm ấm của ông thật dễ chịu, chắc cũng là một người thảnh thơi uống cà phê.

-- Sao cô ấy lại không thể cười?

-- Bởi vì đó là ngày cô ấy và người yêu mình chia ly. Khi chàng trai nói lời chia tay, cô ấy đã cười vô cùng rạng rỡ nói lời tạm biệt. Ta thật không hiểu. Biệt ly làm cô ấy vui đến vậy sao, đáng nhẽ nụ cười đó nên là những giọt nước mắt.

-- Đó là lần cuối họ gặp nhau sao ông?

-- Đúng vậy.

Nói đến đây, ông lão có chút buồn. Chu Tử Đằng mải ngắm bức tranh nên không để ý. Bức tranh này rất đẹp, màu tím của cánh đồng Oải hương thu hút cô một cách diệu kì, đặc biệt là cô gái đang cười rất tươi mà không giấu nổi nét buồn. Rơi vào trạng thái thưởng thức nghệ thuật, Chu Tử Đằng say sưa tiếp lời:

https://thuviensach.vn

-- Bởi vì đó là lần cuối họ gặp nhau, nên cô ấy muốn lưu lại trong kí ức chàng trai là hình ảnh cô ấy cười thật xinh đẹp chứ không phải là những giọt nước mắt tràn ly trên khuôn mặt.

Ông lão nghe cô nói vậy thì tay cầm tách cà phê đến môi chợt ngừng lại. Hình ảnh đẹp nhất, trong kí ức...

-- Ông nói đúng, đáng nhẽ cô ấy nên khóc vì cô ấy đang đau khổ. Nhưng lòng mong người yêu mình hạnh phúc còn lớn hơn nỗi đau bên trong nên cô ấy đã cười, mục đích cho chàng trai kia không vướng bận mà an tâm buông tay.

Ông lão nghe Chu Tử Đằng nói thì tay cầm tờ báo khẽ siết chặt, sau đó lại từ tốn nhấp một ngụm Espresso, Espresso không đắng, nhưng lòng người lại thấy đắng. Ông nhìn lên Chu Tử Đằng đôi mắt đượm buồn man mác ngắm bức tranh, ánh mắt bỗng lạnh xuống. Xem qua gia thế, Chu Tử Đằng không có mối liên hệ nào với Hắc đạo. Nhưng có thể biết được chuyện của ông, chỉ có thể từ Lâm Ái Hoa. Vậy Lâm Ái Hoa đã phá vỡ lời thề không bao giờ nhắc tới quá khứ mà kể chuyện của họ cho cô gái này nghe sao? Thế thì Chu Tử Đằng hẳn phải đặc biệt lắm mới khiến Trình lão phu nhân chịu chia sẻ những điều mà bà chưa từng nói với ai, ngay cả với cháu trai mình.

-- Trước khi chàng trai ấy lên xe rời đi, cô gái trong tranh đã ráng sức chạy theo để gửi cho chàng một bức thư. Anh ta chỉ kịp nhìn thấy tựa đề của lá thư là "Hãy nhớ Provence", vì sức gió lớn ngoài cửa sổ mà lá thư đã vụt bay khỏi tay anh ta khi vừa nhận được từ tay cô gái, anh ấy đã chẳng thể biết trong ấy chứa những gì. Đó là một sự đáng tiếc, cháu có biết lá thư ấy viết gì không?

-- "Hãy nhớ Provence vì Provence rất đẹp

Có hoa tím bạt ngàn, có đồng rộng thênh thang

https://thuviensach.vn

Có bác Pierre trồng Ngọc Giá từng hàng

Tay cầm dĩa rau rồi ngồi nhai nhóp nhép.

Hãy nhớ Provence vì mùa xuân năm ấy

Có nắng vàng ươm với gió nhẹ lơ mơ

Có bà Jeanne xinh tươi vẫn mãi đứng chờ

Tết thật đẹp mái tóc tơ mong người trông thấy.

Hãy nhớ Provence vào một ngày tháng sáu

Cánh đồng diên vỹ tím là nơi Lucas đã cầu hôn Célia

Họ đã ôm nhau và trao nhau những lời hứa ngọc ngà

"Mong cho hôm nay và mong cho mai sau."

Hãy nhớ Provence, một Provence thế đó

Provence không buồn, không u uất chẳng đâu xa

Nếu người nhớ thì người tha hương hãy trở về nhà

Đừng trở về Provence khi lòng hoài muộn sầu chưa bỏ."

Cô rất có ấn tượng với bài thơ mà Trình lão phu nhân đã viết này. Suốt quyển truyện cô ấn tượng với bài thơ này nhất. Hai người họ đều hướng về những kỷ niệm ở Provence, nhưng vì là người tình nguyện quên đi nên Trình lão phu nhân không mang những sầu muộn, mà là một tấm lòng chúc phúc. Còn Bạch lão gia thì lại khác, có khi đến giờ ngài vẫn thấy luyến tiếc và ám ảnh bởi những thứ đẹp đẽ ngài từng có. Chính vì vậy mà bà đã viết cho ông bức thư, "Hãy nhớ về Provence vì Provence rất đẹp" chứ không phải nhớ về Provence vì nơi đó đã từng có chàng và nàng. Trình lão phu

https://thuviensach.vn

nhân có một trái tim yêu thật hồn hậu và tinh khiết, đối với người đã phải vật lộn trong thế giới ngầm tăm tối như Bạch Thừa Húc, mãi nhung nhớ trái tim ấy cũng là chuyện dễ hiểu.

Chu Tử Đằng mải mê trong suy nghĩ mà không nhận ra sự kì lạ của ông lão này. Ông trầm ngâm nhìn Chu Tử Đằng, miệng bỗng nhiên nở nụ cười như đã giải tỏa được uẩn khúc trong lòng.

-- Cháu tên là gì?

-- Chu Tử Đằng ạ.

-- Capuchino đây, thưa cô.

Chu Tử Đằng theo phản xạ cầm ly cà phê, trả tiền rồi đi về. Trước khi đi cô còn ngoái lại cười thật tươi chào ông lão mà quên béng mất mục đích ban đầu của mình. Nhưng không sao, trong cái rủi có cái may. Ông lão nhìn Chu Tử Đằng hồn nhiên bước khỏi quán cà phê, nghiền ngẫm lại những điều cô vừa nói, miệng bỗng vẽ lên một nụ cười. Chợt nhớ lại tên cô gái, ông khôi phục lại vẻ thâm trầm, lạnh lùng mọi ngày, từ người tỏa ra khí chất uy nghiêm đáng sợ, còn đâu ông nông dân hiền hậu lúc nãy. Ông lạnh giọng mở miệng:

-- Trở về thôi. Còn nữa, bảo thằng cháu trai của ta bớt theo dõi lão già lụ khụ này nữa đi.

Lời ông nói làm những kẻ áo đen giấu mặt nãy giờ khẽ rùng mình. Còn Bạch lão gia lòng thì vô cùng thoải mái khi đã giải đáp được khúc mắc cả đời:

-- Lâm Ái Hoa, thì ra đó là điều em muốn nói với anh lâu nay?

Lâm Ái Hoa, không, phải là Lavatera Violet Lanvendel, và Ethan Léandre. Lavatera, Lavatera đã thấy Ethan không giữ được bức thư nhưng

https://thuviensach.vn

nàng cũng chẳng buồn gửi lại. Không biết là do nàng không muốn viết lại hay là nàng không muốn trao lời từ biệt mà đã mấy mươi năm trôi qua, dù Bạch Thừa Húc có làm cách nào thì những dòng thơ đó chưa bao giờ ra khỏi miệng Lâm Ái Hoa lần nữa. Không một ai biết lời từ biệt cuối mà Lavatera dành cho Ethan dạo ấy, nên nó trở thành một chấp nhất, một thứ bị mắc kẹt ở dĩ vãng mà Bạch Thừa Húc muốn vớt lên bằng mọi giá. Và đến hôm nay, ông đã toại nguyện. Chuyện của ông và Lâm Ái Hoa, nếu không phải là Lâm Ái Hoa thì sẽ không có những lời thơ chân thật đầy kỷ niệm đến dường kia.

Thật ra Trình lão phu nhân chưa từng kể về ai về lá thư từ biệt cuối bà gửi cho Bạch lão gia thời trẻ, Chu Tử Đằng là biết được nhờ đọc trước tiểu thuyết. Nhưng thay vì nghĩ tới một chuyện hết sức viển vông như thế, Bạch lão gia Bạch Thừa Húc đã tin rằng cô là người cực kì quan trọng với Trình lão phu nhân, cho nên Trình lão phu nhân mới tin tưởng mà giãi bày tấm lòng mình. Nếu đã là người mà Trình lão phu nhân muốn gần gũi, vậy thì:

-- Từ nay không có lệnh của ta, không được phép có một tổn hại nào đến cô gái ấy.

Bạch lão gia nói xong liền đứng dậy đi, theo sau là một dàn người hộ tống cho thấy quyền lực và thân phận ông cao lớn cỡ nào. Ông nói thế chẳng khác nào bảo rằng Chu Tử Đằng đang nhận được sự bảo hộ của ông. Chu Tử Đằng đến bây giờ vẫn không biết mình đã được chiếu cố, chỉ đơn giản là trong tiểu thuyết miêu tả Bạch Thừa Húc là một ông già rất dữ tợn, khí chất hung thần đủ doạ sợ đối phương và đặc biệt ghét những ai nhìn thấy lão ta mà không cúi xuống kính chào. Bạch lão gia ngồi thong thả nhấp Capuccino trong kia quả thật khác xa xa lắm so với tưởng tượng của cô. Đâu phải tự dưng mà cô sợ chạm trán với Bạch lão gia, còn dám vô tư đụng đến cấm địa trong lòng ông là chuyện tình hoa Oải hương năm ấy? Quả là, mọi miêu tả trong tiểu thuyết đều chỉ đúng một phần trên bề mặt chữ, nhỉ?

https://thuviensach.vn

"Chu Tử Đằng, mong rằng được gặp lại cháu."

https://thuviensach.vn

TỬ ĐẰNG KHÔNG NỞ LẦN HAI - KHÔNG CÒN LÀ NỮ PHỤ

Ka La Ra

dtv-ebook.com

Chương 17: Tử Đằng_ Thoát Nạn

CHAP 20:

Chu Tử Đằng bắt taxi đi khỏi quán coffee chưa được bao lâu thì mới giật mình sửng sốt. Cầm trên tay ly Cappucino đã lạnh, cô không khỏi khóc thầm trong lòng. Trời ơi, sao cô lại quên mất mục đích ban đầu của mình cơ chứ! Là mạng sống, là mạng sống của cô đấy! Người cần gặp thì không được gặp, lại còn có tâm trạng đi bình thơ với một ông lão. Cô xót ruột đến nỗi cựa quậy lung tung làm tài xế taxi cũng đổ mồi hôi lạnh. Chu Tử Đằng chán nản vò đầu bức tai thốt lên một câu làm bác tài xế hoang mang không thôi:

-- Chú! Cảm ơn đã ở bên cháu đến phút cuối đời...

-- Này này, cháu gái, bình tĩnh đã...

Chú bị Mafia truy sát thì có bình tĩnh nổi không? Là bị truy sát, bị xã hội đen truy sát đó! Giờ có cầu cứu Trình lão phu nhân cũng không kịp nữa rồi... Đang miên man nghĩ, cô bỗng giật mình ngồi thẳng dậy làm chú tài xế cũng bối rối theo suýt đâm vào thùng rác. Chu Tử Đằng nghĩ lại, bức tranh đó, cô nhớ từng đường nét, người con gái trong tranh, có vẻ mặt rất giống Trình lão phu nhân.

Khoan đã, hoa Oải hương, mối tình dang dở, cả bài thơ Trình lão phu nhân viết tặng cho mối tình đầu hữu duyên vô phận của mình nữa, chẳng phải chỉ có hai người trong cuộc là Trình lão phu nhân và Bạch lão gia biết

https://thuviensach.vn

thôi sao? Vậy mà ông lão kia lại biết... Nghĩ đến đây, Chu Tử Đằng bỗng reo lên nhào tới ôm cô bác tài xế lay qua lay lại làm bác tài xế toát hết cả mồ hôi hột:

-- Chú! Chúng ta được cứu rồi, chúng ta bình an vô sự rồi!

Bạch lão gia là người đối với những người không quan tâm sẽ không thèm để ý đến họ. Nhưng một khi ông đã nhớ tên người nào, người đó ắt sẽ có một đặc ân. Huống hồ chi Chu Tử Đằng còn vô tình mà hữu ý giải đáp nỗi ưu tư đè nặng lòng Bạch lão gia mấy mươi năm qua, tất nhiên sẽ để lại trong lòng Bạch lão gia một ấn tượng sâu sắc. Chu Tử Đằng cứ cuống quýt mừng thầm trong lòng mà lại không ngờ tới một điều rằng, được Bạch lão gia quá chú ý, đôi khi còn đem lại nhiều rắc rối hơn. Như Bạch Sở Viên cũng đã thầm cầu phúc cho cô: "Được anh tôi chú ý, cô nên chết đi thì hơn." Họa vô đơn chí!

Hơn một giờ ngồi xe cô mới đến được Dinh thự gia tộc Esmeé. Dinh thự gia tộc được dựng lên theo phong cách hoàng cung Versails của Pháp khi xưa, màu chủ yếu là gam màu lạnh kiêu sa, căn biệt thự to lớn có điêu khắc lộng lẫy trên mọi vách tường. Từ lối đi vào dinh thự, trồng thơn ngát hoa Diên vỹ trắng - loài hoa biểu tượng cho dòng họ Esmeé. Con đường vào dinh thự được lát gạch hoa đắt tiền, hai bên có hai hồ phun nước, tạo một khung cảnh trang nhã, hài hòa.

Cô đi được một lúc thì thấy người hầu của gia tộc đứng hai hàng chào đón cô rất trang trọng. Trước mặt cô là một bác trai diện vest lịch thiệp, khuôn mặt điềm đạm, tư chất hòa nhã

-- Chào mừng tiểu thư trở về gia tộc, tiểu thư Wisteria Esmeé. Lão gia luôn ngày đêm mong ngóng người, đối với nơi đây, người luôn là một phần của gia tộc. Hân hạnh đón tiếp người, tôi là Lucilé Xavier, quản gia lâu năm của gia tộc.

https://thuviensach.vn

Quản gia nói từng lời rất từ tốn, lại không có chút gì là giả tạo khiến cô thật thoải mái. Cuối cùng cũng có thể buông lỏng lớp phòng ngự. Quản gia đẩy cửa mời cô đi vào, đám người hầu ở sau liền thành thạo mang cất hành lí cho cô. Bước vào, cô thấy sảnh trước dinh thự được bày trí rất cổ kính. Khắp tường treo những bức tranh nghệ thuật do những tác giả nổi tiếng vẽ, cách sắp xếp đồ vật cũng rất có thẩm mĩ, tuy nhiên không gian lại thật im ắng. Sao không thấy ai vậy, họ không tiếp đón cô sao? Không thể nào, họ nhà ngoại vốn rất thương yêu nguyên chủ, sẽ không có hành động chán ghét nguyên chủ như thế. Bước vào chỉ nghe tiếng giày cao gót của cô vang vọng.

Chu Tử Đằng đang rối bời trong lòng thì bỗng tứ phía bắn ra mấy dải hoa chào mừng làm cô hết cả mình, mảnh giấy màu, mảnh giấy bóng từ trên trần nhà dồn dập thả xuống phủ hết đầu cô, dàn nhạc từ đâu đi ra thổi kèn ca hát tưng bừng chào đón cô. Từ trên cầu thang, một cô bé xinh xắn trượt xuống từ tay vịn, vừa trượt vừa hô to:

-- WISTERIA, CHÀO MỪNG CHỊ TRỞ VỀ NHÀ!!!

Lúc cô bé dứt câu cũng là cô bé nhào bổ tới Chu Tử Đằng làm hai chị em ngã lăn quay. Cô bé lại vô cùng phấn khích lắc lắc hỏi Chu Tử Đằng tới tấp làm cô không biết trời đất trăng sao ở đâu:

-- Chị à chị à, đã 10 năm rồi chị chưa quay lại nhà. Chị quên mất Camellia rồi sao? Chị không nhớ Camellia nữa sao? Nhưng Camellia rất nhớ chị, Wisteria!

Cô bé giương đôi mắt long lanh trong sáng nhìn cô. Cô bé xinh quá! Như một thiên sứ ngây thơ vậy. Đôi mắt màu nâu sáng to tròn chớp chớp, hai bầu má phúng phính hồng hào, cái miệng nhỏ màu cherry cứ chu chu lên rất đáng yêu, mái tóc cô bé xoăn bồng bềnh tùy ý xõa dọc bờ vai. Cô bé ríu rít, nhí nhảnh này đích thị là Camellia, nàng tiểu thư nhí nhảnh của gia

https://thuviensach.vn

tộc Esmeé, cô và cô bé này có mối quan hệ vô cùng thân thiết. Chỉ là sau khi mẹ mất, hai chị em cũng không gặp nhau nữa. Hôm nay là ngày tái ngộ.

Hai chị em đang mãi "liếc mắt đưa tình" thì từ đâu vang lên giọng phụ nữ mềm mại, dịu dàng:

-- Ôi, cái con bé Camellia đã 16 tuổi rồi mà cứ lon ton như thế! Làm cho con mất hồn rồi. Con còn nhớ ta chứ, Wisteria?

Nghe giọng nói chất chứa thâm tình, Chu Tử Đằng ngước lên nhìn thì thấy một vị phu nhân có nét đẹp đằm thắm, người toát lên khí chất thanh thoát, nhìn cô đầy trìu mến.

-- Dì Marguerite!

Phu nhân Marguerite Edith là bạn thân của phu nhân Veronique, cũng là mẹ của Camellia và là vợ của cậu cô. Phu nhân Marguerite luôn luôn chiếu cố cô thay người mẹ đã mất, năm nào bà cũng gửi thư thăm hỏi và chuyển một số tiền vào tài khoản của Chu Tử Đằng. Lấp ló đằng sau bà là hai cậu bé ngộ nghĩnh chừng sáu tuổi.

-- Andrew, Andreis! Đây là chị Wisteria mà chị hay kể cho mấy đứa này! Xuống chào chị đi!

Hai đứa nhóc nghe Camellia gọi thì thò đầu ra, nhìn nhau rồi nhí nhố chạy xuống quây quanh Chu Tử Đằng. Là một cặp song sinh đáng yêu vô cùng, còn nhỏ mà nét nam tính và đậm đà của con trai xứ Pháp đã vẽ lên trên khuôn mặt, đôi mắt đẹp hút hồn cứ chớp chớp nhìn Chu Tử Đằng, hai cậu bé tương lai sẽ là những chàng trai rất điển trai đây! Một cậu bé đưa sợi dây chuyền bạc đính tên mình lên hăng hái giới thiệu:

-- Chào chị xinh đẹp! Em là Andrew, là con trai trưởng của gia tộc Esmeé, rất vui được gặp chị!

https://thuviensach.vn

Nói rồi cậu bé lịch thiệp bước tới hôn lên bàn tay của Chu Tử Đằng như một quý ngài thực thụ. Đáng yêu chết đi được! Không thua kém anh mình, cậu bé còn lại cũng giơ sợi dây chuyền bạc khắc tên "Andreis" lên, vui vẻ nói:

-- Chị cực kì xinh đẹp, em là Andreis, là con trai út vô cùng hào hoa, tài giỏi của gia tộc. Trong hai đứa, chị cực kì xinh đẹp cứ thấy ai đẹp trai nhất thì đó là em!

Nói rồi cậu bé hí hửng đi tới kéo Chu Tử Đằng xuống hôn chụt lên má cô một cái. Trời ơi, cô chết ngất mất thôi. Phu nhân Marguerite thấy hai đứa đang trổ tài "tranh giành mỹ nữ" thì cũng bật cười. Camellia thấy hai anh em như sắp có chiến tranh thì cũng cười khì véo má chúng thật đau:

-- Hai đứa là song sinh đấy đồ ngốc!

-- Camellia, chị chẳng xinh đẹp chút nàooooo! -- Hai cậu bé phụng phịu ôm má đồng thanh kêu lên.

-- Gia tộc chúng ta hiếm khi có ngày rộn ràng như hôm nay!

Giọng nói trầm ấm vang lên. Một người đàn ông lịch lãm bước xuống, năm tháng đã lấy đi tuổi trẻ nhưng vẫn không thể tước đi vẻ tuấn tú, khôi ngô của ông - Roussel Esmeé. Ông tình cảm ôm eo Marguerite, hai cậu bé thấy cha mình thì vội chạy tới ôm chầm lấy ông rồi reo lên giới thiệu về cô. Chu Tử Đằng trìu mến đáp lại ánh mắt thân thương của ông:

-- Cậu, lâu quá không gặp!

-- Chết thật, chết thật! Lũ trẻ tụi bây dám bỏ bê ông già ta sao? Con với cháu!

Lại một giọng nói hiền từ, ấm áp cất lên. Là vị lão gia đáng kính của gia tộc, ông Vincent Esmeé, cũng là người yêu chiều cô nhất sau mẹ. Thấy

https://thuviensach.vn

ông đang hiền hậu nhìn mình, tình thân xa cách bấy lâu trong người nguyên chủ trỗi dậy, cô vội lao đến ôm chầm lấy ông, nức nở. Ông lão khá bất ngờ nhưng cũng vui mừng dỗ dành:

-- Nào, nào, hôm nay là ngày cả nhà sum họp! Hãy cất nước mắt đi mà thả nụ cười ra thôi! Tối nay chúng ta sẽ ăn mừng thật linh đình!

Camellia nghe thế thì reo lên vui sướng, hai cậu nhóc nhảy cẫng lên hoan hô, Roussel thì sủng nịch ôm lấy vợ mình hôn nhẹ một cái, phu nhân Marguerite cũng chan chứa yêu thương nhìn bọn trẻ ngày nào. Một khung cảnh đầm ấm mà vô cùng đẹp, đó là mái nhà của tình thương, đó là nơi con người ta luôn tìm về. Ngoài trời đổ mưa bão rất to, nhưng người ở trong lại không hề hay biết bởi nơi đây, là nơi bình yên đích thực cư ngụ. Chu Tử Đằng đã có một bữa ăn gia đình đúng nghĩa sau bấy năm, bàn tiệc tiếng cười nói rôm rả, người ngoài nhìn vào cũng thấy ấm áp trong lòng.

https://thuviensach.vn

TỬ ĐẰNG KHÔNG NỞ LẦN HAI - KHÔNG CÒN LÀ NỮ PHỤ

Ka La Ra

dtv-ebook.com

Chương 18: Tử Đằng_ Gọi Tình Yêu Về Có Được Không?

CHAP 21:

Nơi Pháp xa xôi chìm trong sương lạnh nhưng lòng người lại thấy ấm áp, nơi đây nắng trải dài nhưng lòng người lại không có một giọt nắng. Mọi thứ xung quanh đều khoác lên mình cái tươi trẻ của sớm mai, vạn vật đều hăng hái hòa chung nhịp sống, chỉ có thế giới, đã chừa ai đó ra...

Trình Phong Lữ lê bước chân nặng trĩu của mình, anh đã đi bộ từ biệt thự của anh đến nhà cô, như cô... lúc đó... Đôi chân nhỏ lấm tấm máu ấy đã luôn đuổi theo anh, anh không biết rằng, đuổi theo một người, lại mệt mỏi đến thế. Anh sinh ra trong nhung lụa, đi có kẻ đưa, về có kẻ đón, chưa bao giờ anh lại tự bước đi xa thế này. Con đường trở nên thật dài, đôi chân anh cảm thấy đau rát, em, đã bước đi như thế nào...? Đi theo phía sau một người, chỉ luôn thấy bóng lưng người đó, là một sự tổn thương đến dường nào, chỉ người con gái đó hiểu, và cũng chỉ người con gái đó biết... Giá như ngày trước anh chịu ngoảnh lại, anh sẽ thấy đôi chân ấy đã rã rời, sẽ thấy người con gái ấy không còn nước mắt để rơi. 26 năm qua, lần đầu tiên, anh thốt lên hai từ "Giá như" trong tuyệt vọng, trong hối hận không ngoai. Để giờ đây, anh lạc lõng, đơn độc bước trên con đường này, chẳng còn ai đi sau anh nữa, cũng chẳng thấy bóng ai khi anh ngẩng lên nữa... Chu Tử Đằng, anh... rất nhớ em...

Khi người con trai thích một cô gái, ai cũng biết, chỉ có cô ấy không biết. Nhưng khi người con gái yêu một chàng trai, ai cũng không biết, chỉ

https://thuviensach.vn

có mình cô ấy biết... Em đã chịu đựng nó trong bao lâu, đã khóc trong lòng biết bao đêm? Anh chưa hề biết, và cũng không bao giờ biết được. Bởi vì người con gái ấy, đã héo mòn vì anh, đã... chết vì anh...

Trình Phong Lữ thinh lặng đứng trước cửa nhà cô, nơi cô luôn mời anh đến, nhưng anh chưa bao giờ đến, cũng chưa từng biết đến. Nơi này, có bóng dáng của em... Đưa lên chiếc chìa khóa nhà mà cô đã kiên quyết bắt anh phải nhận năm nào, lòng anh không khỏi thắt lại. Thật vui vì anh còn giữ nó, lại thật buồn vì khi mở cánh cửa này ra, sẽ không còn người con gái ngày nào niềm nở đón chào anh, như người vợ chờ chồng trở về nữa... Để lỡ em, là điều anh hối hận nhất... Anh mở cửa bước vào, không gian còn thoang thoảng mùi hương của cô nhưng lại trống vắng đến đìu hiu.

Anh lặng lẽ từng bước, ngắm nhìn xung quanh căn nhà như muốn khắc sâu vào trong tâm trí, nơi này, không có cô... Ngay cả khi anh gõ cửa, cô cũng sẽ không chào đón anh một lần nữa... Anh chậm rãi men theo cầu thang đến căn phòng không có cửa. Một căn phòng trống trải, chỉ có độc nhất một chiếc gương... nhuốm máu tên anh "Trình Phong Lữ, cảm ơn...".

Anh gần như chết lặng, khó nhọc cất từng bước chân đến chỗ chiếc gương còn đọng lại vết máu khô, xung quanh, con dao ướm máu, quyển nhật ký nhuộm một màu đỏ vẫn được giữ nguyên như ngày ấy. Sở dĩ Chu Tử Đằng vẫn để nguyên như vậy, là bởi nó nhắc cho cô nhớ, cô đã chết như thế nào, đã sống như thế nào, đã yêu như thế nào, đã ngu ngốc đến dường nào...

Trình Phong Lữ nhìn mình trong gương, nét chữ được viết nên bằng máu trong tuyệt vọng và cô đơn hằn lên gương mặt chàng trai, anh không thể nhìn thấy mình, càng không muốn nhìn thấy mình, kẻ đã để người con gái ấy trong đêm đơn lạnh lẽo. Anh khuỵ người xuống, đôi vai anh nặng trĩu những đau thương dồn nén, tại sao lại là "Cảm ơn", Tử Đằng, tại sao lại là "Cảm ơn"?

https://thuviensach.vn

Cố nén nỗi đau thấu tận tâm can , anh gắng gượng đứng dậy, hướng tới căn phòng không khóa cửa duy nhất. Là... căn phòng của trẻ con... Anh bước vào thì thấy khắp căn phòng treo những vật dụng chuẩn bị cho em bé ra đời, lòng anh quặn thắt từng cơn. Anh biết, những thứ này, có ý nghĩa gì. Anh bước tới bên chiếc nôi đã phủ một lớp bụi mỏng, quỳ xuống, móng tay siết chặt bấm vào da thịt vẫn không thấm nỗi đau đang giày xéo này.

Nếu ngày đó anh trân trọng em, đã có một sinh linh nhỏ sẽ yên lành ngủ nơi này, anh đã có thể bế nó lên, cùng em tận hưởng khoảnh khoắc ấy.... Nếu như... Anh gục người ngồi xuống, thấy có quyển sổ dưới gầm nôi, anh buồn bã cầm nó lên đọc. Là nhật kí thai kỳ của cô.

-- Tuần 1: Con yêu, từ cái tuần đầu tiên mẹ biết con, sinh linh bé bỏng, con vẫn chưa thành hình, nhưng mẹ tin rằng con cảm nhận được mẹ. Đến bây giờ mẹ mới ghi nhật kí, đôi dòng. Mẹ muốn sau này khi con đã lớn, con đọc được, con sẽ hiểu mẹ đã từng trông mong sự tồn tại của con đến dường nào. Con yêu, chào mừng con đến với thế giới này!

-- Tuần 2: Mẹ thực sự rất lo lắng và hồi hộp, con yêu. Mẹ không có kinh nghiệm nên mẹ rất sợ, mẹ muốn con cũng được đầy đủ như bao đứa trẻ khác... Và trên cả, mẹ còn muốn con hơn những đứa trẻ khác... Con là con của mẹ, và con xứng đáng với nó... không như mẹ...

-- Tuần 3: Con yêu, dạo này mất ngủ làm con cũng phải thức theo rồi, mẹ xin lỗi... Chờ nhé con yêu, con sẽ được gặp cha sớm thôi!

-- Tuần 4: Con yêu, gần được một tháng con bầu bạn với mẹ rồi, dù mẹ biết con vẫn chưa có hình hài, mẹ vẫn tin con có thể cảm nhận được mẹ. Con yêu, người đàn ông lịch lãm, tuấn tú ta gặp hôm nay là cha con đấy! Con thấy thế nào? Còn cô gái bên cạnh cha con... còn đừng bận tâm nhé, chỉ là, một người bạn thân thiết của cha con thôi... Thực ra... con không cần phải lo lắng... cả mẹ cũng vậy...

https://thuviensach.vn

-- Tuần 5: Con yêu, xin lỗi vì chưa có dịp giới thiệu con với cha con... cha con ấy... rất bận... cũng có lẽ là rất rảnh rỗi... Nhưng con đừng buồn, hôm nay mẹ đã sắm sửa cho con rất nhiều thứ, con sẽ không giận mẹ chứ?

-- Tuần 6: Mẹ đã quyết định rồi! Nếu con là một cậu trai khảu khỉnh, mẹ sẽ đặt con là "Phong Dật", có nghĩa là một ngọn gió phong lưu, luôn bay đến mọi phương trời,... lại không về lại nơi đây... . Còn nếu con là một nàng tiên nhỏ dễ thương, mẹ sẽ gọi con là "Ngân Đằng", mẹ là "Tử Đằng" thì con là đoá hoa trắng tinh khiết của mẹ đó! Chờ ngày được gọi tên con!

-- Tuần 7: Vẫn chưa gặp được cha con, mẹ xin lỗi... Còn những con người la lối kia, con đừng để ý nhé! Họ có thể nói nặng mẹ, nhưng tuyệt nhiên mẹ sẽ không cho họ động tới con, con yêu. Con còn một người cha rất cường đại cơ mà!

-- Tuần 8: Con yêu, mẹ đã có cách gặp được cha con rồi. Mẹ hứa... Con sẽ được gặp vào cuối tuần này, con có mong chờ không? Xin lỗi con... nếu mẹ chẳng thể cho con điều gì hơn, ngoài cái họ "Trình" mà cha con để lại...

-- Tuần 9: Con yêu, tạm biệt...

Gấp quyển nhật kí chỉ ghi vỏn vẹn có ba trang lại, anh cảm thấy mình như đã chết rồi. Anh đã từng có thể yêu thương thốt lên cái tên "Phong Dật, Ngân Đằng", đã từng có thể thức dậy và thấy con cùng em đang say ngủ. Anh đã từng có thể như thế... Là anh, xin lỗi, là anh, giết chết con. Thật xin lỗi, là cha đã sai người đuổi mẹ con đi, là cha, đã tự tay đuổi con đi khỏi thế giới này. Phong Dật, Ngân Đằng, xin lỗi...

Nỗi đau đớn đang gào thét, giãy dụa trong lòng, anh nhắm chặt đôi mắt, không dám đối diện với sự thật nghiệt ngã này. Anh tuyệt vọng, điên cuồng hét lên: "Aaaaaaaa...!" Anh sai rồi, Tử Đằng, trở về đi, Tử Đằng, trở về đi, xin em...

https://thuviensach.vn

Nơi thành phố của tình yêu còn đang đong đầy xúc cảm, Chu Tử Đằng ngồi đoàn tụ cùng gia đình bỗng thấy tim nhói lên thật đau. Cảm giác rất mãnh liệt mà cũng vô cùng mờ ảo, làm tâm trí cô một khắc rối loạn. Cô không biết thứ đau đớn này là gì, chỉ có người con gái ấy biết...

-- Lạc Nghiêm, anh nói thử xem, rõ ràng cô ấy vẫn đang hiện diện nơi đây, tại sao cô ấy lại trở nên xa vời đến thế, lại trở nên tuyệt tình đến thế?

-- Em trai, em không hiểu. Cô ấy đã chết rồi, mới không còn yêu em.

Nếu có thể, gọi tình yêu trở về có được không...?

https://thuviensach.vn

TỬ ĐẰNG KHÔNG NỞ LẦN HAI - KHÔNG CÒN LÀ NỮ PHỤ

Ka La Ra

dtv-ebook.com

Chương 19: Tử Đằng_ Em Là Ai?

CHAP 22:

Chu Tử Đằng cảm thấy trái tim như thắt lại từng đợt khiến cô đau buốt. Thật kì lạ, có ai đó đang gọi cô, và cô đã đáp lại...

-- Chị à, chị sao thế? Chị mệt rồi sao?

Thấy Chu Tử Đằng đột nhiên khựng lại, Camellia thắc mắc ghé tai hỏi lôi cô trở về thực tại. Đại lão gia Vincent thì cứ đang huyên thuyên không ngớt về tiểu sử oanh liệt của mình, ngài Roussel và phu nhân Marguerite như đôi tình nhân mới yêu tình tứ đút cho nhau ăn, hai cậu công tử gia tộc Esmeé thì đang tranh giành nhau đồ ăn, quậy tung một bàn tiệc làm thức ăn văng tung tóe, không ai để ý biểu tình kì hoặc của cô lúc nãy.

Camellia nãy giờ ngồi sát bên Chu Tử Đằng thấy cô im lặng liền nghĩ cô đi đường xa về muốn nghỉ ngơi nên vội sai người chuẩn bị phòng. Chu Tử Đằng sau một ngày bị đẩy tới đẩy lui cũng thấy uể oải, liền khiếm nhã chào mọi người về phòng trước. Ngài Roussel cũng muốn để cho cháu gái nghỉ ngơi, liền nói:

-- Thôi được rồi, các con, chị Wisteria cũng đã mệt, chúng ta nên tàn tiệc thôi. Sáng mai lại rộn ràng một bữa nhé!

-- Hay lắm! Hay lắm! Con chờ papa nói câu này nãy giờ đấy! Chị xinh đẹp, Andrew muốn ngủ với chị! -- Cậu nhóc Andrew nghe cha mình tuyên

https://thuviensach.vn

bố bế mạc thì liền quay sang Chu Tử Đằng giương đôi mắt to long lanh, nhanh nhảu giành lấy cơ hội.

-- Không được! Hai chúng ta mà vào sẽ rất náo loạn làm chị cực kì xinh đẹp không ngủ được. Thôi em nhường phòng ngủ lại cho anh đấy, một mình em ngủ với chị cực kì xinh đẹp sẽ không làm ồn anh đâu, Andrew có thể ngủ ngon rồi! -- Cả nhà nghe Audreis nhí nhố cất lời thì không khỏi cười phá lên, hai anh em lại sắp có xung đột rồi đây!

Chu Tử Đằng cũng không nhịn được mà cười khúc khích, thật khiến người ta phải cưng mà! Camellia lại thở dài trước hai nhóc tì siêu quậy này như mọi người, vui vẻ cất giọng:

-- Hay hai đứa qua ngủ với chị đi! Để chị Wisteria có không gian yên tĩnh!

-- Tụi con về phòng luôn đây ạ!

Vừa nghe lời mời của Camellia, hai cậu bé vội chạy tót lên trên phòng, vừa chạy còn đồng thanh hô to làm Camellia bịu má phụng phịu.

-- Tụi nó còn thương chị hơn cả em!

Chu Tử Đằng thấy vậy liền lắc đầu cười, ngôi nhà này thật nhộn nhịp, không lúc nào thiếu tiếng cười. Phu nhân Marguerite dịu dàng giao quyền tự do ra vào cho cô, cậu Roussel còn cẩn thận cho thêm vệ sĩ bảo vệ, Vincent lão gia thì luyến tiếc nhìn đứa cháu gái một cách tha thiết làm cô cũng động lòng, liền chạy đến ôm ông một cái thật chặt. Mỗi người trở về phòng của mình, Chu Tử Đằng vẫn trằn trọc mãi không ngủ được. Có lẽ ở nơi ấy, cũng có một người không ngủ...

Thao thức một hồi, cô quyết định đi ra khỏi Dinh thự dạo một vòng thành phố. Cô được thoải mái đi đây đi đó, lại có chàng vệ sĩ lực lưỡng ở đằng sau nên cô cũng buông lỏng cảnh giác không ít. Phố xá Paris, hoa lệ

https://thuviensach.vn

và tuyệt đẹp! Những bụi hồng đỏ thắm dưới màn đêm vẫn không mất đi sự quyến rũ, tươi ngát của mình. Những cặp trai gái đang hạnh phúc khoác tay nhau đi trên con đường của riêng họ, tình yêu tưới cho Paris một vẻ đẹp tươi tắn mà vĩnh hằng khiến cho Paris mới thơ mộng làm sao! Chu Tử Đằng say mê thưởng ngoạn phố đêm lộng lẫy, rộn ràng mà không hay biết rằng, một cặp mắt sắc bén như dã thú đang ngắm nghía con mồi đã đeo trên người cô suốt.

Đi được một lúc, con đường cô đi chỉ còn lác đác vài người, Chu Tử Đằng cũng muốn quay về kẻo bị lạc thì không thấy bóng dáng người vệ sĩ đâu. Trong khi cô còn đang hoang mang dáo dác nhìn quanh thì bỗng một chiếc xe Ferrari màu đen u tối dừng trước mặt cô. Hơi thở nguy hiểm tỏa ra làm Chu Tử Đằng bất giác lùi xuống một bước. Cửa xe hạ xuống, một người đàn ông có vẻ ngoài ma mị, yêu nghiệt nhưng lại đặc chất nam tính, từ người tỏa ra hàn khí mà ai ai cũng khônh dám đứng gần cất lên giọng nói trầm thấp mà quyến rũ:

-- Lên xe.

Anh chưa kịp nói tiếp, đã thấy Chu Tử Đằng mở cửa bước lên không một chút do dự, sắc mặt lạnh băng không một chút biểu cảm. Bạch Dĩ Hiên cũng khá bất ngờ, còn định lôi cô vào nếu cô phản kháng hoặc chạy đi, không nghĩ cô sẽ phản ứng như thế này. Anh vẽ lên một nụ cười gợi cảm:

-- Chu tiểu thư thật biết nghe lời làm tôi không khỏi ngạc nhiên.

-- Tôi có thể không nghe sao? Được ông trùm của Mafia La Nostre tới đón, tôi có thể phụ lòng anh sao!

Bạch Dĩ Hiên nghe cô nói vậy thì không khỏi sững người vài khắc. Thân thế của ang rất hiếm người biết được, anh che giấu rất kĩ lưỡng, muốn tra ra thông tin về anh không phải là chuyện dễ. Cũng không mấy ai ở giới Bạch đạo biết mặt anh, càng không có nhiều người biết được thân phận thật

https://thuviensach.vn

sự của anh. Nếu có nghe tên thì cùng lắm cũng chỉ tưởng anh là một Bạch thiếu gia giàu sang, có địa vị, vậy mà cô chỉ mới tiếp xúc với anh liền biết ngay anh là ai. Cô luôn đưa anh từ ngạc nhiên này sang ngạc nhiên khác, thật là một cô gái đáng phải để mắt.

-- Cô biết được bao nhiêu về tôi?

-- Đủ để sống.

Chu Tử Đằng mặt ngoài bình thản nhưng trống tim thì đập liên hồi. Cô đang rất căng thẳng, lo sợ cô sẽ được chiêm ngưỡng tài nghệ bắn súng của hắn. Không nên chọc tới tên ác ma có vẻ ngoài yêu nghiệt độc nhất vô nhị này, ngay từ khi biết hắn là ai, cô đã vô cùng than thầm số mình thật xui xẻo.

-- Thế đã nghĩ tới cảnh tượng chết trên xe tôi chưa?

Bạch Dĩ Hiên ghé sát người Chu Tử Đằng phả ra một hơi nóng vào hõm cổ của cô làm dây thần kinh cô dựng đứng. Bĩnh tĩnh, phải thật bình tĩnh!

-- Tôi chưa hề. Tôi không nghĩ anh sẽ giết tôi trên xe, anh ngại bẩn nên sẽ ném tôi ra ngoài khi xe đang chạy với tốc độ đủ để tôi va dập chết cơ.

Bạch Dĩ Hiên nghe vậy thì liền bật cười. Quả không hổ danh người ông nội đặc cách chú ý. Không mấy kẻ lần đầu gặp anh mà có thể giữ vững thái độ bình tĩnh đối đáp anh như thế. Biết mình được Bạch lão gia đứng sau bảo hộ nên mới nói anh như vậy. Cô gái nhỏ, em thật khác lạ, thật may vì tôi chưa làm gì đến em.

-- Nói hay lắm.

https://thuviensach.vn

Nói rồi Bạch Dĩ Hiên luồn tay qua mở khóa cửa xe cho cô. Chu Tử Đằng thở cũng không dám thở, máy móc mở cửa rồi bước nhanh đi xa khỏi chiếc xe. Bàn tay cô rịn đầy mồ hôi, cô đã tiếp xúc với kẻ nguy hiểm bậc nhất, thật khâm phục Chu Khuynh Cơ đã chịu được hắn. Bạch Dĩ Hiên nhìn bóng dáng đang xiên vẹo cố ổn định từng bước của cô thì không khỏi cười lên, thế nhưng ánh mắt màu xanh sâu lạnh lẽo lại không ánh lên chút biểu cảm gì..

Chu Tử Đằng bắt trở về một thân hoảng loạn, vội chạy một mạch về phòng. Giờ cô mới nghĩ tới khả năng tên vệ sĩ kia là người của hắn, quả là Bạch Dĩ Hiên, muốn nắm thóp ai liền có người đó. Trán một tầng mồ hôi, hắn đã tha cho mình rồi sao? Bạch Dĩ Hiên...

https://thuviensach.vn

TỬ ĐẰNG KHÔNG NỞ LẦN HAI - KHÔNG CÒN LÀ NỮ PHỤ

Ka La Ra

dtv-ebook.com

Chương 20: Tử Đằng_ Đã Đi Cùng Anh Một Thoáng Thanh Xuân

CHAP 23.5:

Thứ tình yêu được tạo dựng nên từ nỗi đau của người khác, sẽ sụp đổ trên hạnh phúc của chính nó...

-- Vi Yên, chẳng phải em đã nói luôn yêu anh sao? Em lại làm người yêu của hắn?

-- Ngạo Quân, xin lỗi... Em thật rất yêu anh... Chỉ là gia đình em cần sự đầu tư tài chính từ anh ta... Chỉ một năm thôi, Ngạo Quân, chờ em....

....

-- Ngạo Quân, em rất thích anh, chúng ta quen nhau có được không?

-- Tử Đằng, anh mới lập nghiệp. Chưa muốn yêu đương.

-- Không sao, em sẽ chờ...

....

-- Vi Yên! Chẳng phải em đã cùng anh tốt nghiệp ngành y sao? Sao bây giờ em lại lấn thân vào showbiz?

-- Ngạo Quân, em xin lỗi! Em muốn mọi người biết đến tên em... Em muốn họ hân hoan em, ngưỡng mộ em... Em muốn sống trong ánh đèn hào

https://thuviensach.vn

quang chứ không muốn khóa mình lại trong ánh đèn giải phẫu.

-- Giới Showbiz, có rất nhiều quy tắc ngầm...

-- Ngạo Quân, đừng lo. Em yêu anh, như vậy là đủ rồi, phải không?

....

-- Ngạo Quân, con cũng đã 27 tuổi rồi! Mẹ muốn có cháu bồng!

-- Tử Đằng, chúng ta đính hôn đi.

....

-- Anh à, em muốn vai diễn đó, anh là đạo diễn, cho em vai diễn đó đó đi! Người ta đã làm anh sướng nãy giờ, anh không thể trở tay nhaaa!

-- Được rồi, vật nhỏ Vi Yên. Chỉ cần theo anh, em muốn gì cũng được!

....

-- Cái gì? Tử Đằng, cậu đính hôn với Ngạo Quân sao?

-- Vi Yên, đừng có bất ngờ đến nỗi hét lên như thế chứ! Chúc phúc cho tụi tớ đi, bạn yêu!

....

-- Có vỉ thuốc triệt sản nào không gây tác dụng phụ mà có vẻ ngoài như thuốc bổ không?

-- Cô à, đó là hàng cấm... Tiệm thuốc chúng tôi...

-- Làm chuyện người ta cấm thì thú vị đấy! Nhưng ăn trái cấm thì còn thú vị hơn! Thế nào?

https://thuviensach.vn

-- ... Ừm... Thuốc của cô đây!

....

-- Tử Đằng, đây là thuốc bổ hàng nhập về hiếm tớ mua tặng cậu này! Cậu uống đều trong vòng một tuần thì cơ thể sẽ khỏe mạnh miễn dịch! Mau mau, tớ muốn làm mẹ đỡ đầu của đứa bé!

-- Cảm ơn cậu Vi Yên. Uống thuốc này sẽ bổ người sao?

-- Đúng thế! Kiên trì không bỏ ngày nào trong vòng một tuần!

-- Vi Yên, cậu thật tốt!

.....

-- Đây là cái gì vậy?

-- Là thuốc bổ Vi Yên tặng cho em. Cô ấy cho em để em bồi bổ cơ thể, hàng hiếm đấy! Nhưng em thấy anh hay tăng ca thì cần thứ này hơn nhiều!

-- Ồ là của Vi Yên đưa sao?

-- Đúng vậy!

-- Được! Vậy cứ mỗi tối hãy pha cho anh uống! Thuốc của Vi Yên đưa cho, nhất định là rất tốt rồi. Tử Đằng, em thấy không, cô ấy thật chu đáo!

--... Đúng vậy ạ! Cô ấy muốn em... mau mau có bé con để bồng...

-- Tử Đằng, anh chưa sẵn sàng. Đi ngủ đi!

--... Vâng ạ...

....

https://thuviensach.vn

-- Ngạo Quân, anh còn yêu em không?

-- Còn! Tất nhiên là còn, Vi Yên!

-- Vậy sao anh lại đính hôn với cô ta?

-- Anh chỉ đính hôn với cô ta thôi... còn kết hôn, là em!

-- Thì ra là thế! Yêu đương vụng trộm, cũng thú vị đấy!

-- Yên Yên, em thật quái gở. Lại đây, đêm nay anh sẽ khiến em kêu khản cổ họng...

.....

-- Anh thường xuyên về nhà muộn suốt hai tháng này, có khi sáng mai mới về... Ngạo Quân...

-- Bệnh viện rất nhiều việc.

-- Ngạo Quân, lúc nãy mẹ vẫn hối thúc em chuyện sinh con... Em cũng thấy kì lạ, hai ta vẫn quan hệ với nhau rất đều đặn nhưng em vẫn chưa thụ thai. Em tới bệnh viện kiểm tra thì kết quả em rất bình thường... Em nghĩ anh cũng nên...

-- Ý em bảo tôi vô sinh?

-- Em chỉ là muốn...

-- Em thôi đi! Em mang bệnh lại sợ sệt mà đổ lên tôi sao?

-- Ngạo Quân! Em không có ý đó! Em thật sự không có mắc bệnh. Chúng ta vẫn nên...

-- Thôi đi! Nếu tôi mắc bệnh vậy đứa con trong bụng của Vi Yên thì sao? Em muốn níu kéo nên mới làm trò đúng không?

https://thuviensach.vn

-- Em đã bảo là không phải... Gì cơ...Anh... nói gì cơ? Đứa con... đứa con của anh... với Vi Yên...

....

-- Sao anh có thể làm thế với em? Đồ tàn nhẫn! Em đã dành cả tuổi trẻ, cả nhiệt huyết của mình để yêu anh. Tình yêu 10 năm em dâng hiến cho anh chỉ đáng một tờ giấy hủy hôn sao?

-- Tử Đằng, xin lỗi.... Đứa bé sinh ra không thể không có cha! Vả lại em cũng không thể sinh con được nên..

-- Nên... Tất cả là lỗi của em sao? Ngạo Quân, em không cầu xin từ anh tình yêu? Em chỉ muốn anh đối với em có một cái gọi là tình nghĩa... Một người em yêu nhất... một người em tin nhất... Hai người, tại sao?

-- Tử Đằng... đừng làm cả hai khó xử! Dù gì hai người cũng là bạn thân từ nhỏ... Em muốn tài sản, muốn bồi thường gì anh sẽ cho em...

-- Vậy trả lại em 10 năm thanh xuân đi...

....

-- Con khốn! Tao đã tin tưởng mày, mày lại tằng tịu với hôn phu của tao! Con khốn! Sao mày có thể hủy hoại tao như thế?

-- Mày không biết sao? Mày mới là đồ khốn! Ngay từ thuở nhỏ, ánh hào quang đều dành lên người mày. Luôn là Tử Đằng xinh đẹp nhất, tài năng nhất, phong cách nhất! Mày có biết đi bên mày tao cảm thấy thế nào không? Như là một con ngốc làm nền cho mày vậy! Giờ thì hết rồi, danh tiếng là của tao, tiền tài là của tao, cả anh ấy nữa! Mày có biết không? Thuốc bổ mà tao đưa mày, thực ra là thuốc làm mày triệt sản đó! Thứ đàn bà không thể sinh đẻ như mày, mau cút đi!

https://thuviensach.vn

-- Vi Yên! Đồ khốn! Mày là bạn tao mà, đồ khốn! Tại sao? Tao đã luôn coi mày là bạn! Tại sao?

-- Bỏ bàn tay bẩn thỉu của mày ra khỏi mặt tao! Tuần sau tao sẽ kết hôn với anh ấy! Mày cút đi!

.....

-- Hai người đã muốn ở bên nhau, được, tôi thành toàn cho hai người!

....

-- Vi Yên, đã nửa năm rồi em chưa ra thăm mộ cô ấy....

-- Quân à! Cái bụng to vậy rồi cứ bắt em đến mấy bãi tha ma! Muốn ma nhập vào con sao? Cô ta cũng chết quách rồi! Đừng nhắc đến cô ta nữa, xui chết đi được! Mau mau tới đấm bóp cho em đi! Mỏi nhừ cả người này.

-- ... Được...

.....

-- Vi Yên, xem này! Là một bé gái rất dễ thương! Em có muốn bế nó không?

-- Anh ẵm nó ra xa chỗ khác đi! Nó làm em bực bội chết đi được! Vết sẹo mổ này thì làm sao em có thể quảng cáo bikini đây? Mau cho gọi người tới tập em giảm cân đi! Thật phiền phức!

-- ... Được rồi...

.....

-- Con đang khóc inh ỏi đòi sữa thế này! Em còn ngồi đó thảnh thơi trang điểm sao?

https://thuviensach.vn

-- Anh la lối cái gì! Đêm nay có buổi họp báo, em tất nhiên phải để ý đến hình tượng của mình rồi! Đem con nhỏ đó ra xa chỗ khác đi, ồn ào quá! Đừng làm hỏng tâm trạng của em, sự nghiệp em đang phất lên như diều gặp gió! Em không rảnh để lo mấy chuyện này đâu!

-- Em là một người vợ mà nói thế sao? Có người mẹ nào như em không? Từ lúc sinh ra tới giờ anh chưa thấy em bồng con một lần, cả tên con còn không buồn gọi! Sự nghiệp còn quan trọng hơn cả gia đình sao?

-- Im hết đi! Thật nhức đầu! Tránh ra, trễ giờ ra mắt của em rồi!

-- Vi Yên, em thay đổi!?

....

-- Cô là phận con dâu, tại sao cứ suốt ngày bỏ bê gia đình như thế! Con khóc đòi mẹ suốt ngày mà cô còn có hứng đi tiệc sao? Cái nhà này từ khi cô về chẳng lấy một ngày bình yên! Chẳng bù cho Chu Tử Đằng, không hiểu con trai tôi rước cô về làm gì!

-- Tử Đằng! Tử Đằng, lúc nào cũng là Tử Đằng! Ả ta đã chết rồi! Bà cũng bớt miệng mồm đi! Bà cùng cái con nhỏ đang bồng trên tay kia tránh ra đi! Để tôi xuống dự tiệc, họ đang chờ!

-- Hỗn láo! Cô dám nói vậy với tôi sao? Lần nào cũng đi đêm, không biết đã lăng loàn với bao nhiêu loại đàn ông! Đồ hư thân mất nết!

-- Bà già lắm mồm này! Tôi nhịn bà đủ rồi! Tránh ra!!!!

-- Aaaaaaa...

.....

-- Chuyện gì đã xảy ra? Vi Yên! Tại sao mẹ và con lại thành ra thế này? Sao tay em lại bị rách thế kia?

https://thuviensach.vn

-- Em... em... không biết... Mẹ... mẹ ẵm con xuống nhà dưới... thì không may... trượt chân té... Em... em không làm gì cả... Em không có làm gì cả!

-- Em cũng đi cầm máu rồi sẵn khám luôn đi! Anh sẽ lo chuyện ở đây.

-- Vâng! Vâng... Em đi... Em đi!

-- Người nhà bệnh nhân xin vào đây!

-- Là tôi? Có chuyện gì không bác sĩ?

-- Tôi cần hai người thật bình tĩnh! Người phụ nữ kia đã bị chấn thương ở đầu, tuổi già sức yếu không chịu nổi va chạm. Có lẽ sẽ sống đời sống thực vật nửa đời sau. Còn đứa trẻ được người bà che chở nên chỉ bị xây xát dẫn tới xuất huyết. Hiện tại cần được truyền máu.

-- Chẳng phải lúc nãy đã lấy máu của tôi rồi sao?

-- Máu của anh không khớp với máu đứa bé.

-- Gì cơ? Ngài có nhầm không? Đứa bé là con tôi, sao lại không trùng nhóm máu với tôi? Các người làm ngành y mà lại ẩu tả thế sao?

-- Cậu gào lên cái gì, đã vô sinh thì làm sao mà có con!? Chúng tôi làm ăn rất cẩn thận! Không có chuyện chẩn đoán sai! Hai người không có quan hệ huyết thống!

-- Ông... ông nói cái gì....? Tôi... tôi vô sinh? Tôi... không thể có con...? Đứa bé kia không phải con tôi?

-- Chúng tôi rất tiếc.... Còn nữa, cậu nên đi xét nghiệm luôn đi. Y tá vừa mới gửi tôi hồ sơ xét nghiệm của vợ cậu. Cô ấy bị nhiễm HIV.

....

https://thuviensach.vn

-- Cút khỏi đây! Vi Yên! Cô cút khỏi đây cho tôi! Cô đã cắm lên đầu tôi bao nhiêu cái sừng rồi? Cô đã dan díu với bao tên để mang cái mầm HIV thế kia? Cút! Cút khỏi đây! Ôm con của cô cút khỏi nhà tôi! Đi xin mấy thằng cô đã ngủ cùng giúp! Cút khỏi đây!

-- Ngạo Quân! Anh không thể làm vậy với em... HIV vẫn có thể ngăn tạm thời mà... Em, là em lầm lỡ, em muốn dấn thân vào ngành giải trí nên mới qua đêm với họ... Người em yêu vẫn là anh mà...

-- Đem thứ tình yêu dơ bẩn của cô đi đi! Sao? Mang bệnh nên cô bị ruồng rẫy rồi sao? Sắc đẹp rời cô đi, danh vọng bỏ cô lại nên cô mới biết đường bò về sao? Cô cút ngay! Cút khỏi cuộc sống của tôi....

-- Ngạo Quân! Em không muốn làm ăn mày! Em không muốn chết, Ngạo Quân!

....

-- Mẹ, là con bất hiếu để cô ta làm mẹ thành ra thế này. Trước kia, có Tử Đằng, mẹ vẫn luôn cười rất tươi, ngôi nhà ta ngày nào cũng rất vui.... Là con ngu muội, không biết trân trọng... Mẹ à, gieo gió gặt bão... Con hại chết cô ấy... nên con mới bị trừng phạt thế này... Hãy để con dành cả quãng đời còn lại chăm sóc cho mẹ.... Xin lỗi, mẹ... Xin lỗi, Tử Đằng...Xin lỗi...

https://thuviensach.vn

TỬ ĐẰNG KHÔNG NỞ LẦN HAI - KHÔNG CÒN LÀ NỮ PHỤ

Ka La Ra

dtv-ebook.com

Chương 21: Tử Đằng_ Bạch Đại Thiếu Chủ Và Em

CHAP 23:

Chu Tử Đằng cố gắng đi nhanh được một lúc thì bỗng nhiên cơn đau nhói lúc nãy ngày càng mãnh liệt ập tới. Nỗi đau quằn quại như thấu ruột xé gan, như hòa chung với tiếng thét đứt từng cõi lòng của ai đó. Chu Tử Đằng khó nhọc ôm lấy trái tim như đang chết lặng đi trong nỗi gào thét ai oán, mặt cô tái nhợt đi không một chút huyết sắc. Cô khụy xuống, mọi thứ trước mắt như mờ đi, bóng dáng người ấy, cũng lặng lẽ mờ đi... Thứ cô cảm nhận được cuối cùng, là một đôi bàn tay lạnh lẽo như đêm đông của Pháp.

-- Tình hình thế nào? -- Trong căn phòng xa hoa nhưng choáng ngợp bởi vẻ tăm tối, Bạch Dĩ Hiên nhìn không ra sắc thái nhả ra một ngụm thuốc, đôi mắt vẫn dán lên khuôn mặt xinh đẹp của người con gái đang mê man trên giường. Vị bác sĩ riêng của Bạch gia, cũng là anh họ của Bạch Dĩ Hiên - Lương Kỷ Khiên, đã quá quen với cái cách nói không có lễ nghĩa trên dưới của em họ, chỉ nhàn nhạt tiếp lời:

-- Thể chất vẫn ổn. Không có xây xát, cũng không có thương tổn bên trong.

-- Vẫn ổn? -- Bạch Dĩ Hiên hỏi gặng lại khi thấy rõ ràng cô vẫn đang hôn mê.

https://thuviensach.vn

-- Cái đó tôi không biết, có lẽ là suy nhược tinh thần chăng? -- Lương Kỷ Khiên hiểu ý đáp lời. -- Chờ thử hai ba tiếng rồi tôi sẽ chuẩn đoán lại.

Bạch Dĩ Hiên nghe Lương Kỷ Khiên nói vậy thì cau mày. Tinh thần suy nhược? Là vì còn đau lòng với mối tình cũ sao? Lương Kỷ Khiên thấy Bạch Dĩ Hiên im lặng nhìn Chu Tử Đằng thì không khỏi lấy làm lạ. Cái tên mặt than này từ lúc nào lại biết quan tâm người khác? Chẳng phải phụ nữ đối với hắn có cũng được mà không có cũng chẳng hề hấn gì sao?

Hắn lại cơ nhiên mang một người phụ nữ về tận Biệt thự riêng của Bạch gia tại Pháp, một ngoại lệ vô cùng đặc biệt, còn nửa đêm triệu anh từ bệnh viện về chỉ để xem cho cô gái này. Không phải là...

-- Là người mà ông nội tôi bảo hộ phía sau. Cô ấy vừa bước khỏi xe tôi chưa được bao lâu thì ngất, anh nghĩ tôi nên nói với ông như thế nào?

Lương Kỷ Khiên nghe hắn nói thế thì cũng không khỏi giật mình. Thì ra đây là cái người "đụng vào tức là không nể mặt ta" mà Bạch Lão gia mới ra chỉ thị hôm qua đây sao? Còn tưởng là ai ghê gớm, hóa ra chỉ là một cô nhóc 20 tuổi đầy tai tiếng. Thế giới này ngày một đáng sợ, càng đáng sợ hơn nữa là...

-- Hiên, cậu vừa mới nói tận hai câu đúng không?

-- Cút!

Thấy Bạch Dĩ Hiên mặt đen lại lườm mình với ánh mắt tử thần, Lương Kỷ Khiên cũng biết thức thời mà vội lảng đi, đồ nắng mưa thất thường, coi trọng phụ nữ hơn coi trọng anh em. Lương Kỷ Khiên rời đi, không gian hai người trở nên im ắng, chỉ còn lại tiếng thở đều của Chu Tử Đằng và tiếng chiếc bật lửa trong tay Bạch Dĩ Hiên vang lên.

***

https://thuviensach.vn

-- Ngạo Quân, nhà anh có truyền thống quân đội, anh sẽ vào ngành đó sao?

-- Không biết nữa, anh thích ngành kiến trúc hơn.

-- Ồ vậy sao...?

...

-- Ngạo Quân, sao anh lại vào ngành y?

-- Ngành y rất thú vị.

-- Vậy sao...?

...

-- Ngạo Quân, em thích anh, chúng ta quen nhau có được không?

-- Anh vẫn đang lập nghiệp, chưa muốn yêu đương, Tử Đằng.

-- Không sao, em sẽ chờ...

...

-- Tử Đằng, ta đính hôn đi.

...

-- Tử Đằng, đêm nay anh sẽ không về, đừng chờ anh nữa...

...

-- Ngạo Quân, anh có yêu em không?

-- Có chứ. Anh yêu em rất nhiều. Ừm... nhiều vô kể!

https://thuviensach.vn

...

-- Tử Đằng, xin lỗi... Vi Yên đã mang thai con anh, anh không thể để đứa bé sinh ra không có cha... Vả lại, em không thể sinh con nên...

-- Là lỗi của em sao?

-- Tử Đằng em đừng làm cả hai khó xử! Dù gì em với Vi Yên cũng là bạn thân từ thuở bé, tha cho nhau đi. Em muốn tài sản, muốn bồi thường gì anh sẽ đáp ứng em...

-- Vậy trả lại em 10 năm thanh xuân đi...

...

-- Mày thật đáng thương Chu Tử Đằng! Những vỉ thuốc bổ mà tao đưa mày, thực ra là thuốc làm mày triệt sản đó! Ngụy Ngạo Quân là của tao, thứ đàn bà không thể sinh đẻ như này mau biến đi!

-- Khốn nạn, mày là bạn thân của tao mà! Đường Vi Yên, đồ khốn! Mày là bạn tao mà, đồ khốn!

....

-- Hai người đã muốn được ở bên nhau, được, tôi thành toàn cho hai người...

Sao ngày ấy tôi không nhận ra, anh học ngành y vì cô ta cũng theo ngành y, anh muốn đính hôn với tôi vì cô ta cũng sắp lấy chồng, anh không về bên tôi cũng vì còn bận mặn nồng với cô ta.

Tôi chẳng qua chỉ là một người thay thế, chỉ là vật hi sinh nối hai người lại với nhau. Còn anh, anh không nhận ra, vì biết gia đình anh có truyền thống vào quân đội nên tôi đã bỏ thời gian nghỉ hè đi tham gia khóa học tập huấn quân đội, vì anh nói anh thích ngành kiến trúc nên tôi đã miệt

https://thuviensach.vn

mài theo ngành thiết kế, vì anh chọn ngành y nên tôii đã thức đêm thức hôm tra cứu để hiểu biết thêm về y học. Tôi làm vậy là vì muốn giữa tôi và anh có những điểm chung, để bất cứ đề tài nào thuộc sở trường của anh, tôi đều có thể tự tin trò chuyện với anh.

Khi biết tin Đường Vi Yên bị bạn trai phản bội đuổi khỏi nhà, tôi rất xót cho cô ta, nhưng tôi cũng tin anh nên đã gọi cô ta qua dọn ở tạm. Tôi thật quá tốt, tôi tiếp tay cho anh được gần gũi người mình yêu, lại tiếp tay cho kẻ đố kị tôi có cơ hội đâm tôi một nhát. Gia đình tôi không thích anh, em gái tôi bài xích anh, nhưng tôi lại yêu anh một cách cố chấp và điên dại đến nỗi anh đi đâu thì tôi theo đó. Và tôi đã phải trả giá cho sự dốt nát ấy của mình. Thật không thể hiểu nổi, tin lời ai không tin lại đi tin đàn ông chứ!? Cho nên, Chu Tử Đằng có thể tha thứ cho Trình Phong Lữ, còn tôi sẽ không bao giờ có tấm lòng bao dung như cô ấy, tôi vĩnh viễn không tha thứ cho anh.

Trong vô thức, nước mắt cô lặng lẽ rơi, ướt nhòe hàng mi dài. Môi vẫn mấp máy gọi một cái tên trong cô đơn tê tái. Bạch Dĩ Hiên bỗng sững sờ, đôi mắt buồn của cô không mở, nhưng lại khiến người ta phải day dứt. Thật đẹp.

Bạch Dĩ Hiên lẳng lặng nhìn cô, thầm nghĩ Trình Phong Lữ dẫu sao cũng thật tốt số, anh đã gặp không biết bao nhiêu người luôn tươi cười trước mặt anh nhưng đằng sau không soi mói tài sản của anh thì cũng lăm le địa vị của anh. Thế giới ngầm là một nơi người ta uống máu thay cho những ly rượu, giết người thay cho những thú vui. Nhiều khi nhìn lại đôi bàn tay nhuộm một màu đỏ của mình, anh đã nhiều lần tự hỏi nó sẽ tiếp diễn đến bao giờ? Đến khi anh chết đi với linh hồn mãi mãi không được siêu thoát ư? Nếu như chuyện đó có xảy ra thật thì anh cũng chả lấy làm ngạc nhiên lắm. Nhưng với lòng khát khao nguyên thuỷ của con người, anh không biết sẽ có ai còn nhớ tên anh thay vì thanh danh của anh?

https://thuviensach.vn

Huống hồ là "sống vì anh", như cô đã nói với Trình Phong Lữ ngày hôm đó. Anh có sự rung động nhẹ, kể từ khoảnh khoắc thấy cô, ánh mắt tuyệt tình như tro tàn khi lửa tắt, hờ hững nói những lời lẽ vô tình mà chất chứa tang thương. "Người sẽ vì anh mà chết, anh có rất nhiều. Nhưng người đã vì anh mà sống, anh mất đi vĩnh viễn rồi." -- sẽ có người vì anh mà sống chứ, em có thể không?

Những kẻ sống trong tăm tối luôn chôn giấu khao khát ánh sáng dưới đáy lòng. Bạch Dĩ Hiên cũng vậy, trùm Mafia gì chứ, Bạch đại thiếu gia gì chứ, cũng chỉ là một người không ai biết, cũng không ai muốn lại gần trong bóng tối mà thôi.

-- Có thể sao, Chu Tử Đằng, em thì có thể sao?

Có cái gì đó lặng lẽ chớm nở, cũng có cái gì đó lặng lẽ vơi đi. Không gian vắng vẻ chỉ vang lên tiếng thủ thỉ của người con trai cùng tiếng thì thầm của người con gái. Có thể sao? Không ai biết được...

***

Bão đang kéo về từng đợt. Chúng ngạo nghễ đánh sấm rền vang oanh động cả bầu trời như lòng ai cũng đang rất hỗn độn, chúng mạnh mẽ xé toạc bầu trời ra làm hai, cũng như trái tim ai đó đã bị chẻ đôi. Mưa rơi mãi không ngớt, không biết là đang khóc than cho ai đó... Hay là đang muốn rửa trôi đi kí ức của ai đó...

Ngôi nhà im ắng chỉ có sự lặng lẽ đến đáng sợ quanh quẩn, không gian buồn bã chốc chốc lại ghé thăm. Thăm một người đàn ông có đôi mắt trống rỗng mãi nhìn về phía khung ảnh người con gái có nụ cười vô hồn. Ngụy Ngạo Quân mệt mỏi dựa vào giường bệnh của mẹ, tiếng máy đo nhịp tim của bà vẫn vang lên từng tiếng não lòng. Sao anh chưa bao giờ nhận ra... Anh chưa bao giờ có tất cả mọi thứ mỹ mãn như anh đã tự hào.

https://thuviensach.vn

Tiền tài, địa vị, danh vọng, hạnh phúc của anh, đã đi theo người con gái ấy xuống nấm mồ lạnh lẽo đã tự lâu. Tuyệt vọng nhẹ thấm không gian, anh đang rung động bởi thương đau bạt ngàn. Nên trách, trách ai? Nên khóc, khóc cho ai? Tất cả mọi chuyện, đều là những gì anh tạo nên.

Chu Tử Đằng... Cô có một cái tên rất đẹp. Cô với anh vốn là thanh mai trúc mã, đã luôn kề nhau từ khi mới tập tành viêt những con chữ đầu tiên. Cô bé ấy, ngay từ thuở nhỏ, đã luôn đi theo anh. Cô luôn sánh vai với anh, anh bước nhanh một bước, cô sẽ khoan thai bước tiếp hai bước, anh dừng lại, cô cũng sẽ đứng lại đợi anh. Anh lúc đó còn nghĩ, cô là con bé hiếu thắng kì lạ.

Chỉ những giây phút buồn lây đến giấc mộng như thế này, anh mới đau đớn nhận ra. Ngay từ những khoảnh khoắc ban đầu, cô đã luôn đồng hành đi bên anh, ông trời đã gửi cho anh một người luôn sóng vai với anh, luôn nhìn cùng anh một hướng, nhưng anh... lại rẻ rúng món quà đó...

Chu Tử Đằng là một cô gái thẳng thắn, miệng lưỡi lại rất sắc sảo, tính tình thì không quá nồng nhiệt. Không như Đường Vi Yên, người bạn hàng xóm thuở bé của cô. Vi Yên rất nhút nhát và yếu đuối, không có nét tinh khôn như Tử Đằng, tính nết cũng rất mềm mại, không mạnh mẽ, tự lập như Tử Đằng. Đem lại cho anh một cảm giác muốn che chở cho bóng dáng rụt rè luôn khuất sau lưng Chu Tử Đằng.

Anh tiếp cận Vi Yên nhiều hơn, lại rất thích cô luôn bẽn lẽn, ngại ngùng mỗi khi anh trêu chọc, luôn nghe lời, đồng tình với mọi ý kiến của anh, khi anh giận sẽ vội vã xin lỗi rối rít, khi bị bắt nạt sẽ chạy tới ôm anh mách lẻo. Cô là một thái cực hoàn toàn khác với Chu Tử Đằng. Với Tử Đằng, anh thật không có hứng thú đi trêu cô, cô là người luôn mạnh dạn phản bác ý kiến của anh, anh mắc lỗi cô cũng sẽ thẳng thừng chỉ điểm. Cô quá kiên cường và cứng rắn, anh muốn một người con gái sà vào lòng anh mỗi khi anh về chứ không muốn một người con gái tự tin khoác tay anh ở chốn đông người.

https://thuviensach.vn

Mẹ anh rất ưng ý và ngầm định cô là con dâu nhà họ Ngụy, ba anh sẵn đã có mối quan hệ tình thâm với ba cô, liền thúc đẩy anh tiến triển với Chu Tử Đằng. Tuổi trẻ bồng bột, anh bất mãn với sự sắp đặt của ba mẹ, liền càng thêm qua lại với Đường Vi Yên. Lửa gần rơm lâu ngày cũng bén, một đêm mảnh trăng tàn treo héo hắt sau làn mây, anh cùng Vi Yên, ăn trái cấm.

Anh mê luyến cơ thể còn đẹp đẽ, căng nở của cô đến điên dại. Cô mang lại cho anh một xúc cảm khoái lạ, một hứng thú nóng bỏng, khác với Chu Tử Đằng thủ thân như ngọc, một hai không muốn "ăn cơm trước kẻng". Anh say đắm trong hoan lạc với Đường Vi Yên, vì muốn được tiếp xúc thân mật với cô hơn, anh đã cãi lời ba, vứt đi truyền thống quân đội của nhà mình theo học ngành y chung với Vi Yên.

Suốt quãng thời gian đó, thời gian gặp Chu Tử Đằng ngày càng ít, ngày đêm mặn nồng với Đường Vi Yên thêm một nhiều. Dẫu gì cũng là người đã lấy đi tấm thân trong trắng của cô, anh muốn xỏ vào tay cô chiếc nhẫn cưới. Đó cũng là lúc Vi Yên thay đổi.

Vi Yên ngày càng đòi hỏi nhiều hơn, anh nghĩ người yêu với nhau vòi vĩnh một chút cũng không sao nên luôn đáp ứng cô. Phía bên gia đình, ba vẫn luôn thúc ép anh chuyện kết thông gia với Chu Tử Đằng. Anh mặc dù không thích sự gượng gạo này, nhưng vì uy thế của ba, anh không thể tỏ ra đối kháng. Dù gì thì với anh, Chu Tử Đằng có là vợ đi chăng nữa cũng chỉ là người chiếm nửa cái giường, ăn thêm một cái bát nữa thôi. Vì vậy, anh im lặng tức là đồng ý.

Một đêm trăng le lói núp sau ánh sao mờ, anh sửng sốt khi nhận được tin cô quen một vị đại gia giàu sụ. Anh tức giận gọi điện cho cô, nhưng khi nghe tiếng nức nở, khóc lóc của cô, anh lại mủi lòng, tin rằng lúc đó Đường gia khốn khó cô mới bất đắc dĩ như thế. Chu Tử Đằng chuyển đến sống cạnh căn hộ của anh, ngày nào cũng qua chăm sóc anh như một người vợ thực thụ. Bóng lưng đảm đang ấy anh đã quá quen thuộc, thế nhưng lại quên mất sự tồn tại của người con gái này.

https://thuviensach.vn

Thời gian thấm thoát thoi đưa, anh không đếm nổi mình đã dung túng cho Đường Vi Yên bao nhiêu lần và từ chối Chu Tử Đằng bao nhiêu lần. Chu Tử Đằng ngoài mặt là hôn thê của anh, nhưng giá trị của cô lại không bằng một tình nhân. Sự khoan dung của cô làm anh lầm nghĩ rằng đó là thứ anh nên nhận vì anh đáng được thế. Cho đến một ngày Đường Vi Yên nói với anh cô ấy đã có thai. Chu Tử Đằng, xin lỗi...

Lúc nào cũng vậy, người ta cứ nhân danh tình yêu để làm khổ nhau, rồi sau đó lại nhân danh niềm đau để làm khổ chính mình.

Mất đi Chu Tử Đằng, anh mới biết thế nào là niềm đau. Sao ngày đó nhất định phải cưới người mình yêu? Nếu như em không cùng anh đi chung một lối, có lẽ giữa hai ta sẽ chỉ là một đường thẳng song song. Anh sẽ không tổn thương em, em cũng sẽ không tàn nhẫn với chính mình đến thế. Tử Đằng, anh không hối hận vì đã không yêu em, anh chỉ hối hận vì đã không trân trọng em. Điều đáng tiếc nhất trên cuộc đời không phải là đánh mất người mình thương, mà điều đáng tiếc là vì một người không thương ta, ta lại đánh mất chính mình.

Vi Yên vốn chưa từng yêu anh, anh cũng vốn chưa từng yêu cô ta, hai người vì không dám đối diện với sự thật chưa- từng- yêu nên mới huyễn hoặc nhau như thế. Lạc lối. Vi Yên sai vì ham muốn vị kỷ của mình, còn anh sai, vì đã để lỡ Tử Đằng...

Giờ đây anh chẳng còn gì cả. Gia đình, đã tan nát, sự nghiệp, đã tàn hoang, ngay cả bản thân mình, anh còn không dám đối mặt, anh phải dùng con mắt nào để nhìn nhận cuộc đời? Con người ta khi nhận ra cuộc sống trở nên vô giá trị, hoặc là họ tự tử, hoặc là họ đi. Đi, anh phải đi về đâu? Chết, nơi nào sẽ chấp chứa anh? Anh... không có mục đích sống, có chăng là vì người mẹ đang thoi thóp ở kia. Tử Đằng, như vậy đã đủ chưa? Nhân quả thường đến muộn làm cho người đời tưởng thế gian không có báo ứng. Giờ thì anh đã lĩnh đủ mọi tang thương rồi, như vậy đã đủ chưa, Tử Đằng?

https://thuviensach.vn

Chu Tử Đằng đã đi không để lại cho Ngụy Ngạo Quân một lời nhắn. Ngụy Ngạo Quân chưa từng hay biết rằng, ngày ấy người cô muốn giết không phải là anh, mà là Đường Vi Yên. Có đôi khi, những người mà ta để ở gần mình nhất, sẽ là người dễ dàng tổn thương ta hơn, sự phản bội của tình bạn có lẽ còn đau đớn hơn sự ruồng bỏ của tình yêu. Ngụy Ngạo Quân đã để người con gái ấy trong cô đơn quá lâu, cho đến một ngày cô ấy thích ứng được điều đó, cô ấy đã không cần đến anh nữa rồi.

Nắm trong tay mảnh giấy báo kết quả nhiễm HIV, Ngụy Ngạo Quân lẳng lặng cười một nụ cười u ám đến thê lương.

-- Tử Đằng... anh đang đến với em đây... Lần này, anh sẽ đi cùng em quãng đường của hai ta...

Ở một nơi xa cách muôn trùng, nơi bánh xe đang dần dần chuyển hướng, Bạch Dĩ Hiên gục đầu thiếp đi bên cạnh cô. Khi thời gian chầm chậm trôi nương theo giấc ngủ, anh nghe Chu Tử Đằng khe khẽ nói trong mông lung:

-- Thật xin lỗi... quãng đường ấy, anh phải tự đi thôi...

https://thuviensach.vn

TỬ ĐẰNG KHÔNG NỞ LẦN HAI - KHÔNG CÒN LÀ NỮ PHỤ

Ka La Ra

dtv-ebook.com

Chương 22: Tử Đằng_ Tôi Muốn Em

CHAP 24:

Chu Tử Đằng như trải qua một cơn chiêm bao huyền bí, đôi mắt cô nặng trĩu, như muốn chôn vùi cô vào giấc ngủ vĩnh hằng. Chu Tử Đằng nâng lên mí mắt, mọi thứ xung quanh như nhòe đi, hư hư ảo ảo, cô không biết mình đang lưu lạc ở chốn nào.

-- Nằm xuống!

Giọng nói kiệm từ trầm thấp nhưng đầy ma lực vang lên đánh thức cô. Cô quay người lại thì thấy một người đàn ông xung quanh mình bao phủ một thứ uy lực u ám, đôi mắt người đó sâu hoắm nhìn không ra tâm tư, dáng vẻ toát lên khí chất cao quý mà đáng sợ như Tử thần. Bạch Dĩ Hiên đáp lại ánh mắt không gợn sóng của Chu Tử Đằng, anh đang cố gắng áp chế sự hỗn loạn trong lòng chưa từng có của mình.

Anh biết, đây không chỉ đơn giản là hứng thú, anh biết thứ mình muốn. Bạch Dĩ Hiên thinh lặng chờ đợi phản ứng từ cô, các cô gái thức dậy trong phòng anh, một thì nháo nhào lên vu anh bắt cóc cô ta, hai là lầm tưởng hai người đã phát sinh chuyện gì rồi ầm ĩ lên, ba là bắt đầu náo loạn lên như nạn nhân. Anh đã quá quen với việc này, chỉ là không ngờ tới phản ứng của cô.

Chu Tử Đằng nhìn Bạch Dĩ Hiên, cô im lặng hồi lâu rồi nhẹ nhàng rời giường, cúi đầu tỏ ý cảm ơn, không một lời náo động, không một tiếng kết

https://thuviensach.vn

tội anh. Điều này làm Bạch Dĩ Hiên rất bất ngờ, đây là một phong thái mà cô gái 20 tuổi có sao. Điềm tĩnh mà hòa nhã đến lạ thường. Chu Tử Đằng ngẩng đầu lên, thanh tao cất lời:

-- Cảm ơn vì đã cứu tôi khi tôi ngất lịm đi. Tôi bây giờ hoàn toàn ổn, không dám phiền đến Bạch thiếu nữa.

-- Không nghĩ tôi hại cô?

-- Tôi lại không nghĩ anh sẽ làm thế. Anh chẳng cần động tay cũng sẽ khiến tôi tiêu, không uổng anh lại mang tôi về khi tôi ngất. Tôi nhẽ ra phải cảm ơn anh.

-- Em tin tưởng tôi?

-- Tôi tin tưởng ở danh dự của Hắc đạo

-- Lần đầu tiên tôi nghe có người nói Hắc đạo là nơi đáng để tin tưởng.

-- Đây cũng là lần đầu tiên tôi nghe anh nói câu dài đến thế.

Bạch Dĩ Hiên nghe cô nói thế thì cũng bật cười. Hôm nay anh ba lần phá lệ vì cô, cô là người đầu tiên khiến anh phải thu lại một kế hoạch mà anh đã phân bố thi hành, một tác phong không bao giờ có sau bao nhiêu năm lăn lộn Hắc đạo, là người phụ nữ đầu tiên bước chân vào Bạch gia mà còn là tự tay anh đưa vào, cũng là người đầu tiên khiến anh phải tốn nhiều lời "vàng ngọc" đến thế.

Một Chu Khuynh Cơ sống gần anh 3 năm cũng không có sự đãi ngộ bằng cô gái chỉ mới gặp anh 3 tiếng này. Bạch Dĩ Hiên đặt ánh nhìn lên gương mặt thắm xuân nồng của gái đôi mươi, kiều diễm mà tươi tắn như một bông hoa khoe sắc chớm nở, là cô gái này đã giành được sự ưu ái của ông nội anh, là cô gái này đã khơi gợi nên sự tò mò trong anh. Còn trẻ, mà đã thông minh như thế, còn trẻ, mà đã tuyệt tình như thế.

https://thuviensach.vn

-- Em định trả ân tôi thế nào?

-- Trả ân? Tôi nghĩ chúng ta sòng phẳng cả rồi. Sở dĩ anh ra tay giúp tôi vì không muốn phiền phức thôi. Lúc tôi đi tôi vẫn còn khỏe mạnh, sau khi ra khỏi xe anh tôi lại ngất. Vậy chẳng phải mọi người sẽ nghi ngờ anh đã làm điều gì đó với tôi sao? Anh cũng chẳng phải người ngại điều ra tiếng vào, nhưng dẫu gì thì tránh một câu hỏi của Bạch lão gia vẫn hơn.

Bạch lão gia, cháu xin lỗi, cháu không muốn lợi dụng ông nhưng cháu trai ông đáng sợ quá. Xin ông phù hộ cho cháu! Chu Tử Đằng ngoài mặt thì tỏ vẻ bình tĩnh, thản nhiên đối đáp với Bạch Dĩ Hiên nhưng trong lòng thì đang vô cùng bấn loạn. Cô đang đứng trước một thủ lĩnh băng đảng Mafia giết người không cần chớp mắt, mạng sống của cô được đo đếm từng giây, từng phút khi phải đối mặt với người đàn ông nguy hiểm này. Cô tuy có Bạch lão gia làm chỗ chống phía sau nhưng cô không nghĩ Bạch lão gia sẽ vì cô mà sứt mẻ tình thân với hắn, huống chi cô lại đụng tới Chu Khuynh Cơ - nhân tình duy nhất của hắn hiện tại, được an toàn thoát khỏi đây, cô nhất định phải đi xem lại tử vi của mình.

Chu Tử Đằng ngay từ lần đầu gặp đã hoạch định Bạch Dĩ Hiên là xã hội đen tàn bạo cần phải tránh xa, hoàn toàn không để ý ánh mắt anh khi nhìn cô đã dịu đi vài phần lãnh cảm. Bạch Dĩ Hiên thấy cô đề phòng mình như thế thì lòng dâng lên chút không vui. Chu Tử Đằng, em khác biệt đến mức phiền toái.

-- Chu tiểu thư không biết rồi. Điều tôi muốn làm, có ông nội ngăn cản đi chăng nữa tôi cũng mặc kệ.

Chu Tử Đằng nghe Bạch Dĩ Hiên lãnh đạm như thế thì trán không khỏi toát ra một tầng mồ hôi. Có khi nào đây là kế hoạch của hắn không, cô được hắn đưa về biết thự riêng chẳng phải sẽ dễ dàng thủ tiêu cô hơn sao? Lòng Chu Tử Đằng không khỏi chạnh lại, thật không ngờ, Hắc đạo giết người cũng phải kỳ công đến thế. Chu Tử Đằng đăm chiêu suy nghĩ những

https://thuviensach.vn

gì biểu cảm đều sơ suất vẽ lên mặt, Bạch Dĩ Hiên nhìn ra tâm tư cô thì mặt không khỏi đanh lại. Anh đã làm gì để cô sợ đến thế, lại nghĩ anh là kẻ tiểu nhân như vậy?

-- Trước sau em đều nghĩ tôi cứu em là muốn hại em. Em sợ tôi?

Sợ! Không sợ sao được, trước kia thấy mấy tên cướp quèn thôi cô cũng cuống quýt cả tay chân, giờ lại có diễm phúc diện kiến luôn cả trùm Mafia. Nữ nhân trong ngôn tình ngay cả những cô gái bình thường không những không sợ Hắc đạo mà còn có thể gần gũi tiếp xúc thân mật với họ, còn cô gặp hắn lại bủn rủn cả tay chân. Cô gái nào gặp hắn chắc sẽ nghĩ mình vinh hạnh lắm, nhưng thứ lỗi cho tâm hồn 30 già cỗi của cô, cô còn chưa đủ trình độ để đánh cờ với thần Chết. Cố gắng áp chế những rối loạn trong lòng, Chu Tử Đằng thầm bắt mình phải tỉnh táo và bình tĩnh không chọc giận hắn, cố dùng những lời lẽ mềm nhẹ nhất:

-- Anh là người đứng đầu tổ chức Mafia, một cái phẩy tay của anh cũng đủ làm rung chuyển cả thế giới. Một cô gái nhỏ bé như tôi sao có thể không e ngại trước quyền lực của anh. Tôi vốn với anh không thù cũng chẳng oán, chỉ sợ nếu anh đòi tôi báo ân, luận về tầm vóc của anh, tầm cỡ như tôi không biết bao giờ mới thỏa cái ân của anh. Xin thứ lỗi vì đã làm phiền anh, nhưng nếu anh để tôi bước khỏi ngưỡng cửa này, tôi cam đoan sẽ không xuất hiện trong cuộc sống của anh dù chỉ là một khắc.

Bạch Dĩ Hiên nghe cô nói thế thì cau mày lại. Cái miệng nhỏ kia một lời là một lời phân chia ranh giới giữa cô và anh, cái gì là địa vị cô không bằng anh, cái gì là hai người không ân không oán, cái gì là không xuất hiện trong cuộc sống của anh một lần nữa, mới gặp đã cắt đứt ngay không để phát sinh quan hệ sao? Cô gái nhỏ, em cũng thật giỏi, tuy nhiên, tôi là người bắt đầu mối quan hệ này thì chính tay tôi sẽ tự tay kết thúc nó, không đến lượt em.

https://thuviensach.vn

Để con mồi vụt khỏi tay khi đã dâng đến cửa miệng không phải là tác phong của anh. Chu Tử Đằng còn đang hoang mang thì đã thấy Bạch Dĩ Hiên đứng dậy, một bước rảo về phía cô là một lần cô cảm thấy có thứ áp lực đè cô xuống. Cô bất giác lùi về phía sau như đang chạy trốn khỏi một con dã thú, cho đến khi đụng đến cạnh giường, cô mới giật mình cố giữ thăng bằng để không bị ngã xuống. Chu Khuynh Cơ, cô rất lợi hại khi có thể ở bên anh ta lâu như vậy, tôi tôn vinh tấm lòng dũng cảm của cô, giờ thì tự dành một phút mặc niệm cho mình. Biểu cảm biến hóa đa chiều của cô làm Bạch Dĩ Hiên thấy thật buồn cười, kẻ khác sợ anh anh sẽ lấy đó làm tự hào, nhưng cô sợ anh lại làm anh có chút chột dạ.

-- Nếu như tôi vẫn muốn em phải trả ân?

-- Vậy anh nói đi. Anh muốn Nhà Trắng? Tháp Pisa? Lăng mộ Tần Thủy Hoàng? Hay núi Olympia?

-- Tôi muốn em!

Bạch Dĩ Hiên không để Chu Tử Đằng kịp phản ứng liền bước tới ghì chặt gáy của cô, đặt đôi môi của mình lên cái miệng nhỏ đang thao thao bất tuyệt kia. Chu Tử Đằng kinh hãi trợn tròn mắt, Bạch Dĩ Hiên siết chặt người cô làm cô không kịp phản ứng, mà cô cũng chẳng còn tâm tư để nhận thức chuyện gì đang xảy ra, mọi thứ ập tới quá nhanh. Bạch Dĩ Hiên lúc đầu chỉ là muốn tới chặn cái miệng kiêu kỳ cứ hay thích phát ra những lời khiến người ta hụt hẫng kia, nào ngờ khi miệng lưỡi anh càn quấy trong khoang miệng của cô, chết tiệt, anh không dứt ra được!

Bạch Dĩ Hiên hôn rất cuồng nhiệt như đang tham lam lấy trót hết tư vị ngọt ngào của đôi môi căng mọng kia. Đường lưỡi anh quấn quýt lấy lưỡi cô tạo nên âm thanh mờ ám, anh điên cuồng cắn mút hai cánh môi mọng nước, hút lấy hết vị thơm ngọt của gái mới lớn. Như thuốc phiện, anh say đắm trong hương vị mới lạ này. Bạch Dĩ Hiên trước giờ luôn là người thuộc

https://thuviensach.vn

phái hành động, rào trước đón sau, chỉ cần khiến anh có chút ham muốn, cho dù rất nhanh, anh cũng sẽ nắm bắt nào mà thỏa mãn mình.

Bạch Dĩ Hiên hạ người xuống, môi lưỡi giao với cô càng thêm càn rỡ, anh siết chặt eo cô lên khiến cô áp sát vào anh, cảm nhận được từng đường cong mềm mại mà đầy đà gợi tình. Hơi thở cô ấm nóng làm kẻ đã làm quen với giá lạnh như anh thêm khao khát.

Anh rời đôi môi đỏ mọng kia, thấy khuôn mặt bình thường không một chút động tình kia đang dùng ánh mắt chán ghét được che giấu rất sâu nhìn anh. Nụ hôn cuồng dã qua đi, Chu Tử Đằng lẳng lặng nhìn Bạch Dĩ Hiên như đang đăm chiêu một điều gì đó. Nói cô thích thú, cô chẳng hề nồng nhiệt đáp lại nụ hôn của anh, nói cô kinh tởm, còn chưa thấy cô lấy tay chùi đi. Bạch Dĩ Hiên trong lòng cũng đang rối như tơ vò.

Đáng chết! Tại sao lại hôn cô gái này, nếu khả năng kiềm chế không cao, suýt chút nữa đã đắm chìm luôn trong đó. Anh còn đang ổn định lại tinh thần thì Chu Tử Đằng đột nhiên cung kính cuối xuống:

-- Bạch thiếu, coi như tôi đã thỏa mãn món nợ ân oán này của anh, vậy từ giờ hai chúng ta, ngoài là người sống cùng một bầu trời ra, là kẻ dưng người lạ. Nếu có thể, xin anh hãy giúp chuyển giùm tôi tới Bạch lão gia, nói rằng tôi biết ơn vô cùng hồng phúc của ngài.

Bạch Dĩ Hiên nghe cô trôi chảy nói vậy thì mặt không khỏi tối sầm lại. Còn tưởng tại sao cô nhu thuận để anh chiếm tiện nghi như thế, là để trả cái gọi là "Tôi muốn em" của anh sao?! Căn phòng như giảm đi vài độ, Chu Tử Đằng cũng thấy rờn rợn trong người. Gì vậy, chẳng phải hắn nổi tiếng trong tình trường với việc chơi vờn ai xong là vứt đi không thèm đoái hoài nữa sao?

Chính cô đã hạ mình để hắn chiếm tiện nghi như thế, cũng đã khỏi phiền mà đi luôn cho mau, hắn còn dùng cái biểu cảm như giết người ấy

https://thuviensach.vn

làm gì? Chu Tử Đằng, vẽ người vẽ mặt khó vẽ xương, biết người biết mặt khó biết lòng, tuyệt nhiên không hiểu nổi Bạch Dĩ Hiên. Chỉ thấy anh nhếch lên một nụ cười nguy hiểm, kết án cho những năm tháng tiếp theo của cô:

-- Dễ vậy sao?

https://thuviensach.vn

TỬ ĐẰNG KHÔNG NỞ LẦN HAI - KHÔNG CÒN LÀ NỮ PHỤ

Ka La Ra

dtv-ebook.com

Chương 23: Tử Đằng_ Tôi Biết Em

CHAP 25:

Chu Tử Đằng nghe Bạch Dĩ Hiên nói như thế thì máu như đông cứng lại. Bạch Dĩ Hiên nhìn cô chằm chằm chờ phản ứng của cô, không gian im lặng đến kì lạ, dường như có thể nghe được tiếng tim đập của hai người. Chu Tử Đằng tự dành một phút mặc niệm cho mình xong, liền co chân chạy, đẩy mạnh cánh cửa ra làm Bạch Dĩ Hiên giật mình phản ứng không kịp.

Cái cô gái này, có biết đây là đâu không hả! Chu Tử Đằng mở mạnh cánh cửa ra thì liền mất đà chập té xuống. Thì ra cái căn phòng này là phòng cao nhất của biệt thự, khổ nỗi mở cửa phòng này ra là gặp ngay cái cầu thang cao vun vút. Tên nào xây cái nhà quái đản thế!? Chu Tử Đằng hốt hoảng hét lên, còn tưởng mình sắp ngã chúi xuống thì cảm nhận được có một cánh tay lực lưỡng nhanh nhẹn vòng qua eo cô ôm cô lại áp sát cô lên cửa phòng.

Bạch Dĩ Hiên ghì Chu Tử Đằng trên cửa, vây hãm cô lại trong vòng tay của mình, khoảng cách mặt của hai người gần nhau được tính bằng milimet. Chu Tử Đằng có thể nhìn sâu vào đôi mắt màu xanh đen thăm thẳm như đại dương muôn trùng của anh, tựa như cô đang lênh đênh trên đó. Bạch Dĩ Hiên mơ hồ ngửi thấy mùi tử đinh hương nhè nhẹ phảng phất của cô, cô cũng thật sơ sẩy, nếu anh không phóng tới ôm cô lại, chắc cô đã té chết rồi.

https://thuviensach.vn

-- Hai lựa chọn. Làm tình nhân của tôi, hoặc tôi sẽ đẩy em xuống.

Chu Tử Đằng nghe hắn bá đạo tuyên bố như thế thì liền ngớ người ra. Có cái kiểu áp bức như thế này nữa sao? Đã sa vào tay giặc tất sẽ không yên, cô ngẫm nghĩ thấu đáo hồi lâu, cuối cùng cũng thở dài nói:

-- Thôi được, tôi đồng ý với anh.

Bạch Dĩ Hiên nghe cô quyết định như vậy thì lòng cũng có chút đắc ý. Đang định khen cô biết nghe lời thì nghe cô buông thêm một câu:

-- Tôi sẵn sàng rồi. Anh đẩy tôi xuống đi!

Lần này mặt Bạch Dĩ Hiên xám lại đến rợn người. Người con gái này, luôn làm anh phải tức điên lên mới vừa lòng.

-- Em nhất quyết không chịu làm nhân tình của tôi? Em tưởng tôi không nỡ đẩy em xuống?

-- Sống chết có số.

Chu Tử Đằng cũng đã một lần gặp quan tài rồi, lá gan cũng đã chai sạn không ít. Bạch Dĩ Hiên nghẹn lời không biết phải làm gì với người con gái đang đứng trước mặt mình. Cứ giữ cô lại thế này, anh e sớm muộn gì Bạch Dĩ Hiên sẽ không còn là Bạch Dĩ Hiên nữa. Anh kìm nén hồi lâu, cuối cùng mới rời đi khỏi người cô, thở ra một tiếng:

-- Em đi đi. Nếu để tôi gặp lại em một lần nữa thì...

-- Không cần phải nhắc nhở đâu. Tôi chắc chắn sẽ không kiếm chuyện đến gặp anh! Vĩnh biệt, Bạch thiếu!

Không để Bạch Dĩ Hiên nói xong, Chu Tử Đằng thoát khỏi vòng tay anh liền một mạch chạy xuống thật nhanh, vừa chạy vừa nói to rồi sau đó biến mất dạng sau cánh cửa. Sự việc diễn ra chỉ trong vài phút, căn nhà

https://thuviensach.vn

lộng lẫy mới hãy còn hai người rôm rả giờ chỉ còn Bạch Dĩ Hiên trơ trọi đứng đó.

Nghĩ đến tất cả những chuyện diễn ra vừa rồi, lại nhớ tới nụ hôn cuồng dã với cô, miệng anh không khỏi nhếch lên một nụ cười. Em không kiếm chuyện đến gặp tôi thì tôi sẽ gây chuyện để em đến tìm tôi. Chu Tử Đằng, lưới trời tuy thưa mà khó lọt.

Chu Tử Đằng cứ mải miết chạy mà không hay biết rằng, dù có chạy xa đến đâu, cô vẫn sẽ còn trong tầm ngắm của anh. Chu Tử Đằng chạy ra đến đầu đường, vội vã bắt taxi trở về Dinh thự Esmeé. Tính từ lúc cô rời khỏi nhà đến giờ là 4 tiếng rồi, trời còn chưa sáng hẳn, hi vọng mọi người chưa thức giấc, cô không muốn làm kinh động họ. Chỉ mất chừng mười lăm phút, xe đã đỗ trước cổng gia tộc Esmeé.

Nhận thấy mọi người vẫn chưa ai thức dậy, cô mới rón rén bước vào, cẩn thận tránh đám gia nhân, suôn sẻ trở lại phòng mình, vờ như chưa có chuyện gì xảy ra. Sáng hôm đó, vẫn là không khí nào nhiệt, rộn ràng của gia đình, Chu Tử Đằng vui vẻ thưởng thức bữa sáng với cả nhà. Cậu Roussel đã bàn bạc ổn thỏa với cô về việc ra mắt thương hiệu thời trang "Glycine" của cô làm cô háo hức không thôi. Ông ngoại cô còn động viên chúc mừng cho sự nghiệp của cô, còn dám chắc tên tuổi nhà thiết kế "Wisteria" sẽ phủ sóng khắp toàn cầu.

Camellia thì lưu luyến không nỡ cho cô về nước trưa nay, còn hậm hực chuyện cô không chịu nán lại thêm vài ngày. Hai cậu nhóc Andrew và Audrey nghe vậy cũng buồn hiu, liền giương to đôi mắt long lanh hướng về cô:

-- Chị xinh đẹp, sao chị không ở chơi thêm? Chị xinh đẹp ghét Paris sao?

https://thuviensach.vn

-- Không phải vậy Andrew. Chị còn phải về nước để chuẩn bị ra mắt thương hiệu thời trang của chị.

-- Chị cực kì xinh đẹp à, tụi em đi theo với có được khôngggggggg?

Chu Tử Đằng nghe hai cậu nhóc nũng nịu nói vậy thì cũng rất muốn dắt hai đứa nhóc theo, ở đó cô lẻ loi một mình cũng rất buồn. Phu nhân Marguerite thấy thế thì liền cười bảo:

-- Tất nhiên là được. Wisteria, phiền con trông chừng hai đứa tiểu quỷ này rồi.

-- Thật sao? Cảm ơn dì nhiều lắm!

-- Yeahhhhh!!! Con yêu mẹ quá đi!

Andrew và Andreis được mẹ cho phép thì mừng quýnh lên, lần đầu được xuất ngoại khiến hai cậu bé vô cùng phấn khích. Chu Tử Đằng cũng rất vui nhìn phu nhân Marguerite tràn đầy cảm ơn. Camellia thấy vậy thì không khỏi phụng phịu hướng sang ba mình:

-- Con cũng muốn!

-- Camellia, vậy buổi diễn thuyết toàn trường cuối tuần thì sao? Ba sẽ cho con đi tháng sau, sẵn tiện đón em về luôn.

Cô bé nghe vậy thì cũng thôi không vòi vĩnh nữa. Chu Tử Đằng quây quần với cả gia đình suốt buổi, ăn sáng xong thì đi dạo phố với Camellia và phu nhân Marguerite, đến trưa thì được thưởng thức những món ăn ngon tuyệt mà cô không ngờ đó là do cậu Roussel nấu. Đến xế chiều thì cô lại vào thư phòng trò chuyện và học hỏi kinh nghiệm trường đời từ ông. Thoáng cái đã hết một ngày, đã đến 7h tối, cô cùng Andrew và Andreis hành lí lớn nhỏ ra sân bay trong sự đưa tiễn rất "nhiệt liệt" của mọi người. Pháp. Cô sẽ nhớ nơi này.

https://thuviensach.vn

Thoát khỏi sự dè chừng của bố mẹ, hai cậu bé Andrew và Andreis liền phát huy hết khả năng quậy phá của mình làm Chu Tử Đằng đứng ngồi không yên. Andrew khi thì lại luôn dẻo miệng khen mấy cô tiếp viên hàng không đi ngang qua làm mấy cô gái trẻ vui đến đỏ cả mặt. Andreis thì lại kè kè bên cạnh cô, mắc sắc như dao trừng chàng trai ngồi ghế kế bên có ý định bắt chuyện với cô. Suốt chuyến bay, cô thật sự phải khổ với hai đứa.

Chuyện là thế này, khi vừa bước lên sân bay, anh chàng người nước ngoài ấy đã để ý cô, vừa hay lại ngồi ở hàng ghế bên kia nên rất tiện làm quen, nếu như hai thằng nhóc này không chen vào:

-- Xin chào cô, tôi là Edward, hân hạnh được làm quen. Tôi có thể biết tên cô không? -- anh chàng tên Edward thân thiện hỏi bằng tiếng Anh

-- Chị ấy tên là Hyuga. -- Andrew "vô cùng niềm nở" đáp lại. -- Hyuga Hinata.

-- À... nhóc là em trai sao? Chị em... có cái tên khá đặc biệt nhỉ. Uhm... nhóc có biết số điện thoại của chị "Hyuga" không? -- Edward véo má Andrew một cái rồi nháy mắt với cô.

-- 0914141666. -- Audrey không ngần ngại nói ra một dãy số. Mà hình như đó không phải là số của cô.

-- Số chị em dễ nhớ nhỉ. -- Edward vui vẻ bấm điện thoại lưu dãy số.

-- Số điện thoại nhà tang lễ tất nhiên phải dễ nhớ rồi. -- Andreis hồ hởi đáp lời-- Tại ông chủ tiệm đó đang ế khách nên dạo này ông ấy quảng cáo rầm rộ lắm. Nếu anh là khách hàng thứ 100 thì sẽ được giảm giá 50 % số tiền. Ông ấy bảo vậy đấy, mà từ đó đến giờ chắc cũng tầm 99 người rồi...

-- A... thôi cảm ơn nhóc. Anh không muốn làm người thứ 100 đâu. Chúc ba chị em có chuyến bay vui vẻ... -- Nói xong Edward mặt cắt không còn một giọt máu thu người lại an tọa trên vị trí ngồi.

https://thuviensach.vn

Andrew và Audreis phá bĩnh người ta xong thì liền quay lại chớp chớp nhìn cô ý bảo "Chị khen em đi" làm cô cũng thật không biết nói sao với chúng. Andrew còn ra vẻ hùng hổ chắc nịch buông thêm một câu:

-- Chị xịn đẹp cứ yên tâm. Kẻ nào muốn làm quen với chị, phải qua cửa hai chúng em đã. Em sẽ không nương tay đâu nên chắc chắn chồng tương lai của chị sẽ là một người rất xuất sắc!

-- Đúng vậy đấy chị cực kì xinh đẹp!

Tử Đằng nghe hai đứa nhóc hí hửng nói xong thì cũng không biết nên vui hay nên buồn. Kiểu này, chắc cô ế chồng dài dài quá. Cũng tại Biệt thự Bạch gia, Bạch Dĩ Hiên đang ngồi nhàn nhã uống rượu bỗng mí mắt giật nhẹ vài cái. Anh khẽ nhăn mặt, sao cứ thấy có gì đó không ổn. Trình Phong Lữ ở nơi phương xa kia cũng vừa bước chân ra khỏi nhà liền cảm nhận được một luồng gió lạnh thổi ngang. Hình như, có điềm chẳng lành với tình duyên của anh rồi. Chỉ chắc chắn một điều rằng, những ngày tháng sau, sẽ không bình thường chút nào.

https://thuviensach.vn

TỬ ĐẰNG KHÔNG NỞ LẦN HAI - KHÔNG CÒN LÀ NỮ PHỤ

Ka La Ra

dtv-ebook.com

Chương 24: Tử Đằng_ Âm Mưu

CHAP 26:

Đã về lại nơi thành phố mĩ lệ. Cuộc quảng bá nhãn hiệu thời trang Glycine rầm rộ mấy ngày nay làm các cô nàng sành thời trang đứng ngồi không yên. Sản phẩm đính tên Glycine đang chiếm lĩnh thị trường thời trang, áp đảo các nhãn hiệu khác một cách bất ngờ. Những chiếc đầm do nhà thiết kế giấu mặt Wisteria thiết kế luôn khẳng định được đẳng cấp của mình, sánh ngang tầm với những nhà thiết kế trong ngành đã lâu làm đơn đặt hàng gửi về cho Chu Tử Đằng ngày càng nhiều.

Cả thành phố này đang sục sôi vì buổi trình diễn thời trang diễn ra tối nay do công ty đệ nhất Catwalk Pháp Vulgaris tài trợ, nhằm đánh bóng thêm tên tuổi của nhãn hiệu Glycine. Ai cũng biết một show diễn mà công ty Vulgaris đứng tên tầm cỡ đến nhường nào, nhiều nhà thiết kế nổi tiếng hiện nay cũng phải nhờ công ty này quảng bá sản phẩm mới của mình. Thế mà lần này show diễn lại được tổ chức ở đây, lại quảng cáo cho một nhãn hiệu mới ra mắt khiến mọi người càng thêm háo hức, thêm mong đợi. Các quý tiểu thư cũng nhân dịp mà sửa soạn, sẵn tiệc lôi kéo nhà thiết kế Wisteria làm stylist riêng cho mình khiến buổi trình diễn thời trang càng thêm rộn ràng.

-- Lưu Ly, shot ảnh này đẹp quá! Em chụp không chừng còn điêu luyện hơn cả thợ chụp ảnh.

https://thuviensach.vn

-- Tất nhiên rồi! Em vô cùng tự tin với món nghề này đấy! Đợi mà xem, em nghe nói hơn 5% quần áo chị bán ra là do Chu Khuynh Cơ mua đấy. Cô ả mà biết Nhà thiết kế những chiếc đầm cô ta mặc Wisteria là chị thì sao nhỉ?

-- Thời gian sẽ trả lời!

Mới ngày trước cô đã chiêu mộ Mạc Lưu Ly về làm thợ chụp ảnh cho mình, cô bé vô cùng ngạc nhiên trước tài thiết kế của cô còn cô thì cũng rất đỗi bất ngờ trước tài năng chụp ảnh của cô bé. Công ty Glycine mở ra được vài tháng đã tuyển dụng được nhiều người có năng lực và nhiệt tình khiến Công ty ngày một phát triển.

-- Thưa cô Tử Đằng, đã xế chiều, cô cũng nên thay trang phục dự tiệc.

Dahlia lên tiếng nhắc nhở, Chu Tử Đằng quá say mê công việc mà quên béng mất tối nay có buổi trình diễn thời trang của mình. Dahlia Daisy là cô thư ký đáng tin cậy mà cậu Roussel đã tuyển cho cô, cũng là người thay cô ra mặt mỗi khi có phỏng vấn nên mọi người tưởng rằng Dahlia chính là chủ nhân công ty Glycine. Tối nay đã đến lúc cô đính chính lại với tất cả, hãy chờ đó, những người đã từng khinh thường tôi!

Đêm. Trên trời sáng lấp lánh những vì sao, dưới này cũng sáng trưng ánh đèn flash nhấp nháy. Các quý cô trưng diện lộng lẫy hòa với vẻ hào hứng của buổi tiệc, chỉ một lúc lâu sau, đại sảnh công ty Glycine đã rộn ràng đầy ắp người. Trên sàn catwalk, các cô người mẫu xinh đẹp vẫn đang chuyên nghiệp trình diễn những chiếc đầm do nhà thiết kế Wisteria thiết kế làm người xem ở dưới không khỏi trầm trồ khen ngợi vì đẳng cấp thời trang của nhãn hiệu Glycine.

Hôm nay Chu Khuynh Cơ cũng đến. Vẫn là phong cách xa hoa kiêu diễm, vẫn là gương mặt trong sáng tuyệt đẹp, Chu Khuynh Cơ đỏng đảnh bước vào dự tiệc, thực chất là đến tìm hiểu công ty mới này, không hiểu sao

https://thuviensach.vn

khi nghe đến công ty Glycine ra mắt nhãn hiệu thời trang, sắc mặt ba cô trầm trọng hẳn. Chu Khuynh Cơ bước vào, ánh đèn flash dí lên trên người cô ả. Dạo gần đây Chu Khuynh Cơ rất nổi tiếng nhờ vụ scandal lần trước, không có Trình Phong Lữ chống lưng, không có Bạch Dĩ Hiên ra mặt, càng không có Chương Du Thần bảo hộ, chuyện thị phi của Chu Khuynh Cơ ngày càng được phơi bày.

Chu Khuynh Cơ bị mất hình ảnh trước công chúng, điều đó càng làm cô nàng thêm ghét cay ghét đắng Chu Tử Đằng, nhưng vì đã trót đeo chiếc mặt nạ "hiền lành, nhu thuận", cô không thể manh động. Mọi người xung quanh bắt đầu to nhỏ, có những kẻ còn chế giễu cô đã thất thế, cô khinh, cùng lắm chỉ là lũ gió chiều nào theo chiều ấy thôi. Để xem, Chu Khuynh Cơ cô sẽ khiến họ lại vây quanh mình bằng cách nào, dễ gì cô để yên cho Chu Tử Đằng! Bữa tiệc diễn ra vô cùng sôi động, có các ca sĩ nổi tiếng về hát đệm cho phần catwalk, đám phóng viên tới phỏng vấn, chụp hình tới tấp, các vị khách mời thì cũng nhập tiệc vừa uống rượu vừa nói cười.

Ánh đèn bỗng dần dần tắt đi, Dahlia bước lên sân khấu trang trọng lên tiếng:

-- Tôi biết ở đây có không ít các cô và các quý ngài đã khoác lên người những sản phẩm thời trang đính tên chúng tôi. Tôi xin chân thành cảm ơn mọi người vừa qua đã ủng hộ và dành nhiều sự hài lòng cho công ty Glycine chúng tôi. Hôm nay, để cảm ơn mọi người, nhà thiết kế Wisteria, cũng là Tổng giám đốc thực thụ của Glycine sẽ ra mắt với tất cả những vị khách có mặt ở đây.

Dahlia vừa dứt lời, phía dưới mọi người không khỏi ồ cả lên, họ càng thêm tò mò, háo hức muốn được thấy mặt nữ thiết kế Wisteria tài hoa mà bí ẩn. Ánh sáng mờ ảo từ từ phủ lên bóng người một cô gái trên sân khấu khiến mọi người càng thêm nôn nao, xung quanh hoa giấy bắn tứ tung, đèn chiếu rõ mặt cô gái. Chu Tử Đằng mỉm cười tự tin đứng trên sân khấu nói:

https://thuviensach.vn

-- Vui mừng chào đón tất cả quý vị khách mời có mặt tại buổi trình diễn thời trang hôm nay. Tôi là Chu Tử Đằng, tên trong nghề là Wisteria, hân hạnh được ra mắt với mọi người.

Chu Tử Đằng vừa nói xong, phía dưới ai nấy cũng đều ngạc nhiên, kinh hãi không thôi. Mọi người bắt đầu bàn tán xôn xao không ngớt, ai mà ngờ cô ả lăng loàn, đần độn, đáng khinh ngày nào giờ đang kiêu ngạo đứng trên kia với thân phận là một nhà thiết kế tài hoa, một tổng giám đốc trẻ tuổi bậc nhất của nhãn hiệu thời trang Glycine lừng lẫy.

Họ không thể tin vào mắt mình, càng không dám nhìn thẳng vào cô, những kẻ chê bai, hắt hủi cô khi xưa đang mặc trên mình thứ đồ do cô thiết kế, cô đang ở trên đỉnh cao, họ có muốn lân la làm quen cũng không được nữa rồi. Kẻ bất ngờ, kẻ tiếc nuối, kẻ khâm phục, còn có kẻ một bụng ghen ghét. Chu Khuynh Cơ vẫn chưa hết bàng hoàng, lại càng thêm hận Chu Tử Đằng đang nghênh ngang thu hút mọi ánh nhìn trên kia. Vì cớ gì, vì cớ gì, cô ta lại lấy đi hết mọi ánh hào quang vốn vây quanh cô, vì cớ gì cô ta ngày càng thăng hoa còn cô thì ngày càng đi xuống, vì cớ gì cô ta chiếm lấy hết sự chú ý của mọi người chỉ trong vòng mấy tuần, vì cớ gì cô ta dám giành những thứ thuộc về cô.

Cô không cam lòng, Chu Tử Đằng, một kẻ thất bại vẫn sẽ là một kẻ thất bại, mày đừng hòng qua mặt tao chỉ với chút chiêu trò cỏn con này.

-- Thật hâm mộ em quá, Tử Đằng. Không ngờ sự đổ vỡ trong tình yêu lại giúp em trưởng thành đến vậy. Giờ thì tốt quá rồi, em đã công thành danh toại rồi, có thể khiến nhiều chàng trai theo đuổi em mà không cần em phải dày công theo đuổi như xưa nữa rồi!

Chu Khuynh Cơ đột ngột cất giọng trong trẻo làm mọi người đều dồn về phía cô ta. Có vài người hơi khó chịu vì cách ứng xử thiếu lịch sự của cô ả đang lả lơi kia, số đông thì lại thêm thích thú, chị em nhà này trước đây luôn nảy lửa xung đột, chỉ là dạo gần đây Chu Tử Đằng có vẻ không bị ảnh

https://thuviensach.vn

hưởng nhiều nữa, toàn là Chu Khuynh Cơ "ngoan hiền" rước lấy tai vạ thôi. Nghe Chu Khuynh Cơ nói xong, mọi người càng thêm trông chờ xử sự của "Nhà thiết kế Wisteria". Chu Tử Đằng cũng biết tỏng lời mỉa mai của Chu Khuynh Cơ, chỉ nhếch miệng cười khinh cô ta giữa chốn đông người:

-- Tại sao tôi phải cần mượn danh sự nghiệp để khiến nhiều người theo đuổi? Điều đó là thứ khiến chị tự hào bấy lâu sao? Là phụ nữ, thì đừng khoe khoang mình có hàng tá người theo đuổi là đáng để kiêu ngạo, bởi vì chỉ có hàng giảm giá, mới hút đông khách hàng. Tôi thích là chính mình, với phiên bản hạn chế hơn.

Mọi người nghe Chu Tử Đằng nói xong thì càng thêm thủ thỉ. Cô em này càng lúc càng lợi hại, Chu Khuynh Cơ nổi danh tốt nghiệp đại học cao cấp là thế mà cũng không lại cô em ít học kia. Họ khẽ cười nhạo Chu Khuynh Cơ đang thất thế, Chu Tử Đằng cứ như lửa vậy, động vào sẽ phỏng tay. Chu Khuynh Cơ nghiến răng nghiến lợi nhìn Chu Tử Đằng đang ngang nhiên đứng trên kia. Tại sao lần nào cũng là cô ta chiếm lấy hết sự chú ý của mọi người, tại sao cô ta lúc nào cũng cướp lấy ánh hào quang thuộc về cô, tại sao những thứ đã gần về đến tay cô, cô ta cũng nghênh ngang giành mất.

Chu Tử Đằng, cô tốt hơn nên quay lại xó xỉnh giành cho cô đi. Chu Khuynh Cơ trước giờ là người thế nào mới qua lại được nhiều nam chủ có tiếng, ắt hẳn lòng dạ không tầm thường. Chu Khuynh Cơ chớp chớp đôi mắt đã rơm rớm nước mắt, tha thiết nói:

-- Chị chẳng bao giờ có ý gì với em cả. Chỉ là mấy ngày qua, vì không muốn em thêm bị kẻ đời dèm pha, chị mới nhẫn nhịn rước lấy mọi tiếng xấu mà không ba mặt một lời phân trần. Hôm nay, em đã công thành danh toại, có được sự nghiệp, được danh vọng, cả thứ tình yêu em hằng khao khát. Trình Phong Lữ đã ít nhiều lạnh nhạt với chị rồi, suy cho cùng chị cũng chỉ là nạn nhân. Chị không có lỗi, lỗi là ở thứ tình yêu kia. Chị biết em căm hận chị, chị đành chịu thôi, nhưng sao em lại phũ phàng đến thế.

https://thuviensach.vn

Chị thực đâu có muốn thế này, những ngày qua em lên tiếng nói lại chị, chị cũng chấp nhận mà im lặng đấy thôi, giờ em đã có tất cả rồi, Trình Phong Lữ rồi cũng sẽ thuộc về em, em còn tranh chấp chị vì gì nữa. Em muốn gì hãy nói đi, chị cũng sẽ làm hết để em dẹp bỏ cơn thù hận này....

Nghe Chu Khuynh Cơ đang nức nở, nghẹn ngào dưới kia, Chu Tử Đằng lòng không khỏi kinh tởm. Ả hồ ly tinh mưu sâu kế hiểm này thật khiến cô bội phục, đổi trắng thay đen trong tích tắc. Thế ra cô lại thành kẻ chuyên đi giành giựt hạnh phúc của chị mình như một kẻ tràn ngập hận thù, còn cô ta thì như một người rộng lượng không chấp nhặt với cô nên cô mới có ngày hôm nay sao? Trơ trẽn quá mức!

Chu Khuynh Cơ diễn xuất như thật làm mọi người không khỏi hoang mang. Rốt cuộc ai mới là nạn nhân, là Chu Khuynh Cơ hay Chu Tử Đằng? Suy đi nghĩ lại, họ vẫn mủi lòng khi thấy khuôn mặt đẫm lệ của Chu Khuynh Cơ nên lại cho rằng Chu Tử Đằng vốn dính nhiều scandal ầm ĩ trước đây mới là kẻ có lỗi. Đám người lại bắt đầu truyền tai nhau:

-- Ra là thế, hóa ra mấy bữa nay là Chu Khuynh Cơ âm thầm chịu đựng tai tiếng để cô em có cơ hội tạo dựng hình ảnh đẹp. Vậy mà tôi lại trách nhầm Chu Khuynh Cơ.

-- Tôi lại thấy không phải. Các người quên mất Chu Khuynh Cơ làm nghề gì rồi sao? Vả lại tôi tin Chu Tử Đằng thực sự có tài năng.

-- Ôi dào, mèo vẫn hoàn mèo thôi. Cô ả lăng loàn thành tính kia mà lại có thể huênh hoang so bì với Chu Khuynh Cơ hiền lương kia sao! Cô ta làm vậy chắc là muốn nối lại tình xưa với Trình tổng đấy!

-- Chỉ có người trong cuộc mới biết mà thôi....

Những lời to nhỏ vang lên, Chu Khuynh Cơ khẽ hất cằm đắc thắng nhìn về phía Chu Tử Đằng. Người chiến thắng chung quy sẽ là cô, dù có ra sao đi nữa! Chu Tử Đằng biết rõ tình thế hiện giờ hơi bất lợi cho mình vì

https://thuviensach.vn

vốn đã mang tiếng xấu, lúc này, mắng lại cô ta cũng không được, mà vạch trần cô ta cũng không xong. Cô không có chứng cứ, hậu thuẫn của Chu Khuynh Cơ quá lớn, một kẻ ăn nhờ ở đậu xứ người như cô không biết làm sao mới phải. Chu Tử Đằng giữ im lặng làm cánh phóng viên càng thêm hào hứng tới chụp ảnh tới tấp, đột nhiên một giọng nói nam tính vang lên:

-- Cô trách móc tôi vì tôi lạnh nhạt với cô, sao cô không trách cứ mình đã làm bao nhiêu chuyện không đàng hoàng sau lưng tôi?

Nghe có tiếng nói, mọi người bất giác quay lại thì thấy Trình Phong Lữ ưu nhã, tiêu soái đứng đó. Chu Khuynh Cơ thấy Trình Phong Lữ thì một phen kinh hãi, anh ta mấy nay không thấy mặt sao giờ lại ở đây, anh ta đã biết những chuyện gì. Chu Tử Đằng cũng hơi ngạc nhiên vì sự xuất hiện của anh ta.

Cô hoàn toàn không thể kiểm soát được mọi chuyện dù có lợi thế là người đọc hết câu chuyện vì sự tồn tại của cô đã làm dòng chảy đổi hướng rất nhiều.

-- 5 ngày, 4 người, 7 khách sạn. Đời sống sinh hoạt của cô thật phong phú. Cô còn phiền muộn vì tôi lạnh nhạt với cô làm gì.

Nói rồi Trình Phong Lữ ra hiệu cho Hứa Tuấn Kiệt ở phía sau quăng lên một xấp ảnh lõa lồ. Là ảnh chụp lén Chu Khuynh Cơ ăn nằm với nhiều người đàn ông khác trong khoảng thời gian Trình Phong Lữ đi vắng. Mọi người thấy thế thì ồ lên, Chu Khuynh Cơ mặt mày tái mét không dám mở miệng. Trình Phong Lữ vốn có thế lực ngầm, tra ra mấy chuyện này dễ như trở bàn tay, điều Chu Tử Đằng thắc mắc là Chu Khuynh Cơ có thể thoải mái vô lo như thế là vì có Bạch Dĩ Hiên thu dọn tàn cuộc giúp cô ta, lần này tại sao hắn không che chở cho tình nhân hắn nữa?

Chu Khuynh Cơ chính là kiêu ngạo vì điều này nên mới sửng sốt nãy giờ, sao Trình Phong Lữ có thể tra ra được chuyện này, Bạch Dĩ Hiên đâu

https://thuviensach.vn

sao không ém nhẹm giúp cô. Chu Khuynh Cơ mặt cắt không còn một giọt máu chỉ biết lầm bầm " Không phải tôi, không phải tôi..." trong vô thức. Đám phóng viên kia đã nhanh tay chộp lấy mấy tấm hình kia về làm "bằng chứng" rồi. Mọi người mới vỡ lẽ, không khỏi khinh ghét cô, quá xấu hổ, Chu Khuynh Cơ thét lên rồi che mặt chạy thật nhanh ra khỏi công ty Glycine. Trình Phong Lữ vốn đã không còn tí cảm xúc nào với con rắn độc trơ tráo kia nên cũng mặc, anh lại ngước lên nhìn Chu Tử Đằng.

Em vẫn ở đó, trong tầm mắt của tôi, nhưng tôi không bao giờ có thể chạm vào em lần nữa. Mấy ngày nay tôi đau đớn biết bao nhiêu, dằn vặt đến xé ruột xé gan biết dường nào, em liệu có thấu? Nhích một bước chân về phía em, con đường lại dài ra thêm vạn dặm, thu liễm một bước chân lại, hình ảnh em lại hiện lên trước mắt tôi làm tôi khao khát muốn bắt lấy. Chỉ đến khi vươn cánh tay chạm vào rồi, mới biết đó là hư ảo.

-- Công ty Zonal sắp có một dự án phim lớn, muốn hợp tác với công ty Glycine về khoản phục trang. Em... Nhà thiết kế Wisteria, cô không phiền một buổi tối chứ.

Chu Tử Đằng lòng đang rất rối bời, cô không muốn lại gieo cho Trình Phong Lữ hi vọng về mối tình đã chết này. Nhưng đây là một cơ hội tốt, nếu cô từ chối, họ sẽ cho là cô còn vướng bận chưa dứt tình. Cô nhìn vào đôi mắt ưu thương của anh, nhẹ nhàng nói:

-- Được. Dahlia sẽ thay mặt tôi quán xuyến buổi tiệc. Chúc mọi người có một buổi tối vui vẻ.

Chu Tử Đằng lẳng lặng ngắm nhìn những con sóng đang ôm lấy bãi cát mịn, trời đêm tĩnh mịch hát lên bài ca của gió. Trình Phong Lữ nhìn cô, lòng không khỏi man mác buồn.

-- Nơi đây thật hữu tình để kí kết một bản hợp đồng khô khan, Trình thiếu.

https://thuviensach.vn

-- Đúng vậy. Nơi đây nên là nơi cho những cặp tình nhân hạnh phúc đi dạo thay cho hai người là tôi và em.

Cô biết khi nói những lời đó, trong lòng anh ta xót xa cỡ nào. Vẻ bi thương chất chứa đầy trong ánh mắt người con trai đứng bên cạnh cô, xin đừng như vậy...

-- Sao anh vẫn chưa từ bỏ?

-- Cha tôi đã từng dạy: "Cuộc sống như một cuộc đấm bốc vậy. Thất bại không tuyên bố lúc con ngã xuống, mà là lúc con từ chối đứng dậy". Cuối cùng, mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi.

-- Nếu như nó vẫn không ổn?

-- Vậy thì đó chưa phải là cuối cùng.

Tiếng sóng nhè nhẹ vỗ vào bãi. Bóng dáng cô và anh hằn sâu lên cát, Chu Tử Đằng quay người lại đối diện nhìn Trình Phong Lữ, đôi mắt kia tràn ngập sự ưu sầu làm trái tim cô bất chợt nhói lên.

-- Em trách tôi phải không?

-- Tôi không trách anh.

-- Vậy tại sao em không cho nhau một lối đi riêng...?

-- Tình yêu giống như một tờ giấy trắng vậy, Trình thiếu. Anh có thể tô lên đó những loại màu sắc rực rỡ, anh có thể viết lên đó kỉ niệm của hai người. Và anh cũng có thể xé nó đi, vò nát nó rồi vứt vào sọt rác. Tuy nhiên, khi anh tìm lại mảnh giấy đã nhàu nát đó, anh có thể trải nó ra lại bằng phẳng như trước, nhưng anh tuyệt nhiên không thể làm nó mới nguyên vẹn như lúc đầu được nữa. Anh cố chấp gọi nó là tình yêu, tôi hiện thực gọi nó là một mảnh giấy rác, chỉ thế thôi.

https://thuviensach.vn

Trình Phong Lữ trầm ngâm nghe cô nói hồi lâu, lòng không khỏi thắt lại. Tâm tư của một người đàn ông, em hiểu được sao, em chỉ là đang thông cảm cho chính mình mà thôi.

-- Em đang mệt mỏi, phải không? Không phải vì tôi, mà là thứ gì đó khác, phải không?

--.... Sao... anh lại nghĩ như thế...?

-- Bởi vì em khác. Sở dĩ em có thể tàn nhẫn như vậy, bởi vì em là một người khác, một người không yêu tôi. Em là người có thể sẵn lòng nghe tổn thương của người khác nhưng lại không bao giờ chịu nói ra thương tổn trong lòng mình. Bởi vì em nghĩ ngày mai em sẽ ổn. Con người có vỏ ngoài mạnh mẽ là để bù đắp cho trái tim không đủ cứng rắn của mình mà thôi.

Tôi cũng vậy, em cũng chẳng khác. Nếu em thực sự yêu tôi, em hẳn sẽ còn chút muộn phiền. Chẳng phải con gái đều thế sao, không phải bộc lộ ra là mới có chuyện, người luôn giữ trong lòng là người tổn thương sâu sắc nhất. Tôi đã suy nghĩ rất nhiều, nhưng không tài nào hiểu được em, đơn giản bởi vì em là một người tôi không hề quen biết. Vậy, Tử Đằng, em là ai...?

Trình Phong Lữ thầm lặng nhìn cô, đôi mắt ánh lên vẻ tuyệt vọng như đã mất đi một cái gì đó, vĩnh viễn. Chu Tử Đằng nghe anh ta nói mà không khỏi kinh ngạc. Anh ta, nhận ra sao?

-- Tôi thật sự không có trách anh. Chu Tử Đằng thật sự đã chết rồi.

-- Ra vậy... Hóa ra, em chính là đã chết rồi, mới không còn yêu tôi...

Trình Phong Lữ nở một nụ cười khổ, rồi lặng lẽ quay người đi. Chu Tử Đằng nhìn bóng lưng cô độc bước đi của Trình Phong Lữ mà lòng không khỏi xiết lại.

https://thuviensach.vn

Chu Tử Đằng, tôi biết cô còn yêu anh ta. Vậy tại sao cô không nói ra. Chẳng còn gì đau khổ hơn một cuộc tình mà ở đó chỉ có mình cô yêu, mình cô để tâm, mình cô mệt mỏi, để rồi mình cô lại tuyệt vọng mà buông lời giã từ. Trình Phong Lữ, xin lỗi... Tôi không phải là người anh muốn, càng không phải là người anh cần...

"Lúc nào cũng vậy, người ta cứ nhân danh tình yêu để làm khổ nhau, rồi lại nhân danh niềm đau, để làm khổ chính mình."

Một khung trời, hai khoảng cách. Bầu trời đã hóa màu xám tro từ lúc nào không biết. Ở một nơi nồng nặc mùi máu, Chu Khuynh Cơ vẻ mặt gian xảo, ghê rợn ra lệnh:

-- Tôi không muốn con điếm đó lại lờn vờn trước mặt tôi.

-- Nhưng cô ta có Bạch lão gia chống lưng...

-- Vậy thì hãy khiến cô ta phải kinh tởm giới Hắc đạo mà tự mình tránh xa Bạch gia. Con ranh ấy vốn sống trong nhung lụa chưa thấy cảnh chém giết bao giờ. Cho cô ta tận mắt thấy Bạch Dĩ Hiên giết người, để xem cô ta còn có can đảm mà la liến anh ấy nữa không! Tôi muốn giải quyết một cách chuyên nghiệp, đã sơ suất để ả ta câu dẫn Trình Phong Lữ rồi, tôi không muốn ả lại từ từ có được tất cả!

-- Chu tiểu thư cứ yên tâm! Hãy tin tưởng vào năng lực chúng tôi. Dù có chết, cũng một lòng trung thành với Chu gia!

Trong đêm tối, Chu Khuynh Cơ nở nụ cười ác độc đầy rẫy nguy hiểm. Mùa xuân năm nay, hoa cỏ được nhuộm bởi máu.

https://thuviensach.vn

TỬ ĐẰNG KHÔNG NỞ LẦN HAI - KHÔNG CÒN LÀ NỮ PHỤ

Ka La Ra

dtv-ebook.com

Chương 25: Tử Đằng_ Thế Giới Của Anh

CHAP 27:

Bữa tiệc ra mắt đêm qua thành công vang dội, nhãn hiệu thời trang Glycine đã lọt top 100 thế giới chỉ trong vòng mấy tháng ngắn ngủi, và dự kiến sẽ còn vươn lên đến top 50 trong vòng 1 năm tới. Các công ty khác tranh nhau kí hợp đồng, công ty người mẫu Vulgaris trở thành nhà hợp tác bậc nhất của Glycine. Gia tộc Esmeé coi như đã là một cái tên đình đám trong ngành thời trang, Glycine tái xuất, dự định sẽ khôi phục lại nhãn hiệu nước hoa đầy hoài niệm "Glycine de chin" khi xưa.

Đối với những chuyện đó, Chu Tử Đằng thân là người điều hành nên thấy vui, nhưng lòng lại trĩu nặng. Có cái gì đó cứ chèn ép cô, day dứt tràn lan, sợ hãi lấn át cô làm cô trăn trở suốt đêm qua.

-- Chị xinh đẹp, chị đi chậm quá!

-- Đúng vậy! Chị cực kì xinh đẹp không thích đi với tụi em nên mới biểu hiện không vui có phải không?

Tiếng Andrew và Andreis ngây ngô vang lên đánh thức Chu Tử Đằng khỏi dòng suy nghĩ. Cả ngày hôm qua cô mải mê công việc nên bỏ bê tụi nhóc cho Lưu Ly, may là Andrew và Andreis rất ngoan, không khóc đòi mà còn lại chơi đùa với Mạc Lưu Ly rất vui nữa. Hôm nay cô cùng Lưu Ly hẹn dắt hai đứa đi tới trại sinh hoạt thiếu nhi chơi, Andrew và Andreis háo hức là thế mà cô lại trưng ra cái bộ mặt ảo não này thật không phải mà.

https://thuviensach.vn

-- Chị xin lỗi Andrew và Andreis nhé! Chị Wisteria thật đáng trách phải không nào, để tối nay chị dắt hai đứa đi Nhà hàng Orchid bù đắp nhé!

-- Vâng ạ!!!

Trẻ con cứ ngây thơ, vô lo như thế thật là thích. Cô đưa hai đứa trẻ đến khu sinh hoạt, gặp bạn đồng trang lứa, Andrew và Andreis phấn khích hòa nhập được ngay. Chu Tử Đằng cũng yên tâm rời đi đến quán cà phê Lilac hẹn với Mạc Lưu Ly. Quán cà phê yên tĩnh ít người nhẹ nhàng phát những bài nhạc nhẹ những năm 90. Cô thoáng thấy cô bé Lưu Ly tươi tắn ngồi ở phía bàn cuối, liền sải bước đi tới.

Lưu Ly thấy Chu Tử Đằng thì nở nụ cười rạng rỡ, tình chị em chân thật không chút giả tạo khiến lòng cô cũng nhẹ nhõm.

-- Bây giờ mới có dịp chị em trò chuyện nhỉ.

-- Đúng vậy, em để chị một lần leo cây nên lần này em trả nợ nhé! Chúc mừng chị đã trở thành "người phụ nữ độc thân hoàng kim" đầu tiên.

Chu Tử Đằng nghe Mạc Lưu Ly hâm mộ nói vậy thì cũng bật cười. Cái con bé này như vậy là muốn cô lấy chồng sớm sao. Chu Tử Đằng mỉm cười nhìn khuôn mặt tươi trẻ của Lưu Ly thì thấy trong ánh mắt cô bé ánh lên vẻ ngưỡng mộ mà cũng chất chứa ưu tư. Chu Tử Đằng vốn biết nỗi khổ tâm của cô bé nên lòng cũng không khỏi thương cảm, Lưu Ly, em xứng đáng có một cuộc sống tốt đẹp hơn.

-- Em có chuyện gì muốn trải lòng với chị sao?

-- Chị có thể thông cảm sao?

-- Chị có thể lắng nghe.

https://thuviensach.vn

Lưu Ly nghẹn ngào nhìn Chu Tử Đằng, đã lâu rồi cô chưa tâm sự với một ai, đơn giản là vì họ sẽ chỉ trích câu chuyện của cô. Đôi khi, cô chỉ cần một người im lặng lắng nghe cô nói mà thôi, đó là đủ rồi...

-- Chị có thể buông tay. Em rất ngưỡng mộ chị. Chị biết không, em đang ấp ủ một tình yêu được sinh ra trong tuyệt vọng. Em cảm thấy ghê tởm chính mình, nhưng giá như em không biết, thì có khi em sẽ không cảm thấy khổ sở như lúc này.

-- Em yêu Lãnh Dịch Khiêm sao?

Mạc Lưu Ly nước mắt đã đọng trên khóe mi nhìn Chu Tử Đằng. Lần đầu tiên có một người nói cô như vậy, thay vì chê cô ngu ngốc, cố chấp. Nhưng rồi em sợ chị sẽ giống họ, khi nghe đến hết câu chuyện sẽ sỉ vả em...

-- Đúng vậy. Anh ấy là Lãnh Dịch Khiêm, là người đã có hôn thê, là người biết bao danh gia vọng tộc mong muốn gả con gái vào,... Còn em chỉ là kẻ hầu.

... Và còn là người em gái cùng cha khác mẹ với anh ấy.

Nhưng dĩ nhiên, những lời này Mạc Lưu Ly sẽ không đời nào nói ra. Thà để Chu Tử Đằng nghĩ cô dằn vặt vì yêu người đã có hôn ước còn hơn là sửng sốt đến ghê sợ cô khi biết cô đã yêu anh trai mình. Tuy nhiên, Mạc Lưu Ly không cần phải giấu Chu Tử Đằng cũng đã biết trước. Chỉ là cô không muốn bộc lộ mình đã phát giác bí mật tày trời của cô bé, bí mật mà Lưu Ly có thể sẽ mất mạng nếu Mộc phu nhân phát hiện được.

Mạc Lưu Ly khổ sở nói xong liền buồn bã liếc nhìn Chu Tử Đằng chờ nghe câu trách móc từ cô. Nhưng Chu Tử Đằng vẫn im lặng ngồi đó nghe cô nói làm lớp tường phòng bị của Mạc Lưu Ly bao năm nay tan vỡ. Mắt cô cay cay, từng lời đứt quãng vang lên:

https://thuviensach.vn

-- Anh ấy vẫn giữ em bên mình. Em không dứt khoát rời xa anh ấy, anh ấy cũng chẳng quyết tâm muốn đuổi em đi. Em và anh ấy cứ dùng dằng mãi như thế thì chỉ tổ làm phí thời gian của nhau mà thôi.

Cô xác định rõ ràng, trái tim cô dành cho Lãnh Dịch Khiêm là yêu. Cô yêu từng con chữ anh viết, cô muốn con người lạnh lùng với bộ mặt nghiêm nghị kia sẽ được cười, cô khao khát anh được là chính mình như ngày xưa - cái ngày anh có thể tự do viết những gì anh cảm thấy trong lòng ra thành lời thơ, lời ca. Cô đỏ bừng mặt mỗi khi anh nhìn chằm chằm vào cô, cũng vui sướng đến mức muốn nhảy cẫng lên khi anh nhẹ nhàng xoa đầu cô. Trái tim cô đập liên hồi mỗi khi anh ghé sát vào, nếu như cô coi anh như người anh trai, thì có khi cô có thể tự do cãi tay đôi với anh chứ chẳng phải ngượng ngùng đỏ mặt như vậy.

Nhưng chắc gì Lãnh Dịch Khiêm cũng cảm thấy thế. Với người sống trong Thế giới ngầm, nơi không bị Pháp luật trói buộc, thì mọi thứ đến với anh đều chỉ là một trải nghiệm thú vị mà thôi.

-- Em hãy cầm cái tách này đi. Nên nhớ, hãy giữ chặt đừng để nó rơi.

Nói đoạn Chu Tử Đằng đưa cho Mạc Lưu Ly một cái tách không, Lưu Ly không biết dụng ý của Chu Tử Đằng nhưng vẫn cứ làm theo. Xong rồi, Chu Tử Đằng nhấc ấm phin cà phê lên, từ từ rót đầy tách cho đến khi chúng tràn ra ngoài vẫn không dừng lại. Cà phê nóng tràn khỏi tách vấy lê tay Mạc Lưu Ly, ngón tay bị nóng phỏng lên, cô vội thu tay lại xuýt xoa làm tách cà phê vỡ đổ lênh láng mặt bàn. Chu Tử Đằng đặt ấm cà phê xuống, nhẹ nhàng nói:

-- Em rõ ràng là buông tay được. Tại sao phải chờ đến khi thương tổn thật đau mới chịu buông tay?

Mạc Lưu Ly nghe Chu Tử Đằng nói vậy thì người không khỏi khựng lại. Chu Tử Đằng thấy Lưu Ly trầm ngâm thì lại cất thêm lời:

https://thuviensach.vn

-- Nếu em yêu ai, em nên tôn trọng quyết định của người đó. Nhưng em cũng phải tôn trọng chính bản thân em. Yêu là yêu, không là không, đừng dây dưa. Ngay cả yêu mà cũng không có can đảm công khai thì tình yêu đó chẳng thể đảm bảo cho em sự lâu dài. Em có thể yêu một người đàn ông nghèo khổ rách nát, nhưng đừng yêu một người hèn nhát.

Mạc Lưu Ly nghe vậy thì trợn tròn mắt, đúng vậy, Chu Tử Đằng cô vừa mới mắng Lãnh Dịch Khiêm là đồ hèn nhát đấy! Nếu anh ta cảm thấy không thể cho cô bé một cuộc sống hứa hẹn, thì hãy kiên quyết lên đi. Chẳng phải đã là thiếu chủ thì phải quyết đoán sao? Nếu chuyện này bị vạch trần, anh ta có cơ ngơi địa vị thì chẳng ai xử nổi anh ta, nhưng Lưu Ly thì sao? Anh ta có dám chắc anh ta có thể vừa bảo vệ cô bé vừa bảo vệ danh vị của mình không? Anh ta không dám một lòng với Lưu Ly vì luyến tiếc Giả gia của Giả Tư Lộ, nhưng anh ta cũng không đam xua đuổi Lưu Ly vì lưu luyến xúc cảm khi ở gần cô bé. Bỏ hôn thê cũng không dám mà bỏ nhân tình cũng không dám, vậy chẳng phải hèn nhát thì là gì?

Chu Tử Đằng thở dài, cô hướng ánh mắt nhìn xa xăm. Chuyện tình bi kịch của Lưu Ly, thật khiến cô đau đầu. Họ tuy tạm xem là tình nhân, nhưng Lãnh Dịch Khiêm hoàn toàn không có ý định đụng chạm xác thịt với cô bé. Vì trong tiềm thức của Lãnh thiếu, anh ta trân trọng Lưu Ly, chỉ là anh ta không biết, và cũng chẳng bao giờ anh ta biết. Chính Lãnh Dịch Khiêm cũng lừa mình dối người nghĩ rằng sở dĩ anh ta không muốn xảy ra quan hệ với Lưu Ly là vì không có hứng thú, mà không hay rằng điều đó xuất phát từ một tình yêu chôn giấu mà anh ta một mực phủ nhận: Lãnh Dịch Khiêm với cương vị là chủ nhân của Lãnh gia, sẽ không bao giờ cưới một cô hầu như Mạc Lưu Ly, mà đã vậy, ah ta không muốn hủy hoại đời con gái của cô bé, để cô bé có đường lui, có một cuộc sống tốt hơn.

Còn Lưu Ly, con bé đương nhiên sẽ không quá phận, dù sao thì tâm lí loạn luân vẫn luôn ngăn cản Lưu Ly tiếp xúc thân mật với Lãnh Dịch Khiêm.

https://thuviensach.vn

-- Những lời chị nói sẽ như một vết dao găm vào em. Nhưng chị cũng biết với một trái tim đã luôn bị cào xé như em thì lời của chị sẽ chẳng giúp ích được gì. Chị không thể ngăn cản em, cũng không nỡ quay lưng với em. Nhưng chị sẽ đỡ em. Chị sẽ không bỏ mặc em đâu, Lưu Ly.

Mạc Lưu Ly nghe cô nói vậy rốt cuộc cũng òa lên khóc nhào vào lòng Chu Tử Đằng.

-- Em cảm ơn chị,.... Tử Đằng, cảm ơn....!

-- Được rồi, được rồi, cô nhóc mít ướt. Andrew và Andreis chỉ thích các cô gái xinh xắn hay cười thôi, em qua đón tụi nó giùm chị đi, chị sẽ đi lấy xe.

-- Được ạ. Vậy em qua đón tụi trẻ đây!

Mạc Lưu Ly lau đi nước mắt ướt nhòa trở lại vẻ an nhiên thường ngày.

Cô bé tung tăng đến khu sinh hoạt của hai nhóc tì quậy phá kia còn cô thì rẽ hướng đi lấy xe. Bỗng chợt có một kẻ lao vụt tới thành thạo bịt miệng cô lại rồi đập vào gáy cô khiến cô không kịp phản ứng mà bất tỉnh. Ra tay nhanh nhẹn thật dứt khoát mà không có ý định đả thương cô, không phải là cướp, mà là một loại đáng sợ hơn... Ý thức Chu Tử Đằng dần dần tắt lịm đi, cô không còn biết chuyện gì xảy đến với mình nữa..

Chu Tử Đằng khó nhọc mở đôi mắt ra, cô bị trói nằm trong một chiếc xe hơi. Chuyện gì đã xảy ra, kẻ bắt cóc cô có mục đích gì, cô phải làm thế nào để bảo đảm mình an toàn, Chu Tử Đằng lòng đầy hoảng loạn vẫn đang bấu chặt vào tay mình ép bản thân phải tỉnh táo. Cô tập trung phát huy hết mọi khả năng của giác quan, đưa tai lắng nghe xung quanh, cô nghe thấy có tiếng nói chuyện:

-- Các người nghênh ngang như thế xâm phạm địa phận của Bạch gia. Còn lớn mật ăn bớt đơn hàng, bòn rút biết bao nhiêu tiền của, là đang

https://thuviensach.vn

chống đối Bạch lão đại sao? Không ra mặt trừng trị, các người càng coi trời bằng vung!

-- Haha! Đám Bạch gia các người mới không biết vuốt mặt nể mũi. Các người chèn ép chúng tôi lâu nay, tôi chịu đủ rồi! Tiền vào được miệng các người sao không thể nuốt vào bụng chúng tôi. Bạch gia chẳng qua cũng chỉ là lũ ăn quàng gắn cái danh "lão đại" mà thôi!

-- Lão đại, bọn chúng càng ngày càng xấc xược rồi. Ngài nên ở đây kết liễu chúng luôn làm gương cho các anh em ở đây.

Chu Tử Đằng nghe mà không khỏi rùng mình. Là chuyện trong giới Hắc đạo, có thể thản nhiên nói tới chém giết man rợ như vậy, thật đáng sợ! Kẻ bắt cóc cô có mưu đồ gì, lúc nãy có nhắc tới Bạch gia, là muốn đem cô ra uy hiếp Bạch lão gia sao? Không, không phải! Kẻ lăn lộn trong giới Hắc đạo giỏi nhất là biết tính toán giá trị của một người, họ sẽ không ngu ngốc đến nỗi chỉ bằng cô mà khiến Bạch lão gia phải nhượng bộ.

Chu Tử Đằng tim đập mạnh, cô cố nhích tới nhìn qua khe hở dò xét động tĩnh bên ngoài, dây thần kinh cô căng cứng, tay cô run lẩy bẩy. Dính dáng tới Mafia, cô thật khóc than cho số phận mình. Bên ngoài sự im lặng rùng rợn kéo dài trong chết chóc, lát sau, một tiếng nói đầy uy áp và lạnh lẽo vang lên làm vạn vật xung quanh như đông cứng lại:

-- Tiêu Khiết, không nhiều lời. Muốn chết, ta không tiễn.

Bạch Dĩ Hiên! Chu Tử Đằng còn chính tai nghe tiếng súng được lên đạn. 'Pằng, pằng, pằng', không có lấy một tiếng la hét, chỉ nghe tiếng người đổ rạp xuống nền đất ngập máu. Có... có người... đã chết.

-- Mày... mày dám... Mày dám động vào người của Chương gia!

-- Chương gia thì sao? Bạch gia mới là vua. -- Tiếng Bạch Dĩ Hiên kiêu ngạo vang lên truyền đến tai cô. Đó là một ngữ điệu khác, rất đáng sợ,

https://thuviensach.vn

khác hẳn với giọng nói trầm ấm khi cô gặp anh ta ở Pháp. Đây mới là con người thật của hắn!

-- Chương gia là gia tộc mấy mươi thế hệ thống trị Hắc đạo. Thằng nhãi mới tập tành vào như mày đã dám giễu võ dương oai! Ngươi là một kẻ ngạo mạn!

-- Kẻ làm vua có quyền ngạo mạn. -- Bạch Dĩ Hiên nói rồi nhếch môi, dí súng vào cổ họng hắn.

-- Mày dám bóp cò sao?

Chu Tử Đằng tim đập loạn xạ như muốn nổ tung khỏi lòng ngực, còn nghe thấy tiếng cười lạnh của gã kia, cô còn đang hoang mang thì từ cửa xe bất thình lình tự động mở ra, Chu Tử Đằng hốt hoảng hét lên một tiếng rồi ngã chúi xuống trong sự kinh ngạc của mọi người trừ cái gã đang cười ngạo nghễ quỳ dưới kia.

Bạch Dĩ Hiên thấy cô thì động tác bóp cò bỗng khựng lại, sao cô lại ở đây. "Chết tiệt, lúc nãy chủ quan không cho người kiểm tra kĩ hết các xe", anh thầm mắng trong lòng. Tôi không muốn lưu lại trong em là hình ảnh tôi vấy máu. Bạch Dĩ Hiên nội tâm đang chống chọi dữ dội, hơi thở anh như ngưng trệ, ngón tay vốn dĩ chỉ có thể giật một cái là tước đi mạng sống của hắn ta lại không thể cử động. Gã mặt đầy máu me quỳ phía kia bỗng cười phá lên:

-- Hahaha! Sao nào "lão đại"? Cái hơi ấm ngươi đang cố gắng níu giữ kia đang ở trong tay mày, tính mạng của tao cũng đang ở trong tay mày. Mày muốn buông cái nào, "Bạch lão đại" sẽ không vì một ả đàn bà mà làm thất vọng đông đảo anh em ở đây chứ? Bóp cò đi, Bạch lão đại, như cha của mày! Hahaha!

Bạch Dĩ Hiên nghe hắn cười nhạo mình thì đôi mắt toát lên vẻ khủng khiếp như Tử thần, nhất là khi nghe hắn nói tới cha anh, bàn tay anh siết

https://thuviensach.vn

mạnh lại nhưng vẫn không bóp cò, nghe thấy tiếng răng rắc nhỏ của xương anh. Tất cả đều ở trong tay anh, anh sẽ buông cái nào, danh tiếng của một vị Mafia, hay là em, một người tôi chỉ vừa mới biết? Tiêu Khiết ở bên thấy chủ nhân mình đang do dự thì không khỏi lo lắng, ở đây có rất nhiều nghi trượng trong tổ chức, anh đường đường là người đứng đầu mà lại hạ súng xuống vì một người phụ nữ ắt sẽ làm họ không phục anh! Nhận ra điều đó, gã ta càng cười to hơn:

-- Nào, làm đi, cho đôi mắt cô gái đứng kia nhìn thấy "sự uy nghiêm" của ngươi, cho cô ta biết thế nào là Lão đại của tổ chức Mafia nhất đẳng La Nostre.

Bạch Dĩ Hiên nghe hắn khiêu khích thì sát khí tỏa ra tứ phía làm gã kia cũng thụt đầu lại. Anh miễn cưỡng nhìn về phía Chu Tử Đằng, xin em,... Chỉ thấy đôi mắt đẹp của cô nhìn anh, ánh mắt ấy không phải là ghê tởm, là kinh sợ, mà là chấp nhận một lẽ hiển nhiên.

Rồi đôi mắt đó, từ từ nhắm lại, anh do dự vì đôi mắt này đang nhìn anh, vậy cô sẽ nhắm nó lại, chỉ cần không nghe, không nhìn là được chứ gì. Bạch Dĩ Hiên có chút ngạc nhiên nhìn hành động của cô, lòng anh không khỏi dâng trào một thứ xúc cảm kì lạ. Gã kia thấy vậy thì không khỏi lắp ba lắp bắp sợ hãi, đây là một biểu hiện của một cô gái nhìn thấy cảnh tượng chém giết sao? Cô không la, không hét, không mở lòng từ bi tới cứu người, chỉ nhắm chặt đôi mắt lại coi như chưa hề thấy gì. Sao có thể!?

Không suy nghĩ được nhiều, chỉ nghe đoàng một tiếng dứt khoát, gã kia thét lên thê thảm rồi ngã vật xuống đất. Sau đó, là một khoảng không gian im ắng không một động tĩnh. Chu Tử Đằng chìm trong một mảng tối đen không thấy gì nên càng hoang mang, sợ hãi, cô nghe thấy tiếng bước chân đến gần mình, cô theo phản xạ lùi bước xuống nhưng đụng phải chiếc xe ban nãy. Đôi mắt nhắm chặt, đôi môi run rẩy, chỉ cảm nhận được có một bàn tay đột ngột kéo cô vào lòng rồi xiết cô thật chặt, Bạch Dĩ Hiên gục đầu vào cổ cô, như đang muốn giữ lấy hơi ấm này:

https://thuviensach.vn

-- Tử Đằng, tôi ở đây.

Chu Tử Đằng mở đôi mắt nâu nhìn Bạch Dĩ Hiên, ánh trăng phủ lên người anh làm bóng dáng anh thêm to lớn, ôm trọn cô trong vòng tay riêng của mình. Bạch Dĩ Hiên nhìn cô, tay chạm nhẹ lên khuôn mặt đã lạnh đi vì sương đêm của cô, khẽ nói:

-- Tôi ở đây, em khóc được rồi.

Rõ ràng, sự việc đáng sợ cũng qua đi rồi, nếu là cô thì cô cũng không khóc đâu. Nhưng chẳng hiểu sao, cái cơ thể này, khi nghe những từ đó thì nước mắt bỗng ứa ra. Như thể nó đã mong chờ được nghe câu nói đó để khóc vậy.

-- Không phải tôi khóc! -- Cô thật sự cảm thấy mất mặt quá đi mất, không phải cô khóc đâu! Cô không phải đứa mít ướt như thế, cũng không phải là không lường trước những sự việc phức tạp thế kia xảy đến với cô.

-- Ừ, tôi biết. -- Bạch Dĩ Hiên chiều theo ý cô trả lời một cách giả dối. Biết cái đầu anh!

Anh vẫn ôm cô, mặc cho những người khác đang nhìn. Tiêu Khiết - người thủ hạ thân cận vừa nãy đứng bên cạnh Bạch Dĩ Hiên tặc lưỡi một cái, chậc, người bên ngoài đẹp trai bên trong giàu có có khác, đa tình lúc nào cũng được. Nghĩ thế, không làm gián đoạn giây phút hưởng thụ mỹ nhân của thiếu chủ, Tiêu Khiết vội xua tay bảo anh em trở lại vị trí.

-- Ở lại bên tôi đi, Chu Tử Đằng. -- Bạch Dĩ Hiên ghét sát vào tai cô, khẽ nói bằng giọng điệu trầm ấm như lúc họ gặp nhau lần đầu. Anh ta với người ban nãy cầm súng kiêu ngạo bảo mình là vua thật sự có phải là 1 không vậy?

Lúc nãy khi tên kia nhắc đến cha, lòng Bạch Dĩ Hiên bỗng nhớ lại những chuyện thật tồi tệ. Thế nên khi vớ được cái gối ôm là cô thì liền tận

https://thuviensach.vn

dụng luôn đó hả?

-- Em đã nói sẽ không xuất hiện trước mặt tôi, nói được mà không làm được.

-- Cái gì!??? -- Chu Tử Đằng đẩy mặt Bạch Dĩ Hiên ra. -- Rõ ràng tôi bị bắt cóc mà?

-- Thế thì càng phải ở bên cạnh tôi, không ai dám bắt cóc em nữa.

Bạch Dĩ Hiên không thể khắc chế cảm xúc mãnh liệt trong lòng, nhìn cô không rời, anh cúi người kề sát đôi môi cô, vẫn không quên thì thào: "Ở lại bên tôi, Chu Tử Đằng." Chu Tử Đằng ý thức được anh muốn làm gì, liền đẩy Bạch Dĩ Hiên ra, cố gắng giữ mình tỉnh táo: " Không thể, anh tìm người khác đi! Đừng có nổi hứng như thế!"

Đôi bàn tay đã ôm cô, giờ trống rỗng, Bạch Dĩ Hiên hụt hẫng nhìn cô đang tránh xa mình. Có phải vì chuyện mới nãy mà cô đã bắt đầu ghê sợ anh rồi không?

-- Sao lại "không thể"? Cũng chẳng phải là "không được". Tôi không phải người tuỳ tiện, Chu Tử Đằng.

Nói rồi Bạch Dĩ Hiên không áp chế nổi cảm xúc đang cao trào liền bước tới nắm chặt tay cô, Chu Tử Đằng thấy người nặng trĩu, bước chân lảo đảo như đang lệch khỏi con đường này. Trong tiếng gặng hỏi đầy lo lắng của anh, cô ngất xỉu. Nếu có thể, hãy để tôi ngủ say một chút đi. Thế giới này, 7 tỉ người, thật chật chội, thật mệt mỏi...

Không thể....

https://thuviensach.vn

TỬ ĐẰNG KHÔNG NỞ LẦN HAI - KHÔNG CÒN LÀ NỮ PHỤ

Ka La Ra

dtv-ebook.com

Chương 26: Tử Đằng_ Tôi Ở Đây

CHAP 28:

Đầu thật choáng váng. Chu Tử Đằng như đang lạc lõng giữa dòng chảy của số phận, như một con cá nhỏ không thể đổi hướng, chỉ biết để mặc cho dòng nước chảy xiết cuốn trôi. Chỉ khi bạn ở một mình, chỉ khi bạn mệt mỏi, bạn mới thấy bạn đã tàn nhẫn với bản thân đến dường nào. Chu Tử Đằng vĩnh viễn không muốn mở đôi mắt ra nhìn thế giới tàn khốc ngoài kia, tuy nhiên, cô phải đối mặt với nó. Mí mắt khẽ nâng lên, đôi mắt đẹp mở ra đón nhận hiện thực. Cô thấy Bạch Dĩ Hiên đang nằm đối diện mình, anh đang nhìn cô, có lẽ đã lặng yên ngắm cô hàng giờ như thế.

-- Anh ở bên tôi suốt sao?

-- Điều đó có làm em cảm động không?

Bạch Dĩ Hiên vừa nói vừa nhích người lại gần cô, đôi mày khẽ nhăn, đôi mắt buồn man mác nhìn sâu vào tâm hồn cô, nở một nụ cười khổ.

-- Em kinh tởm khi thấy tôi nằm gần em sao?

Bạch Dĩ Hiên lắng lặng chờ câu trả lời từ Chu Tử Đằng, trong anh không khỏi hy vọng, cô biết anh đang nói về chuyện ban nãy. Cô sẽ phản ứng ra sao? Đó là lí do mà người trong Hắc đạo, một là quen người cùng môn đăng hộ đối, hai là quen người bên mình vì tiền, chứ chẳng bao giờ quen được người trong giới Bạch đạo. Hai người của hai thế giới khác nhau

https://thuviensach.vn

ở bên nhau sẽ chẳng đem lại kết quả tốt đẹp, từ xưa tới nay đã vậy rồi, như cha anh và mẹ anh là một ví dụ.

-- Anh không làm khác được. Thế giới mà tôi thấy, khác với thế giới mà anh thấy, tôi không thể đem cách nhìn của mình áp đặt lên anh. Anh làm vậy là để tồn tại, anh không giết hắn thì có khi mai sau hắn sẽ là kẻ giết anh, anh nhất định phải tàn nhẫn để sống sót. Vì vậy, tôi không kinh tởm anh, tôi thông cảm với anh.

-- Em thật khác, khác đến kì lạ.

-- Nhưng không đồng nghĩa tôi sẽ có với anh một cơ hội. Tôi không thể đồng cảm mãi được, nếu nó xảy ra quá thường xuyên, tôi sợ tôi sẽ cảm thấy những việc đau lòng như vậy trở nên bình thường. Xin lỗi, anh vẫn nên để tôi đi đi.

Bạch Dĩ Hiên nghe cô nói thì im lặng không mở miệng, ánh mắt kia, thật đẹp, mà cũng thật vô tình. Em thật biết cách giày vò người khác, ban cho tôi ánh sáng, rồi lại cướp nó đi. Anh khẽ đưa tay vuốt ve gương mặt Chu Tử Đằng, anh nhìn thẳng vào đôi mắt cô với dòng suy nghĩ miên man.

Chu Khuynh Cơ có đôi mắt trong veo, to và sáng ngời. Còn đôi mắt Chu Tử Đằng thì luôn đượm buồn. Chu Khuynh Cơ khi cười lên trông rất rạng rỡ, rất hút hồn và làm cho người đối diện cũng vị nụ cười rạng ngời đó mà bất giác cười theo. Anh giữ Chu Khuynh Cơ làm tình nhân, cũng chỉ vì muốn nụ cười đó có thể tác động tới anh, cũng sẽ làm anh cười. Nhưng không, Chu Khuynh Cơ đã không đem lại cho anh thứ xúc cảm mà anh muốn. Còn Chu Tử Đằng, anh chỉ thấy cô cười trên các trang báo, anh chưa từng được thấy cô cười. Chu Khuynh Cơ có những đường nét thanh nhã hơn Chu Tử Đằng rất nhiều, đúng vậy, trong lời nhận xét của cánh đàn ông, Chu Khuynh Cơ đẹp hơn Chu Tử Đằng.

https://thuviensach.vn

Nhưng giờ đây, anh cảm thấy lời nhận xét của họ chỉ ở mức tương đối thôi.

-- Tôi sẽ kể cho em một câu chuyện...

Khoảng 28 năm về trước, là thời điểm mà Bạch gia đang trên đà lớn mạnh. Tất cả là nhờ vị Bạch lão gia Bạch Thừa Húc cơ trí, dày dặn kinh nghiệm dẫn dắt, còn có con trai của ông, Bạch Kỳ Sơ, một con người đa mưu, khôn khéo và đầy thủ đoạn làm chủ. Giới Hắc đạo không ai là không biết đến cái tên Bạch Kỳ Sơ, người đã làm rúng chuyển thế giới ngầm với vụ thảm sát nhiều đại gia tộc và chiếm vị trí Lão đại. Tuy nhiên, kẻ đứng đầu, chung quy vẫn là một con người. Bạch Kỳ Sơ đã đem lòng yêu một cô tiểu thư - Hạ Nhược Tuyết - đóa hoa huệ tây thanh cao của giới Bạch đạo . Một con người thuần khiết, sống vui vẻ trong thế giới rực rỡ màu sắc đã vô tình vướng vào số phận với con người lãnh khốc, tồn tại trong thế giới chết chóc đầy tối tăm.

Bạch Kỳ Sơ đã quá mức cuồng si người con gái kia, để có được cô gái ấy, anh ta đã cưỡng ép cô, hủy hoại cô gái ấy khi cô đang sống hạnh phúc với người mình yêu. Cuộc sống tươi đẹp của Hạ Nhược Tuyết đã hóa tro tàn kể từ khi đó...

Bạch gia, người nghe đến tên đã sợ, huống hồ là chống đối. Hạ gia của Hạ Nhược Tuyết vì bị gây sức ép quá lớn, đã phải đau lòng trao con gái mình cho người đàn ông cường hãn Bạch Kỳ Sơ. Hạ Nhược Tuyết không biết đã cầu xin Bạch Kỳ Sơ bao nhiêu lần, đã giương đôi mắt đau khổ ấy nhìn về phía khoảng trời mênh mông kia bao nhiêu đêm, nhưng chẳng ai nghe thấy tiếng kêu thống khổ đó. Hạ Nhược Tuyết vĩnh viễn bị trói chặt trong vòng tay của Bạch Kỳ Sơ. Đóa hoa huệ tây đã bị chà đạp mất rồi...

Hạ Nhược Tuyết không thể kháng cự Bạch Kỳ Sơ, chỉ có thể bằng mặt mà không bằng lòng. Những tháng ngày lưu lại Bạch gia, Hạ Nhược Tuyết luôn ấp ủ hy vọng trốn thoát khỏi tay Bạch Kỳ Sơ, nhưng số phận một lần

https://thuviensach.vn

nữa lại chế nhạo Hạ Nhược Tuyết, cô đã mang thai, cốt nhục của Bạch gia. Bạch Kỳ Sơ đối với chuyện này rất hào hứng, có con cái, sợi dây ràng buộc giữa cô và anh sẽ được thêm thắt chặt. Để chuẩn bị cho sự ra đời an toàn của đứa bé, Bạch Kỳ Sơ phải giải quyết triệt để tất cả mầm mống có ý đồ mưu phản gây hại Bạch gia, vì thế, bất đắc dĩ, anh phải đi vắng khá lâu. Khoảng thời gian đó, Hạ Nhược Tuyết ngày càng trở nên trầm lặng, không còn khóc, cũng không còn nghĩ đến chuyện chạy trốn nữa, chỉ trầm lặng.

Hạ Nhược Tuyết mang nặng đẻ đau chín tháng mười ngày đã sanh ra một cặp sinh đôi đặt tên là Bạch Dĩ Hiên và Bạch Sở Viên. Hạ Nhược Tuyết đặt tên Bạch Dĩ Hiên theo ý " Dĩ" trong bất đắc dĩ, "Hiên" nghe giống tên người Hạ Nhược Tuyết yêu là "Huân". Hạ Nhược Tuyết gan mấy cũng đâu dám đặt tên con trai của Bạch Kỳ Sơ theo tên của người mình yêu chứ! Còn tên Sở Viên có từ "Sở" là sở thích, "Viên" là viên mãn. Hạ Nhược Tuyết gửi gắm trong Bạch Sở Viên là niềm yêu thương chính mình, mong muốn được làm điều mình thích, khao khát có cuộc sống viên mãn hạnh phúc. Còn cái tên Bạch Dĩ Hiên lại ẩn chứa một nỗi khổ tâm đến xót lòng, lại nhắc tới năm tháng tình yêu đầy hoài niệm mà bi sầu khó tả như một lời nhắn nhủ: "Tả Trạch Huân, chỉ là bất đắc dĩ thôi".

Hạ Nhược Tuyết, vẽ cuộc sống mình bằng nỗi tiếc nhớ, tô cuộc đời mình bằng những nét thê lương, một mặt lại lưu luyến hai đứa con mình dứt ruột đẻ ra, một mặt lại căm hận hai đứa trẻ có khuôn mặt giống hắn. Hạ Nhược Tuyết, mâu thuẫn giày vò, đau thương giày xéo, đã trở thành một con người đa khác. Hai đứa trẻ nắm tay nhau mà ra đời, lại bị số phận tách ra....

Hạ Nhược Tuyết đem hai đứa con mình ở hai nơi khác nhau, Bạch Sở Viên được nuôi nấng như một vị thiếu gia, sống xa hoa ngay từ lúc nhỏ, kẻ hầu người hạ, chăm bẵm từng miếng ăn giấc ngủ, sáng sáng sẽ được Hạ Nhược Tuyết cùng vui đùa, yêu thương. Còn Bạch Dĩ Hiên, lại khác. Đứa trẻ đáng thương ấy bị nhốt trong một tầng hầm ẩm thấp, chỉ có mấy người

https://thuviensach.vn

hầu câm chăm nom, không được mẹ quan tâm như em trai song sinh, cậu là nơi để "một con người khác" của mẹ mình trút giận. Bạch Kỳ Sơ đại khai sát giới phải mất rất nhiều năm, lúc đó, Hạ Nhược Tuyết làm chủ, kẻ hầu biết chuyện Bạch gia có cặp sinh đôi đã bị cắt lưỡi và chuyển xuống chăm sóc Bạch Dĩ Hiên.

Bạch Dĩ Hiên từ nhỏ cho đến lúc 5 tuổi chỉ biết một khoảng trời tăm tối gọi là nhà giam, chỉ có thể vươn đôi bàn tay nhỏ hứng ánh nắng qua song sắt. Chỉ được gặp mẹ vào mỗi tối cô liêu, chỉ lúc mẹ nổi cơn điên cấu xé mình mới được bà chạm vào. Chẳng sao cả, ít nhất thì đối với mẹ, con còn có ích, phải không? Con chưa biết thế giới bên ngoài vẽ ra sao, nhưng con biết thế giới của mình trông thế nào. Thế giới con có dòng sông là nước mắt của mẹ, có mây trời là áng tóc của người, có vì sao người đính trên đôi mắt, có làn gió người đương theo hơi th , đối với con, người là cả thế giới. Có lần con hỏi những con người chỉ nín lặng ngoài kia tên của người, nhưng họ vẫn chỉ nín lặng. Mãi sau này, khi người chết đi, con mới biết, thì ra tên người là Hạ Nhược Tuyết, trong sạch, và tinh khiết như tuyết trắng trời đông, là mẹ.

Nhưng tuyết đã bị nhuộm một màu đỏ thẫm, hoa huệ tây đã tan nát rã cành, con không biết tên mình là gì, nhưng con biết mình là nỗi ô nhục của tuyết, là sự phỉ báng của hoa huệ tây, là kết tinh từ đau đớn và tủi hận, là thành quả của tiếc nuối và tang thương. Tay người dính máu con, tay con vướng nước mắt của người, người gào thét, người van xin con hãy ban cho người cái chết, không phải là không được, mà là không thể. Người đi rồi, liệu tuyết còn rơi nữa chăng?

Hạ Nhược Tuyết không biết đã bao lần đánh đập và nguyền rủa đứa trẻ bất hạnh Bạch Dĩ Hiên trong cay đắng, thời ấu thơ của anh ngập tràn những lời phẫn uất của mẹ. Một ngày nọ, Hạ Nhược Tuyết dúi vào tay Bạch Dĩ Hiên một cây trâm ngọc đã cũ, đó là kỷ niệm của bà và người bà yêu, cầu xin anh, hãy giải thoát cho mình.

https://thuviensach.vn

Không thể,... là không thể. Nếu như sự tồn tại của con là sự nhục nhã của người, vậy thì con ước mình chưa từng sinh ra, còn hơn là thấy người đau khổ như thế. Là tại con sao, vì con có đôi mắt giống một người con chưa từng được biết mặt, một người mà con không biết nên gọi là gì, hẳn người đó còn chưa biết đến sự có mặt của con trên cõi đời này. Nhưng mẹ à, người thật tàn nhẫn, người bảo con hãy giải thoát cho người, vậy ai sẽ giải thoát cho con? Con chưa từng được thấy trời sao, nhưng con thấy ánh mắt của người, con chưa từng biết đến hơi ấm, nhưng còn biết đến bàn tay người. Vậy mà người lại bảo con hãy hủy hoại nó đi, hãy cứu rỗi nó đi, vậy ai sẽ cứu rỗi con. Thà người lấy thứ sắc nhọn ấy đâm con, còn hơn bảo con dùng thứ ấy kết liễu người. Nhưng nếu người đau khổ như thế, thảm thương như thế, tàn tạ như thế, vậy thì người đừng sống nữa. Bởi lẽ khi người chết đi, con sẽ vẫn nhớ thương người, vậy thì xin người ở nơi xa ấy, hãy thương nhớ con. Đêm trăng mờ khóc than ai oán, có một người đã được thả tự do mãi mãi, cũng có một người bị giam cầm vĩnh viễn trong đơn sắc tối tăm.

Cái chết của Hạ Nhược Tuyết đã đánh động người trong Bạch gia khi không thấy bóng dáng phu nhân nhiều ngày, họ lần tìm và phát hiện ra một cậu bé đứng lẳng lặng nhìn tuyết rơi và cứu cậu bé đó ra khỏi hầm ngục lạnh lẽo. Không, nhiều lần Bạch Dĩ Hiên mệt mỏi nhắm nghiền đôi mắt, anh vẫn ước mình chưa từng đi ra khỏi hầm ngục đó. Bạch Dĩ Hiên được đưa trả lại với thế giới bên ngoài, lần đầu cậu hiểu được thế giới này thật rộng lớn, lần đầu cậu thấy được nhiều vật vô cùng lộng lẫy, lần đầu cậu gặp được một người có khuôn mặt giống hệt mình, lần đầu cậu học được nhiều thứ mới lạ đến thế, cậu đã biết được tên mình là Bạch Dĩ Hiên, nhưng vẫn chưa cảm nhận được cái gọi là hơi ấm.

Bạch Kỳ Sơ sau bảy năm gột rửa giới Hắc đạo quay trở về mới biết được tin tức bị Bạch lão gia giấu nhẹm là Hạ Nhược Tuyết đã an táng từ lâu, ông đau khổ, trở nên điên cuồng, càng thêm căm ghét Bạch Dĩ Hiên. Mẹ rời bỏ, cha ruồng rẫy, cả thế giới đều quay lưng, Bạch Dĩ Hiên sớm đã

https://thuviensach.vn

hà khắc với bản thân mình, máu lạnh vô tình, sớm đã không còn vương vấn cái thứ gọi là tình người.

Anh ghét tuyết, vì nó dễ bị vấy bẩn, nhưng anh lại thích giày vò phụ nữ, bởi anh muốn thấy nước mắt của họ. Thế giới mà anh sống, chỉ đơn độc một màu, không có ai, chỉ có anh, không ai bước vào, anh cũng chẳng muốn đi ra. Bạch Kỳ Sơ trong lần đau đớn mất lí trí, đã chĩa nòng súng về phía anh, thấy không, thế giới này, thật tàn nhẫn biết bao, anh chỉ lẳng lặng, đứng nhìn ông lên đạn. Thời khắc Bạch Kỳ Sơ chuẩn bị bóp cò, đã nghe thấy "đoàng" một tiếng. Bạch Sở Viên giương đôi mắt lạnh lùng nhìn ông, và rồi lại nhìn về phía Bạch Dĩ Hiên. Trên đời này, anh chỉ tin một nửa sinh mạng mình là Bạch Sở Viên mà thôi. Bạch lão gia trước tình cảnh này tuy cũng thấy mất mát, nhưng giới Hắc đạo vốn u tối kia không tồn tại sự thương cảm, nên đã ém nhẹm chuyện này. Bạch Dĩ Hiên cùng Bạch Sở Viên thay thế Bạch Kỳ Sơ, tiếp tục tiếp quản vị trí Lão đại.

Nơi ấy, thật lạnh lẽo, thật đáng sợ. Họ đã phải tự tay giết cha mẹ mình, vậy, sẽ đến lượt họ, phải không? Bạch Dĩ Hiên, chỉ thích yên lặng, như hồi bé anh sống cùng đám người câm kia, anh lãnh huyết vô tình, vì thế giới mà anh sống, không cần chữ "tình". Anh là hiện thân của nỗi sợ hãi, người nghe tên anh sẽ khiếp đảm, người gặp mặt anh sẽ cố không dính dáng. Suy cho cùng, họ sẽ rời bỏ anh, suy cho cùng, những kẻ tiếp cận anh vì lợi ích cá nhân, vì mưu đồ ẩn giấu vẫn tốt hơn phải không? Ít nhất, đã đến gần anh. Phải không?

Bạch Dĩ Hiên kể xong câu chuyện ấy thì lại ngắm nhìn Chu Tử Đằng hai hàng lệ đã tuôn dài trên má. Cô chưa bao giờ biết, quyển truyện mà cô đọc không nói về anh, mà chỉ nói về một vị Lão đại Mafia tàn khốc, ai nấy cũng phải kính sợ, đó là anh, mà không phải anh.

-- Em là người đầu tiên. Tôi muốn em là người cuối cùng.

-- Thật xin lỗi, tôi không thể...

https://thuviensach.vn

-- Em sợ, phải không?

-- Tôi không có đủ can đảm để cùng anh đối mặt với mọi thứ. Phải, Bạch Dĩ Hiên, tôi sợ. Không phải vì tôi là người của giới Bạch đạo, mà bởi vì tình yêu tôi dành cho anh không đủ lớn để khiến tôi mạnh mẽ bước cùng anh. Hay nói cách khác, tôi không thể sánh vai cùng anh, bởi vì tôi không yêu anh.

Bạch Dĩ Hiên cúi đầu xuống không nhìn thẳng vào cô, lời nói này này, thật vô tình. Khi thấy Trình Phong Lữ hạ mình đi cầu xin Chu Tử Đằng, anh thậm chí đã coi khinh hắn ta, nhưng giờ thì anh đã hiểu rồi, cảm giác này, thật không dễ chịu. Tôi tưởng mình đã đủ băng lãnh, hóa ra em còn lạnh lùng hơn tôi. Không yêu, lời đó anh đã nói với biết bao nhiêu phụ nữ, không nghĩ có ngày tôi lại là người nghe. Bạch Dĩ Hiên chỉ nở một nụ cười khổ, đứng dậy rời giường, còn nâng một lọn tóc của cô lên hôn nhẹ như muốn ghi nhớ mùi hương của cô.

-- Tiêu Khiết, bảo hộ cô ấy về nhà.

Tức thì, một người đàn ông bước vào, là cái người đứng bên cạnh Bạch Dĩ Hiên lúc đó. Anh ta cung kính lĩnh mệnh, Chu Tử Đằng cũng đứng dậy rời đi không chút lưu luyến. Bạch Dĩ Hiên đứng quay lưng lại nhìn sắc trời sẫm tối bên ngoài, vẫn không khỏi lắc đầu cười nhẹ, người con gái này, cuối cùng cũng không thèm ngoảnh đầu lại nhìn tôi một cái sao!? Bạch Dĩ Hiên mệt mỏi châm một điếu thuốc, lặng lẽ nhìn bầu trời ngoài kia, tuyết, lại rơi nữa rồi. Xuân năm nay, đến thật chậm.

Chu Tử Đằng đi trước, người tên Tiêu Khiết đi sau, không khí im lặng thật khó chịu. Đột nhiên Tiêu Khiết mở miệng phá vỡ khoảng lặng:

-- Bạch thiếu chủ có quyền có thế, danh vọng có, ngoại hình cũng có, cô còn lên mặt chê chỗ nào?

https://thuviensach.vn

-- Mấy thứ đó tôi cũng có, không nhất thiết phải nương nhờ vào anh ta. Nếu tôi ham địa vị và tiền tài của anh ta như anh nói, vậy chẳng phải tôi cùng mấy cô nàng ham tiền anh ta đều giống nhau sao?

-- Cô làm vậy là để tạo sự khác biệt khiến Bạch thiếu chủ hứng thú sao?

-- Người giới Hắc đạo thật lạ. Người ta theo đuổi thì một mực không chịu, người ta không theo đuổi thì cứ đinh ninh cho người ta bày kế khác. Tôi thầm mong anh ta chớ có để ý tôi. Như anh nói, tôi nghĩ cũng có nhiều cô gái giả vờ như vậy để khiến anh ta để mắt rồi. Mới xử lí tội nhân xong đã có thể chuyên nghiệp ôm tôi trấn an tôi, vậy chắc anh ta ít có kinh nghiệm ha! Tôi chỉ là không muốn có quan hệ với anh ta mà thôi.

Tiêu Khiết nghe cô nói vậy thì cũng phải chết điếng. Lần đầu anh nghe có người mỉa mai Bạch thiếu chủ một cách bình thản như vậy. Thật sự, ai lại đi đồn cô gái này dễ dãi vậy! Cảm thấy dùng mấy lời lẽ kia không ăn nhằm gì với cô, Tiêu Khiết bắt đầu chuyển sang chủ đề khác.

-- Tôi là dân tị nạn bị truy giết, được ngài ấy thu nhận. Mặc dù ngài ấy giết người như chớp mắt, nhưng ngài ấy chưa bao giờ đối xử tệ với anh em tổ chức. Vì vậy tôi rất kính phục ngài ấy, tôi biết ngài ấy đã động lòng với cô, chưa bao giờ tôi thấy Bạch thiếu chủ Bạch Dĩ Hiên do dự một điều gì, cũng chưa thấy ngài ấy ôm ai, đưa ai về phòng mình. Cô là một người đặc biệt. Cả cái cách cô chấp nhận không miệt thị cách làm của ngài ấy, cũng thật đặc biệt. Đúng là ngài ấy một tay giết người một tay ôm gái nhưng tình nào cũng chóng tàn vì họ không có như cô. Họ giả dối muốn đào mỏ, ngài ấy quá chán ghét rồi, còn những cô gái của giới Bạch đạo, cũng nói yêu yêu rồi gặp chuyện là chạy mất dép trước mặc dù biết thân phận ngài ấy là gì, cho nên ngài ấy cô đơn lắm. Chúng tôi đã sớm coi cô như Bạch phu nhân rồi.

https://thuviensach.vn

-- Anh hiểu anh ta như vậy sao không làm tình nhân của anh ta luôn đi. Cứ kè kè kể lể với tôi làm gì? Tôi nói rồi, anh ta muốn tôi ở bên thì phải dẹp hết chướng ngại tâm lí trong tôi rồi hẳn tính!

Thật là sắt đá! Tiêu Khiết thật sự nãy giờ ngoài mặt thì cười mà trong lòng thì muốn rút súng. Đây là lần đầu tiên Bạch Dĩ Hiên bảo đích thân anh tiễn một cô gái mà ngài để ý ra cửa, anh còn bắt chuyện với cô để cô khỏi cảm thấy gượng gạo. Haha cô ta chẳng cần!

-- Cũng gần ra tới cửa chính rồi. Sẽ có người đưa cô an toàn trở về. Cho tôi hỏi thêm một câu nữa, lúc này, cô đối với ngài ấy như thế nào. -- Chả nhẽ đi cả quãng đường lại không thu thập được gì? Tiêu Khiết nhất định kì kèo nán cô lại hỏi.

-- Tôi với anh ta sao? Tôi không có ghét, cũng có tí gọi là thiện cảm vì tôi hai lần ngất trong tay anh ta nhưng anh ta chưa hề lợi dụng việc đó. Ít nhất thì, cũng không ghê sợ lắm như lúc đầu nữa.

Chu Tử Đằng tự nhiên trả lời xong, đã thấy một chiếc xe hạng sang đỗ trước mặt đón cô về. Cô quay lại chào Tiêu Khiết rồi lên xe đi về. Đợi Chu Tử Đằng đi rồi, Tiêu Khiết mới đưa tay lên ấn vào con chip nhỏ sau tai:

-- Bạch lão đại, ngài nghe thấy hết chứ ạ?

-- Ừm.

-- Vậy Bạch lão đại, có nên tra động cơ bọn người đã bắt cóc Bạch phu nhân không?

Bạch Dĩ Hiên nhàn nhã châm điếu thuốc nữa, nghe Tiêu Khiết nói ba tiếng "Bạch phu nhân" thì rất hài lòng. Thủ hạ tốt, biết làm vừa lòng chủ nhân. Nhưng khi nhớ lại nguyên nhân Chu Tử Đằng xuất hiện ở đó, Bạch Dĩ Hiên mặt cũng trầm lại, lạnh giọng:

https://thuviensach.vn

-- Tra đi.

-- Vâng! À... -- Nãy giờ những gì Tiêu Khiết với Chu Tử Đằng nói Bạch Dĩ Hiên đều nghe được. Lúc nãy cũng tại Chu Tử Đằng nói chuyện rất cục súc làm anh cũng căng mà quên mất, anh có chêm vào mấy câu nói xấu Bạch Dĩ Hiên. Giờ nghĩ lại, không biết cái câu trả lời cuối của Chu Tử Đằng có làm Bạch Dĩ Hiên mát lòng mát dạ đến nỗi quên luôn mấy câu to gan anh nói hồi nãy không ta?

-- Có chuyện gì?

Tôi nói ngài một tay cầm súng một tay ôm gái là khen ngài tài giỏi đó... Ngài đừng nghĩ nhầm. Nhưng Tiêu Khiết nào dám nói ra sợ Bạch Dĩ Hiên để ý lại nên anh đành lái sang chuyện khác:

-- Về chuyện tình nhân...

-- Đừng có ý nghĩ viển vông!

-- Tuân lệnh!

Không có Chu Tử Đằng, Bạch Dĩ Hiên lại trở về bộ dạng lão đại kiệm lời, âm lãnh, uy nghiêm mọi ngày. Không ghét sao? Em đưa tôi hết từ cung bậc này đến cung bậc khác. Tôi phải làm gì để gỡ hết những chướng ngại trong em đây? Bạch Dĩ Hiên nhả ra một ngụm khói trắng mờ mờ ảo ảo, anh không cần phải thấy màu trắng cô tịch của hoa huệ tây nữa, đã có sắc màu rạng rỡ của hoa tử đằng thay thế rồi. Mùa xuân, cuối cùng cũng ghé qua rồi.

https://thuviensach.vn

TỬ ĐẰNG KHÔNG NỞ LẦN HAI - KHÔNG CÒN LÀ NỮ PHỤ

Ka La Ra

dtv-ebook.com

Chương 27: Tử Đằng_ Pháp Là Nơi Tình Yêu Chớm Nở

CHAP 29:

Chu Tử Đằng sau khi rời khỏi Bạch gia được xe đưa đi một đoạn thì tự đi bộ về. Phố xá thật náo nhiệt, đông vui, rộn ràng đón chào năm mới. Chu Tử Đằng vui vẻ rảo bước, nhìn hoa đang khoe sắc thắm nở rộ trên cành. Bỗng nhiên, có người hét gọi cô từ phía sau làm cô giật cả mình:

-- TỬ ĐẰNG! EM ĐÃ Ở ĐÂU VẬY HẢ!???

Có người gọi, Chu Tử Đằng quay đầu lại thì thấy Trình Phong Lữ áo quần xộc xệch, đầu tóc rũ rượi, mồ hôi nhễ nhại không nhìn ra Trình tổng tiêu sái của mọi ngày.

Trình Phong Lữ thở hổn hển nhìn cô, tức giận nói:

-- Em đã đi đâu suốt đêm vậy hả? Không để lại lời nhắn, có biết mọi người lo thế nào không!

Chu Tử Đằng có hơi bực bội khi thấy Trình Phong Lữ mắng mình như vậy nhưng khi cô bình tĩnh nhớ lại thì... Thôi chết, ngày hôm qua cô có hẹn với Lưu Ly dắt Andrew và Audrey đi chơi. Sau đó thì cô bị bắt đi mất không nói một lời, thảo nào khiến Lưu Ly lo đến vậy. Chu Tử Đằng lại nhìn về phía Trình Phong Lữ bộ dạng nhếch nhác:

-- Anh... đi tìm tôi suốt đêm sao?

https://thuviensach.vn

-- Lưu Ly có gọi tôi, nói đã ba tiếng mà không thấy cô ở chỗ hẹn đâu cả. Cho đến quá nửa đêm mà vẫn không nghe tin tức từ em, gọi em thì điện thoại tắt máy, hỏi mọi người thì cũng chưa gặp em. Em đã trốn đâu vậy hả?

Chu Tử Đằng nghe anh ta thở hồng hộc nói vậy thì cũng thấy có lỗi. Vậy ra Trình Phong Lữ đã mất cả đêm đi tìm cô, cô thật đáng giận, còn có tâm tư nằm ở đó nghe Bạch Dĩ Hiên kể chuyện đêm khuya. Cô đã nói nặng Trình Phong Lữ thế mà anh ta vẫn lo lắng chạy khắp nơi tìm cô sao, thật không giống hình tượng thường ngày của anh.

-- Dù sao thì, cảm ơn anh đã cất công tìm kiếm tôi. Tôi giờ ổn rồi.

-- Em đã đi đâu suốt đêm thế?

-- À... đi đường... gặp một người bị ngất nên mới chở người đó tới bệnh viện rồi ở đó chờ người nhà bệnh nhân luôn... Điện thoại vừa hay hết pin mà tôi lại không nhớ số ai cả...

-- Mới 20 mà đã lơ đãng thế rồi! Tôi đưa em về, Lưu Ly đang khóc sướt mướt ở nhà.

Nói rồi Trình Phong Lữ toan cầm tay cô dắt đi nhưng anh thoáng rút tay lại. Rồi sau đó quay đầu cất bước đi trước, Chu Tử Đằng lẽo đẽo theo sau. Bóng người Trình Phong Lữ thật cao lớn, bờ vai to rộng mạnh mẽ có thể che chở một người. Đường về nhà chỉ cách có mấy đoạn, mà lại thấy thật dài. Cuối cùng cũng đến nơi, Chu Tử Đằng vừa đẩy cửa bước vào thì đã thấy khuôn mặt tèm lem nước mắt của Lưu Ly:

-- Trời ạ! Chị đừng có trả đũa em thế chứ! Chị đi không một lời nhắn có biết em lo thế nào không? Để lạc mất nhà thiết kế Wisteria điều hành, công ty Glycine đập chết em mất!

-- Đúng vậy đấy chị xinh đẹp! Chị sợ Andrew ăn quá nhiều trả không nổi nên mới trốn có đúng không?

https://thuviensach.vn

-- Chị cực kỳ xinh đẹp thật không tốt. May nhờ có anh cực kỳ tốt bụng mua chút đồ ăn tiếp tế cho em, không thì Andreis phải ôm bụng đói meo rồi!

Chu Tử Đằng nghe lời chất vấn của tụi nhóc này thì cũng không biết thế nào. Trình Phong Lữ đứng kế bên thì lại cười khúc khích, thôi thì dù sao cô cũng có lỗi, vẫn nên bù đắp mọi người thì hơn. Nghĩ vậy, cô cất giọng:

-- Vậy hôm nay để chị nấu cho mấy đứa một bữa sáng nhé, coi như chị tạ lỗi. Yên tâm, tài nấu nướng của chị không thua kém đầu bếp đâu!

-- Nhưng mà em chưa có mua bảo hiểm thân thể! -- Andrew bộ dáng tiếc nuối cất lời.

-- Đúng vậy, lần trước Camellia cũng nói y hệt như chị, kết quả ăn xong đồ chị ấy nấu em hờn cả thế giới! -- Andreis bộ dạng một người từng trải lên tiếng.

-- Này này! Mấy đứa nói vậy là có ý gì hả!? -- Chu Tử Đằng thẹn quá hóa giận kêu lên.

-- Ý rõ ràng đấy thôi... -- Andrew và Andreis phụng phịu kêu lên.

Trình Phong Lữ nhìn cảnh chị em đấu khẩu nhau rộn ràng thế này thì không khỏi bật cười. Ngôi nhà nhỏ này, thật vui vẻ, nhưng không dành cho anh. Trình Phong Lữ liền quay người đi định trở về, Chu Tử Đằng thấy thế liền gọi lại:

-- Trình thiếu, dùng bữa sáng cùng chúng tôi đi! Anh tìm tôi cả đêm chắc đã thấm mệt rồi.

-- Đúng vậy, cảm ơn anh rất nhiều. Anh dùng bữa chung luôn đi! -- Lưu Ly nhanh nhảu.

https://thuviensach.vn

-- Được! -- Trình Phong Lữ nghe cô mời mình ở lại như thế thì không khỏi vui sướng trong lòng. Bữa sáng này, là bữa sáng ngon nhất của anh.

Andrew và Andreis háo hức ngồi vào bàn, Mạc Lưu Ly nhanh chân chiếm chỗ ngồi cạnh ghế Tử Đằng làm Trình Phong Lữ bất mãn lườm một cái rồi ngồi xuống bên Andrew. Chỉ mươi phút sau, từ nhà bếp đã bay ra hương thơm đồ ăn ngon nức mũi kích thích dạ dày đã đói rã rời của mọi người. Chu Tử Đằng lần lượt bày đồ ăn ra trên bàn làm ai nấy cũng phải nuốt nước miếng.

-- Ăn đi, ăn đi! Không phải ai cũng có diễm phúc được ăn đồ chị nấu đâu!

Bốn người nghe cô nói vậy thì liền không chần chừ cầm đũa khai bữa. Trình Phong Lữ gắp món cá ăn một miếng thì không khỏi bất ngờ. Ngon quá! Tay nghề nấu nướng thật giỏi, không nghĩ một tiểu thư như cô lại nấu ăn tuyệt đến vậy. Trình Phong Lữ lòng tràn ngập vui vẻ, được ăn món cô nấu, cảnh này như một gia đình vậy, chưa bao giờ anh cảm thấy bữa ăn này đáng quí đến thế. Andrew và Andreis háu đói gắp ăn lia lịa, Lưu Ly vừa ăn vừa trầm trồ khen ngợi tay nghề của Chu Tử Đằng. Bàn ăn rộn ràng, khung cảnh ấm áp, người vừa ăn vừa cùng nhau cười nói.

-- Chị à, Dahlia vừa thông báo em có một đơn đặt hàng cao cấp. Đó là của một vị tiểu thư danh giá Chương Y Dao, muốn chị về thiết kế riêng một bộ đầm dự tiệc. -- Lưu Ly vừa nhai nhồm nhoàm vừa nói.

-- Chương Y Dao? -- Chu Tử Đằng cảm thấy cái nhân vật này cô đã đọc qua rồi. Nhưng tác giả miêu tả khá mờ nhạt nên cô không nhớ rõ.

-- Là tiểu thư độc nhất của Chương gia. Năm nay 18 tuổi, được mệnh danh là " hoa Uất Kim Hương", gia thế cường đại. Chỉ tiếc cô bé ấy khá nội tâm. -- Trình Phong Lữ dừng lại động tác gắp thức ăn nói. -- Tôi khuyên em nên cẩn thận thì hơn. Thế lực ngầm của Chương gia rất lớn mạnh, ngay

https://thuviensach.vn

cả Lãnh gia và Bạch gia vốn xưng bá Hắc đạo cùng hợp tác cũng chưa chắc tiêu diệt được Chương gia.

-- Ghê gớm đến vậy sao? Như thế nếu ta làm phật ý cô tiểu thư này thì hậu quả thê thảm rồi! -- Lưu Ly ôm mặt lên tiếng. -- Để em từ chối case này nhé!?

-- Không! Một gia tộc kiêu ngạo như Chương gia lại bị một công ty mới thành lập như chúng ta khước từ thì sẽ động đến sĩ diện của bọn họ, thế càng nguy hiểm. Việc này cứ để chị, sắp xếp ngày mai chị gặp cô tiểu thư ấy. -- Hôm qua cô vừa bị ngừoi của Chương gia bắt cóc, hôm nay lại bị mời đến may đồ!

Trình Phong Lữ nghe cô nói vậy thì không khỏi tán thưởng, rất tinh ý. Chương gia quả thật anh có e ngại, Lãnh gia cùng Bạch gia thống lĩnh Hắc đạo mà vẫn chưa khống chế được Chương gia, nhưng nếu có thêm tay Trình gia vào thì lại khác.

Đó là lí do Chương gia dù có cuồng vọng đến mấy cũng không dám làm loạn. Có điều Trình gia và Lãnh gia vốn đã tương thân với nhau, chỉ còn Bạch gia, lại không thể hợp tác vì Bạch gia vướng mối tơ thù khó nói với gia đình anh. Như vậy đến khi Chương gia ngông cuồng đánh úp, chỉ sợ trở tay không kịp. Lãnh gia có Lãnh Dịch Khiêm lãnh huyết vô tình, Bạch gia có Bạch Dĩ Hiên âm độc tàn nhẫn, Trình gia anh có Trình Lạc Nghiêm quỷ kế đa mưu, nhưng Chương gia đến đời này lại có Chương Du Thần không từ thủ đoạn. Đến với Chương gia, mong rằng Chu Tử Đằng sẽ không phải chạm mặt hắn.

Chu Tử Đằng trầm ngâm hồi lâu, thì ra là Chương Y Dao, một thiếu nữ danh gia vọng tộc yêu thầm một người đàn ông bình thường, chính vì vậy mà bị gia đình cấm cản quyết liệt, uất ức sinh trầm tư. Vụ này, từ chối cũng không được, mà chấp nhận cũng không yên, chỉ còn cách làm vừa lòng vị tiểu thư này. Hi vọng cô ta không phải nàng thiên kim điêu ngoa,

https://thuviensach.vn

khó chiều. Andrew và Andreis thấy cả bàn ăn mới nãy còn rôm rả giờ lại chìm vào không khí yên lặng thì không khỏi nhìn nhau lắc đầu:

-- Chị xinh đẹp lại đi! Vậy mai ai trông chúng em? -- Andrew khoanh tay trước ngực lên tiếng. -- Chị dễ thương trông có được không?

-- A, mai chị phải chụp nhiều shoot hình lắm! Không để ý đến mấy đứa nổi đâu! -- Lưu Ly chán nản lên tiếng.

-- Chị cũng là lần đầu đến nhà khách hàng, không dắt mấy đứa theo được. -- Chu Tử Đằng buồn bực tiếp lời.

-- A... Vậy ai trông em đây nha!? Dạo này bọn bắt cóc có khiếu thẩm mĩ ghê lắm đấy, không chừng thế giới sẽ mất đi hai vị mĩ nam... -- Audrey thở dài như ông cụ non, đôi mắt lại nham nhở liếc về phía Trình Phong Lữ.

-- À... Vậy ngày mai, để tôi thay em trông nom bọn chúng... -- một lúc lâu sau, Trình Phong Lữ mới chần chừ lên tiếng. Có cái gì đó đáng sợ sắp diễn ra với anh, nhất là khi thấy nụ cười sáng lạn như vừa chộp được con mồi của hai chú nhóc đằng kia. Có khi nào, chúng mới thực sự là "bọn bắt cóc có khiếu thẩm mĩ" không?

-- Vậy được! Cảm ơn anh, Trình thiếu! -- Thôi thì, được ghi điểm trong mắt người đẹp, vậy cũng đáng. Chẳng phải chỉ trông hai đứa nhóc thôi không phải sao? Chỉ trông hai đứa nhóc thôi. Trông hai đứa nhóc... hai đứa nhóc... Có cảm giác anh là con cá nằm trên thớt...

Mây vừa hé mở cửa, nắng đã lon ton chạy đi chơi khắp nơi. Chu Tử Đằng ăn mặc theo phong cách công sở sành điệu. Thanh lịch mà cũng không kém phần trẻ trung, thể hiện được đẳng cấp phối đồ của một tín đồ thời trang không bao giờ lỗi mốt.

Dù chỉ là mời một nhà thiết kế đến may đầm dạ tiệc cho con gái nhưng Chương gia đã cho hẳn một đoàn người lái những chiếc Porsche đen xa hoa

https://thuviensach.vn

tới đón cô.

Thật phải nói, cái gia tộc này quá phô trương, hào nhoáng, tiếp đãi cô rầm rộ thế này cứ như tiếp đãi nữ hoàng Anh, có cần phải làm quá thế không? Ôi nhà giàu, vung tiền không biết mỏi tay! Chu Tử Đằng bước lên xe vừa thầm mắng mỏ, mấy cái nghi thức rườm rà này làm cô không thấy thoải mái, nói là chào đón mà mặt ai cũng lạnh ngắt như đón đám tang, xem ra Tổ chức Mafia của Bạch Dĩ Hiên dễ thương hơn nhiều. Bạch Dĩ Hiên đang làm việc ở một nơi nào đó chợt rùng mình một cái, có ai đó đang nguyền rủa tổ chức của anh thì phải.

Chu Tử Đằng tự nhiên bước lên xe, chiếc xe hơi đời mới lướt nhanh trên đường rồi nhanh chóng dừng lại trước cổng một lâu đài cổ trang hoàng, lộng lẫy và uy nghi. Lâu đài rất to lớn, xung quanh cảnh vật được bày trí như lối vào cung điện thời xưa, Chương gia, quả thật là một đại gia tộc bề thế trăm năm. Theo chỉ dẫn của vị lão gia, Chu Tử Đằng sải bước đến phía hoa viên sau nhà. Cô thấy có một cô bé chừng 18 tuổi trầm lặng ngồi đó. Cô bé ấy rất đẹp, một cách thuần khiết, như không bị pha tạp bởi bụi bẩn trần gian, tựa như một thiên sứ, bị giam cầm. Nghe có tiếng động, cô bé mắt rời quyển sách kinh Thánh đang cầm trên tay, ngước đôi mắt đen huyền diệu lên nhìn cô.

Mái tóc đen tuyền óng mượt chạm nhẹ bờ vai, đôi môi hồng hồng khẽ hé mở, đôi con ngươi chất chứa tương tư như xoáy sâu vào lòng cô. Chương Y Dao, đóa Uất kim hương của nắng.

Thấy có người, nét mặt của Chương Y Dao tươi tắn hẳn nên, cô bé cất giọng mềm mại như nước:

-- Chị là nhà thiết kế Wisteria?

-- Phải, là chị, Chu Tử Đằng, hân hạnh được gặp em.

https://thuviensach.vn

-- Em là Chương Y Dao, rất ngưỡng mộ chị, chị chỉ lớn hơn em có 2 tuổi, nhưng đã làm chủ được cuộc sống của mình, có thể tự do quyết định tương lai phía trước...

Nói đến đây, vẻ mặt Y Dao hiện lên nỗi buồn man mác như một con chim sẻ nhỏ bị nhốt trong lồng son, chỉ biết ngắm nhìn bầu trời rộng lớn ngoài kia trong khao khát. Thấy không khí có vẻ yên ắng, cô vội mở miệng:

-- Em sắp dự dạ tiệc phải không? Em thường ngày theo kiểu thời trang công nương thanh lịch, có muốn đổi một chút không?

-- Đó là sinh nhật em. Mọi năm vẫn vậy, chị chỉ cần thiết kế một chiếc đầm sang trọng, đáp ứng yêu cầu tính bằng ngàn đô của mẹ em là được. Em không quan tâm... Họ cũng chẳng quan tâm đâu...

-- Không được! Đó là sinh nhật 18 tuổi của em. Họ không quan tâm thì em phải tự quan tâm lấy mình. Chị sẽ thiết kế cho em một chiếc đầm thật tuyệt, chị sẽ đổi mới kiểu tóc cùng trang điểm cho em, phải có sự khác biệt em mới nhớ mãi ngày đó.

Nói rồi Chu Tử Đằng chuyên nghiệp lấy dụng cụ kéo Chương Y Dao lên quay qua quay lại lấy số đo. Chương Y Dao vô cùng ngạc nhiên, thường ai thấy cô cũng tránh xa không dám thân thiết quá mức vì cô là tiểu thư "nhà họ Chương", người vây bên cô phải vung tiền họ mới đến gần. Chu Tử Đằng lại khác, vô cùng gần gũi, hoàn toàn xem cô ngang hàng với mình, thoải mái, tự nhiên, khiến cô rất thích. Hi vọng có thể giữ được mối quan hệ này lâu.

Hai chị em ngồi hàn huyên tìm hiểu nhau một lúc thì quản gia khiếm nhã lên tiếng mời cô về. Nét mặt Chương Y Dao có chút ủ rũ không muốn cô đi, khó lắm mới tìm một người bạn nói chuyện cùng, Chu Tử Đằng thấy vậy cũng vỗ đầu Y Dao an ủi vài lời, lại nghe tiếng quản gia tế nhị thúc giục, Chu Tử Đằng mới chán nản tạm biệt Y Dao cất bước về. Theo lời của

https://thuviensach.vn

Trình Phong Lữ nói, nên tránh mặt Chương gia càng tốt, nhất là Chương Du Thần, đại thiếu gia của gia tộc.

Nhưng cô bé Y Dao này lại khiến cô muốn gần gũi, không hề kiêu ngạo, phách lối, cũng không có vẻ âm hiểm, lạnh lùng, đơn giản là một thiếu nữ thanh thuần, như một thiên thần, bị cầm giữ trong chốn lao tù của thế giới Hắc đạo tựa địa ngục u tối mà thôi.

Chương gia cho người tiễn cô được một đoạn, có lệnh triệu tập gì đó thì đành thất lễ chỉ có thể chở cô tới đầu phố. Mặc dù cô rất muốn tò mò lệnh triệu tập gì ở thế giới ngầm khiến tất cả bọn họ phải quay về không còn đến một người đưa đón cô như thế nhưng phàm là chuyện giới Hắc đạo biết nhiều quá là một cái tội, cô vờ như không để ý, vui vẻ chấp nhận đi bộ về.

Lúc đi thì rầm rộ, lúc về thì đơn côi. Chu Tử Đằng dù thích ở một mình, nhưng cũng không ưa lắm mỗi lần cô đơn ngủ lại. Thật kì lạ. Con gái, chính là kì lạ như thế. Chu Tử Đằng chậm rãi rảo bước ngắm nhìn phố xá vẫn tất bật như nó vốn thế, không để ý liền va phải một người con trai lạ hoắc. Cô đụng vào anh ta khiến ly cà phê trên tay anh đổ dính lên áo. Chu Tử Đằng mới hốt hoảng rút chiếc khăn giấy trong túi ra lau vội:

-- Á xin lỗi! Xin lỗi, tôi vô ý quá! Thật xin lỗi, đi đường không chú tâm, làm bẩn áo anh rồi.

Vừa lau vừa xin lỗi rối rít, Chu Tử Đằng lúc này thành khẩn giương đôi mắt áy náy nhìn người con trai cô va phải. Sống mũi thẳng nam tính, đôi lông mày rậm nhìn rất ngầu. Đôi mắt đen tuyền quyến rũ, đôi môi cười yêu nghiệt. Người con trai trước mặt, nhìn rất tuấn tú, không giống người thường, cũng không tiêu sái, hào hoa như Trình Phong Lữ, lại không có vẻ tôn quý, lãnh đạm như Bạch Dĩ Hiên, rất khác.

https://thuviensach.vn

-- A... xin lỗi... -- Chu Tử Đằng thật cảm thấy mình vụng về, làm vấy bẩn cả áo người ta, chân tay liền huýnh lên lau lau chùi chùi.

Người con trai mỉm cười nhẹ đủ khiến trái tim mấy cô gái gần đó xao xuyến rụng rời, anh nhìn cô chăm chăm làm Chu Tử Đằng có chút khó xử, có khi nào cậu trai này dàn dựng lên để tiếp cận cô không? Trong khi cô còn đang bối rối, chỉ thấy anh đã bước thêm một bước gần cô, trái tim Chu Tử Đằng không hiểu sao nhảy loạn, anh ôn nhu nhìn cô nói:

-- Cách tiếp cận tôi hay lắm!

--....

Thời gian như ngưng tụ lại lúc đó, vạn vật trở nên im ắng khác lạ, đàn quạ đen còn chán nản bay qua bay lại. Mặt Chu Tử Đằng chảy mấy vạch hắc tuyến. Giờ thì cô đã thấm thía câu nói "Cái đẹp đè bẹp cái nết" nó có nghĩa như thế nào. Người ở thế giới này lạ lắm mọi người ạ! Ai ai cũng nghĩ người khác có ý với mình một cách vô lý!!!

-- Nhưng áo tôi bẩn rồi, cô tính sao đây? -- Người con trai vẫn còn giữ khư khư cái nụ cười quyến rũ chói chang đó khiến cô lóa cả mắt. Hắn ta rõ rành rành là chả có vẻ gì hoảng hốt hay xa lạ khi gặp cô cả, mà còn mạnh miệng bảo cô bày kế tiếp cận anh ta.

-- Thôi thì... -- Nói đoạn cô lấy từ ví một xấp tiền. Mặc dù cách làm này hơi khiếm nhã nhưng với cái tên vô sỉ như anh ta chắc chẳng có vấn đề gì đâu. -- Tôi thật sự xin lỗi sự bất cẩn vừa nãy, với tất cả thành ý, tôi hi vọng số tiền này đủ để đền bù cái áo tôi làm bẩn của anh. Nếu thiếu thì tôi sẽ đưa thêm.

Chỉ thấy người con trai ấy vẽ lên một đường cong tuyệt đẹp nơi khóe môi, hoàn toàn có thể làm xao xuyến cái định mệnh gọi là "yêu từ cái nhìn đầu tiên". Đôi mắt màu hổ phách hắt lại ánh sáng thái dương rạng rỡ, vạn

https://thuviensach.vn

vật xung quanh dường như lặng đi vài phút. Khoảnh khoắc đó, vận mệnh như đang chậm rãi bắt đầu:

-- Từ Lục Giai là tên tôi.

Chu Tử Đằng nhìn bóng lưng anh ta thong thả rời đi, trên tay cầm xấp tiền đưa ra giữa không trung, lòng vẫn không hiểu tại sao anh ta nói tên mình cho cô làm mẹ gì?

https://thuviensach.vn

TỬ ĐẰNG KHÔNG NỞ LẦN HAI - KHÔNG CÒN LÀ NỮ PHỤ

Ka La Ra

dtv-ebook.com

Chương 28: Tử Đằng_ Oan Gia Ngõ Hẹp

CHAP 30:

Lúc Chu Tử Đằng về, trời đã chải mái tóc đêm đen kỳ bí. Chu Tử Đằng rất thích đi bộ, vừa có thể tận hưởng ngắm nhìn đường phố đang hòa mình với thời gian, vừa có thể tập thể dục, giúp môi trường phần nào, lại có thể xả stress, thả lỏng tâm trí cho giảm bớt phiền não. Thế nhưng hôm nay cô lại chẳng cảm thấy thư thái như mọi hôm, mỗi lần đi là một lần chệch bước. Cô đang nghĩ vẩn vơ.

Từ Lục Giai, Từ Lục Giai.... cô chưa hề biết đến anh ta hoặc đơn giản là không hề nghe tác giả nhắc đến người con trai này xuyên suốt quyển truyện.

Vậy hắn là ai? Chỉ là vô tình gặp thôi ư??? Lẽ nào sự xuất hiện của cô đã làm lệch dòng chảy? Nhìn Từ Lục Giai trông chỉ như một cậu trai thanh niên tuấn tú bình thường, nhưng, cô biết anh ta không bình thường, bởi vì cái người tưng tửng như hắn thì quá là bất thường.

Lại nói, lúc gặp Từ Lục Giai, cô có phần lơ đễnh. Đối diện với Trình Phong Lữ lẫn Bạch Dĩ Hiên đều không nảy sinh cảm giác như vậy. Có cái gì đó rất thân, mà lại thật xa lạ. Cô đang nhớ về một người cô chưa từng biết sao? Dù gì thì cô phải rất xui xẻo khi va phải hắn. Đồ thụ lòi!

Nghĩ tới hắn, Chu Tử Đằng mới nhận ra cả ngày hôm nay mình toàn quan tâm chuyện đâu đâu. Chắc cô bị stress rồi, nhất định phải đi khuây

https://thuviensach.vn

khỏa mới được. Nghĩ vậy, cô liền rảo bước đến khu vui chơi rộn ràng mới khai trương gần đó. Khung cảnh thật vui vẻ, nhộn nhịp, có tiếng la hét thích thú của trẻ con, còn có tiếng cười đùa thoải mái của mấy chàng trai, cô gái xúm tụm đi cùng nhau. Không khí khu vui chơi náo nhiệt, giá mà có Lưu Ly hay Andrew cùng Andreis ở đây, bảo đảm chúng sẽ thích chết cho xem.

-- Nào nào! Mua một ly Mocha loại lớn tặng một voucher khuyến mãi nào!

-- Cho tôi một ly mang đi! -- Chu Tử Đằng ghé lại quán cà phê nhỏ xinh giữa khu mua một ly nước uống, sẵn tiện cho Lưu Ly cái voucher đó luôn.

-- Của cô này.

-- Cảm ơn.

Cầm trên tay ly Mocha còn đang dính nước đá ươn ướt, Chu Tử Đằng quay người lại thì lại không may va phải một người, ly Mocha trượt tuột khỏi tay Chu Tử Đằng đổ hết gần một nửa lên người đó. Cả hai người đồng thanh la lên một tiếng "A", Chu Tử Đằng thầm mắng trong lòng, thiệt xui xẻo. Lại va phải người khác, lại bị mắng nữa rồi đây. Chu Tử Đằng thấy mình quá ư hậu đậu vội ngước lên nhìn người mình đụng phải thì:

-- Cô vẫn chưa từ bỏ ý định tiếp cận tôi sao?

-- Lại là anh!?

Từ Lục Giai cùng Chu Tử Đằng giờ mới thấm thía câu "Oan gia ngõ hẹp", anh lườm cô thở dài một cái:

-- Tôi kiếp trước có mắc nợ cô sao? Tôi mới thay lại cái áo, cô lại ghen tị với cái áo này mà đổ lên phải không!?

https://thuviensach.vn

-- Ồ. Thật xin lỗi. -- Rồi, Chu Tử Đằng lại lặp lại động tác như hồi sáng, cô mở ví, lấy ra một xấp tiền.

-- Cô!!! -- Từ Lục Giai có chút tức tối nguýt cô một cái. -- Cô ỷ cô có tiền nên cứ đụng chút là ném một xấp tiền sao?

-- Tôi đưa đàng hoàng. -- Chu Tử Đằng vẫn thản nhiên đáp lại, cùng lắm thì đền thêm một cái áo nữa thôi.

-- Nhìn cô thật gai mắt! -- Đúng là tác phong của những kẻ lắm tiền, cái gì cũng có thể giải quyết bằng tiền. Một người phụ nữ khó ưa!

-- CÒN ANH NHÌN THẬT THỤ LÒI!!! -- Chu Tử Đằng bực bội đáp trả, đồ điên, cái tên này là đồ điên!

-- Cái gì??? -- Từ Lục Giai hét toáng lên.

-- Có chuyện gì mà cãi nhau ầm ĩ thế?

Trong khi Từ Lục Giai đang hằm hằm lườm cô thì một giọng nam khác vang lên, nghe giọng điệu với anh ta thì cực kì thân thiết. Một người đàn ông anh tuấn tiến lên gần hỏi han Từ Lục Giai, trên tay đeo cái nhẫn chạm khắc y hệt cái Từ Lục Giai đang đeo. "A..." -- Chu Tử Đằng cảm thấy mình bỗng sáng suốt ra. Thảo nào nhỏ nhen như vậy, chắc bị "ai đó" chiều hư.

-- Cô ta vô ý làm bẩn áo em, lại còn mang cái điệu bộ như thế với em! - Từ Lục Giai vẫn bình thản lên tiếng, nhưng trong mắt Chu Tử Đằng thì lại thấy như anh ta đang làm nũng với "chồng" mình.

-- Có chuyện đó sao? -- Người được cô vinh danh là "Chồng" lên tiếng.

https://thuviensach.vn

-- Tôi có xin lỗi và ngỏ ý đền tiền rồi! Lúc nãy tôi mắng anh ta là đồ thụ lòi cũng do anh ta nói tôi trước, nhưng anh thụ lòi thật thì tôi mắng cũng chả có sai! Việc này thì tôi không xin lỗi!

-- Cô!!! -- Từ Lục Giai thật muốn thổ huyết tại đây. -- Nhìn mặt tôi thế này mà bảo tôi là thụ sao???

-- Chứ nhìn mặt bạn trai anh thế kia mà bảo anh là công sao???

Chu Tử Đằng nói xong, không gian lâm vào ngượng nghịu đến kì lạ. Chu Tử Đằng bất giác thấy không ổn, Từ Lục Giai lúc này mặt xám xịt gằn từng tiếng:

-- Chúng - tôi - là - ANH - EM!

-- Thì... -- Khoan đã! Cậu ta vừa nói cái gì? Anh em!

Lần này đến lượt Chu Tử Đằng mặt đen lại như đít nồi! Là anh em? Thấy Chu Tử Đằng chỉ biết cười yếu ớt lấy lệ, người đàn ông anh tuấn đứng cạnh Từ Lục Giai bật cười lên tiếng:

-- Cô gái nhầm rồi! Chúng tôi là anh em ruột, thằng nhóc này tên Từ Lục Giai, tôi tên Từ Tiêu Vũ, lớn hơn nó 4 tuổi. Hôm nay cùng nó đến kiểm tra khu vui chơi này, đây là một nhánh của công ty Lilas mà! Để cô hiểu lầm rồi!

Nói xong Từ Tiêu Vũ cười khúc khích, Từ Lục Giai thì lườm lườm nhìn cô ý bảo "Còn không mau xin lỗi" làm Chu Tử Đằng thấy thật khó ăn khó nói. Hóa ra hắn là Từ tổng của công ty vui chơi trẻ em Lilas. Thảo nào nghe tên quen quen, báo có đăng công ty của hắn mới xây dựng thêm một khu vui chơi là đây, vào sân nhà lại đắc tội với chủ nhà!

-- Này, vậy cô định tính sao giờ? Làm bẩn áo tôi, lại ngang nhiên nhạo báng "thanh danh và sự trong sạch" của tôi! Cô phải đền bù thiệt hại về

https://thuviensach.vn

khoản vật chất lẫn tinh thần thế nào đây!?

Rõ ràng là anh ta khiêu chiến trước, ăn nói hàm hồ ảo tưởng cũng là anh ta. Sao bây giờ quay ra cô là người hãm hại anh ta rồi? Quả thật là tên điên! Sao anh ta có thể làm Tổng giám đốc được với cái tính khí dở hơi như thế!?

-- Tôi sẽ mua trả lại anh một cái áo khác. Còn việc vừa nãy chỉ là hiểu nhầm, chẳng ai muốn dây dưa tổn hại anh làm gì! Tên anh có khi ngày mai là tôi quên rồi. Anh cũng nên chỉnh chu lại mình đi, là Từ tổng thì đừng có ra ngoài gây sự với một cô gái!

Nói rồi Chu Tử Đằng quay người bước đi thật nhanh. Từ Lục Giai thấy thế chỉ nhếch môi một cái rồi cũng quay người đi. Thấy thế, Từ Tiêu Vũ chạy đến khoác vai Từ Lục Giai cười hỏi:

-- Dễ thương không?

-- Gặp thằng khác nó tát cho vỡ mồm rồi!

-- Con trai mà cáu kỉnh thế! Thảo nào không bị hiểu nhầm!

-- Anh nhiều chuyện quá đi! Chọc giận tổng tài, em có nên bắt cô ta về làm người hầu cho giống trong truyện không?

-- Nếu thế thì em sẽ bị tát cho vỡ mồm.

-- ...

-- Mà em cũng không phải dạng vừa đâu! Em cũng chọc phải tổng tài còn gì!

-- Hờ! -- Từ Lục Giai trả lời với điệu bộ không quan tâm.

https://thuviensach.vn

-- Lần trước anh có tham dự lễ ra mắt công ty Glycine, mà cái cô nàng đỏng đảnh kia, là tổng giám đốc đấy!

-- Wisteria Esmee, Chu Tử Đằng chứ gì.

-- Wow, nhớ rõ cả họ tên luôn à! Mà này tiểu Giai, hôm trước em có nói với anh muốn mời nhà thiết kế Wisteria về thiết kế cho mẹ một cái đầm dự tiệc nhân ngày sinh nhật phải không nhỉ?

-- Dù gì chẳng gặp lại, nhất định!

Từ Lục Giai nhếch môi ngoái nhìn theo bóng dáng Chu Tử Đằng, giọng nói vô cùng chắc nịch còn mang vẻ phấn khích. Từ Tiêu Vũ thấy vậy thì thầm nghĩ, có khi nào Từ Lục Giai lại vướng phải lưới tình rồi không!? Anh thoáng thấy một bóng người quen thuộc, vội nháy mắt cười đểu với Từ Lục Giai:

-- Em trai. Mau đuổi theo cô ấy đi!

-- Gì cơ? -- Từ Lục Giai ngờ nghệch hỏi. -- Tại sao lại anh lại nói thế?

-- Thì anh đang đuổi khéo em mà! Mau đi đi!!!

Từ Lục Giai ban đầu còn khó hiểu, chốc sau thấy "người ấy" đang từ từ bước tới đây mới hiểu ra, liền ném cho Từ Tiêu Vũ cái nhìn khinh bỉ rồi lượn đi mất.

-- Có chuyện vui à? -- Vừa lúc Từ Lục Giai rời đi cũng là lúc "người ấy" tiến lại gần.

-- Phải Ngũ Tần, có chuyện vui! Xem ra cơ duyên lại một lần nữa đến với tiểu Giai rồi~~~

-- Aizzz! Chuyện lũ trẻ đó, để tụi nó lo đi thôi.

https://thuviensach.vn

Nói rồi, người có vẻ ngoài hào hoa tên Ngũ Tần bước đến khoác vai Từ Tiêu Vũ cực kì thân mật, trong mắt là thập phần ôn nhu. Cái này... mới gọi là... bạn trai cùng bạn trai đó nha...!

Còn hai kẻ rắc rối kia, oan gia ngõ hẹp thôi! Còn gặp nhau dài dài!

Cả đêm hôm đó Chu Tử Đằng thao thức mãi không ngủ được. Cô cảm thấy lòng bối rối không biết nguyên nhân, lại cảm thấy có cuộc sống đó đã chậm dần khác đi, càng cố ổn định mọi thứ, nó lại càng vượt khỏi kiểm soát. Có một chút bất an, Chu Khuynh Cơ mấy hôm nay im hơi lặng tiếng, cô còn nghĩ cô ta đã "gác kiếm về ở ẩn", nhưng không, linh tính mách bảo, một con người thủ đoạn hiểm độc như Chu Khuynh Cơ sẽ không cam chịu như thế.

Quả nhiên, Chu gia vừa mới tổ chức lễ ra mắt công ty mới do chính cô ả Chu Khuynh Cơ đứng tên. Điều này làm cô rất sốc. Thật không ngờ chỉ trong có vài tuần, Chu gia lại cứu vãn danh dự con gái bằng cách ra mắt một công ty mới rất oách. Không, không thể nào đơn giản như vậy! Có một bí mật gì đó rất ghê gớm ở đằng sau chuyện này, có một thế lực vô cùng lớn mạnh đang che chở cho cô ta, rốt cuộc là chuyện gì, sắp xảy đến đây! Trực giác cho cô biết, tất cả từng đường đi nước bước của Chu gia, đều có toan tính.

Trằn trọc trở người, Chu Tử Đằng vẫn không tài nào áp chế nổi những xúc cảm đang ngổn ngang trong lòng. Cô chợt nhớ tới chuyện chiều nay. Chu Tử Đằng bất giác thở dài, trời xui rủi như thế nào lại cho cô gặp anh ta vậy! Từ Lục Giai cũng thật lắm điều bí ẩn, anh ta vốn không xuất hiện trong truyện, nay lại hiện diện trước mặt cô, lại là người duy nhất cô không thể nắm rõ như các nhân vật kia, mọi thứ đi chệch quỹ đạo hết cả rồi. Cố gắng nhắm nghiền đôi mắt tránh suy nghĩ vẩn vơ, Chu Tử Đằng mơ màng ngủ, ngoài đêm, trời sao cũng dần dần thiếp đi.

https://thuviensach.vn

Bữa sáng hôm sau, như thường lệ, Chu Tử Đằng một thân âu phục công sở thanh lịch, tao nhã lái xe đến công ty. Mọi người làm việc rất có năng suất, Dahlia thấy cô thì chuyên nghiệp đi tới liệt kê danh sách khách hàng đặt thiết kế hôm nay. Trong đó có một khách hàng rất đặc biệt, đó là quý phu nhân Liễu Nghênh Phi, người 30 năm trước được mệnh danh là đệ nhất mỹ nhân màn ảnh.

Chu Tử Đằng tới phòng tiếp khách sang trọng thì đã thấy bà ngồi đó. Người phụ nữ này cũng đã chừng 50 tuổi, nhưng khuôn mặt lại nhìn như 40, bà có nét đẹp đằm thắm, kiều diễm mà vô cùng kiêu sa. Có thể thấy hồi bà còn son trẻ, đã có sắc đẹp "quốc sắc thiên hương" đến dường nào:

-- Chào phu nhân. Cháu là nhà thiết kế Wisteria, hân hạnh được gặp mặt. Cháu có thể giúp gì cho quý bà? - Một cách lịch sự và chuyên nghiệp, Chu Tử Đằng bước tới niềm nở chào hỏi.

-- Ồ tôi cũng rất hân hạnh được gặp mặt nhà thiết kế Wisteria trẻ tuổi. Tôi tới đây là để đặt may một bộ váy dạ tiệc cho sinh nhật tròn 50 sắp tới đây của tôi. -- Liễu phu nhân cũng tươi cười đáp lại, chất giọng ấm áp, nhẹ nhàng nghe rất êm tai.

-- Vâng, để tìm hiểu kĩ hơn, phu nhân có thể hỏi cháu bất cứ thắc mắc gì, cháu sẽ giải đáp theo đúng yêu cầu của phu nhân. -- Chu Tử Đằng ngồi xuống bộ dáng chuyên tâm nói.

-- Được thôi. Tôi thích phong cách trang nhã, nhưng lại không quá già dặn cổ điển. Còn nữa, tôi đã quen mặc tông màu tối nên tiệc sinh nhật lần này muốn có chút tươi sáng.

-- À... Cháu sơ sơ hiểu được ý phu nhân rồi. -- Liễu phu nhân chỉ vừa mới nói vài lời, Chu Tử Đằng trong đầu đã phác họa sơ một mẫu thiết kế chắc chắn rất hợp với bà. -- Hiện giờ cháu nghĩ, thiết kế tông màu xanh da

https://thuviensach.vn

trời ombre may bằng lụa chiffon, váy kín cổ chắc chắn sẽ tôn được nét đẹp mỹ lệ của phu nhân.

-- Tôi tin tưởng ở tài năng của nhà thiết kế Wisteria. Tôi thực háo hức mong chờ được khoác chiếc đầm dự tiệc ấy lên. -- Liễu phu nhân nhấp một ngụm trà, nhoẻn miệng cười, nói.

-- Phu nhân yên tâm, cam đoan sẽ không làm bà thất vọng.

-- Được rồi, Wisteria tiểu thư còn trẻ tuổi mà thật có tài. Trước đây có nghe nhiều lời qua tiếng lại về tiểu thư, thực có chút hoài nghi cùng không an tâm. Giờ gặp mặt, mới biết tôi già cả rồi mà còn phán xét người qua miệng lưỡi thiên hạ, thật sai lầm.

-- Liễu phu nhân, chuyện xưa cháu không phủ nhận. Quả thực lời họ nói không phải là hoàn toàn sai mà cũng không phải là hoàn toàn đúng. Cháu không thể thay đổi cách nhìn ở họ cho nên cháu không quanh co nhiều. Phu nhân có nghe lời đồn đãi với cháu cũng không còn ý nghĩa nữa. Chẳng phải bây giờ phu nhân rất hài lòng cháu sao!

-- Phải! Phải! Quả thực rất hài lòng. -- Nói rồi Liễu phu nhân đánh mắt ngậm ngùi nhìn Chu Tử Đằng. -- Ai mà có được Wisteria tiểu thư làm con chắc diễm phúc lắm!

-- Phu nhân quá khen rồi ạ...

-- Ta không nói ngoa đâu! Ta đâu phải là không biết nhìn người, nói chứ tiếc thay, ta mà có được cô con gái như vậy thì vui quá rồi.

-- Không làm con gái, làm con dâu vẫn được mà.

Bỗng một tiếng nói ở ngoài cửa vọng vào, Từ Lục Giai thản nhiên bước vào. Chu Tử Đằng vừa gặp đã nhận ra anh ngay, gì chứ, cái này gọi là "Oan gia ngõ hẹp" trong truyền thuyết sao?

https://thuviensach.vn

Từ Lục Giai đến bên Liễu phu nhân, dìu bà dậy, trân trọng hôn lên tay bà, cười khẽ:

-- Mẹ à, cha đang chờ ở ngoài. Hôm nay cha muốn cùng mẹ đi chọn vest để diện tối sinh nhật mẹ. Mẹ đi ra với cha đi!

-- Ồ vậy à! Được rồi mẹ xuống liền. -- Nói đoạn Liễu phu nhân quay sang hiền từ cười với Chu Tử Đằng -- Tạm biệt tiểu thư. Ta có việc bận phải đi ngay. À đúng rồi, Lục Giai, mẹ chưa để lại bưu thiếp liên lạc, còn gửi lại cho cô ấy giúp mẹ.

Nói rồi Liễu phu nhân nhanh bước rời khỏi, không muốn để ông chồng yêu quí của mình đợi lâu. Căn phòng chỉ còn lại Chu Tử Đằng, Từ Lục Giai cùng Dahlia. Từ Lục Giai chậm rãi ngồi xuống ghế, từ túi áo rút ra một cây bút, Dahlia nhanh ý liền bước tới đưa cho anh một mẩu giấy. Chưa tới một phút, anh đã viết xong danh thiếp của phu nhân Liễu Nghênh Phi. Chu Tử Đằng lịch sự nói "Cảm ơn" rồi nhận lấy danh thiếp. Nhưng một lát vẫn không thấy anh nhúc nhích.

Chu Tử Đằng thấy Từ Lục Giai là lạ, liền lịch sự hỏi:

-- Từ thiếu, có chuyện gì sao?

-- Tôi có chuyện muốn nói với cô.

Ánh mắt của Từ Lục Giai lúc này rất nghiêm túc, Chu Tử Đằng liền ra hiệu cho Dahlia thức thời rời đi. Không gian bây giờ chỉ còn duy nhất hai người. Đúng ý của Từ Lục Giai, Chu Tử Đằng liền mở miệng:

-- Anh nghiêm trọng như vậy là có chuyện gì? Nếu nói về chuyện hôm qua thì tôi tự nhận mình thất lễ.

-- Tôi không để bụng, cô nghĩ tôi nhỏ mọn vậy sao?

https://thuviensach.vn

Nghe vậy, Chu Tử Đằng chỉ chắt lưỡi một cái như kiểu "sao tôi biết được" khiến Từ Lục Giai cũng chỉ biết bất đắc dĩ thở dài. Không đôi co vòng vo, Từ Lục Giai dựa người vào ghế, tay đan chéo vào nhau, giọng điệu không có chút đùa bỡn nhìn Chu Tử Đằng, cất lời:

-- Cô đang chơi vờn với những người rất nguy hiểm: Lão đại Mafia La Nostre Bạch Dĩ Hiên, nhân tình Mạc Lưu Ly của trùm buôn vũ khí Lãnh Dịch Khiêm, lão đại hội ám sát Geranium Trình Lạc Nghiêm, em gái Chương Y Dao của "vương" thế giới ngầm Chương Du Thần, và nhất là Chu Khuynh Cơ. Cô đang làm xáo trộn mọi thứ nó vốn có, cô sẽ không được yên ổn sau này.

Chu Tử Đằng kinh ngạc nhìn Từ Lục Giai một bộ dáng nghiêm túc đang gằn từng tiếng với cô. Không thể nào, sao anh ta có thể biết được! Thân phận của những nhân vật mà anh ta nói, là tuyệt mật tối cao, cô có biết được là nhờ đọc truyện trước. Có thể tra ra những người này, hoặc là thân với nhau, hoặc là thế lực cực lớn. Nhưng Từ gia, cô chưa hề nghe qua, giới Hắc đạo cũng chẳng có lấy một tin đồn thổi nào về Từ Lục Giai. Nhìn anh đầy nghi hoặc và bất an, Chu Tử Đằng lòng rối như tơ vò hỏi:

-- Anh là ai? Tại sao lại biết rõ đến thế?

-- Chuyện đó không quan trọng, nghe tôi nói, ngay lúc này đây phải tránh xa họ ra!

-- Sao lại không quan trọng? Còn nữa, xin lỗi, tôi không thể tin anh. Mời anh đi cho.

Nói rồi Chu Tử Đằng sải bước tới cửa, mở cửa ra làm hành động tiễn khách. Ai mà biết được anh ta sẽ giở trò gì, cô không thể để lộ bất cứ sơ hở nào lúc này.

-- Dahlia, tiễn Từ thiếu...

https://thuviensach.vn

Chu Tử Đằng còn chưa nói hết câu, Từ Lục Giai đã nhanh chân bước tới lấy tay che miệng cô lại. Chu Tử Đằng hốt hoảng vùng vẫy nhưng Từ Lục Giai đã ghì lại, anh với chân đóng cửa rồi sau đó ra hiệu cho Chu Tử Đằng bình tĩnh. Nhận thấy anh có không có ý làm hại cô, Chu Tử Đằng mới gật đầu ra vẻ đồng ý. Từ Lục Giai từ từ buông tay ra, anh chậm rãi nói:

-- Ngay tại bây giờ, tôi muốn cô nghe rõ một chuyện. Và tôi cần cô phải thật bình tĩnh, dù không tin cũng phải kiềm chế lắng nghe hết chuyện của tôi.

-- Quan trọng đến vậy? Tôi biết rồi.

Từ Lục Giai nghiêm trọng khác thường khiến Chu Tử Đằng có chút bất ổn, rốt cuộc còn chuyện động trời nào hơn nữa ngoài sự tồn tại nghịch lí của cô ở nơi đây. Từ Lục Giai thấy cô đã chuẩn bị tâm lí, anh mới lên tiếng:

-- Chu Tử Đằng, tôi và cô, như nhau. Tôi và cô, là người của cùng một thế giới.

Chu Tử Đằng bỗng khựng người lại, không thể tin nhìn Từ Lục Giai. Lúc này, anh mới chậm rãi tiến lại gần cô, nói:

-- Chu Tử Đằng, 30 tuổi, nhà thiết kế Wisteria nổi tiếng của giới thời trang, sống tại thành phố S, có em gái Chu Tử Lan là hoa khôi nổi tiếng của một trường Đại học danh tiếng. Phải không?

-- Sao... sao anh.. có thể...? - Chu Tử Đằng vô cùng hoảng loạn, run người nhìn Từ Lục Giai. Ai đặt điều gì cô cũng sẽ cẩn trọng nghi ngờ, nhưng có thể nhắc đến Chu Tử Lan, vậy thì cô không thể không tin.

-- Chu Tử Đằng, cô không đơn độc. Tôi giống như cô. Chúng ta, là đồng hương duy nhất tại thế giới xa lạ đầy rẫy nguy hiểm này.

https://thuviensach.vn

Căn phòng ngan ngát mùi hoa Tử đinh hương, Chu Tử Đằng ngồi đối diện Từ Lục Giai, tay nâng chén trà, cố gắng bình tĩnh nhấp một ngụm. Từ Lục Giai dựa người ra ghế, bắt đầu nói:

-- Tôi ở kiếp trước tên là Hàn Lục Giai, người viết cuốn tiểu thuyết này là người yêu của tôi, một nhà văn nghèo tên La Yên. Một ngày kia, tôi tình cờ phát hiện người nhà cô ấy cùng túng buôn bán phi pháp nội tạng người, họ liền giết luôn tôi để bịt đầu mối. Ngỡ đã quy tiên, không hiểu sao khi tôi mở mắt ra lần nữa, đã thấy mình còn sống sờ sờ trong ngôi nhà xa hoa.

Từ Lục Giai đáy mắt hiện vẻ tang thương, tay xoa xoa chén trà, lại nhìn Chu Tử Đằng nói tiếp:

-- Tôi hiện giờ là Từ Lục Giai, một con người mới. Tôi cứ tưởng mình đơn độc, không ngờ lại gặp được cô. Ở thế giới kia cô nổi danh nên tôi biết rất rõ, vì vậy khi nghe lại cái tên "Wisteria" cùng "Glycine", tôi vô cùng ngạc nhiên. Sau vài lần âm thầm chứng thực, phong cách già dặn của cô, tư chất điềm đạm thay đổi chóng vánh của cô càng làm tôi thêm nghi ngờ. Vì vậy mà tôi đã đi điều tra, tin tức thiên văn học có nói, đúng vào ngày tôi "sống lại", hai vì sao chổi đã đồng thời bay qua, tôi hết đường phải đi xem bói tarot, có nói một vì sao chổi hiện thân cho sự xuất hiện của tôi, và một vì sao khác cũng tương tự, tức là có hai người đã cùng lúc đến với thế giới này . Hơn nữa, tôi có một linh cảm vô cùng mãnh liệt về cô. Và tôi đã đúng. Cô chính là người đến từ một thế giới với tôi.

Trà đắng vị khó uống. Chu Tử Đằng cau mày, nhàn nhạt nói:

-- Đã có cuộc sống mới, sao anh không yên ổn sống cho tốt đi. Còn tìm gặp tôi làm gì?

-- Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng. Tôi muốn yên ổn sống, cô lại không cho tôi sống yên ổn. Cô cứ lần lượt vướng vào những con người

https://thuviensach.vn

nguy hiểm, tôi sống an lành gì cho cam!

-- Anh nói vậy là có ý gì? Tôi mới đến nơi này thậm chí còn không biết đến sự tồn tại của anh, làm sao có thể liên lụy đến anh? Cùng lắm là tôi làm tôi chịu, hoàn toàn không đến mức liên lụy đến anh như vậy.

-- Vậy sao? Tôi sẽ cho cô thấy, mọi việc không đơn giản như vậy.

Nói rồi trong túi Từ Lục Giai rút ra một con dao lam nhỏ, nắm lấy tay trái Chu Tử Đằng, cứa một phát, vết thương tuy không nguy hiểm nhưng cũng đã xước chảy máu, Chu Tử Đằng vội rụt tay lại, hét lên:

-- Anh làm gì vậy!?

-- Nhìn đây này!

Nói đoạn Từ Lục Giai cũng đưa cánh tay trái của mình ra. Điều kỳ lạ là trên cánh tay trái của Từ Lục Giai cũng xuất hiện một vết xước y hệt cô, mặc dù cô không thấy anh ta cứa chính mình. Chu Tử Đằng kinh ngạc tột độ khó nói nên lời:

-- ... Cái này...

-- Tôi cũng không biết tại sao. Từ khi trọng sinh đến đây, cơ thể tôi luôn xuất hiện những vết thương mà chính tôi cũng không biết do đâu, mặc dù tôi gìn giữ cơ thể mình tránh xây xát tuyệt đối cẩn thận. Lại nghĩ về cô, tôi mới tiếp tục tìm hiểu trong im lặng, thì mới phát hiện, cô bị thương ở tay do kim đâm thì tôi cũng có vết thương y hệt cô, cô bị ở tay tôi cũng bị ở tay. Hôm nay tôi mới đính chính lại suy nghĩ của mình, quả đúng là chúng ta có cái gì đó ràng buộc nhau bằng liên kết máu, cô bị chảy máu thì máu tôi cũng chảy. Chỉ cần tôi và cô ở gần nhau thì sẽ chịu những vết thương như nhau! Đây là một thành phố lớn, nhưng chưa đủ lớn để cắt đứt sợi dây liên hệ, tôi nghĩ vậy! Chính vì vậy, nếu cô chết, tôi sẽ chết theo cô.

https://thuviensach.vn

Không thể tin được chuyện này, lại nghĩ đến những chuyện khó đoán sẽ xảy ra mà hai người lại có mối liên kết kì lạ như vậy, Chu Tử Đằng đờ đẫn lắc đầu thở dài nói:

-- Thật quá nghịch lí. Tại sao chuyện này lại xảy ra?

-- Có lẽ vì tôi và cô có nhiều yếu tố giống nhau nên mới có sự tương thông như thế. Hiện tại cô đã gây sự chú ý với rất nhiều người có bề thế, khả năng bị hãm hại cũng sẽ rất cao. Vì vậy, tôi muốn hợp tác với cô, dùng những gì hai ta biết được, cùng sống sót trong thế giới này.

-- Sao anh không thử rời đi? -- Chu Tử Đằng nói xong thì mới thấy bản thân thật quá ích kỷ!

-- Thân thể này là của người nhà họ Từ, nó vốn sinh ra và lớn lên ở đây, tôi không tìm được lí do rời đi mãi mãi. Tôi không muốn để Liễu phu nhân phải xa con.

-- Nhưng mọi thứ đã lệch quỹ đạo hết cả rồi.

-- Biết người biết ta trăm trận trăm thắng. Cô đã đọc hết trọn vẹn tác phẩm nên biết được nhiều tình huống mấu chốt, còn tôi lại là người yêu của tác giả nên cũng biết được nhiều bí mật về quyển truyện này mà cô ấy không đăng tải. Chúng ta bây giờ, chỉ có thể "binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn" thôi. Vì cô, và cũng là vì tôi.

Bình tâm lại sau những cú sốc liên tiếp, Chu Tử Đằng mới ổn định tinh thần ngước nhìn Từ Lục Giai:

-- Được, tôi sẽ chú ý, xin lỗi vì đã bất cẩn bị thương. Tôi sẽ liên lạc với anh nhiều hơn.

-- Tốt rồi. Có chuyện gì tôi sẽ báo cô. À còn nữa, tôi có nhớ mang máng một dãy số, nó rất quan trọng nhưng tôi lại không biết nó dùng vào

https://thuviensach.vn

trường hợp nào, có thể hữu ích với cô : 255110

-- Con số rất lạ, tôi chưa nghe qua bao giờ. Nhưng cảm ơn anh, tôi đã nhớ rồi, 255110, nếu tôi khám phá ra được công dụng của nó, tôi sẽ nói lại với anh sau.

-- Tạm biệt, Chu Tử Đằng.

-- Tạm biệt, Từ Lục Giai...

Nói rồi, Từ Lục Giai có chút lưu luyến đứng dậy rời đi, nhận thấy anh có liếc trộm mình, Chu Tử Đằng kì lạ liền hỏi:

-- Có gì sao?

-- Không có gì... Chẳng qua, rất vui được gặp cô... Chu Tử Đằng.

-- Tôi cũng vậy, rất vui được gặp anh.

Chúng ta vẫn thường hay như thế. Cứ tưởng mình đơn độc, lẻ loi và thu người lại tách biệt với thế giới bên ngoài rồi lại than trách nỗi cô đơn. Không phải, ngoài kia vẫn còn rất nhiều người giống như ta, chỉ là ta từ chối tìm kiếm mà thôi. Sự việc ngày hôm nay cũng vậy, nếu như Từ Lục Giai bỏ cuộc thôi không truy tìm Chu Tử Đằng, có lẽ Chu Tử Đằng và cả Từ Lục Giai đều sẽ phải cô độc cố hòa nhập với thế giới xa lạ này. Tất cả mọi thứ đều có thể, thay đổi. 255110.

https://thuviensach.vn

TỬ ĐẰNG KHÔNG NỞ LẦN HAI - KHÔNG CÒN LÀ NỮ PHỤ

Ka La Ra

dtv-ebook.com

Chương 29: Tử Đằng_ Dù Có Chuyện Gì Xảy Ra

CHAP 31:

Sau một buổi hàn huyên với Từ Lục Giai, Chu Tử Đằng cảm thấy có nhiều thứ đã thay đổi. Ít nhất cô với anh là người đồng hương duy nhất nơi xứ lạ quê người này, ít ra cô có thể tin tưởng Từ Lục Giai, cùng anh ta hợp tác tìm đường sống an lành. Từ Lục Giai nói đúng, cô đã gây quá nhiều chú ý, ắt sẽ bị hãm hại.

Vụ bắt cóc vừa rồi cũng vậy, nhất định có chủ kế, không giết cô, mà lại đưa cô tới chỗ Bạch Dĩ Hiên như vậy là để làm gì? Có quá nhiều nghi vấn, cô trước kia buông thả giờ phải thận trọng hơn, bây giờ máu của cô cũng là máu của Từ Lục Giai, mạng sống của cô với anh ta có sự liên kết, không thể lại cùng vuột mất cơ hội sống này. Biết địch biết ta trăm trận trăm thắng, cô nhất định tối nay phải dự tiệc ra mắt công ty của Chu gia, có thể biết được điều gì đó. Day day huyệt thái dương, Chu Tử Đằng mệt mỏi nhắm nghiền đôi mắt hồi phục tinh thần, ván cược này, cô nhất định phải thắng!

Màn đêm cứ bí hiểm mang nét cười quái dị nuốt trọn bầu trời, đêm không sao khiến cho buổi tối thêm một màu u ám. Tại đại sảnh Chu gia đông nghịt người, âm nhạc vang lên rầm rộ, cả sảnh náo nhiệt, đầy ắp tiếng nói rộn rã, khung cảnh hoành tráng, xa hoa vô cùng. Chu Tử Đằng một thân y phục màu bạc kiêu sa, rắc lên người thứ vẻ đẹp huyền ảo như mê hoặc mọi người. Váy áo hai dây để lộ bờ vai thon, mái tóc nâu đỏ xõa dài như

https://thuviensach.vn

những ngọn sóng, tư chất quí phái, cao sang ẩn sau khuôn mặt tươi thắm của gái đôi mươi. Chu Tử Đằng đi tới đâu đều có kẻ ngoái nhìn đầy ngưỡng mộ và ghen tị tới đó.

Chu gia lần này đãi rất lớn, có nhiều khách khứa có bề thế đến dự. Thật cô không có thiện cảm với bữa tiệc này lắm, sặc mùi giao dịch, lại quá phô trương, nhìn người cười nói như thế nhưng thực chất là thăm dò lẫn nhau. Chu Tử Đằng bước vào sảnh chính đang rộn ràng người người nhập tiệc, ít ai để ý đến cô. Cô thoáng thấy Chu Khuynh Cơ vẫn là nét đẹp nhu mì, dịu dàng như nước, vẫn là cách ăn nói e lệ, nhẹ nhàng như rót mật, Chu Khuynh Cơ vẫn như thế, nhưng lại có cái gì đó giảo hoạt, bí hiểm khó nhận ra dưới đáy mắt.

Cô ta hôm nay diện một chiếc đầm màu cam sáng sành điệu, thân váy kết hợp với ren hoa trắng trông thập phần tao nhã, nhìn thập phần đoan trang. Chu Khuynh Cơ cũng diện áo hai dây, cốt để khoe đôi bờ vai trắng nõn nà và khuôn ngực đầy đặn lấp ló. Cô ta không trang điểm quá lộng lẫy, mục đích để gương mặt thêm phần hiền thục. Chu Khuynh Cơ đêm nay hẳn rất bận rộn khi phải luôn luôn gồng mình một dáng vẻ ngây thơ, nói cười phải thật nhu mì với những lão già trong giới kinh doanh ranh ma, giao tiếp không nhìn mắt mà cứ chăm chăm nhìn vào khuôn ngực cô ả.

Điều đáng chú ý hơn là Chu Khuynh Cơ bị Trình Phong Lữ lẫn Bạch Dĩ Hiên đá chưa được bao lâu thì bây giờ đang rất tình tứ ôm tay một người đàn ông có vẻ ngoài vô cùng kiêu ngạo, khí chất cao quý tiềm tàng toát ra, nhất là ánh mắt sắc như chim ưng kia, khiến Chu Tử Đằng có chút bất an. Anh ta, người đàn ông với đôi mắt xám đen thâm trầm, chắc chắn là một nhân vật lớn ngang tầm Bạch Dĩ Hiên mới toát ra phong thái y hệt hắn như thế!

-- Quả xứng danh Chu Khuynh Cơ! Đi đâu cũng có đàn ông, đã vậy còn là những tên vô cùng cường đại.

https://thuviensach.vn

Nghe có tiếng nói, Chu Tử Đằng giật mình quay người lại thì thấy Trình Lạc Nghiêm đang nhâm nhi thưởng thức ly rượu Whiskey sánh đậm.

-- Trình Lạc Nghiêm! -- thấy Trình Lạc Nghiêm, Chu Tử Đằng có hơi bất ngờ. Nhưng nghĩ lại, cỡ thân phận như anh ta, tham gia bữa tiệc này, cũng chỉ bình thường. Vì vậy, Chu Tử Đằng cũng lấy một ly rượu, cạn ly với anh ta -- Trình tổng của anh đâu? Lại để phó tổng như anh đi thay như thế này?

-- Trình Phong Lữ đang phải họp với các cổ đông của công ty-- Nói đoạn, Trình Lạc Nghiêm khẽ cúi người, nói với âm lượng chỉ đủ cho một mình cô nghe -- Chu tiểu thư có biết gì không? Trình Phong Lữ thế mà lại bỏ một cuộc giao dịch trị giá hàng trăm triệu, dành suốt một đêm để chạy lòng vòng thành phố. Hiện giờ phải ngồi họp trấn an các cổ đông công ty. Chu tiểu thư, nghĩ thế nào?

Chu Tử Đằng nghe Trình Lạc Nghiêm nói thế thì khônh khỏi khựng người lại. Trình Phong Lữ, vì cả đêm đó chạy đi tìm cô, mới bỏ lỡ một hợp đồng trị giá trăm triệu sao? Sao anh ta lại làm thế? Điều đó quyết định sự đột phá của công ty, vậy mà Trình Phong Lữ lại xem nhẹ như thế. Chu Tử Đằng lòng có chút ray rứt, cũng tại tìm cô mà anh ta bỏ lỡ một bản hợp đồng như thế. Nhưng có lẽ Chu Tử Đằng không hề biết, không phải Trình Phong Lữ xem nhẹ bản hợp đồng kia, mà với anh ta, cô quan trọng hơn nó nhiều. Thoáng thấy bối rối, Chu Tử Đằng vội chuyển chủ đề:

-- Người đàn ông bên cạnh Chu Khuynh Cơ, anh biết anh ta sao?

-- Tôi cứ tưởng cô hẳn đã biết. Là tiểu Du Thần của Chương gia đấy.

Chu Tử Đằng nghe đến tên Chương Du Thần thì sững người. Chương Du Thần! Là kẻ đứng đầu Chương gia, vương của thế giới ngầm. Bạch Dĩ Hiên khi tiếp quản vị trí Lão đại thì được xem là vua, thế nhưng Chương Du Thần cũng là một kẻ đầy dã tâm với gia tộc hùng hậu phía sau, đã

https://thuviensach.vn

không chịu làm "thần" mà làm "vương" của kẻ khác. Hơn cả, theo tiểu thuyết, cô biết hắn chính là, kẻ đã tiếp tay với Chu gia làm suy đồi gia tộc Esmeé, gián tiếp bao che cho Quách Mộng Thu giết Veronica phu nhân mà không bị vạch trần. Nghe đến cái tên này, Chu Tử Đằng vừa cảm thấy sợ, vừa cảm thấy vô cùng căm hận.

Chương Du Thần tạo nghiệt quá nhiều! Chu Khuynh Cơ chính bởi có anh ta làm hậu thuẫn nên mới cao ngạo, nhưng không nghĩ một kẻ tàn khốc như Chương Du Thần, lại giữ Khuynh Cơ giảo hoạt kia ở bên mình, lại không nghĩ một người cường thế như anh ta, lại chịu đi tham dự bữa tiệc cỏn con này. Như vậy, chỉ có thể kết luận, Chu Khuynh Cơ, rất có giá trị với anh ta. Chu Tử Đằng nhíu mày nhìn hai con người là hiện thân của Thần chết ở kia, Trình Lạc Nghiêm thì chỉ bình thản chờ phản ứng của cô. Là e sợ tránh đi, hay sẽ tới lân la "thấy người sang bắt quàng làm họ" với Chu Khuynh Cơ. Nào ngờ, trái với suy nghĩ của anh, Chu Tử Đằng chỉ điềm nhiên nhìn hai người họ, trong mắt lóe lên một tia tính toán:

-- Không đơn giản.

-- Cô đang nói đến thân phận của tiểu Du Thần sao? -- Chờ nửa ngày cũng chỉ nghe cô phán vỏn vẹn ba từ "không đơn giản", Trình Lạc Nghiêm có chút ngạc nhiên, cùng tán thưởng.

-- Không chỉ có thân phận anh ta. Tất cả mọi thứ ở đây, đều không đơn giản. Chỉ là một bữa tiệc ra mắt, mà ngay cả Chương Du Thần khét tiếng trong Hắc đạo cũng tới dự. Chỉ là bữa tiệc ra mắt, mà lại mời đông đảo các gia tộc ngay cả những gia tộc không liên quan đến doanh thương, lại có cả gia tộc lâu năm tung hoành hai giới Hắc- Bạch. Chu gia chỉ là một gia tộc nhỏ, lại được chú ý như thế.

Có rất nhiều nhân vật lớn nguy hiểm ở đây, nhưng Chu Khuynh Cơ lại bắt chuyện với họ vô cùng tự nhiên, không hề e dè hay có ý ve vãn như những cô nàng khác. Chứng tỏ cô ta đã gặp qua họ, mà họ cũng tự nhiên

https://thuviensach.vn

tiếp chuyện, chứng tỏ, cô ta không đơn giản. Và cả bữa tiệc này, đều không đơn giản.

Nghe Chu Tử Đằng giải thích một hồi, Trình Lạc Nghiêm không khỏi thầm khen trong lòng. Rất sắc bén, những gì cô đang nghĩ, cũng bằng hai phần ba những gì anh suy xét nãy giờ rồi. Còn định khen cô một câu, đã nghe Chu Tử Đằng mở miệng:

-- Còn anh cũng không đơn giản. Anh chỉ là một phó tổng, vậy mà còn ngang nhiên gọi Chương Du Thần là "tiểu Du Thần". Ngay cả những quý ngài lớn tuổi có tiếng kia cũng phải luồng cúi hắn vài phần, anh lại thản nhiên đùa cợt gọi hắn như thế, rất thân mật, lại không có chút e ngại tai mắt anh ta, anh, cũng không đơn giản.

Cực phẩm! Trình Lạc Nghiêm thật sự tán thưởng nhìn Chu Tử Đằng, không có như mấy cô nàng khác, thấy anh gọi vậy liền lấy lòng hùa gọi theo, trên đường về nhà bị cắt cổ chết bất đắc kỳ tử. Chu Tử Đằng suy nghĩ được như thế này, chứng tỏ sự cẩn trọng vô cùng cao, lại rất biết nhìn người mà đối nhân xử thế. 20 tuổi, sao lại có sự sắc sảo đến thế. Trình Lạc Nghiêm nhìn cô, tao nhã uống hết ly rượu, nhếch môi cất tiếng:

-- Thật tiếc! Giá như tôi về nước sớm hơn đã có dịp làm quen với viên ngọc này rồi. Thảo nào, ngay cả lão đại vang danh nhất nhì mà lần đầu tiên lại thu hồi kế hoạch ám sát một người, nhỉ, tiểu Dĩ Hiên?!

Nghe Trình Lạc Nghiêm nhắc đến tên Bạch Dĩ Hiên, Chu Tử Đằng giật mình quay lại thì thấy Bạch Dĩ Hiên đứng sau cách mình mấy bước. Không hề cảm nhận được anh ta, anh ta đã đứng đây tự lúc nào. Bên cạnh Bạch Dĩ Hiên là một người đàn ông nhìn khí chất cũng cường đại không kém - Lãnh Dịch Khiêm. Chết tiệt, tứ đại gia chủ đều có mặt ở đây ngày hôm nay, quả nhiên bữa tiệc này là không đơn giản mà! Bạch Dĩ Hiên thấy Chu Tử Đằng nhận ra mình nhưng cố quay mặt đi thì cực kì không vui.

https://thuviensach.vn

Hàn khí như tỏa ra tứ phía, nhất là rất không thích cô cùng tên Nghiêm kia trò chuyện tự nhiên như vậy. Liền mặt lạnh bước tới gần Chu Tử Đằng, thấy cô có chút né tránh thì lòng càng khó chịu, những kẻ có thể hại em đằng kia, em không sợ, chỉ sợ mỗi tôi, thế là thế nào!? Không để Chu Tử Đằng kịp phản ứng, Bạch Dĩ Hiên đã vươn tay kéo Chu Tử Đằng về đứng bên mình, giờ thì cách xa Trình Lạc Nghiêm mấy bước. Chu Tử Đằng bị Bạch Dĩ Hiên ôm lấy có chút lúng túng muốn thoát ra, Bạch Dĩ Hiên lại ghì chặt cô thêm khiến cô áp sát vào mình, anh gằn giọng ném cho Trình Lạc Nghiêm ánh mắt sắc lạnh:

-- Cậu dám?

Trình Lạc Nghiêm biết đã chọc cái tên tiểu Dĩ Hiên này giận, liền biết thức thời tránh đi, lân la tới gần cái tên Lãnh Dịch Khiêm mặt "không cảm xúc" đứng gần kia. Haiz, MC dự báo thời tiết bão giật còn đứng cười toe toét, mấy cái tên này băng không tan nổi một ngày. Trình Lạc Nghiêm vô cùng tự nhiên tới nâng cằm Lãnh Dịch Khiêm lên, hơi hơi cúi người như hoa hoa công tử, hất hàm:

-- Tiểu Dĩ Hiên có sắc quên bạn, hay tiểu Dịch Khiêm này, chúng ta cũng thành đôi đi.

Vừa dứt lời, mặt Chu Tử Đằng bỗng đen lại, Trình Lạc Nghiêm anh quả nhiên không sợ trời cũng chẳng sợ đất, ai cũng trêu được. Mới đầu gặp anh ta nho nhã còn tưởng anh ta thư sinh, cô nhận định siêu hình quá rồi. Ngước lên nhìn Bạch Dĩ Hiên, biểu cảm hết sức bình thường như chuyện này xảy ra suốt, chỉ có Lãnh Dịch Khiêm xám mặt lại, Chu Tử Đằng không kịp nhìn đã thấy trong tay Lãnh Dịch Khiêm có một khẩu súng từ lúc này, chĩa vào gáy Trình Lạc Nghiêm:

-- Một tiếng "tiểu Dịch Khiêm" nữa xem?

https://thuviensach.vn

-- Thôi được rồi! Mấy người nghiêm túc chán chết đi được. Tôi xuống chơi với tiểu Du Thần.

Cả tứ đại gia chủ đều tụ hội ở đây, Chu Tử Đằng có chút bất an, cố gắng nhớ lại tình tiết truyện, không nhận ra người đã nép sát vào Bạch Dĩ Hiên nãy giờ. Cô giật mình nhận ra, muốn đẩy anh ra thì bắt gặp ánh mắt Bạch Dĩ Hiên đang nhìn mình:

-- Dù có chuyện gì xảy ra, cứ bình tĩnh nép vào người tôi.

Nói rồi anh vòng tay qua eo cô, cùng Trình Lạc Nghiêm và Lãnh Dichh Khiêm đã cất súng bước tới phía Chương Du Thần và Chu Khuynh Cơ. Không hiểu sao, khi nghe Bạch Dĩ Hiên nói thế, tâm tình cô thả lỏng một chút, vơi bớt cảm giác đề phòng. Là do Chu Tử Đằng không hề nhận ra, cảm giác đó được gọi là "an toàn", là bởi được che chở mà nên.

Chu Khuynh Cơ đang ở bên rót cho Chương Du Thần một li rượu đỏ, thấy Chu Tử Đằng thì có chút âm độc nhìn cô, đôi mắt còn hằn lên nhiều sự hiểm ác khi thấy Bạch Dĩ Hiên cực kỳ nhu tình ôm cô đi tới. Cô rất căm ghét, cực kì căm ghét, Bạch Dĩ Hiên giày vò cô bao nhiêu đêm, ngay cả cô là người ở bên anh ta lâu nhất, anh ta cũng chẳng buồn hỏi han, ngay cả hoan ái cũng rất lạnh nhạt, chưa một lần ôm cô, càng chưa hôn môi bất kì ai. Người như anh ta, chưa có một nụ hôn đầu, chưa hề để ý ai, đơn giản là giao dịch thể xác. Vậy mà Bạch Dĩ Hiên lại ôn nhu đến vậy ôm Chu Tử Đằng sóng đôi bước tới, mặc dù anh ta che giấu rất kĩ, nhìn thì lãnh đạm, nhưng đầy nhu tình.

Chu Khuynh Cơ vô cùng phẫn hận, là tại con điếm kia, khiến Bạch Dĩ Hiên không những không giải quyết cô ta như đã thỏa thuận với cô mà còn tuyệt tình đuổi cô đi. Ánh mắt hiện rõ vẻ tư thù song biến mất rất nhanh, Chu Khuynh Cơ lại trở về bộ dáng nhu thuận, hiền dịu. Chương Du Thần đứng bên không khỏi nhếch môi, nữ nhân quả vừa ý hắn:

https://thuviensach.vn

-- Chớ làm hỏng việc.

-- Thần, em biết rồi...-- nghe Chương Du Thần tà mị nói nhỏ, Chu Khuynh Cơ mới giật mình đáp khẽ, cô thoáng quên mất Chương Du Thần đang kè kè ở bên. Xong cô lại niềm nở nói với Chu Tử Đằng:

-- A em gái! Thật vui vì hôm nay em đã đến dự tiệc. Em vốn xa cách với gia đình, chị đã gọi em rất nhiều lần mà em không chịu bắt máy, cha mẹ nhớ em rất nhiều, ông bà cũng vì thế mà đổ bệnh, sao em không chịu vì tình nghĩa mà về thăm một lần?

Chu Khuynh Cơ vẫn là Chu Khuynh Cơ, lời nói lúc nào cũng như con dao hai lưỡi, ngoài mặt thì tỏ ra quan tâm nhưng lại kích động khiến kẻ khác hiểu lầm. Thế nào cô qua miệng cô ta thành đứa con bất hiếu bỏ bê gia đình, quay lưng lại với người thân, còn cô ta như người chị tốt suốt ngày đi lo lắng, năn nỉ em gái. Đồ ngu ngốc! Cô ta không biết như vậy là bứt dây động rừng sao, quên mất Chương Du Thần vốn không thích chuyện náo nhiệt ở bên sao?

Hiểu được suy nghĩ của Chu Tử Đằng, Bạch Dĩ Hiên bên cạnh cô không khỏi khen ngợi, viên ngọc quý, rất hiểu lòng người. Người xung quanh nghe Chu Khuynh Cơ nói thì liền chúm tụm lại xì xào, Chương Du Thần mặt liền đanh lại, nữ nhân ngu ngốc, Trình Lạc Nghiêm cùng Lãnh Dịch Khiêm thì nhàn nhã cầm ly rượu xoay xoay như đang thưởng thức kịch vui. Chu Tử Đằng cũng rất cảm thấy mệt mỏi khi cứ phải nói chuyện với cái kẻ không não này, cứ thích rước nhục là sao? Chu Tử Đằng còn chẳng thèm đối đáp với cô ta như mọi khi nữa, cô gỡ cánh tay Bạch Dĩ Hiên ở eo mình ra, rồi vòng tay mình vào tay anh vô cùng thân thiết.

Chu Tử Đằng ôm cánh tay Bạch Dĩ Hiên khiến Chu Khuynh Cơ tức điên lên chỉ muốn chặt đứt tay cô. Không còn đấu đá xỉa xói thể hiện như trước, Chu Tử Đằng làm vố này là đánh mạnh vào lòng ghen muốn chiếm hữu của Chu Khuynh Cơ:

https://thuviensach.vn

-- Em cũng muốn về lắm, nhưng hồi trước đã bị cha đoạn tuyệt rồi, còn mặt mũi đâu mà quay về. Em nghe chị dạo này cũng rảnh rỗi, mới bị đuổi khỏi công ty Zonal, lại 3 người đỡ bớt hẳn 2 người, không còn Trình thiếu hay Bạch thiếu làm phiền, vậy chị đỡ đần việc chăm sóc cha mẹ giúp em nhé!

Chu Tử Đằng vừa dứt lời cả đại sảnh như ồ lên. Chu Khuynh Cơ thấy vậy thì càng thêm uất hận, có Bạch Dĩ Hiên ở đây mà cô ta ngang nhiên nói vậy, thế chẳng khác nào công khai rõ ràng là cô cắm sừng anh ta!? Cô ta nói là 3 người, và là 3 cái tên đình đám không ai không biết. Chuyện cô có nhiều người đàn ông chỉ có Trình Phong Lữ là không muốn tiếp nhận sự thật nên mãi đến giờ mới biết, còn lại Bạch Dĩ Hiên và Chương Du Thần đều biết cả rồi. Thứ họ cần chỉ là thể xác cô để giải toả nhu cầu nên họ chẳng đoái hoài mấy đời sống cô như thế nào. Nói là nói vậy, nhưng nếu là đem ra thẳng thừng trước bàng quan thiên hạ thì chẳng phải kẻ có tội là cô sao? Cô lại đi cắm sừng vua và vương của thế giới này! Họ vốn không quan tâm nhưng bây giờ thì không thể không ra tay để giữ thể diện cho mình sao?

-- Em nói gì vậy chứ...! -- Chu Khuynh Cơ chỉ có thể yếu ớt trả lời, cố gắng bày biện bộ dáng đáng thương. Cô chỉ là con cờ trong tay Bạch Dĩ Hiên lẫn Chương Du Thần, chỉ là chiến tích, là sự dằn mặt của hai người dành cho nhau "anh chơi được thì tôi cũng chơi được", nào còn gì khác để đắc tội?

Chu Khuynh Cơ tay run run bấu vào áo Chương Du Thần cầu cứu, anh ta đặt tay lên tay cô, những tưởng là hành động an ủi. Nào ngờ, Chương Du Thần ghé sát vào tai cô ta và cất giọng lạnh lẽo:" Bỏ bàn tay của cô ra và khuất khỏi tầm mắt tôi."

Nói đoạn, anh ta dỡ tay Chu Khuynh Cơ xuống, nhìn Chu Tử Đằng với ánh mắt sắc lẹm, làm động tác đưa tay mời.

https://thuviensach.vn

-- Đã tới đông đủ. Mời. -- Chương Du Thần lạnh lùng nói.

Tức thì mọi người đều quay đi không dám rộn chuyện. Chu Khuynh Cơ cũng rời đi ngay nhưng trước khi cô ả rời đi, Chu Tử Đằng thoáng thấy môi cô ta nhếch lên một tia cười nguy hiểm. Lãnh Dịch Khiêm sắc mặt cũng nghiêm túc thăm dò xung quanh. Chỉ có Trình Lạc Nghiêm là vô cùng thư thả bước tới bắt chuyện với Chương Du Thần, cứ liên tiếp gọi "tiểu Du Thần" khiến mặt anh ta đen lại. Quả nhiên chỉ có Chủ thượng tổ chức ám sát Geranium là đủ tầm cỡ trêu đùa với vương của thế giới ngầm như thế. Tay cô hơi siết lại, lúc này cô mới bừng tỉnh, a, cô ôm tay Bạch Dĩ Hiên nãy giờ, liền rút ra thật nhanh. Bạch Dĩ Hiên cau mày:

-- Lợi dụng tôi xong rồi bỏ?

-- À lúc nãy... Là để cứu vãn tình thế thôi....

-- Bằng cách bẻ hướng rằng Bạch lão đại đây bị cắm sừng? -- Bạch Dĩ Hiên trong lòng có chút bất đắc dĩ nhìn cô, cái này là đơn thuần nhắc đến hay có ý móc mỉa anh thế? -- Chẳng sao, giờ em có chối bỏ cũng không được.

-- Gì cơ?

-- Ở những bữa tiệc như thế này, em đi với ai thì là nhân tình của người đó. Cũng như Chu Khuynh Cơ đi với chương Du Thần thì là nhân tình của hắn vậy.

Chu Tử Đằng nghe vậy thì máu ngưng lưu thông mất mấy giây! Thảm rồi!!! Cái lệ ngầm này trong giới Hắc đạo thế mà cô lại quên, còn vô ý ôm khư khư Bạch Dĩ Hiên từ nãy tới giờ! Giờ thì hay rồi, Chu Tử Đằng đang trong mối quan hệ mở với Bạch lão đại, ai ai cũng biết rồi. Là nhân tình của Lão đại, là người sẽ bị trăm kẻ dòm ngó và để mắt đó! Nhưng chưa sầu đời được bao lâu, cô đã nghe vị MC lạnh giọng nói:

https://thuviensach.vn

-- Mời tất cả các quý khách có tấm thẻ vàng trong thư mời vào sảnh trong.

Chu Tử Đằng nghe vậy thì thầm linh cảm có chuyện chẳng lành, sao chỉ mời những người có thẻ vàng, cô đây cũng có thẻ vàng sao. Liếc nhìn những người xung quanh, có tấm thẻ vàng đều là nhân vật tầm cỡ như Trình Lạc Nghiêm, Bạch Dĩ Hiên, Lãnh Dịch Khiêm, có ba người bọn họ cũng giữ thẻ vàng đi vào nên chắc không ai dám làm gì đâu nhỉ. Trình Lạc Nghiêm thong dong đi vào sảnh trong, Lãnh Dịch Khiêm quay lại gật đầu ra hiệu một cái với Bạch Dĩ Hiên rồi bước vào. Sau đó là những nhân vật lớn trong Hắc đạo, ai đấy đều một nét mặc đề phòng. Chu Tử Đằng thoáng thấy sợ, có chút bất an:

-- Sau cánh cửa kia, là một thứ gì đó rất đáng sợ đang chờ phải không?

-- Dù có chuyện gì xảy ra, cứ bình tĩnh nép vào người tôi.

-- Hay anh vào đi, tôi ở lại đây cũng được.

-- Chỉ là đổi địa điểm hành thích thôi. Ít ra có tôi ở bên em sẽ được chết nguyên vẹn. Em thích thì cứ ở lại đây.

Chu Tử Đằng nghe xong thì không khỏi rùng mình, anh an ủi kiểu thế sao? Mặc dù nói "Em thích thì cứ ở lại đây", nhưng tay Bạch Dĩ Hiên vẫn không rời tay Chu Tử Đằng, liền kéo cô đang chần chừ đi với mình, nắm thật chặt. Đi thôi, đi qua cánh cửa ấy.

-- Anh là Lão đại của thế giới này, sẽ không ai nghĩ quẩn đi hành thích anh đúng không? -- Chu Tử Đằng có chút ngây thơ sợ sệt hỏi.

Thấy cô bình thường cứng cỏi nay cũng phải run rẩy mà nép vào người anh, Bạch Dĩ Hiên càng siết chặt cô vào lòng hơn, khẽ cười:

-- Nếu vậy thì thế giới này không có kẻ thông suốt rồi.

https://thuviensach.vn

-- ... -- Chu Tử Đằng cảm thấy mọi sự tự tin ban đầu khi đến đây đều tan biến. Tại sao lúc đầu cô lại đến đây nhỉ, cô cũng đâu phải thần thánh gì đâu nhỉ, với bọn họ thì mạng người cũng chỉ như cái chớp mắt mà thôi. -- Tôi sắp chết sao?

-- Có tôi thì không. -- Bạch Dĩ Hiên nắm tay Chu Tử Đằng cùng cô tiến vào cạm bẫy chết người phía trước.

Chỉ số ít người có tấm thẻ vàng đi vào sảnh trong. Ngoại trừ Trình Lạc Nghiêm, Lãnh Dịch Khiêm và Bạch Dĩ Hiên thì cô thấy ai ai cũng đang cố trấn an bản thân nhưng vẫn không giấu được vẻ hoang mang. Chu Tử Đằng mặc dù không hiểu, nhưng dự cảm có điều chẳng lành, liền khẽ hỏi Bạch Dĩ Hiên:

-- Rốt cuộc là chuyện gì?

-- Chương Du Thần chưa tới một nơi nào mà không có kẻ chết ở nơi đó.

-- Chương gia như vậy cũng quá cuồng ngạo rồi. Muốn thị uy Hắc đạo cũng không cần lộ liễu như thế. -- Trình Lạc Nghiêm nhàn nhã dựa vào tường. -- Có "vua" ở đây mà bọn họ vẫn dám ung dung thực hiện kế hoạch, rõ là coi cậu chẳng ra gì rồi, Bạch Dĩ Hiên.

Những lời cuối đó của Trình Lạc Nghiêm, không biết là đang phẫn nộ thay cho Bạch Dĩ Hiên hay là đang chế nhạo.

-- Tại sao không liên lạc được với ám đoàn của Bạch gia? -- Trình Lạc Nghiêm lạnh giọng hỏi.

-- Biệt thự Bạch gia vừa bị xâm nhập. Toàn bộ phương tiện liên lạc với ám đoàn đều bị nhiễu. -- Bạch Dĩ Hiên mặt không biểu cảm trả lời.

https://thuviensach.vn

-- Biệt thự bảo mật bậc nhất cơ đấy. Lại để chuyện này xảy ra? Chẳng phải chẳng ai vào được sao? -- Trình Lạc Nghiêm thôi điệu bộ thong thả, nhăn mày hỏi.

-- Chỉ cần có người bước vào mà không bị kiểm tra hay lục soát, khả năng người đó bị gắn con chip theo dõi rất cao.

Và cái bọn họ muốn là theo dõi và phác hình lại cấu trúc biệt thự của Bạch gia.

-- Đã ai vào biệt thự của cậu mà không được lục soát hay kiểm tra? - Lãnh Dịch Khiêm tinh ý phát hiện ra Bạch Dĩ Hiên đã dùng từ "bị" mà liếc Chu Tử Đằng làm cô giật mình.

Chết tiệt! Giờ mới thấy có lí, bọn bắt cóc không giết cô mà lại để cô tới chỗ Bạch Dĩ Hiên là muốn mượn cô vào Bạch gia. Chắc chắn lúc cô không thanh tỉnh đã bị cài con chip, chính vì biết Bạch Dĩ Hiên không đề phòng cô nên mới để cô tới đó, lợi dụng cô xâm nhập Bạch gia trót lọt. Quả nhiên lúc cô ngất đi là do bọn chúng chuốc thuốc trước, Bạch Dĩ Hiên mới bế cô về biệt thự. Không, không phải!

-- Bạch Dĩ Hiên, lăn lộn Hắc đạo nhiều năm như anh chắc đã đoám chừng ra mục đích của chúng rồi phải không? Sao anh vẫn để tôi vào, anh có thể đưa tôi đi nơi khác mà!?

Bạch Dĩ Hiên trầm ngâm một hồi lâu, mới mở miệng:

-- Sau cổ em có gắn một con chip. Là của Chương gia phát minh, có thể tự phát nổ làm đứt đầu em bất cứ lúc nào. Tôi không biết cách lấy ra, nó là con chip thu thập thông tin, vậy chỉ cần cho nó thông tin nó muốn, khi xong việc nó sẽ tự động rời khỏi em về trụ sở giao thông tin cho chủ nhân.

Chu Tử Đằng nghe Bạch Dĩ Hiên nói vậy thì lòng chợt nhói lên một cái. Vì cứu cô mà anh dù biết mục đích của Chương gia vẫn không do dự

https://thuviensach.vn

đưa cô vào Bạch gia thỏa mãn điều kiện trao đổi sống còn của chúng sao?

-- Ngu thì chết. -- Lãnh Dịch Khiêm hừ một tiếng. Người này chẳng nể nang ai bao giờ.

-- Còn chết chung cơ đấy! Nhưng ít ra tôi với cậu tuy không sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm nhưng sắp chết chung cùng ngày cùng tháng cùng năm! -- Trình Lạc Nghiêm thở dài một tiếng, anh ta tiến tới bá vai Lãnh Dịch Khiêm và bắt đầu đùa cợt. Chả hiểu sao Trình Lạc Nghiêm lúc này còn mang tâm trạng thoải mái được.

-- Im đi! -- Lãnh Dịch Khiêm bị chọc tức vung tay suýt thì đấm thẳng vào mặt Trình Lạc Nghiêm nếu Trình Lạc Nghiêm không nhanh nhạy né đi.

Bỗng nhiên mặt sàn bỗng rung lên rất mạnh, mọi người xung quanh hốt hoảng thét lên, cô còn nghe tiếng nã súng dữ dội bên ngoài và tiếng la hét thất thanh tán loạn ngoài đó. Đổi địa điểm hành thích là thế sao, không kịp suy nghĩ nhiều, cô chỉ thấy Bạch Dĩ Hiên vòng người qua ôm cô lại trong vòng tay của mình rất chặt.

-- Đến rồi.

Sau đó, mặt sàn đột ngột thu các tấm ván lại. Là một cái hố sâu ở dưới, mặt sàn chính là cánh cửa mở khiến mọi người không kịp trở tay rớt xuống hố sâu đen ngòm. Chỉ kịp nghe ai nấy la lên một tiếng, mọi việc diễn ra rất nhanh, rơi xuống trong chớp mắt. Đầu óc Chu Tử Đằng như bị dốc ngược, tai ù đi, nhưng không hiểu sao cô chỉ thấy giật mình chứ không thấy sợ, bởi vì cô thứ cuối cùng đã nghe được:

-- Dù có chuyện gì xảy ra, cứ bình tĩnh nép vào người tôi.

https://thuviensach.vn

TỬ ĐẰNG KHÔNG NỞ LẦN HAI - KHÔNG CÒN LÀ NỮ PHỤ

Ka La Ra

dtv-ebook.com

Chương 30: Tử Đằng_ Quá Khứ Nhà Họ Bạch

CHAP 31.5:

Đó là một chuyện xảy ra rất lâu rồi, từ khi Bạch Dĩ Hiên chưa ra đời, từ khi tội lỗi chưa sinh ra, là câu chuyện không ai được nghe cũng mấy người được biết. Câu chuyện về đóa hoa huệ tây đẫm nát ngoài kia...

Ở một thành phố tân tiến, xa hoa, nơi đầy ắp những thứ mới lạ gõ cửa mỗi sớm, nơi mà những điều bất ngờ cứ đến và đi không ai biết trước được. Như mọi gia đình hạnh phúc khác, Hạ gia đã chào đón một sinh linh mới. Cả nhà quây quần trong không khí vang rộn của đêm Noel nhộn nhịp, lại vừa hay có một thành viên mới ra đời. Là một bé gái cực kì xinh xắn, như một món quà mà Chúa trời ban tặng ngày Giáng sinh, cha mẹ cô đã rất vui mừng, yêu thương gọi cô, là Hạ Nhược Tuyết, cái tên nghe đã khiến người ta có ham muốn được che chở.

Nói cô bé Hạ Nhược Tuyết là công chúa Bạch Tuyết đời thực quả thật chẳng khoác lác. Cô bé lớn lên càng ngày càng xinh đẹp, làn da trắng mịn như ngọc, đôi môi trái tim đo đỏ chúm chím, mái tóc dài óng mượt như tơ, đôi mắt đen tuyền trong sáng vẻ lanh lợi, khi cười lại thập phần nghiêng nước nghiêng thành, là niềm tự hào của cha mẹ, là bảo bối rất được bảo bọc của Hạ gia.

Hạ Nhược Tuyết cuộc sống vui tươi tràn ngập sắc hồng, gia đình có văn hóa, sống đầm ấm bên nhau, Hạ Nhược Tuyết đối với cuộc sống thực không có gì để cầu ước thêm. Học trường nào cũng trở thành hoa khôi,

https://thuviensach.vn

thành tích học tập lại cực tốt, tính tình cũng thân thiện, cởi mở chứ không chảnh chọe, kiêu kỳ ỷ mình là con nhà có điều kiện nên rất được lòng hầu hết chúng bạn. Đậu đại học Princeton, được người mình thầm thích suốt 3 năm cấp 3 đậu cùng trường chân thành tỏ tình, đôi trẻ yêu nhau quấn quít, cuối cùng sau khi đôi bên đã ra mắt với gia đình, Hạ Nhược Tuyết cùng người mình yêu - Tả Trạch Huân chuẩn bị tiến tới hôn nhân.

Thế giới ngoài kia ánh sáng rực rỡ là vậy, thế giới trong này, đầy rẫy những góc khuất tối tăm. Bạch Kỳ Sơ có một cuộc đời mịt mù khác hoàn toàn với Hạ Nhược Tuyết. Bạch Kỳ Sơ sinh ra trên máu xương của kẻ khác, ngay từ lúc chào đời đã là người của thế giới bóng tối, vĩnh viễn không thể thoát ra. Nơi đó chỉ cần sơ sẩy là sẽ bị giết, vì thế ngay từ nhỏ Bạch Kỳ Sơ đã học cách phải sinh tồn, phải đạp người khác xuống mới có cơ hội đứng lên. Ở nơi ấy là nơi lạnh lẽo nhất, vì nơi đó là nơi không có tình người. Cha anh và mẹ anh kết hôn với nhau là vì quyền lực, một chút quan tâm cũng không có, một năm chỉ về nhà nhìn mặt nhau có ba lần.

Bạch Kỳ Sơ khi còn là đứa trẻ cũng chẳng trông mong gì từ họ, có khi Bạch Thừa Húc còn chẳng nhớ nổi tên anh. Trong mắt mẹ anh, anh chỉ là một công cụ bà dùng để gây chú ý với Bạch Thừa Húc chồng mình. Vì vậy mẹ anh đã ép buộc anh, đè lên anh biết bao nhiêu gánh nặng, buộc anh phải hoàn hảo, phải xuất chúng, để cho cả thế giới biết đến tên anh, để ít ra Bạch Thừa Húc sẽ chú ý rằng mình có một đứa con trai rất tài giỏi. Bạch Kỳ Sơ nhiều lần bị kiệt sức do tập luyện quá nhiều mà ngất, vì không biết bơi mà đã bị mẹ mạnh tay ném xuống hồ nước mùa đông cho đến khi có thể bơi được.

Vùng vẫy, kêu cứu, van xin vẫn không ai nghe thấy, Bạch Kỳ Sơ đã hoàn toàn mất lòng tin yêu vào gia đình, sớm chỉ biết dựa vào bản thân để sống sót, máu lạnh vô tình. Hạ Nhược Tuyết và Bạch Kỳ Sơ là hai mảnh đời trái ngược nhau, lại bị số phận kéo chung thành một thể.

https://thuviensach.vn

Bạch Kỳ Sơ là một nhân tài hiếm có trong giới Hắc đạo, biểu hiện cực kì xuất sắc, trong vài năm đã khiến nhiều người nể phục. Cơ ngơi Bạch gia ngày càng vững mạnh, Bạch Kỳ Sơ sẵn có tố chất lãnh đạo đã ngấm ngầm dựng nên một tổ chức đặc công rất lớn mạnh, là thế lực oanh tạc Hắc đạo nòng cốt của Bạch gia, sau này đến đời con của Bạch Kỳ Sơ, thế lực này dưới sự cai quản của Bạch Dĩ Hiên càng thêm có uy danh, gọi là Ám đoàn Bạch gia.

Bạch Kỳ Sơ là người đứng đầu tổ chức, không biết đã càn quét bao nhiêu gia tộc, làm suy đồi bao nhiêu thế lực, kẻ căm phẫn người oán than, tất cả chỉ để sinh tồn trong thế giới "cá lớn nuốt cá bé ấy". Số mệnh cho họ gặp nhau vào một đêm không trăng, Bạch Kỳ Sơ đang phải xung thân giải quyết những kẻ có mưu đồ tạo phản trong ám đoàn. Trời không sấm nhưng rền vang tiếng súng nã, trời không mưa nhưng máu đỏ chảy thành sông, hai bên giao tranh ác liệt, nhờ có lực lượng trợ giúp của Lãnh gia, đã áp đảo được những thế lực mưu phản, tuy nhiên cuộc đọ súng diễn ra quá cam go, Bạch Kỳ Sơ bị truy đuổi, một sống một còn với tên phản đồ.

Cuối cùng một phát súng, cả hai cùng nhau ngã xuống dưới vực, tên phản đồ kia rơi xuống bị đâm vào cây thủng người, Bạch Kỳ Sơ thân thủ tốt, còn biết được điều chỉnh cơ thể tránh sát thương, trùng hợp rơi xuống nóc một chiếc xe ô tô dưới đường.

Hạ Nhược Tuyết đang vui vẻ lái xe ngao du đường núi, chợt mui xe nghe uỵch một cái rõ to, có người rơi xuống trên xe cô. Hạ Nhược Tuyệt bị dọa cho sợ mất mật hét lên thất thanh, cũng may tay lái chắc, vẫn còn tỉnh táo tấp xe lại nếu không đã rơi xuống vực. Chiếc xe quay lộn mấy vòng rồi mới kít một tiếng dừng lại. Hạ Nhược Tuyết tâm trạng hoảng loạn tột độ rời xe, hoang mang từng bước tới gần cái người đang nằm đằng kia.

Cô cẩn thận từng bước đi tới, là một người đàn ông, anh ta bị thương nhưng còn thở, để kiểm chứng cho nhận định của mình, Hạ Nhược Tuyết còn lấy chân đạp đạp vào chân Bạch Kỳ Sơ mấy cái. Đụng tới chỗ ngã bị

https://thuviensach.vn

thương lúc nãy, anh nhăn mày khẽ hất chân cô ra làm Hạ Nhược Tuyết điếng người thét chói tai. Thật quá ồn ào!

-- Này... này! Anh, có còn sống không đấy?

-- Cút.

-- Này, tôi chỉ là hỏi han thôi mà! Anh từ đâu từ trên trời rơi xuống, của trời cho này, tôi không dám nhận đâu! Vì vậy nếu anh đã thấy ổn rồi thì tôi xin kiếu trước nhé!

Giọng cô trong trẻo như con chim họa mi đang say hót, Bạch Kỳ Sơ còn tưởng cô sẽ bỏ mặc lái xe đi luôn, ai ngờ con chim nhỏ này lại chạy đến hỏi thăm. Anh ngước lên nhìn, trời không trăng không sao tối đen như mực, nhưng cô lại trở nên vô cùng huyền ảo, đẹp tuyệt trần. Ánh mắt lung linh sáng tựa sao, đôi môi cười rạng rỡ như vầng trăng khuyết, nước da trắng muốt như châu như ngọc. Bạch Kỳ Sơ như thấy cả đất trời sụp đổ, cái gì cũng không thấy, chỉ thấy cô, là ánh sáng sao? Trên thế giới này, tồn tại ánh sáng sao?

Bạch Kỳ Sơ ngồi trong góc tối nên Hạ Nhược Tuyết không thấy rõ mặt. Thấy anh im lặng còn tưởng anh bị sốc, liền chọn một khoảng cách an toàn, ngồi xổm xuống nói với anh đôi câu, xem như là có lòng tốt an ủi:

-- Đừng nói là anh tự tử bất thành nhé! Cuộc sống này còn nhiều điều đáng để chờ đợi, sao anh lại sầu đời đến thế?

Nghe cô nhỏ giọng nói, Bạch Kỳ Sơ ngồi trong góc khuất không khỏi nhếch môi cười rẻ:

-- Cô thì biết cái gì. Thế giới này đầy rẫy những xấu xa. Muốn sống sót, cô phải đạp lên những xấu xa đó để mà đi lên, đó mới là kẻ mạnh.

https://thuviensach.vn

Bạch Kỳ Sơ nói xong, Hạ Nhược Tuyết cũng trầm ngâm hồi lâu như đang nghiền ngẫm. Bạch Kỳ Sơ lại liếc nhìn về phía cô, ngay cả khi đăm chiêu, điệu bộ cũng hết sức dễ thương. Đột nhiên Ha Nhược Tuyết đứng phắt dậy làm Bạch Kỳ Sơ có chút giật mình, cô đi tới đứng đối diện người mình không thấy mặt, cười tươi nói:

-- Tôi lại nghĩ khác anh! Thế giới này đầy ắp những xấu xa. Nhưng ngay cả khi thế giới này là xấu xa, anh vẫn có thể nhìn ra những điều tốt đẹp của nó, đó mới là kẻ mạnh. Tội gì phải dằn vặt, giam cầm mình trong bi quan, tôi có thể không thấu hiểu hoàn cảnh anh, anh không để ai ngược đãi mình, nhưng anh lại bị bản thân ngược đãi, như vậy cũng đâu được coi là kẻ mạnh! Vì vậy, như châm ngôn của Hạ gia: "Quẳng gánh lo đi và vui sống" nhé!

Khoảnh khoắc ấy, Bạch Kỳ Sơ như bị đánh động một cái thật mạnh, thật sâu. Khoảnh khoắc ấy, Hạ Nhược Tuyết đẹp tuyệt diễm, rạng ngời như một thứ ánh sáng xa hoa mà kẻ hèn mọn lầm lũi trong tăm tối như anh không thể với tới. Hạ Nhược Tuyết cười rạng rỡ không một chút giả tạo, thuần khiết và tươi tắn, bầu trời đêm thực không cần trăng, cũng chẳng cần sao, vì cô, đã là một ánh sáng lộng lẫy mà kỳ diệu.

Bạch Kỳ Sơ thinh lặng một hồi lâu, cuối cùng cũng lạnh lùng mở miệng:

-- Đi đi.

Chân thành động viên người ta như thế lại bị vơ lấy một câu đuổi thẳng thừng, Hạ Nhược Tuyết bất mãn quay người rời đi. Trước khi đi còn giận dỗi buông một câu: "Mặc kệ anh!" Hạ Nhược Tuyết hụt hẫng lái xe đi chưa được bao lâu, đã có những chiếc ô tô đen bí hiểm lướt tới. Từ trong xe là những người đàn ông diện áo vest đen bí ẩn, họ bước tới gần Bạch Kỳ Sơ, cúi người cung kính hành lễ:

https://thuviensach.vn

-- Tôn chủ, xin lỗi đã chậm trễ.

-- Phản đồ?

-- Được ném vào ngục chờ Bạch lão gia hành xét. Đã thu thập nhiều thông tin tuyệt mật trong suốt quá trình tra tấn.

-- Tốt. Kẻ nào còn chống đối, tức giết.

-- Vâng, tôn chủ. Thuộc hạ sẽ cho người lên thu dọn tàn cuộc. Tôn chủ cần gì hãy giao phó cho thuộc hạ.

-- Khoan đã. Thu thập cho tôi tất cả ảnh cô gái mang họ Hạ hiện nay. Ưu tiên mắt đen, tóc đen, cao khoảng 1m60 trở lên, tầm từ 20 tuổi.

-- Vâng...

Cô gái lúc nãy có nhắc đến Hạ gia của mình, vậy chỉ cần truy tìm người họ Hạ sống trên mảnh đất này, ắt sẽ tìm ra cô. Người thủ hạ mặc dù khó hiểu với mệnh lệnh của chủ nhân, một vị tôn chủ không mảy may quan tâm tới đàn bà nay lại bảo đích thân anh truy tìm một cô gái, nhưng im lặng là vàng, chỉ việc thực thi nhiệm vụ, không nên tò mò quá nhiều. Bạch Kỳ Sơ lẳng lặng đứng trước vực núi, đôi mắt vẫn dõi theo chiếc xe đang chạy dưới kia, khuất dần, khuất dần.

Một hạt nắng khẽ vương trên vai anh, mặt trời không biết đã mọc bao nhiêu lần, nay mới thực sự chạm vào anh bằng những cái ôm ấm áp của nắng.

Bạch Kỳ Sơ nhìn khoảng trời ửng sáng rạng rỡ một màu đỏ huy hoàng, bình minh, cuối cùng cũng ló dạng. Hạ Nhược Tuyết đang lái xe cũng dừng xe lại, phấn khởi ngắm nhìn khoảnh khoắc lộng lẫy nhất của sớm mai, hai con người, cùng nhìn về phía một chân trời. Hạ Nhược Tuyết đang rạo rực đón chờ giây phút được cha cầm tay dắt tới Giáo đường, Tả

https://thuviensach.vn

Trạch Huân đã cùng cô đi chọn váy cưới, trắng tinh khôi, như tuyết giữa trời.

Hôm nay là ngày cô cùng người mình yêu đi chụp ảnh cưới, và ngày mai, sẽ là ngày trọng đại nhất đời cô. Hạ Nhược Tuyết lòng lâng lâng khó tả, nghĩ đến Tả Trạch Huân cùng những ngày tháng vun đắp gia đình của cô và anh sau này, đôi má cô trở nên nóng bừng, trái tim vui sướng đập thình thịch. Nắng sớm bình minh cũng đang nhẹ nhàng vuốt ve đôi má đã đỏ ửng của cô gái, Hạ Nhược Tuyết không hề hay biết, đây là ánh bình minh cuối cùng trong cuộc đời cô. Đêm nay, khó có thể ngủ...

-- Tôn chủ, đã tìm được người ngài cần.

-- Ừm.

-- Theo đặc điểm nhận dạng thì cô gái có tên Hạ Nhược Tuyết là giống miêu tả của ngài nhất. Năm nay 23 tuổi, vừa mới tốt nghiệp Đại học Princeton loại giỏi, là hoa khôi của trường. Là đại tiểu thư của Hạ gia, được mệnh danh là "Hoa huệ tây" trong giới Bạch đạo. Hạ gia là gia tộc có truyền thống chế xuất cà phê, điền trang cà phê thượng hạng của Hạ gia là nguồn nuôi sống cả nhà. À còn nữa...

-- Chập chừng không phải là tác phong của cậu. Nói đi.

-- Tiểu thư Hạ Nhược Tuyết cùng Thiếu gia nhà họ Tả là Tả Trạch Huân đã yêu nhau sáu năm, sẽ tiến hành hôn lễ vào ngày mai...

-- Cái gì!?

Bạch Kỳ Sơ trầm lặng nãy giờ nghe đến đây liền đứng phắt dậy, khuôn mặt hiện rõ vẻ tức giận, lật tung cả bàn gỗ cứng làm người thủ hạ tên Tiêu Bách thoáng giật mình. Bạch Kỳ Sơ vung nắm đấm đấm mạnh vào tường nghe tiếng răng rắc, tường lún bể một khoảng khá sâu, chết tiệt, như thế nào lại về nhà chồng vào ngày mai? Chết tiệt, người anh đã nhắm, mai sẽ

https://thuviensach.vn

thân mật vui vẻ với người đàn ông khác!? Thấy Bạch Kỳ Sơ im lặng một hồi lâu, Tiêu Bách mới dè dặt hỏi:

-- Vậy... Tôn chủ, cô gái đó ngài muốn thế nào?

-- Bữa tiệc ăn mừng tối nay nói cha thay tôi chủ trì. Bằng mọi cách, tôi muốn Hạ Nhược Tuyết có mặt tại biệt thự Bạch gia đêm nay.

-- Tôn chủ, đó chỉ là một cô gái có thân phận nhỏ, lại ngang nhiên được ngài đưa về Bạch gia. Ngài làm vậy sẽ khiến Bạch lão gia không vui.

-- Không vui thì sao? Cậu nên nhớ ai mới là người cậu phục tùng. Cô gái đó là người tôi đã chọn, cha có ngăn cấm tôi cũng mặc kệ!

-- Vâng.

Từ người của Bạch Kỳ Sơ hàn khí lãnh đạm mà nguy hiểm vây quanh khiến Tiêu Bách cảm thấy áp bức, đành lĩnh mệnh mà thực hiện. Bạch Kỳ Sơ châm điếu thuốc, nhàn nhã dựa ra ghế, nhìn về phía khung trời xa xăm qua cửa kính. Trong thế giới này mấy ai tìm được ánh sáng dù chỉ là một hạt nhỏ, đã vậy, tại sao còn ngu ngốc đánh rơi? Hạ Nhược Tuyết chính là sự cứu rỗi duy nhất đối với Bạch Kỳ Sơ, là màu sắc duy nhất có thể tô lên trái tim xám ngắt như tro của anh. Vì vậy, không thể để mất, bằng mọi giá.

Gió đìu hiu thổi lạnh ngoài trời, cành cây trơ trọi tuyết rơi bám đầy, bầu trời thổi một luồng hơi lạnh lẽo cho mùa đông. Hạ Nhược Tuyết đầu nặng trĩu, khó khăn mở đôi mắt, mọi thứ như quay vòng vòng làm cô chao đảo. Cô nhớ mình đang trên đường về nhà chuẩn bị cho lễ cưới ngày mai, bỗng nhiên có người từ phía sau động tác nhanh gọn, thành thạo bịt miệng cô lại khi cô còn chưa kịp la một tiếng. Ngấm thuốc mê, cô ngất xỉu, khi tỉnh lại đập vào mắt cô là trần nhà có họa tiết chạm nổi kiểu Âu cổ, nhìn quanh cô đang nằm trong một căn phòng bày trí xa hoa mà sang trọng, căn phòng to lớn nhưng lại ngả tối, chỉ có vài ánh nến yếu ớt thắp sáng mờ căn phòng. Hạ Nhược Tuyết vô cùng hoang mang sự có mặt của mình ở nơi

https://thuviensach.vn

đây, chợt cô dừng mắt tại bóng người đàn ông cao lớn đang đứng quay lưng lại nhìn bầu trời đêm.

Dáng người vạm vỡ, uy nghi tựa một vị thần Chết, mang cho Hạ Nhược Tuyết cảm giác nặng nề, bất giác nhớ tới người đàn ông không thấy mặt tối đó. Chợt anh ta quay người lại, lúc này Hạ Nhược Tuyết mới nhìn rõ mặt anh, lông mày đậm dũng mãnh, đôi mắt sắc như kiếm sâu hun hút, sống mũi cao, gương mặt cương nghị, từ người toát ra khí chất lãnh đạm, oai nghiêm.

Hạ Nhược Tuyết ngơ ngác nhìn Bạch Kỳ Sơ, hắn ta là một người đàn ông tuấn mĩ nhưng khiến cô ngạt thở.

-- Anh là ai? Tại sao tôi lại ở đây?

Bạch Kỳ Sơ nhìn khuôn mặt đẹp tựa thiên thần kia, âm sắc dịu đi vài phần, chậm rãi bước tới giường cô làm Hạ Nhược Tuyết hoảng sợ lui lại cho đến khi cô đụng đến thành giường, cho đến khi Bạch Kỳ Sơ đã đứng trước mặt cô. Anh cúi người xuống làm Hạ Nhược Tuyết đề phòng thu người lại, Bạch Kỳ Sơ vây cô lại trong vòng tay của mình, đôi mắt đen như xoáy sâu vào tận tâm hồn cô:

-- Hủy hôn với hắn ta. Làm người phụ nữ bên cạnh tôi

-- ... Gì cơ?

-- Hủy hôn với Tả Trạch Huân.

-- Anh điên rồi! Anh không có quyền can thiệp vào cuộc sống của tôi! Tôi kết hôn chẳng liên quan gì tới anh cả!...Giọng nói này... anh là người đêm đó? Anh... đang nói nhảm gì vậy? Đùa đủ rồi, thả tôi ra! -- Nghe Bạch Kỳ Sơ vô lí nói như thế, Hạ Nhược Tuyết thật cảm thấy tức tối.

https://thuviensach.vn

-- Em cho là tôi đang đùa? Được! Tôi vẫn sẽ để em kết hôn, nhưng là với tôi, Hạ Nhược Tuyết.

-- Anh bị gì vậy hả!? Tôi với anh chỉ gặp nhau chưa đến hai tiếng, anh lại can dự vào đời tư của tôi! Anh điên rồi! Tôi với anh chỉ là người xa lạ...

Hạ Nhược Tuyết chưa nói dứt lời đã bị đôi môi của Bạch Kỳ Sơ chặn lại. Cô thất thần nhìn anh đang ngấu nghiến, càn quấy trong khoang miệng của mình. Hai tay bị tay của anh nắm chặt ép lên trên đỉnh đầu, tay kia nâng gáy cô lên buộc cô phải chấp nhận nụ hôn này. Đôi môi giá lạnh của Bạch Kỳ Sơ được lấp đầy bởi dư vị ngọt ngào của Hạ Nhược Tuyết. Ấm quá. Thì ra đây là cái gọi là hơi ấm sao? Thật dễ chịu. Em nói làm sao tôi có thể để lỡ em đây? Điên cuồng hút hết ngọt ngào nơi môi cô, Hạ Nhược Tuyết vô lực để người đàn ông xa lạ cuồng nhiệt hôn mình.

Từ đôi môi của hai người, kéo ra một sợi chỉ bạc, Hạ Nhược Tuyết thiếu dưỡng khí thở gấp, gương mặt đỏ hồng mê hoặc lòng người. Cô căm tức trừng mắt nhìn Bạch Kỳ Sơ mới khựng người lại, tại sao, ánh mắt anh ta lại dịu dàng đến thế?

-- Ở lại bên tôi, Nhược Tuyết.

-- Tôi với anh chẳng có quan hệ gì với nhau cả!

-- Giấy đăng kí kết hôn tôi để trên bàn. Em có muốn kí tên ngay bây giờ không?

-- Nói sao anh không hiểu! Thật điên rồ! Anh chỉ là hứng thú nhất thời, cùng tôi một chút cảm tình cũng không có, lại bắt tôi cùng anh kết hôn, điên rồ!

Bạch Kỳ Sơ vẫn chẳng mảy may bị lung lay bởi lời cô. Tung hoành trên máu xương lâu nay, cần nhất sự quyết đoán. Một khi anh không chắc

https://thuviensach.vn

chắn, anh sẽ không làm, còn khi đã nắm chắc, anh sẽ không bỏ lỡ. Tất cả mọi thứ trong nơi u tối này không ghé đến hai lần, đã vậy tại sao còn bỏ lỡ?

-- Tùy em. Bất luận thế nào, ngày mai đến lễ đường cùng tôi.

-- Đồ thần kinh! Tôi không nghe anh đấy, ngày mai tôi vẫn sẽ lấy người tôi yêu, sau khi rời khỏi đây, tôi sẽ kiện anh tội giam giữ người bất hợp pháp.

-- Được, kiện đi. Kiện rằng em đã bị chính tay tôi đưa vào nhà tôi, để xem họ phản ứng như thế nào. -- Bạch Kỳ Sơ chính là rất ghét ba từ "người tôi yêu" phát ra từ miệng cô. -- Nói đi, nói cho cả thiên hạ biết, em là người phụ nữ được bước chân vào Bạch gia, như thế cũng đã ngầm thừa nhận mối quan hệ giữa em và tôi, sẵn tiện tuyên bố luôn địa vị của em - nữ chủ nhân của Bạch gia tương lai.

Khuôn mặt anh lạnh đi vài phần khiến Hạ Nhược Tuyết run sợ trong lòng, dáng vẻ anh cuồng ngạo như không có gì cản nổi anh làm cô bất an, cô khó khăn mở miệng:

-- Anh là ai...?

Thời gian thoáng chốc ngưng lại, Hạ Nhược Tuyết như chết lặng người nghe đến cái tên mà ai ai cũng khiếp sợ:

-- Bạch Kỳ Sơ.

Nắng tắt.

Hôn lễ vẫn được diễn ra như dự định, nhưng không phải với Tả Trạch Huân, người cô yêu, mà là với Tôn chủ của Bạch gia người nghe tên đã tự khắc cúi đầu - Bạch Kỳ Sơ. Hạ Nhược Tuyết đã vô cùng hoảng sợ, đã khóc lóc van xin anh , nhưng Bạch Kỳ Sơ vẫn một mực ép cô hủy hôn với Tả Trạch Huân. Thậm chí, ngay đêm đó, Bạch Kỳ Sơ ôm Hạ Nhược Tuyết

https://thuviensach.vn

hoảng loạn tột độ lên xe, tới tận Hạ gia bức hôn. Khỏi phải nói, cha mẹ cô như chết trân ngay lúc đó, dính vào người của Bạch gia, vạn kiếp bất phục.

Thương con gái đang kêu gào van cầu cha mẹ, cha cô tức đến phẫn hận, ông chỉ vào mặt Bạch Kỳ Sơ lớn tiếng rồi kéo cô con gái nước mắt đã ướt nhòa khuôn mặt về trong sự hoảng sợ của tất cả mọi người đứng đó. Người đàn ông ma quỷ kia từ đầu đến cuối trầm lặng không nói gì, hàn khí toát ra tứ phía làm mọi người e sợ, lúc sau anh vươn tay về phía Hạ Nhược Tuyết, lạnh lùng nói:

-- Nhược Tuyết, lại đây. Em sẽ không để Hạ gia cùng Tả gia vĩnh viễn không thể ngóc đầu dậy, đúng không.

Lời nói âm lãnh như từ địa ngục vọng lại làm tất cả mọi người ở đây điếng người. Chỉ có chuyện Bạch gia không làm chứ không có chuyện Bạch gia không thể làm, muốn xóa sổ Hạ gia cùng Tả gia, đối với Bạch Kỳ Sơ mà nói, chỉ là việc cỏn con. Hạ Nhược Tuyết thấy đôi tay cha già ôm mình đang run rẩy, cô biết anh ta không nói đùa, ánh mắt đen như màn đêm kia đang nhìn chằm chằm vào cô, đôi tay kia vẫn đang đưa ra chờ cô.

Hạ Nhược Tuyết biết một khi bàn tay kia thu lại, sẽ tước đi tất cả của Hạ gia và Tả gia. Đau đớn nhìn chung quanh, có cô dì chú bác của cô, có cả anh chị cùng em nhỏ đang chết sững khi thấy Bạch Kỳ Sơ, lẳng lặng cúi đầu, cô nghe tiếng nước mắt của mẹ đang lặng lẽ rơi, Hạ Nhược Tuyết thấy bầu trời như sụp đổ. Cô mỉm cười thoát khỏi vòng tay của cha, đi tới đặt tay cô lên đôi tay lạnh lẽo của Bạch Kỳ Sơ. Bạch Kỳ Sơ vừa ý kéo cô lại ôm vào lòng, còn khẽ đặt lên trán Hạ Nhược Tuyết một nụ hôn. Trước sự bất lực của cha cô và sự hoảng sợ của mọi người, Bạch Kỳ Sơ lạnh giọng cười nhẹ:

-- Hôn lễ ngày mai, mong mọi người có mặt đông đủ.

https://thuviensach.vn

Ngày đáng lẽ là ngày hạnh phúc nhất đời cô, lại là ngày tuyệt vọng nhất đời cô. Tả Trạch Huân điên cuồng gào thét gọi tên cô ngoài cổng Bạch gia, trước khi khiến Bạch Kỳ Sơ thấy khó chịu, cô đã đau đớn cho người đuổi anh ta đi. Mẹ cô trang điểm cho cô mà khóc nấc lên, rồi đây con gái bà sẽ ra sao, bà vô vọng nhìn con gái mình lên xe hoa trong nước mắt mà bà lại không thể cứu vãn cho con, mạng sống gia đình nay đè nặng lên vai người con gái bé nhỏ. Cha cô lòng như đứt từng khúc ruột nhìn cô trong chiếc váy cưới lộng lẫy trắng mơ mà đôi mắt vô hồn. Ông giương đôi mắt nhìn về phía người đàn ông uy thế kia, lòng rối như to vò, hắn ta, yêu con gái ông, thật lòng. Số phận...

Hạ Nhược Tuyết chính thức trở thành nữ chủ nhân của Bạch gia. Đối với con dâu mới này, Bạch Thừa Húc cũng không có lên tiếng, ít ra con trai ông còn tốt số hơn ông, được tự do cưới người nó muốn, vì vậy Bạch Thừa Húc cũng không quá cay nghiệt, mà ngược lại cũng rất hay chuyện trò cùng Hạ Nhược Tuyết, điều nay làm Hạ Nhược Tuyết thấy dễ chịu hơn khi về nhà chồng còn Bạch Kỳ Sơ thì cũng rất vui vì cha mình đã không ngăn cấm. Từ khi cô sống ở Bạch gia, Hạ Nhược Tuyết một nụ cười thật lòng cũng không có. Đâu rồi đóa hoa huệ tây thanh cao của ngày xưa, đâu rồi giọt tuyết trắng tinh khôi của trời đông?

Màu trắng tronh sạch đã lấm lem máu, Hạ Nhược Tuyết rất sợ màn đêm. Hạ Nhược Tuyết sợ từng cái chạm của Bạch Kỳ Sơ mỗi đêm, sợ cái ôm hôn của Bạch Kỳ Sơ mỗi tối, sợ những lúc hai thân thể cuồng nhiệt hòa làm một. Hạ Nhược Tuyết cảm thấy nhục nhã, không biết đã cầu xin Bạch Kỳ Sơ bao nhiêu lần dưới thân anh, van anh dừng lại, van anh buông tha, van anh đừng làm như vậy. Nhưng cô căm ghét, cô bảo cô hận anh, chán ghét cảm giác anh đụng vào cô, nhưng cô lại có phản ứng. Cô hận cơ thể mình đã hòa làm một với cơ thể anh, cô hận bản thân mình đã tiếp nhận anh, đã đáp lại từng cái chạm của anh, đã cùng anh lạc vào khoái cảm mà cô căm ghét.

https://thuviensach.vn

Cô không thích mỗi buổi sớm khi tỉnh dậy sẽ thấy gương mặt bình yên ngủ không một chut phòng bị của Bạch Kỳ Sơ, không thích những cái hôn rất dịu dàng của anh, không thích những cái ôm rất chặt và ấm của anh, nó làm cô lạc lối.

-- Nhược Tuyết, em có hận tôi không?

-- Tôi rất hận anh.

-- Ừ, ở lại bên cạnh tôi. Ngủ đi.

Sau mỗi lần hoan ái, Bạch Kỳ Sơ đều sẽ hỏi Hạ Nhược Tuyết câu đó và luôn thỏa mãn với câu trả lời của cô mà ôm cô vào lòng rồi an giấc. Tại sao không phải là "Em có yêu tôi không?" mà lại là "Em có hận tôi không?". Hạ Nhược Tuyết vĩnh viễn không hề biết rằng, mỗi buổi tối khi cô đã ngủ thiếp đi vì mệt mỏi sau hoan lạc, Bạch Kỳ Sơ sẽ ngồi dậy lấy dụng cụ cắt móng tay và dũa móng chân cho Hạ Nhược Tuyết. Bởi vì cô chẳng chịu chăm chút cho bản thân, vì thế những chuyện nhỏ nhặt này, Bạch Kỳ Sơ sẽ làm giúp cô. Lúc này đây anh không phải là một vị Tôn chủ tiếng tăm lẫy lừng, anh chỉ là đối với những chuyện nhỏ nhặt như thế này rất thích thú. Hay Hạ Nhược Tuyết không biết rằng, những món ăn mà cô khen vừa miệng bữa sáng là do Bạch Kỳ Sơ dù có mệt mỏi đến mấy cũng cố gắng dậy sớm nấu. Bởi vì Hạ Nhược Tuyết rất kén ăn, lại không thích ăn hải sản nên người lúc nào cũng gầy, vì vậy Bạch Kỳ Sơ đã đích thân xuống bếp nấu những món hải sản được pha trộn mùi vị khéo léo để cô dễ ăn.

Hạ Nhược Tuyết trong tim cứ giữ mãi bóng hình Tả Trạch Huân, một người Hạ Nhược Tuyết yêu sâu đậm. Có lần Hạ Nhược Tuyết đau buồn nhảy xuống biển tự tử, lúc đó Bạch Kỳ Sơ sẽ không chần chừ mà lao xuống biển vớt cô lên. Mặc dù trong người anh đang có con chip chứa thông tin mật của tổ chức, mặt dù trong người anh đang có chiếc USB giao dịch của khách hàng. Sẵn sàng để mất ngôi vị Lão đại cho Chương gia, sẵn sàng bỏ

https://thuviensach.vn

đi hàng chục tỷ trong tay, nhưng Hạ Nhược Tuyết không bao giờ biết. Hoặc cô không muốn biết.

Một ngày nọ, Hạ Nhược Tuyết nghe tin người mình yêu bị đâm chết. Đất trời phút chốc đổ vỡ dưới chân cô.

-- Bạch Kỳ Sơ! Tại sao anh ấy đang yên đang lành lại bị đâm chết! Tại sao? Tại sao? Là anh, là anh đúng không? Là anh giết anh ấy!

-- Đúng, là tôi.

Nghe Bạch Kỳ Sơ trả lời thản nhiên không một chút do dự, Hạ Nhược Tuyết tuyệt vọng, đau khổ chạy tới đấm vào anh túi bụi, kêu gào lên:

-- Đồ máu lạnh giết người không gớm tay! Tại sao lại giết anh ấy, tại sao? Tôi đã chấp nhận sống cùng anh, sao anh còn tàn nhẫn đến thế!!! Tôi hận anh, Bạch Kỳ Sơ, tôi không muốn đội trời chung với anh!

-- Là em! Bởi vì em luôn nhung nhớ hắn ta, là tại trong đôi mắt em luôn có bóng hình hắn ta, là bởi vì nằm bên cạnh tôi mà em luôn nghĩ về hắn! Cho nên tôi mới giết hắn ta, hắn ta chết rồi Nhược Tuyết!

Hạ Nhược Tuyết nghe Bạch Kỳ Sơ tức giận nắm vai cô nói vậy mà lòng không khỏi đau nhói, không còn nước mắt để rơi, Hạ Nhược Tuyết bi phẫn thẳng tay giáng cho Bạch Kỳ Sơ một cái tát rất mạnh, Bạch Kỳ Sơ vốn có thể né, nhưng anh chỉ trầm ngâm nhận cái tát của cô. Trước khi rời đi, Hạ Nhược Tuyết còn tuyệt tình nói với Bạch Kỳ Sơ khóe miệng đã chảy máu tươi:

-- Dù cho anh ấy đã chết, Bạch Kỳ Sơ, anh vĩnh viễn không bằng một người đã chết, vĩnh viễn.

Chỉ một tuần sau đó, Hạ Nhược Tuyết biết mình có thai. Số phận trêu đùa biết bao giờ mới dứt? Hạ Nhược Tuyết đón nhận tin này trong thinh

https://thuviensach.vn

lặng, cô đang mang giọt máu của người mà cô hận thấu xương. Bạch lão gia biết tin này cũng không lấy làm lạ, chỉ cho người tới chăm sóc và hầu hạ cô kỹ lưỡng. Bạch Kỳ Sơ thì lại rất vui mừng, con cái là cầu nối của cha mẹ, cuối cùng anh đã có một gia đình đúng nghĩa.

-- Nhược Tuyết, đứa bé đang đạp em sao?

Cô im lặng chẳng hé lấy một lời...

-- Nhược Tuyết, kết quả siêu âm là hai bé trai song sinh. Em đang mang trong người hai sinh mệnh, hãy ăn uống nhiều vào.

... như thể Bạch Kỳ Sơ không hề tồn tại trong mắt cô.

-- Nhược Tuyết, tôi sẽ phải rời em khá lâu. Tôi muốn giải quyết xong xuôi chuyện trong giới Hắc đạo. Như vậy khi đứa bé ra đời sẽ không gặp nguy hiểm.

Đáp lại lời anh lần này là bốn chữ: "Anh mau đi đi."

-- Vậy Nhược Tuyết, ở nhà tự chăm sóc mình.

-- Tôi biết. -- Hạ Nhược Tuyết đáp một cách lạnh lùng.

-- Nhược Tuyết, tôi yêu em.

-- Tôi hận anh.

-- Ừ, ở lại bên cạnh tôi. Giờ thì ngủ đi.

Có lẽ đây là một cuộc tranh chấp qui mô lớn, Bạch Kỳ Sơ đi vắng rất lâu, ba tháng mới về nhà một lần, sau này anh hầu như không thể về nhà. Thanh tẩy Hắc đạo mất rất nhiều năm, cần mưu sâu kế hiểm và chuẩn bị chu toàn, chỉ khi anh giành chức Lão đại, anh mới có đủ sức mạnh bảo vệ vợ con mình thoát khỏi những lão già lăm le tước đoạt tài sản Bạch gia.

https://thuviensach.vn

Chín tháng mười ngày, Hạ Nhược Tuyết vất vả sinh ra cặp song sinh nhà họ Bạch.

-- Phu nhân, hai cậu bé kháu khỉnh quá, một cậu bé nhìn nét rất giống phu nhân, còn cậu bé kia nhìn nét lại rất giống tiên sinh. Đặt tên là gì ạ?

-- Đứa trẻ giống tôi đặt tên là Bạch Sở Viên, đứa còn lại đặt tên là Bạch Dĩ Hiên. Còn nữa, cắt lưỡi hết tất cả những người hộ sinh hôm nay. Truyền rằng tôi khó sinh, chỉ có thể cứu một đứa, đứa còn lại chết yểu. Đem những người bị cắt lưỡi đó cùng Bạch Dĩ Hiên xuống dưới mật thất, chuyện còn lại để tôi lo liệu. Nên nhớ, ngoài tôi và cô, không được để ai biết chuyện này.

-- Vâng, thưa phu nhân.

Đứa trẻ có ngũ quan giống cha mình là Bạch Dĩ Hiên bị giam dưới mật thất, cứ mỗi khuya Hạ Nhược Tuyết sẽ ghé xuống. Cô căm hận người đàn ông kia nên sẽ trút giận lên người Dĩ Hiên, đánh đập, chửi mắng, nguyền rủa không thương tiếc. Hận vì đã tước đi hạnh phúc cô, hận vic đã giết đi người cô yêu, hận vì đã giam cầm cô mãi mãi. Cậu bé trên người chằng chịt vết thương, do không được phơi nắng mà trở nên nhợt nhạt, chỉ có những con người câm kia phục vụ cơm bữa cho cậu.

Còn Bạch Sở Viên thì được mẹ yêu thương chăm bẵm, đứa con có khuôn mặt giống mình, như là đang chăm chút cho bản thân mình vậy. Bạch Kỳ Sơ mỗi năm sẽ về một lần, sẽ thấy cảnh mẹ con cười đùa với nhau, thậm chí Hạ Nhược Tuyết không còn đối xử xa cách với anh nữa. Sở Viên sẽ luôn vui vẻ gọi anh là "ba", Nhược Tuyết sẽ dịu dàng gọi anh là "chồng", gia đình ba người sẽ ngồi nói chuyện quây quần bên nhau. Niềm vui sướng này khiến Bạch Kỳ Sơ không còn gì để ngờ vực, hoàn toàn quên mất đứa con "chết yểu" kia. Cho đến khi tuyết không còn rơi nữa, Hạ Nhược Tuyết được giải thoát, Bạch Dĩ Hiên bị giam cầm.

https://thuviensach.vn

Hóa ra Bạch gia còn có thêm một vị thiếu chủ. Khi Bạch Thừa Húc biết tin này, ông không khỏi nhăn mày. Bạch Kỳ Sơ sẽ vì Hạ Nhược Tuyết chết mà suy sụp, cho nên ông giấu nhẹm tin này đi, còn về phần Bạch Dĩ Hiên, ông che đậy sự thật bằng cách cho cậu là con ngoài giá thú của Bạch Kỳ Sơ, nay được Bạch gia nhận về thay đứa cháu trai "chết yểu" năm xưa. Biến đứa con chính thống của mình thành một đứa con rơi, từ một đại thiếu gia trở thành đứa con hoang bị mọi người rẻ rúng, là cháu ruột của Bạch gia, mà lại được "nhận nuôi", gọi đứa con ruột của mình, là con ngoài giá thú, cùng một mẹ sinh ra, tại sao Bạch Dĩ Hiên lại khác thế?

Nhưng đứa trẻ ấy, vẫn thương mẹ của nó. Mất bảy năm để đại khai sát giới, Bạch Kỳ Sơ thành công trở thành Lão đại trở về với mong muốn được nghe tiếng Hạ Nhược Tuyết gọi tên anh. Nhưng đổi lại, điều anh nghe được là tin Hạ Nhược Tuyết đã an táng xong xuôi. Tra ra đến tận cùng, anh mới biết sự thật, chính Bạch Dĩ Hiên đã tự tay kết liễu cô. Quá đau đớn, mặc cho những lời trấn định của Bạch Thừa Húc, Bạch Kỳ Sơ điên cuồng lái xe về nhà, đạp cánh cửa, tay lên đạn giương nòng súng về phía Bạch Dĩ Hiên đang cùng đoàn người xếp hàng chào đón sự trở về của anh. Gia nô xung quanh thấy vậy thì hoảng sợ hét toáng lên ra sức khuyên ngăn nhưng nghe tiếng quát của Bạch Kỳ Sơ thì sợ mất mật tránh xa.

Khoảnh khoắc Bạch Kỳ Sơ toan co tay bóp cò đã nghe "đoàng" một tiếng, viên đạn không nhắm vào đầu Bạch Dĩ Hiên mà găm vào tim Bạch Kỳ Sơ. Bạch Dĩ Hiên như chết sững người, không gian im lặng đến đáng sợ, Bạch Sở Viên tay cầm khẩu súng không một chút nao núng nhìn cha mình đã ngã khụy xuống rồi tươi cười nói:

-- Cha! Mẹ ở dưới rất buồn, cha xuống dưới phụ nấu ăn với mẹ đi. Khi nào đã bày biện bàn ăn xong rồi, con sẽ xuống dùng bữa với hai người, con hứa đấy!

Bạch Thừa Húc đến nơi thì sự đã rồi, ông chỉ lạnh giọng sai người phía sau lên giải quyết hết tất cả đám gia nhân để bịt miệng họ lại. Tiêu

https://thuviensach.vn

Bách thấy chủ nhân mình giờ chỉ là một cái xác thì không tin nổi vào mắt mình, nhưng chỉ có thể lĩnh mệnh Bạch lão gia ém nhẹm chuyện này. Bạch Thừa Húc nhìn Bạch Sở Viên đang ngoe nguẩy đứng trên kia rồi nhìn về phía Bạch Dĩ Hiên tay đã nắm lại thành đấm, siết chặt đến mức chảy máu tí tách rồi lãnh đạm mở miệng:

-- Kĩ thuật bắn khá hơn rồi đấy Sở Viên. Còn Bạch Dĩ Hiên nữa, bắt đầu theo ta đi huấn luyện, thay cha tiếp quản vị trí lão đại.

Nơi ấy là nơi rất lạnh lẽo. Hạ Nhược Tuyết có lẽ không hề hay biết, Tả Trạch Huân chết, không phải là do anh, mà do chính cha cô đâm chết. Tả Trạch Huân ngày đó đến bên cô vì vụ lợi, những năm tháng sống bên cô đã âm thầm bòn rút tiền của Hạ gia về làm giàu cho mình, chuyện này bị cha của Hạ Nhược Tuyết phát giác. Trong lúc hắn cùng cha cô tranh cãi, cha của Hạ Nhược Tuyết vì quá tức giận hành vi "đào mỏ" của Tả Trạch Huân, đã không tự chủ được mà gây án.

Bạch Kỳ Sơ biết chuyện này đã cho người giấu nhẹm thay cha vợ, tìm cách bẻ cong sự thật, loan rằng Tả Trạch Huân là do Bạch Kỳ Sơ anh giết. Như vậy sẽ không kẻ nào dám bới móc nữa. Nhưng anh cũng đã giấu luôn Hạ Nhược Tuyết, vì cả hai người đó đều là người cô yêu thương, một bên là tình, một bên là hiếu, anh không muốn làm cô khó xử. Vậy cứ đổ tội lên đầu anh đi, cha cô sẽ không bị coi là kẻ giết người, Tả Trạch Huân trong mắt cô vẫn sẽ là người cô hằng yêu, bởi cô là hi vọng sống của anh, còn hắn ta lại là hi vọng sống của cô, đừng tước nó đi bằng sự thật tàn nhẫn này.

Bạch Kỳ Sơ hi sinh nhiều đến thế mà đâu ai hay, Hạ Nhược Tuyết hận Bạch Kỳ Sơ, anh biết, nhưng Bạch Kỳ Sơ yêu Hạ Nhược Tuyết, cô không biết. Lão đại suy cho cùng cũng chỉ là một gã si tình đáng thương, Bạch Kỳ Sơ cũng thế, Bạch Dĩ Hiên cũng thế. Bạch Kỳ Sơ vì Hạ Nhược Tuyết mà chấp nhận đối đầu với Hắc đạo dù biết Tử thần luôn rình rập bất cứ lúc nào, Bạch Dĩ Hiên vì yêu Chu Tử Đằng mà chấp nhận để Chương gia đạt được

https://thuviensach.vn

thông tin tuyệt mật dù biết nó sẽ gây nguy hiểm cho anh sau này. Liệu có ai hiểu?

Rơi xuống vực, đầu óc Bạch Dĩ Hiên cảm thấy choáng váng. Anh thấy mẹ cùng cha đã dọn sẵn bàn ăn, mẹ hiền từ gọi anh tới dùng cơm cho nóng, cha anh cũng không còn nhìn anh đầy phẫn nộ nữa mà là ôn nhu, bữa cơm gia đình là thế sao. Bạch Dĩ Hiên muốn đi tới, nhưng anh đột ngột dừng lại. Còn cô nữa, anh không thể để cô lại ở đó, anh đã dặn cô dù có chuyện gì xảy ra cứ nép vào người anh, không thể để cô tỉnh dậy mà không thấy anh ở bên được.

Vì vậy, Bạch Dĩ Hiên quay người đi, trở lại với thực tại, dẫu thế giới ngoài kia đầy rẫy tăm tối và nguy hiểm, anh phải trở lại, vì em đang ở đó. Anh đã bỏ lỡ bữa cơm gia đình này, còn em, liệu có thể cùng tôi tạo nên bữa cơm gia đình của chúng ta? Hãy để một ngày nào đó, tôi sẽ hỏi em là "Em có yêu tôi không?" mà không phải là "Em có hận tôi không?"

https://thuviensach.vn

TỬ ĐẰNG KHÔNG NỞ LẦN HAI - KHÔNG CÒN LÀ NỮ PHỤ

Ka La Ra

dtv-ebook.com

Chương 31: Tử Đằng_ Nguy Hiểm Ập Đến

CHAP 33:

Cảm thấy toàn thân ê ẩm, cơ thể rã rời, động một cái cũng thấy đau nhức, Chu Tử Đằng nửa tỉnh nửa mơ mở đôi mắt, cô thấy lạ vì vẫn còn cảm giác được. Khi rơi xuống hố cô còn đoán chừng nó sâu 10m, rơi xuống lành lặn lắm cũng phải trật khớp hay tệ là gãy xương. Cô thì cảm thấy cơ thể mình chưa có bộ phận nào bị gãy đôi cả, hay do cô chết rồi nên cô không thấy đau nhỉ? Lẽ nào lại thế!? Chu Tử Đằng cố lắc đầu thật mạnh cho tỉnh táo, bỗng nghe tiếng nói trầm thấp vang lên kề tai cô:

-- Em chưa có chết đâu!

Lần này thì Chu Tử Đằng choàng tỉnh thực sự. Cô nhận ra Bạch Dĩ Hiên đang cõng cô trên lưng, và đang bước với tốc độ rất nhanh.

-- Bạch Dĩ Hiên? Đã có chuyện gì xảy ra vậy.

-- Sảnh trong. Rơi xuống hố. Ngất xỉu.

Cuối cùng mới tỉnh táo nhớ lại mọi chuyện, Chu Tử Đằng rùng mình một cái, Chương Du Thần đúng là không từ mọi thủ đoạn, kiểu cài bẫy này mà cũng hèn hạ dùng. Nhìn lại thân thể thấy người không một vết xước, lại nhìn lại Bạch Dĩ Hiên, cô thấy bả vai anh có một vết rách sâu, sau gáy cũng rướm máu, bước chân của Bạch Dĩ Hiên cũng lập chập không đều, có lẽ chân anh đã bị trật khớp. Cô còn nhớ rất rõ trước khi rơi xuống anh đã ôm

https://thuviensach.vn

cô lại bảo bọc hết mức, cô lại không hề bị chấn thương, phải hay chăng chính anh đã làm tấm đệm đỡ cho cô, nên cô mới lành lặn, còn anh thì thương tích đầy mình. Ấy vậy mà anh vẫn cõng cô đi một đoạn đường thế này, tâm trạng lo lắng, Chu Tử Đằng nói vào tai Bạch Dĩ Hiên:

-- Bạch Dĩ Hiên, anh chảy máu!

-- Ừ.

-- Này, anh bị thương rồi. Đừng cõng tôi nữa, động tới vết rách ở vai rồi kìa!

-- Em bị trật chân rồi. Bình thường em đi đã chậm, cứ ở yên đi.

Chu Tử Đằng nghĩ lại thấy cũng đúng, trong trường hợp này cô đi theo chỉ làm vướng víu, nếu Bạch Dĩ Hiên còn chịu đựng được, cô không cần phải lải nhải đòi anh ta thả cô xuống. Chu Tử Đằng cũng muốn giúp nên ngó nhìn xung quanh, khung cảnh thật ghê rợn. Đây có thể là một mật thất ngầm, tường đã mốc meo bám rêu, có loang lổ vết máu khô, chỉ có vài ánh nến lờ mờ treo xa xa, thi thoảng cô còn thấy vài bộ xương người đã mục rữa nằm lăn lóc ở bờ tường, gương mặt cực kì thống khổ, đám chuột đang rỉa ăn mấy miếng thịt còn sót lại trên xương người đó, mật thất tăm tối lại nồng nặc mùi hôi thối, thật kinh tởm! Nhìn cảnh tượng đáng sợ như thế này, Chu Tử Đằng bụng liền muốn một trận nôn mửa, tim cô cũng đập liên hồi vì lo lắng, phỏng chừng sắp khóc tới nơi.

-- Không muốn nhìn thì úp mặt vào vai tôi.

Nghe vậy Chu Tử Đằng cũng không khách sáo định vùi mặt mình vào hõm vai anh luôn, liền nghe thấy anh nhắc thêm một câu:

-- Tránh cái vai dính máu ra. Đừng có để nước mắt nước mũi của em tèm lem vào vết thương đấy.

https://thuviensach.vn

-- Biết rồi!!!

Chu Tử Đằng vùi vào bên vai không bị thương của Bạch Dĩ Hiên, bờ vai rộng quá, Bạch Dĩ Hiên thì vẫn tiếp tục khập khiễng bước nhanh tìm cách thoát khỏi nơi đây, thời gian tích tắc trôi, sực nhớ ra điều gì, Chu Tử Đằng liền ngẩng đầu lên hỏi:

-- Bạch Dĩ Hiên, những người còn lại đâu?

-- Lạc mất rồi.

-- Kể tôi nghe tình hình hiện giờ đi.

-- Chúng ta đang bị mắc kẹt trong "Ma trận một chiều". Đây là một mê cung động do Fallanvil C' thiết kế nên.

-- Fallanvil C' ?

-- Là một người bí ẩn, tôi không tra được danh tính của người đó. Chương Du Thần đã bắt tay với Fallanvil C', chính người đó đã hợp tác dựng nên ma trận này cho hắn.

Chu Tử Đằng cảm thấy cái tên Fallanvil C' này nghe rất mơ hồ, nhưng cô chắc chắn có nghe qua rồi. Thế nhưng cái tên này hình như chỉ xuất hiện chớp nhoáng, có lẽ chỉ có Từ Lục Giai là biết rõ nhất. Khi thoát khỏi đây nhất định phải tới gặp anh ta. Còn đang suy nghĩ, Chu Tử Đằng bỗng cảm thấy mặt đất bỗng rung lắc lư mạnh, kế đến là các bức tường đột ngột rung lên dữ dội.

Chu Tử Đằng vô cùng hoảng hốt không biết sắp có chuyện gì xảy ra, thấy Bạch Dĩ Hiên cau mày lại cô càng lo hơn. Rồi bất thình lình các bức tường nặng trịch chục tạ đó bỗng di chuyển rất nhanh. Các bức tường tứ phía chợt phóng tới, nó ầm ầm dùng sức nặng của mình lao vút ra khỏi vị trí ban đầu. Bức tường to lớn sừng sững di chuyển, bức tường phía đông xê

https://thuviensach.vn

dịch sang phía tây, các bức tường đồng loạt chuyển hướng đột ngột, cát bụi thổi mờ mịt. Có bức tường còn đổi hướng sát nhập với một bức tường mới, cán nát bét bộ xương người nằm lăn lóc ở đó. Bạch Dĩ Hiên cõng Chu Tử Đằng trên lưng dịch người thoăn thoắt né tránh sự sát nhập của các bức tường để không bị như bộ xương kia. Sự việc diễn ra quá nhanh, tai cô như ù đi bởi tiếng động rầm rầm dịch chuyển của mê cung, bỗng cô thấy có ba bức tường sát nhập đã vây cô cùng Bạch Dĩ Hiên lại.

Nếu không muốn bị nhốt lại chờ chết trong bốn bức tường, cô cùng anh nhất định phải kịp di chuyển trước khi bức tường thứ tư sát nhập lại với nhau. Bức tường to lớn đang hung hãn xé gió lao tới, Bạch Dĩ Hiên thầm chửi thề một câu "Chết tiệt", rồi anh nắm lấy tay Chu Tử Đằng đang vòng trước ngực mình, đỡ lấy người cô rồi nhanh chóng ném cô ra xa. Chu Tử Đằng tiếp đất hét lên một tiếng, còn Bạch Dĩ Hiên! Bức tường thứ tư đã nhanh chóng chuyển động, các bức tường khác cũng đã di chuyển lắp ráp lại với nhau thành một mê cung mới, Chu Tử Đằng sợ hãi la lên thất thanh:

-- Bạch Dĩ Hiên! Coi chừng!

Thế rồi đột ngột bức tường cuối rầm một tiếng, hoàn hảo sát nhập chặt chẽ với các bức tường còn lại. Khói bụi bay mù mịt, Chu Tử Đằng hoảng loạn gượng đứng dậy, dáo dác nhìn quanh. Bạch Dĩ Hiên đâu rồi? Cô đã thoát được, còn anh ta, anh ta bị kẹt lại rồi sao? Không, không thể nào! Chu Tử Đằng hoang mang tột độ, đây là một mê cung! Rất khó có thể tìm lại nhau trước khi bỏ mạng, cố gắng buộc mình bình tĩnh, Chu Tử Đằng giọng lớn hết mức gọi to, tiếng cô vang vọng lại khắp cả mật thất:

-- Bạch Dĩ Hiên! Bạch Dĩ Hiên! Anh thoát ra chưa vậy? Bạch Dĩ Hiên! Này! Đừng bỏ tôi lại! Này!!!

-- Tôi ở đây. Em ồn ào quá.

https://thuviensach.vn

Nghe tiếng Bạch Dĩ Hiên ho khụ khụ đáp lại, Chu Tử Đằng lòng thở phào nhẹ nhõm. Bụi cát tan đi, Chu Tử Đằng mới dáo dác tìm Bạch Dĩ Hiên. Cô thấy anh đang ngồi sụp xuống sát bức tường vừa nãy. Một vạt áo của anh bị hai bức tường sát nhập kẹp chặt lại, thật quá may mắn, nếu Bạch Dĩ Hiên phản ứng chậm một chút thôi, thì không chỉ vạt áo, hai bức tường đó sẽ nghiến cả người anh, Chu Tử Đằng không khỏi run sợ, nhìn chân anh có vẻ vì chuyển động mạnh mà máu chảy càng nhiều, cô bước tới xé vạt váy của mình, rồi ngồi xuống bó lại cầm máu đỡ cho chân anh.

-- Còn tưởng anh bị kẹt chết trong đó rồi! Làm tôi sợ chết đi được.

Nghe cô nói Bạch Dĩ Hiên thoáng cười nhẹ, anh dứt luôn vạt áo bị mắc trong hai bức tường, dùng hết sức đứng dậy, Chu Tử Đằng ngước lên nhìn, thì thấy một đôi tay đang đưa về phía cô:

-- Em hết sợ rồi chứ? Giờ thì đi bên cạnh tôi. Tôi không thể cõng em được nữa.

Khoảnh khoắc đó không hiểu sao mọi lo sợ trong Chu Tử Đằng như cạn đi một nửa. Cô vô thức nhìn Bạch Dĩ Hiên, lúc ý thức được thì thấy tay cô đã đặt lên tay Bạch Dĩ Hiên từ lúc nào, Bạch Dĩ Hiên vì còn mải quan sát lại tình trạng nên không thấy được vẻ mặt đã hồng một mảng ưng ửng và đôi mắt rơm rớm nước mắt của Chu Tử Đằng, trước giờ chưa ai nói thế với cô cả.

-- Tại sao các bức tường lại chuyển động?

Bạch Dĩ Hiên thấy tay cô run run, liền nghĩ cô cũng chỉ là một cô gái, gặp phải chuyện này cũng không thể ổn định tinh thần nhanh được, liền không tiếc lời giải thích cho cô:

-- Cứ cách 20 phút các bức tường sẽ chuyển động sắp xếp lại với nhau thành một mê cung mới. Nếu em không kịp di chuyển, em sẽ bị vây hãm trong mê cung cũ. Em sẽ bị thiếu khí mà chết. Còn nếu em di chuyển không

https://thuviensach.vn

nhanh em sẽ bị chúng nghiền nát. Người lập ra ma trận này thực rất giỏi, sau khi mê cung được tái tạo, em sẽ không thể xác định phương hướng mê cung cũ lúc nãy, vì vậy mọi hành động đánh dấu đều vô dụng. Em chỉ có thể tiếp tục đi trong mê cung mới, vì vậy nên cái này mới được gọi là "Ma trận một chiều".

Chu Tử Đằng nghe vậy thì cũng thầm kinh ngạc. Như vậy khả năng thoát ra càng thấp rồi, Chu Tử Đằng quay ngang quay dọc quan sát địa thế xung quanh, lúc này mới để ý kĩ trên mỗi bức tường có đánh một con số, liền quay sang hỏi Bạch Dĩ Hiên:

-- Đều là số có một chữ cái. Anh có biết nó nghĩa là gì không?

-- Sau ba lần tường dịch chuyển trước đó, tôi quan sát thì thấy mỗi bức tường đều đánh con số từ 1 đến 9. Mỗi lần sẽ có sáu bức tường dịch chuyển tạo thành nhiều lối đi. Vì vậy muốn thoát ra khỏi đây em phải men theo sáu bức tường có đánh mật mã nhất định là sáu con số.

-- Có manh mối nào giúp anh tìm ra mật mã này không?

-- Tôi đã thử suy đoán hết các loại mật mã nhưng vẫn chưa tìm ra lối thoát. Vì các bức tường cứ cách 20 phút là tạo mới nên tôi không xác định được hướng đi.

-- Còn những người còn lại?

-- Lúc bức tường chuyển động lần đầu tôi đã bị ngăn cách nên mất dấu họ. Vừa rồi có cùng nhau sử dụng bộ đàm liên lạc, nhưng vì khoảng cách xa tiêu hao quá nhiều pin nên giờ chỉ còn đúng mỗi một vạch năng lượng dùng cho một lần. Chờ khi thực sự cấp thiết sẽ liên lạc.

Chu Tử Đằng nghe vậy thì không khỏi nhíu mày, kiểu này họ hoàn toàn lâm vào thế bị động. Không thể liên lạc, lại không thể làm dấu xác định phương hướng, chẳng có một chút manh mối gì để mà lần tìm mật mã,

https://thuviensach.vn

kiểu này chẳng phải chết mục trong cái ma trận này sao? Chu Tử Đằng vò đầu thầm mắng, cái cô tác giả bạn gái Từ Lục Giai kia viết chi cho cao siêu thế. Chẳng có thông tin nào để mà truy ra mật mã cả, chết rữa trong đây thật sao? Khoan! Khoan đã!!! Từ Lục Giai! 6 chữ số! Mật mã! Nghĩ đến đây, Chu Tử Đằng bỗng vui mừng reo lên một tiếng làm Bạch Dĩ Hiên đi bên cạnh khẽ giật mình kinh ngạc:

-- Em vui cái gì?

-- Bạch Dĩ Hiên! Bạch Dĩ Hiên! Tôi tìm ra rồi, tôi tìm ra rồi. Mau mau liên lạc với những người còn lại, tôi tìm ra mật mã rồi! -- Chu Tử Đằng như muốn nhảy cẫng lên vì vui sướng.

-- Em tìm ra? - Bạch Dĩ Hiên có chút bất ngờ, cô vốn không có can hệ gì với giới Hắc đạo, sao có thể có manh mối mà tìm ra?

-- Hãy tin tôi! Là 255110! Mật mã là 255110. Nhanh lên, các bức tường sắp giao chuyển lần nữa rồi! -- Chu Tử Đằng ánh mắt lộ rõ vẻ chắc chắn nói, cảm ơn Từ Lục Giai!

-- Được, tôi tin em. -- Nói rồi Bạch Dĩ Hiên rút ra bộ đàm chỉ còn lại duy nhất một mức pin, kết nối tới Trình Lạc Nghiêm và Lãnh Dịch Khiêm.

Rất nhanh sau đó, liền có tiếng đáp trả:

-- Có gì quan trọng sao, tiểu Dĩ Hiên?

-- Đã có mật mã, đi theo số 255110. -- Bạch Dĩ Hiên ngắn gọn trả lời.

-- Được, ra ngoài nhớ phát tín hiệu. -- Lãnh Dịch Khiêm cất giọng.

Nói đoạn, Bạch Dĩ Hiên liền cầm tay Chu Tử Đằng, cả hai cùng chạy men theo bức tường có đánh chữ số. Là bức tường số 2, rồi rẽ theo bức tường số 5, rồi lại cua qua góc bức tường số 5, cứ thể mải miết mặc thương

https://thuviensach.vn

thế mà chạy, bức tường số 1, số 1 rồi cuối cùng là số 0. Đến nơi, lại là ngõ cụt.

-- Không thể nào! -- Chu Tử Đằng sửng sốt lên tiếng. Bạch Dĩ Hiên im lặng không nói gì.

Ở bức tường số 0 có một bộ xương người đã bị nghiền nát bét. Chắc trong lúc tường sát nhập đã không tránh kịp, nhưng ở một ô gạch trên bức tường có dấu máu năm ngón tay. Bạch Dĩ Hiên liền bước tới, ấn năm ngón tay lên ô gạch đó, tức thì ô gạch đó sụt vào, bức tường số 0 đột ngột mở ra. Là một cánh cửa thông với một tầng hầm. Bên ngoài vách hầm có cỏ cây sinh sống, tức có ánh sáng và nước giúp nó tồn tại. Bạch Dĩ Hiên cùng Chu Tử Đằng kinh ngạc không tin nổi vào mắt mình. Họ thoát rồi!!!

-- Em giỏi lắm! -- Bạch Dĩ Hiên không tiếc lời khen nhìn cô, sau đó liền cầm tay cô đi qua tầng hầm, thoát khỏi ma trận một chiều.

Cùng lúc đó bộ đàm của Bạch Dĩ Hiên vang lên hai tiếng bíp, chứng tỏ Trình Lạc Nghiêm cùng Lãnh Dịch Khiêm cũng đã thành công thoát khỏi. Men theo tầng hầm một hồi, cô nghe thấy tiếng nước chảy ngày càng rõ, hít thở càng dễ hơn. Sau một hồi chui lủi, cô như chết ngất đi vì vui sướng, cùng Bạch Dĩ Hiên hoàn toàn ra khỏi tầng hầm. Nhìn quanh thì đây có lẽ là một cánh rừng nhiệt đới bí mật, trời sáng hẳn chứng tỏ họ đã bị mắc kẹt một đêm. Chu Tử Đằng cảm thấy như đã thoát khỏi Tử thần, liền thở phào ra một hơi, thật là một kỳ tích.

Bạch Dĩ Hiên nhìn cô đang say sưa tắm ánh nắng mặt trời buổi sớm, nắng sáng chiếu vào làm cô thêm lung linh, rạng rỡ.

Bất thình linh mặt đất rung động dữ dội. Chỗ hầm họ vừa mới thoát ra ban nãy đã sụp xuống, hoàn toàn bị đất đá lấp đi. Chỗ đất bỗng nức ra lở xuống, Chu Tử Đằng thét lên một tiếng, Bạch Dĩ Hiên chợt nhận ra họ đang đứng ở vách vực. Đất lở đã tới chỗ họ, Bạch Dĩ Hiên theo phản xạ lại

https://thuviensach.vn

kéo Chu Tử Đằng vào ngực mình, ôm cô lại thật chặt, động đất ngày càng lớn, anh cùng cô liền mất đà. Bạch Dĩ Hiên ôm Chu Tử Đằng tránh thương tích cho cô lăn vài vòng xuống đáy vực. Chu Tử Đằng thấy tiếng cây đổ rạp, mặt đất vẫn chưa ngừng động mạnh, cô thấy tất cả như xoay vòng. Đất trời bỗng nhiên tối sầm lại...

Ngoài trời đổ mưa tầm tã, sấm chớp đùng đùng oanh tạc bầu trời. Muôn thú kêu tán loạn, hơi đất ẩm thấp bốc lên xộc vào cánh mũi. Chu Tử Đằng cùng Bạch Dĩ Hiên đã phải lăn xuống vực một đoạn khá xa, người cô dính đầy đất cát, da thịt bị trầy xước mà bật máu. Chu Tử Đằng cảm thấy khắp người đau rát, tưởng như xương cốt đã gãy nát, Bạch Dĩ Hiên đang nằm đè lên người cô, không thấy động đậy. Cố dùng hết sức, Chu Tử Đằng dở người Bạch Dĩ Hiên ra khỏi người mình, nén đau nhức nhoài người ngồi dậy.

Chân cô đã bị một mảnh đá lở găm vào, cắn răng chịu đựng, Chu Tử Đằng chặn chân mình lại không cho máu tiếp tục chảy, rồi cẩn thận lấy cái mảnh đá nhọn ra, nó cắm vào sâu quá, thật khó khăn để lấy nó ra, mảnh đá dài gần 2 cm đã được lấy ra khỏi. Tiếp đến, cô lại xé vạt váy bó chân. Xong xuôi, cô mới quay sang Bạch Dĩ Hiên đang nằm bất động ở đó. Chu Tử Đằng một bụng lo lắng, vội tới lay lay Bạch Dĩ Hiên, khắp người toàn vết thương, vết thương mới chồng lên vết thương cũ, đồ ngốc, đã bị thương còn cố che tôi lại làm gì.

-- Bạch Dĩ Hiên! Bạch Dĩ Hiên, tỉnh lại.

Bạch Dĩ Hiên có lẽ vì mất máu quá nhiều mà đâm ra hôn mê, trời lại tuôn mưa xối xả, không khéo anh ta sẽ không chịu đựng nổi. Nghĩ vậy, Chu Tử Đằng vận hết sức lực, đỡ anh ta lên vai, đi đến cái hang động ẩm ướt nhỏ dưới vách núi. Chu Tử Đằng chỉ là một cô gái nhỏ, lại phải gồng mình vác một chàng trai 1m80, cái chân bị thương vì chịu sức nặng mà máu tươi không ngừng chảy.

https://thuviensach.vn

Nhưng cô vẫn không kêu la một tiếng, cố nén đau đớn, cắn chặt môi đến mức đôi môi cũng rỉ máu, từng bước chậm chạp đưa Bạch Dĩ Hiên trú dưới hang. Cẩn thận đặt Bạch Dĩ Hiên xuống dưới bệ đá, cởi bớt áo khoác của mình ra đắp lên cho anh. Một đợt gió lạnh thổi qua làm cô thoáng run rẩy, giờ đây cô ăn mặc rất phong phanh, chiếc áo kia đã nhường cho Bạch Dĩ Hiên rồi, việc cần thiết nhất bây giờ là nhóm lửa. Đôi chân cô vì đi trần đã phồng rộp lên, Chu Tử Đằng gom mấy cái cành cây khô lại, sau đó tiến tới lục lọi trong túi quần Bạch Dĩ Hiên, may sao có cái bật lửa, liền đốt lên sưởi ấm.

Thấy vết thương của Bạch Dĩ Hiên vẫn chưa cầm máu, cô liền đội mưa đi tìm gần đó thảo dược, đôi vai nhỏ nhắn của Chu Tử Đằng khẽ run rẩy, mưa phùng dữ dội làm da thịt cô trở nên lạnh buốt, vòng quanh một hồi, cuối cùng may mắn tìm được lá cây mật gấu. Mặc dù nó không có hiệu quả cao trong trị thương nhưng ít nhất có tác dụng trong việc hạ sốt, điều hòa thân nhiệt. Đôi tay vì hái lá gai mà xước máu, nhưng Chu Tử Đằng chẳng còn quan trọng nữa, Bạch Dĩ Hiên lúc nãy đã phát tín hiệu, họ chỉ cần cầm cự qua đêm nay thôi sẽ có người tới cứu ngày mai. Hái lá xong, Chu Tử Đằng lại quay về hang động, dằm lá ra thành thuốc đắp. Chu Tử Đằng lúc này chẳng có tâm tư đi ngại ngùng liền cởi quần áo Bạch Dĩ Hiên ra.

Cô lấy thảo dược đắp lên chỗ thương thế của anh, tức thì nơi đó máu chảy ít lại, Chu Tử Đằng lại liếc thấy, trên người Bạch Dĩ Hiên có rất nhiều vết sẹo, có vết sẹo vì roi da, có vết sẹo vì dùi cui, cũng có vết sẹo vì đạn bắn. Bạch Dĩ Hiên thực có một tuổi thơ chẳng chịt thương tích. Lại thấy khuôn mặt anh nhợt nhạt hẳn đi, cô mới lấy tay đặt lên trán anh. Người anh lạnh quá! Lửa như thế này mà vẫn không đủ ấm, anh bị cảm lạnh nặng rồi. Anh nhất định phải tỉnh táo, nhất định không thể để Bạch Dĩ Hiên thiếp đi.

-- Bạch Dĩ Hiên, nghe tôi này! Mở mắt ra đi, Bạch Dĩ Hiên!!!

-- Em thật ồn ào...

https://thuviensach.vn

Nghe Bạch Dĩ Hiên bị lay gọi nhíu mày nửa tỉnh nửa mơ, khó khăn mở miệng trả lời, Chu Tử Đằng thấy lòng cũng đỡ sợ hãi. Tuy nhiên, thân nhiệt anh, lạnh quá!

-- Lạnh quá... Lấy áo khoác của tôi mặc vào, Tử Đằng. -- Bạch Dĩ Hiên dùng hết sức nhổm người ngồi dậy, tựa lưng vào vách đá, nhưng lại thấy mọi thứ xung quanh cứ mờ đi.

-- Đừng ngồi dậy!

Chu Tử Đằng hốt hoảng, thoát y hết tất cả y phục ngoài của mình, liền ôm lấy cơ thể Bạch Dĩ Hiên. Thân nhiệt con người ngay lúc này, chính là ấm nhất, họ nhất định phải cùng nhau vượt qua đêm nay. Quả nhiên có hiệu nghiệm, Bạch Dĩ Hiên liền thấy đỡ lạnh hơn hẳn. Ấm, ấm quá. Chưa bao giờ anh cảm giác được hơi ấm này rõ đến thế, thứ xa xỉ này, anh chưa bao giờ cảm giác được. Bạch Dĩ Hiên liền cảm thấy khao khát luồng nhiệt nóng này, liền theo bản năng siết chặt cô lại, khiến cả người cô dán chặt vào anh.

Chu Tử Đằng quá bất ngờ hô lên một tiếng, da thịt cô bây giờ đang tiếp xúc trần trụi với anh chỉ cách một lớp áo mỏng. Mùi Tử đinh hương nhè nhẹ phảng phất làm Bạch Dĩ Hiên mê luyến, trong vô thức anh cảm nhận được làn da ấm áp và vô cùng mềm mại của cô áp sát vào người mình, anh vùi đầu vào hõm vai cô, tham lam hít lấy hết mùi hương đó. Một tay kia vuốt ve tấm lưng trơn nhẵn của cô, chợt thấy có gì đó vướng víu ở giữa, liền tiện tay tháo nó ra. Chu Tử Đằng "A" lên một tiếng, vội dùng hết sức đẩy Bạch Dĩ Hiên ra, nhưng ang đã bắt lấy tay của cô lại, kéo cô ngã vào mình. Anh không kháng cự lại được, hơi ấm mà anh thèm muốn đang ở trong tay anh, không thể buông, không thể buông!

-- Anh điên hả tên điên này!? Giờ này còn muốn sàm sỡ tôi sao!!! -- Chu Tử Đằng tức giận la toáng lên. Sao anh có thể mất khống chế như vậy?

https://thuviensach.vn

Bạch Dĩ Hiên nửa tỉnh nửa mơ không biết đây là thực hay là mơ, chỉ biết, anh khao khát cô, mãnh liệt. Rồi sau đó anh nâng ót cô lên, đặt lên đó là một nụ hôn nồng cháy. Ngọt quá! Bạch Dĩ Hiên cảm thấy cơ thể như nóng rực lên, sự tiếp xúc da thịt này làm anh bị mê hoặc, chiếc lưỡi anh càn quấy giao du trong khoang miệng cô, anh tham lam mút mạnh hai cánh môi, hôn ngấu nghiến mãi không dứt. Chu Tử Đằng thiếu khí thở không ra hơi, cả người như mềm nhũn, cô lấy tay đẩy anh ra, nhưng gáy cô đã bị giữ chặt, Bạch Dĩ Hiên điên cuồng gặm nhấm hai cánh môi, đến khi lưu luyến rời ra thì Chu Tử Đằng lập tức thở hổn hển, toàn thân vô lực.

Bạch Dĩ Hiên càng siết chặt vòng tay, cả người cô bị vây trong lòng của anh, Chu Tử Đằng có thể cảm nhận được lồng ngực rắn chắc của anh, còn Bạch Dĩ Hiên có thể cảm giác rõ mồn một nơi đẫy đà, mềm mại của cô bị chèn ép mà căng tròn lên áp sát vào bờ ngực mình. Hơi thở anh như ngưng trệ, anh khẽ liếm vành tai của cô làm Chu Tử Đằng giật mình run lên. Rồi sau đó, Bạch Dĩ Hiên hôn nhẹ lên cổ cô, lưu lại ở đó một dấu hôn, tay kia cũng không yên phận mà vuốt ve khắp thân thể, một tay giữ chặt hai tay cô trên đỉnh đầu, tay kia lưu loát cởi lớp ngăn cách cuối cùng giữa hai người. Chu Tử Đằng vô cùng hoảng sợ, cô hét toáng lên, nức nở khóc:

-- Đừng! Bạch Dĩ Hiên! Anh tỉnh táo lại đi! Dừng lại! Dừng lại! Buông tôi ra!

Em ngay cả trong giấc mơ cũng thật ồn ào, nhưng bảo tôi buông em, là điều ngay cả mơ tôi cũng sẽ không làm, thế giới tôi thấy, khác với thế giới em thấy, nơi đó tất cả chỉ đến một lần. Em cũng vậy, chỉ ghé qua một lần, vì vậy, bất luận thế nào, tôi nhất định phải giữ em lại. Bạch Dĩ Hiên mặc dù không nhìn rõ hết thảy, nhưng anh biết cô đang khóc, liền đặt lên mắt cô một nụ hôn dịu dàng, thầm thì vào tai cô:

-- Xin lỗi...

https://thuviensach.vn

Chu Tử Đằng vẫn còn run rẩy, cả hai người gần nhau đến mức có thể cảm nhận được hơi thở nóng rực của nhau, Bạch Dĩ Hiên lại ôn nhu đặt trên đôi môi của Chu Tử Đằng một nụ hôn, bàn tay kia tuy vẫn giữ chặt tay cô nhưng đã thả lỏng ra, còn bàn tay kia nhẹ nhàng mơn trớn da thịt cô, nâng chân cô lên vòng qua hông mình:

-- Tử Đằng, anh không thể.

Nói rồi, anh đẩy người tiến sâu vào người cô, hai thân thể hòa thành một. Chu Tử Đằng vì đau mà thét lên một tiếng, cô vẫn còn sợ, nhưng cũng bất lực thôi cựa quậy, cô không còn sức lực nào nữa, chỉ biết cắn môi chịu đựng không phát ra tiếng. Bạch Dĩ Hiên dường như cũng cảm thấy cô đau, tốc độ liền chậm lại, tay kia cũng vuốt ve cơ thể cô làm cô run lên từng đợt, đôi môi anh lại tiếp tục hòa quyện vào đôi môi cô, ngoài trời đổ từng cơn mưa lạnh thấu xương, nhưng hai người họ lại thấy thật nóng, Bạch Dĩ Hiên cảm nhận được cô đã thả lỏng cơ thể, liền thúc eo tiến vào sâu hơn, động tới chỗ nhạy cảm của Chu Tử Đằng, làm cô giật nảy người lên, gương mặt đẫm nước mắt đã một mảng phiếm hồng, khoái cảm liên tiếp dội đến làm cô không chịu nổi, liên tục mở miệng cầu xin:

-- Bạch Dĩ Hiên! Đủ rồi, đủ rồi! Dừng lại! Tôi đang tới kì đó!

Nhưng Bạch Dĩ Hiên không dừng lại mà còn ra sức luận động làm cả người cô cong lên, xúc cảm mãnh liệt làm anh mất hết lý trí. Em vẫn còn khóc sao? Tại sao ngảy cả trong giấc mơ, em vẫn luôn không muốn chạm vào tôi như vậy?

-- Đừng khóc.

Chu Tử Đằng nghe Bạch Dĩ Hiên nói vậy không biết sao nước mắt càng tuôn ra như suối, một bụng uất ức quay mặt đi không muốn nhìn anh nữa. Bạch Dĩ Hiên hôn nhẹ lên má cô, rồi lướt xuống bờ vai nõn nà, để lại trên đó một dấu cắn. Thân dưới vận động ngày càng nhanh, anh làm ngay

https://thuviensach.vn

cả dứt khoát và đâm rất mạnh, Chu Tử Đằng thở dốc liên hồi, chân đạp tứ phía, cố đẩy anh ra. Bạch Dĩ Hiên cảm thấy khó chịu, liền trừng phạt bằng cách hôn cô cuồng dã.

Anh tham lam hút lấy hôn dư vị ngọt ngào trên môi cô, Chu Tử Đằng bị chiếm đoạt mà cố tránh đi, nhưng không thoát, anh càng hôn cô sâu hơn, nụ hôn kéo dài làm Chu Tử Đằng thiếu dưỡng khí mà đỏ lên, tay bị giữ chặt không thể nhúc nhích. Bạch Dĩ Hiên càng lúc càng thúc nhanh và mạnh vào nơi tư mật của cô, khoái cảm đến ngày càng dồn dập, cô không chịu nổi ra sức cựa quậy, Bạch Dĩ Hiên dứt đôi môi cô ra, Chu Tử Đằng cả người như không còn sức lực thở hồng hộc.

-- Dừng lại... Bạch Dĩ Hiên... đủ rồi!

Từng tiếng đứt quãng của cô vang lên, cô thật sự không chịu nổi nữa, Bạch Dĩ Hiên hơi thở cũng trầm đục hẳn đi. Đến khi đạt cao triều, Chu Tử Đằng mặt đã một mảng ửng đỏ thét lên, cảm thấy xương cốt như rã rời, Bạch Dĩ Hiên cũng vùi đầu vào cổ cô, gầm nhẹ một tiếng. Bạch Dĩ Hiên gục trên vai cô không động đậy, hoàn toàn ngủ thiếp đi, vẫn còn đè lên người cô. Chu Tử Đằng tức giận, hai tay bị giữ chặt lúc nãy thoát khỏi bàn tay, dùng hết sức đẩy anh ra, tách luôn nơi giao hợp khít khao của hai người.

Chu Tử Đằng cảm thấy hai chân như rụng rời, gắng gượng đứng dậy, từ nơi tư mật của cô một dòng dịch trắng chảy ra. Chu Tử Đằng đối với chuyện nam nữ cũng không còn ngây thơ, nhưng anh như vậy chính là ỷ mình hôn mê bức ép tôi! Cô thực sự rất hỗn loạn, tức giận có, nhục nhã có, xấu hổ có, cảm xúc dâng trào nhất hiện giờ chính là muốn đánh chết hắn. Cô không cam lòng, tại sao hắn thương tích nhiều hơn cô, mất sức nhiều hơn cô vậy mà vẫn còn tinh lực làm chuyện đó, còn cô kháng cự cũng không nổi?

https://thuviensach.vn

Mãi sau này khi Chu Tử Đằng tức tối nhắc lại chuyện này với Bạch Dĩ Hiên, mới được anh nói cho rằng cái lá thảo dược mà cô lấy nó còn tác dụng phụ thứ nhất là kích tình, tác dụng phụ thứ hai là làm chỗ đó mẫn cảm ngứa ngáy mấy ngày liền. Lúc ấy Chu Tử Đằng mới đỏ bừng mặt lên mà hớ ra, vậy cô mới là người tự đưa mình vào tròng. Cô còn hỏi sao lúc đó không nói để cô cứ nghĩ xấu về anh thì Bạch Dĩ Hiên lại nham hiểm bảo anh tính cả rồi. Lúc đó không nói thì anh sẽ có cơ hội để chịu trách nhiệm, còn giờ nói ra thì để cho cô phải chịu trách nhiệm vì vừa "chuốc thuốc" anh năm ấy, bắt anh đã bị thương còn phải "lao lực", còn hại anh khổ sở mấy ngày sau, đã vậy cô còn đổ lỗi oan cho anh mấy năm này. Chu Tử Đằng đành cứng họng. Quả thật là hết nói!

Nhìn gương mặt tuấn lãng đang say ngủ kia, Chu Tử Đằng cũng thật muốn cào nát mặt anh. Lương tâm bảo người ta cũng hai lần cứu cô, vả lại anh cũng không có tỉnh táo để mà kiềm chế, nhưng lý trí lại bảo, cô dễ thất thân quá, ngang nhiên để anh ta ăn sạch mình. Chu Tử Đằng thật không biết phải làm thế nào cho phải, cô như vậy, cũng được tính là ngoại tình rồi. Chán nản đứng bật dậy, thắt lưng truyền đến một trận ê ẩm, Chu Tử Đằng cố lê hai chân đang run run bước đến lượm lại đồ mặc vào, nhìn xuống dưới thân còn hằn vết xanh tím mà Bạch Dĩ Hiên để lại, Chu Tử Đằng thực bực bội, liền xé vài mảnh vải của bộ váy, quấn lại thành áo choàng che đi khuôn ngực và bờ vai in đầy dấu hôn.

Xong xuôi cô mới liếc qua nhìn Bạch Dĩ Hiên, bất đắc dĩ mặc lại quần áo cho anh. Chu Tử Đằng vẫn còn nghĩ vu vơ về chuyện hồi nãy, liền thao thức suốt đêm không ngủ được, còn ai đó đã thỏa mãn thì ngủ say sưa.

Sau cơn mưa, trời lại sáng, tiếng chim hót líu lo vang vọng khu rừng, Bạch Dĩ Hiên khẽ mở đôi mắt, ánh nắng chiếu vào làm anh thấy chói. Bạch Dĩ Hiên nhổm người ngồi dậy, đứng lên nhìn khắp xung quanh quan sát tình hình của mình. Anh đang ở trong một hang đá, có tro lửa đã cháy một đêm, có vài chiếc lá thảo dược rơi vãi dưới chân anh, anh còn nhớ là mình

https://thuviensach.vn

đã rơi xuống vực. Sực nhớ ra điều gì, anh chạy vụt ra khỏi hang, cất giọng gọi:

-- Chu Tử Đằng! Em ở đâu? Chu Tử Đằng!

-- Anh ồn ào chết đi được!

Bạch Dĩ Hiên nghe giọng nói cau có của cô thì quay người lại, thấy cô tay đang cầm mấy trái quả vừa đi hái về.

-- Rừng rậm rất nguy hiểm, sao em dám một thân một mình đi hái quả?

-- Chúng ta từ hôm qua đến giờ chưa có gì vào bụng. Tôi biết lượng sức mình, chỉ đi hái quả gần đây thôi.

Nói rồi, Chu Tử Đằng đưa cho Bạch Dĩ Hiên nửa số quả trong tay mình trong số ít ỏi mà cô hái được, thờ ơ nói:

-- Này, "hao tổn sức lực" nhiều rồi. Anh ăn đi.

Bạch Dĩ Hiên cảm thấy thái độ cô rất lạ, không tự nhiên như hôm qua. Nhìn cô có vẻ mệt mỏi, hai mắt thâm quầng qua một đêm không an giấc, anh liền nhíu mày:

-- Tôi không thấy đói. Em ăn đi.

Chu Tử Đằng nghe vậy thì thầm mắng trong lòng, ăn tôi sạch sẽ cả đêm qua, tất nhiên là không thấy đói rồi. Tâm trạng bực tức, cô đi lướt qua anh, lau lau trái quả thật sạch trước khi ăn. Bạch Dĩ Hiên nhìn cô cứ như đang muốn băm vằm anh ra, mày không khỏi cau lại. Đã có chuyện gì xảy ra sao, tối hôm qua anh có mơ hồ cảm nhận được, lẽ nào là sự thật, không phải mơ?

-- Tối hôm qua em và tôi có phát sinh chuyện gì không?

https://thuviensach.vn

Chu Tử Đằng động tác ăn ngưng trệ vài khắc, không nghĩ anh ta mới tỉnh dậy lại hỏi trực tiếp luôn vậy, rất nhanh cô sau đó liền lấy lại bình tĩnh, nhưng vẫn không qua được mắt Bạch Dĩ Hiên:

-- Chẳng có gì xảy ra cả.

-- Em nói dối.

Bạch Dĩ Hiên từng bước tới gần Chu Tử Đằng, cô lòng có chút bất an liền lui về sau mấy bước, Bạch Dĩ Hiên cứ nhìn chằm chằm như đang đọc vị cô làm cô trở nên lúng túng, nhưng Chu Tử Đằng là loại người đã có bao nhiêu kinh nghiệm, thực không dễ bị thăm dò. Cô che giấu rất giỏi, nhưng anh vẫn sẽ có cách tìm ra.

-- Tôi hỏi lại em lần nữa, đêm qua chúng ta có phát sinh chuyện gì không? Nếu đúng là có, tôi sẽ chịu trách nhiệm.

Cô chính là mong anh đừng dính dáng, không mượn anh chịu trách nhiệm, cô liền trưng ra bộ dáng điềm nhiên thường ngày che giấu sự thật nơi đáy mắt, lãnh đạm nói:

-- Tôi và anh cùng rơi xuống vực, anh bị thương nên tôi có cởi đồ anh ra thoa thuốc, thế thôi. Nếu anh muốn, tôi sẽ chịu trách nhiệm.

Giỏi! Giỏi lắm! Em quả là lợi hại, cái bộ dáng thản nhiên kia thực làm anh rất không vui.

-- Được, tôi tin em. Tôi đã phát tín hiệu rồi, giờ thì ra ngoài chờ ám đoàn cứu trợ tới đi.

Chu Tử Đằng, cũng hơi bất ngờ, khí thế anh ta ban nãy làm cô cứ tưởng anh ta sẽ truy cùng hỏi tận. Mà không ngờ anh lại tin lời cô thế. Dẫu sao thì Bạch Dĩ Hiên cũng không chắc lắm chuyện đêm qua, cô không phải lo gì nữa rồi. Nghe lời anh Chu Tử Đằng bình thản ra khỏi cửa hang ra hiệu

https://thuviensach.vn

chờ người tới cứu, lúc đi qua người anh, bỗng nhiên Bạch Dĩ Hiên động tác thật nhanh rút tấm khăn choàng của cô xuống. Bạch Dĩ Hiên phản ứng quá nhanh làm Chu Tử Đằng phản ứng không kịp, lúc cô hoàn hồn thì đã thấy tấm vải choàng bị Bạch Dĩ Hiên tức giận nắm chặt, anh nhìn dấu hôn xanh tím chi chít trên người cô, gằn giọng:

-- Thật không có chuyện gì? - Bạch Dĩ Hiên lúc này cực kì đáng sợ tiến lên một bước, Chu Tử Đằng bỗng thấy bị áp bức lùi ra sau một bước.

-- Đây là... vết muỗi đốt... - Chu Tử Đằng yếu ớt trả lời, bình tĩnh, bình tĩnh đi!

-- Tôi cũng đã từng bị côn trùng đốt nhưng dấu vết không "gợi cảm" đến thế này. -- Anh nâng cằm cô lên, khuôn mặt biểu lộ rõ sự tức giận khiến Chu Tử Đằng rờn rợn cả người.

-- Anh... chỉ hôn thôi...

-- Thực chỉ hôn thôi? -- Bạch Dĩ Hiên khuôn mặt đã đanh lại lườm nhìn cô, Chu Tử Đằng bất giác lui lại về phía sau mấy bước cho đến khi cô đụng vào vách đá. Bạch Dĩ Hiên lúc này liền chống tay lên vây cô lại, khuôn mặt kề sát gương mặt đang lo lắng của cô, hằn từng tiếng:

-- Tôi cho em một cơ hội trả lời lại lần nữa, đêm qua tôi đã làm gì em. -- Bạch Dĩ Hiên chính là muốn cô thừa nhận quan hệ của họ đêm qua, rất không vui khi thấy cô tránh né. Em đừng hòng vờ như không có chuyện gì xảy ra. Chu Tử Đằng như toát mồ hôi hột, nhưng tôi cực kì không muốn dây dưa với anh. Người tức giận đáng nhẽ phải là tôi chứ! Anh tức giận làm gì???

Đột nhiên lúc này, có tiếng gọi của Ám đoàn cứu trợ. Thật quá đúng lúc! Chu Tử Đằng thầm cảm ơn chui khỏi vòng tay của Bạch Dĩ Hiên, mau chóng chạy ra ngoài, làm bộ vẫy gọi:

https://thuviensach.vn

-- Chúng tôi ở đây!!!

Sau một ngày bị kẹt, họ cuối cùng cũng đã được cứu thoát. Có hai trực thăng đến đón, một là của Ám đoàn Bạch gia, một là của Tổ chức Geranium của Trình Lạc Nghiêm.

-- Tiểu Dĩ Hiên, đã để cậu đợi rồi!

-- Đi theo tôi. -- Bạch Dĩ Hiên làm ngơ không nghe tiếng gọi của Trình Lạc Nghiêm, quay sang nhìn Chu Tử Đằng, giọng trầm xuống nói. Chờ xem tôi xử em như thế nào!

Chu Tử Đằng thực có điên mới chịu theo Bạch Dĩ Hiên, liền ba chân bốn cẳng chạy một mạch tới trực thăng của Trình Lạc Nghiêm, rồi an vị luôn trong đó. Trình Lạc Nghiêm thấy cô hoảng hốt như thế leo lên trực thăng của mình, lại nhìn sang Bạch Dĩ Hiên bị từ chối mặt đã sa sầm lại, nhìn anh như muốn ăn tươi nuốt sống, chợt thấy hoảng trong người. Sớm biết thế này, đã kêu tên Dịch Khiêm tới đón!

Suốt chuyến bay, không hiểu tại sao phi cơ của ám đoàn Bạch gia cứ đằng đằng sát khí bay bên cạnh phi cơ của tổ chức Geranium. Quãng đường bay còn dài, đủ để họ "hàn huyên tâm sự" với nhau....

https://thuviensach.vn

TỬ ĐẰNG KHÔNG NỞ LẦN HAI - KHÔNG CÒN LÀ NỮ PHỤ

Ka La Ra

dtv-ebook.com

Chương 32: Tử Đằng_ Tôi Và Em

CHAP 34:

Hai chiếc phi cơ tối tân đang lướt nhẹ trên bầu trời. Chu Tử Đằng hiện đang ngồi trên phi cơ của Trình Lạc Nghiêm, anh ngồi đối diện cô, còn phi cơ của Bạch Dĩ Hiên thì dày đặc chướng khí bay song song bên cạnh. Thỉnh thoảng Trình Lạc Nghiêm có liếc qua nhìn tiểu Dĩ Hiên một chút, lại bắt gặp ánh mắt kiểu như "Không giết cậu tôi không phải Bạch lão đại" của hắn, anh thấy thiệt oan ức lại quay đầu về. Nhưng điều anh quan tâm nhất chính là, thái độ của cô.

Từ lúc lên phi cơ đến giờ, Chu Tử Đằng trông thật bình thản, lại xin anh cho vài tờ giấy và chuyên chú vẽ mẫu thiết kế không có lấy một tiếng ồn. Còn chẳng buồn liếc nhìn sang Bạch Dĩ Hiên, cứ như thể mọi chuyện vẫn bình thường vậy, cô gái nhỏ này, là đang giả vờ hay là thật?

Mà... thực ra thì... đáng lẽ họ đã được cứu tối qua rồi. Chỉ là Lãnh Dịch Khiêm đã sử dụng thiết bị bay do thám có gắn náy quay tìm Bạch Dĩ Hiên và Chu Tử Đằng, mất mấy tiếng đồng hồ mới tìm ra hang trú của hai người họ, không ngờ tiểu Dĩ Hiên cũng rất biết tận dụng cơ hội, ăn sạch sành sanh cô.

Lãnh Dịch Khiêm thấy thế thì chậc lưỡi, vỗ vai anh bảo ở lại chờ Bạch Dĩ Hiên hưởng thụ xong hãy đón, không nên phá hỏng chuyện tốt của bạn. Anh rõ là đã giúp hắn, vậy mà hắn lại lườm lườm nhìn anh như vậy, đúng là ăn cháo đá bát. Lại nhìn Chu Tử Đằng một mặt bình thản chuyên tâm

https://thuviensach.vn

phác họa bản vẽ, anh không khỏi lấy làm lạ. Thường thì những ả phụ nữ được lên giường của tiểu Dĩ Hiên sau đêm đó sẽ trở nên vênh váo, đòi hỏi này nọ hay ra đường giễu oai, còn không thì chơi trò lạt mềm buộc chặt, tỏ vẻ xa lánh, trả tiền một đêm thì đùng đùng quăng lại tiền vào mặt tiểu Dĩ Hiên nhà anh, nói chung là đủ kiểu, nhưng cô là cái kiểu lạ nhất. Bình thản ngồi đó, cũng là né tránh Bạch Dĩ Hiên, nhưng lại có cái gì đó chấp thuận mà điềm nhiên đối mặt.

-- Cô có vẻ như chẳng có chuyện gì là bị chấn động với tất cả chuyện đã xảy ra nhỉ?

-- Sự cũng đã rồi.

-- Cô không tò mò truy tìm kẻ đã hãm hại cô sao?

-- Chuyện đó có các anh lo rồi, vả lại không hoàn toàn là nhắm vào tôi mà là các anh. Tôi bon chen làm gì?

-- Tôi khuyên cô, cách an toàn nhất của cô bây giờ là dựa vào Bạch Dĩ Hiên. Ma trận một chiều nổi tiếng chỉ có đường vào không có đường ra lại bị cô giải mã, ắt sẽ gây nhiều chú ý. Chu Khuynh Cơ giờ đã có Chương Du Thần chống lưng, cô cũng nên theo sau Bạch Dĩ Hiên đi.

Chu Tử Đằng không đáp lại lời Trình Lạc Nghiêm. Cô vẫn im lặng, dường như đang cố đánh lạc hướng những suy nghĩ của mình bằng cách đưa bút vẽ những nét ngày càng nguệch ngoạc.

Trình Lạc Nghiêm thực hết lời để nói với cô, chuyện nghiêm trọng qua tai cô cứ như chuyện phiếm vậy. Thế là Trình Lạc Nghiêm cũng biết điều để yên cho cô cắm cúi vẽ, người nhàn nhã dựa ra ghế, nhìn cô gái khắp người là những thương tích chỉ mới cứu chữa sơ sơ, anh không khỏi nhíu mày. Nếu có thể, vậy Bạch Dĩ Hiên, đừng để lỡ.

https://thuviensach.vn

Sau mấy tiếng đồng hồ bay trên không trung, cuối cùng hai chiếc phi cơ cũng đáp cánh xuống sân bay riêng của Bạch gia. Chu Tử Đằng lần này mới thấy thật thoải mái, đúng là không đâu bằng nhà. Nhìn xung quanh, có rất nhiều người mặc vest đen đứng nghiêm trang, chắc là những thủ hạ đang xếp hàng đón Lão đại của họ đây mà.

Trình Lạc Nghiêm đỡ cô xuống phi cơ, Bạch Dĩ Hiên cũng vừa hay bước xuống, cô đã thấy một người có gương mặt giống hệt anh đi tới khoác vai Bạch Dĩ Hiên rất tự nhiên.

Là Bạch Sở Viên, theo sau cũng là một người đàn ông rất tuấn tú, mặc áo blouse bác sĩ, đôi mắt màu xanh lá đậm hiếm thấy, chắc chắn là anh họ của anh em Bạch gia - Lương Kỷ Khiên. Họ vây quanh Bạch Dĩ Hiên cười cười rồi thầm thì gì đó, cô cũng chẳng buồn đi tới chào hỏi, liền quay sang nói với Trình Lạc Nghiêm:

-- Phải làm cách nào mới có thể đưa tôi trở lại nhà?

-- Cô không muốn ở lại nói chuyện với tiểu Dĩ Hiên sao?

-- Chẳng có gì để nói cả.

-- Nhưng bây giờ tôi và cô đang trong lãnh thổ của tiểu Dĩ Hiên đấy. Khách muốn đi cũng phải chào chủ nhà chứ!

-- Vậy tại sao anh không về sân bay riêng của mình mà đáp xuống ở đây?

-- Tiểu Dĩ Hiên không cho.

Chu Tử Đằng thấy thế liền cau mày, anh ta rõ là có chủ ý không để cô đi, phen này không thể không nói chuyện với anh ta được rồi. Chu Tử Đằng trong lòng thật thấy căng thẳng không muốn đối mặt với anh, ngoái nhìn ra sau, thấy Bạch Dĩ Hiên đang tiến về phía cô chậm rãi từng bước, cô càng

https://thuviensach.vn

thêm khẩn trương. Quay lại thì đã thấy Trình Lạc Nghiêm đi qua chỗ Bạch Sở Viên cùng Lương Kỷ Khiên bàn chuyện từ lúc nào, vậy là chẳng ai cô có thể nhờ giúp cả. Bạch Dĩ Hiên vừa bước tới đã xách khuỷu tay cô lên, lôi cô rời khỏi sân sau vào biệt thự Bạch gia, Chu Tử Đằng cố vẫy tay ra nhưng không được:

-- Này! Bỏ ra! Anh dẫn tôi đi đâu?

-- Xử tội.

-- Đừng cậy mình làm có quyền có thế thì muốn làm gì thì làm! Trả tôi về nhà! Tên điên này!!!

-- Nơi đây sau này sẽ là nhà em!

-- Đồ điên! Bạch Dĩ Hiên! Bỏ ra!

Bạch Dĩ Hiên mặc cho cô quát tháo, la mắng, vẫn cầm tay cô kéo đi, hướng về phía phòng mình. Nhận ra căn phòng Bạch Dĩ Hiên lúc trước, lúc tới bậc cầu thang cô liền ôm cái trụ lại, hét lên:

-- Bạch Dĩ Hiên! Có nói chuyện thì ngồi ở phòng khách nói chuyện là được rồi! Tới phòng anh làm gì!?

-- Không chỉ để nói chuyện thôi!

-- Gì cơ! Vậy còn làm gì nữa!?

Nghe cô hỏi Bạch Dĩ Hiên chỉ nhếch môi cười nhẹ, sau đó bế thốc cô lên vai mình, trực tiếp đưa cô lên luôn, không cho cô cơ hội phản kháng, khỏi phải nói, cả cái biệt thự Bạch gia vang vọng tiếng la mắng inh ỏi của Chu Tử Đằng, cô đấm vào lưng anh, quẫy chân túi bụi mà anh chẳng hề hấn gì. Thấy thế cô thôi vùng vẫy nữa, để mặc anh bế mình đi lên, dành sức để chạy.

https://thuviensach.vn

Bạch Dĩ Hiên mở cửa phòng, Chu Tử Đằng không hiểu sao thật thấy hồi hộp, lòng không ngừng kêu lên: "Lại chỗ ghế kia mà ngồi, tránh cái giường ra, tránh cái giường ra!" Bỗng Bạch Dĩ Hiên nhẹ nhàng thả cô xuống, hôn nhẹ lên trán cô và nói:

-- Tới ghế sofa mà ngồi, tôi sẽ đi lấy nước cho em.

-- Tới chỗ bộ ghế kia ngồi sao? -- Chu Tử Đằng lỡ buột miệng hỏi lấy lệ, lúc nhận ra thì thật muốn cắt đứt lưỡi mình. Quả nhiên, Bạch Dĩ Hiên nghe cô hỏi vậy xong thì liền nở một nụ cười rất tà mị, cúi người xuống nói vào tai cô:

-- Nếu em muốn ngồi trên giường, tôi cũng không có ý kiến.

Chu Tử Đằng có thể cảm thấy hơi thở của Bạch Dĩ Hiên phà vào cổ mình, liền lúng túng quay mặt đi bước tới chỗ ghế kia ngồi. Bạch Dĩ Hiên cũng thôi làm khó cô nữa, liền đi lấy nước, lát sau anh bưng ra hai tách trà thơm, đưa cho cô rồi ngồi xuống đối diện cô, nhàn nhã uống trà. Rất lâu sau đó, anh chẳng nói gì, chỉ là ngồi thưởng thức vị trà, nhất định là đang khiến cô cảm thấy bối rồi mà mở miệng trước. Nhưng 49 gặp 50, Chu Tử Đằng cũng rất thảnh thơi nhấp nhấp ngụm trà ngon, hoàn toàn chẳng có chút gì gọi là chột dạ, với cô thì tới đâu hay tới đó, mình bận tâm làm gì. Bạch Dĩ Hiên thấy cô nhàn hạ như vậy thì cũng lắc đầu cười nhẹ, thua em rồi, liền đặt tách trà xuống, đan hai tay lại với nhau nhìn cô nói:

-- Em không sợ tôi bỏ thuốc vào tách trà đó sao?

-- Anh không hèn hạ đến vậy chứ? -- Tay Chu Tử Đằng có hơi khựng lại, quả thật cô thực sơ sẩy, nhận đồ uống của người khác một cách tự nhiên như vậy. Nhưng nghĩ lại đối phương là Bạch Dĩ Hiên, cô cũng thở phào nhẹ nhõm. Đặt tách trà xuống, nhìn thẳng vào đôi mắt xanh lam của anh, Chu Tử Đằng nói rõ ràng -- Tôi muốn làm rõ về quan hệ chúng ta.

https://thuviensach.vn

-- Em muốn thế nào? -- Bạch Dĩ Hiên mày nhíu lại, lạnh giọng nhìn cô, tốt nhất là em đừng tìm cách phủi bỏ nó. Nhưng tiếc thay Chu Tử Đằng là muốn như vậy, liền cố hết sức trấn an bản thân, bình tĩnh đối diện anh:

-- Tôi muốn tôi và anh đừng có can hệ gì cả. Cho tôi gửi lời tạm biệt tới ông của anh và cảm ơn vì ông đã hậu thuẫn tôi suốt thời gian qua. Còn về chuyện tối đó, chỉ là bất đắc dĩ mà thôi. Cứ coi như là cả hai phóng túng một lần, không ai thiệt ai hơn cả. Vì vậy... -- Chu Tử Đằng toan nói tiếp nhưng thấy sắc mặt anh đã đen lại hẳn đi, cực kỳ không vui nhìn cô, làm cô cảm thấy khó nói.

-- Như vậy liền muốn cắt đứt quan hệ?

-- Nhưng chúng ta thực chẳng có quan hệ gì cả...

-- Không có? Em nên nhớ em đã xuất hiện với tư cách là người tình của tôi tại bữa dạ tiệc đêm đó.

-- Thì anh có thể lần sau đem theo một cô gái khác. Chuyện tối đó cứ coi như chưa từng xảy ra, cứ coi tôi chỉ là tình một đêm trong số các nhân tình của anh, quên hết đi. Vả lại người tham dự bữa tiệc hôm đó không phải đã bị bắn chết hết dưới tay Chương Du Thần rồi sao? Sẽ chẳng ai...

-- Chết tiệt! Nhất định khiến tôi tức giận mới vừa lòng sao? Nhanh như thế liền không muốn có dính dáng?

Nghe cái miệng nhỏ từng lời nói ra đều thật phũ phàng, Bạch Dĩ Hiên vô cùng khó chịu đứng dậy nắm tay cô kéo đi, Chu Tử Đằng thấy mặt anh hằm hằm, động tác rất dứt khoát liền đem cô đặt lên giường. Chu Tử Đằng mặc dù có trưởng thành đến cỡ nào đối với chuyện này tâm tư không thể nào bình thản, liền hoảng sợ nhìn anh:

-- Bạch Dĩ Hiên! Đủ rồi! Anh làm cái gì vậy hả?

https://thuviensach.vn

-- Chẳng phải đã quên chuyện tối đó rồi sao? Để tôi nhắc lại cho em nhớ!

Nói đoạn Bạch Dĩ Hiên liền không để cô phản ứng, liền ghì hai tay cô lại đặt trên đỉnh đầu, Chu Tử Đằng sợ hãi nước mắt chực rơi, không để cô nói gì thêm, liền đặt môi hôn cô. Lần này nụ hôn của Bạch Dĩ Hiên rất càn quấy, không nhẹ nhàng như trước, như muốn trừng phạt cô thật đau. Chu Tử Đằng môi bị ngấu nghiến mà đau rát, liền vùng vẫy dữ dội. Bỗng cô cảm nhận một tay kia của anh đang lướt trên từng tấc da thịt của mình, cô sợ hãi run lên, nước mắt càng rơi lã chã khi thấy anh đang cởi váy cô ra.

Bạch Dĩ Hiên thả hai tay bị ép trên đỉnh đầu của cô ra, buông đôi môi vì bị hôn cắn mạnh mà sưng đỏ lên, nhìn cô. Cơ thể trắng muốt với bầu ngực tròn đầy tràn đầy khêu gợi, làn da mịn màng chưa phai hết những dấu hôn gợi tình đêm qua. Những thứ này thực có thể làm mọi đàn ông say đắm mà không kiềm chế nổi, nhưng nhìn khuôn mặt đã ướt đẫm nước mắt của cô, một tay kia cô chống lên bờ ngực của anh đang run lên vì sợ, cánh tay còn lại đặt trên trán, gương mặt đẹp quay đi không muốn nhìn thấy anh, môi cắn lại phát ra từng tiếng nức nở, chịu đựng phơi bày cơ thể trần trụi của mình ra trước mắt anh mà không một chút kháng cự mặc dù đang rất sợ hãi.

Nhìn cô như thế, Bạch Dĩ Hiên liền thấy nhói một cái, vùi đầu vào cổ cô, cố kìm nén bản thân mình, cuối cùng anh thở dài, hôn lên đôi mắt ươn ướt lệ của cô, ngồi dậy mặc lại váy áo cho cô rồi rời giường. Chu Tử Đằng vô cùng ngạc nhiên trước hành động của anh, người vẫn còn hơi run, anh quay lưng lại nên cô không thể nhìn thấy biểu cảm của anh, chỉ nghe anh nói:

-- Em đi đi. Xe đã chờ sẵn ngoài đó. Nếu gặp nguy hiểm hãy gọi cho tôi, số tôi đã lưu trong máy em.

https://thuviensach.vn

Chu Tử Đằng nghe vậy thì cũng không nói gì, liền đứng dậy toan chạy ra khỏi cửa đã nghe anh nói thêm:

-- Cẩn thận bậc thang lần trước.

Chu Tử Đằng ngoái đầu lại nhìn anh, lại nhớ tới lần đầu anh đưa cô đến biệt thự này, chính là lúc cô chạy ra khỏi phòng anh liền bị hụt cầu thang, may ra có anh đỡ cho. Chu Tử Đằng thấy Bạch Dĩ Hiên đôi tay đã siết lại, lòng cũng không dễ chịu:

-- Xin lỗi...

Nói rồi, cô đi ra khỏi phòng, để lại Bạch Dĩ Hiên trong đó, anh đấm mạnh vào tường, đôi tay liền rỉ máu, lúc này Bạch Sở Viên mới đi vào, thấy vậy liền dựa lưng vào tường, tự nhiên như chẳng có chuyện gì xảy ra. Bạch Dĩ Hiên quay người lại, gằn giọng nhìn em trai song sinh của mình:

-- Chu Tử Đằng vốn không được mời đến dự bữa tiệc hôm đó. Là cậu giả vé gửi cho cô ấy phải không?

-- Đúng vậy, thì sao?

-- Chết tiệt! -- Bạch Dĩ Hiền liền tới xách cổ áo của Bạch Sở Viên lên, tức giận nhìn hắn. -- Tại sao lại làm như vậy? Nếu như ngày hôm đó tôi không biết mà tới đó, cô ấy đã bị bắn chết rồi!

Bạch Sở Viên nghe anh nói vậy thì vô cùng tức giận, vung quyền đấm vào mặt anh, hét to:

-- Chẳng phải anh vẫn đi sao! Anh là kẻ ngu ngốc, anh khiến tôi thật sự thất vọng. Bữa tiệc hôm đó là ngày mà Chương gia hành thích những kẻ phản bội, anh lại vì biết tin cô ta đến dự mà bỏ lỡ một đơn hàng giao dịch vũ khí của tổ chức tới tham gia bữa tiệc đó. Anh làm như vậy biết là gì không? Chính là xen vào nội vụ của Chương gia, chính là phạm vào lãnh

https://thuviensach.vn

địa với Chương gia. Tới đó chỉ là để đảm bảo an toàn cho cô ta, anh có biết anh ngu xuẩn đến thế nào không? Hại Trình Lạc Nghiêm và Lãnh Dịch Khiêm vì lo cho anh mà cũng phải đi theo anh. Sư hiện diện của ba người đêm đó thực đã làm Chương Du Thần khó chịu, nước sông không phạm nước giếng, vì anh đã phá giải mật mã của ma trận mà vài kẻ phản đồ khác mà Chương gia muốn giết cũng đã may mắn thoát ra được. Giờ thì hay rồi, anh chính là gián tiếp khiêu khích Chương Du Thần.

Bạch Sở Viên đấm Bạch Dĩ Hiên rất nhiều như muốn xả tức, Bạch Dĩ Hiên một chút phản kháng cũng không có, lạnh lùng lau đi vệt máu ở khóe môi, Bạch Dĩ Hiên hàn khí bao vây nhìn Bạch Sở Viên, lãnh đạm hỏi:

-- Tôi hỏi lại cậu lần nữa, tại sao lại lừa cô ấy tới tham dự bữa tiệc đó.

-- Chết tiệt, quả nhiên đánh còn nhẹ. -- Bạch Sở Viên nhìn người có khuôn mặt y hệt mình, chỉ khác nhau thần thái, cũng thở dài thườn thượt -- Vì tôi ghét cô ta, cô ta làm anh lung lay.

-- Chuyện của tôi chẳng mượn cậu phải lo.

-- Anh có biết gì không, Bạch Dĩ Hiên? Anh mặc dù rất căm ghét cha, nhưng anh lại là kẻ giống ông ấy nhất! - Bạch Sở Viên chế giễu nhìn anh.

-- Đừng nhắc đến ông ta trước mặt tôi! -- Bạch Dĩ Hiên đôi mắt đằng đằng sát khí động tác thật nhanh đã bóp lấy cổ Bạch Sở Viên, chỉ cần dùng chút lực có thể bẻ gãy cổ người nọ.

-- Anh yếu đuối chẳng khác gì ông ta! Tôi hối hận cái khoảnh khoắc đã bắn chết ông ta và cứu lấy anh, đáng lẽ tôi nên kết liễu anh luôn ngay tại giây phút đó. Anh chẳng hợp với cái vị trí Lão đại mà ông nội đã tín nhiệm giao cho anh. Còn cô ta, đáng lẽ cô ta nên chết đi trong buổi dạ tiệc đó, như vậy thì sẽ không có Hạ Nhược Tuyết để mà có Bạch Kỳ Sơ thứ hai! -- Bạch Dĩ Hiên nghe Bạch Sở Viên nói vậy thì mắt đã hằn những tia máu, tay cũng đã siết chặt lại.

https://thuviensach.vn

-- Đủ chưa? -- Bỗng có một giọng nói trầm thấp vang lên mà sự oai nghị trong đó vẫn còn rất có uy lực. Bạch Dĩ Hiên thấy ông nội Bạch Thừa Húc đã ngồi nhàn nhã uống trà từ lúc nào, cũng bình tĩnh lại, bỏ tay ra khỏi cổ Bạch Sở Viên.

-- Nếu lần sau cậu còn động tới cô ấy, tôi sẽ không để yên cho cậu.

-- Anh cản được sao? Tôi không hại cô ta cũng sẽ có kẻ khác mưu sát thôi.

-- Chủ đề mà hai cháu trai ta đang nói hôm nay là về một người phụ nữ sao? Thật thú vị nhỉ?

-- Ông à, anh coi lại anh ta đi, ngay từ đầu cháu đã nói anh ta không hợp làm Lão đại rồi.

-- Chu Tử Đằng là người đã phá vỡ ma trận đấy! Chuyến đi lần này, không phải không có ích. -- Bạch Thừa Húc đặt chén trà xuống, nhìn hai cháu trai mình, bình thản nói.

-- Cô ta sao? Không phải anh ta? Ông có đùa không thế?

-- Bạch Dĩ Hiên, chuyến đi thế nào, kể ta nghe?

-- Cháu phát hiện Chương gia không chỉ hành thích kẻ phản đồ, mà ngay cả những giáo chủ hợp tác với Chương gia nhiều năm cũng bị sắp đặt thủ tiêu. Khi xuống mật thất, cháu thấy có vài bộ xương người không thể nhận dạng, nhưng dựa vào chiếc nhận biểu trưng cho quyền lực trên những cái xác, cháu liền nhận ra đó là những vị giáo chủ có cái chết đột ngột và gia tộc bị lụn bại năm xưa. Chứng tỏ Chương gia đã ngấm ngầm giết họ và đoạt tài sản gia tộc đó.

Khi thoát ra khỏi tầng hầm, cháu lạc vào một cánh rừng. Cháu để ý thấy phía xa xa kia có khói bốc lên, nhìn thì tưởng núi lửa, nhưng tinh ý sẽ

https://thuviensach.vn

nhận ra đó là khói thuốc hóa học vì khi mưa xuống, đất bốc lên mùi rất nồng nặc.

Trong đất có chứa một nồng độ rất nhỏ hóa chất phóng xạ do nước mưa ngấm vào, nhưng vì cháu dùng Alsenthymp nên có thể cảm nhận rõ nó. Như vậy Chương gia đang âm thầm thí nghiệm thứ gì đó mà không công bố. Thật sự Chương Du Thần đang âm mưu cái gì đó rất có kế hoạch và chuẩn bị kỹ lưỡng.

Alsenthymp là một loại thuốc kích thích do Bạch Sở Viên chế ra độc quyền cho Bạch gia. Loại thuốc này có tác dụng trong việc dồn ép cơ tích trữ năng lượng. Chỉ cần tiêm một liều thuốc này vào thì các tế bào trên cơ thể sẽ vận động với năng suất trên mức trung bình, cần thiết cho nhiều trường hợp hành động khẩn cấp. Tuy nhiên loại thuốc này lại phản tác dụng với các chất axit yếu dùng trong thí nghiệm, sẽ khiến người dùng bị mất sức tạm thời, nếu không rời khỏi vùng có không khí chứa các axit này, người tiêm thuốc có thể vì suy nhược mà lâm vào bất tỉnh.

Chỉ cần tìm nơi khác tránh xa và nghỉ dưỡng là sẽ hồi sức, trong lúc hồi sức sẽ tích tụ rất nhiều năng lượng, cần giải phóng bớt nếu không sẽ bị chèn ép đến nghẽn mạch máu. Bạch Dĩ Hiên trong Ma trận một chiều đã sử dụng Alsenthymp, thế nhưng vừa thoát ra đã gặp ngay vùng đất có chứa phóng xạ khiến anh bị lâm vào trạng thái mất tỉnh táo. Thật không thể ngờ cô gái nhỏ bé như cô lại có thể dìu anh một đoạn khá xa rồi đội mưa hái thuốc chăm sóc cho anh. Lại bị anh ăn sạch sành sanh vì anh cần chỗ để phóng thích bớt năng lượng, chưa kể lá thuốc cô hái theo điều tra của Lương Kỷ Khiên thì còn thêm tác dụng kích tình, nói như vậy chuyến đi này dù nguy hiểm nhưng cũng đáng giá đấy chứ!

Bạch Thừa Húc nghe anh tường thuật lại thì trầm ngâm gõ bàn, chứng tỏ ông cũng đang suy tính điều gì đó. Bạch Sở Viên nghe vậy thì không khỏi sửng sốt, hóa ra vụ các giáo chủ chết một cách bất thình lình như thế quả là do Chương gia ra tay. Quá cuồng ngạo rồi, thật không coi trời bằng

https://thuviensach.vn

vung! Bạch Thừa Húc im lặng suy nghĩ hồi lâu cuối cùng cũng lạnh giọng hỏi:

-- Cháu có thấy đây là may mắn khi biết được bí mật của Chương gia không Dĩ Hiên, Sở Viên?

-- Biết được vậy thì tốt rồi. Chúng ta ít nhất sẽ lường trước được đường đi nước bước của họ. -- Bạch Sở Viên chau mày lên tiếng, Bạch Dĩ Hiên đút tay vào túi quần im lặng không nói gì. Bạch Thừa Húc nghe vậy liền lắc đầu cười nhẹ:

-- Cháu quên mất đối thủ là ai rồi sao? Các cháu phạm vào lãnh địa của Chương gia, Chương Du Thần muốn giết cháu dễ như trở bàn tay. Ấy vậy mà cháu vẫn có thể sống sót ra khỏi Ma trận một chiều, lại còn bình yên đi ra đảo cấm của họ. Cháu tưởng mọi chuyện thực sự đơn giản như vậy sao?

Bạch Thừa Húc nheo đôi mắt già nua mà vẫn còn lõi đời, nhấp một ngụm trà nói tiếp:

-- Bạch Dĩ Hiên, cháu thoát ra khỏi một cái lưới, lại rơi vào một cái bẫy cao siêu hơn. Chính Chương Du Thần cố tình cho cháu phát hiện ra bí mật của hắn. Giờ thì ta làm gì cũng hoàn toàn có lợi cho hắn.

Bạch Dĩ Hiên nghe ông nói thế thì mới sực tỉnh, chết tiệt, quả thực lần này anh đã quá sơ suất, ván này quả thực đã thua hắn ta, giờ anh có làm gì cũng tạo hiệu ứng cho hắn. Nếu anh thông báo sự thật cho mọi người, vậy sẽ khiến họ thêm lo lắng, gấp rút chuẩn bị cho quân sự, như vậy sẽ lợi là việc làm ăn, hắn sẽ âm thầm chiếm lĩnh được thị trường. Còn nếu anh không phanh phui sự thật, đến lúc hắn công kích thật, kẻ trong Hắc đạo sẽ không kịp xoay xở mà bị hắn thâu tóm.

Lại nếu anh chẳng rằng mà âm thầm chuẩn bị, Chương gia sẽ vì đó mà lợi dụng loan tin rằng anh đang có ý khiêu chiến, lại thêm chuyện anh

https://thuviensach.vn

phạm vào lãnh địa của hắn, hoàn toàn đủ lý do để khiến các gia tộc khác nghi ngờ, đề phòng anh lại muốn đại khai sát giới như cha anh khi xưa, như vậy liên minh giữa các gia tộc ít nhiều sẽ bị rạn nứt. Một mũi tên trúng ba con chim, Chương Du Thần, hắn ta mưu ma chước quỷ đến không tưởng.

-- Vậy ông, phải làm sao đây? -- Bạch Sở Viên sốt ruột hỏi, Chương gia quả không hổ danh là đệ nhất gia tộc trường tồn trăm năm. Hồi Bạch Kỳ Sơ thanh tẩy Hắc đạo mất 7 năm mà cũng không thể diệt tận gốc Chương gia, đến đời Chương Du Thần lại càng thêm lớn mạnh. Chương Du Thần là một kẻ cuồng vọng, hắn ta nhất định sẽ giành lại hào quang gia tộc về tay mình, nhất định sẽ không để yên cho Bạch gia.

-- Chúng ta đang ở thế bất lợi vì cháu đã để lộ một phần ba thông tin tuyệt mật của Ám đoàn Bạch gia cho Chương gia. Điều duy nhất có thể làm bây giờ là đột nhập hệ thống của Chương gia, mã hóa hết dữ liệu doanh thương của Chương Du Thần. Muốn có cơ hội thắng Chương gia, kinh tế nhất định phải chiếm ưu thế.

-- Xem như bất khả thi. Độ bảo mật của Chương gia gần như là tuyệt đối. -- Bạch Sở Viên lắc đầu tỏ ý phủ quyết.

-- Chẳng phải ma trận một chiều được ví như mê cung chỉ có vào mà không có ra đó đã bị phá vỡ đấy sao? -- Bạch Thừa Húc ý vị khôn lường nhìn Bạch Dĩ Hiên.

-- Chu Tử Đằng? -- Bạch Dĩ Hiên giờ cũng thấy nghi hoặc, sao cô có thể đoán ra được mật mã ấy? Nhưng biết đâu cô có thể giúp. -- Cháu sẽ có cách giải quyết.

-- Ừ. Còn nữa, Dĩ Hiên, nghe nói Chu Tử Đằng đã cắt đứt quan hệ với Chu gia rồi nhỉ. Vậy họ của con bé thì sao đây? -- Bạch Thừa Húc nhàn nhã nhấp thêm một ngụm trà, bí hiểm cười nhìn Bạch Dĩ Hiên.

https://thuviensach.vn

-- Một ngày nào đó cháu sẽ khiến cô ấy và cả con cô ấy mang họ Bạch! -- Bạch Dĩ Hiên hiểu ra ý ông môi liền vẽ ra một nụ cười nhẹ. Gái về nhà chồng thường mang họ chồng, Bạch Dĩ Hiên nói vậy chẳng khác nào cam đoan với ông sẽ rước Chu Tử Đằng về dinh.

-- Tốt, tốt rồi! -- Bạch Thừa Húc gật đầu cười cười. -- Vậy ra con bé là người Dĩ Hiên nhà ta chọn sẵn rồi, cháu cũng nên lập tức hành động đi, tài năng như con bé bị cuỗm lúc nào không hay.

-- Ai mà ngờ con bé đó lại có ích đến vậy... -- Bạch Sở Viên không bằng lòng nói.

Bạch Sở Viên vừa dứt lời, Bạch Dĩ Hiên liền lao tới đấm vào bụng Bạch Sở Viên, những quả đấm mà Bạch Sở Viên dành cho anh ban nãy đã được Bạch Dĩ Hiên trả lại hết.

-- Chết tiệt! - Bạch Dĩ Hiên lực quả thực rất mạnh, Bạch Sở Viên nhăn mặt nhìn anh.

-- Hãy cảm ơn vì cậu có gương mặt giống mẹ, nếu không tôi đã cho cậu vài quyền rồi. -- Bạch Dĩ Hiên bẻ khớp tay, nhàn nhạt nói. Xử lí Bạch Sở Viên xong xuôi, anh liền mở cửa phòng toan đi làm việc, bỗng thấy vạt váy cô gái chạy khuất sau cánh cổng. Chu Tử Đằng!? Sao cô còn ở đây, lúc nãy anh cảm nhận có người ở ngoài cửa, tưởng là thủ hạ, hóa ra là cô sao?

Như vậy anh nói gì cô đã nghe hết rồi sao, cả cái chuyện khiến cô mang họ Bạch nữa. Bạch Dĩ Hiên tức giận quay người nhìn ông nội vẫn đang cười thản nhiên thưởng thức trà, không khỏi gằn giọng:

-- ÔNG - NỘI!

-- Sao? "Trai anh tài, gái thuyền quyên", ta chỉ giúp con bé thêm hiểu cháu hơn thôi.

https://thuviensach.vn

Bạch Sở Viên cùng Bạch Dĩ Hiên nghe ông nói vậy thì liền lắc đầu rời khỏi phòng, ông là cái người uy danh vang khắp Hắc đạo sao lại làm cái chuyện trẻ con như thế. Mà thôi, đối với Bạch Dĩ Hiên đây cũng không phải là chuyện xấu, sau này gặp cô cứ quy cho cô cái tội nghe lén thông tin cơ mật của Bạch gia rồi bắt cô bồi thường cho anh luôn vậy.

Chu Tử Đằng chạy ra khỏi biệt thự của Bạch gia, không nói không rằng leo lên xe đưa đón riêng trở về nhà. Cô đã định rời khỏi trước đó rồi, ai ngờ lại chạm mặt Bạch Sở Viên cùng Bạch lão gia ở cửa. Bạch Sở Viên không thèm nói một lời đi thẳng đến phòng Bạch Dĩ Hiên, Bạch lão gia thì hiền hậu nhìn cô, bảo cô ông cháu lâu ngày gặp nhau nhờ cô theo người hầu vào bếp làm cho ông một tách trà để ông thưởng thức tài nghệ của cô. Dù gì cũng có mang ơn ông nên chút điều này cô không từ chối.

Lúc pha trà xong cô đem lên cho ông thì nghe ngoài cửa họ đang đàm phán về cô. Cô biết được kế hoạch công phu của Chương Du Thần, còn đang cảm động chuyện Bạch Dĩ Hiên đã dấn thân vào nguy hiểm vì cô, lại nghe đến cái vế gì mà sẽ khiến cô cùng con cô mang họ của anh ta, cô bỗng nhiên run người, quay gót chạy đi luôn. Ông chính là cố ý để cô nghe, Bạch gia đó thật đáng sợ mà! Cuối cùng cũng về tới nhà, Chu Tử Đằng mệt mỏi nằm ườn ra ghế sofa. Cô vắng mặt hai ngày như vậy, không biết có xảy ra chuyện gì không. Cô bất giác nhớ tới Chương Du Thần, không ngờ tất cả là một cái bẫy. Sự xuất hiện của cô cùng Bạch Dĩ Hiên là hoàn toàn ngoài ý muốn, ấy vậy mà trong khoảng thời gian đó anh ta vẫn có thể lập ra một kế sách đưa mọi người vào tròng.

Hắn ta thật quá lợi hại, thật quá nguy hiểm! Không phải! Chương Du Thần âm độc, nhưng cũng sẽ không đến mức phải dày công đến mức ấy, hắn ta là một kẻ cuồng ngạo, có thể giết luôn Bạch Dĩ Hiên, Trình Lạc Nghiêm cùng Lãnh Dịch Khiêm ngay tại đó mà không cần lí do, tại sao hắn lại tốn công đến vậy? Nhưng hình như Ma trận một chiều không thuộc sở hữu của Chương gia, mà nơi đó lại là biệt thự của Chu gia. Khoan đã! Lúc

https://thuviensach.vn

đó Chu Khuynh Cơ có thì thầm vào tai Chương Du Thần một điều gì đó, hắn ta mới hài lòng cười âm hiểm đến vậy. Như thế, kế hoạch này là của Chu Khuynh Cơ nói cho hắn, phải rồi, vì Chu Khuynh Cơ có tình cảm với Bạch Dĩ Hiên nên cô ta mới không muốn để anh chết.

Chu Tử Đằng hốt hoảng ngồi bật dậy, trong truyện cô chính là đã nghe qua tên Falanvil C', vì Chu Khuynh Cơ chính là Falanvil C'. Người tái tạo và nâng cấp lại ma trận một chiều chính là cô ta. Chết tiệt, Chu Khuynh Cơ, quả thật không đơn giản. Chu Tử Đằng hoang mang đứng ngồi không yên, bão đang dần dần đổ bộ về nơi này, muốn đối phó với Chu Khuynh Cơ để sống sót, thật cam go. Cô liền nhấc điện thoại lên, giọng vô cùng nghiêm trọng ấn số gọi:

-- Từ Lục Giai, tối ngày mai hãy đến nhà hàng Orchid. Tôi có chuyện gấp cần bàn với anh, nếu chuyện này không được giải quyết, tôi và anh sẽ lại chết thêm lần nữa.

-- Được. Vậy mai gặp. -- Từ Lục Giai nghiêm túc trả lời.

Tắt điện thoại, Chu Tử Đằng lòng không khỏi cảm thấy hỗn loạn. Bây giờ thì sao, dù có biết trước tình tiết cũng không giúp ích gì được, mọi việc đâu còn đúng như nguyên tác, cô giờ phải tự cứu lấy thân mà thôi. Trời ngoài kia đang nổi gió bịt bùng, chỉ còn cách ứng phó với giông bão mà thôi.

https://thuviensach.vn

TỬ ĐẰNG KHÔNG NỞ LẦN HAI - KHÔNG CÒN LÀ NỮ PHỤ

Ka La Ra

dtv-ebook.com

Chương 33: Tử Đằng_ Không Hề Đơn Độc

CHAP 35:

Sương mai vẫn còn đọng lại trên chiếc lá xanh mởn, chim đập cánh bay đi làm giọt sương nhẹ rơi rồi tan biến. Chu Tử Đằng toàn thân mỏi nhừ khẽ chuyển mình, nào ngờ lại té lọt xuống sàn nhà. Chu Tử Đằng rên đau xoa xoa cái trán u của mình, sao cô lại quên mất cả đêm qua cô trăn trở ngủ trên sofa nhỉ. Điện thoại để trên bàn bỗng reng lên đột ngột làm cô giật thót người ngẩng đầu dậy, kết quả là đụng trúng cạnh bàn mang thêm một cục sưng ở trán. Chu Tử Đằng thầm rủa ngày hôm nay, tâm trạng cực kỳ không tốt, bực dọc nhấc máy:

-- Alo, Chu Tử Đằng xin nghe.

-- Wisteria, chuyện ở đó thế nào rồi, Andrew và Andreis có quậy phá làm phiền con không? -- giọng của phu nhân Margueríte dịu dàng vang lên ở đầu dây.

Chu Tử Đằng nghe giọng bà thì sực giật mình. A thôi rồi! Hai ngày nay cô gửi hai thằng nhóc này ở chỗ Trình Phong Lữ, đến giờ vẫn chưa nhận lại hàng. Giờ thì hay rồi, cô nhận trông giùm con của phu nhân Margueríte mà lại quên khuấy luôn, nếu phu nhân không gọi hỏi chắc cô cũng quên luôn mình có hai đứa em Andrew và Andreis! Ôi trời ạ, trách cô kiếp trước không hề có trẻ con, quen sống như vậy nên hiện giờ đâm ra bỏ quên con người ta. Vô cùng lúng túng, Chu Tử Đằng nhỏ giọng trả lời:

https://thuviensach.vn

-- À, mợ à, hai đứa nhóc đó rất ngoan, chẳng làm phiền con chút nào! -- Bởi vì con không hề trông chúng, những lời này cô cất lại vào đáy lòng.

-- Ồ vậy thì tốt quá rồi. Tuần sau Camellia sẽ ra chơi với con, có con bé, con sẽ đỡ vất vả canh chừng hai đứa nó hơn.

-- Ô mợ à, Andrew và Andreis cực dễ thương, sao con lại thấy vất vả chứ, hai em chọc con vui còn không hết nữa là!

-- Được rồi, vậy mợ chào con, có gì khó khăn cứ báo lại với mợ nhé!

-- Vâng, tạm biệt mợ.

Gấp máy lại, Chu Tử Đằng ngồi phịch xuống thở dài, có ai như cô không, đem con người ta bỏ chợ rồi. Giờ này chắc Trình Phong Lữ đang ở công ty, vậy đợi giấc trưa tan tầm cô sẽ cùng anh về nhà đón bọn nhóc vậy, sẵn tiện mời anh bữa trưa coi như là cảm ơn luôn. Day day huyệt thái dương, Dahlia thay cô quản lý công ty rất tốt, cô cũng cần phải trở lại công ty quán xuyến tình hình rồi.

Mất nửa tiếng để sửa soạn, Chu Tử Đằng hôm nay diện phục trang công sở, áo sơ mi trắng với vậy ôm đen, đơn giản mà thanh lịch trở lại công ty. Bước vào công ty, cô thấy nhân viên rất chuyên tâm làm việc, thỉnh thoảng còn quay sang pha trò vài câu làm văn phòng thêm có không khí, cô cũng thấy an tâm, nội bộ công ty như vậy là tốt rồi. Hướng thẳng đến lầu cao nhất có phòng dành cho Giám đốc, Chu Tử Đằng mở cửa bước vào, nghiêm túc ngồi vào bàn làm việc. Vì đã có kinh nghiệm nên cô rất thành thạo, trong vài giờ đã hoàn tất việc phê duyệt sổ sách, điểm lại thông kê, xem qua hợp đồng,...

Mọi thứ đến giờ này vẫn rất được, sản phẩm xuất ra vẫn thu hút lượng tiêu dùng rất khá, doanh thu cũng ổn định, thời trang được quảng bá vẫn rất đắt khách. Tuy nhiên công ty cần một bước đột phá, nghĩ vậy cô liền gọi Dahlia lên làm việc. Chỉ vài phút sau, Dahlia đã có mặt. Cô vào thẳng vấn

https://thuviensach.vn

đề chính, lôi từ trong túi xách ra những mẫu thiết kế mà cô đã phác thảo khi ở trên máy bay.

-- Dahlia, những ngày vừa qua cô làm rất xuất sắc. Nhưng công ty cần một bước tiến triển mới, tôi đã tạo ra một dự án đó là cứ một mùa ta sẽ làm một chủ đề thời trang lớn. Chủ đề lần này là "Hạnh phúc". Tôi cần những nhân viên tốt nhất ra sức hoàn thành tốt case này. Đây là một bộ sưu tập váy cưới, khoảnh khoắc đẹp nhất trong đời của một người con gái là được làm một cô dâu, vì vậy, bằng tất cả khả năng, hãy làm thật công phu và chất lượng. Chọn những người mẫu phù hợp, chọn những nhà may tinh tế, chọn những bộ trang sức thật hài hòa, tay thợ ảnh cũng phải chuyên nghiệp, trong hai tuần, gửi lại kết quả cho tôi.

-- Vâng. Tôi đảm bảo case này sẽ là một bước đánh dấu mới của case chúng ta! -- Dahlia ngắm nghía bản thảo một hồi, cực kỳ rạng rỡ nói.

-- Vậy cô hãy giúp tôi gửi công văn xuống thi triển nó đi. Nên nhớ không được tiết lộ bất kỳ thông tin nào!

Sau khi Dahlia rời khỏi phòng, Chu Tử Đằng mới mệt mỏi xoa xoa mi tâm, tuần này cô có thật nhiều việc phải làm, vừa lo chuyện công ty, còn đang băn khoăn chuyện có nên hủy hợp đồng với Chương Y Dao hay không. Mặc dù mang danh là em gái Chương Du Thần, độc nhất nữ nhi của Chương gia nhưng cô bé lại không được dòng họ đoái hoài, toàn lực quan tâm đều dành đến người anh cuồng vọng kia. Cô bé làm gì gia tộc cũng chẳng để ý đến, chỉ thiếu chuyện quên luôn mình có đứa con gái. Vì vậy nên làm việc với Chương Y Dao cô cũng có chút an tâm, suy đi nghĩ lại, cô nhất định phải thêm hợp tác, may sao còn biết thêm thông tin gì. Chợt cánh cửa lại mở, Dahlia lại nhoài người vào, Chu Tử Đằng thấy thế liền hỏi:

-- Có chuyện gì sao?

https://thuviensach.vn

-- Giám đốc, có một bưu kiện mới gửi cho giám đốc sáng nay, tôi để dưới gầm bàn.

Nghe vậy, Chu Tử Đằng cúi xuống bàn xem thử, quả có một bưu kiện thật, cô liền lấy mở ra xem, Dahlia cũng đứng đó đề phòng bất trắc. Chu Tử Đằng mở hộp ra, thì thấy trong đó là một lọ kem thoa, không ghi nhãn hiệu, nhưng nhìn qua rất sang trọng và có giá trị. Bên cạnh lọ kem là một lá thư gửi, Chu Tử Đằng cau mày mở ra xem:

" Quan hệ giữa tôi và em là không thể chối cãi, nếu em phủ nhận, tôi sẽ bắt em thừa nhận, và khiến cả thế giới phải công nhận.

Thương tích không chăm sóc sẽ để lại sẹo. Em cần làn da đẹp để mặc áo cưới.

Bạch Dĩ Hiên."

Khi đọc những dòng này, Chu Tử Đằng vô cùng bất ngờ, hóa ra Bạch Dĩ Hiên gửi bưu kiện này cho cô, lại phải động tay viết thư gửi như thế. Lời lẽ thật bá đạo bức người, nhưng sự quan tâm mà anh dành cho cô cũng làm cô có chút vui vẻ. Dahlia thấy cô cười tủm tỉm như vậy thì cũng lấy làm lạ, bèn tò mò hỏi:

-- Có chuyện gì không, Giám đốc?

-- Trúng thưởng đợt "Give away" thôi! Còn nữa, công ty mới của Chu gia như thế nào rồi?

-- Điều trùng hợp là công ty của Chu gia cũng ở lĩnh vực thời trang như chúng ta. Dạo này đầu tư phục trang rất mạnh cho các bộ phim cổ trang nên cũng thu hút nhiều người.

-- Được, tôi biết rồi.

https://thuviensach.vn

Trùng hợp sao, cô không tin. Nhất định là có mưu đồ muốn lấn át công ty Glycine, cô nhất định phải cẩn thận hơn. Lại ngó đồng hồ đã điểm đến trưa, Chu Tử Đằng vội rời khỏi công ty, đến chỗ hẹn ăn cơm trưa với Trình Phong Lữ. Andrew và Andreis đòi ăn gà ở quán KFC, vừa vào quán cô đã thấy một lớn hai trẻ rôm rả ngồi đó. Andrew và Andreis đang ra sức hỏi khó Trình Phong Lữ khiến anh lúng túng không thôi, mà nhìn bộ dáng "cam chịu" của anh, chắc hai ngày qua đã bị hai đứa nhóc này làm khó dễ không ít.

-- Chào anh, Trình tổng! Andrew và Andreis có nhớ chị không?

-- Chu Tử Đằng, mấy nay không thấy em. -- Trình Phong Lữ nghe cô gọi hai tiếng "Trình tổng" thì lòng đau nhói, chỉ biết cười gượng. Chuyện ngày ấy đã qua lâu, nhưng khoảng cách hai người lại một xa vời.

-- Em tưởng chị quên em rồi! -- Andrew bĩu môi.

-- Chị đem hai tụi em cho người khác để được thoải mái đi chơi phải không? -- Andreis phụng má lên tiếng.

-- A oan quá nha! Chị là bất đắc dĩ có việc thôi! Bỏ qua nhé, hai chàng công tử người Pháp điển trai của chị!?

-- Án treo! -- Hai cậu nhóc đồng thanh.

Chu Tử Đằng nghe thế thì cũng cười khì vẹo má hai đứa rồi ngồi xuống bàn nhập bữa. Trình Phong Lữ không dính dáng lắm đến Hắc đạo nên cô không tiết lộ gì nhiều. Trình Phong Lữ ăn mà chẳng cảm thấy chút vị gì, cuộc sống của anh cũng thế, thật tẻ nhạt. Đôi lúc khi đang miên man đi trên đường, anh sẽ bất giác quay đầu lại gọi :" À, Tử Đằng này...", thì mới đau xót nhận ra, cô, đã không còn đi theo anh nữa rồi. Mỗi sáng thức dậy, anh đều sẽ kiểm tra hòm thư, với mong muốn sẽ có một nhánh Tử đằng gởi cho anh, nhưng nó chỉ là một cái hộp trống rỗng, nó đã thiếu mất nhành hoa người con gái kia trao anh ngày ngày rồi.

https://thuviensach.vn

Anh căm ghét chính bản thân mình, tại sao, tại sao ngày đó lại tổn thương cô, cô đã xinh tươi đến thế, đã yêu anh đến thế, anh lại chà đạp nó. Lại nhìn sang Andrew và Andreis vừa ngấu nghiến ăn vừa cười nói với Chu Tử Đằng, tay anh khẽ xiết lại, nếu ngày đó anh có tình yêu, phải hay không bây giờ ngồi đối diện anh sẽ là người anh gọi là vợ, phải hay không ngồi kề bên anh đứa bé anh gọi là con. Lẽ nào đã mất thật rồi sao?

-- Chị Wisteria, em tới kêu thêm một phần phô mai que nhé! -- Andrew và Andreis nhí nhố cất giọng.

-- Em cứ ăn nhiều vào, tròn vo như trái bóng. Tí nữa chị sẽ đá em lăn về nhà! -- Chu Tử Đằng nhéo má chúng nói. Hai cậu nhóc liền lè lưỡi trêu, rồi chạy vọt đến quầy kêu thêm thức ăn luôn. Chỉ còn lại anh và cô ngồi đối diện. Thật khó khăn, Trình Phong Lữ mở miệng:

-- Chu Tử Đằng... Nếu thời gian quay lại, em có chọn yêu tôi không?

-- Có. -- Chu Tử Đằng điềm đạm trả lời.

-- Thật sao? -- Trình Phong Lữ trong tim cơ hồ như muốn nhảy cẫng lên vì hy vọng.

-- Vì thời gian sẽ không bao giờ quay trở lại. "Tôi" yêu anh, đó là quá khứ đã từng. Và dẫu được sống lại ngày ấy, "tôi" vẫn sẽ yêu anh. -- Chu Tử Đằng trong tim chợt rung lên một nhịp. Người con gái này yêu anh, đó là điều vĩnh hằng duy nhất trên thế gian, nếu như người con gái này còn sống, cô ấy sẽ mãi yêu anh, và nếu như thời gian có trở lại, cô ấy vẫn sẽ chọn yêu anh. -- Nhưng "tôi" đã không còn nữa, và ngày ấy cũng không sẽ không xuất hiện lần hai.

Cô ấy đã chết, thời gian đã trôi, đây cũng là một điều vĩnh viễn trên thế gian này.

https://thuviensach.vn

Trình Phong Lữ nghe vậy thì chỉ biết nén nỗi bi thương, lẳng lặng cười nhẹ. Nơi này như đang khiến anh chết dần chết mòn, cuối cùng anh đứng dậy, lê bước chân nặng trĩu rời khỏi quán, để lại cô ngồi thinh lặng ở kia. Chu Tử Đằng lòng cũng cảm thấy thật khổ sở, không nói nên lời.

Hai cậu nhóc quay trở lại thì thấy anh Trình của chúng đã đi đâu mất, lại thấy tâm trạng của cô có chút buồn, liền nhìn nhau, rồi lủi thủi quay trở lại quầy hủy món vừa gọi. Ai cũng buồn hết rồi, Andrew và Andreis cũng chẳng còn hứng ăn.

Chu Tử Đằng lấy xe đưa hai đứa nhóc về, Andrew và Andreis ngồi sau thấy không khí im lặng quá liền cất giọng hát vu vơ. Lúc sau không biết thế nào lại hát thật hăng say, vang cả xe, toàn là những bài hát Pháp có giai điệu vui tươi thật ngộ nghĩnh, Chu Tử Đằng nghe hai đứa hát hò như thế thì lòng cũng nhẹ bớt, liền hòa theo hát với chúng vài câu gỡ rối tâm trạng.

Chở hai cậu chủ này về nhà, Chu Tử Đằng ngồi vào bàn làm việc chuẩn bị cho pose ảnh hồi sáng. Cô liền kết nối mạng với Lưu Ly:

-- Có chủ đề mới. Cần em hoàn thành.

-- Được ạ. Mà chị này, từ nay em sẽ làm nhân viên chính thức của công ty luôn. Em có thể thuê phòng sống chung với chị được không?

-- Có thể sao? -- Chu Tử Đằng thực thấy lạ, không phải đang sống với Lãnh Dịch Khiêm ư? Hắn lại cho Lưu Ly sang nhà cô ở, lại còn làm thợ chụp ảnh của công ty cô.

-- Em đã trả hết nợ rồi, cùng Lãnh gia không một chút can hệ. Hiện tại em đã rời khỏi Lãnh gia, nhưng em chưa tìm được nhà, mới qua nhà chị nhờ vài ngày.

-- Ồ vậy được rồi! Có gì mai nhắn lại cho chị.

https://thuviensach.vn

Gấp laptop lại, Chu Tử Đằng liền thở dài, nhiều chuyện xảy ra quá, khiến cô ngạt thở. Cả buổi chiều hôm ấy, Chu Tử Đằng tất bật lo đủ chuyện, nhoáng một cái đã đến giờ hẹn với Từ Lục Giai, cô vội vã trau chuốt lại cho Andrew và Andreis rồi sửa soạn cho bản thân mình. Thấy không còn kịp giờ, cô cũng khỏi trang điểm luôn, để mặt mộc tự nhiên lái xe đến nhà hàng Orchid.

Nhà hàng Orchid là một nhà hàng 4 sao sang trọng, sân sau còn có khu vui chơi dành cho trẻ em để người lớn có thể yên tĩnh dùng bữa. Vì hồi chiều đã lấp đầy bụng nên Andrew và Andreis không muốn ăn nữa, liền chạy vọt ra phía sau chơi với bạn cùng lứa luôn. Chu Tử Đằng thấy thế cũng yên tâm, dẫu sao bàn chuyện với Từ Lục Giai không nên để bọn nhóc nghe. Từ Lục Giai chọn đặt bàn ăn ở ngoài ban công, tách biệt với bên trong, để dễ nói chuyện, Chu Tử Đằng cũng rất thích được dùng bữa ngoài trời, nhất là trong một đêm trăng thanh gió mát như thế này. Chu Tử Đằng nhã nhặn kéo ghế ngồi, hôm nay nhìn Từ Lục Giai ăn vận rất lịch thiệp:

-- Anh tới lâu chưa?

-- Tính theo giờ của cánh đàn ông chúng tôi hay phụ nữ các cô?

-- Giờ của tôi?

-- Ồ vậy thì mới có "5 phút" thôi! -- Từ Lục Giai niềm nở nói. Chu Tử Đằng liếc thấy trên người anh ta có vài chỗ phải băng bó, liền tốt bụng hỏi, lúc sực nhớ ra thì thật hối hận vì câu hỏi thừa của mình:

-- Sao anh bị thương thế?

-- À! Tôi cũng không biết nữa, nằm ở nhà đang yên đang lành lại bị thương, nửa đêm còn bị vào vết cào ngay ngực, eo và đùi nữa! Tôi cũng THẬT KHÔNG BIẾT TẠI SAO! -- Từ Lục Giai gằn từng giọng nhìn cô, Chu Tử Đằng cũng bối rồi chuyển chủ đề:

https://thuviensach.vn

-- Cái đó... tôi không cẩn thận, xin lỗi! Thôi vào vấn đề chính đi. Nhờ có mật mã của anh mà tôi thoát ra được Ma trận ma chiều, cũng từ đó tôi phát hiện Chu Khuynh Cơ là Falanvil C', và cô ta hiện đang hợp tác với Chương Du Thần.

-- Tôi đã dặn cô phải cẩn thận với đám người đó rồi. Chu Khuynh Cơ sinh ra đã được đào tạo trong lò luyện sát thủ của Chương gia. Nói trắng ra Chương Du Thần là nam chủ đầu tiên của cô ta. Cô không biết thôi chứ trong giới Hắc đạo, cái tên Falanvil C' mới xuất hiện tầm 3 năm nhưng đã gây hiệu ứng dữ dội. Rất nhiều mã bảo mật và những thí nghiệm quý hiếm đã bị cô ta đột nhập lấy mất đem về cho Chương Du Thần. Cô ta là một ác nhân lợi hại đấy, thưa nàng Wisteria!

-- Đến nước này mà anh còn giỡn được sao? Chỉ là tôi băn khoăn, trong truyện, Ma trận một chiều Chu Khuynh Cơ phải mất hai tháng mới tái tạo được, nhưng là dành cho sau này cô ta trổ tài thu phục Lãnh Dịch Khiêm về hậu cung của mình. Đằng này Ma trận một chiều đã được khởi động, mà ngay cả Bạch lão đại, ông trùm Lãnh, chủ thượng Trình cũng không hay biết, vậy là thế nào? Tôi không tin cô ta sửa lại nó trong bữa tiệc đó.

-- Cô quên rồi sao? Còn nhớ cái lần cô ta bị cô vạch trần ở công ty Zonal, scandal bị phanh phui không? Cô ta liền im hơi lặng tiếng suốt cả tháng, mọi người tưởng cô ta đang im lặng chờ scandal qua đi, nhưng khoảng thời gian đó cô ta ngấm ngầm tái tạo lại ma trận đấy!

-- Gì cơ? Hóa ra lần đó cô ta giả vờ sao? Cố tình để lộ scandal? -- Chu Tử Đằng nghe vậy mà không khỏi sửng sốt, chết tiệt, Chu Khuynh Cơ quả nhiên lòng dạ quá sâu. Tưởng như cô ta bị cô vạch trần tai tiếng mà xấu hổ quá không dám ra mắt công chúng, hóa ra là đang âm thầm tái tạo Ma trận một chiều. Đảo ngược tình thế, khiến người ta không kịp trở tay!

https://thuviensach.vn

-- Tôi còn nhớ rất nhiều dãy mã và thông tin, nhưng chúng lẫn lộn hết cả, không biết dùng lúc nào. Tôi phải gặp được Chương Du Thần, mỗi lần hắn có một giao dịch mới hay kế hoạch mới sẽ đeo một chiếc nhẫn có khắc mã số tương ứng với mã kế hoạch. Tôi chỉ cần biết được mã số đó là có thể đoán ra đường đi nước bước của hắn, nhưng mã số đó được khắc bằng ký hiệu, cô không thể biết, nhưng tôi biết.

-- Vậy anh chỉ cần thấy nhẫn của hắn là được chứ gì! Để xem nào, đúng rồi, cuối tuần này là tiệc sinh nhật của Chương Y Dao, Chương Du Thần có thể sẽ có mặt ở đó! Tôi có thể đưa anh đi cùng.

-- Với tư cách gì, gia tộc tôi chẳng có liên hệ gì với gia tộc đó cả!

-- Vậy, có thể đi với tư cách anh họ?

-- Chu gia và Từ gia một chút quan hệ cũng không có! Cô lừa người sao?

Chu Tử Đằng trầm ngâm một hồi, cuối cùng đưa ra quyết sách:

-- Vậy đi với tư cách bạn trai tôi!

-- Gì cơ? Cô đùa sao!? -- Từ Lục Giai đang nhàn nhã nhấp ngụm rượu suýt bị sặc.

-- Chỉ còn tư cách đó là hợp nhất thôi. -- Chu Tử Đằng cũng rất bất đắc dĩ.

-- A... hay cô thích tôi mà không dám nói, mượn cơ hội này thành đôi? -- Từ Lục Giai ngả ngớn nhìn cô. Gì cơ? Cái tên tự kỉ này! Chu Tử Đằng khinh thường nhìn anh ta, tao nhã đứng dậy, buông một câu:

-- Phụ nữ đi gặp đàn ông mà không trang điểm, anh biết có ý nghĩa gì không? Một là tự tin với sắc đẹp trời phú của mình, hai là căn bản chẳng

https://thuviensach.vn

coi người đàn ông kia ra gì! Mà Từ Lục Giai à, tôi thuộc vế thứ hai.

-- ...

Nói xong Chu Tử Đằng nhoài người ra gọi Andrew và Andreis về. Từ Lục Giai nãy bị bà cô già nói đến ê mặt, cũng nhún vai đứng dậy đi ra luôn. Lúc cô lấy xe, Từ Lục Giai ở lại trông hai đứa nhỏ chờ cô. Lúc cô lái xe ra, thấy anh và hai cậu nhóc cười nói gì đó với nhau, lát sau tủm tỉm leo lên xe cô. Chu Tử Đằng trong xe nói vọng ra:

-- Sáng mai anh nhớ đến quán cà phê Sunflower nói tiếp.

-- Được rồi.

Chu Tử Đằng lái xe về nhà, trên đường, cô hỏi Andrew và Andreis:

-- Nãy hai đứa nói chuyện gì với anh ta thế?

-- Em hỏi tại sao anh ấy lại làm bạn trai của chị!

-- Sao em nghĩ anh ta là bạn trai của chị?

-- Hai anh chị cùng mặc đồ đôi kìa! - Nghe Audrey nói, Chu Tử Đằng nhìn lại mới nhận ra quả thật hôm nay cô và anh ta trùng hợp mặc đồ màu trắng. Mà chỉ vì mặc đồ giống nhau liền cho là tình nhân, quả là trẻ con!

-- Thế anh ta trả lời như thế nào? -- Cô tò mò hỏi.

-- Anh ấy bảo tại anh ấy thương chị! -- Chu Tử Đằng nghe Andrew nói mà suýt hồn bẻ tay lái, may sao vẫn giữ được bình tĩnh. Cái tên này!

-- Anh ấy bảo thương chị sao? -- Dù sao thì chắc Từ Lục Giai nói cho vui thôi, hai đứa nhóc này là em cô, anh ta nói ngọt thế chắc chỉ đùa chơi tụi nó thôi.

https://thuviensach.vn

-- Đúng rồi! Tại anh ấy bảo chị ăn nói sắc sảo lại điêu ngoa, gặp thằng khác nó tát cho vỡ mồm! Vì vậy nên anh ấy thương chị, phải rước chị về nếu không chẳng ai rước chị!

Chu Tử Đằng nghe vậy thì bẻ tay lái thắng gấp thực sự. Andrew và Andreis thấy Chu Tử Đằng hàn khí tỏa ra tứ phía như vậy thì sợ hãi ôm chầm lấy nhau. Chu Tử Đằng mặt đã đen lại, sống 30 năm, chưa ai nói cô như thế! Cái tên Từ Lục Giai này, dám dạy hư trẻ con, tôi nhất định sẽ không để anh yên. Bình tĩnh tiếp tục lái xe, Chu Tử Đằng "vui vẻ" lướt nhanh trên đường, Andrew và Andreis thì vẫn còn run lên cầm cập, chị Wisteria thật đáng sợ, phụ nữ thật đáng sợ!

Ngày mai.... Chờ đó!

https://thuviensach.vn

TỬ ĐẰNG KHÔNG NỞ LẦN HAI - KHÔNG CÒN LÀ NỮ PHỤ

Ka La Ra

dtv-ebook.com

Chương 34: Tử Đằng_ Gặp Nạn

CHAP 35:

Màn đêm tĩnh mịch chơi đùa trên không trung, vờn những cơn gió nhẹ làm rung động lá cành. Andrew và Andreis đã ôm nhau ngủ say từ lúc nào, Chu Tử Đằng thấy hai cậu nhóc đã chìm vào giấc mơ đẹp, chỉ nhẹ nhàng rời giường, không manh động đến chúng. Cô khẽ nâng từng bước chân, đến trước ban công, đón từng cơn gió đêm lành lạnh lướt qua. Chu Tử Đằng cảm thấy còn hơi choáng váng, có thể là do tác dụng phụ của thuốc tránh thai. Những đêm như thế này, là lúc nước mắt cô lặng lẽ rơi. Cô nhớ tiếng đàn của cha, nhớ món ăn của mẹ, nhớ tiếng hát của em gái.

Nhiều lần cô muốn gục ngã, bởi vì nơi đây, thật quá xa lạ. Cô sợ, thật sự rất sợ. Bởi để sinh tồn tại chốn này, cô đã phải đeo lên chiếc mặt nạ kiên cường, cô cười, ai cũng biết, cô khóc, chẳng ai hay. Nhưng biết sao giờ? Cô đang tồn tại, đó là sự thực, trong một thế giới trắc trở muôn vàn. Cô hối hận biết bao nhiêu cái ngày cô nỡ bỏ lại mẹ cha, "cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, con muốn nuôi mà cha mẹ chẳng còn". Cô ước nếu như có thể, xin ông trời hãy chuyển lời giúp cô tới người mẹ bất hạnh của cô, rằng đêm đã khuya rồi, xin bà hãy ngủ, đừng chờ nữa đứa con gái sẽ không trở về.

Nếu có thể, hãy nói với người cha đáng thương của cô, rằng trời trở lạnh rồi, xin ông hãy ở nhà sưởi ấm, đừng thăm nữa đứa con gái nằm trong nấm mồ lạnh lẽo kia. Một giọt nước mắt chợt lăn dài trên má, đôi vai cô run

https://thuviensach.vn

run, không phải vì cái rét buốt cuối xuân, mà bởi vì trong lòng người có gió đông.

Cô khao khát biết bao tiếng gọi của cha mẹ, cô mong ước biết bao nhiêu lời dặn của mẹ cha. Như mọi hôm, hãy khuyên con một điều gì đó, đến khi con làm trái lại lời mẹ và nhận lấy hậu quả, mẹ hãy ở đó và nói: "Mẹ đã bảo mà!" như mọi chuyện vẫn thế đi!

Chỉ khi thiếu đi ánh sáng, ta mới biết bóng tối đáng sợ dường nào, chỉ khi rời xa gia đình, ta mới thấy mái ấm đáng trân trọng biết bao. Mùa xuân buồn chở gió đông qua, lẳng lặng tiễn khách. Trời không mưa, nhưng lòng người có mưa

Đã khóc xong một đêm, Chu Tử Đằng trở lại đối mặt thực tại, lại đeo lên mình chiếc mặt nạ điềm nhiên, lại khoác lên mình tấm áo choàng mạnh mẽ. Cô phải chấp nhận cuộc sống này, vì cô không thể trốn tránh.

Sở dĩ thế giới này hình tròn mà không phải là hình vuông, là vì hình vuông có các góc cạnh, ta có thể nép mình vào trong đó. Nhưng tiếc thay nó lại hình tròn, vì vậy ta không thể tránh né mà phải đối mặt với nó.

Andrew và Andreis đã thức dậy lon ton đi đánh răng rửa mặt, chào buổi sáng bằng những khúc ca yêu đời, Chu Tử Đằng cũng hòa theo không khí vui vẻ ngày mới này. Không mất quá lâu để sửa soạn, ba chị em đi dạo phố ăn sáng, rồi sau đó lại đi lòng vòng shopping đến rã rời cả chân. Nhìn lại đồng hồ cũng vừa vặn sắp đến giờ hẹn với Từ Lục Giai, Chu Tử Đằng mới lái xe chở bọn trẻ tới rạp xem phim đối diện ngay quán cà phê Sunflower, đặt cho chúng bộ phim bom tấn Transformer mới ra mà chúng thích nhất.

Andrew và Andreis hí hửng reo la không thôi, liền cầm vé chạy vào rạp. Thời gian chiếu phim vừa đủ cho cô và Từ Lục Giai yên tĩnh bàn chuyện. Bước vào quán cà phê mang phong cách hiện đại tươi sáng, cô liền

https://thuviensach.vn

thấy ngay Từ Lục Giai đang ngồi uống ngụm cà phê nóng vừa ghi ghi chép chép. Giờ cô mới để ý, Từ Lục Giai luôn đến trước giờ hẹn, và toàn phải đợi cô đi trước mới về, tuyệt đối không bắt phụ nữ chờ và để phụ nữ ở lại, tác phong chín chắn của anh, thực sự trái ngược với vẻ ngoài chẳng lúc nào nghiêm túc của mình. Chu Tử Đằng bước tới ngồi, kêu một ly sữa nóng, Từ Lục Giai cũng ngừng ghi chép, gấp sổ lại.

-- Anh thường hay tới sớm trước giờ hẹn nhỉ? -- Rất nhanh ly sữa nóng đã ở trên bàn, Chu Tử Đằng vừa thổi thổi nhấp một ngụm vừa bắt chuyện.

-- Thói quen của quân nhân thôi.

-- Anh làm quân nhân?

-- À, cô là nhân vật nổi tiếng nên tôi biết khá rõ về cô, nhưng cô chắc chưa từng nghe đến tên tôi. Ở kiếp trước, tôi là Hàn Lục Giai, 27 tuổi, làm trong tổ điều tra của Cục cảnh sát. Tôi có bạn gái là La Yên, chính là tác giả cuốn tiểu thuyết này. Nhưng vì gia đình cô ấy chơi thua bạc nợ nần quá nhiều, có bố bác làm quan cũng tham nhũng giấu tay, song đã giao dịch với những băng đảng ngầm, xảy ra một cuộc buôn nội tạng.

Tôi ở trong Tổ điều tra, nhận đúng nhiệm vụ này. Lúc truy bắt được nơi giao hàng của họ, tôi mới phát hiện ra phạm nhân chính là gia đình cô ấy, La Yên vừa đúng lúc chạy đến van xin. Tôi mất cảnh giác, và thế là bị tên em trai nghiện ngập của cô ấy đằng sau cho một gậy vào đầu trước khi đồng đội kịp trở tay. Đấy, tôi hi sinh như thế đấy.

Chu Tử Đằng nghe xong câu chuyện của anh ta thì thấy cuộc đời nhiều lúc thật éo le, cứ thích sắp đặt những chuyện trái ngang trêu ngươi người khác. Tới đây không để bàn chuyện phiếm, Chu Tử Đằng quay trở lại vấn đề:

-- Về chuyện tiếp cận Chương Du Thần, anh có suy nghĩ thế nào?

https://thuviensach.vn

-- Cứ theo cách của cô đi. Tôi sẽ đến dự tiệc với tư cách là bạn trai cô, như vậy vừa hợp lí, vừa ít phiền toái. Chỉ cần diễn sâu chút là ổn, không ai dị nghị.

-- Được rồi. -- Chu Tử Đằng thiết nghĩ, cũng có thể nhân cơ hội này khiến Trình Phong Lữ hết hi vọng, mà cô lại quên béng mất, nếu biết chuyện, Bạch Dĩ Hiên nhất định không tha cho cô, dám sau lưng anh quen bạn trai mới.

-- Mà này, lần sau đừng hẹn nhau ra quán nữa, rất dễ gây chú ý, khả năng bị theo dõi lại cao, nơi công cộng lại không thích hợp bàn chuyện cơ mật.

-- Đúng thế thật, vậy đến nhà anh?

-- Không được, nhà tôi là biệt thự kề biển, rất ít người qua lại, cô sẽ không an toàn trên đường về. Chi bằng nhà cô, giữa phố xá đông đúc, sẽ an toàn hơn, thuận tiện hơn nhiều.

-- Nhà tôi à... vậy có kì lắm không? -- Dù gì thì cô với anh cũng làm cô nam quả nữ, lại hẹn tới nhà thường xuyên như thế này.

-- Cô cứ coi mọi chuyện bình thường thì nó sẽ bình thường thôi. Với lại, tránh để Chương Du Thần hoài nghi, bạn trai đến nhà bạn gái, cũng chẳng có gì lạ.

-- Ừm, vậy cũng được. -- Chu Tử Đằng nghĩ lại, dù sao như vậy cũng hợp lí, không gây ra nhiều mối nghi ngờ, lại thuận tiện bàn chuyện. Dù sao sau này Lưu Ly cũng sẽ chuyển đến nhà cô, cô cũng không cần phải dè dặt chuyện anh ta đến nhà.

-- Còn nữa, bữa tiệc cuối tuần, đừng uống rượu.

-- Tại sao?

https://thuviensach.vn

-- Chu Khuynh Cơ hôm ấy theo lệnh Chương Du Thần đầu độc một người. Theo kế hoạch trước đó, người sẽ bị ám sát đã uống một thứ nước gì trước đó, khi nhập tiệc nhận rượu của Chu Khuynh Cơ, rượu này tác dụng cực mạnh với thứ nước kia, sẽ hủy hoại đường ruột, sau 1 tiếng sẽ chết không ai hay. Rượu nào cũng có độc, nhưng chúng chỉ phát tán khi có chất xúc tác, tuy nhiên, tôi nghĩ, Chu Khuynh Cơ nhất định sẽ thù riêng gộp thù chung, pha chế thêm trong ly nước của cô luôn.

-- Tôi hiểu rồi.

-- Tôi sẽ điều tra thêm, dùng khả năng của mình suy đoán tiếp, vì mọi thứ đã đi lệch quỹ đạo, rất khó nắm bắt.

-- Vậy nhờ anh rồi, tôi cũng sẽ cố hết sức để giúp anh.

Chu Tử Đằng vô cùng chắc chắn nói, Từ Lục Giai mỉm cười giương tay ra, cô cũng vui vẻ bắt tay anh ta: "Hợp tác thàng công!" Bỗng lúc đó, có một người vào quán, liền tiến tới chỗ của cô và anh, thân thiết khoác vai Từ Lục Giai.

-- Lại gặp cô rồi!

-- A! Anh là anh trai của Từ Lục Giai. -- Chu Tử Đằng thấy Từ Tiêu Vũ thì khá bất ngờ, đây là cái người hôm trước cô nhận nhầm mà.

-- Tử Đằng tiểu thư thân là con gái mà cũng thật xông pha, bị thương hoài thôi! Cô có biết không, nhà chúng tôi đang dùng cơm thì Từ Lục Giai đột ngột xuất hiện nhiều vết thương, để che mắt gia đình, tôi phải lao tới đánh nó tới tấp đấy! Bố mẹ cứ tưởng nó bị tôi đánh đến thương tích nên mắng tôi xối xả -- Từ Tiêu Vũ vô cùng tự nhiên cười nói. Chu Tử Đằng nghe vậy thì giật mình, anh ta nói vậy là có ý gì, phát hiện mối liên kết rồi sao?

-- Anh nói gì thế? Tôi không h...

https://thuviensach.vn

-- Không cần phải giấu đâu? Từ Tiêu Vũ biết cả rồi. Biết chuyện tôi và cô là người đến từ thế giới khác và không phải là "Từ Lục Giai" hay "Chu Tử Đằng".

Chu Tử Đằng nghe Từ Lục Giai nói mà không thể tin nổi, anh ta biết? Như vậy chẳng phải là rất nguy hại sao!?

-- Đừng hoảng! Tôi sẽ không tiết lộ chuyện này với ai vì có nói ra cũng chẳng ai tin, vả lại, tôi không muốn. Thật ra thì, Từ Lục Giai em trai tôi chết vì nhiễm phóng xạ, nó vô tình bị bắt làm thí nghiệm cho Chương gia cùng những người xấu số khác. Nó may mắn thoát trở về vài ngày sau đó, không có biểu hiện gì lạ, nhưng vì linh cảm của một nhà nghiên cứu, tôi đã phát hiện ra sự biến đổi trong cơ thể em trai tôi.

Tôi cùng nó đã giấu cha mẹ chuyện này, hai anh em tự tìm phương pháp chữa. Nhưng bất thành, em trai tôi chết trên bàn mổ, tôi đã thử rất nhiều cách lúc đó để cứu em tôi trở lại, tiêm thuốc, kích điện,.. nhưng em ấy không sống lại. Không, Từ Lục Giai đã sống lại... Nhưng không phải là Từ Lục Giai em tôi.

Nói đến đây, Từ Tiêu Vũ cố che đi sự thống khổ trên gương mặt. Dù gì cũng là đứa em trai ruột thịt duy nhất gắn bó với mình suốt chừng ấy năm, anh hẳn là không thể chấp nhận sự thật đau đớn này. Từ Lục Giai kế bên trầm ngâm, anh chẳng có tư cách gì để bàn luận chuyện này. Xin lỗi sao? Nhưng trong chuyện này anh không có lỗi. Chia buồn ư? Bằng thân xác của người em trai máu mủ mà anh ấy thương yêu nhất. Cảm ơn à? Như thế chẳng khác nào cứa vào nỗi thương lòng của Tiêu Vũ. Không gian phút chốc trở nên im lặng, đối với chuyện này, Chu Tử Đằng, tim xót nhưng cũng không thể cất nên lời, Từ Tiêu Vũ mới thở dài một hơi:

-- Mẹ tôi bị bệnh huyết áp cao, nếu bà biết, chắc bà sẽ không vượt qua nổi. Vì vậy, trong một tuần cha mẹ tôi đi du lịch, tôi cùng Từ Lục Giai đã

https://thuviensach.vn

thỏa thuận và bàn bạc, mặc dù sự thật này, cả sự hiện diện của cậu ấy nữa, rất khó tin. Từ Lục Giai vẫn sẽ là Từ Lục Giai, có điều....

-- Tôi nhất định phải làm đổ vỡ kế hoạch của Chương gia. -- Từ Lục Giai nghiêm túc lên tiếng -- Tôi nhất định phải làm phá sản những thí nghiệm vô nhân tính của hắn, có như thế, mới không còn những người vô tội phải lìa đời, và để trả thù cho "cậu ấy".

Ánh mắt Từ Lục Giai khi ấy chất chứa đầy uất hận, anh là quân nhân, anh sống vì lẽ phải, anh nhất định phản đối dữ dội với chuyện này. Nhưng Chu Tử Đằng nhìn sâu vào tâm hồn của Từ Lục Giai, là ý muốn trả thù, như đó mới là lẽ sống của anh, như thể anh tồn tại vì điều đó, bởi vì anh không có mục đích sống ở thế giới xa lạ này. Từ Tiêu Vũ nghe Từ Lục Giai nói mà đôi tay siết lại, nhận thấy bầu không khí trở nên căng thẳng, Từ Tiêu Vũ vội cười nói:

-- Tôi có tin vui này! Tôi đã tìm hiểu rất kĩ về mối liên kết về thể xác của hai người. Và tôi có cách bẻ gãy nó!

-- Thật sao? Có thể sao? -- Chu Tử Đằng mừng rỡ hỏi.

-- Có thể! Nhưng tôi thiếu một chất để hoàn thành liều thuốc, đó là hợp chất #32Y48 của Chương gia.

-- Chương gia quả có nhiều thứ có giá trị. Cần phải đột nhập để lấy trộm nó! -- Chu Tử Đằng thầm nghĩ, việc này xem ra bất khả thi. Đừng nói đến việc lấy được lọ hợp chất để mà phá giải liên kết, không chừng đã bị giết chết luôn trên đường xâm nhập.

-- Tôi có thể. Mật đạo của Chương gia chính là do tôi thiết kế, La Yên đặc tả truyện dựa trên những góp ý của tôi. Có thể nói, tôi chính là cha đẻ của Chương gia, không có tôi, không có Chương gia. -- Nghĩ đến đây, Từ Lục Giai thấy thật khôi hài, anh đang bị chính nhân vật mình tạo nên gây nguy hiểm cho mình.

https://thuviensach.vn

-- Tất cả mọi kế hoạch đều trông chờ vào tiệc sinh nhật cuối tuần của Chương Y Dao. Lúc đó ta sẽ lựa thời cơ hành động! -- Chu Tử Đằng thực cảm thấy hồi hộp, sai một li, đi một dặm. Cô phải cẩn thận hơn. -- Này, tôi nói nữa, nãy giờ các anh có cảm thấy mùi gas không?

Cô cảm thấy như có khí gas thoát ra, nhẹ, nhưng vì đã quen với việc bếp núc, cô rất nhạy cảm. Dự cảm chẳng lành, Chu Tử Đằng nghĩ ngay đến phương án xấu nhất thường hay xảy ra, quán cà phê đạt tiêu chuẩn chắc chắn sẽ không có chuyện sơ sẩy quên khóa gas như vậy, trừ phi, cố ý. Nhận ra sự lo lắng của Chu Tử Đằng, Từ Lục Giai liền hiểu ngay ý nghĩ của cô, bằng trực giác quân nhân của mình, anh nhìn lên ô cửa sổ của khách sạn có góc độ tốt nhất bị khuất sau lùm cây to, quả nhiên, thấy một kẻ bịt mặt đang lên nòng đạn. Chết tiệt! Ám sát!

-- Tất cả mọi người mau rời khỏi đây!

Khoảnh khoắc Từ Lục Giai hét lên, anh ôm lấy Chu Tử Đằng thoát khỏi quán cà phê cùng Từ Tiêu Vũ nhanh như chớp, chỉ một khắc sau, liền nghe tiếng đạn nã và kế tiếp là một tiếng nổ oanh tạc bầu trời. Khói lửa mù mịt thiêu rụi tất cả, đồ vật bị bật tung ném ra tứ phía, có cánh cửa bị nổ ra đã xẹt tới cắt ngay nửa người của một người đi đường xấu số gần đó. Những người còn lại kẹt trong quán xác cũng đã bị phân ra thành nghìn mảnh, máu văng tứ tung, từng thớ thịt bị nướng cháy nằm rải rác trên đường. Mùi thịt người cùng mùi khói nồng nặc khiến người ta kinh tởm.

Xung quanh thực hỗn độn, kẻ la người hét chạy tán loạn, ai ai cũng thất kinh hồn vía, ngất lên ngất xuống khi chứng kiến một vụ nổ có chủ đích kinh hoàng này. Từ Lục Giai cùng Chu Tử Đằng lúc vụ nổ tích tắc xảy ra, đã kịp nằm sấp xuống, bảo toàn tính mạng, nhưng bị trầy xước khá nặng. Thấy Từ Tiêu Vũ nằm bất động ở kia, Từ Lục Giai mới vội vàng chạy tới, mặt cắt không một giọt máu, Từ Tiêu Vũ là người duy nhất anh tin tưởng ở thế giới này, không thể chết, đừng chết! Tay anh run run, anh áp tai nghe nhịp tim của Từ Tiêu Vũ còn đập thì mới thấy yên lòng, chắc có va

https://thuviensach.vn

chạm nên ngất. Chu Tử Đằng thật sự sợ hãi, nhìn khung cảnh hãi hùng trước mắt. Là thật, tất cả là thật, có kẻ lên kế hoạch cho chuyện này.

Cảnh sát lập tức đã có mặt ở đó làm việc, khung cảnh đã bớt hỗn loạn, nhưng nhìn những xác người bị nổ mà tan tác một nơi, cô liền thấy kinh hãi. Thật đáng sợ, tại sao cô lại phải đối mặt với chuyện này, nếu như được sống lại mà phải sống trong sợ hãi, vậy cô sống làm gì? Chợt giật mình, Andrew, Andreis! Chu Tử Đằng vội quay người lại, thật nhanh lao phóng vào rạp chiếu phim, mặc dù không bị ảnh hưởng bởi vụ nổ vì khoảng cách vừa hay an toàn, nhưng nếu chúng có ý định giết cô, khả năng làm hại đến ha đứa trẻ này là rất lớn. Từ Lục Giai hiển nhiên biết điều này, liền hét lớn:

-- Chu Tử Đằng! Đừng! Trong đó có bom!

Liền sau đó vài giây, đã nghe một tiếng ầm lớn. Những cái cột trụ của rạp bị con chip nổ gắn dưới chân đồng loạt công phá, đổ vỡ hết những cái trụ. Rạp chiếu dần dần mất thứ chống đỡ, liền sụp dần. Cảnh tượng lúc ấy thật khiến người chung quanh phải chết đứng, cát bụi bay mù mịt, mặt đất rung động dữ dội, tai như bị ù đi bởi tiếng gạch đổ đống, tiếng la hét thất thang từ bên trong vọng ra. Từ Lục Giai bàng hoàng, toan chạy vào bên trong nhưng đã bị lực lượng cứu hộ ngăn cản lôi ra khoảng cách an toàn:

-- Anh không thể vào!!!

-- Các người điên rồi sao! Buông ra, cô ấy đang ở trong đó!

Rồi bỗng rạp phim cao sừng sững đổ xuống, nó đang sập, gạch đá to lớn rơi xuống, tất cả mọi người liền mau chóng tránh xa nơi sụp đổ, chỉ có vài người trong rạp phim được lực lượng cứu hộ giải thoát ra kịp thời trước khi nó sụp hoàn toàn. Phía bên này cảnh sát vẫn đang giữ Từ Lục Giai kích động lại, anh vẫn không ngừng la hét chỉ dẫn cho Chu Tử Đằng lối thoát hiểm mặc dù có thể cô sẽ không nghe thấy. Rồi đột ngột, anh thấy người

https://thuviensach.vn

con gái có mái tóc nâu đỏ, khẩn trương tay nắm hai cậu bé, tránh bê tông đang sụp vỡ chạy ra. Là cô!

Cô đã thoát được, tim anh như rơi khỏi lồng ngực. Cô đỡ hai cậu bé ra khỏi đống đổ nát chắn trước cửa, Andrew và Andreis lầm lũi an toàn thoát ra, được lực lượng cứu hộ nhanh tới đón, đưa vào trong xe. Đến lúc Chu Tử Đằng nhoài người lách ra, bỗng ở phía trên nứt rơi xuống một tảng bê tông to. Chỉ nghe rầm một tiếng inh tai, chỉ nghe tiếng la hét thất thanh vang vọng cả khung trời hỗn loạn:

-- Chị!!!

-- Tử Đằng!!!

Đất cát văng tứ tung, khói bụi tỏa mù mịt, ai nấy cũng phủ trên người lớp lớp bụi trắng xóa, mọi người chưa khỏi hết kinh sợ, con phố trở nên náo động, cảnh tượng thật khủng khiếp. Ai nấy cũng bàng hoàng tột độ, Từ Lục Giai là người hoàn hồn lại nhanh nhất. Anh vẫy người ra, xô ngã những nhân viên cứu hộ đang giữ anh lại, chạy tới bên phiến đá to mới rớt xuống khi nãy. Không ngừng dỡ đá ra, đôi tay đã sớm bật máu, anh gào lên:

-- Này! Chu Tử Đằng! Chu Tử Đằng! Cô có nghe tôi không? Mau ra tín hiệu, nhất định phải gắng gượng, phải sống sót! Chu Tử Đằng!!!

Hai cậu nhóc Andrew và Andreis ngồi trong xe đã khóc òa lên, buộc viên cảnh sát phải lái xe chở hai đứa nhóc đi chỗ khác. Đội cứu hộ cũng hớt hải nhập cuộc, dùng hết nhân lực tìm người sống sót. Từ Lục Giai vẫn không dừng lại việc dỡ những tảng bê tông nặng nề cắm đinh sắc nhọn ra, miệng vẫn không ngừng gọi tên.

-- Anh à! Anh bị thương khá nặng! Hãy trở vào xe sơ cứu, chúng tôi sẽ gắng sức tìm ra cô ấy.

https://thuviensach.vn

Ai cũng thấy rành rành tảng đá to lớn kia từ trên cao đổ xuống trúng chỗ cô, khả năng tránh được vô cùng thấp. Chỉ có Từ Lục Giai là không bỏ cuộc, nhất định cô còn sống! Bởi vì anh, cũng còn sống! Chỉ có điều chân anh bị gãy, cô nhất định bị đá đè lên chân, nếu không mau lên, cô sẽ chết ngạt trong đó.

-- Tôi... ở đây... -- Một giọng nữ yếu ớt vang lên. Đội cứu hộ lập tức lần theo, Từ Lục Giai tim như chệch đi một nhịp, cũng vội qua đó, lết đôi chân đang gãy của mình qua. "Cô ấy ở đây!!!", một viên cứu hộ reo lên, Từ Lục Giai thở phào nhẹ nhõm. Chu Tử Đằng được giải cứu, cũng thật may cô phản xạ nhanh nhẹn, đã kịp lăn người qua trước khi mảng bê tông đè nát người. Mặc dù bị xây xát khá nhiều, nhưng vẫn bảo toàn được mạng sống.

Sự việc này tất nhiên được lên báo, tivi phát sóng rầm rộ, nhận ra nơi này không an toàn, dân chúng liền biểu tình đòi sự đảm bảo an ninh từ chính quyền. Hành động ám sát tạo nên ảnh hưởng quá lớn này của Chương gia thực đã làm Chính quyền thực sự không hài lòng, dù từ trước tới nay họ luôn có thỏa thuận với những thế lực ngầm nhằm duy trì sự bình ổn của đất nước. Tất nhiên, điều này, hoàn toàn bất lợi và gây sức ép với Chương gia, đã ném đá mà còn không chịu giấu tay, hay có thể coi đó là hành động vuốt mặt mà không nể mũi, dù sao thì lực lượng của Chính quyền là lớn nhất, có ngông cuồng đến mấy cũng phải biết luồng cúi một chút. Vì vậy, thực sự, rất bất lợi.

"Bốp" một tiếng, Chu Khuynh Cơ không chịu nổi liền ngã sóng soài, một vệt máu dài chảy từ trán, cô ả sợ hãi tột cùng:

-- Thần! Là em sơ suất! Là em sơ suất! Cho em một cơ hội nữa!

Chương Du Thần tao nhã lấy khăn lau lau vết máu bẩn mới bị dính trên họng súng, hoàn toàn không nhu tình, biệt thự mật của Chương gia, bao chìm bởi một không khí ghê rợn. Chương Du Thần chĩa nóng sùng về phía Chu Khuynh Cơ đang khiếp sợ run lẩy bẩy, miệng không ngừng van

https://thuviensach.vn

xin, "đoàng" một tiếng, viên đạn thật chính xác xẹt qua tai cô, tai cô túa máu. Chu Khuynh Cơ hét lên thất thanh, tay run run ôm đôi tai chưa đứt rời nhưng chảy máu ròng ròng, nước mắt cũng như máu, rơi ướt cả khuôn mặt, nhìn cô lầm lũi, thảm hại đến đáng thương, hoàn toàn không thấy nàng Chu Khuynh Cơ kiêu kỳ, xinh đẹp xưa kia.

-- Thật tiếc quá. Tôi sơ suất.

-- Thần! Thần! Em biết sai rồi, em biết lỗi rồi! Đừng giết em, cho em cơ hội, cho em cơ hội!

Nói rồi, Chu Khuynh Cơ lê tấm thân be bết máu tới ôm chân Chương Du Thần, miệng vẫn không thôi van xin, như một kẻ thấp hèn. Nhưng Chu Khuynh Cơ đâu còn lo nghĩ tới thể diện, Chương Du Thần là cái loại người nào, một viên đạn như vậy còn coi là lưu tình cảnh cáo, nói đến hình phạt tra tấn, đó chính là sở thích của hắn, khiến kẻ khác muốn chết cũng không toàn thây. Chương Du Thần khom người xuống, lấy cây súng bạc vén tóc cô qua, đôi mắt đen chết người cực kỳ lãnh đạm, khẽ nhếch môi:

-- Lần tới, viên đạn đó sẽ xuyên thủng khuôn mặt xinh đẹp này, vì vậy, đừng nên sơ suất, tôi cũng sẽ không sơ suất.

-- Em biết! Em biết rồi! Em biết rồi!

Chương Du Thần nghe xong thì đứng dậy, gạt chân bước đi không đoái hoài gì nữa, Chu Khuynh Cơ mất đà ngã sấp xuống, nhìn thật thảm bại. Cô ả siết chặt tay lại, móng tay đâm sâu vào da thịt đến ứa máu, nghiến răng kèn kẹt. Tại sao? Tại sao lại thất bại? Sao con tiện nhân đó còn sống sót qua khỏi, mà cô, phải hèn hạ khóc lóc cầu xin như một con chó mới bảo toàn được mạng sống?

Mày lúc nào cũng cản trở tao, ma trận cũng là mày phá, làm hỏng kế hoạch cũng là do mày, hại tao bao lần ngàn cân treo sợi tóc trước mặt Chương Du Thần. Chu Tử Đằng, tao nhất định không thể để mày tiếp tục

https://thuviensach.vn

nhởn nhơ ngoài kia, nhất định phải xé xác, phải phanh thây, phải băm vằm mày ra trả mối nhục này. Từng giọt máu đỏ rơi tí tách, khuôn mặt phừng phừng lửa hận của Chu Khuynh Cơ khiến cô ta trông dữ tợn và đáng sợ hơn bao giờ hết. Chu Khuynh Cơ gắng sức đứng dậy, mở bộ đàm liên lạc, nói với Chương Du Thần:

-- Thần! Cảm ơn anh đã cho em cơ hội, em nhất định sẽ giết chết cô ta.

-- Ai ra lệnh cô giết cô ta?

-- Sao ạ?

-- Việc cô cần làm bây giờ là hạ sát Giáo chủ Mã Đặc Nhĩ ở dạ tiệc của Y Dao. Còn Chu Tử Đằng, tạm thời không đụng đến. -- Chương Du Thần cảm thấy, Chu Tử Đằng, nhìn bề ngoài chỉ như một cô gái non nớt 20, mà đã trưởng thành và vô cùng tinh tế, đoán được đường đi nước bước của hắn, lại xử lí tình huống rất nhanh nhẹn. Người như cô, nếu để Bạch Dĩ Hiên có được, thì sẽ thêm khó khăn cho hắn. Tuy nhiên, hắn lại thật rất hứng thú, trông chờ phản ứng của cô trước những kế hoạch của hắn. Vì vậy, trước khi giết cô, nên chơi vờn một chút.

-- ... Vâng. -- Chu Khuynh Cơ nhận lệnh mà không cam lòng, tại sao, đến ngay cả Chương Du Thần cũng bỏ qua cho cô ta, như Bạch Dĩ Hiên ngày ấy, còn vứt bỏ cô không chút lưu luyến. Không ổn! Cô sẽ không giết con tiện nữ đó, mà sẽ dần dần hủy hoại nó, khiến nó sống không bằng chết. Tao không tin Falanvil C' sẽ thua dưới tay một con ả mới 20 chập chững vào đời. Quay người bước đi, đôi mắt Chu Khuynh Cơ hằn lên những tia máu độc ác, Chương Du Thần vốn chỉ yêu mỗi quyền lực, cô không thể trông cậy vào hắn ta, Bạch Dĩ Hiên tuyệt nhiên đã quay lưng với cô. Vậy, Trình Lạc Nghiêm và Lãnh Dịch Khiêm, cô không tin không thể dụ hoặc được họ!

https://thuviensach.vn

Trong căn phòng nồng nặc mùi thuốc sát trùng, Chu Tử Đằng chớp mở đôi mắt. Cô đang được truyền nước, một chân bó bột, khắp người đã được băng bó cứu chữa, tình trạng bây giờ đã ổn, cô đã thoát chết trong gang tấc.

-- Tỉnh rồi à?

Nghe có tiếng nói, Chu Tử Đằng nhổm người ngồi dậy, thì thấy Từ Lục Giai, cùng hiện trạng như cô nhưng có lẽ đã quen với việc chịu nhiều thương tích nên phục hồi khá hơn. Anh nằm cùng phòng bệnh với cô, đang ngồi đọc cuốn tiểu thuyết trinh thám "Sherlock Holmes", sau thấy cô đã tỉnh, liền ngưng đọc sách, trò chuyện cùng cô:

-- Vết thương phục hồi khá nhanh, công nghệ ở đây tiên tiến hơn nhiều. Mạc Lưu Ly hôm qua đã chuyển tới nhà cô, cô bé rất lo lắng cho cô. Tôi đã nhờ Mạc Lưu Ly trông giùm Andrew và Andreis, hai cậu bé rất kiên cường. Mặc dù còn hoảng nhưng rất nhanh liền ổn định tinh thần, sẽ tới thăm cô đều đặn hàng ngày.

-- Tôi ngất bao lâu rồi?

-- Chừng 12 tiếng, ổn cả thôi. Nghỉ ngơi cho lại sức, rồi mau trở lại làm việc, sáng nay gọi điện cho Dahlia, cô ấy kể khổ suốt 1 tiếng đấy!

Chu Tử Đằng nghe Từ Lục Giai điệu bộ than vãn nói vậy thì thật thấy hài, à, quả nhiên dạo này cô có bỏ bê công việc thật, nếu không có Dahlia phụ trợ, chắc công ty cô lung lay mất, tháng này phải tăng lương cho Dahlia mới được. Không gian phút chốc có hơi im lặng, Chu Tử Đằng thực thấy chán, không thể đi đâu, chỉ nằm yên ở đây, thực chẳng có gì làm! Thấy cô đang bứt rứt, Từ Lục Giai liền dựa người ra sau, vui vẻ bắt chuyện:

-- Chu Tử Đằng, tôi hỏi cô nhé. Giả sử cô lạc vào một hoang mạc khô cằn đã mấy ngày liền, cổ họng khô rát mà nhất định phải uống liền một li

https://thuviensach.vn

nước, nếu không sẽ chết. Vừa hay ở đó xuất hiện hai li nước, một li nước lã bẩn và một li nước hoa quả đã hư thiu, cô sẽ chọn uống li nào?

-- Mặc dù tôi rất ghét dơ bẩn, nhưng lúc cấp bách sống còn như thế thì phải chọn uống li nước lã đó rồi.

-- Ai nha, cô thật kì lạ! Có hai li nước lại không lấy uống mà nhào chọn một li nước lã bẩn kia! -- Từ Lục Giai cười đểu nhìn cô.

-- ...

-- Còn nữa, cô rất muốn xuất viện sớm sao?

-- Chứ ở đây có gì mà lưu luyến?

-- Một mĩ nam U25 "mười phân vẹn mười"!

-- ..... -- Vô cùng tự đại! Quá mức tự kỷ! Cực kì tự kiêu! Chu Tử Đằng thầm mắng trong lòng.

Đột nhiên cánh cửa phòng bệnh mở sầm ra làm Chu Tử Đằng cùng Từ Lục Giai giật cả mình. Sau đó, cô thấy một cậu trai người nước ngoài, mái tóc nâu vàng nhìn rất quen, cậu ta hớt hải lao đến, ôm chầm lấy Từ Lục Giai, lay lay anh như lắc lư cây gậy, bù lu bù loa òa lên:

-- Giai Giai! Giai Giai! Cậu sao rồi? Cậu có bị đau ở đâu không? Mà bị thương tức là phải đau rồi! Trời ơi! Tớ hỏi sao cậu không trả lời? Cậu có bị mất trí nhớ không? Có nhớ ra tớ không? Than ôi! Giai Giai bé nhỏ của tôi, sao cậu lại thành ra cảnh này! Sao cậu không đi chết luôn đi cho rồi! Sống kiếp tàn phế thì sống làm gì!!!

Một tràng câu hỏi kèm nước mắt nước mũi tèm lem làm Từ Lục Giai bị lay lay đến điên đảo, Chu Tử Đằng thấy mà cũng tội cho Từ Lục Giai,

https://thuviensach.vn

bạn bè thật tốt, tới trù anh chết, thế mà Từ Lục Giai mặt vẫn không biến sắc, cười nói như đã quen với tính cách cậu ta:

-- Edward, mới về nước sao không nghỉ ngơi? Nghe giang hồ đồn hôm trước cậu vừa bị một trận ốm sốt lên sốt xuống, phải không?

-- Phải! Vậy mà cậu có gọi hỏi thăm tớ miếng nào đâu!

-- Tớ không hỏi han cậu bởi vì tớ biết cậu sẽ ổn. Tại bà tớ trước khi mất cũng có những triệu chứng bình thường thế thôi, vậy nên Edward à, đừng lo!

-- .....

Cái này chính là "Núi cao còn có núi cao hơn", Chu Tử Đằng nhận ra Từ Lục Giai ăn nói thực lợi hại, luôn làm người ta á khẩu nghẹn một cục tức. Nghe có tiếng cười khúc khích, cậu trai ngoại quốc quay người lại, lúc này Chu Tử Đằng mới nhìn rõ mặt anh, hai người đồng thanh hô lên:

-- A! Là anh!

-- A! Cô là cái cô gái mặc váy lục đeo kính râm xanh có mái tóc nâu đỏ và hai con mắt nâu đồng với hai cái tai đeo hai cái khuyên tai bạc ngồi chung chuyến bay với tôi hôm trước này!

Chu Tử Đằng nghe anh ta nói mà đầu chảy mấy vạch đen, có cần phải liệt kê một loạt chi tiết thế không? Từ Lục Giai thấy hai người biết nhau, chưa rõ cảm xúc gì, chỉ thờ ơ hỏi:

-- Hai người biết nhau sao?

-- Mới gặp một lần thôi. -- Edward thân thiện giơ tay ra -- Tôi xin giới thiệu lại, tôi là Edward Anderson, hân hạnh được gặp cô.

-- Tôi là Chu Tử Đằng, anh có thể gọi tôi là Wisteria.

https://thuviensach.vn

-- Ô! Cô là cái nhà thiết kế nổi tiếng lắm này! -- Edward khá ngạc nhiên, anh ít khi đọc tin tức, cứ tưởng cô gái Wisteria trẻ lắm cũng bằng tuổi anh, không nghĩ cô non trẻ đến vậy. Mà anh thấy Từ Lục Giai có lưu số cô. A hai người, có gian tình sao? Cô đừng hòng dụ dỗ Giai Giai trong sáng nhà tôi -- Haizzz Wisteria, ở chung bầu không khí với Từ Lục Giai rất ngán. Cậu ấy không nhất bọn kiêu kì thì cũng đứng nhì đám tự kỉ, hay cô chuyển phòng đi, đừng có ở gần, phiền cô lắm!

-- Ồ, chả sao đâu! Thượng tiên hạ phàm như tôi sao có thể bị phàm nhân quấy nhiễu! -- Chu Tử Đằng cũng cười nói, đây là phép thắng lợi tinh thần số một của cô!

Từ Lục Giai nghe liền ôm bụng cười phá lên, Edward cũng đơ người, cô tự kỉ cũng đâu có thua. Chu Tử Đằng vốn không thích ồn ào, nhưng nói chuyện với Edward lại rất vui, giết thời gian như thế cũng được. Dù gì cũng không làm gì cả, chi bằng đấu khẩu thế này cho đỡ chán. Hàn huyên mất một buổi chiều, Edward cũng lủi thủi ra về, Từ Lục Giai cũng phải đi xét nghiệm. Bệnh viện này thuộc sở hữu của Từ Tiêu Vũ, anh Từ đã khéo léo xoay xở, không ai phát hiện anh và cô có những vết thương hệt nhau.

Chu Tử Đằng thấy mệt, liền nằm xuống, chợp mắt một lúc. Bỗng cô nghe cửa mở ra, có lẽ là y tá, nhưng sao uy áp lại lớn đến vậy? Người đó tiến tới giường bệnh của cô, Chu Tử Đằng chậm chạp mở đôi mắt, chưa kịp định thần thì đôi môi đã bị phủ lên. Cô choàng tỉnh, nhưng đầu óc trở nên lảo đảo, người phía trước hôn cô rất mạnh, cứ cắn mút môi cô làm cô đau kêu "A" một tiếng. Nhưng tay người đó vẫn nâng đỡ cô rất nhẹ nhàng, không động tới vết thương của cô. Chu Tử Đằng không cử động được, đã cố trở mình, nhưng bị người trước mắt trừng phạt ngấu nghiến đôi môi đến không thở nổi.

Nụ hôn cuồng dã qua đi, từ môi hai người kéo ra một sợi chỉ bạc, Chu Tử Đằng thở hổn hển, lắc đầu tỉnh táo lại nhìn người đã cưỡng hôn mình lúc nãy.

https://thuviensach.vn

-- Bạch Dĩ Hiên? -- Chu Tử Đằng thực sự kinh ngạc. Bạch Dĩ Hiên vùi đầu vào hõm cổ cô, lưu lại trên đó một dấu hôn, giọng có chút tức giận nói:

-- Cười nói thật thân mật. -- Bạch Dĩ Hiên càng nghĩ lại càng tức, cô chưa từng cười tươi với anh như thế, vậy mà anh chỉ lơ là có hai ngày, liền đã có người vây quanh. Lại hẹn gặp riêng, suýt bị ám sát chết rồi, làm anh thực lo lắng, ngày qua liền phái người tới truy cùng giết tận nhóm ám sát cô. Chu Tử Đằng thực không hiểu ẩn ý lời Bạch Dĩ Hiên, anh liền cắn nhẹ lên xương quai xanh của cô

-- Á đau! Anh làm gì thế! Tránh ra, sẽ có người vào!

-- Có người vào thì sao? Hay em sợ hắn ta thấy cảnh này?

Bạch Dĩ Hiên lại nhíu mày, cúi người xuống cắn vào vành tai cô, làm Chu Tử Đằng run lên, người cựa quậy liên tục.

-- Đừng có được nước mà làm tới! Tôi la thật đấy!

-- Miễn em thích.

Và không ngờ, cô la lên thật, hét inh tai. Bạch Dĩ Hiên có chút giật mình, may mà ngoài kia anh đã thủ sẵn thủ hạ giải quyết, liền ghì cô xuống, ngấu nghiến hôn, chặn cái miệng nhỏ này lại. Chu Tử Đằng rất muốn động cho hắn vài cái tát, nhưng thương tích chưa lành, không có sức. Bạch Dĩ Hiên rời đôi môi cô ra, liền hôn nhẹ lên trán cô, lại nhớ tới tên con trai được cười nói vui vẻ cùng cô kia, có chút không vui. Hay là cô đang cố gắng tìm người mới, để quên đi người yêu cũ? Vậy sao không tới tìm anh?

-- Em còn nhớ người yêu cũ không?

-- Quên rồi, thi thoảng nhớ lại mỗi tết Thanh minh hằng năm thôi. -- Theo phản xạ, Chu Tử Đằng tưởng rằng Bạch Dĩ Hiên đang nhắc tới Ngụy Ngạo Quân, thật xui xẻo, ngày lành tháng tốt lại nhắc tới người đã khuất.

https://thuviensach.vn

Tuy nhiên câu trả lời này của cô thực khiến Bạch Dĩ Hiên hài lòng, lòng vô cùng vui vẻ thưởng cô thêm một cái hôn lên mũi.

-- Vậy với em, tôi là gì?

Chu Tử Đằng im lặng một lúc, ai đó lôi Bạch lão đại của mấy người về giùm đi, nhưng cô là cái loại người nào, sống 30 năm, cách đuổi khéo, cô có thừa:

-- Với tôi anh như là mặt trời vậy.

Bạch Dĩ Hiên nghe vậy tim như lệch một nhịp, ý nói anh rất quan trọng sao, tâm trạng vô cùng vui vẻ, toan thưởng cho cô thêm một cái hôn, đã nghe cô nói tiếp:

-- Vì vậy anh cách xa tôi 149 600 000 km được không?

Lần này Bạch Dĩ Hiên sa sầm mặt lại, Chu Tử Đằng cũng có chút giật mình, như Dahlia đã từng nói với cô: "Giám đốc, cô chỉ dễ mến khi không nói nửa câu sau." Bầu không khí giảm xuống còn âm độ, may sao có người thủ hạ ngoài cửa khẽ nhắc:

-- Bạch lão đại, đến lúc phải đi rồi.

Bạch Dĩ Hiên thở ra một hơi, nhìn lại khuôn mặt đẹp như ngọc kia, cúi người xuống hôn lên trán cô một lần nữa:

-- Có vài thứ thuốc tôi để trên bàn. Uống nó phục hồi sẽ nhanh hơn. Nhớ uống cho hết, em dám chia cho hắn ta, tôi sẽ san bằng luôn nhà hắn.

Chu Tử Đằng không biết nói sao cho phải, nhưng nụ hôn thật dịu dàng. Bạch Dĩ Hiên đứng dậy rời đi, trước khi đi, lại lưu luyến hôn nhẹ lên môi cô rồi mới dứt khoát rời khỏi. Anh ta cưỡng hôn cô mấy cái rồi nhỉ? Mới có nói chuyện thôi mà đã chạy tới tận đây hỏi cung cô, vậy ngày cô ra

https://thuviensach.vn

mắt Từ Lục Giai với tư cách bạn trai thì sẽ thế nào đây? Mà sao cô phải lo cơ chứ, nhìn lại ống thuốc trên bàn, Chu Tử Đằng chậc lưỡi, tôi mà nhanh hồi phục thì Từ Lục Giai cũng thế thôi. Vừa hay Từ Lục Giai trở về phòng, cảm thấy có gì đó là lạ, nhưng không biết lạ chỗ nào:

-- Tôi có bỏ lỡ cái gì không?

-- Anh suýt bỏ lỡ một hộp pizza cao cấp mà Từ Tiêu Vũ gửi tặng anh đấy. Hên cho anh là tôi có lòng tốt cất nó rồi.

-- Ồ, vậy cảm ơn cô nhé! Cô cất nó ở đâu thế?

-- Trong bụng.

-- ... -- Rõ ràng là đang trả đũa anh chuyện anh cười hồi chiều. Mà thôi, mọi chuyện, để mai tính, chuyện gì tới thì sẽ tới thôi.

P/s: Bạch Dĩ Hiên sau khi họp bàn xong liền trở về biệt thự, vừa bước chân vào nhà, đã thấy Bạch Sở Viên cùng Lương Kỷ Khiên khuôn mặt rất đểu giả nhìn anh. Bỗng hai người đứng phắt dậy, rất nhập tâm:

-- Bạch Sở Viên (nghiêm nghị): Vậy với em, tôi là gì?

-- Lương Kỷ Khiên (ấp úng) : À, ừm... Đối với em anh là mặt trời.

-- Bạch Sở Viên (ngạc nhiên+mừng rỡ): Sao cơ? Đối với em tôi quan trọng đến thế sao? Là mặt trời tạo nên sự sống cho thế giới em, soi sáng thế giới em?

-- Lương Kỷ Khiên (nhăn mặt): Không, ý tôi là, anh cách xa tôi một khoảng cách 149 600 000 km được không?

Kết thúc màn diễn sâu, Bạch Sở Viên cùng Lương Kỷ Khiên ôm bụng cười phá lên, Bạch Dĩ Hiên mặt đã đen lại, từ người tỏa ra sát khí đằng

https://thuviensach.vn

đằng, đám thủ hạ theo sau im thin thít không dám hó hé một tiếng, chỉ có hai kẻ kia chưa thấy quan tài chưa đổ lệ còn cười to hơn:

-- Hahahahaha! Sống 30 năm, giờ tôi mới biết bệnh hoang tưởng tồn tại thật!

-- Chị dâu thật cứng rắn! Tôi thích! Tôi thích!

Mặc cho hai kẻ ngốc đó cười, Bạch Dĩ Hiên chỉ lạnh nhạt quay người trở về phòng. Sáng hôm sau, Lương Kỷ Khiên cùng Bạch Sở Viên đang tập trung làm nghiên cứu trong phòng thí nghiệm, bỗng một người thủ hạ hớt hải chạy vào:

-- Lương thiếu chủ! Bạch thiếu chủ! Hai cái xe riêng của hai người bị phá tanh bành rồi!

-- Cái gì cơ! Kẻ nào gan lớn đến thế! -- Lương Kỷ Khiên nghe mà choáng cái đầu, cái xe Maserati triệu đô của anh, kẻ nào chán sống đến thế?

-- Chết tiệt! Sống đủ rồi nên muốn chết sao? Dám phá nhà bổn thiếu! Còn không mau giết hắn! -- Bạch Sở Viên lửa giận đùng đùng, chiếc Ferrari mà anh thích nhất, cũng có kẻ lớn mật động tới?

-- Nhưng... nhưng... Chúng thuộc hạ không dám ra tay....

-- Nuôi một lũ vô dụng sao? Kẻ xâm phạm rành rành như thế còn không dám xuống tay? -- Bạch Sở Viên thực tức giận quát.

-- Là kẻ nào? -- Lương Kỷ Khiên xót ruột gào lên, Maserati tiền triệu của anh....

-- Là... là Bạch lão đại đích thân cho người phá đi... ngài đang ngồi điều khiển thủ hạ ngoài đó... Bạch thiếu chủ, Lương thiếu chủ có muốn ra gặp không?

https://thuviensach.vn

-- .....

-- .....

Đừng bao giờ quên Bạch Dĩ Hiên là một lão đại lãnh đạm vô tình! Sau chuyện này, ai ai cũng khắc cốt ghi tâm một điều:

1. Chọc tới Bạch lão đại, hậu quả sẽ rất thảm.

2. Nếu lỡ chọc, hãy xem lại điều số 1

https://thuviensach.vn

TỬ ĐẰNG KHÔNG NỞ LẦN HAI - KHÔNG CÒN LÀ NỮ PHỤ

Ka La Ra

dtv-ebook.com

Chương 35: Tử Đằng_ Nhà Họ Bạch Có Cặp Song Sinh

CHAP 35.5:

Nơi ấy mình con trong bóng tối

Nơi này ánh sáng giấu ở đâu?

Tôi có mọi thứ mà người khác mơ ước, sinh ra đã nắm sẵn quyền lực của cải, chào đời đã có kẻ cung phụng chăm nom. Tôi thích cái cảm giác mỗi sáng mẹ sẽ âu yếm gọi tôi dậy, thích cái cảm giác mọi người phải luồng cúi trước tôi, bởi vì tôi, là con trai của Bạch Kỳ Sơ, bởi vì tôi, là Đệ nhất thiếu gia của nhà họ Bạch - Bạch Sở Viên.

Nhưng mọi thứ thật giả tạo, đó là thứ duy nhất tôi không thích. Mẹ tôi, tôi ghét nụ cười của bà, sao bà lại nhìn tôi bằng ánh mắt đau thương đó, sao lại cười với tôi nụ cười khổ sở đến thế? Còn cha tôi, một người có quyền thế cao mà bất cứ đứa con nào cũng thèm khát có được người cha như vậy. Nhưng thực nực cười, ông ta còn chẳng nhớ tên tôi hay chỉ gọi lấy dù chỉ một lần, điều ông ta quan tâm duy nhất là mẹ, như thể bà là sự tồn tại duy nhất trên đời.

Và cũng bi hài làm sao, ông không nhận ra ư, trong mắt bà không phản chiếu bóng hình ông. Tôi ghét thấy cảnh họ cười nói thân mật, người ngoài nhìn vào thì ngưỡng mộ gia đình hạnh phúc của tôi, còn tôi lại coi đó như một sự mỉa mai. Mẹ tôi nhìn cha tôi bằng một ánh nhìn trìu mến, tha thiết, nhưng không phải cho ông. Còn ông, chỉ lẳng lặng cười khổ và chấp

https://thuviensach.vn

nhận niềm vui giả dối này, tôi thấy thật đáng chán! Tôi sống trong một khung trời rộng lớn, nhưng trống rỗng. À không, tôi không đơn độc, bởi vì tôi còn có một "tôi" khác, dưới kia.

Mẹ tôi hát rất hay, giọng bà rất trong, hợp với những bài Thánh ca. Nhưng có quá buồn cười không, khi mà trong thế giới tối tăm đến bất tận này, người lại hát Thánh ca!? Cho ai? Cho những linh hồn tội lỗi ngoài kia ư? Nhưng tôi cũng không quan tâm lắm, mẹ tôi bảo bà hát để cứu rỗi linh hồn những kẻ tội đồ, mà tôi nghĩ họ chẳng còn linh hồn để mà cứu rỗi nữa. Và cả bà cũng vậy, hát cho họ, đúng hơn là hát cho chính bà, người phụ nữ lạc lối.

Tôi rất tò mò, mỗi đêm, sau khi bài Thánh ca đã hết, khi tôi đã yên giấc nồng, bà sẽ rời khỏi phòng, lẳng lặng đi đến một mật thất rất u tối, tôi đã lén dõi theo bà, mon theo con đường hầm đó, nhưng cánh cửa đóng lại rất nhanh, tôi không thể nào vào được, cũng chẳng thể thấy được bên trong. Nhưng tôi nghe thấy tiếng gào thét của mẹ, và cả tiếng van cầu của một cậu bé khác. Tôi thực rất sợ hãi, tiếng thét rất thê lương, và cũng thật ảm đạm. Vì vậy tôi đã chạy đi, rời xa mật thất đáng sợ đó, trở lại phòng mình và vờ như đã ngủ, nhưng tiếng la của thằng bé đó cứ ám ảnh tôi.

Điều khiến tôi kinh ngạc là mỗi tối bà sẽ đến mật thất u ám đó, và sáng hôm sau bà sẽ lại tươi cười đón ngày mới cùng tôi. Bà rất đẹp và rất hiền dịu, nhưng bà khiến tôi sợ hãi, có đôi khi, bà không phải là mẹ của tôi, mà bà là một người khác. Bà không phải mẹ tôi, mà là một ai đó tôi không biết, bà đã thay đổi, hoặc là bà chưa từng thay đổi, bởi vì, trên đời này, đã không còn Hạ Nhược Tuyết - đóa hoa huệ tây thanh cao của ngày xưa, đã không còn mẹ tôi.

Và tôi bắt đầu lo lắng, những kẻ xung quanh cúi đầu trước tôi nhưng tôi thấy họ nhìn tôi bằng ánh mắt lăm le và thèm muốn, những con người xa hoa chúc tụng tôi, nhưng trong lời nói chất đầy phẫn hận và đố kị. Mẹ tôi yêu thương tôi, nhưng bà vuốt ve tôi bằng đôi bàn tay rươm rướm máu

https://thuviensach.vn

ai đó, tất cả thật giả dối, thật hèn mọn, thật khiến tôi, muốn hủy hoại tất cả bọn chúng! Ngày hôm đó là ngày cha tôi trở về, bữa tối vẫn ngon và đầy ắp "hạnh phúc" như nó phải thế, và khi đêm đã khuya, khi cha mẹ tôi tận hưởng một ngày của họ, tôi đã rón rén xuống mật thất, không quá khó để bẻ khóa mật mã.

Mật thất ẩm ướt và tối đen như mực, rong rêu bám đầy vách, chúng nhơm nhớp dính vào tay tôi. Thỉnh thoảng có vài ánh đèn ở phía dưới xa xa, chập chờn... chập chờn... Bỗng, tôi cảm thấy như có một luồng gió lạnh phả vào gáy tôi. Không, đó không phải là gió... đó là hơi thở người.

Tôi sợ hãi tột độ, kẻ đó đến gần tôi không một tiếng động, gã gầy tong, người xơ xác, đôi mắt sâu hoắm vô hồn, thấy cả hốc mắt lõm vào, làn da nhợt nhạt, đứng đối diện tôi, nhìn chằm chằm. Tôi thực sự rất hoảng loạn, tôi trách bản thân đã không chịu mang theo vũ khí phòng thân. Nhưng khoan đã, đây chẳng phải Alexander, bác sĩ riêng của Bạch gia sao? Tôi thấy ông ta trong ảnh những người làm của gia tộc, ông ta chẳng phải đã chết cách đây 7 năm rồi sao?

Rồi bỗng tôi nghe tiếng bước chân rất nặng, cả tiếng súng vang lên trong vỏ giắt ngang lưng, họ có vũ khí, họ là người canh chừng mật thất này sao? Tôi lại thêm một phen hoảng sợ, đây là bí mật mà mẹ tôi giấu kín, chắc nó chẳng tốt đẹp là bao, bà đang giấu thứ gì? Khi tiếng bước chân rầm rập đầy nguy hiểm đến gần, tôi nghe trống tim đập thình thịch, rồi đột nhiên, gã bác sĩ giương đôi bàn tay gầy trơ xương của gã, bịt miệng tôi lại, rồi lôi tôi đi. Tôi giãy giụa, nhưng những ngón tay gầy gòm xương xẩu của gã bấu mạnh vào tôi, tôi cảm thấy rất đau, chẳng lẽ tôi sẽ chết ở đây sao?

Nhưng không, gã đưa tôi tránh xa đám cai ngục, rồi đi sâu xuống dưới một cái ngục nhỏ mốc meo, ngửi được cả mùi rong. Nhưng đây là nơi duy nhất có cửa thông gió, không khí thoáng hơn nhiều, và nhìn chung quanh, cũng sạch sẽ hơn, có lẽ có người dọn dẹp. Gã thả tôi ra, tôi toan chạy, nhưng lại nghe tiếng của một cậu bé:

https://thuviensach.vn

-- Ai vậy? Mang nước đến rồi sao?

Tôi đứng chôn chân tại đó, giọng nói này, là thằng bé với tiếng la thất thanh đã ám ảnh tôi, tôi không nhúc nhích nổi. Rồi đột nhiên gã bác sĩ huých nhẹ vai tôi, giờ tôi mới nhận ra ông ta không thể nói, tôi dùng hết can đảm bước lại gần, nhìn cậu bé đó qua song sắt. Nó mặc bộ đồ cũ mà tôi đã bỏ đi, nó rất gầy, làn da thiếu đi huyết sắc, đầu tóc rũ rượi, khắp người nó toàn những vết bầm tím, có cả máu rơm rớm trên quần áo.

Nó nằm trong một cái ngục lót rơm khô, nhìn nó như rất mệt, và rất đau. Tại sao nó lại bị nhốt ở đây? Không hiểu sao nhìn thấy nó, tôi lại dấy lên nỗi thương xót chưa từng có, giống như nó là chính tôi đang nằm thoi thóp ở đó vậy. Tôi tiến lại gần, ngồi thấp xuống để nhìn rõ mặt thằng bé đấy.

-- Để nước ở ngoài. Tự lấy được.

Tôi bàng hoàng. Nó có khuôn mặt y hệt tôi, dù khuôn mặt nó nhem nhuốc, nhưng nó rất giống tôi. Nó cùng tôi chẳng khác nhau là mấy, luận về vóc dáng hay tướng mạo, có hay chăng sự khác nhau là tôi mặc trên mình bộ đồ hàng hiệu mới toanh, còn nó khoác lên mình bộ áo cũ rách. Tôi vô cùng hoảng sợ, tay chân tôi run run, mặt tôi cắt không còn một giọt máu. Nó là ai, sao nó lại ở đây, sao nó lại giống tôi đến thế, sao mẹ tôi giấu nó ở đây, sao ở dưới này có một cái ngục? Hàng loạt câu hỏi bủa vây trong tôi, tôi choáng đi, rồi gã bác sĩ túm tôi dậy, tôi nghĩ gã đã thấy sự hoang mang của tôi.

Gã kéo tôi ra một góc khuất sau đó, rồi gã chỉ tôi ngồi xuống và viết lên lòng bàn tay tôi.

"Cậu có biết chữ không?"

-- Có. - Tôi trả lời.

https://thuviensach.vn

"Vậy giờ hãy cố gắng cảm nhận, tôi sẽ kể cậu nghe về những chuyện mà mọi người chưa bao giờ được biết."

Mất cả một đêm để gã "kể" tôi nghe tất cả những sự thật, khi ánh mặt trời đầu tiên chiếu qua cửa thông gió, tôi biết tôi phải mau trở về. Bác sĩ Alexander - chính xác là vị bác sĩ riêng mà tôi đoán - đưa tôi ra khỏi mật thất an toàn. Thật giả dối, mọi thứ. Tôi ngoái nhìn lại căn ngục lần cuối, nó, là thật, nó là một nửa sinh mạng kia của tôi, tôi đã hứa với bác sĩ Alexander sẽ đưa ông trở ra.

Sáng hôm ấy, vẫn là kẻ hầu người hạ ra ra vào vào săn sóc, vẫn là người mẹ với nụ cười hiền hậu trên môi, cha tôi còn chẳng biết tôi đứng đó, mọi sự chú ý đặt trên người của bà, ân cần dìu bà xuống ăn sáng, tôi chán ngấy cảnh tầm thường này. Và tôi, bỗng nghĩ tới một điều rất thú vị, sẽ ra sao, nếu mọi thứ thay đổi nhỉ?

.....

-- Mẹ à, người không cần phải cười, nếu người đang khóc. Và người cũng chẳng cần phải sống, nếu người muốn ra đi.

.....

Cái đêm tôi mỉm cười nói với bà hôm đó, tôi đã không thấy bà trở lại vào ngày mai. Chúc mừng người, giờ thì người đã có sự giải thoát mà người muốn. Đám gia nhân bắt đầu nháo nhào lên, thật ồn ào, nhưng xem kìa, họ gặp nhau thì hỏi tung tích mẹ tôi, chứ chẳng có gì gọi là sốt sắng cả, lũ người này, đáng lẽ nên tận trung với chủ cho đến phút chót chứ!

Vì vậy, tôi đã kể chuyện này lại với ông, ông có vẻ sửng sốt khi nghe tin này, nhưng ông đã ra tay xử lí thật nhanh. Không mất khá lâu để tìm thấy ngục thất, thủ hạ của ông đã tìm ra xác mẹ tôi, đã phát hiện ra vị bác sĩ cùng những người hộ sinh mất tích đột ngột ngày xưa. Cái chết của mẹ tôi được giấu nhẹm, an táng trong âm thầm, dù gì mẹ tôi trước kia cũng chẳng

https://thuviensach.vn

hay đi ra ngoài, vì vậy cũng chẳng ai tò mò chuyện không thấy bóng dáng mẹ tôi, để cho cha tôi vững tâm mà tham chiến. Cuộc sống mới thật khiến tôi thích thú!

Sau hai ngày an bài mọi chuyện ổn thỏa, đây là ngày tôi được đường đường chính chính gặp lại người anh em sinh đôi của mình. Lần đầu tiên, tôi gặp anh trai xấu số của mình, anh ta rất trầm lặng, hầu như chẳng nói tiếng nào trong suốt bữa ăn, tôi cứ tưởng anh ta sẽ sợ hãi, hay chí ít ra là buồn bã tột độ, nhưng anh ta lại rất lạnh lùng, như mọi thứ bên ngoài chẳng có gì ảnh hưởng nổi mình. Tôi có cảm giác thua kém, ngay cả khi khoác lên mình tấm áo rách rưới, ánh mắt anh ta vẫn thật kiêu ngạo và lãnh đạm, phong thái của một kẻ thống trị, đôi con ngươi vô tình như cha tôi, thật khiến người ta không thể coi thường.

-- Tên là gì? -- Tôi vẫn cảm thấy chưa quen dù đã chuẩn bị sẵn tinh thần, ngoài diện mạo giống nhau ra, tôi thấy cả hai khác nhau một trời một vực.

-- Không biết.

Tôi quên mất một điều rằng nửa kia song sinh của ta đã sống trong bóng tối 7 năm, chẳng được dạy bảo hay chỉ dẫn gì. Mặc dù bác sĩ Alexander có học thức, nhưng cũng thật khó khăn với người câm để dạy một đứa trẻ hoàn toàn không biết gì và chẳng có phương tiện gì để học. Cánh cửa sảnh mở ra, ông tôi bước vào, uy nghiêm và oai nghị, tất cả gia nhân mới cung kính cúi chào, anh ta có vẻ hơi ngạc nhiên khi thấy ông, ánh mắt có một chút gượng gạo, có lẽ trong hai ngày qua, anh ấy đã gặp được ông, và ông đã nói điều gì đó. Ông vẫn giương đôi mắt lạnh nhạt nhìn anh ta, mở miệng nói:

-- Tên cháu là Bạch Dĩ Hiên. Từ nay cháu là Đại thiếu gia của Bạch gia. Khắc cốt ghi tâm một điều, cháu không có mẹ, mẹ cháu đã bỏ cháu ở

https://thuviensach.vn

trại mồ côi, và cháu được chúng ta nhận về. Trong một tuần, hãy học hết tất cả các lễ nghi, cuối tuần sau sẽ có tiệc ra mắt.

Nói rồi, ông quay người đi, tôi cũng hơi bất đắc dĩ nhìn anh ta, tôi không phân bì chuyện anh ta được làm Đại thiếu gia, tôi chỉ suy nghĩ về lời nói của ông, nói như vậy, chẳng khác nào khiến anh ta được coi là "con riêng"? Bạch Dĩ Hiên, chỉ lẳng lặng.

Bạch Dĩ Hiên học rất nhanh, chỉ trong một tuần đã học được hết gần 1 phần tư lượng kiến thức tôi được dạy suốt mấy năm qua. Tại bữa tiệc, Bạch Dĩ Hiên được giới thiệu với đông đảo tầng lớp thượng lưu về thân phận của mình, có vài đứa trẻ khác đã tỏ ra dè bỉu, coi thường Bạch Dĩ Hiên. Nhưng khi chúng bắt gặp phong thái lãnh đạm mà cao ngạo của anh, một phong thái tiềm tàng của người lãnh đạo, bọn chúng im bặt, và sự e sợ hiện lên trên khuôn mặt chúng. Anh ta thể hiện rất tốt, từ tướng đi, cử chỉ đến ánh mắt, đều vô cùng đẳng cấp và uy nghi, tôi có nét giống mẹ, còn Bạch Dĩ Hiên, như đúc từ một khuôn với cha tôi, đều có khí chất khiến kẻ khác phải dè chừng.

-- Bạch Dĩ Hiên, anh thấy sao?

-- Về chuyện gì?

-- Mọi thứ.

-- Ổn.

Bạch Dĩ Hiên đã chịu nói chuyện với tôi, có lẽ tôi là người duy nhất anh tiếp xúc cho đến giờ. Anh là người rất kiệm lời, lại luôn mang một bộ dáng bất cần kiêu ngạo, tôi không biết anh ta luyện ở đâu ra cái tư chất này trong suốt 7 năm liền tách biệt với thế giới bên ngoài. Rồi Bạch Dĩ Hiên nhìn về phía cái ghế được đặt chỗ cao nhất, chiếc ghế trang hoàng cực kì tinh xảo và sừng sững ngạo nghễ, chỉ thích hợp cho những kẻ đứng đầu.

https://thuviensach.vn

-- Chiếc ghế cho ai? - Bạch Dĩ Hiên đột nhiên hỏi tôi.

-- Cho Lão đại.

-- Lão đại?

-- Là người đứng đầu Hắc đạo. Nắm giữ quyền lực tối cao nhất, điều khiển thế lực Hắc đạo. Cha chúng ta, sắp ngồi lên chiếc ghế đó rồi.

-- Không phải cha tôi.

Bạch Dĩ Hiên chỉ lạnh lùng quay người bước đi, sau hôm đó, anh ta học rất cật lực, tiếp cận với nhiều kiến thức, lại tập trung rèn luyện kĩ năng bắn súng và các kĩ năng cần thiết khác khi hành động trong Hắc đạo. Không lâu sau, anh ta đã theo kịp tôi. Cha tôi thanh tẩy Hắc đạo mất 7 năm, lại phải mất thêm 4 năm dàn xếp mọi chuyện và củng cố quyền lực. Lúc ông hoàn tất đăng cai vị trí Lão đại, cũng là lúc ông trở về.

Cũng là lần đầu tiên Bạch Dĩ Hiên gặp cha. Tôi vốn để hai người họ có thời gian, nhưng ông tôi đã truyền tín hiệu, nói cha đang mất khống chế. Sao tôi lại quên nhỉ, Bạch Dĩ Hiên đã kết liễu mẹ, ông hẳn là không thể bỏ qua rồi. Vì vậy, tôi thở dài mệt mỏi, cầm súng lên, đẩy cửa phòng bước ra đại sảnh nơi mọi người đang chào đón cha tôi trở về. Một viên đạn.

Anh trai theo ông nội huấn luyện, bỏ ra 13 năm để trang bị kỹ năng. Và trong thời điểm đó, Hắc đạo cực kì rối ren vì chiếc ghế Lão đại mà Bạch Kỳ Sơ cất công giành được vẫn để trống. Khỏi phải nói, có rất nhiều kẻ dòm ngó, và đó cũng là cơ hội tuyệt vời để Chương gia lấy lại quyền lực trước kia. Trong thời gian đó, ông nội lên làm Lão đại, và sau 13 năm khổ luyện, cộng thêm 2 năm củng cố và nâng cấp lại thế lực, Bạch Dĩ Hiên, bây giờ đã 26 tuổi, tiếp nhận vị trí đó.

Còn tôi cùng anh họ Lương Kỷ Khiên, tập trung nghiên cứu cho Bạch gia. Chuyện năm xưa đã bị vùi lấp, chỉ có bác sĩ Alexander biết, nhưng ông

https://thuviensach.vn

ta sẽ không dám hó hé dù chỉ một tiếng, vì con gái của ông, hay tôi phải gọi là mợ, là mẹ của Lương Kỷ Khiên, và hẳn ông ta sẽ không muốn cháu trai mình bị tổn hại.

Tôi cũng ít gặp Bạch Dĩ Hiên vì chế độ huấn luyện của anh trai rất hà khắc, hầu như vắt kiệt sức lực. Đặc biệt là dưới sự huấn luyện nghiêm khắc của Tiêu Bách - thủ hạ nhất đẳng của cha tôi, nhưng ít ra bên cạnh anh trai còn có Tiêu Khiết, anh có lẽ sẽ không buồn chán đâu. Tôi rất tự hào về anh, với tư cách là một người em trai, 20 năm qua, anh đã làm rất xuất sắc. Bây giờ anh trai đã là Bạch lão đại, lãnh đạm, vô tình và quyết đoán.

Cho tới khi cô ta xuất hiện. Anh trai tôi, đã bắt đầu biết yêu. Tôi đã tức giận nói với ông nội về chuyện này, nhưng anh không hề xao nhãng việc trong Ám đoàn, vì vậy tôi không thể phàn nàn. Nhưng anh ta đã trở nên ôn hòa hơn, ánh mắt anh trai nhu tình hơn mỗi khi thấy cô ta. Trước kia, với anh, phụ nữ chỉ là công cụ để phát tiết, anh hoàn toàn không coi trọng họ. Nhưng từ khi có cô ta, Bạch Dĩ Hiên bắt đầu suy nghĩ nhiều hơn, mọi quyết định của anh luôn xét nét về sự an toàn cho cô gái đó một cách rất khéo léo, tôi sợ một ngày anh ta sẽ buông súng vì cô ta.

-- Bỏ cô ta đi! Cô ta không dành cho anh! Anh điên rồi!

-- Tại sao lại bắt tôi từ bỏ trong khi tôi có thể níu giữ!? Tôi có thể buông xuôi mọi tất cả, nhưng cô ấy thì không thể, bởi cô ấy hơn cả tất cả của tôi!

-- Anh nghĩ rằng anh có thể cho cô ta tất cả mọi thứ trên đời sao? Lòng tham của phụ nữ là vô đáy, rồi cô ta sẽ trở mặt với anh!

-- Sao tôi phải quan tâm chứ? Tôi không thể cho cô ấy tất cả mọi thứ trên đời, nhưng tôi có thể cho cô ấy tất cả mọi thứ của tôi.

.....

https://thuviensach.vn

-- Bạch Dĩ Hiên sao? -- Bạch Thừa Húc nhàn nhã dựa vào ghế, nhả ra một ngụm khói trắng mờ ảo, nhìn Tiêu Bách, trả lời -- Phải, ta lẽ ra phải trao ngôi vị Lão đại cho Bạch Sở Viên, bởi thằng bé, không giống Bạch Kỳ Sơ. Nhưng Bạch Dĩ Hiên lại khác, nó rất giống con trai ta. Nó lạnh lùng, nhưng mềm yếu, ta nghĩ rằng, ngôi vị Lão đại khắc nghiệt này sẽ khiến nó vô tình hơn, sẽ khiến nó máu lạnh hơn. Nhưng ta đã lầm.

Bạch Thừa Húc nheo đôi mắt già nua mệt mỏi, thở dài:

-- Cho đến phút cuối cùng, "Bạch Kỳ Sơ", mãi mãi rung động vì "Hạ Nhược Tuyết"....

https://thuviensach.vn

TỬ ĐẰNG KHÔNG NỞ LẦN HAI - KHÔNG CÒN LÀ NỮ PHỤ

Ka La Ra

dtv-ebook.com

Chương 36: Tử Đằng_ Ra Mắt

CHAP 36:

-- Váy dạ hội đẹp quá! Đã nghe tiếng tăm của chị, giờ mới được thực sự chiêm ngưỡng, quả xứng danh Nhà thiết kế Wisteria top 5 thế giới nha!

-- Vậy mới xứng đáng đồng tiền em bỏ ra chứ!

Chu Tử Đằng lòng thực thấy yên tâm khi Chương Y Dao có biểu hiện vui thích như vậy với chiếc đầm mà cô thiết kế. Chương Y Dao không sống chung ở biệt thự Chương gia mà chuyển ra riêng sống, vì vậy cô có thể đến gặp Chương Y Dao dễ dàng. Nhưng dù gì cũng là nhi nữ của gia tộc họ Chương, Chương Y Dao vẫn có nhiều thủ hộ bảo vệ đứng canh ở ngoài, làm cô không thể đường đường chính chính gặng hỏi thêm thông tin. Nhờ có thuốc Bạch Dĩ Hiên đưa cho mà vết thương rất nhanh khép miệng, khi đã đỡ hơn, cô liền trở lại làm việc, sáng hôm nay liền tới căn hộ của Chương Y Dao giao váy áo. Nếu như cô làm hài lòng cô bé này, vậy thì cô có thể nhân lúc tâm trạng Y Dao đang cao hứng mà xin thêm vé đôi, thuận lợi gia nhập bữa tiệc cùng Từ Lục Giai. Chu Tử Đằng đăm chiêu tính toán, còn Chương Y Dao thì đã vui vẻ thay xong váy áo. Chiếc đầm được thiết kế rất cầu kì và phá cách. Mọi họa tiết đơm thêu đều cực kì tinh xảo, từ chất liệu cho đến vải may trang trí, chiếc đầm đếu hoàn hảo và toát lên một đẳng cấp hoàn toàn.

Chiếc đầm lấy tông chủ đạo là màu xanh lam, thân váy phồng to xòe như như cánh hoa nở tạo cảm giác bắt mắt, càng làm tôn lên thân trên nhỏ

https://thuviensach.vn

nhắn của Chương Y Dao. Đây là một phong cách rất khác lạ, khiến Chương Y Dao thích thú. Đảm bảo đêm nay cô sẽ là nhân vật nổi bật nhất, như vậy mọi người sẽ còn nhớ cô là tiểu thư nhà họ Chương đó cũng là điều Chu Tử Đằng hướng tới, Chương Y Dao thu hút được sự chú ý thì cô càng dễ hành động.

Còn đang mải lo nghĩ thế nào để có tấm vé vào sảnh trong tối nay, Chương Y Dao đã đi tới bên kệ sách, từ trong đó rút ra hai tấm vé, bước tới đưa cho Chu Tử Đằng.

-- Cho chị này. -- Chương Y Dao cười rạng rỡ.

-- Gì cơ?

Chu Tử Đằng thực sự quá bất ngờ, vé dự tiệc Chương gia đâu phải nói có là có được, cô còn đang suy nghĩ nhức óc chuyện kiếm được vé đôi, Chương Y Dao đã đưa trước mặt cô thứ cô cần rồi:

-- Em coi chị là bạn của em, vì vậy, em muốn chị đến dự sinh nhật của em. Đây là vé đôi, suốt buổi tiệc em có thể không trò chuyện với chị được, cho nên, chị hãy dẫn thêm một người nữa để khỏi lạc lõng. Em rất mong sự hiện diện của chị tối nay.

Nói xong, Chương Y Dao cười híp mắt, khóe miệng có nở hạt gạo rất dễ thương, ánh mắt thật sự thuần khiết, không pha nhúng hỗn tạp trần gian. Thật không thể nghĩ Chương Y Dao thanh thuần lại là con gái Chương gia quỷ quyệt, cô bé chẳng biết gì cả, hận thù ganh ghét, đổ máu giết nhau, Chương Y Dao hoàn toàn không quan tâm đến, vẫn cứ vô tư, trong sạch như đóa sen giữa bùn vậy. Chu Tử Đằng nghĩ lại, lúc nãy mình còn đang suy nghĩ tính kế lợi dụng cô bé, thật thấy mình có lỗi. Cô phải xem lại cách sống của mình rồi:

-- Cảm ơn em, Y Dao. Chị nhất định sẽ tới dự!

https://thuviensach.vn

Màn đêm mở ngàn con mắt sáng lung linh rọi xuống, ánh trăng ngà cũng nghiêng người xuống muốn xem quang cảnh bữa tiệc xa hoa tối nay. Dinh thự Chương gia rộng vô cùng, bài trí cực kì cầu kì và xa xỉ, hệt như phong cách một lâu đài thời Âu cổ kính cẩn cao nghiêm mà đầy ảo mị.

Dinh thự hàng tỷ sừng sững đến choáng ngợp, hoa viên trải rộng ngút ngàn, tượng đá oai nghi trang hoàng, thủ hạ bảo vệ đi lại canh chừng nhiều vô kể, khách khứa nườm nượp ra vào, người người váy áo lộng lẫy nói cười rộn ràng, ồn ào mà vẫn không che được cái không khí nguy hiểm, ma mị vốn có nơi nhà họ Chương.

-- Đẳng cấp thật khác! -- Từ Lục Giai ngó xung quanh rồi khẽ cười.

-- Đừng có mà lo ngắm nghía! Tập trung vào việc chính đi! -- Chu Tử Đằng bực bội nói, cô thì lo đến muốn rớt tim ra ngoài, còn hắn thì cứ một bộ dáng vô sự như thế.

-- Giám đốc, cô có chắc là... muốn dự không? -- Dahlia rụt rè nói, thật sự ngửi được cái mùi nguy hiểm khi bước qua cánh cổng này! Chu Tử Đằng liếc nhìn Dahlia, sợ cũng phải thôi, không biết thế nào mà Từ Lục Giai lại moi ra được một tấm vé đơn, vừa hay Dahlia rất thạo công nghệ bẻ khóa vì đã tham dự đợt huấn luyện quân sự trước kia. Dahlia là trẻ mồ côi, may được bà ngoại cô là Weigela Daisy đem về gia tộc Esmeé nuôi nấng. Trước khi mất, bà muốn Dahlia chăm sóc cho Wisteria, mang ơn bà, nay Dahlia không thể để Chu Tử Đằng gặp nguy hiểm, đành tận dụng chiếc vé đơn của Từ Lục Giai đi theo cô. Lúc đi thì bừng bừng quyết tâm, đến nơi rồi thì chân lại nhũn ra, vậy mới nói, uy áp của Chương gia thật lớn.

-- Muốn con cá cả phải thả câu dài. Đi thôi! -- Từ Lục Giai quay xuống ai ủi hai người đẹp, ung dung đưa vé cho quản gia nhà Chương.

"Đúng là điếc không sợ súng!", Chu Tử Đằng thầm mắng.

https://thuviensach.vn

Bước vào đại sảnh Chương gia, vì đây không phải là lần đầu tiên dự bữa tiệc lớn nên Chu Tử Đằng không thấy lạ, Từ Lục Giai tính tình đã sẵn tự tin nên không mấy để ý một hiện tượng lạ - đó là tất cả khách mời đều đổ dồn ánh mắt về phía hai người. Chỉ có Dahlia bẽn lẽn đi phía sau mới thấy rõ, Từ Lục Giai anh tuấn, dù không xuất thân từ một gia tộc có tầm vóc nhưng không hiểu sao từ người vẫn toát lên phong thái rất tiêu soái. Luận về dáng đi hay tướng mạo, đều khiến các nàng tiểu thư trong sảnh phải liếc nhìn:

-- Ai vậy? Anh chàng ấy lạ quá!

-- Nhưng rất điển trai. Nhìn thật phong độ, sao trước giờ tôi chưa gặp anh ấy!?

-- Người ta hảo soái như vậy, ưu nhã như vậy, chỉ có bữa tiệc lớn này mới đúng đẳng cấp để chàng trai ấy đến dự thôi! Thật may mắn!

Từ Lục Giai quả thật hào hoa đến chết người, chỉ có bà cô già nào đó đã miễn nhiễm với trai đẹp nên mới thờ ơ thôi. Mà nói đến Chu Tử Đằng, hôm nay cô cũng mê hoặc không kém. Vẫn một bộ dáng thanh lịch, vẫn một tư chất quí phái khiến kẻ khác phải ghen tị, hôm nay cô khoác lên mình chiếc đầm đen cúp ngực gợi cảm, tóc xoã dài bồng bềnh, nhìn như một công nương kiêu sa, cao quí, đốt cháy tất cả mắt đàn ông đêm nay.

Từ Lục Giai cùng Chu Tử Đằng, nam thanh nữ tú, thật khiến kẻ khác phải trầm trồ nhìn không rời mắt. Chu Tử Đằng cũng rất biết lựa, chọn chiếc đầm lộng lẫy màu tối trái màu với Chương Y Dao, điểm nét cho Chương Y Dao, dù cũng một tông lạnh như các quí tiểu thư khác nhưng vẫn vô cùng nổi bật.

Dahlia lẽo đẽo đi đằng sau, thực hối hận, biết chi đừng đến, cô như đang làm nền cho họ vậy!

https://thuviensach.vn

Thấy Chu Tử Đằng cùng Từ Lục Giai khoác tay đi vào, mọi người liền xì xào bàn tán:

-- Coi kìa! Coi kìa! Quả nhiên lẳng lơ vẫn là lẳng lơ! Không biết còn giấu bao nhiêu đàn ông!

-- Còn nghe nói tốt đẹp lắm! Hóa ra mèo vẫn hoàn mèo. Chả biết cô ta dụ dỗ kiểu gì, đến hồi mấy anh của thành phố này cô ta gom hết!

-- Phải! Tưởng thế là hay sao? Lần đầu là Trình thiếu, sau đến Bạch thiếu, giờ lại đến vị thiếu gia này! Tôi phải trông nom bạn trai tôi mất, nếu không lại có người la liếm! -- Nói rồi mấy cô nàng liền cho là hay, cười khúc khích.

Từ Lục Giai làm trong tổ hình sự đã lâu, tai vốn thính, liền nghe rõ mồn một những lời nói ác ý của các cô gái mang vẻ ngoài xinh đẹp. Liền cúi người xuống thủ thỉ vào tai Chu Tử Đằng, động tác quyến rũ này làm các cô gái chết mê chết mệt, hai người thực diễn như một cặp tình nhân thân mật:

-- Cô nhiều tai tiếng quá nhỉ! Có muốn tôi nói vài câu không!? -- Từ Lục Giai khẽ cười, nói về độ độc mồm, anh mà đứng nhì thì chẳng có ai xưng nhất. Đừng trêu chọc con trai cung Ma Kết chứ! Chu Tử Đằng thầm nghĩ, Từ Lục Giai có giới hạn riêng của Từ Lục Giai, đằng nào cũng phải tách nhau ra thăm dò, nhân cơ hội này chia ra cho đỡ gây chú ý.

-- Được! Tùy anh, nhớ giữ liên lạc.

Điệu nhạc hòa tấu du dương vang lên, mọi người bắt đầu nhập tiệc. Dahlia liền nghiêm túc đi xung quang sảnh thăm dò, Từ Lục Giai có nói với cô trong đại sảnh có một bức tranh vẽ thủy tổ của nhà họ Chương, mà nếu nhìn kĩ, trên cánh tay ông ta có khắc một hình xăm, lấy kính lúp rọi kĩ hơn nữa, sẽ là một dãy số La Mã, chính là gợi ý kí tự mật mã cho cửa thông tin mật của Chương gia. Còn Chu Tử Đằng cũng tìm cách tiếp cận người mà

https://thuviensach.vn

Chu Khuynh Cơ sẽ hạ sát tối nay - Giáo chủ thứ bảy trong giới Hắc đạo- Mã Đặc Nhĩ. Theo miêu tả của Từ Lục Giai, ông ta đã trạc 60, khuôn mặt vuông, cổ vai trái có hình xăm một kí hiệu La Tinh, ông ta là người theo phái ôn hòa, dùng chính bóng tối để áp chế bóng tối, chính ông là người đã thẳng thừng bác bỏ ý kiến muốn dùng con người làm vật thí nghiệm của Chương gia. Song còn bảo sẽ cho người cật lực điều tra và tước quyền hành hoạt động trong thế giới ngầm của Chương Du Thần. Và tất nhiên, Chương Du Thần không thích điều này. Mã mở khóa cửa thông tin mật Chương gia gồm ba dãy, và Giáo chủ Mã Đặc Nhĩ biết mật mã dãy thứ ba, cô phải tìm mọi cách thuyết phục sao cho khôn khéo, việc cứu tính mạng ông ta may ra có thể khiến ông ta trả ân.

Còn Từ Lục Giai, anh có nhiệm vụ tiếp cận Chương Du Thần, quan sát chiếc nhẫn của anh ta và tìm cách đối phó cho kế hoạch tiếp. Tuy nhiên, dọc đường đi, cũng nên vui vẻ một chút. Đang sải bước trên ban công để tìm vị trí Chương Du Thần, một vị tiểu thư ăn mặc quyến rũ đã đánh bạo tới bắt chuyện với anh:

-- Quí ngài là lần đầu tiên dự tiệc?

-- Phải, tiểu thư cần gì?

-- Chỉ là... -- nói rồi, cô ả tiến tới gần Từ Lục Giai, vừa đủ để anh nhìn thấy hết bộ ngực nõn nà căng tròn của cô ta, giọng nói đầy gợi cảm -- Bữa tiệc đêm nay, thật lẻ loi.

-- Vậy sao? Tiểu thư... -- Từ Lục Giai khẽ nhếch môi, tiến tới nâng cằm cô ta lên -- Tiểu thư đã trốn đi đâu suốt từ nãy giờ thế? Đến bây giờ mới xuất hiện trước mặt tôi!?

Cô ả nghe thế thì cười đắc ý, đúng như ả nghĩ, chẳng ai cưỡng nổi sức hút của ả, Chu Tử Đằng kia cũng chỉ là vật làm cảnh mà thôi, liền gạ lời:

-- Có chuyện gì sao, quí công tử?

https://thuviensach.vn

-- Một chuyện rất quan trọng! -- Từ Lục Giai nhẹ cúi người xuống, cô nàng kia tưởng anh muốn hôn mình, liền mỉm cười nhắm mắt lại, nào ngờ nghe anh nói thêm một câu -- Phiền cô quay lại nơi cô đã trốn được không? Đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa, nhé!

Nói rồi, anh vô cùng tiêu sái, nháy mắt một cái rồi ngoảnh đi, làm cô ả kia đờ người, hiểu chuyện thì giận tím hết cả mặt. Từ Lục Giai liếc ngang liếc dọc, mãi vẫn không thấy Chương Du Thần, liền bực dọc mắng khẽ:

-- Chết tiệt! Cái tên Chương Du Thần biến đâu mất rồi?

-- Tìm tôi?

Một luồng khí lạnh tỏa ra tứ phía, Từ Lục Giai nãy giờ chạy đi người đã rã cả mồ hôi, tất nhiên rất thích cảm giác mát lạnh này liền quay người lại. Anh bắt gặp một người đàn ông dáng dấp cao ngạo, tư chất lãnh đạm, cái nhìn cực kỳ vô tình, hơi thở cực kì nguy hiểm đối diện anh. Chương Du Thần cũng khẽ cau mày, anh chưa gặp hắn bao giờ nhưng bỗng cảm thấy có cái gì đó khó chịu và áp lực. Hắn bình tĩnh đối diện anh như thể hắn biết mồn một về anh và không ngại nói rằng hắn đã nắm chắc phần thắng trong tay. Trong khi anh chỉ biết mỗi lai lịch bình thường của kẻ lạ lẫm này. Chương Du Thần mắt đằng đằng sát khí, rất ghét cảm giác có người nắm thóp mình. Quả nhiên những chuyện có dính dáng tới Bạch Dĩ Hiên thì đều không tốt.

-- Đã gặp qua? -- Chương Du Thần hờ hững hỏi, cảm giác rất quen thuộc, anh muốn tìm hiểu một chút.

-- Tôi là cha anh đấy. -- Từ Lục Giai cười toát mồm.

Đám thủ hạ núp trong bóng tối nghe vậy thì rùng mình, kẻ này dám đùa giỡn với vương của thế giới ngầm! Chương Du Thần mày nhíu lại, hắn ta dám nhìn thẳng vào mắt anh sao? Từ Lục Giai nói xong vậy, liền thư thả

https://thuviensach.vn

rời đi, chiếc nhẫn màu đỏ chạm khắc hình con rồng, kế hoạch #14Z89, anh đã biết được rồi, giờ thì rời đi thôi.

-- Tạm biệt, tôi phải đi tìm bạn gái tôi đây! Anh cũng nên tìm bạn gái đi!

Nói rồi Từ Lục Giai nhanh thoăn thoắt vụt đi mất, Chương Du Thần mặt đã xám ngắt, lạnh lùng ra lệnh: "Theo dõi hắn ta gắt gao cho tôi." Anh có cảm giác hắn ta cũng là một kẻ không tầm thường, đôi mắt kia, nhìn anh không chút e ngại, kèm cả thái độ bỡn cợt, người dám nhìn anh như thế chỉ có mụ ta mà thôi.

Dahlia vô cùng thận trọng nhìn ngang nhìn dọc, men theo bức tường sau sảnh, tiến tới phía cửa phòng chính, nơi có treo bức tranh thủy tổ. Dahlia rất nhanh nhẹn, loáng một cái đã nhanh nhạy tìm ra bức tranh, nhìn dưới mu bàn tay ông tổ nhà họ Chương, có một hình xăm thật. Cô liền xoay tròng kính đã được cải tiến, phóng to tầm nhìn đến mức đại, liền phát hiện được dãy số La mã mình cần, lòng liền thầm reo lên.

-- Cô làm gì đấy?

Nghe có tiếng nói sau lưng, Dahlia liền giật mình quay người lại, thì bắt gặp ánh mắt xám xanh của chàng trai tuấn tú có mái tóc bạch kim hiếm lạ, từ người anh ta toát lên tư thái của một kẻ luôn sẵn sàng chiến đấu.

Dahlia thực sợ hãi:

-- Đang... thưởng thức tranh...

-- Kẻ nào!?

Bỗng một giọng nói khác vang lên, là thủ hạ của Chương gia, phen này tiêu rồi! Dahlia thực hoảng sợ, không biết lui đường nào, tên thủ hạ kia đang hùng hổ tới gần, chợt chàng trai trước mặt cúi người xuống, đặt môi

https://thuviensach.vn

lên môi cô. Dahlia hoảng hốt tột độ, tính vùng vẫy theo bản năng nhưng người đã bị giữ chặt lại, nụ hôn kia thực hoang dã, tham lam chiếm trọn đôi môi cô, kịch liệt cắn mút. Dahlia thầm rủa, đi thăm dò mà cũng bị cưỡng hôn! Tên thủ hạ kia đã đến gần, liền rọi đèn, thấy đôi nam nữ đang ân ái hôn nhau, người đàn ông cưỡng hôn cô lúc nãy mới rời môi cô, khiến Dahlia mặt đỏ bừng thở hổn hển, anh ta cau có nói:

-- Thấy vậy còn thong thả đứng đó sao? Thủ hạ Chương gia thiếu tinh ý thế à?

-- Thật xin lỗi, tôi sẽ lui ngay.

Dahlia giờ mới hiểu, thì ra là đánh lạc hướng. Người đàn ông nọ sau khi thấy tên thủ hạ đã đi khuất, liền cúi xuống bức tranh, kính áp tròng đột ngột thu lại, anh nhìn ra thêm một mật mã khác. Chuyện đã được giải quyết xong, Dahlia toan rời khỏi, liền nghe người đàn ông đó cất giọng:

-- Đi nhanh thế sao?

-- Ở lại làm gì? Tôi và anh đều đã đạt được mục đích riêng!

-- Sẽ còn gặp lại, đừng phũ phàng như thế! -- Người con trai ấy khẽ nhoẻn miệng cười nhìn Dahlia, trước khi rời đi còn nháy mắt với cô một cái -- Tôi là Tiêu Khiết.

Chu Tử Đằng vội vã chạy đi tìm Mã Đặc Nhĩ, dựa theo sơ đồ mà Từ Lục Giai đã vẽ ra, nhanh chóng tìm được phòng nghỉ của ông. Chu Tử Đằng đẩy mạnh cửa xông vào, Mã Đặc Nhĩ đang cầm ly rượu lên kề tới môi, suýt soát uống. Chu Tử Đằng hét lên, lao tới hất đổ ly rượu:

-- Đừng uống! Trong rượu có độc, ngài sẽ chết!

Ly rượu văng khỏi tay Mã Đặc Nhĩ, ông khó hiểu nhìn cô:

https://thuviensach.vn

-- Cô là...

-- Nghe tôi nói! Ông là nhân vật sẽ bị ám sát tối nay, dựa theo kế hoạch 37W12, vì ông đã bác bỏ ý kiến thí nghiệm của Chương Du Thần. Sau khi giết ông, hắn ta sẽ gỡ mã khóa tài khoản, lục lọi hết thông tin mật và tài sản của ông! Mọi chuyện rất phức tạp, ông nhất định phải tin tôi!

Chu Tử Đằng vô cùng rối ren, nói một tràng dài, nhưng Mã Đặc Nhĩ chẳng nói chẳng rằng, chỉ nhanh chóng dúi vào tay cô một mẩu giấy, rồi lăn đùng ra, co giật liên tục. Độc đã phát tán, nhưng ông ta còn chưa uống miếng nào cơ mà! Chu Tử Đằng hoảng sợ tột độ, thật quá thâm sâu, độc không phải trong nước, mà ở trên miệng cốc! Phải rời khỏi đây mau chóng, độc này có tính lan tỏa, chính vì vậy mà xung quanh đây không có thủ hạ nào. Chu Tử Đằng tay nắm chặt mẩu giấy, chạy vụt ra tới sảnh chính đang người người chúc mừng Chương Y Dao.

Thấy cô tới, Từ Lục Giai liền chờ chực đón, Dahlia cũng chạy ra đứng trà trộn vào đám đông. Mọi người đều dời tầm mắt về cô gái một thân váy đỏ rực lộng lẫy, đi ngang qua Chương Du Thần, chợt thấy chiếc nhẫn hắn lóe lên tia sáng tín hiệu nhỏ, Chu Tử Đằng liền nhanh nhẹn vờ đưa tay che miệng, nhanh chóng ngậm mẩu giấy.

Cô tiến tới Từ Lục Giai, không nói không rằng, kéo anh lại, trao cho anh một nụ hôn giữa chốn đông người. Cả đại sảnh ồ lên, Từ Lục Giai khá bất ngờ trước hành động của cô, nhưng khi cảm giác trong khoang miệng có vật lạ truyền qua, anh ngầm hiểu, liền phối hợp với cô, diễn cho trót cảnh hôn nhau nồng thắm giữa thanh thiên bạch nhật. Rời khỏi đôi môi của Từ Lục Giai, Chu Tử Đằng vô cùng bình tĩnh, cười rạng rỡ quay người lại đối diện với tất cả mọi người, không lộ ra một chút bất thường:

-- Hân hạnh giới thiệu với quý vị, Từ Lục Giai, người yêu của tôi.

https://thuviensach.vn

TỬ ĐẰNG KHÔNG NỞ LẦN HAI - KHÔNG CÒN LÀ NỮ PHỤ

Ka La Ra

dtv-ebook.com

Chương 37: Tử Đằng_ Đau Thương Đến Êm Ái

CHAP 37:

Cả đại sảnh tiếng xì xào bàn tán không dứt. Đây là lần đầu ái nữ nhà họ Chu công khai mối quan hệ với chính khách giới truyền thông sau vụ lùm xùm với thiếu gia nhà họ Trình. Tuy nhiên, Chu Tử Đằng chưa bao giờ đường đường chính chính giới thiệu người yêu như thế, trước kia theo đuổi Trình thiếu cũng rất khép nép, vậy mà đêm nay, đầy tự tin, Chu Tử Đằng tay trong tay ra mắt người yêu Từ Lục Giai. Mọi người vô cùng bất ngờ, chẳng thà ả cứ lén lút qua lại như thế sẽ có nhiều chuyện hay hơn:

-- Thực là người yêu với nhau sao? Nhìn không ra! Lần trước đi cùng Bạch thiếu, giờ lại ôm ấp đối tượng khác.

-- Qua tay bao nhiêu người rồi mà vẫn còn có người để ý ư? Loại người như ả, chẳng nghiêm túc được bao lâu!

-- Đúng vậy, che mắt thiên hạ thôi! Chẳng được bao lâu đâu! Thật tiếc cho chàng trai kia.

-- Nhưng hai người họ thật xứng đôi! Chàng trai kia không ý kiến, các cô đứng đây thị phi làm gì!?

Mặc cho miệng lưỡi người đời, Chu Tử Đằng chẳng bị một chút tác động, cuối cùng cũng truyền được vật cho Từ Lục Giai, cô cũng bớt lo lắng. Chương Du Thần nhíu mày nhìn cô và người mới gặp vừa nãy, chiếc

https://thuviensach.vn

nhẫn mới lóe sáng báo hiệu nhiệm vụ thủ tiêu Mã Đặc Nhĩ đã hoàn thành, mà Chu Tử Đằng lại vừa hay đi ra từ hướng đó, cô ta đã phát hiện ra điều gì chăng. Chương Du Thần thầm nghĩ, thà giết nhầm còn hơn bỏ sót, vốn định để cô sống thêm vài ngày, nay lại phải tiễn cô một đoạn rồi. Hôm nay Chu Khuynh Cơ phải lĩnh nhiệm vụ nên không thể lộ diện, nếu không, thấy cảnh này, ả ta nhất định sẽ mừng thầm, lòng không ngừng tán dương quyết định của Chương Du Thần.

Chu Tử Đằng hiển nhiên cũng ngầm đoán ra ý định của hắn bây giờ, lòng không khỏi căng thẳng, Từ Lục Giai cũng thế, đối mặt với kẻ nguy hiểm này, từng cái nhấc chân cũng phải nhìn trước nhìn sau. Lúc nãy cô đã quá sơ suất, vì chứng kiến cảnh Mã Đặc Nhĩ chết bất đắc kỳ tử mà tâm trí rối loạn, để lộ quá nhiều sơ hở. Những kẻ khác ắt sẽ không để ý, nhưng Chương Du Thần nhất định sẽ phát hiện ra điều bất thường, làm gì có ai lại tới hôn người yêu thẳng thừng như vậy, dù cho có giới thiệu bạn trai cũng không lộ liễu đến thế, rõ ràng cô cuống quá mà sơ sẩy rồi!

-- Chu tiểu thư nãy giờ để bạn trai của mình ở đây sao. Tiểu thư đã đi đâu từ nãy tới giờ vậy? -- Chương Du Thần lên tiếng, cả đại sảnh chợt im bặt, hắn ta nhìn cô, khiến cô thấy ngộp thở, trả lời thế nào giờ, một câu nói thôi cũng sẽ để lộ sơ hở!

-- Chị ấy đi với em. -- Chợt một giọng nữ trong trẻo vang lên, là Chương Y Dao, chủ nhân bữa tiệc. Chương Y Dao một thân váy lộng lẫy, nở nụ cười thanh khiết đến mê người, nhẹ bước tới Chu Tử Đằng, thân thiết ôm tay cô. -- Chu Tử Đằng là bạn của em. Em rất thích chị ấy, vừa rồi mới dẫn chị ấy đi xem vườn hoa hồng xanh ngoài hoa viên vì vậy mới vắng mặt nãy giờ. Hại bạn trai chị ấy tìm mãi, em có dọa chị ấy, nói rằng Từ thiếu rất hào hoa, chắc chắn sẽ có nhiều vị tiểu thư vây quanh. Thế là chị ấy cuống cuồng cả lên như thế! Mọi người xem, tình cảm có thắm thiết không? Em nhất định phải tìm một người bạn trai mới được!

https://thuviensach.vn

Chương Y Dao cất giọng oanh vàng, từng lời lẽ đều rất hồn nhiên, nụ cười thanh thuần không chút dối trá luôn ở trên môi, khiến mọi người muốn ghét cũng không ghét được. Chu Tử Đằng thật thầm cảm ơn Chương Y Dao đã giải vây cho mình:

-- Chuyện là thế! Chương thiếu chủ không trách tôi chuyện đã mang em gái ngài đi đấy chứ! -- Chu Tử Đằng cũng nở một nụ cười tự nhiên. Ắt hẳn Chương Du Thần sẽ còn hoài nghi, nhưng cái cớ này, cũng xem ra đủ hợp lí. Chương Du Thần lại giương ánh nhìn về phía cô em gái đã nửa năm chưa thấy mặt, thì ra con bé cũng biết cười:

-- Không có gì. Mọi người cứ tự nhiên.

Điệu nhạc salsa tưng bừng vang lên, mọi người nhanh chóng bị cuốn theo điệu nhảy, có Chương tiểu thư ở đây, chẳng ai dám hó hé thêm tiếng nào về Chu Tử Đằng, người được Chương Y Dao xem là tri kỷ. Chương Du Thần đã rời đi cùng các vị trưởng bối bàn việc kinh tế, Chương Y Dao lúc này mới kéo Chu Tử Đằng ra vọng lâu sau hoa viên, Từ Lục Giai thấy thế cũng đi theo, anh lúc nãy đã nhanh tay nhét mảnh giấy vào ống tay áo. Tình huống lúc nãy cũng thật ngàn cân treo sợi tóc, Từ Lục Giai lại đưa tay vân vê đôi môi mình, bà cô già này kỹ thuật hôn tệ quá, ai đời lại hôn mà đụng mũi chứ! Chương Y Dao nhìn Từ Lục Giai, rồi lại nhìn Chu Tử Đằng, nhoẻn miệng cười:

-- Thì ra Tử Đằng có bạn trai rồi nha! Vậy mà lại giấu không cho em biết! -- Chương Y Dao vô cùng ngây thơ chớp chớp đôi mắt.

-- Nào có... -- Chu Tử Đằng toan buột miệng phủ nhận, Từ Lục Giai đã huých nhẹ vào tay cô:

-- Muốn tạo bất ngờ ở sinh nhật em thôi! Vả lại, anh chị cũng mới quen nhau, 2 tuầ... à không, 2 tháng thôi!

https://thuviensach.vn

-- Vậy, còn anh ta thì sao? -- Dahlia không biết đã đứng sau từ lúc nào, đột ngột mở miệng. Nghe câu nói của Dahlia, mọi người dời tầm mắt về phía ban công. Thoạt đầu, Chu Tử Đằng không hiểu "anh ta" là ai, nhưng khi cô ngước nhìn lên, cô thấy một người đã lâu không gặp... Trình Phong Lữ, đằng sau anh là Hứa Tuấn Kiệt, trợ lí của anh.

Tay của Chu Tử Đằng vẫn còn đan vào tay của Từ Lục Giai, lúc nãy Trình Phong Lữ đã thấy hết mọi chuyện. Anh đã cố nhủ với bản thân mình rằng chàng trai đó đi cùng với cô, chỉ là đồng nghiệp thôi, nhưng hóa ra lại là người yêu hiện tại của cô. Quen nhau hai tháng rồi sao? Hai tháng để quên một người, dễ đến vậy ư? Cớ sao anh vẫn chưa quên được, tim cứ giữ mãi một bóng hình? Đôi mắt Trình Phong Lữ sâu thẳm nhìn Chu Tử Đằng, không phải ánh mắt của sự tức giận, của bi thương, của chúc mừng, đó chỉ là một ánh nhìn lặng lẽ. Đôi mắt ấy, lặng lẽ, nhìn cô, rơi nước mắt trong lòng. Trình Phong Lữ đã tập biết bao nhiêu ngày, tập nói một câu "Chào em!" khi gặp lại cô, vậy mà giờ, chẳng thể thốt nên lời.

Thì ra cảm giác đó là như thế này, cảm giác, thà rằng vĩnh viễn không được nhìn thấy người ấy, còn hơn nhìn thấy người ấy, cùng một người khác... Cuộc sống của anh, giờ viết bằng hai chữ "Giá như...", tất cả mọi chuyện, "giá như". Thời gian như chảy từng giọt, từng giọt, Chu Tử Đằng tâm trạng cũng thật xót xa, tay không biết lúc nào đã siết chặt tay Từ Lục Giai lại, bóp nghẹn trái tim một ai đó. Từ Lục Giai cũng thinh lặng, anh không thể làm gì được cả. Không gian trở nên tĩnh lặng, mãi đến khi Hứa Tuấn Kiệt buông một tiếng thở dài:

-- Trình Phong Lữ, gặp được cô ấy rồi, đi thôi.

-- Ừ...

Trình Phong Lữ cảm thấy, bữa tiệc này mới vắng lặng biết bao, nơi này không dành cho anh, anh phải quay bước về thôi. Tại sao giữa các ngón tay, chúng lại có kẽ hở? Bởi vì chúng đang đợi, một bàn tay khác đan

https://thuviensach.vn

vào, lấp đầy những kẽ hở đó. Đôi tay trước kia lẻ loi của cô, giờ đã đong đầy một hơi ấm mới, còn bàn tay của anh, trơ trọi. Mùa đông đến sớm thế sao... Hay là, mùa xuân, từ lâu đã không còn đến nữa?

Trình Phong Lữ đã quay người rời đi, Chu Tử Đằng cúi gằm mặt, im lặng không thể nói gì. Trái tim cô, khi thấy bóng lưng của người cũ, lại nhói lên, cô gái năm nào, lại muốn cất bước đuổi theo chàng trai ấy. Nhưng, đã không còn cô gái xưa lẽo đẽo theo anh nữa rồi, đã không còn, tất cả. Từ Lục Giai lẳng lặng nhìn cô, đôi tay kia, mang theo sự ấm áp lạ thường, khẽ xoa đầu cô:

-- Đi thôi, có một nơi, tôi muốn cho cô xem.

Từ Lục Giai dìu Chu Tử Đằng bước đi, để lại Dahlia cùng Chương Y Dao. Dahlia cũng lắc đầu thở dài, ái tình, thật biết cách dày vò người khác. Dahlia liền quay lại nhìn Chương Y Dao, thấy đôi vai cô bé run run, nước mắt lăn dài trên mặt. Dahlia thực hốt hoảng, sao hôm nay trái tim ai cũng mỏng manh hết vậy, nhưng Chương Y Dao không phải khóc vì tổn thương, mà là khóc vì vui mừng. Rồi đột nhiên, cô bé xốc váy áo cồng kềnh lên, vội vã chạy ra khỏi hoa viên, để lại Dahlia một mình ngơ ngác không hiểu chuyện gì xảy ra.

Chương Y Dao cố gắng chạy rất nhanh, đôi chân trần mải miết đuổi theo, băng qua những bụi hồng gai, đôi chân ấy, ứa máu. Máu nhuộm đỏ thẫm những cánh hoa hồng đã úa màu nằm buồn bã trên đất, có một cô gái, cũng đã từng vội vã đuổi theo một người...

Chương Y Dao đầu tóc đã lõa xõa không còn gọn gàng, váy đầm cũng xốc xếch, khônh còn lộng lẫy. Nhưng cô không quan tâm, cô đi vòng ra cửa sau bằng con đường tắt trải đầy những lá gai của hoa hồng xanh một màu thầm lặng. Khi đã thấy bóng dáng người mà cô theo đuổi, Chương Y Dao như bật khóc vì vui sướng, đôi chân vẫn tiếp tục chạy, cất giọng trong trẻo gọi tên một người:

https://thuviensach.vn

-- Hứa Tuấn Kiệt! Hứa Tuấn Kiệt! Anh đợi đã! Hứa Tuấn Kiệt! Anh đừng đi vội!

Hứa Tuấn Kiệt đang chuẩn bị lái xe đưa Trình Phong Lữ trở về Trình gia, nghe tiếng gọi của Chương Y Dao, anh thoáng giật mình, con tim chợt nhói, ánh mắt đau thương toát chút bất đắc dĩ. Nhưng anh vờ như không nghe thấy, để cho cô mải miết gọi, đôi chân ấy, tại sao không chịu dừng lại. Hứa Tuấn Kiệt dứt khoát khởi động xe, nhắm mắt toan rời đi, Chương Y Dao thấy thế thì lòng tan nát, khóc nức nở, lại cố xốc váy lên chạy tới thật nhanh:

-- Khoan đã... Đừng đi! Em muốn nói! Hứa Tuấn Kiệt, chờ đã!!!

Hứa Tuấn Kiệt tay đã siết chặt vô lăng, anh phải mau chóng rời đi thôi, tại sao anh còn chần chừ. Chợt anh nghe Trình Phong Lữ ở ghế sau, đôi mắt vô định nhìn khoảng không mơ hồ, cười khổ nói:

-- Đi ra gặp cô ấy đi. Đừng để người con gái ấy phải bước thêm một bước nào, đôi chân ấy, đã phải đi ...rất xa mới có thể đến bên cậu. Nếu như cậu để cô ấy vấp ngã, nếu như... cậu để cô ấy tự đứng lên, thì một ngày nào đó, đôi chân ấy, sẽ ...bước vì người khác. Vĩnh viễn... không vì cậu mà tiến thêm bước nào nữa...

Trình Phong Lữ gác tay lên trán, cố che giấu đi đôi mắt đã nhuốm màu bi thương, là anh đang nói Hứa Tuấn Kiệt, hay nói chính mình? Cậu không biết đâu, đó là một nỗi mất mát đến tàn phế tim gan, khi cậu quay lại và nhận ra, người đã từng theo sau bước đi cùng một hướng với cậu, đã quay lưng lại bước trên một con đường khác tự lúc nào. Hứa Tuấn Kiệt bỗng cảm thấy lòng như thắt lại, nhìn người con gái vẫn không bỏ cuộc, đang vẫn tiếp tục chạy, Chương Y Dao chợt sẩy chân té ngã. Hứa Tuấn Kiệt hốt hoảng, vội đẩy mạnh cửa xe lao đến, không một chút do dự. Hứa Tuấn Kiệt chạy đến gần đỡ Chương Y Dao, quát:

https://thuviensach.vn

-- Em bị ngốc sao! Không biết đau là gì sao!!!

Chương Y Dao nước mắt đã nhòa xả khuôn mặt, nhìn khắp người cô rướm máu do bị bụi gai quệt phải, Hứa Tuấn Kiệt lòng chợt xót xa, chết tiệt, lại khiến mình bị thương đến nông nỗi này, tay anh đau đớn siết chặt lại, móng tay găm sâu vào da thịt. Chương Y Dao mới nãy còn buồn khóc là thế, nhưng khi thấy Hứa Tuấn Kiệt lại gần, cô liền nở một nụ cười rất tươi, một nụ cười đẹp:

-- Tuấn Kiệt! Phép màu là có thật đấy! Khi nãy thổi nến, em đã ước anh sẽ đến dự tiệc sinh nhật của em, và anh đã đến thật này! Tuấn Kiệt, em rất vui!

Nói rồi Chương Y Dao rơi những giọt châu lấp lánh, nụ cười đơn thuần đến thánh thiện mãi vương trên môi, Chương Y Dao trên khuôn mặt là biết bao mãn nguyện, vùi đầu vào lồng ngực chàng trai cô nhớ nhung. Hứa Tuấn Kiệt cảm thấy trái tim như bị chà xát từng mảnh, người con gái này, có tất cả mọi thứ trong tay, chỉ cần cô muốn, dù cho có là người nổi tiếng hay người chức cao đến mấy cũng phải nể mặt tới dự, ấy vậy mà, của hiếm vật lạ không cần, kim cương châu báu không màng, lại chỉ thấy anh tới dự, đã vui đến nỗi nghẹn ngào như thế. Tại sao? Tại sao, tại sao lại yêu anh đến thế? Anh không xứng...

Hứa Tuấn Kiệt nắm hai vai của Chương Y Dao, đẩy nhẹ cô ra, Chương Y Dao ánh mắt đa sầu nhìn anh, vì sao, vẫn chưa chấp nhận em?

-- Tiểu thư, người trở về đi, đừng khiến mọi người lo lắng. Tôi chỉ là trợ lí của Trình thiếu gia, đi theo cũng chỉ là ngẫu nhiên, tiểu thư đừng quá bận tâm. Cô bị thương rồi, hãy trở về đi.

Từng lời, từng lời như những con dao mang thống khổ cắm phập vào trái tim cô, nghiền nát nó ra thành từng mảnh. Chẳng phải nói chỉ cần chân thành, sẽ được đáp lại sao?

https://thuviensach.vn

-- Sao anh có thể phũ phàng đến vậy? Sao anh có thể vô tâm đến vậy? Một câu chúc thôi anh cũng không thể tặng em sao? Không thể sao...

Hứa Tuấn Kiệt quay lưng đi, che giấu đau thương trên khuôn mặt, lạnh lùng nói:

-- Cô chưa biết yêu là gì, tiểu thư. Cô đừng phí thời gian nữa, trở về đi...

Hứa Tuấn Kiệt nói xong, liền cất bước đi, Chương Y Dao giật mình, muốn đứng lên, nhưng đôi chân đã chi chít những vết thương không cho phép cô lại tiếp tục thương tổn mình, Chươn Y Dao nước mắt rơi ướt nhòa khuôm mặt đẹp, gọi từng tiếng cay đắng đến xé lòng:

-- Tuấn Kiệt! Đừng đi! Anh biết yêu là gì sao? Anh biết sao!? Đã yêu tại sao còn không chịu thừa nhận? Chỉ cần anh muốn, cái danh tiểu thư này em cũng có thể từ bỏ. Tuấn Kiệt!

Chương Y Dao đôi vai run rẩy, vươn đôi tay gầy guộc như muốn níu kéo anh, nhưng đôi chân của anh đã không dừng lại, mỗi bước ngày một xa cô. Sinh nhật thứ 20, thật buồn bã. Chương Y Dao nhìn bóng lưng của anh, nghẹn ngào hét lên:

-- Tuấn Kiệt! Anh đi đi! Đi đi! Và đừng bao giờ trở lại! Hãy cứ đi mãi như thế! Đừng bao giờ quay trở lại...

Hứa Tuấn Kiệt nghe tiếng cô, đôi chân chợt dừng bước, có cái gì đó quặn thắt trong anh, nhưng anh, đã chọn tiếp tục lê bước chân. Chương Y Dao là một tiểu thư cành vàng lá ngọc, sẽ không thiếu người yêu thương, cô chẳng qua chỉ là, rung động với anh mà thôi... chỉ là rung động... là rung động thôi...

Chương Y Dao thấy người ấy vẫn lạnh lùng xoay bước rời đi, trái tim lúc này mới vỡ òa thành từng mảnh, bộ dáng cô lúc này thật thảm hại.

https://thuviensach.vn

Chương Y Dao gục đầu xuống nền đất giá lạnh, nước mắt không thể ngừng rơi:

-- Tại sao... Không quay lại nhìn em... Tại sao... Lại chọn cất bước đi tiếp...

Anh hiểu sao? Anh thì hiểu được sao? Cái gọi là "yêu", anh hiểu được sao... Nói một người đã vì anh mà theo đuổi không dứt chưa biết yêu, nói một người đã vì anh mà rời xa phồn hoa gia tộc chưa biết yêu, nói một người đã vì anh mà từ chối tất cả người con trai khác chưa biết yêu, nói một người đã vì anh... mà nuốt nước mắt ngược trong lòng chưa biết yêu... Vậy, "yêu" là gì... Thì ra, đến phút cuối cùng, vẫn chỉ là em, chưa biết yêu... Phải, em không yêu anh... chỉ là không muốn mất anh... nó giống nhau sao...

Trời như hòa theo tiếng khóc nức nở của cô, đổ từng cơn mưa râm rét buốt đến cô quạnh. Hứa Tuấn Kiệt đau đáu nhìn cô, khi thấy có gia nhân từ biệt thự chạy ra đón cô vào mới an lòng, dứt khoát lái xe rời đi. Mưa ngoài kia lất phất, em cũng đã khóc nhiều như vậy sao? Trăm kẻ làm em cười, sao em lại chọn yêu tôi, một người làm em khóc? Hứa Tuấn Kiệt như đã chết đi trong giây phút ấy, anh đã không đủ can đảm, lau đi giọt lệ thấm đẫm đôi mi người con gái ấy. Hứa Tuấn Kiệt cảm thấy, Chủ nhật hôm nay, thật ảm đạm biết bao.

-- Đừng để cô ấy đơn độc trong màn đêm một ngày nào nữa... -- Trình Phong Lữ lúc này mới khó khăn mở miệng, trời đang mưa, mưa trong lòng -- Bởi một khi cô ấy đã quen được với nó rồi... đến lúc đó... cô ấy sẽ không còn cần cậu nữa... Một chút, cũng không còn cần nữa...

Một giọt nước mắt khẽ lăn dài trên má, nỗi đau ấy, chưa bao giờ vơi cạn trong anh. Anh phải làm gì đây, chúc phúc cho cô? Anh không thể làm được, bởi vì anh yêu cô, đã yêu đến nỗi lòng bỗng vui vẻ lên khi thấy cô

https://thuviensach.vn

cười, để rồi, lại ngậm ngùi tiếc nuối vì chợt nhận ra, nụ cười ấy không dành cho anh...

-- Tại sao, tôi và cậu... Chỉ biết làm tổn thương người con gái mình yêu... Tổn thương người con gái chẳng cần bận tâm mà lặng lẽ hi sinh dẫu không được đáp lại... ? Tổn thương người con gái... sẵn sàng chết vì ta, sẵn sàng... sống vì ta...

Từng lời, từng lời u buồn của Trình Phong Lữ mê sảng vang lên trong tiếng mưa tầm tã, Hứa Tuấn Kiệt câm lặng, chiếc xe vẫn lao nhanh xé mưa thành hai nửa. Hai nửa, chẳng thể nào đến với nhau. Tại sao anh chỉ biết trách khóm hoa hồng đầy gai, mà lại không vui sướng vì trong khóm cây đầy gai nở rộ hoa hồng, nở vì anh? Để rồi cuối cùng lại héo tàn vì anh?

Trăng đã khuất dạng sau làn mây đen giăng kín bầu trời, hay trăng, đã giấu mình đi từ lâu rồi? Chiếc xe vẫn đang lướt êm trên con đường ra ngoại ô, mỗi người một tâm trạng. Từ Lục Giai thi thoảng liếc nhìn Chu Tử Đằng một dáng vẻ trầm lặng suốt đường đi:

-- Nếu gặp lại người yêu cũ, anh sẽ nói thế nào... -- Chu Tử Đằng đôi mắt mông lung ngân ngấn nước mở miệng, thì ra, trái tim này vẫn đập từng phút giây vì người đó, cô chẳng qua chỉ là một kẻ nương nhờ tạm bợ mà thôi...

-- Tôi sẽ không nói gì cả.

-- Một câu hỏi "Em có ổn không? " cũng không nói... ?

-- Nếu cô ấy ổn, đó cũng chẳng phải là công lao của tôi, còn nếu cô ấy không ổn, tôi cũng chẳng thể giúp được gì. -- Cùng là đàn ông, Từ Lục Giai hiểu được cảm giác của Trình Phong Lữ, nếu đã không muốn biết câu trả lời vậy thì đừng hỏi, tội gì lại thêm xát muối trái tim mình.

https://thuviensach.vn

Chu Tử Đằng nghe thế thì trầm ngâm nhìn màn đêm đen đính những hạt châu lấp lánh trên khóe mi, thì ra là vậy, câu hỏi này, cô hỏi vì "Chu Tử Đằng", không phải vì cô. Chợt bỗng nhiên Từ Lục Giai dừng xe, làm cô thoáng giật mình.

-- Tới nơi rồi.

-- Đây là nơi nào?

Không đáp lại câu hỏi của cô, Từ Lục Giai chỉ nắm cổ tay cô dắt đi. Cô và anh phải đi qua một cái cầu bắc ngang một con suối nhỏ, dọc đường đi có những ánh đèn giấy tỏa ánh sáng dịu nhẹ, rải bước dọc theo lối đi phủ đầy những cánh hoa tươi, dọc hai bên có những nụ hoa chúm chím ngát hương thơm. Chu Tử Đằng chưa bao giờ chiêm ngưỡng cảnh sắc lung linh đến thế này, chợt Từ Lục Giai ngừng bước, trước mặt cô là một cánh cổng nhỏ quấn quanh dây leo xanh mơn mởn. Từ Lục Giai mỉm cười nhìn cô rồi đẩy nhẹ cánh cổng, Chu Tử Đằng tò mò bước vào xem, cô như bị choáng ngợp bởi cảnh vật trước mắt. Cây hoa Tử đằng sừng sững đứng đó, những nhánh hoa mang nét tím buồn thơ mộng rũ xuống, từng chùm từng chùm như những thác nước đính trên cành cây. Cả một vườn cây đứng chen nhau, tán hoa tử đằng giương rợp cả một khung trời.

Chu Tử Đằng thực sự rất bất ngờ, vườn hoa tử đằng đẹp quá!

-- Tôi biết được khu vườn này qua lần đi thăm dò lấy vé dự tiệc. Rất đẹp phải không, nhìn nó, tôi lại nhớ tới một bài thơ của Lí Bạch:

"Tử đằng quải vân mộc

Hoa mạn nghi dương xuân

Mật diệp ẩn ca điểu

Hương phong lưu mỹ nhân."

https://thuviensach.vn

-- Dịch ra là -- Chu Tử Đằng tiếp lời:

"Tử đằng treo chót vót

Lớp lớp tưởng đương xuân

Cánh rậm che chim hót

Hương bay níu mĩ nhân."

-- Ừ, cô thấy đấy, loài hoa Tử đằng là một loài hoa đẹp, xung quanh nó, vạn vật cũng chỉ là thứ để tô thêm sắc thắm cho nó. Hoa tử đằng không hướng lên đón ánh nắng mặt trời như những loài hoa khác, mà chúng lại êm đềm rũ xuống, thản nhiên đón nhận mọi thứ, ngay cả cách nó rơi cũng thật nhẹ nhàng.

-- Vì vậy,... anh là đang khuyên tôi nên bình thản đối mặt với sóng gió cuộc đời, kiên cường mà thản nhiên như hoa tử đằng phải không?

-- Không, cô nghĩ nhiều quá rồi. Tôi chỉ đang khen hoa đẹp thôi!

Chu Tử Đằng nghe vậy thì bỗng thấy mất hứng, cảm xúc đang dạt dào, lại bị hắn dội một gáo nước lạnh:

-- Anh có cần phải nói toạc ra thế không! Ậm ừ an ủi không được sao!

-- Tôi chỉ là đang thưởng thức hoa để giải đáp thắc mắc trong lòng thôi. Tôi thấy lạ là sau khi chia tay "Chu Tử Đằng" xong, Trình Phong Lữ sơn hào hải vị, rượu cay rượu đắng gì cũng nuốt vào cả.

-- Có gì lạ. -- Chu Tử Đằng thầm nghĩ, con trai thất tình thế cũng bình thường thôi mà.

-- Tôi không nghĩ hắn lại ăn mừng lâu đến vậy.

https://thuviensach.vn

-- Chết tiệt! Anh có thôi đi không! Chuyện tình cảm anh đùa giỡn như thế à!

-- "Chết tiệt! Anh có thôi đi không! Chuyện tình cảm anh đùa giỡn như thế à!"

-- Này! Anh có phải là quân nhân quyền cao chức trọng không vậy!

-- "Này! Anh có phải quân nhân quyền cao chức trọng không vậy!"

-- Đừng có nhại lại lời tôi! Thật hết nói nổi với anh!

-- "Đừng có nhại lại lời tôi! Thật hết nói nổi với anh!"

-- Anh...! Không nói với anh nữa!

-- Cô bị tiền mãn kinh sao bà cô già, lúc nào cũng nhăn nhó!

-- Gì cơ? Anh dám gọi tôi là "bà cô già", tôi mới có 30 thôi nhé! Thế giới ngoài kia sẽ không kiếm được người thứ hai như tôi đâu!

-- Tại sao thế giới lại phải kiếm người thứ hai như cô! Một mình cô là đã đủ họa lắm rồi!

-- Anh...! Nói năng vậy với phụ nữ sao!?

Cả khu vườn tử đằng rung rinh, mang những tiếng cãi vả inh ỏi nương theo từng cơn gió nhẹ thoảng qua. Khi người con gái bị tổn thương, đừng hỏi cô ấy có buồn không, mà hãy giúp cô ấy vơi đi nó. Năm tháng còn dài, hoa nở lại tàn, nhưng chúng, vẫn tiếp tục nở.

https://thuviensach.vn

TỬ ĐẰNG KHÔNG NỞ LẦN HAI - KHÔNG CÒN LÀ NỮ PHỤ

Ka La Ra

dtv-ebook.com

Chương 38: Tử Đằng_ Vì Em Chán Ghét Tôi Đến Thế

CHAP 38:

Chu Tử Đằng quả thực thấy rằng bệnh viện chính là ngôi nhà thứ hai của mình, cô cứ như khách VIP nơi đây vậy! Và đây không biết là lần thứ bao nhiêu cô "đem con bỏ chợ", cứ hẹn đi cùng Lưu Ly với Andrew, Andreis rồi tồng ngồng lặn mất tăm! Chu Tử Đằng chán chường thở dài thườn thượt, quanh đây cũng thật im ắng. Đây là bệnh viện của Lương Kỷ Khiên nên cô được đặc cách, nằm "phòng bệnh hoàng gia" đã là xa xỉ, chẳng hiểu tại sao Bạch Dĩ Hiên còn "đuổi" tất cả bệnh nhân hạng sang khác xuống, chỉ để độc có phòng cô cùng cả đám người phục vụ ra vào tối ngày trên này. Còn nghe đâu anh ta cho người chặn hết các cửa, muốn gặp cô như gặp Tổng thống, phải có phận sự tuyệt đối mới được vào thăm! Cô là đang bị giam lỏng sao, cái tên đó còn bắt cô nằm đây luôn năm ngày trong khi hai ngày là vết thương đã khép miệng!

Chả là hôm qua cô tới gặp Bạch Dĩ Hiên nói về kế hoạch mà cô với Từ Lục Giai đã bàn. Thiết nghĩ anh ta cũng có thế trong giới Hắc đạo, thông tin về Chương Du Thần hẳn là cần thiết để lường trước đường đi nước bước của đối phương. Cô có ý tốt không muốn giấu giếm anh ta là thế, vậy mà vừa tới phòng làm việc của Bạch Dĩ Hiên, tên chết tiệt ấy còn chưa kịp chào hỏi câu nào liền túm lấy hai bả vai cô mà tra hỏi về việc cô trở thành bạn gái của Từ Lục Giai. Sẵn hôm ấy mùa dâu vừa kéo đến khiến cô luôn trong trạng thái nổi nóng, bực mình, thế là cô phát hỏa ngay mắng anh ta một trận. Cuối cùng giằng co thế nào mà giày cô gãy gót, té xuống

https://thuviensach.vn

và bị cho cạnh bàn nhọn hoắc xoẹt một đường dài từ đầu gối đến bắp chân. Ấy vậy là anh ta cuống quýt lên đưa cô vào bệnh viên và đó là lí do tại sao cô nằm chơi vơi ở nơi này.

Mới 4 giờ sáng, Chu Tử Đằng không ngủ được chán nản ngã nhoài người xuống giường, gác tay lên trán suy nghĩ về công việc, chợt nghe tiếng gõ cửa nhẹ. Cô ngạc nhiên ngồi dậy thì thấy ngoài cửa có một bóng người cao lớn, người ấy khẽ cất giọng trầm ấm mà vô cùng dịu dàng:

-- Tử Đằng. Em không ngủ được sao? Tôi vào có được không?

Nhận ra giọng nói trầm thấp đó, cô lại càng ngạc nhiên hơn nữa, sao Bạch Dĩ Hiên lại tới sớm thế này. Sau chuyện đó, cô đã thẳng tay cự tuyệt gặp mặt anh vì còn giận, nhưng ngày nào anh cũng đến, đứng ngoài cửa phòng bệnh, hỏi han cô. Tuy vậy, anh tuyệt nhiên sẽ không vào nếu cô không cho phép, và tất nhiên là cô không cho phép. Lại không hiểu vì sao, trong thâm tâm cô có chút mong chờ được nghe giọng của anh, hay là cô sẽ rất yên lòng khi anh mỗi ngày đều đến thăm cô đều đặn, có chút... ngóng trông bóng lưng ấy tựa ngoài cửa và hỏi han cô. Bây giờ mới nhận ra, cô đã trở nên dựa dẫm vào anh rồi, trở nên... mê luyến...

-- Tử Đằng?

Đang nghĩ vu vơ như thế, chợt Bạch Dĩ Hiên lo lắng hỏi làm Chu Tử Đằng giật mình trở lại hiện thực, nhớ lại những gì cô vừa nghĩ, Chu Tử Đằng mặt bỗng chốc đỏ bừng lên. Trời ạ! Cô đã nghĩ gì vậy! Cư nhiên lại lơ đễnh vì Bạch Dĩ Hiên, chết thật, Chu Tử Đằng, mày không còn ở cái thời yêu đương nồng nhiệt nữa, mau bình tĩnh lại!!! Để áp chế những bấn loạn trong lòng, Chu Tử Đằng liền giương tay nhéo má mình một cái, lại quên mất mình đang để móng, móng tay liền quệt qua da mặt mịn màng, để lại một vết xước. Chu Tử Đằng theo phản xạ bị đau liền hét lên:

-- Ái da!!!

https://thuviensach.vn

-- Tử Đằng!!!

Bạch Dĩ Hiên ở ngoài nghe cô kêu lên như vậy liền lo lắng không chậm một giây đẩy mạnh cửa bước vào, thấy hai mắt cô mở to ngơ ngác nhìn anh, lại thấy trên đôi má hồng có một vết cào, liền sốt sắng cả lên, đi tới rút khăn giấy chậm vào má cô, đôi mày rậm nhíu lại, mắng:

-- Sao lại thế này !? Em có biết chăm sóc cho bản thân không vậy, lại làm mình bị thương?

Bạch Dĩ Hiên quên khuấy đi mất cô vẫn chưa phép anh vào, mà giờ anh chẳng còn tâm tư lo nghĩ nữa, bây giờ đang rất không vui cau mày, lấy thuốc bôi thoa lên vết thương mới của cô. Từng động tác của anh đều rất dịu dàng mà ngay chính Bạch Dĩ Hiên cũng không biết ánh mắt của mình lúc này rất đỗi ôn nhu, người ngoài nhìn vào còn không nhận ra anh là vị Lão đại khát máu lúc trước, cử chỉ thật nhu tình, không một chút giả dối... với người con gái mình yêu. Cũng không biết, Bạch Dĩ Hiên vì quá chăm chút cho vết thương của cô hay sao mà đã bỏ qua mất một âm thanh, tiếng tim đập thình thịch dồn dập của Chu Tử Đằng.

Chu Tử Đằng không hiểu tại sao mình lại có cảm giác này, sống 30 năm, cô chưa từng cảm thấy rối loạn như vậy. Bạch Dĩ Hiên đối diện cô, khuôn mặt tuấn mĩ chỉ cách mặt cô có vài centimet, khoảng cách hai người là rất gần, đến nỗi cô có thể cảm nhận được hơi thở ấm áp của anh phả vào, có thể nhìn thấy được đôi mắt xanh sâu thăm thẳm như đại dương điệp trùng, có thể nhìn thấy... đôi môi của anh, đã chạm vào đôi môi cô không ít lần, mãnh liệt, hòa quyện. Bất giác nhận ra mình đã có những suy nghĩ kì lạ, Chu Tử Đằng mặt ửng một mảng đỏ, xấu hổ vội quay mặt đi, trống tim vẫn đập liên hồi. Chết tiệt! Cô đã nghĩ cái gì vậy, thật không đứng đắn chút nào! Chu Tử Đằng, mày làm sao vậy!?

Chu Tử Đằng đột ngột quay mặt đi làm đôi tay đang vuốt ve cô lơ lửng, trống rỗng giữa không trung. Chu Tử Đằng, em đã ghét tôi đến vậy

https://thuviensach.vn

sao, một cái chạm thôi cũng không muốn? Bạch Dĩ Hiên đôi mắt đã đượm ưu tư, nhưng vẻ ngoài lãnh đạm đã âm thầm giấu nó đi, nhìn cô quay mặt đi tránh ánh mắt của anh, Bạch Dĩ Hiên thu bàn tay trống trải về, anh đứng lên rời khỏi phòng. Trước khi đi, anh còn quay lại nhẹ nở một nụ cười, mà Chu Tử Đằng lại bỏ lỡ mất, không biết nụ cười ấy ôn nhu và đầy yêu thương đến dường nào:

-- Nếu em muốn xuất viện sớm thì đừng để bản thân chịu một vết thương nào nữa. Tiêu Khiết sẽ ở lại đây đảm bảo an toàn cho em thay tôi.

Nói rồi, Bạch Dĩ Hiên chậm rãi quay người bước đi, Chu Tử Đằng lúc này mới hoàn hồn, cô sực nhận ra những điều anh vừa nói, Chu Tử Đằng vội vã leo khỏi giường, chạy ra thì đã không thấy bóng anh đâu nữa, lòng cô có chút mất mát, tay cô khẽ siết lại, nhỏ giọng:

-- Tôi không có ghét anh...

Chu Tử Đằng lắng lặng đứng đó, lại nhận ra chỗ cô đang đứng rất ấm, cô ngạc nhiên liền ngồi khom xuống đưa tay sờ thử, xung quanh là nền gạch lạnh lẽo, duy chỉ có một vùng trước cửa cô thật là ấm, Chu Tử Đằng có thể cảm nhận được sự ấm áp đó, cô dịu giọng:

-- Chỗ này ấm quá... Có người đã ngồi đây suốt đêm...

Rất ấm.

Chu Tử Đằng ngoái nhìn về hướng anh đã đi, từ khi nào, cô đã bắt đầu trông chờ bóng dáng ấy? Chu Tử Đằng đưa tay lên vân vê đôi môi của mình, từ khi nào, đã biết nhung nhớ?

"Đừng thấy người ta đối xử tốt với mình liền nảy sinh mơ mộng, hi vọng càng nhiều, thì thất vọng lại càng cao mà thôi!" - Chu Tử Đằng tự nhủ mình như thế, bỗng cô nghe thấy tiếng bước chân nhẹ nhàng tiến đến. Chu

https://thuviensach.vn

Tử Đằng quay người lại nhìn, thì ra là Lương Kỷ Khiên, anh vẫn thường hay lui tới xem tình hình của cô.

-- Người đó đâu rồi?

-- Anh ấy đi rồi.

Đột nhiên, Lương Kỷ Khiên che miệng cười nhẹ, Chu Tử Đằng thấy lạ liền hỏi:

-- Có gì đáng cười?

-- Chu Tử Đằng, cô đã rung động vì em trai tôi! -- Lương Kỷ Khiên tiến tới gần.

-- Đừng nói bậy. -- Cô sửng sốt một khắc, xong lạnh nhạt lắc đầu nói.

-- Đó là sự thật! Cô quả nhiên không nhận ra, tôi hỏi cô về "người đó", cô liền nghĩ ngay đến Bạch Dĩ Hiên mà trả lời. Chẳng phải sao, "người đó" của cô là tiểu Dĩ Hiên?

Chu Tử Đằng tay nắm trái cửa bỗng khựng lại, lúc này cô mới để ý, từ khi nào cái tên "Bạch Dĩ Hiên" đã in dấu vào tâm trí cô? Lòng cô rối như tơ vò, một mặt tâm trí vẫn không ngừng nhắc cô nhớ lí do cô tồn tại ở đây, mặt khác, trái tim lại không ngừng đập từng nhịp. Mày đang đập vì ai vậy? Không trả lời câu hỏi của Lương Kỷ Khiên, Chu Tử Đằng mở cửa trở về giường bệnh, cầm một cuốn sách lên đọc cho bình ổn tâm trí, thấy thế, anh cũng chỉ biết tựa vào cửa buông một tiếng thở dài:

-- Đêm nào nó cũng ngồi trước cửa phòng trông cô ngủ, nếu như hôm nay cô bị khó ngủ mà thức giấc, chắc sẽ không bao giờ biết được Dĩ Hiên đã luôn ở bên cạnh cô, chờ cô suốt đêm, đến khi cô an lành thức dậy, mới rời đi. Nó vẫn đang chờ đợi từ cô một lời chấp thuận...

https://thuviensach.vn

Nghe đến đây, ngón tay giở từng trang sách ngưng lại, cô đã cảm giác có người ngoài cửa mỗi đêm canh giấc ngủ cho cô, thì ra không phải là thủ hạ... Trang sách vừa hay mở đúng một phân đoạn, có dòng chữ in đậm trên đó: " Người em yêu, chưa chắc sẽ chờ đợi em, nhưng người chờ đợi em, chắc chắn là người yêu em."

Chu Tử Đằng cảm thấy có cái gì đó man mác trong lòng, đôi mắt ướt đa tình đượm chút sầu bi, Lương Kỷ Khiên trầm ngâm nhìn cô, mở miệng:

-- Đây là lần đầu tiên tôi thấy Dĩ Hiên như vậy. Cô biết chứ, Bạch gia hiện đang có nội gián xâm nhập bòn rút tài sản kinh tế, nó đã phải làm việc rất lao lực để giải quyết nhanh chóng mọi chuyện, thời gian nghỉ chỉ có 5 tiếng một ngày, và cô là 5 tiếng của nó. Như thế còn chưa đủ khiến cô nguôi giận, chưa đủ khiến cô động lòng sao?

Từng lời từng lời của Lương Kỷ Khiên giáng mạnh vào Chu Tử Đằng, cô hoàn toàn sửng sốt. Bạch gia đang bị nội gián thâm nhập, Bạch Dĩ Hiên còn bỏ thời gian đến đây thăm cô mỗi ngày? Cô siết mạnh cuốn sách đến nhàu nát cả trang giấy, tâm trí cô bây giờ đầy những hỗn độn, nhưng trên hết, cô lo cho tính mạng của anh. Tại sao chuyện này lại xảy đến sớm vậy? Theo nguyên tác, Bạch gia quả thực bị Chương gia cho nội gián trà trộn làm lũng đoạn kinh tế tài chính, nhưng may sao có nữ chủ Chu Khuynh Cơ đứng ra hòa giải, cảm hóa hai vị nam chủ là Bạch Dĩ Hiên và Chương Du Thần, sau này hai người họ mới vì Chu Khuynh Cơ mà một lòng hợp tác.

Bây giờ thì sao, không có Chu Khuynh Cơ, mối hiềm khích của hai kẻ đứng đầu thế giới ngầm vẫn ngày càng gay gắt, đặc biệt lần này Fallanvil C' lại hoàn toàn cống hiến sức lực cho Chương gia, Bạch Dĩ Hiên không dễ xoay xở được. Cô đã phí quá nhiều thời gian rồi, Chu Tử Đằng liền quay sang Lương Kỷ Khiên:

-- Bác sĩ Lương, anh có thể cho tôi mượn điện thoại được không? -- Bạch Dĩ Hiên vì muốn để cô thoải mái tịnh dưỡng, đã ngắt hết điện thoại

https://thuviensach.vn

của cô, chỉ cho cô chiếc điện thoại chỉ liên lạc được độc nhất số anh.

-- Tôi không có mang trong người lúc này. Cô muốn gọi ai sao?

-- Từ Lục Giai, tôi cần gặp anh ta.

-- Từ Lục Giai? Được rồi, để tôi xuống liên lạc với anh ta giúp cô. -- Lương Kỷ Khiên có chút ngạc nhiên, đúng là người đẹp băng giá. Anh đã tha thiết nói đến thế cho tiểu Dĩ Hiên mà cô còn chẳng mảy may động lòng, câu đầu tiên thốt ra là Từ Lục Giai, xem ra Bạch Dĩ Hiên kì này phải khó khăn rồi. -- Tiêu Khiết túc trực ở đây, có gì cứ bảo với cậu ta.

-- Tôi biết rồi, cảm ơn anh.

Lương Kỷ Khiên rời đi, Chu Tử Đằng lại gác tay lên trán đăm chiêu suy nghĩ, Chương Du Thần quả thực lần này đã hành động, lại thêm Chu Khuynh Cơ trợ giúp, nếu như Bạch Dĩ Hiên không phũ phàng vứt bỏ cô ta đến vậy, cô ta nào sẽ ghi hận đến thế mà rắp tâm trả thù hãm hại anh! Càng nghĩ, Chu Tử Đằng lại cảm thấy khó hiểu, Bạch Dĩ Hiên lúc đầu tiếp cận Chu Khuynh Cơ không phải chỉ vì sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành của cô ả, mà bởi vì Bạch Dĩ Hiên đã ngầm đoán được cô là Sát thủ từ nhỏ của Chương Du Thần, vì vậy anh mới ở bên lợi dụng moi thông tin từ cô ả để đảm bảo cho an nguy gia tộc. Có Chu Khuynh Cơ bên cạnh là một điều có lợi cho anh, nhất là khi cô ta say đắm Bạch Dĩ Hiên như điếu đổ, vậy tại sao anh lại quay lưng với cô ả trong thời điểm quan trọng như thế này? Tại sao? Đó là câu hỏi mà ai cũng có thể trả lời, duy chỉ có Chu Tử Đằng là không thể nhận ra đáp án căn bản chính là cô.

Tiêu Khiết đứng dựa ở ngoài thi thoảng liếc nhìn cô, lại thật bất mãn thở dài thườn thượt. Trời ạ, Tôn chủ ơi là Tôn chủ, lúc nãy người ta đã rung động vì ngài rồi, ngài không thấy Chu tiểu thư chính là ngại ngùng, xấu hổ mới quay mặt đi sao? Ngài còn phá vỡ bầu không khí lãng mạn như vậy, đứng dậy rời đi làm gì? Ngài chính là bỏ lỡ khoảnh khoắc ngàn vàng, thông

https://thuviensach.vn

thái của ngài đâu, cường hãn của ngài đâu, theo đuổi người ta đến thế lại u muội không nhận ra cô ấy đã động lòng, còn chán nản bỏ về làm chi vậy!? Tiêu Khiết thực sự ức chế thay cho chủ nhân, đúng là người ở trong chưa tỏ, người ngoài ngõ đã tường! Tiêu Khiết chỉ biết lắc đầu, lại nghĩ đến người con gái anh gặp tối hôm đó, liền vọng hỏi:

-- Chu tiểu thư, cho tôi mạn phép hỏi chuyện về thư kí có đôi mắt xám đen của cô.

-- Dahlia sao? -- Chu Tử Đằng ngờ vực hỏi, Tiêu Khiết hỏi chuyện về cái con bé khô khan ấy làm gì.

-- Phải, là Dahlia Daisy. Cô ấy... hiện giờ như thế nào?

-- À... Vẫn khỏe! -- Chu Tử Đằng hiển nhiên nhận ra tâm tư của Tiêu Khiết, cô thầm nghĩ, Tiêu Khiết chính là một chàng trai tốt, qua dịp này, làm mai họ đến với nhau luôn. -- Có điều sắp phải đi xem mắt cuối tuần này, nên có hơi lơ là công việc.

-- Cái gì? Đi xem mắt? -- Tiêu Khiết thảng thốt hỏi, còn trẻ như vậy, đã lo tính muốn lên xe hoa cùng người khác? Tiêu Khiết thật sự rất tức tối, không nghĩ cô gái mình nhìn trúng bấy lâu nay lại "hồng hạnh vượt tường" giao du với người khác.

Nhận ra sự sốt sắng của Tiêu Khiết, Chu Tử Đằng mỉm cười nói:

-- Nhưng tôi lại không vừa ý đối tượng mà Dahlia sắp xem mặt cuối tuần này tại Nhà hàng Orchid lúc 7 giờ tối. - Chu Tử Đằng nhấn mạnh thời gian và địa điểm. -- Dahlia cũng có chút miễn cưỡng lắm...

Tiêu Khiết nghe vậy thì lòng cảm thấy vui sướng, ít ra cô không tình nguyện, may ra anh còn có thể cướp cô về lại. Nhà hàng Orchid lúc 7 giờ tối, anh nhớ rồi, lại nghe Chu Tử Đằng hào hứng tiếp chuyện:

https://thuviensach.vn

-- Tôi còn nghi ngờ rằng người Dahlia xem mắt là kẻ đến lợi dụng cơ hội thông qua Dahlia thăm dò công ty của tôi. Như vậy, có thể sẽ không an toàn với Dahlia! Hay là vậy đi, tôi nhờ anh tới đó trông chừng Dahlia giúp tôi, phòng có bất trắc. 017•••••••••, đó là số của tôi, có gì tôi sẽ liên lạc với anh sau.

-- 017•••••••••, cảm ơn Chu tiểu thư, tôi nhớ rồi.

-- Hai người cho số điện thoại làm chuyện gì mờ ám đấy?

Đột nhiên có tiếng nói ngay sau lưng cô bất thình lình vang lên, Chu Tử Đằng mất cả hồn vía hét toáng lên, chạy ra khỏi giường, gào lên:

-- Chết tiệt Từ Lục Giai!!! Cửa chính không đi trèo qua cửa sổ làm gì! Anh tính hù chết tôi sao?

-- Chứ cô nghĩ cái tên chết dẫm kia cho tôi vào sao? Đây là tầng 6 đấy, tôi trèo lên đây bở cả hai tai, người muốn chết phải là tôi đây này!

-- ....

-- A... Vậy Chu tiểu thư cùng Từ thiếu cứ bình tĩnh nói chuyện, tôi sẽ ra ngoài canh chừng giúp. -- Mặc dù Tôn chủ đã cho lệnh cấm không được để Từ Lục Giai vào, nhưng thiết nghĩ Chu Tử Đằng đã tiết lộ cho anh một tin động trời như vậy, anh cũng nên báo đáp cho cô 10 phút.

Từ Lục Giai leo vào nhàn nhã tựa vào ghế, một bộ dáng cực kì bất mãn:

-- Cô quả thực sung sướng hưởng thụ, ăn không ngồi rồi cũng bị thương! Nhưng cô được chăm sóc chu đáo, tôi thì lại phải tất bật làm việc giải mã kế hoạch!

-- Anh bớt so đo đi! Tối hôm ấy đã tìm được những gì?

https://thuviensach.vn

-- Kế hoạch #14Z89 nhắm vào Trình gia. Bởi vì Trình gia có một đội đặc công Geranium rất hùng mạnh, Chương gia muốn phá đi lực lượng đó, phòng khi Bạch gia liên kết với Trình gia sẽ gây trở ngại lớn cho Chương Du Thần. Trong tổ chức ám sát Geranium phần lớn là cô nhi, Chương gia lợi dụng điều này ngụy tạo bằng chứng giả nhưng độ chân thật lại hết sức chuẩn xác. Cho người trà trộn vào lan truyền rằng ba mẹ của những thủ hạ ám sát ấy thực ra là do Trình gia ngấm ngầm giết để lợi dụng những đứa trẻ phục vụ cho mình. Tức là cho họ cảm nghĩ sai lệch rằng họ đang dưới quyền kẻ giết cha mẹ họ. Tất nhiên, nội bộ sẽ tan rã dần, có kẻ sẽ theo phía Chương gia, và những chuyện tiếp theo thì cô biết rồi đấy!

-- Còn tờ giấy kia... -- Tờ giấy cô trao cho anh bằng miệng.

-- Nó đây. -- Từ Lục Giai từ trong túi áo rút ra đưa cho cô. -- Nó không có ích với chúng ta vì chúng ta không biết sử dụng. Nhưng với cái tên chết dẫm kia thì có. Đây là mã tài khoản, nội gián đã thâm nhập bòn rút tiền của Bạch gia hòng làm lung lay kinh tế, số tiền đó chuyển qua ngân hàng đen, và đây là mật mã. Đưa cho cái tên chết dẫm đó, hắn sẽ lấy lại được tiền. Chương gia rất chủ quan vì ỷ lại vào hệ thống tuyệt mật tối cao của mình. Trừ phi biết mật mã, sẽ không có cách nào bẻ khóa lấy lại tiền được, chơi hắn vố này chắc hắn xót lắm!

Từ Lục Giai nói xong liền đắc ý cười, anh đã bỏ mất 12 tiếng mới lần ra được công dụng của mã dãy này. Mã Đặc Nhĩ trước khi chết quả là có ích, còn lén ghi trộm được mã tài khoản ngân hàng đen mà Chương gia đã rút một khoản lớn từ Bạch gia, cũng may Chu Tử Đằng đã kịp gặp ông ấy chứ nếu không mã khóa này cũng sẽ chôn vùi theo ông ta. Chu Tử Đằng cầm mã khóa trong tay mà có hơi đăm chiêu, ai biết Bạch Dĩ Hiên có lại đến thăm cô nữa không, Bạch gia có nội gián, ai ai cũng có thể là kẻ gây hại, cách tốt nhất là trực tiếp đưa cho anh.

-- Tôi biết rồi, cảm ơn anh.

https://thuviensach.vn

Chu Tử Đằng cùng Từ Lục Giai tận dụng thời gian bàn công chuyện, có năm kẻ nội gián dùng dịch dung trà trộn vào Tổ chức ám sát của Trình gia, vì vây phải bí mật nói với Trình Lạc Nghiêm mà không "bứt dây động rừng", khiến Chương gia trở ta không kịp. Thời gian trôi qua, đến lúc Từ Lục Giai phải trở về, anh biết có một kẻ không phải của Bạch gia theo dõi sát sao hành động anh, bệnh viện của Lương Kỷ Khiên có khi lại là chỗ tốt để bàn chuyện cơ mật, tuy nhiên, nếu nán lại lâu sẽ gây nghi ngờ. Trước khi Từ Lục Giai trèo cửa sổ ra về, Chu Tử Đằng sực nhớ kêu lại:

-- Từ Lục Giai, tôi mượn bạn thân của anh chút được không?

-- Edward? Có chuyện gì?

-- Anh cứ bảo anh ta cuối tuần này tới Nhà hàng Orchid lúc 7h tối, thư kí của tôi, Dahlia có chuyện muốn bàn!

-- Chỉ nói vậy thôi?

-- Ừ chỉ nói vậy thôi. Chuyện còn lại có "người khác" lo!

-- Ừm... Được thôi! -- Dù khó hiểu nhưng Từ Lục Giai cũng chẳng quá đa nghi. -- Điện thoại của cô tôi để trên bàn, có gì cứ gọi.

-- Được.

Nói rồi, Từ Lục Giai nhanh chân nhảy vọt trèo xuống. Chiều hôm đó, Chu Tử Đằng liền ấn gọi ngay Dahlia. Gặng hỏi mãi mới biết chuyện tối hôm đó Tiêu Khiết cưỡng hôn Dahlia nhằm che mắt thủ hạ Chương gia.

-- Thật thú vị! À Dahlia này, tối cuối tuần lúc 7h tới nhà hàng Orchid gặp một đối tác làm ăn nhé!

-- Ơ! Vậy sao? Được rồi, tôi sẽ sắp xếp lịch!

https://thuviensach.vn

Cúp máy, Chu Tử Đằng hí hửng gửi qua số Tiêu Khiết một đoạn tin nhắn. Cũng tối đó, Tiêu Khiết sau khi làm nhiệm vụ xong mới trở về mở điện thoại, phát hiện Chu Tử Đằng có gửi tin nhắn: " Nói này, nụ hôn đêm đó, rất tuyệt!" Tiêu Khiết coi xong thì nhoẻn miệng cười, anh đã kể Chu Tử Đằng nghe chuyện anh gặp và Dahlia và nhờ cô giúp. Tiêu Khiết lại vân vê đôi môi mình, Dahlia nói rất thích nụ hôn ấy sao? Anh cũng vậy.

Nhưng nghĩ đến người mình thích, lẽ ra phải thấy ấm áp, cớ sao anh lại thấy lành lạnh sống lưng như thế này. Tiêu Khiết sởm gai ốc quay người lại thì bắt gặp ánh mắt sắc bén chết người của Bạch Dĩ Hiên đang nhìn chằm chằm vào điện thoại anh. Tiêu Khiết lúc này mới giật mình sửng sốt, trời ạ, Chu tiểu thư gửi tin nhắn mập mờ thế này, hại chết anh rồi.

-- Sao cô ấy lại nói thế với cậu? -- Từ người Bạch Dĩ Hiên ám khí tỏa ra. Tiêu Khiết thật sự kinh sợ rồi. -- Quan trọng hơn nữa, sao cậu lại được cô ấy nhắn tin trò chuyện? Cậu là đang dùng hành động này sỉ nhục tôi sao? -- Từ người Bạch Dĩ Hiên sát khí tứ phía.

-- Tôn chủ... Cái này... Ngài hiểu lầ...

-- Tiêu Khiết, trong giờ làm việc không được phép sử dụng điện thoại, tôi tịch thu. Còn nữa, xuống dưới ngục tra khảo một phạm nhân của Chương gia, bắt hắn khai ra thông tin. Chừng nào chưa hoàn thành xong, một bước cũng không rời khỏi đây.

Nói rồi Bạch Dĩ Hiên lạnh lùng quay người đi, nắm chặt chiếc điện thoại của anh. Phen này anh khó sống rồi, mà anh phải xuống tra tấn phạm nhân kia dã man một chút để hắn khai ra, nếu không anh không được phép rời đi theo lệnh Tôn chủ, cuối tuần này có chuyện hệ trọng đấy! Nghĩ vậy, Tiêu Khiết liền bắt tay thi hành ngay, nhưng khi đã làm rồi thì thật hận đất thù trời. Tôn chủ, ngài như vậy là đang giận cá chém thớt, làm khó tôi mà, tên phạm nhân này bị câm!!!

https://thuviensach.vn

TỬ ĐẰNG KHÔNG NỞ LẦN HAI - KHÔNG CÒN LÀ NỮ PHỤ

Ka La Ra

dtv-ebook.com

Chương 39: Tử Đằng_ Ta Nghe Tiếng Đêm

CHAP 39:

*** Khuyến khích đọc vào ban đêm để tăng sự lãng mạn và kì ảo! <3

Trời đổ sấm. Ầm ầm. Ầm ầm. Mưa rào ập xuống từng cơn, dữ dội. Chu Tử Đằng tháo kính xuống, day day huyệt thái dương. Cô có chút lo lắng, trời mới sáng sớm mà đã âm u mưa gió thế kia, không biết liệu buổi trình diễn thời trang đêm nay sẽ thế nào, nhìn thời tiết thế này e rằng sẽ gây trở ngại với khách khứa. Thời gian đã chạm đến ngày thứ ba rồi, hôm nay là ngày cô được xuất viện.

Mất sức do làm việc quá độ phải nhập viện, các tờ báo đã đăng tin như thế. Nhưng cô biết, Bạch Dĩ Hiên nhất quyết lưu cô ở lại đây, không chỉ đơn thuần là chăm sóc, mà còn là vì một lí do khác. Mới đây Tiêu Khiết đã gửi cho cô một đoạn video rùng rợn, khiến cô thực sự lo sợ. Mạc Lưu Ly cùng Andrew và Andreis đã được chuyển đến một căn hộ thuộc quyền sỡ hữu của Bạch gia, tương đối an toàn. Còn căn hộ của cô, lại giấu một sự thật chết chóc.

Khoảng thời gian cô ở bệnh viện, Bạch Dĩ Hiên đã cho người bí mật lắp camera ghi hình trong nhà, các ám vệ khác sẽ quan sát ở ngoài thông qua máy quay, rồi cho một ám vệ là nữ giả dạng cô, sống trong đó ba ngày. Nữ ám vệ đó sinh hoạt rất bình thường, hoàn toàn không nhận ra điểm kì lạ, cho đến khi chập tối. Đó là giấc một giờ sáng, rất yên tĩnh, camera vẫn quay bình thường, không có dấu hiệu nào. 1h3', bỗng nhiên, tất cả các

https://thuviensach.vn

camera bị rè, từ camera dưới phòng bếp, cho đến phòng khách, đến hành lang rồi tới tận phòng ngủ, chúng lần lượt mất sóng, lúc có lúc không.

Màn hình bị nhiễu, âm thanh ù đi, trong đó, phát ra một giọng nói, chập chờn, chập chờn theo tiếng rè rè của máy, đó không phải giọng nữ. Đột nhiên, 1h13' máy quay hoạt động bình thường trở lại, như chưa có chuyện gì xảy ra.

Nhưng, máy quay vốn định dạng mỗi khuôn mặt nữ ám vệ giả dạng nằm trên giường, nay, lại nhận dạng thêm một khuôn mặt, ở góc phòng.

Không biết là ai hay là sinh vật gì, nhưng "hắn ta" đứng ở góc phòng, nơi tối nhất, bất động dùng đôi mắt đen ngòm nhìn chằm chằm người ngủ trên giường, không hiểu sao, cô cảm giác, kẻ đó đang cười, đứng bất động ở đó, chỉ nhìn... chỉ nhìn.... Im lặng đến đáng sợ... 1h53' máy quay đột nhiên bị nhiễu một lần nữa, căn phòng còn lại một người, bình yên ngủ trên giường.

Sang ngày thứ hai, tức là ngày hôm qua, mọi chuyện vẫn như cũ, 1h3', máy quay bị nhiễu sóng, có giọng nói chập chờn rè rè không rõ; 1h13' "hắn" lại xuất hiện ở góc phòng, nhìn... chằm chằm. Camera trắng đen không thể nhận dạng rõ "hắn", nhưng không hiểu sao, cô cảm thấy, nó đang nhìn cô, ở cuối góc, là đang nhìn cô... không phải người trên giường. "Hắn" đang nhìn cô... chằm chằm... "hắn" đang cười... quỷ dị. 1h53' máy quay lần này bị nhiễu sóng rất mạnh, nó cứ rè rè liên tục, nó chập chờn như thể muốn hư luôn vậy.

Tuy nhiên, thật may là nó đã bình ổn trở lại, 2h03', căn phòng... không còn một người.

Đấy là đoạn video ghi lại cuối cùng, nó đã tắt luôn sau 2h03'. Chu Tử Đằng tay run run đóng laptop lại, cô chống tay xuống bàn, đầu áp xuống bàn tay run lập cập, đó là "thứ" gì vậy? Rõ ràng cô không có ở đó, chỉ có

https://thuviensach.vn

một người giả dạng và ngôi nhà trống lắp đầy camera mà thôi, nhưng cô chắc chắn rằng, "hắn" biết, "hắn" đã nhìn cô chằm chằm nãy giờ. Chu Tử Đằng thấy lạnh sống lưng, "hắn" đã ở trong nhà cô bao nhiêu lâu, tại sao cô lại không hề hay biết, còn người nữ ám vệ đó nữa, cả cô ấy cùng "hắn" biến mất chỉ trong tích tắc. Ông trời ơi, ông đang bắt con đối mặt với điều khủng khiếp gì vậy? Có hay chăng, "nó" vẫn đang đứng ở đằng kia, nhìn cô chằm chằm, ai mà biết được, có thể lúc ta ngủ, ta vốn không ở một mình...

Cô cần phải bình tâm lại, nếu cô trở nên sợ hãi, sẽ chỉ khiến "hắn" vui vẻ lên thôi... Mạc Lưu Ly, Andrew và Andreis tránh xa cô, có khi lại là ý hay.

Trong căn phòng u tối đượm mùi thuốc lá, màn hình vẫn phát đi phát lại đoạn video đó. Tiếng tay chậm rãi gõ bàn vang lên, khói thuốc mờ ảo phảng phất. Lãnh Dịch Khiêm lạnh lùng nhìn "cái thứ" đứng ở cuối góc kia, thinh lặng. Bạch Dĩ Hiên dập điếu thuốc vào gạt tàn, mệt mỏi xoa nhẹ mi tâm. Lương Kỷ Khiên đứng ở sau cũng trầm lặng tựa vào cửa, không khí thật sự rất im ắng.

-- Đoạn video này có nghĩa gì? -- Lãnh Dịch Khiêm nhíu mày lên tiếng.

-- Azalea là nữ ám vệ có thực lực trong Ám đoàn Bạch gia, do chính tay tôi huấn luyện. Luận về thuật dịch dung cùng độ cảnh giác không ai dám qua mặt, ấy vậy mà, khi "thứ" đó xuất hiện, Azalea lại không có bất kì phản ứng nào. -- Lương Kỷ Khiên cau mày nói.

-- Có lọc được âm thanh không? -- Lãnh Dịch Khiêm nhìn không ra sắc thái hỏi, những âm thanh chập chờn đó, không phải là vô ý.

Bạch Dĩ Hiên với tay nhấc remote lên, bật lên đoạn băng ghi âm thanh đã được lọc lại. Đoạn băng vang lên, vẫn là tiếng rè rè khó nghe, nhưng kèm theo đó là tiếng hát o éo cùng giọng cười quỷ dị:

https://thuviensach.vn

" Một giờ, phút thứ ba.

Một giờ phút mười ba.

Ta thấy ngươi.

...

Một giờ, điểm năm ba

Hai giờ, điểm không ba.

Ngươi thấy ta."

Kết thúc đoạn ghi âm số 1, Bạch Dĩ Hiên liền nhấn nút chuyển đoạn đến đoạn ghi âm số 2, cũng là đoạn ghi âm cuối cùng.

" Một giờ, phút thứ ba

Một giờ, phút mười ba

Ngươi biết ta ở đây, trong góc phòng.

...

"Một giờ, điểm năm ba

Hai giờ, điểm không ba

Ta biết ngươi ở kia, trong cái hộp."

Chấm dứt đoạn ghi âm số 2, Lãnh Dịch Khiêm lãnh đạm hỏi:

-- "Trong cái hộp"?

https://thuviensach.vn

Bạch Dĩ Hiên day day huyệt thái dương, trông anh đang rất mệt mỏi. Lương Kỷ Khiên thở dài kể:

-- Sáng nay đã nhận được nó. Một cái hộp, chứa cái đầu bị chẻ làm đôi của Azalea, nhưng mất đi hai con mắt, chỉ còn cái hốc mắt bị khâu lại. Chiếc hộp làm bằng da của cô ấy, "dây" thắt quanh hộp là tóc của cô ấy, ghim giữ những sợi "dây" đấy lại là móng tay bị xẻo khỏi thịt của cô ấy. Cái hộp khá to, có ruột bao quanh làm "phụ kiện trang trí". Còn nữa, có một tấm thiệp làm bằng da đầu của Azalea, cậu muốn xem không?

Lương Kỷ Khiên nở một nụ cười khá là quái gở, tên sát nhân này cũng thật trọng hình thức, cầu kì đến thế. Lãnh Dịch Khiêm chỉ hừ lạnh:

-- Tên lập dị! Nội dung và manh mối thế nào?

-- " When the "thirteen" coming next, I give you another head." Đó là những gì "mẩu giấy" đó nói. Tôi đã lục tra lại những cái chết mà xác bị mất đầu, phần lớn họ chết vào ngày mười ba, không dương lịch thì cũng âm lịch, không âm lịch thì là Phật lịch, càng truy ra đều thấy liên quan tới con số 13, tử vong lúc hai giờ ba phút, chính xác như thế. Hôm qua là ngày mười ba của Phật lịch. Tránh manh động tên sát nhân, tôi đã bố trí nhiều ám vệ khác cách một khoảng cách theo dõi qua camera, nhưng tất cả xảy ra trong tích tắc, hắn biến mất, và cả Azalea. Không, "Azalea" vẫn còn nằm đó, chỉ là không còn cái đầu mà thôi.

-- Hắn ta là ai? -- Lãnh Dịch Khiêm đôi mắt sắc lạnh gằn giọng, hôm nay là sinh nhật của Lưu Ly, ngày mười ba.

-- Vẫn chưa tra ra được tung tích. Không có tài liệu gì để nhận dạng, lại thoát đi rất nhanh dù đã bít kín các cửa, e là hắn rất thạo những lối thoát ngầm. -- Bạch Dĩ Hiên không che giấu nổi lo lắng lên tiếng, Từ Lục Giai hôm trước đã nói với anh, lúc vào nhà cô, cảm thấy có thứ gì đó là lạ. Anh

https://thuviensach.vn

ta chắc chắn điều đó, một điều mà không ai phát hiện, nói đúng ra là đừng nên phát hiện.

Hôm ấy mọi người về nhà cực uể oải, thần trí bơ phờ, cũng đã quá khuya, Mạc Lưu Ly, Chu Tử Đằng, Andrew, Andreis và anh thực chỉ muốn ngã nhoài ra. Cả đám năm người ai nấy cũng đã cạn sức lực nên nằm dài trên ghế sofa, hai cậu nhóc Andrew, Andreis chẳng cần giường ấm nệm sang, thiếp lên gối Lưu Ly ngủ mất. Vậy chỉ còn ba người lớn còn lim dim thức:

-- Hôm nay thật mệt quá. Tôi thề lần sau sẽ không đi nữa, ôi cái lưng già của tôi...

-- Đúng vậy, trời khuya rồi, hay anh Giai ở lại đây một đêm đi, ngủ trên sofa luôn, em lết không lên nổi phòng, hai cậu bé cũng say ngủ rồi.

-- Được rồi, anh cũng không phiền. Mấy đứa ngủ đi, chúc ngủ ngon.

-- Chúc ngủ ngon.

Mọi người đã chìm vào mộng đẹp, duy chỉ có Từ Lục Giai phát hiện ra, còn một kẻ, vẫn chưa ngủ. Nhưng không hiểu sao, tay chân anh lại bất động không cử động được, cặp mắt bỗng trở nên nặng trịch không mở lên được. Anh cảm thấy đầu mình xoay mòng mòng, cố gắng thức dậy nhưng lại thiếp đi. Cũng may, còn được đón ánh mắt trời ngay mai. Nhưng Từ Lục Giai chắc chắn rằng, đó không phải là ảo giác lúc mơ ngủ.

Chính vì vậy, Từ Lục Giai lúc ở bệnh viện đã nhân dịp gặp Bạch Dĩ Hiên mới nói ra, vì với thế lực ngầm của Bạch Dĩ Hiên, biết đâu sẽ tìm ra điều gì đó. Câu chuyện của Từ Lục Giai nghe có vẻ điên rồ, Tiêu Khiết đứng gần đó cũng cho là Từ Lục Giai mơ ngủ, nhưng nào ngờ ngay tối hôm đó, Bạch Dĩ Hiên đã cử Ám vệ hành động.

https://thuviensach.vn

Quả thật, nói Chu Tử Đằng luôn bỏ nhà trống không mà đi, thật không phải, bởi vì ở đó, không phải là không - có - ai.

Lãnh Dịch Khiêm nghe xong thì mặt lạnh hẳn đi, tên sát nhân này có qui tắc, lúc đó hắn một lần giết năm người vẫn được, nhưng lại nhất thiết là ngày mười ba. Một kẻ nguy hiểm và quái dị.

-- Cậu nghĩ là do ai? -- Lãnh Dịch Khiêm tay gõ nhẹ bàn, từng nhịp từng nhịp.

-- Ngoài Chương gia ra, tôi chưa nghĩ đến ai khác. Có thể cư ngụ lâu như thế mà chưa phát hiện, thật không đơn giản.

-- Không biết Chương gia còn giấu thứ kinh dị nào nữa.

Không biết còn giấu thứ kinh dị nào nữa...

Cũng may mưa bão đã lặn. Đêm nay là đêm hội thời trang vô cùng đặc biệt do công ty Glycine độc quyền tổ chức, nhằm giới thiệu sản phẩm. Thiết kế thời trang với chủ đề "Hạnh phúc" đã nhận được nhiều lời khen vang dội và được các nữ ca sĩ chọn mua để mặc trong ngày cưới rất nhiều. Thảm đỏ đông nghịt người, vé tham dự dù đắt đỏ nhưng chỉ trong hai ngày ra mắt đã bán hết, mức thu mua sản phẩm thời trang của Glycine đã tăng vọt đáng kể. Ngày trình diễn lớn như thế này, nhân viên trong công ty dù chức vụ lớn hay nhỏ đều được mời dự niềm vui chung.

Vì vậy Chu Tử Đằng thân là Giám đốc lại không thể không đi. Hôm nay Chu Tử Đằng ăn mặc rất kiêu sa, chiếc váy cúp ngực gợi cảm với thân trên là ren họa tiết tỉ mỉ, vải lụa chiffon đen ôm lấy thân dưới nóng bỏng, mỗi lần xuất hiện trước công chúng, cô đều rất chăm chút ra dáng nhà thiết kế chuyên nghiệp.

Trên sàn diễn đẹp lộng lẫy màu trắng tinh mơ của váy cưới, những cô người mẫu với những nụ cười rạng ngời khoác lên mình những bộ váy cưới

https://thuviensach.vn

đẹp mê hồn, một màu sáng thuần khiết của cô dâu trong ngày "Hạnh phúc" nhất đời mình. Khách khứa cũng theo điệu nhạc "Beautiful in White" dịu dàng mà hòa tiệc. Họ đến thăm hỏi cô sức khỏe, cái nhìn của họ đối với cô đã trở nên có thiện cảm, nhất là những cặp đôi mới cưới, họ đã đặt thiết kế váy cưới của hãng cô, và họ rất hài lòng về nó. Chu Tử Đằng cũng rất vui vẻ vì đã không phụ lòng khách hàng.

Mạc Lưu Ly đảm nhiệm vị trí Nhiếp ảnh gia cũng đến dự hôm nay, đây là lần đầu tiên cô bé được thoải mái xã giao, Lưu Ly rất biết tiếp chuyện, nên rất được nhiều vị tiểu thư đến vây quanh nói cười rộn ràng. Không kém gì Chu Tử Đằng, Mạc Lưu Ly hôm nay cũng ăn vận rất quyến rũ, hoàn toàn không nhận ra cô bé chỉ thích phong cách váy xoè ngây thơ thường ngày.

Từ Lục Giai cũng đến hôm nay với tư cách là "bạn trai", đám phóng viên đã rào đón anh từ cửa, thật khó lắm mới lết vào được.

-- Cô đã khỏe hơn rồi chứ? Đừng gắng sức đến dự bữa tiệc này. -- Từ Lục Giai đến thâ thiết khoác vai Chu Tử Đằng, giọng nói có chút lo lắng.

-- Tôi đã vắng mặt lâu rồi, hôm nay là lễ lớn của công ty, không dự sao được. -- Nói rồi niềm nở bắt tay xã giao với khách tham dự, thân mật khoác tay Từ Lục Giai, diễn cho giống một cặp đôi yêu đương.

-- Đừng "cố quá" thành "quá cố" đấy! Cô cũng đã xem đoạn video mà phải không? Giờ cô nên tìm nơi an toàn...

-- Ngay cả nhà tôi cũng không an toàn, vậy còn chỗ nào an toàn nữa? Chẳng nhẽ cứ trốn chui trốn nhủi mãi sao? Thà chấm dứt hết một lần!

-- Đừng gắt lên! Ở xung quanh đây có bảo vệ, nhớ đi lại trong phạm vi này, ai ai cũng có thể là kẻ thù, cảnh giác một chút.

https://thuviensach.vn

Từ Lục Giai siết chặt vai Chu Tử Đằng, dặn dò từng li từng tí. Có một quý ngài quen biết anh, liền mời anh qua chung bàn góp một li với các quý ông khác. Từ Lục Giai muốn chối nhưng Chu Tử Đằng huých anh một cái, bảo anh đi, dù gì cũng là một Chủ tịch cổ đông lớn, làm như vậy là không nể mặt. Từ Lục Giai thật miễn cưỡng, trước khi đi còn dặn lại một lần nữa rồi mới qua đó.

Bữa tiệc xa hoa kéo dài đến quá nửa đêm vẫn chưa dứt, Chu Tử Đằng cười cũng muốn mỏi cả miệng rồi. Mạc Lưu Ly thở hồng hộc chạy lại phía cô, than vãn:

-- Chị à, em nói đến gãy lưỡi rồi. Các vị tiểu thư kia cứ như gà công nghiệp vậy, cái gì cũng không biết, hại em giải thích đi giải thích lại đến muốn đứt dây thanh quản.

Chu Tử Đằng cũng giương ánh nhìn đồng cảm về phía Lưu Ly, cô bắt tay thôi cũng thấy rã rời. Mọi người nhập tiệc sôi nổi quá, cô muốn bỏ về cũng ngại. Rồi đột nhiên, cô thấy Tiêu Khiết vẻ mặt nghiêm trọng bước tới, chẳng phải Bạch Dĩ Hiên đã phái thủ hạ canh chừng quanh đây sao? Chẳng lẽ lại có chuyện gì xảy ra?

-- Chu tiểu thư, có chuyện rồi.

-- Chuyện gì vậy? -- Chu Tử Đằng một bụng lo lắng, linh cảm có điều không hay.

-- Andrew và Andreis! Hai cậu bé xảy ra chuyện rồi.

-- Andrew, Andreis? Lạy chúa tôi! Hai đứa trẻ đó không sao chứ? Chuyện gì đã xảy ra? -- Lưu Ly sốt sắng hỏi.

-- Không có thời gian giải thích! Xe của Tôn chủ chờ ở ngoài! Mau đi thôi!

https://thuviensach.vn

Nói rồi Tiêu Khiết giục Chu Tử Đằng cùng Mạc Lưu Ly, cô hết sức sốt ruột vội chạy theo anh. Chẳng phải đã giao cho Lương Kỷ Khiên trông coi bảo vệ rồi sao? Ngàn vạn lần đừng xảy ra chuyện. Mạc Lưu Ly cũng hối hả chạy theo, họ đi ra bằng cửa sau tránh kinh động tới khách khứa, hành lang dài không một bóng người yên tĩnh đến lạ thường. Vì đã quen với lối cửa sau của công ty nên Chu Tử Đằng cùng Mạc Lưu Ly vội vã chạy đi trước, Tiêu Khiết theo sau, sắp đến cửa thì điện thoại vội reo lên. Là số của Bạch Dĩ Hiên, Chu Tử Đằng bực bội nhấc máy, nên là tin tốt đối với lũ trẻ:

-- Từ Lục Giai gọi báo tôi không tìm thấy em, em đã đi đâu vậy? -- Giọng điệu lo lắng tột độ của anh vang lên.

-- Tất nhiên là đến chỗ anh rồi! Đã phái Tiêu Khiết còn hỏi!

Bỗng nhiên, Bạch Dĩ Hiên im lặng không nói gì, không khí yên tĩnh đến đáng sợ, chợt anh thấp giọng bảo cô, như thể chỉ muốn cô nghe thấy:

-- Bình tĩnh đừng quay đầu lại, tìm cửa thoát hiểm và chạy mau ra, Tiêu Khiết đang ở ngay bên cạnh tôi, tôi không phái ai tới cả. Tôi sẽ...

Điện thoại bị nhiễu sóng, rè rè, rè rè. Tay Chu Tử Đằng cầm điện thoại run lẩy bẩy, Mạc Lưu Ly thấy biểu hiện hoảng sợ của cô thì thấy lạ, toan hỏi thì nghe có tiếng hát quỷ dị ở đằng sau:

"Một giờ, phút thứ ba

Một giờ, phút mười ba

Ta thấy ngươi."

https://thuviensach.vn

TỬ ĐẰNG KHÔNG NỞ LẦN HAI - KHÔNG CÒN LÀ NỮ PHỤ

Ka La Ra

dtv-ebook.com

Chương 40: Tử Đằng_ Ngươi Thấy Ta

CHAP 40:

Trời đìu hiu rít gào từng tiếng gió buốt, mang cái lạnh lẽo xuyên suốt qua da người. Ở một nơi tối tăm nào đó, bản nhạc "Gloomy Sunday" với tiếng hát ai oán vẫn réo rắt vang lên làm không khí thêm phần ảm đạm, kèm theo đó là tiếng mài dao sắc lạnh...

Bỗng một tiếng thét chói tai vang lên, kèm theo đó là có tiếng vật gì nhơm nhớp lũ lượt rơi xuống, lại vang lên tiếng cười ha hả quái dị. Chu Tử Đằng giật mình mở mắt, mùi máu tanh sộc vào mũi khiến cô ngột ngạt, liền cố gắng thanh tỉnh chính mình. Cô đảo đôi mắt xung quanh, nơi đây tối quá, chỉ có vài ba ánh đèn dây tóc chập chờn lóe lên. Chu Tử Đằng khẽ cựa quậy, mới nhận ra mình đang bị trói, đầu óc cô choáng váng, cố nhớ lại những chuyện đã xảy ra.

Cô nhớ rằng có chuyện đã xảy ra với Andrew và Andreis, lúc đó cô đang cùng đi với Lưu Ly, ở sau còn có Tiêu Khiết. Không, không phải! Kẻ đó không phải là Tiêu Khiết! Thật đáng sợ, đó là kẻ đã nhìn cô chằm chằm suốt đoạn băng với một nụ cười quỷ dị cùng tiếng hát ma quái, sau đó cô đã ngất đi đến giờ! Chết tiệt, cô đang ở trong hoàn cảnh quái quỷ nào thế này?

Chu Tử Đằng liền sực nhớ ra, Lưu Ly! Còn Lưu Ly, cô bé đâu rồi? Cô hốt hoảng vội xoay người tìm kiếm, cô động người một cái, liền có thứ gì đó ở phía sau rơi xuống. Chu Tử Đằng sợ hãi quay đầu lại thì suýt nữa hét toáng lên, liền nghiến răng cắn chặt môi không phát ra tiếng. Một cái sọ

https://thuviensach.vn

người! Là một cái sọ người! Thứ cưng cứng cô dựa vào nãy giờ là những hộp sọ chất đống lên, Chu Tử Đằng kinh hãi đến nỗi muốn nôn mửa, nhưng lại sợ có kẻ phát hiện. Tay cô đang bị trói ra sau, cô chỉ có thể nhẹ nhàng lết người không gây tiếng động.

Dẹp nỗi sợ qua một bên, cố nén cảm giác kinh tởm, Chu Tử Đằng lấy hết can đảm dựa người vào bức tường loang lổ vết máu khô, lấy đà đứng lên. Cô nhẹ đi từng bước, từng bước, đây có lẽ là một khu nhà cũ bỏ hoang, phân chia rõ khu phòng, nhưng lại trống trải, đồ đạc xung quanh tồi tàn, rách nát, toàn là kiểu cách của thập niên 80. Có vài bức ảnh màu sếch- phia cũ rích treo nghiêng ngả ở ngoài, người trong tranh vẻ mặt ai nấy cũng khó coi, nhưng cô không có tâm trạng thưởng thức. Chu Tử Đằng rời khỏi căn phòng tối đen chất đầy xương người, khẽ lấy vai huých đẩy cửa. Cánh cửa kẽo kẹt mở ra, Chu Tử Đằng tim như ngừng đập, lách người rời khỏi căn phòng.

Hành lanh có vài ánh đèn chùm đã hư hỏng, chỉ còn thỉnh thoảng nháy lên chút chút, đâu đâu cũng thấy những dấu máu cào cấu lên vách tường, lên sàn nhà như thể họ đã cố vùng vẫy thoát ra. Liệu cô cũng sẽ để lại dấu tay của mình ở đây chăng?

Chu Tử Đằng đến thở mạnh cũng không dám, cố gắng nhích từng bước nhẹ nhất trên đôi giày cao gót. Cô hoàn toàn không xác định được bất cứ thứ gì, chỉ có thể dựa theo bản năng. Từng bước, từng bước, thật chậm rãi... tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên.

Nhưng Chu Tử Đằng bỗng cảm thấy là lạ, liền dừng bước. Thế nhưng, tiếng bước chân vẫn ngày một vang lên...

Gần hơn... Rõ hơn... Chu Tử Đằng đôi mắt mở to, mọi giác quan thần kinh như tê liệt, "Chạy đi! Mau chạy đi!" -- Cô đã hối thúc mình như vậy nhưng đôi chân không tài nào di chuyển được. "Thứ đó" đang tiến tới gần hơn, cô nghe rõ mồn một tiếng bước chân gầy gộc của "thứ đó", cô còn có

https://thuviensach.vn

thể thấy được cái bóng cao gù của "thứ đó" đè lên bóng cô. Chu Tử Đằng từng tế bào như đã ngừng hoạt động, nỗi sợ hãi nhanh chóng vây lấp tâm trí cô, khiến cô không thể suy nghĩ bất cứ thứ gì.

Chết tiệt!

"Thứ đó" đang đứng... ĐẰNG SAU CÔ...!

Từng tấc da thịt như đông cứng lại, Chu Tử Đằng không thể nhấc nổi chân dù chỉ là một milimet. Cả người cô run lên bần bật, rồi bỗng nhiên cô cảm giác "thứ đó" cúi gầm xuống tai cô, cười ghê rợn. Rồi đột nhiên "thứ đó" đưa bàn tay gầy trơ của mình trước mặt cô, cô còn chưa kịp định thần nó sẽ làm gì, đã thấy năm ngón tay xương xẩu của "thứ đó" ôm trọn mặt cô, ngón tay dài mà nhọn, bao lấy hết được đầu cô, bẻ gãy cô như chơi!

Chu Tử Đằng thực sự hoảng loạn, nước mắt đã không kìm được mà ứa ra, nhưng cô nghiến chặt răng, buộc mình phải cứng cỏi hơn nữa, nhất định phải đối mặt với chuyện này, chẳng cần bận tâm gì nữa, sống sót trở ra là tốt rồi! Sau đó, "thứ đó" bất ngờ bịt miệng cô lại, tay kia nắm tóc cô lôi đi. Chu Tử Đằng bị "thứ đó" thô bạo giật kéo đi liền thấy đau, nhưng cô càng la thất thanh thì hắn càng cười to hơn nữa, những tiếng cười quái dị... Chu Tử Đằng đã cố vùng vẫy nhưng vẫn không thoát, bàn tay tưởng như gầy yếu kia cấu rách da thịt cô làm cô đau nhói! Còn "thứ đó" vẫn cười không ngớt!

Không biết "thứ đó" đã kéo cô bao xa nhưng khi đã đến nơi, "nó" liền mạnh bạo ném cô vào góc tường. Đầu cô đập vào tường đau buốt, xương cốt tựa như đã gãy rời, mặt đất trở nên chao đảo. Chu Tử Đằng cảm thấy lục phũ ngũ tạng như xốc hết cả lên, cô đau đớn gắng nhoài người dậy. Đầu óc còn chưa hết choáng váng, mọi thứ đều mờ đi khiến cô không thể xác định được vị trí của cô bây giờ. Chợt cô nghe có giọng nói âm độc vang lên, đem cô sâu xuống tận vực thẳm:

https://thuviensach.vn

-- E.f, nhẹ nhàng thôi! Ta không muốn máu của ả văng đầy phòng ta.

Chu Khuynh Cơ! Lần này Chu Tử Đằng bừng tỉnh, cô ngước mặt lên. Dưới ánh đèn dây tóc nhòe nhòe, cô thấy rõ khuôn mặt của Chu Khuynh Cơ đang trợn mắt nhìn cô chỉ chờ băm vằm cô ra. Khuôn mặt xinh đẹp của Chu Khuynh Cơ vặn vẹo đến đáng sợ, ả ta giương đôi mắt hiểm ác nhìn cô, tư thái ngạo nghễ như đang nhìn một con vật lầm lũi thấp hèn.

-- Chu Khuynh Cơ! Cô làm vậy là có ý gì?

Nhưng không đáp lại lời của Chu Tử Đằng, Chu Khuynh Cơ chỉ bước tới dùng hết sức bình sinh giáng cho Chu Tử Đằng một cái tát rất mạnh. Lực đạo lớn đến nỗi khiến Chu Tử Đằng ngã sóng soài, máu từ miệng ròng ròng chảy ra.

-- Cái tát này là vì mày đã dám gọi thẳng tên tao!

Nói rồi, đôi giày cao gót của ả hất lên đá vào bụng Chu Tử Đằng, cô hét lên thất thanh:

-- Cái này là vì mày đã phá hoại kế hoạch của tao!

Chưa dừng lại ở đó, ả nắm tóc Chu Tử Đằng, giật mạnh ngửa đầu cô ra sau, Chu Tử Đằng tưởng chừng như cổ mình đã gãy. Sau đó, ả dùng lực đập đầu cô xuống sàn, nghe rõ một tiếng "Bốp":

-- Còn cái này là vì mày đã cướp tình nhân của tao.

Chu Tử Đằng toàn thân tê liệt, cứ tưởng mình đã chết, nhưng tiềm thức cô vẫn chưa tắt hẳn. Chu Khuynh Cơ nào có dễ để cô chết như vậy, ả lúc nãy chỉ là đánh để xả cơn ghen tức một chút thôi, ả hành hạ cô chưa đủ. Có tiếng cười khúc khích ở đằng sau, Chu Tử Đằng đôi mắt nặng trĩu cố mở lên nhìn. Cô thấy một bóng người gầy tong ở trong bóng tối, là cái kẻ đã mang cô đến đây. Chợt kẻ đó vui sướng hát lên:

https://thuviensach.vn

"Một giờ điểm năm ba

Hai giờ điểm không ba

Ngươi thấy ta!"

Nói rồi gã đó từ trong góc tối trần trụi bước ra, Chu Tử Đằng không dám tin vào mắt mình. Ôi chúa ơi, đây là loại sinh vật gì vậy? Nó dài sọc nhưng gầy gò ngoắc ngoẻo như những cái cây khô, đôi tay xương xẩu của nó cứ giơ ra như thể muốn xé rách mặt người ta, cái miệng của nó bị rạch dài tới tận mang tai, nó không có mắt vì hai mí mắt của nó đã bị khâu xiết lại, dọc hai bên bắp chân của nó có những cái đinh tán xỏ qua, sau gáy nó là một mớ dây xiên vào cắm tới não.

Chu Tử Đằng như muốn chết ngất đi vì sợ hãi, nó không có mắt nhưng cô cảm thấy nó đang nhìn cô, cái miệng bị rạch dài luôn nở nụ cười máu me.

-- Hân hạnh giới thiệu với mày, E.f!

Chu Khuynh Cơ vừa nói vừa mài những chiếc dao phẫu thuật còn vương tơ máu còn Chu Tử Đằng thì chưa dứt khỏi nỗi bàng hoàng.

-- Mày còn nhớ đây là ai không? Là Antonio đấy, bạn học cấp 3 của mày. Mày nhớ không, "hot boy" của trường thời đó. Tất nhiên, tao cũng khá thích nó, nhưng đáng tiếc thay nó lại theo đuổi mày.

Tiếng dao mài vào nhau vẫn lạnh lẽo vang lên, khi thấy chiếc dao trở nên bóng loáng, Chu Khuynh Cơ mỉm cười tàn độc bước tới phía Chu Tử Đằng.

-- Nhưng tao không thích điều này. Chính vì vậy nên tao bắt nó ở lại bên cạnh tao, à... -- Ả làm ra vẻ suy ngẫm -- Tất nhiên là có chút BIẾN

https://thuviensach.vn

ĐỔI nhỏ. Nhưng mày thấy không, sản phẩm đầu tiên của tao thí nghiệm trên người, cũng không tệ, nhỉ? Một sát thủ tuyệt vời trong bóng tối, E.f!

Ả ta nói xong rồi cười ha hả, Chu Tử Đằng nghe mà rùng mình. Trời ơi... sinh vật này là một thí nghiệm...Thí nghiệm trên người?

-- Cô điên rồi... Chu Khuynh Cơ! Cô bị lòng đố kị làm mờ mắt rồi! -- Chu Tử Đằng kinh hãi nói.

-- Phải! Tao là thế đấy! Tao căm ghét mày đến tận xương tủy, những thứ tao mơ ước, mày đều có trong tay! Nhưng nếu mày vẫn làm một con điếm lăng loàn trước kia, tao sẽ còn rủ lòng thương cho mày một cái chết nhẹ nhàng, nhưng mày lại không biết thân biết phận, mày dám cướp anh ấy của tao!

Cơn tức giận trong Chu Khuynh Cơ lại trỗi dậy, ả điên dại nắm giựt tóc cô, lấy chiếc dao xẹt qua. Từng lọn tóc dài lũ lượt rơi xuống, da đầu bị kéo căng ra làm vết thương rách toạc. Chu Tử Đằng đau đớn la lên thất thanh.

-- Tất cả đều là do mày. Là mày khiến Lữ thay lòng với tao, là mày khiến Hiên quay lưng với tao! Con điếm này, tại sao mày dám công chính ngôn thuận với Dĩ Hiên? Sao mày dám chứ!

Nói rồi ả ta không ngừng lấy con dao toan đâm cô, nhưng bị "E.f" ngăn lại. E.f cười khúc khích:

-- Fallanvil C', không vui, không vui chút nào!

Nói rồi đôi chân gầy giơ xương của hắn bước tới tấm màn giăng gần đó, Chu Khuynh Cơ thấy hành động của hắn liền nhoẻn môi cười độc ác. Chu Tử Đằng đang cố thanh tỉnh không biết làm sao để thoát khỏi địa ngục trần gian này thì đã thấy E.f giật phăng tấm màn xuống, cảnh tượng trước mắt khiến tim cô ngừng đập, một cảnh tượng kinh hoàng.

https://thuviensach.vn

Đó là những cô gái bị treo thẳng lên, các cô gái khuôn mặt vặn vẹo đầy thống khổ, có người khuôn mặt đã bị biến dạng đến ghê rợn. Khoang bụng họ bị lột rách ra thấy cả xương cùng cơ thịt bên trong. Nội tạng họ bị moi ra, rơi lộp bộp xuống đất. Tất cả các cô gái đều đã chết, có xác đã phân hủy.

Chu Tử Đằng nhìn cảnh tượng khủng khiếp này mà muốn nôn mửa một trận, liếc nhìn cô gái trước nhất, đó là Tang Văn Lý, một MC truyền hình nổi tiếng nhất năm nay, chẳng phải báo vừa đăng chết cháy cách đây ba ngày sao?

-- À, mày đoán đúng rồi đó! Đây là Tang Văn Lý, một con chó cái rất nổi tiếng. Mày biết sao không, cũng như mày, con điếm. Cách đây 1 năm, nó đã trèo lên giường Dĩ Hiên để đổi lấy danh vọng. Tất nhiên nếu nó muốn bán thân thể để đổi lại tiếng tăm, tao cũng chẳng màng, nhưng nó chọn nhầm người để đổi chác rồi. Có quá nhiều con điếm dám lại gần anh ấy, nó mất tao khá lâu để giải quyết từng ả một.

Nói rồi cô ta man rợ cười, lấy dao vung qua cổ của Tang Văn Ly, tức thì cái cổ của cô ta đứt lìa khỏi người, lăn rớt xuống vũng máu tanh trên nền nhà. Chu Tử Đằng mặt đã cắt không còn một giọt máu, điều đó làm Chu Khuynh Cơ thích thú:

-- Một lát nữa, mày sẽ được treo ở đây! -- Nói rồi ả ta cười điên loạn, E.f ở bên cũng quỷ dị cười theo.

-- Cô không thể. -- Chu Tử Đằng lạnh lùng nói.

-- Mày vừa nói gì? -- Chu Khuynh Cơ trừng mắt nhìn cô.

-- Ngày giáo chủ Mã Đặc Nhĩ chết ở dạ tiệc Chương gia, ông ta đã dúi vào tay tôi mật mã tài sản của gia tộc. Tôi là người duy nhất biết được điều này. Chương Du Thần ắt hẳn cũng đoán được, nếu cô giết tôi, Chương gia sẽ mất một số tài sản khổng lồ quyết định sự vững mạnh của gia tộc. Tin tôi

https://thuviensach.vn

đi, cô có thể hành hạ tôi, nhưng tôi tin Chương Du Thần sẽ khiến cô sống không bằng chết hơn thế nữa.

Khi cô nói những lời này, ánh mắt Chu Khuynh Cơ có phần sợ sệt. Thực ra những lời này là cô đang nói dối. Vì Mã Đặc Nhĩ là người cuối cùng của Mã gia, ông không có bất kì hậu duệ nào, lại nắm trong tay gia sản kếch sù, ắt sẽ bị rình rập, Chương gia cũng nằm trong số đó. Bữa tiệc ngày hôm đó Mã Đặc Nhĩ có đưa cho cô một mật mã nhưng không phải mật mã tài sản. Chương Du Thần chắc cũng biết điều này, bữa tiệc hôm đó không có Chu Khuynh Cơ, nhất định ả ta đang đi làm một nhiệm vụ khác, điều này chứng tỏ Chương Du Thần đã không còn tín nhiệm cô ta như xưa. Chính vì thế Chu Khuynh Cơ có thể không biết nội tình hiện giờ, Chu Tử Đằng hoàn toàn liều mạng, đặt cược mạng sống vào lời nói dối này.

Lời nói của Chu Tử Đằng thực có nhiều lỗ hổng, nhưng một Chu Khuynh Cơ cảm xúc đang không tỉnh táo, cùng một sinh vật đã bị biến đổi không ra con người nào có nghĩ ra sơ hở. Chu Khuynh Cơ mặt trở nên tái mét, ả chưa nghĩ tới chuyện này. Tại vì Chu Tử Đằng mà Chương Du Thần mới không còn trọng dụng, bắt ả đi sang tận San Francisco làm nhiệm vụ ám sát, ả không biết được tình hình bây giờ. Chu Khuynh Cơ có nghe lại về bữa tiệc hôm đó, trong camera thực sự có thấy Mã Đặc Nhĩ đưa cho Chu Tử Đằng một mẩu giấy. Giờ ả mới thấy hợp lí, tại sao Chương Du Thần còn chưa giết ả? Chu Khuynh Cơ chỉ lo sợ nghĩ tới đó mà quên đi còn một người lớn mạnh ngang ngửa khiến Chương Du Thần muốn xưng bá cũng khó là Bạch Dĩ Hiên. Cô ta đến giờ phút này vẫn cao ngạo cho rằng Bạch Dĩ Hiên chỉ là thấy hứng thú, cùng lắm là hứng thú lâu một chút mà không hay rằng Chu Tử Đằng hoàn toàn được Bạch Dĩ Hiên đứng sau một tay che trời.

Nếu ả biết, có lẽ ả đã không dám bắt cóc Chu Tử Đằng rồi hành hạ dã man như thế, cơn giận của Bạch Dĩ Hiên, ả đã khiếp sợ thấy một lần, đó chỉ là với một tên gián điệp trà trộn, vậy mà anh xuống tay thật tàn khốc. Lần

https://thuviensach.vn

này đụng tới người phụ nữ của anh, không biết ả sẽ phải chịu cảnh tượng hãi hùng gì.

Nhìn thấy biểu hiện của Chu Khuynh Cơ, Chu Tử Đằng biết câu nói của mình ít nhiều đã đánh trúng tâm lí của cô ta. Chương Du Thần có những màn tra tấn cực kì mất nhân tính và rùng rợn, đến nỗi âm hiểm như Chu Khuynh Cơ cũng phải khiếp sợ thì đã đến mức độ nào. Chu Khuynh Cơ nghĩ đến Chương Du Thần tay có hơi run run, ả không biết, chẳng phải E.f ở đây sao, mà mỗi lần E.f đã ở đây, ắt sẽ có một người bị giết, ả còn mừng rỡ tưởng là Chu Tử Đằng, ả nhầm người rồi sao?

-- Mày đừng có nói điêu!!!

-- Chu Khuynh Cơ, tôi có nói điêu hay không, cô là người rõ nhất!

Lúc này cô nhất định phải kéo dài thời gian, cố gắng sống sót càng lâu càng tốt, nhất định sẽ có người đến cứu cô. Chu Tử Đằng không biết tại sao lại tin tưởng như vậy, cô chỉ biết, cô nhất định sẽ không chết ngày hôm nay. Bầu không khí âm u đến đáng sợ, Chu Khuynh Cơ lườm nhìn Chu Tử Đằng như muốn ăn tươi nuốt sống, bỗng nhiên E.f kêu lên:

-- Có tiếng động, Fallavil C'!

-- Tiếng động? Đây là nơi hoang vu nhất đấy!

Chu Khuynh Cơ vừa dứt lời, bỗng nghe nổ ầm một tiếng rõ to. Căn nhà lay động dữ dội, gạch đá bắt đầu sập xuống. Chu Khuynh Cơ hốt hoảng chạy đến cửa sổ, vén rèm lên, thì càng thêm bàng hoàng. Là phi cơ của Ám đoàn Bạch gia, có cả trực thăng của Tổ chức Ám sát Geranium cùng máy bay chiến đấu của Lãnh gia. Chu Khuynh Cơ sợ hãi không dám tin vào mắt mình, nhìn lại Chu Tử Đằng, nghiến răng ken két, Bạch Dĩ Hiên! Bạch Dĩ Hiên vì con điếm này mà mang cả Ám đoàn đi! Tại sao? Tại sao ai cũng đứng về phía nó?

https://thuviensach.vn

-- Chu Tử Đằng, không giết mày, tao không phải là Chu Khuynh Cơ.

Nói rồi ả ta nắm chặt con dao bén nhọn lao tới, sự việc diễn ra quá nhanh, Chu Tử Đằng chưa kịp định thần. Một tiếng hét chói tai oanh dội, nhưng đó không phải tiếng thét của Chu Tử Đằng. Chu Khuynh Cơ ôm bàn tay đã bị một chiếc phi tiêu đính đầy gai lóc thịt cắm vào, ả ta trừng mắt dữ tợn quay người lại thì bủn rủn cả tay chân. Bạch Dĩ Hiên đôi mắt đã đục ngầu phừng phừng lửa hận nhìn ả, gân xanh nỗi đầy trán, bàn tay vừa phóng chiếc phi tiêu nắm thành đấm bẻ răng rắc. Ánh mắt anh tàn sát hơn bao giờ hết, nhất là khi liếc qua Chu Tử Đằng đầy thương tích thoi thóp ở kia, ánh mắt anh lạnh lẽo tựa Thần Chết nhìn Chu Khuynh Cơ, đây chính là anh, vị Lão đại máu lạnh đến ai ai cũng phải khiếp sợ.

Chu Khuynh Cơ như đóng băng tại chỗ, đôi mắt của anh như đang áp chế cô, thiêu đốt từng tế bào, cũng may E.f đã nhanh tay ôm Chu Khuynh Cơ đi, cơ thể hắn gầy gòm di chuyển thoăn thoắt, nhảy ra khỏi cửa sổ rồi thoát khỏi căn nhà. Lúc này đây, đấu với Bạch Dĩ Hiên là một hành động ngu xuẩn, không biết lượng sức mình.

Chu Tử Đằng gặp lại ánh mắt xanh đó thì bỗng thấy an tâm, sau bao mệt mỏi, đau đớn, cô ngất lịm đi mất. Nơi đây thật giá lạnh, nhưng cô lại thấy rất ấm, nhờ vòng tay của anh, và cô nghe trong giấc mơ của mình, anh không ngừng gọi tên cô.

Bạch Dĩ Hiên.

https://thuviensach.vn

TỬ ĐẰNG KHÔNG NỞ LẦN HAI - KHÔNG CÒN LÀ NỮ PHỤ

Ka La Ra

dtv-ebook.com

Chương 41: Tử Đằng_ Giải Cứu

CHAP 41:

Bầu trời rải đầy sao đêm lấp lánh, màn đêm to lớn và ảo diệu trải dài ngút ngàn, bỗng nhiên bị kinh động bởi một tiếng nổ oanh rền.

-- F- iz 29-A, đã khai hỏa. -- Tiêu Khiết tập trung cao độ nắm chặt tay lái phi cơ, vừa rồi đã ấn nút cho bắn một tên lửa cỡ nhỏ.

-- San bằng toàn bộ. -- Nắm chặt bàn tay đã hằn những vết thương của Chu Tử Đằng, Bạch Dĩ Hiên lãnh khốc nói một lời tuyên án tử lạnh lùng. Cô vì thương thế quá nhiều mà ngất đi, Bạch Dĩ Hiên nhìn những vết thương ứa máu khắp người cô mà đôi mắt lạnh lẽo đi vài phần. -- Bắt sống Chu Khuynh Cơ.

Bạch Dĩ Hiên vừa dứt lời, một tốp ám vệ trong Ám đoàn ngay tức khắc liền lĩnh mệnh, kĩ thuật điêu luyện thả dây từ trên phi cơ nhảy xuống, tay cầm vũ khí liền thoắt ẩn thoắt hiện lách mình vào đám rừng, lục sùng tìm Chu Khuynh Cơ. Không một ai lúc này dám làm trái ý Bạch Dĩ Hiên hay động đến Chu Tử Đằng, anh cứ như Tử thần vậy. Mới lúc nãy thôi, một nữ ám vệ phục mệnh chăm sóc thương tích cho cô vì ghen ghét cô được Tôn chủ dành trọn sự chú ý đã cố tình xát mạnh vết thương khiến máu chảy ra càng nhiều. Kết quả, nữ ám vệ đó còn chưa kịp hét lên một tiếng, Bạch Dĩ Hiên đôi mắt sắc lạnh như Thần chết đã một tay bẻ gãy cổ cô ta rồi không chút lưu tình ném ra khỏi phi cơ, còn nghe rõ tiếng xương cốt cô ta nát bét khi chạm đất. Lúc này những ám vệ còn lại mới thất kinh hồn vía,

https://thuviensach.vn

sao họ dám quên đi mất Tôn chủ của họ là lão đại lãnh huyết đến Chương Du Thần cũng phải dè chừng, vẻ ngoài điềm tĩnh ấy chỉ là một lốt vỏ ngoài thôi!

-- San bằng toàn bộ. -- Bạch Dĩ Hiên lạnh giọng nhắc lại. Tiêu Khiết liền lập tức ấn nút phóng một tên lửa, lần này là kích cỡ lớn hơn.

-- Không nghĩ quẩn đấy chứ? Tiểu Dĩ Hiên, nơi này là quặng kim cương của Chương gia đấy! -- Trình Lạc Nghiêm từ trên trực thăng của Tổ chức Ám sát Geranium vọng hỏi.

Nơi này là mỏ quặng hái ra vô số tiền của Chương gia đấy, làm như vậy chẳng khác nào là "đánh chó không ngó mặt chủ"? Vả lại đây là quặng kim cương, là quặng kim cương, cứ như vậy đánh sập thế này, là chê thiên nhiên quá hào phóng hay sao?

-- Nếu muốn thanh toán, bảo Chương Du Thần đến Bạch gia lấy hóa đơn. -- Bạch Dĩ Hiên lãnh đạm gằn từng tiếng, ả đàn bà của hắn cư nhiên dám hành hạ người phụ nữ của anh, anh đường đường là lão đại lại để người mình yêu bị khi dễ, ân oán này, anh nhất định bắt hắn phải trả đủ. Nhất là Chu Khuynh Cơ.

-- Được rồi, được rồi. San bằng thì san bằng. -- Trình Lạc Nghiêm ngao ngán lắc đầu nói. Tổ chức anh không hiểu vì sao lại bị rò rỉ thông tin, bỗng nhiên lại có một mã lệnh gửi tới thay đổi đối tượng, kết quả lại xảy ra chuyện ám sát nhầm người. Và đối tượng đó lại là con trai của Akumeidakai Gyangu - kẻ cầm đầu khát máu của băng đảng Yakuza. Chuyện này phải nói là kinh thiên động địa đến mức đích thân anh phải ra mặt tới đàm phán rõ ràng với ông ta, thật ra ông ta chẳng thương tiếc gì đứa con trai này, cái ông ta muốn là lấy cớ tuyên chiến, xảy ra cuộc xả súng đẫm máu để giành thế quyền. Lại ngang qua đây liền thấy Bạch Dĩ Hiên dẫn cả ám đoàn, có cả Lãnh Dịch Khiêm đi cùng, ắt chuyện cũng không nhỏ. Một máy bay một phi cơ sát khí đằng đằng tiến đến mỏ quặng của

https://thuviensach.vn

Chương gia là đã thấy không hay. Anh chính là mặc xác họ bẻ lái chuyển hướng đi, không biết thế nào lại sợ hai thằng nhóc ấy giở chứng manh động, thế là lại quay về. Anh thực sự cũng muốn nhờ Bạch Dĩ Hiên, với năng lực điều tra tốt hơn nhiều của ám đoàn Bạch gia sẽ giúp anh truy ra vụ việc này.

Trình Lạc Nghiêm lại liếc nhìn cô gái với nhịp thở đều đặn thiếp đi trên vòng tay của Bạch Dĩ Hiên, quả là hồng nhan họa thủy. Một cô gái như vậy có đáng không? Hai chiếc tên lửa đã được phóng đi, đất cát văng tứ tung, mặt đất rung động bốc khói bụi mù mịt. Chu Khuynh Cơ cái trán đã bê bết máu, đôi chân vẫn không ngừng hớt hải chạy thật nhanh. E.f gầy gò cũng nhanh chóng lách mình qua theo sát phía sau, hắn không có mắt, nhưng hắn có những mớ dây cảm biến cắm ở phía sau nên tốc độ vẫn theo kịp Chu Khuynh Cơ. Ám vệ Bạch gia đã đánh hơi thấy tiếng động, liền truy cùng đuổi sát nút, Chu Khuynh Cơ mồ hôi hòa cùng máu nhễ nhại chảy ướt áo, mặc cho hai trận nổ vừa nãy đã suýt lấp chết cô, liền cố chạy thật nhanh.

Kia rồi! Phản lực của Chương gia! Tới nơi rồi! Chu Khuynh Cơ thấy phản lực của Chương gia ở trên bầu trời mới thả thang xuống cho mình thì vô cùng mừng rỡ. Ít ra cô còn có thể sống sót, rơi vào tay Bạch Dĩ Hiên cùng Chương Du Thần kết cục đều không mấy tốt đẹp nhưng ít ra Chương Du Thần còn sẽ niệm tình, hi vọng kẻ máu lạnh tuyệt tình ấy sẽ lượng thứ cho qua. Chu Khuynh Cơ kĩ năng nhanh nhẹn liền bám trụ cái thang và dùng hết sức leo lên, E.f cũng nối đuôi theo sau cô. Ám vệ của Bạch gia cũng đang tăng tốc đuổi theo, trên phản lực, thủ hạ của Chương Du Thần vẫn đang không ngừng nã súng nhưng không tài nào bắn trúng, ám vệ của Bạch gia ẩn thoát quá nhanh, phản lực của Chương gia lại ngược hướng gió mạnh. Chu Khuynh Cơ lếch nhếch leo lên phản lực, liền thấy Chương Du Thần đôi mắt lãnh khốc đến đáng sợ sừng sững đứng đó. Chu Khuynh Cơ cảm thấy bủn rủn tay chân, lại cố lết tấm thân leo lên, E.f cảm thấy cô chần

https://thuviensach.vn

chừ cũng nâng cô lên. Chương Du Thần ám khí ngùn ngụt bủa vây làm ai nấy cũng khiếp sợ, Chu Khuynh Cơ run rẩy, thấp hèn quỳ xuống van xin:

-- Thần... lần này... là em sơ suất... lần này... không phải chủ ý của em... Em xin lỗi...

-- Tình hình thế nào? -- Không đếm xỉa tới cô ả, Chương Du Thần lạnh lùng mở miệng.

-- Chúng thủ hạ bắn nãy giờ chỉ có thể làm cản trở tốc độ của ám vệ Bạch gia. Nếu chúng ta rẽ hướng bay đi lúc này, e bọn chúng có thể thuận hướng gió quăng móc leo lên được. Xét về số lượng lúc này, chúng ta không bằng. -- Phó Kỳ Nhâm, đệ nhất thiện xạ của Chương gia, học trò mà Chương Du Thần trọng dụng nhất lên tiếng.

-- Cách khác thế nào? -- Chương Du Thần nhíu mày cũng khiến Chu Khuynh Cơ sợ đến thở cũng không dám, tất cả chuyện này là do ả bày ra, ả phen này chết chắc rồi.

-- Có một đập nước ở ngay phía dưới chúng ta. Chỉ cần ta làm ngưng chuyển động của hai bánh răng điều hòa nước trong đập, sẽ gây tức ép lên thành đập. Kết quả đập sẽ vỡ, nước sẽ tràn ra, với sức nước lớn như vậy có thể cuốn phăng hết bọn chúng. Nhưng gỗ bánh răng quá cứng, đạn không thể phá. Chỉ còn cách cho một thứ gì đó kẹp ở hai bánh răng, khiến chúng bị kẹt mà ngừng lại. Nhưng trên phản lực này, toàn là chất gây nổ cùng máy móc quan trọng.

Chương Du Thần nghe vậy thì im lặng, đám thủ hạ tột độ sợ hãi đến không dám hé răng, liền chuyên tâm bắn những phát đạn chỉ có thể đả thương một vài ám vệ. Chu Khuynh Cơ thì ngồi co rúm lại, E.f cảm biến được thân nhiệt của Chu Khuynh Cơ tăng lên vì căng thẳng thì khuôn miệng bị rạch dài liền há ra cười toe toét. Bỗng nhiên Chương Du Thần tiến về phía cô ả, Chu Khuynh Cơ run lẩy bẩy, cô không biết hắn sẽ làm gì, toan

https://thuviensach.vn

mở miệng van cầu lần nữa thì đột nhiên, Chương Du Thần tóm lấy E.f, không nói một lời dứt khoát ném hắn xuống hai bánh răng. Chu Khuynh Cơ kinh hãi hét toáng lên vội lao ra:

-- E.fffffffff!!!!!

Nhưng muộn rồi, sinh vật đó rơi xuống chuẩn xác giữa hai bánh răng. Hai bánh răng to lớn như cái cối xay thịt khổng lồ chậm rãi ép vào, sinh vật đó liền hét lên thất thanh. Tiếng xương cốt bị nghiền gãy vụn vang lên, hai bánh răng nhuộm máu đỏ tươi chuyển động chậm dần rồi bị kẹt ngừng hẳn, sinh vật đó người đã bị ép đến co quắp, thân thể bị bẻ nát không ra hình thù, kẹp giữa hai bánh răng, máu chảy xuống như suối. Bánh răng đột ngột dừng hoạt động, đập nước liền mất cân bằng, thành đập bị nứt ra, rồi trong tích tắc, nước phá đập chảy xiết trào ra, nó hung hãn mang sức công phá lớn đánh ập vào các ám vệ di chuyển dưới đó. Một vài ám vệ nhanh tay đã nhảy vụt lên cây, số còn lại đã bị dòng nước dữ nhấn chìm. Chương Du Thần hờ hững nhìn cảnh tượng này, rồi lại đảo mắt về phía phi cơ của Bạch gia lơ lửng trên không trung ở phía xa. Chương Du Thần chạm mắt với Bạch Dĩ Hiên, hai kẻ nhất nhì thế giới ngầm lãnh đạm nhìn nhau, trận chiến này, chỉ vừa mới bắt đầu. Chương Du Thần trở vài trong phản lực, thờ ơ lau đi vết bẩn vừa chạm vào E.f:

-- Đừng để mất thời gian, lần sau tự giải quyết lấy.

-- E.f... -- Chu Khuynh Cơ thất thần nhìn thân xác đã bị nghiền ép trong bánh răng của E.f, run run gọi tên.

-- Hối hận vì tôi đã không ném cô thay vì ném thứ đó? -- Chương Du Thần đôi mắt sắc như chim ưng liếc nhìn Chu Khuynh Cơ thảm hại vẫn đang ngoái trông về phía đập nước. -- Dù gì cũng chỉ là một "E.f" mà thôi.

Nói rồi hắn không một chút lưu tình quay đi, Chu Khuynh Cơ nghe như sét đánh bên tai. "E.f" - "Esperimento fallido", tiếng Tây Ban Nha có

https://thuviensach.vn

nghĩa là "thí nghiệm thất bại". E.f là một sinh vật bỏ đi, và cũng là người bạn thân nhất của cô, bất luận cô ra sao, trong chốn lao tù này... E.f....

-- Hãy đem cô ta về căn cứ, cô ta là phần thưởng của cai ngục. -- Hờ hững nói một câu, Chương Du Thần liền vào trong phòng riêng trên phản lực. Chu Khuynh Cơ rũ rượi ngồi đó, chẳng còn cảm giác gì, cô hết thật rồi. Những nữ đặc công ở bên Chương Du Thần, một khi bị hắn vứt cho thủ hạ, đồng nghĩa với việc nữ đặc công đó đã hết giá trị, chỉ còn là một nữ đặc công bình thường trong tổ chức, hoàn toàn không được hưởng thêm một chút đặc quyền nào, mắc lỗi cũng sẽ chịu hình phạt thảm khốc như bao người. Chu Khuynh Cơ như ngã quỵ xuống, đôi mắt vô hồn như con búp bê bị vỡ, Chương Du Thần vứt cô cho đám cai ngục nổi tiếng tra tấn dã man đến thừa sống thiếu chết rất nhiều phạm nhân, khác nào là trừng phạt cô.

Lũ đó ngay cả hứng thú tình dục cũng rất ghê rợn, lần trước một nữ đặc công đã vào tay bọn họ, kết quả bị hành hạ cho đến rách tươm. Chu Khuynh Cơ gục đầu dựa vào cửa phản lực, móng tay siết chặt cắm vào da thịt, Chu Tử Đằng, tao thề không đội chung trời với mày. Nhưng không chỉ có mình Chu Khuynh Cơ là thất thần, Phó Kỵ Nhâm tay đã siết lại thành nắm đấm, ánh mắt, vạn lần không muốn xót xa nhìn cô... anh, không thể để cô rơi vào tay cai ngục...

Phản lực của Chương Du Thần đã khuất dạng, Bạch Dĩ Hiên mới dời tầm mắt, như có như không hỏi một câu:

-- Trình Lạc Nghiêm, chẳng phải có hẹn tiệc đứng ngoài trời với Akumeidakai?

-- Aizzz!!! Được rồi, tôi đi! Cậu không cần dày công đuổi. Học ở đâu ra cái cách nói mỉa mai cùng úp úp mở mở thế kia? -- Trình Lạc Nghiêm vò đầu thét lên, Bạch gia đúng là không thể nào hòa hợp với Trình gia được mà!

https://thuviensach.vn

-- Học ở đâu sao? -- Nghe vậy, Bạch Dĩ Hiên cũng chẳng đoái hoài, anh khẽ nhếch môi cười nhìn người đẹp đang say ngủ trong vòng tay.

Chợt nhớ ra có chuyện gì, Bạch Dĩ Hiên liền vọng hỏi:

-- Dịch Khiêm, Mạc Lưu Ly đang ở trên phi cơ của tôi. -- Mạc Lưu Ly anh cho người tìm cứu cùng với Chu Tử Đằng. Mạc Lưu Ly cũng chịu một trận hành hạ rất tàn ác, Chu Khuynh Cơ trong lúc Tử Đằng ngất đi đã "đùa giỡn" với Mạc Lưu Ly, ả ta đã "gỡ" mấy cái móng tay của cô bé ra trong lúc cô bé vẫn đang nửa tỉnh nửa mê. Tiếng la đau đớn thất thanh mà Chu Tử Đằng nghe lúc đầu chính là của Mạc Lưu Ly, hiện tại cô bé đã ngất lịm đi, Lương Kỷ Khiên đang tiến hành sát trùng cho cô bé ở trong phòng. Thế mà Lãnh Dịch Khiêm còn chẳng tỏ ra một chút sốt sắng nào, Trình Lạc Nghiêm cũng khá tò mò. Một lúc lâu sau, Lãnh Dịch Khiêm giọng nói vô tình đáp:

-- Cậu gọi tôi đến chỉ vì cái này? Bạch Dĩ Hiên, hai từ "quan trọng" trong mắt cậu trở nên rẻ mạt thế từ bao giờ? -- Lời lẽ hoàn toàn vô tâm đến tàn nhẫn -- Tôi đơn giản sẽ không phí công sức đến thế lo lắng cho một vật chỉ dùng để yêu đương.

Nói đoạn, máy bay chiến đấu của Lãnh Dịch Khiêm liền quay đầu trở về không do dự. Trình Lạc Nghiêm thấy thế liền thở dài, Bạch Dĩ Hiên và Lãnh Dịch Khiêm nên đến với nhau thì hơn. Một người thì lo cho nhân tình đến mức phái nguyên cả Ám đoàn tới giải cứu, một người thì thờ ơ đến mức còn chẳng thốt ra một lời hỏi han mà trở về. Hai người là hai mảnh ghép bù đắp thiếu sót cho nhau đấy!!!

-- Trình Lạc Nghiêm, ông nội tôi đã biết chuyện này. "Lão lớn" Akumeidakai là học trò cũ của ông nội tôi, có lẽ ông tôi sẽ giúp được. Ông đã đến nơi đàm phán rồi, giờ chỉ cần cậu đích thân ra mặt thôi.

https://thuviensach.vn

-- Được rồi, tiểu Dĩ Hiên vẫn thực đáng yêu nhất! -- Trình Lạc Nghiêm thở phào nhẹ nhõm, đúng là anh em hiểu nhau.

-- Cút. -- Bạch Dĩ Hiên gườm nhìn Trình Lạc Nghiêm, cũng may còn biết thức thời mà bay đi.

-- Đàn ông các người thật tàn nhẫn.

Nghe có tiếng nói trong như ngọc, Bạch Dĩ Hiên cúi đầu xuống thì thấy người đẹp trong lòng đã tỉnh từ bao giờ. Bạch Dĩ Hiên mọi tức giận trong ngày hôm nay liền tan đi hết, anh nhẹ nhàng đặt lên mắt cô một nụ hôn.

-- Em tỉnh từ lúc nào? -- Lại dời nụ hôn lên trán cô.

-- Từ cái đoạn anh hỏi về Lưu Ly với Lãnh Dịch Khiêm. Đúng là thiếu gia nhà họ Lãnh, con bé mà nghe được chắc buồn lắm. -- Chu Tử Đằng thở dài nói. Bạch Dĩ Hiên lại đặt lên chóp mũi cô một nụ hôn.

-- Không phải tất cả. Chẳng phải anh đã đến sao? -- Lần này anh hôn nhẹ lên môi cô.

-- Không phải đến vì nhân tình của anh sao? Cái cô xinh đẹp đã CÙNG ANH ÂN ÂN ÁI ÁI ngày trước đấy -- Nhân tình ở đây là Chu Khuynh Cơ, người hận cô đến tận xương tủy, mặn nồng với cô chị đã rồi qua cô em đây sao? Anh muốn làm 'Kim Trọng' chắc?

Bạch Dĩ Hiên nghe vậy người liền khựng lại đôi chút, cái đó... chỉ là giải quyết nhu cầu thôi mà. Nhưng Bạch Dĩ Hiên cũng đã là cao thủ tình trường liền biết cách chuyển chủ đề, lần này anh chuyển nụ hôn xuống cổ cô, cười nhẹ:

-- Em ghen sao?

https://thuviensach.vn

-- Cô ta làm hư cái đồng hồ cao cấp nghìn đô của tôi.

-- Anh sẽ mua lại cho em. -- Khẽ cắn nhẹ lên hõm vai cô.

-- Đó là chiếc đồng hồ có một không hai mà tôi giành giật mua được.

-- Anh sẽ bảo người làm ra nó làm lại cái khác cho em. -- Lại chuyển lên vành tai của cô, liếm một cái.

-- Ông ta mới bị tai nạn chết tuần trước.

--...

Bạch Dĩ Hiên biết đàn ông dù có đúng đến mấy trước phụ nữ vẫn là sai. Vì vậy nên anh không nói nữa, chuyên tâm vào "việc" của mình. Thấy Bạch Dĩ Hiên ngang nhiên thừa dịp "sàm sỡ" cô như vậy, liền gắt lên:

-- Này! Đừng có thấy tôi bị thương rồi lợi dụng thời cơ! Giữ tự trọng cho tôi!

-- Cơ thể em chẳng phải anh cũng đã thấy qua, không cần ngại. -- Nhẹ chuyển xuống nơi đẫy đà của cô, khẽ cắn lên bầu ngực căng tròn.

-- Á này! Anh đừng có được nước mà làm tới! Đủ rồi, dừng lại! Tôi đang bị thương! Còn nữa, ai cho phép anh gọi "anh - em" thân thiết thế hả!?

-- Một lần thân mật và một lần suýt thân mật, anh nghĩ như thế là quá đủ.

Chu Tử Đằng mặt đã đỏ như gấc, tên này lại còn mặt dày nhắc lại chuyện đó làm cô thẹn đến nỗi muốn tìm lỗ để chui xuống:

-- Anh còn nói? Ngày hôm đó sau khi thoát khỏi mật thất, anh chính là cưỡng gian tôi! Anh có thấy áy náy không? Có thấy hối hận không hả?

https://thuviensach.vn

Nghe Chu Tử Đằng nói vậy, Bạch Dĩ Hiên liền dừng động tác, anh trầm ngâm một lúc lâu sau mới trả lời cô.

-- Có, anh rất hối hận.

-- Thật sao? -- Chu Tử Đằng có chút ngạc nhiên hỏi, có lẽ Bạch Dĩ Hiên cũng không đến mức tồi tệ như cô nghĩ.

-- Ừ, rất hối hận tại sao hôm đó chỉ làm có một lần. Còn tự trách bản thân, đáng lẽ nên dùng quá liều một chút. -- Bạch Dĩ Hiên cười gian nhìn cô, lại hôn lên má cô một cái. Chu Tử Đằng mặt đỏ phừng phừng, thẹn quá hóa giận hét lên:

-- Anh...! Vô liêm sỉ! -- Cô cựa người một cái, liền động ngay tới vết thương. -- Á đau!!!

Bạch Dĩ Hiên thấy vậy tim như rớt một nhịp, liền cau mày nói:

-- Từ ngày hôm sau liền dưỡng thương tại Bạch gia, Lương Kỷ Khiên sẽ là bác sĩ riêng cho em. Cũng dọn đồ đến đó, có phòng riêng cho em cả.

-- Gì cơ? Không! -- Chu Tử Đằng phản xạ không điều kiện thốt lên, thấy ánh mắt anh như viên đạn lườm nhìn cô thì liền rụt lại.

-- Em bị thương, cần phải chuyên tâm điều dưỡng. Vả lại nơi đó là nơi an toàn nhất, em muốn mạng sống hay muốn tự lập?

Mạng sống cái b**p! Ở đó chẳng phải sớm muộn cũng sẽ bị anh ăn đến mạng cũng không còn sao? Tuy nhiên, nghiêm túc mà nói, qua những chuyện vừa rồi, cô đúng là cần tìm nơi an toàn. Chương gia đã bắt đầu ra tay, Chu Khuynh Cơ nhất định cũng sẽ không tha cho cô. Vả lại bây giờ cô cũng đang bị thương, Bạch Dĩ Hiên chắc sẽ không đụng vào cô, tuy nhiên:

-- Bạch Dĩ Hiên, hôm nay... bầu trời đêm thực sự rất hữu tình...

https://thuviensach.vn

-- Chính vì vậy, em muốn...? -- Bạch Dĩ Hiên có chút mong chờ câu nói tiếp theo của cô.

-- Vì vậy... anh có thể cho Từ Lục Giai thường xuyên... đến thă...

Chu Tử Đằng vừa mới nói ra, liền thấy mặt Bạch Dĩ Hiên đã tối sầm lại, bầu trời mây đen cũng ùn ùn kéo đến. Lời nói của Dahlia: "Giám đốc, cô chỉ dễ mến khi không nói nửa câu sau" chợt văng vẳng bên tai cô.

-- Anh có cảm giác rất muốn "dạy dỗ" em lần nữa. -- Bạch Dĩ Hiên mặt đã đen lại, nhẹ nhàng bế thốc cô lên.

-- Này, khoan đã! Tôi là có chuyện quan trọng thật mà! Anh không hiểu đâu...

-- Tên đó thì hiểu sao!?

-- Tại tôi và anh ta...

-- Đừng có ở trước mặt anh nói đến người đàn ông khác.

-- Gì? Gì chứ!!! Này, khoan đã! Anh...

Bạch Dĩ Hiên ôm Chu Tử Đằng vào buồng riêng, ôm cô ngủ suốt đêm đó. Tất nhiên vì cô đang bị thương nên sẽ không chạm vào cô, tuy nhiên anh sẽ tính bù lại sau này, à còn thêm phần lãi nữa. Chiếc phi cơ nhẹ lướt trên bầu trời, rẽ nắng đón bình minh mới.

Còn ở một nơi tối tăm nào đó, có tiếng la hét thảm thiết của một người phụ nữ cùng tiếng cười đùa sảng khoái của những gã đàn ông vang vọng khắp tầng ngục. Còn có cả tiếng những dụng cụ hoạt động cùng tiếng thét đứt quãng trong quằn quại của người phụ nữ không ngừng van xin. Bảy tên cai ngục thay phiên nhau chơi đùa người phụ nữ đến nửa sống nửa chết, tiếng hét chói tai trong đau đớn vang vọng, đánh thức Chu Khuynh Cơ.

https://thuviensach.vn

Chu Khuynh Cơ giật mình tỉnh dậy, hốt hoảng nhìn xung quanh thì thấy áo quần mình nguyên vẹn, cô còn đang ở trong một căn phòng sát khu ngục. Chẳng phải vừa về đến căn cứ của Chương gia cô đã bị lôi xuống ngục cho những tên cai ngục, sao cô lại ngất đi, rồi tỉnh dậy ở đây? Còn tiếng thét đó nữa?

-- Chu Khuynh Cơ!

Đang quay cuồng trong thắc mắc, chợt Chu Khuynh Cơ nghe có người gọi cô, cô liền ngẩng đầu lên:

-- Phó Kỵ Nhâm?

-- Chu Khuynh Cơ, nghe tôi nói, nhân dịp này hãy chạy đi, Chương Du Thần không còn quan tâm đến cô nữa, hãy rời khỏi đây đi!

Phó Kỵ Nhâm lo lắng nhìn cô, chân thành nắm tay cô nói. Lúc nãy anh đã lừa cho một cô gái thay thế cô, lúc này ai cũng tưởng cô đang chịu hình phạt, sẽ lơ là cảnh giác. Đây là cơ hội tốt nhất để trốn khỏi nơi này. Nhưng Chu Khuynh Cơ chỉ cúi gằm mặt xuống, rút tay lại. Phó Kỵ Nhâm vô cùng khó hiểu nhìn cô, anh còn có một chút tức giận, cô còn lưu luyến Chủ thượng sao? Nghe ở ngoại có người gọi tên mình, Phó Kỵ Nhâm phải nhanh chóng rời đi, để Chu Khuynh Cơ lại.

Chu Khuynh Cơ tay siết chặt, cô không thể đi. Vì đây là nơi duy nhất có thể giúp cô trả thù, cô không thể đi, dù có ra sao đi nữa, cô nhất định phải trả món nợ này mới hả dạ. Chu Tử Đằng, tao nhất định sẽ khiến mày sống cũng không được, chết cũng không xong.

https://thuviensach.vn

TỬ ĐẰNG KHÔNG NỞ LẦN HAI - KHÔNG CÒN LÀ NỮ PHỤ

Ka La Ra

dtv-ebook.com

Chương 42: Tử Đằng_ Năm Xưa Nở Hoa Tulip Vàng

CHAP 42:

Ánh bình minh chạm nhẹ đôi má, làn gió ấm thoang thoảng mang hương nắng lan tỏa khắp căn phòng. Chu Tử Đằng chớp mở đôi mắt nâu, nhận ra mình đang ở trong một căn phòng hoa lệ. Chu Tử Đằng đảo mắt xuống dưới, mới biết cô đang được một bàn tay ôm chặt lấy, khẽ cựa mình, liền động vào lồng ngực rắn chắc của người ở sau.

Chu Tử Đằng quay đầu lại thì thấy khuôn mặt ôn hòa đang say ngủ của Bạch Dĩ Hiên. Anh ôm cô chặt đến nỗi khoảng cách hai người dường như không có, ngay cả lúc ngủ, anh cũng chưa hề nơi lỏng vòng tay. Chu Tử Đằng lẳng lặng ngắm nhìn anh, nắng sớm chiếu vào tô rõ những đường nét cương nghị. Vầng trán cao, đôi mày rậm nam tính, hàng lông mi cong dài, sống mũi thẳng tắp, bờ môi dày cực kì quyến rũ, là đứa con trai của thần chết, tại sao lại mang vẻ đẹp hoàn mĩ đến vậy?

Hòa theo từng nhịp thở đều đặn của anh, giây phút này yên bình đến khiến người ta phải lưu luyến. Chấp nhận anh sao? Cô có thể sao? Thanh xuân nào ghé lại lần hai, chỉ là con người ta quá quyến luyến thanh xuân, mới tự huyễn hoặc trái tim mình đây là tuổi trẻ. Cô đã quá quen với những đêm cô quạnh, từ lúc nào đã không còn cần đến một bờ vai nào nữa. Cô đã trở nên quá tự lập, đến nỗi cô không quan trọng phải có một người đàn ông che chở mình, bảo vệ mình.

https://thuviensach.vn

Chính vì vậy mà Ngụy Ngạo Quân mới rời bỏ cô, tình yêu sai không phải lỗi của người nào, bởi ngay từ đầu đã chẳng có tình yêu, cái ta trách móc nhau, chẳng qua chỉ là cái cớ để dối lừa chính bản thân những rắc rối đó là do tình cảm mà ra.

Chu Tử Đằng rơi vào dòng suy nghĩ miên man, lòng cô lại thổn thức nhớ về ngày tháng xưa. Ngày tháng mà cô chưa từng cố ép bản thân phải ém nhẹm xúc cảm mình theo nét mặt người khác, yêu là yêu, ghét là ghét, chẳng bận tâm ai thấy thế nào.

"Là phụ nữ, khi cuộc tình đổ vỡ, đừng gắng ép bản thân phải kiên cường, giả vờ không hề bị lụy trước mặt mọi người để rồi rơi lệ khi vắng người."

"Hãy cứ khóc cho thỏa đáng, đau khổ cứ thể hiện ra, đừng giấu trong lòng lại thêm thương tổn. Rồi sau đó cho họ thấy ta đã mạnh mẽ thế nào, dần bước qua những đổ vỡ này, không còn chút vướng bận mà tiếp tục sống, đó mới là kiên cường."

Đó là những lời cô đã nói với Đường Vi Yên, khi cô ta bị tổn thương trong chuyện tình cảm và tìm đến người bạn thân là cô để giãi bày. Nhưng cũng thế đó, vì cứ hay để cô ta tới lui, vì cứ nghĩ cô ta đang cô đơn với trái tim tan nát nên cô đã cho cô ta mượn nơi ấm áp của mình để trú ngụ. Và giờ thì chính cô mới là kẻ lang thang, đem theo trái tim rỉ máu và một thân xác không phải của mình.

Đường Vi Yên giỏi lắm, cô ta đã nghe theo những lời khuyên của cô và giờ chắc cô ta và Nguỵ Ngạo Quân đang hạnh phúc lắm! Còn cô thì sao, người đưa ra những lời khuyên đó...

... lại không làm được như vậy.

Bởi vì trái tim yếu đuối, nên mới cần một vỏ ngoài mạnh mẽ.

https://thuviensach.vn

Có nên yêu hay không?

Có nên đánh cược lần nữa hay không?

Chu Tử Đằng khẽ thở dài, một giọt nước mắt chợt lăn dài trên má. Cô trở mình. Cô vẫn còn hoài niệm thuở ấy, vẫn còn chưa hết vấn vương về ngày xưa tháng cũ. Anh có thể ban trao tình yêu cho một cô gái, nhưng tuyệt nhiên đừng bao giờ ban phát hi vọng cho mọi cô gái. Tại sao, rõ ràng Ngụy Ngạo Quân không yêu cô, nhưng anh lại đối xử với cô hết sức dịu dàng, anh muốn Đường Vi Yên, lại cũng muốn Chu Tử Đằng. Thà rằng tự mình cắt đứt nửa kia, còn hơn chia sẻ nửa kia với một nửa khác.

"Thà anh nói rằng anh yêu người khác một cách thẳng thừng, còn hơn là lặp lại với tôi lời yêu anh đã dành cho người khác." - Đó là những gì cô muốn nói với Nguỵ Ngạo Quân, nhưng có lẽ anh ta có nghe cũng chẳng thấm. Chu Tử Đằng nhìn chăm chăm và ngón áp út của mình, nơi mà trước đây đã từng có một chiếc nhẫn ước hẹn thật xinh đẹp được đeo vào. Rồi cô thở dài, đột nhiên có một bàn tay to lớn và thô ráp nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay gầy gò còn hằn vết rạch ở cổ tay của cô.

Bạch Dĩ Hiên khẽ đan tay của anh vào tay của Chu Tử Đằng. Anh mỉm cười nhẹ, nâng tay cô lên đặt một nụ hôn. Chu Tử Đằng nằm đối diện anh, nước mắt chực đọng rơi từng giọt, đôi mắt xanh của anh nhìn thẳng vào đôi mắt nâu của cô, đại dương điệp trùng lắng lặng nhìn nắng ấm phong thu. Bàn tay anh siết chặt bàn tay cô, cảm nhận cái hơi ấm mà anh đã hằng khao khát.

-- Tại sao giữa các ngón tay, chúng lại có kẻ hở? -- Nhìn bàn tay của hai người đan vào nhau, Chu Tử Đằng vu viw cất tiếng.

-- Vì chúng cần được một bàn tay khác lấp đầy vào. -- Nói rồi anh nhích lại gần cô, ánh mắt xanh dịu dàng nhìn cô -- Là anh làm em khóc sao?

https://thuviensach.vn

-- Không phải anh. Anh không hiểu đâu, một lát rồi tôi sẽ hết. -- Lời lẽ của cô lúc này thật lạnh lùng.

Anh im lặng không đáp lại gì nữa, nhưng bàn tay anh siết chặt hơn, rồi anh nhướn người hôn nhẹ lên giọt nước mắt lăn dài trên má cô.

Em... lại đang khóc vì "hắn" sao?

Chu Tử Đằng nhìn anh, nếu là cô gái khác, nằm trong vòng tay anh, hẳn sẽ vui sướng lắm. Nhưng cô lại không thể, đây không phải là cô, cô vốn không tồn tại, anh thậm chí còn chẳng biết gì về cô, có hay không đối với anh, cô chỉ là một cô gái trẻ khiến anh có cảm giác đặc biệt?

-- Tại sao anh lại nói yêu tôi?

-- Vì anh không thể nói anh không yêu em. Nó không đúng với những gì anh đang cảm thấy.

-- Tình cảm anh dành cho tôi, nó không thật. -- Vì tất cả mọi thứ cô có được hiện tại, đều không phải của cô. Anh bảo anh yêu đôi mắt nâu của cô, nhưng anh có lẽ không bao giờ biết cô có một đôi mắt màu đen.

Lặng nhìn nhau, ưu tư giăng kín không gian, Bạch Dĩ Hiên vẫn không ngừng siết lại đôi tay của anh và cô, anh khẽ cười:

-- Em không phải là anh, em không hiểu đâu, một lát rồi em sẽ hiểu.

Chu Tử Đằng nghe anh nói, có chút mong chờ, lại có chút trốn tránh, cô cúi mặt xuống, che giấu đôi mắt buồn man mác của mình. Bạch Dĩ Hiên thấy cô như vậy, chỉ vòng tay qua, ôm cô lại sát vào lồng ngực của mình, nhỏ giọng:

-- Hoa tử đằng, nó thật sự là một loài hoa rất đẹp.

Bởi nó là tên của em, bởi nó là "tình yêu bất diệt".

https://thuviensach.vn

-- Bạch Dĩ Hiên, tôi...

-- Ngủ đi...

Chẳng phải ánh nắng ngoài kia vẫn chan hòa đấy sao, chẳng phải bình minh vốn đã ló dạng rồi sao? Chẳng qua, là do con người ta đã dựng nên cho mình những bức tường sắt đá tách biệt, một giọt nắng cũng đã không thể chảy qua thì tìm đâu ra ánh sáng. Ánh nắng đằng sau, nhưng hơi ấm lại ở trước mắt. Tương lai ở phía trước, nhưng con người lại luyến tiếc quá khứ ở sau.

Hoặc cũng có thể, chẳng có ánh sáng nào. Cũng chẳng có quá khứ hay tương lai, chỉ có thực tại, một thực tại tàn nhẫn.

Một nơi rất xa dinh thự Bạch gia, một tòa nhà lớn cổ điển mà u ám đang chịu từng trận mưa tuôn như xối xả, như gào thét, cái lạnh lẽo tràn vây khắp xung quanh. Mạc Lưu Ly bị tiếng sấm chớp đùng đùng tàn bạo xé rách bầu trời đánh thức, cô từ từ mở mắt. Khắp thân người ê ẩm, đầu cô choáng váng một đợt, hai tay đau rát đến điếng người. Lưu Ly nén đau nhức đảo mắt nhìn quanh, cô đang nằm trên bộ ghế sofa đóng bụi, nơi đây là nơi rất đỗi quen thuộc với cô. Là chỗ cư ngụ cũ của Lãnh gia trước khi dời về dinh thự trung tâm - Lâu đài "Consail giollachd" - cũng là nơi cô phải thay mẹ trả món nợ với nhà họ Lãnh, và bắt đầu một món nợ khác, với Lãnh thiếu. Nơi này đã bỏ hoang, lâu rồi, chẳng phải sao?

-- Tại sao cậu lại đưa tôi về nơi này? -- Mạc Lưu Ly giương đôi mắt ưu sầu nhìn về phía hoa viên nay đã hóa một bãi đất hoang tàn, lên tiếng.

-- Vì tất cả mọi thứ của em, đều bắt đầu ở đây. - Lãnh Dịch Khiêm lãnh đạm ngồi trên chiếc ghế tựa chạm khắc xa hoa không nhiễm một chút bụi bẩn nào của lâu đài cũ kỹ này, như thân phận kiêu ngạo của anh vậy.

-- Cho nên? -- Mặc dù biết câu trả lời của Lãnh Dịch Khiêm là gì, Mạc Lưu Ly chung quy vẫn cúi gằm mặt xuống, nhìn đầu ngón tay băng bó của

https://thuviensach.vn

mình, thấp giọng hỏi.

-- Giống như em, từ ngày hôm sau, ở lại đây. -- Nói rồi, Lãnh Dịch Khiêm phủi người đứng dậy, đi thẳng lên phòng cũ khi xưa của mình. Lãnh Dịch Khiêm chỉ bỏ lại một câu nói lạnh lùng, bỏ lại cô trong lạnh lẽo, đầu ngón tay run run siết chặt lại, Mạc Lưu Ly uất nghẹn hét lên:

-- Có phải vì ngày mai là ngày Giả Tư Lộ về nước? Nên cậu mới đuổi em ra đây? Phải không!?

Lãnh Dịch Khiêm chân bước chợt khựng lại, anh thinh lặng một lúc, lát sau tiếp tục cất bước về phòng, không một chút đoái hoài lạnh giọng:

-- Phải. Ngày mai Lãnh phu nhân sẽ về nước. - Lãnh Dịch Khiêm dứt khoát trả lời, còn không quên nhấn mạnh ba từ "Lãnh phu nhân".

Lời nói thẳng thừng bóp nghẹt trái tim của Lưu Ly, nước mắt chảy dài thấm ướt mi, đôi tay chằng chịt thương tích của cô run rẩy từng hồi, đây, đây mới là cái gọi là đau đớn. "Lãnh phu nhân", là người mà Lãnh Dịch Khiêm sẽ cưới về làm vợ, còn cô, vĩnh viễn chỉ là kẻ không danh không phận. Ngoài trời kia mưa vẫn đang trút xuống dữ dội, cuốn trôi hình ảnh người con trai năm ấy cô nhớ thương.

Cô từ khi sinh ra, một tiếng "cha" cũng không được gọi, chỉ có hai mẹ con cô sống lầm lũi trong một căn hộ xập xệ. Mẹ cô quanh năm suốt tháng cũng chỉ mon men đi đầu đường cuối chợ buôn bán, sự bươn chải của cuộc đời rửa trôi đi nét tinh xảo thời trẻ trên gương mặt bà. Bọn trẻ trong phố thường trêu chọc cô, bảo cô là đứa không cha, cô cũng rất buồn tủi. Nhiều lần cô gặng hỏi mẹ, mẹ cũng chỉ buồn bã lắc đầu mà thôi, còn cấm cô tuyệt nhiên không được nhắc đến nữa. Thấy mẹ buồn, cô cũng chỉ ậm ừ gật đầu, nhưng lòng vẫn rất ấm ức.

Khi đó cô mới 4 tuổi, đã phải theo chân mẹ lang thang khắp phố phường cùng mẹ buôn bán. Đó là trời cuối thu, khí trời rất lạnh, cắt da cắt

https://thuviensach.vn

thịt. Đôi chân bé nhỏ của cô run rẩy đi theo sau mẹ, có một người đàn ông phúc hậu đã tặng cô một chiếc áo ấm. Cô thấy ấm áp không phải vì được khoác chiếc áo lông mà cô luôn ước sẽ có một cái, cô thấy ấm áp vì người đàn ông đó đã mỉm cười rất hiền từ với cô. Trong giây phút nghẹn ngào, cô đã thốt gọi lên tiếng "Cha".

Người đàn ông đó sững sờ chưa bao lâu thì mẹ cô đã hốt hoảng kéo cô về nhà, còn xin lỗi ông ấy rối rít. Về đến nhà, mẹ giáng cho cô một cái tát rất đau. Mẹ cô đêm đó rất tức giận, la mắng cô rất nhiều, cũng từ sau hôm đó, cô đã không còn tha thiết muốn có một người cha nữa, vì mẹ cô đã buồn lòng đến thế. Vì vậy, cô cứ thế cùng mẹ bình thường sống qua ngày. Cho đến năm cô 7 tuổi, mẹ cô đột ngột qua đời. Trong di chúc, bà đã để lại một lá thư cho cô. Bà nói rằng cô không phải con ruột của bà, mẹ ruột của cô vì khó sinh mà chết. Bà nhận cô làm con nuôi từ trại trẻ mồ côi vì có quen biết với mẹ của cô trước đó. Điều đó không làm cô quá sửng sốt, cô đã nghe những bà cô trong xóm xầm xì về việc cô và mẹ khác nhau một trời một vực, điều khiến cô phải chấn động, đó là về cha của cô.

"Mạc Lưu Ly, tên thật của con là Lãnh Lưu Ly. Con là con gái của đại gia chủ nhà họ Lãnh - Lãnh Dực Vương."

Nghe như sét đánh bên tai, những ngày tháng rong ruổi bán báo đầu đường xó chợ, cô đã nghe về Lãnh Dực Vương. Ông ta là một người cường hãn, có ảnh hưởng rất lớn trong giới chính trị ở khoản an ninh - quốc phòng. Nhưng ông ta đã có một người vợ có gia thế cường đại không kém là Mộc Diêu Tuyền, và có một người con trai là Lãnh Dịch Khiêm. Nếu cô là con gái ông ta, tại sao lại không đón cô về mà để cô sống nghèo khổ như vậy? Mạc Lưu Ly 7 tuổi chỉ nghĩ được tới đó.

Không nơi nương tựa, cô lại phải quay trở về trại mồ côi, sống tiếp những ngày tháng ảm đạm, kham khổ. Chỉ một năm sau đó, sóng gió đã thực sự ập đến. Một ngày trời đầu đông giá lạnh, cô vẫn đang như thường lệ giặt giũ quần áo, chợt sơ chạy vào, vẻ mặt hốt hoảng tột độ. Rồi thật

https://thuviensach.vn

chậm rãi và bình thản, một đám người mặc đồ đen nguy hiểm bước vào, họ lạnh giọng:

-- Ai là Mạc Lưu Ly?

Lời nói thập phần đáng sợ, mọi người xung quanh cô lập tức tản ra, chỉ để chừa cô lại đứng ở giữa đối mặt họ.

-- Mạc Lưu Ly là cháu, có chuyện gì không ạ?

-- Mẹ của cô, Mạc Tố Doanh, nợ Lãnh gia một số tiền rất lớn, và trong thời hạn làm việc trong Lãnh gia, đã vi phạm một số hợp đồng. Vì vậy, nếu không muốn xảy ra chuyện, cô phải trở về Lãnh gia làm nốt hợp đồng của mẹ cô, cho đến khi hết hợp đồng và cho đến khi trả hết nợ.

Những thứ họ nói, Mạc Lưu Ly đều nghe không hiểu, vì vậy họ liền lạnh lùng quay sang nói chuyện với các sơ trong trại trẻ, chỉ thấy các sơ sợ hãi cuống quýt gật đầu, rồi vội vàng đóng gói quần áo cho cô. Trong lòng Lưu Ly liền có chút khẩn trương, khi hỏi thì các sơ chỉ ậm ừ bảo cô sắp được sống ở nơi xa xỉ hơn, có điều phải đi xa và bị ràng buộc một chút.

Chỉ nhoáng một cái, họ đã dọn đồ xong xuôi, đám người mặc đồ đen đó mở cửa xe chờ cô, còn các sơ thì không ngừng hối thúc cô, như thể muốn đuổi cô đi quách cho an tâm vậy. Mạc Lưu Ly kì thực cũng cảm thấy rất hoảng loạn, nhưng nghĩ có lẽ là do cha phái người tới đón mình, trong lòng cô có chút trông chờ hẳn. Mọi người trong trại trẻ mồ côi tuyệt nhiên đóng kín cửa như thấy tà, vẻ mặt ai nấy cũng một phen thất kinh hồn vía. Khi đó, Mạc Lưu Ly ngây thơ chưa hiểu chuyện gì, nếu cô biết, ắt có lẽ cô đã thà chết ngay lúc đó, để giờ vĩnh viễn bất hối.

Lần đầu tiên cô thấy một tòa nhà cao to lộng lẫy đến vậy, nhưng mọi người đều chẳng mấy thân thiện. Khi cô bước vào cổng, có một bà lão đứng tuổi thấy cô, mặt cũng một phen hoảng hốt, liền vội lôi cô vào. Khu bếp chen chúc ồn ào, người người thấy mặt cô cũng phải đều sửng sốt.

https://thuviensach.vn

-- Trời ơi! Đừng nói với tôi đứa bé này là con gái của Mạc Tố Doanh đấy!

-- Nhìn đi là biết, như đúc từ một khuôn với mẹ. Lại có đôi mắt rất giống ông chủ, vậy ra Tố Doanh rời đi là có lí do.

-- Phen này toi rồi, bà chủ mà biết được, đừng nói là con bé này toi đời, chúng ta cũng khó sống. Ai bảo ngày ấy giấu giếm bà chủ chuyện xảy ra đêm đó của ông chủ với Tố Doanh làm gì... Giờ thì hay rồi...

-- Bà chủ nổi tiếng ghen tuông, ai mà không biết. Tố Doanh tươi trẻ như thế, bà chủ nhìn cũng đã không vừa mắt, ông chủ vốn không có một chút quan tâm tới Tố Doanh, xui rủi thế nào chuyện không nên xảy ra lại xảy ra...

-- Chúng ta đã giúp Tố Doanh trốn thoát khỏi rồi, ngày này rồi cũng phải đến... Bé con, nghe cho rõ đây, nếu con muốn sống an bình, gặp bà chủ tuyệt đối phải cúi mặt xuống, không được để bà thấy mặt con. Còn nữa, có ai hỏi, nói rằng cha con là một người thợ giày đã mất cách đây mấy năm, rõ chưa! Và nhất định, gặp người nhà họ Lãnh, phải tránh xa, kẻo để chuyện xưa phát giác, thì cái mạng cũng không còn.

-- Dạ...

Mặc dù không hiểu chuyện gì xảy ra, nhưng nhìn mọi người bất an như thế, Mạc Lưu Ly cũng lo lắng gật đầu. Nghe có quản gia gọi, mọi người đều hối hả trở lại vị trí làm việc, còn cô chậm chạp theo sau ông đi chào nữ chủ nhân của Lãnh gia. Bỗng nhiên có một khối áp lực đè nặng cô, lúc đi ngang qua hoa viên ngát hương hoa của sân sau dinh thự, cô nghe có tiếng nói. Cô tò mò liếc mắt nhìn thì thấy những cậu trai vẻ ngoài rất đẹp, hoàn toàn không nghĩ có người đẹp đến thế, anh trai được xem điển trai nhất trong xóm cô một góc cũng không bằng. Hai cậu trai giống nhau y đúc có đôi mắt xanh sâu thăm thẳm, khí chất không phải của người tầm thường;

https://thuviensach.vn

một người khác có đôi mắt màu nâu dịu luôn cười hòa nhã; một người khác có đôi mắt xám hút hồn người nhưng sắc lạnh đến thấu xương; và cuối cùng, là một người con trai có đôi mắt đen huyền bí, khiến người ta lạc lối, tư chất trời sinh cao ngạo, khiến người ta phải cúi đầu. Họ lớn tuổi hơn cô nhiều, cũng tầm 15 trở xuống, nhưng thần thái vô cùng chững chạc, tôn quí đến bức người. Chợt đôi mắt đen đó liếc nhìn về phía cô, Mạc Lưu Ly lúng túng vội cúi đầu chạy đi thật nhanh theo chân bác quản gia. Cô còn nghe tiếng của họ:

-- Khiêm, cậu biết cô bé đó sao?

-- Tôi không quan tâm, chỉ là một hầu gái mới vào mà thôi.

Thì ra, người con trai đó là Lãnh Dịch Khiêm... là anh trai của cô. Vậy mà cô đã suýt đắm chìm trong đôi mắt đó.

Hoa viên ngát mùi hương hoa Tulíp vàng, đó là nơi mọi tội lỗi xảy ra.

Cô đã đứng chờ 3 tiếng đồng hồ nhưng vẫn chưa được diện kiến quí phu nhân của nhà họ Lãnh. Cũng phải thôi, bà chủ chính là muốn làm khó cô. Đôi chân cô như rụng rời, từ sáng giờ chưa ăn gì khiến đầu óc cô có chút chao đảo, chợt một tiếng nói lạnh lùng vang lên, là tiếng nói của người con trai lúc nãy:

-- Tại sao lại đứng đây?

Theo bản năng, Mạc Lưu Ly ngước nhìn lên, thấy rõ mồn một dung mạo của độc nhất thiếu chủ Lãnh gia cao quí. Khuôn mặt hoàn mĩ toát lên vẻ kiêu ngạo, đôi mày đậm nam tính, đôi con ngươi màu đen như muốn làm người ta say mê không dứt, sống mũi cao thẳng, đôi môi mỏng, gương mặt góc cạnh cương nghị, như là một vị thần.

-- Tại sao lại đứng đây. - Lãnh Dịch Khiêm lạnh giọng mở miệng lặp lại lời vừa nãy, ngữ điệu hiện rõ sự thiếu kiên nhẫn.

https://thuviensach.vn

-- A! -- Mải mê ngắm, Mạc Lưu Ly liền giật mình bối rối. -- Cậu chủ... tôi... tôi chưa diện kiến được phu nhân... cho nên...

-- Mẹ tôi ngày mai mới về nước. Lui đi.

Mạc Lưu Ly nghe vậy thì lúng túng không thôi, vội cúi chào lia lịa rồi chạy thật nhanh ra khỏi đại sảnh. Người đó... là anh trai của cô... Cảm giác trống tim đập rộn ràng như thế này, là vì được gặp lại người thân sao? Cô lại nhớ tới lời của bà vú lúc nãy: "Gặp người nhà họ Lãnh, nhất định phải tránh xa, kẻo chuyện xưa phát giác, cái mạng cũng không còn." Không được tiếp xúc, nhất định không được tiếp xúc!

Lãnh Dịch Khiêm giương đôi mắt lãnh đạm nhìn bóng dáng nhỏ nhắn chạy khuất sau cánh cửa, có chút gì đó khó hiểu dâng lên trong anh. Chỉ là một con bé hầu gái, vậy mà anh đã suýt đắm chìm trong đôi mắt đó...

Thật kì lạ.

Chuyện không nên xảy ra, đã xảy ra...

Tất cả mọi chuyện đều bắt đầu từ khoảnh khoắc ấy, cho đến bây giờ, khi nhớ lại, cô đã ước mình đã lướt qua thật nhanh, ước rằng mình chưa từng ngẩn ngơ dừng chân lại tại hoa viên ngập tràn sắc vàng hoa Tulip năm xưa. Bởi vì đó là lúc trái tim bé nhỏ của cô đã dao động, bởi vì hoa Tulip vàng, tượng trưng cho tình yêu trong vô vọng...

Thứ lỗi cho con, con đã yêu anh trai của mình...

https://thuviensach.vn

TỬ ĐẰNG KHÔNG NỞ LẦN HAI - KHÔNG CÒN LÀ NỮ PHỤ

Ka La Ra

dtv-ebook.com

Chương 43: Tử Đằng_ Vĩnh Viễn Không Hối Tiếc

CHAP 43:

Số phận đã không cho Lưu Ly một tuổi thơ êm ấm mà cô bé đáng được nhận, cùng là con, nhưng một người thì sống trong sung túc, trong quyền lực, cùng là con, nhưng người kia lại phải nếm trải thời thơ ấu khó nhọc, đáng thương. Một cô bé con chỉ mới 10 tuổi, đã phải biết tự giấu kín những bí mật vào tận đáy lòng và cam chịu tất cả ủy khuất, đã biết cách an ủi bản thân mình khi thấy những đứa trẻ khác hạnh phúc trong vòng tay của cha mẹ. Làm người ở trong Lãnh gia cũng chẳng khấm khá hơn cuộc sống kham khổ trước kia là bao, có những người thấy cô rất gai mắt, liền đẩy cho cô những công việc nặng nhọc. Đôi tay bé nhỏ ngày nào trở nên thô ráp, khuôn mắt xinh xắn hôm nào trở nên lấm lem, đôi chân gầy vẫn xiêu vẹo bước đi trên nền đất lạnh mà không một lời thở than, chỉ biết chấp thuận.

Cho đến giờ phút này, ngoài những người lần đầu gặp cô ra, vẫn chưa ai biết thân phận của cô. Đơn giản họ không bận tâm, đơn giản vì sống ở Lãnh gia, nhất là dưới trướng một phu nhân cay độc, phải biết giữ mồm mép. Cô vẫn luôn lo sợ cái ngày phu nhân Mộc Diêu Tuyền trở về sẽ tìm đến cô, vì phu nhân qua lời mọi người rất độc ác, vì phu nhân qua lời mọi người rất muốn giết cô. Nhưng không hiểu sao, khi Lãnh phu nhân trở về rồi, cũng không hề cho gọi cô, những năm sau cũng chẳng hề đả động đến cô. Cứ như là, thực sự đem cô về để trả món nợ cho mẹ vậy.

https://thuviensach.vn

Còn Lãnh Dực Vương, người cha ruột mà cô mong ngóng muốn gặp, người là động lực cho cô ở lại Lãnh gia, không bao giờ xuất hiện. Không một ai trong Lãnh gia nhắc đến ông, cái tên ông như cái tên cấm, còn nhớ lần đầu cô hỏi, đã bị ăn một cái tát thật đau, mắng rằng cô không sống yên phận con muốn lấy máu mủ huyết thống ra để mơ ước viển vông. Cô không hỏi nữa, cũng dần hiểu, người đàn ông đó sẽ vĩnh viễn không xuất hiện.

Vì vậy, Mạc Lưu Ly cố gắng hòa nhập với những người làm ở đây sống qua ngày. Cô sẽ phải ghi nhớ rằng, cô không còn cha mẹ trên đời này nữa, cô chỉ còn mình cô mà thôi.

Họ cho cô một căn gác xép nhỏ nương sống trong Lãnh gia, nhưng cô lại không muốn ở đó. Bởi vì mỗi buổi tối, những người làm trong dinh thự nhà họ Lãnh sẽ được nghỉ ngơi, và tối tối lại được quây quần bên con cái. Đám chúng nó sẽ được nghe mẹ hát những bài ru êm dịu, chúng nó sẽ được mẹ vuốt ve, mẹ trao cho cái hôn khi đã say giấc. Và bởi vì nơi đó rất ấm, còn nơi đây rất lạnh.

Những đêm đìu hiu như vậy, Lưu Ly sẽ lén chui khỏi phòng và tới hoa viên, mà thực ra cô không cần phải lén đi như thế, vì chẳng có ai quan tâm xem cô thế nào, đã ngủ hay chưa cả. Đôi chân bé nhỏ sẽ rảo bước đến vườn hoa tràn ngập màu vàng rực rỡ của hoa Tulip, nhánh hoa chuông mùi còn chưa tỏa, Tulip vàng đã ngát hương thơm, một mùi hương rất dễ chịu.

Nhìn lên bầu trời đầy sao đêm tinh khiết như đính những giọt nước mắt trong nhưng không thể rơi xuống, chỉ có thể đọng lại trên đó. Đôi mắt thơ ngây nhuộm màu ảm đạm, chỉ có trời xanh kia là nhà, chỉ có vì sao kia là mẹ, che chở cô mà thôi. Giây phút lẻ loi như thế, cô sẽ cất lên khúc ca đêm - "Nocturne".

Đó là bài hát mà mỗi tối mẹ sẽ hát cho cô nghe những ngày xưa ấy, dạ khúc nhẹ nhàng mà sâu lắng kéo con người ta vào giấc mộng đêm vĩnh hằng. Lưu Ly cất lên tiếng hát, buồn đến nghẹn ngào, như hoài niệm về

https://thuviensach.vn

ngày xưa tháng cũ, như hát tặng mình của tháng cũ ngày xưa... Trong màn đêm, tiếng hát ngân vang êm dịu thấm vào từng giọt sao trên trời đêm:

"Have no fear

When the night draws near

And fills you

with dreams and desire

Like a child asleep

So warm, so deep

You will find me there

waiting for you

Nocturne"

"Không còn đâu những nỗi sợ không tên

Khi màn đêm đã kéo về ở bên

Lấp đầy trái tim bằng những giấc mộng

Kín trọn nỗi lòng bằng những ước mong.

Như đứa trẻ thơ chìm vào giấc ngủ

Ấm áp biết bao, sâu lắng nhường nào

Sẽ thấy tôi đợi bạn ở nơi nao

Dạ khúc. "

https://thuviensach.vn

Tiếng hát cất lên như hòa vào màn đêm kỳ bí, khung cảnh huyền ảo không phải là do trời sao đã tạo thành, mà do tiếng hát buồn thánh thót vang lên, lay động những cánh hoa man mác nhẹ rơi. Lúc đó Lưu Ly đã 12 tuổi, ngày hôm đó, là sinh nhật của cô.

-- Sao lại nằm ở đây?

Nghe có tiếng nói, Mạc Lưu Ly liền giật mình quay người lại, liền bắt gặp ánh mắt đen tuyền ngày nào đã suýt khiến cô mê muội. Gió vi vu thổi nhẹ bên tai, tại sao lại cho em gặp anh ngày đó, tại sao anh lại trở về, để khiến em, u muội đến quên mất lối về của mình. Mãi sau này, vĩnh viễn không thể quay đầu lại...

.... Vĩnh viễn không hối tiếc...

Mưa vẫn rơi ầm ầm ngoài kia, nhưng vẫn không bằng những giông bão trong lòng cô. Mạc Lưu Ly đưa tay lau nhẹ nước mắt, lần nào cũng là đôi tay bé nhỏ này tự lau lấy những giọt lệ của nó.

Anh biết đối với em anh chỉ là hứng thú, anh biết đối với anh em yêu là thật lòng, nhưng anh không quan tâm.

Còn em, em biết hai chúng ta tình yêu này là sai trái, em hiểu rằng ánh mắt người đời sẽ phỉ báng em thế nào khi phát hiện ra tội lỗi trái ngang này, nhưng em cũng đâu có muốn điều này xảy ra. Sao em dám tự tin khẳng định rằng đôi má đỏ lên của em mỗi lần anh nhìn em, đôi mắt tràn đầy say mê của em mỗi lần em nhìn anh, là biểu hiện yêu thương bình thường của một cô em gái dành cho anh trai mình?

Em đã đấu tranh đến nhường nào, nhưng cuối cùng vẫn để chính mình thất vọng.

-- Lưu Ly, em có cảm giác với tôi đúng không?

https://thuviensach.vn

-- ... Nếu em trả lời "có", anh có thể chắc chắn với em anh sẽ đuổi em đi không?

Và Lãnh Dịch Khiêm cũng không đáp, anh cũng không hỏi lại câu đó lần nữa. Cho nên cô không có cơ hội trả lời "có", Lãnh Dịch Khiên cũng không có cơ hội đuổi cô đi. Họ cứ giữ mãi trong lòng một sự chắc chắn mà chưa được đối phương thú nhận. Vì vậy mối quan hệ mà họ có bây giờ, cũng chỉ là tự cả hai biết mà thôi. Không có một lời thú nhận nào cả.

"Rõ ràng là buông tay được, tại sao phải chờ tổn thương thật đau mới chịu buông tay?"

Bởi vì em không thể. Nếu như em đã buông được, em sẽ không khổ sở đến vậy.

Cô ghét Lãnh Dịch Khiêm vì anh cũng là người mắt nhắm mắt mở gieo cho cô hi vọng, nhưng cô càng ghét chính mình.

Mạc Lưu Ly nghẹn ngào khóc nấc từng tiếng, tiếng mưa xối xả át mất từng giọt nước mắt thổn thức tuôn rơi. Cô run run đưa đôi tay che miệng lại, cố không khóc ra tiếng, vì cô không muốn nghe âm thanh mình đau khổ. Cô đã thiếu thốn tình thương từ khi sinh ra, và khi lớn lên, cô muốn yêu thương người khác, cũng là một chuyện không thành.

Hoa viên ngoài kia đã đổ nát, mưa đang phũ phàng cuốn trôi những cánh Tulip tàn, đó là nơi em lần đầu gặp anh.

Bỗng nhiên có một trận đau dữ dỗi ập đến, Mạc Lưu Ly nhói người ho kịch liệt, đôi tay bé nhỏ vẫn không ngừng run rẩy, máu, thấm vào tay cô. Thời gian của em, sắp hết rồi, Lãnh Dịch Khiêm...

Lãnh Dịch Khiêm đóng cửa phòng lại, anh ngả người vào ghế, mệt mỏi gác tay lên trán. Đôi mắt nhắm nghiền, tay anh siết lại thành nắm đấm. Anh bị làm sao thế này, khi thấy đôi mắt đau buồn đó của Lưu Ly, trái tim

https://thuviensach.vn

anh như bị bóp nghẹt. Chỉ là một người hầu thôi, vậy mà khi nghe tin Lưu Ly bị bắt cóc, anh như ngừng thở, vội vã bỏ ngay tại đó một cuộc họp, một chuyện mà đến anh cũng khó chấp nhận.

Khi đến nơi đó, biết Lưu Ly đã an toàn trị thương trên phi cơ của Bạch Dĩ Hiên, anh mới thở phào nhẹ nhõm. Lưu Ly dưới sự chăm sóc của Lương Kỷ Khiên sẽ tốt hơn lúc đó, anh đã vội đến nỗi, chỉ kịp đi cùng một phi công lái máy bay tới, hoàn toàn không trang bị gì. Đó là một điều nguy hiểm, anh có thể bị ám sát bất cứ lúc nào, nhưng anh chỉ thực sự an tâm, khi nghe cô còn sống. Trái tim anh từ lúc nào đã điều khiển lý trí của anh? Anh không thể chấp nhận điều này, trên cương vị là chủ nhân của Lãnh gia.

Vì vậy anh dứt khoát quay về. Là Giả gia đã nhúng tay vào, chính Giả gia đã lợi dụng sinh vật như E.f, gửi một mã lệnh giả, cũng qua đó lợi dụng Chu Khuynh Cơ. Mục tiêu vừa là Chu Tử Đằng, vừa là Mạc Lưu Ly, chính là cảnh cáo cho Lãnh gia và Bạch gia chuyện Giả gia sẽ hợp tác với Chương gia nếu nhất cử nhất động của hai gia tộc gây bất lợi cho Giả gia, cũng chính Giả gia đã gửi tọa độ địa điểm cho Bạch gia để mà cứu người, cũng ngầm ý cho sự cảnh cáo của mình. Bạch Dĩ Hiên cũng biết điều đó, lúc Bạch Dĩ Hiên tới đó, cũng đã sẵn sàng bỏ mất một cuộc thỏa thuận lớn với một gia tộc khác. Mất mà được, được mà mất.

-- Giả Minh Hàm, ông mạo danh gửi tới thủ hạ của tôi một mã lệnh, là ý gì?

-- Chương Du Thần, cậu nóng cái gì, nếu cậu đánh đổi mỏ kim cương, tôi sẽ đổi lại cho cậu một món quà không hề nhỏ.

-- Giả Minh Hàm, thân là giáo chủ giới Hắc đạo, đừng nói vòng vo.

-- Ngay lúc này đây, tôi sẽ cho cậu biết, điểm yếu chí mạng của Bạch Dĩ Hiên và Lãnh Dịch Khiêm.

https://thuviensach.vn

Như con rắn độc đứng sau giật dây, những vị chủ gia tộc còn trẻ còn chưa đủ lõi đời bằng giáo chủ giới Hắc đạo Giả Minh Hàm. Chính vì vậy, để giữ mối quan hệ, Lãnh Dịch Khiêm đã chủ động bàn hôn sự với Giả Tư Lộ, con gái của ông ta, người đã công khai theo đuổi anh giữa thanh thiên bạch nhật, đánh dấu quyền chiếm hữu tại những bữa tiệc. Chương gia là một địch thủ mạnh, nếu để hợp tác với Giả gia, như vậy là nối giáo cho giặc rồi. Giả Tư Lộ thì sao, hôn thê thì sao, vợ chính thì sao, cũng chỉ là thêm một người sống trong nhà mà thôi.

Những chuyện tình cảm như thế này, anh nên gạt sang một bên thì hơn. Lại nghĩ tới Lưu Ly, tòa nhà cổ này lại là nơi có hệ thống bẫy cùng bảo mật tốt nhất, Lưu Ly ở đây sẽ an toàn hơn.

Mưa vẫn đổ không ngớt, có người nước mắt vẫn hằn chưa khô, có người suy tư vẫn chưa yên giấc, nhưng có người được che chở an bình ngủ suốt đêm.

Ánh nắng le lói chiếu vào, bản nhạc "Memory" du dương vang lên hòa theo không khí tinh mơ của buổi sớm. Chu Tử Đằng chợt thức giấc, cô cuộn người, sực nhớ ra điều gì, liền ngồi bật dậy. Nhớ lại tất cả mọi chuyện đã xảy ra, Chu Tử Đằng chỉ biết vò đầu bức tai. A trời ạ, cô đã li bì ngủ nguyên một ngày hôm qua luôn đấy sao? Nằm trong nhà của một người khác ngủ ngon lành, còn chịu cho Bạch Dĩ Hiên ôm ngủ nữa.

Nói như vậy, nói như vậy... ông trời ơi! Cô đã bỏ mất ba bữa cơm rồi sao? Thật là ác nghiệt quá đi mà, là ba bữa ăn đấy, vậy mà cô say giấc nồng không thấy đói! Cái bụng lập tức réo lên từng trận, Chu Tử Đằng vội chán nản leo xuống giường, mở cửa, liền nghe thấy mùi hương đồ ăn thơm phưng phức quyến rũ mời gọi. Cái bụng đói meo theo bản năng đã dẫn dắt cô đi xuống dưới sảnh.

https://thuviensach.vn

Cô thấy một bàn ăn lớn bày biện toàn cao lương mỹ vị, nhìn ngon đến phát thèm, hương thơm nức mũi. Nói thật, cô có lẽ sẽ nhào tới ăn ngay nếu không phải e dè Bạch Dĩ Hiên đang điềm đạm ngồi ở cánh phải bàn ăn, lật lật một tập tài liệu. Chu Tử Đằng thực sự đã đói rã ruột, đành mặt dạn tiến tới, kéo ghế ra ngồi đối diện anh. Thấy Chu Tử Đằng đã ngồi vào bàn ăn, Bạch Dĩ Hiên cũng buông xấp tài liệu xuống, dùng bữa.

Thức ăn nhìn thực sự rất bắt mắt, Chu Tử Đằng liền hô mời một tiếng, tay nhanh gắp thức ăn. Chu Tử Đằng gắp ăn thử một miếng thịt bò xào, liền phải ngất ngây. Ngon quá!!! Liền gắp thử đồ ăn khác, cũng thật là vừa miệng! Bạch Dĩ Hiên thấy cô khoái chí gắp thức ăn, cũng mỉm cười ăn một món.

-- Hương vị tuyệt vời quá! Đừng nói là anh mời luôn đầu bếp năm sao về nấu đấy nhé!

-- Dù có cho giá trên trời, cũng không ai mời được. -- Tao nhã gắp một con tôm nướng, Bạch Dĩ Hiên đắc ý nói.

-- Tầm cỡ vậy sao? Người ấy là ai vậy? -- Xới thêm một chén cơm chiên thập cẩm, Chu Tử Đằng thật ngạc nhiên hỏi.

-- Đối diện em.

Nghe đến đây, tay múc cơm của Chu Tử Đằng chợt khựng lại, liền kinh ngạc nhìn anh! Chết tiệt, giết người cũng giỏi mà nấu ăn cũng giỏi, không phải đùa chứ?

-- Anh? Anh cũng biết nấu ăn sao?

-- Ừ. Bởi vì anh trước kia chỉ là "con hoang", đám người hầu còn không coi trọng, lại chịu huấn luyện hà khắc. Vì vậy nên tự chăm sóc mình.

https://thuviensach.vn

-- A... Tôi xin lỗi... -- Nhắc đến quá khứ không mấy tốt đẹp của Bạch Dĩ Hiên, Chu Tử Đằng có chút xót xa.

-- Đừng bận tâm. Bọn họ không còn sống để mà coi khinh anh nữa đâu.

Chu Tử Đằng nghe vậy thì liền "xì" ra một tiếng, thật đúng phong cách của Bạch Dĩ Hiên. Cô liền tập trung vào chuyên môn, lấp đầy cái bụng rỗng của mình, không thể không công nhận Bạch Dĩ Hiên tay nghề rất khá, cô chỉ giỏi nấu mấy món ăn đơn giản thôi, những món cầu kì như thế này cô thấy rất mất thời gian. Đang ăn, chợt Chu Tử Đằng dừng lại, cô hỏi:

-- Anh có bỏ cái gì vào đây không đấy? -- Chu Tử Đằng gắn hỏi

-- Cái gì là cái gì? -- Bạch Dĩ Hiên nhận ra suy nghĩ của cô, anh nhếch môi.

-- Thì là... mấy cái kiểu như... -- Là mấy cái kiểu như... như đó đó... Chu Tử Đằng lườm nhìn cái người vốn đã hiểu ý cô mà vẫn cố tình hỏi.

-- Kiểu như? -- Bạch Dĩ Hiên nhàn nhã tựa người ra ghế, anh thực muốn nghe cô nói ra hai từ đó. -- Nếu em hối hả đến thế, vậy thì không cần thứ đó, anh cũng có thể...

-- Đủ rồi! Anh nghĩ quá nhiều rồi! -- Chu Tử Đằng thực ngượng muốn chết, vội đứng phắt dậy rời bàn. Đâu phải tự dưng cô hỏi, chẳng phải anh có một cái tiểu sử không trong sáng gì sao!!! -- Tôi no rồi. Cảm ơn nhiều vì bữa ăn, tôi đi đây!

-- Em đi đâu?

-- Về nhà tôi được không?

-- Không được.

https://thuviensach.vn

-- Vậy tôi đi tắm. Tôi như con cú hôi nằm lì trên giường từ hôm qua đến giờ vậy!!! -- Chu Tử Đằng bực tức nói, nhất định phải đi tắm mau.

-- Không cần thiết.

-- Tại sao? -- Chu Tử Đằng ngớ người hỏi.

-- Anh đã tắm cho em rồi. Hai lần ngày hôm qua và một lần sáng hôm nay. -- Bạch Dĩ Hiên nói mà mặt không đỏ, tim không đập.

Chu Tử Đằng nghe vậy, liền chết lặng vài giây.

"Anh đã tắm cho em rồi. Hai lần ngày hôm qua, và một lần sáng hôm nay."

"Anh đã tắm cho em rồi. Hai lần ngày hôm qua và một lần sáng hôm nay".

"Anh đã tắm cho em rồi. Hai lần ngày hôm qua và một lần sáng hôm nay"...

Từng lời của Bạch Dĩ Hiên giáng mạnh vào Chu Tử Đằng, cô chết sững một hồi, mặt đỏ như gấc, hét lên:

-- Anh!!! Sao anh dám???

-- Nếu em muốn sòng phẳng, lần sau anh sẽ cho em làm lại. - Bạch Dĩ Hiên vô cùng bình thản tiếp lời. Thực ra anh không có đụng gì tới cơ thể cô cả, chuyện tắm rửa cho cô là người hầu phục vụ cô. Nhưng anh muốn xem cái biểu cảm quíu lên như thế của cô, ai mượn cô không hiểu là anh không bao giờ có cái tác phong chơi xấu đó!

-- Anh im đi!!! Chết tiệt!!! Tên háo sắc này!!! Anh tắm gì mà tắm lắm thế, ba lần rồi đấy!!? -- Chu Tử Đằng cảm thấy huyết áp như lên đến nơi.

https://thuviensach.vn

-- Anh sợ em sẽ trở thành con cú hôi nằm lì trên giường từ hôm qua đến giờ. -- Vẫn thản nhiên trả lời.

Chu Tử Đằng mặt đỏ tía tai, cái tên này rõ ràng là lợi dụng, là lộ liễu sàm sỡ! Nhìn khuôn mặt đỏ lên vì xấu hổ của cô, Bạch Dĩ Hiên thực thấy nóng người, Chu Tử Đằng toan giận dỗi bỏ đi đã bị anh nắm tay kéo về lại.

Bạch Dĩ Hiên đè ghì cô lên bàn, hôn cô ngấu nghiến. Chu Tử Đằng bất ngờ tột độ, cô vô cùng tức giận nhưng không kháng cự nổi, lúc nãy vì sĩ diện nên cô ăn rất từ tốn, chưa đủ no nên không có sức. Lại thấy cô không phản ứng, anh liền ngước nhìn lên, chợt thấy cô mắt nhằm nghiền, ngủ mất.

Bạch Dĩ Hiên đầu chảy ba vạch đen, không hiểu chuyện gì xảy ra thì bỗng nghe tiếng vọng của Lương Kỷ Khiên mới mở cửa phòng bước ra, Lương Kỷ Khiên đứng trên hành lang, vô cùng ngạc nhiên hỏi.

-- Ồ! Sao lại để cô ấy nằm đây?

-- Lương - Kỷ - Khiên, cô ấy bị sao thế này? -- Bạch Dĩ Hiên gằn từng tiếng.

-- Hả? Thì là liều thuốc ngủ dưỡng thương cậu yêu cầu tôi lặn lội từ Ý nhập về đấy. Hồi nãy mới bỏ một chút vào đống thức ăn cậu nấu. Sau 20 phút sẽ tác dụng. Đừng lo, nó không thấm thía với cậu đâu! -- Lương Kỷ Khiên thực sự vô tư cười nói mà không hay biết rằng mình vừa phá hỏng chuyện tốt của ai đó.

Bạch Dĩ Hiên mặt đã đen lại, sát khí đằng đằng gằn từng tiếng:

-- LƯƠNG - KỶ - KHIÊN! Tôi nhất định sẽ khiến anh sống không bằng chết!!!

https://thuviensach.vn

TỬ ĐẰNG KHÔNG NỞ LẦN HAI - KHÔNG CÒN LÀ NỮ PHỤ

Ka La Ra

dtv-ebook.com

Chương 44: Tử Đằng_ Xuất Phát Điểm Của Sự Việc

CHAP 44:

Công ty Glycine của Chu Tử Đằng vẫn hoạt động bình thường dù cô ít khi lên công ty, có thể thấy khả năng xử lí công việc của Chu Tử Đằng rất nhanh và hiệu quả, cô chỉ cần ở nhà, một cái laptop và một ly cafe đã hoàn thành 60% công việc của mình. Lần ra mắt sản phẩm trước đã thành công, tất nhiên chuyện cô bị bắt cóc đã không công bố. "Nhà thiết kế Wisteria vì lí do sức khỏe đã phải về sớm", đó là tất cả những gì mọi người được biết. Dĩ nhiên là công chúng sẽ thắc mắc tại sao Chu Tử Đằng lại lắm bệnh để vắng mặt đến thế, nhưng nghĩ tới việc trước kia cô đã mất một đứa con, không chừng để lại di chứng nên cũng không tò mò nhiều. Còn về phần Chu Khuynh Cơ, cứ như đã bốc hơi khỏi làng giải trí vậy.

Chu Tử Đằng đang ngồi ở trên phòng, cặm cụi vẽ một bản thiết kế, bận rộn chuẩn bị tổ chức một Chủ đề mới. Sắp tới Giáng sinh rồi, cô cũng nên làm cái gì đó hoành tráng một chút. Chu Tử Đằng sau ba tiếng nghiêm túc làm việc, mới cho mình chút thời gian thư giãn, cô lấy điện thoại ra, lướt lướt xem bảng tin. Đập vào mắt cô là tin tức chấn động: "Chu Cảnh Điềm, vị tổng tài của tập đoàn Chu gia, bị tai nạn xe nghiêm trọng, hiện đang nằm ở phòng hồi sức."

Chu Tử Đằng thực không tin nổi, đây là trang báo uy tín số một, không thể có chuyện đăng tin nhảm nhí. Chu Cảnh Điềm, ông ta đang sống yên lành, lại tự dưng bị tai nạn xe, thực sự chỉ là tai nạn? Cảm thấy có

https://thuviensach.vn

chuyện gì đó không đúng ở đây, Chu Tử Đằng vội vã gọi điện thoại cho Từ Lục Giai, hiện lúc này, Từ Lục Giai là người có thể xác định tin tức chuẩn xác nhất:

-- Hey? Nhớ tôi rồi sao?

-- Từ Lục Giai! Tin tức Chu Cảnh Điềm bị tai nạn xe là thế nào?

-- Tin tức đó là đúng đấy. Nhưng độ thật giả là không chắc chắn được.

-- Ý anh là?

-- Đó hoàn toàn không phải tai nạn. Theo những video trên mạng quay lại hiện trường ngày hôm đó, có nhiều điểm rất khả nghi. Xe của Chu Cảnh Điềm bị một chiếc xe tải lao dốc đâm mạnh. Chiếc xe tải đó bị cho là mất thắng nhưng làm trong tổ điều tra lâu năm, tôi cam đoan với cô chuyện này có chủ đích.

-- Có chủ đích? -- Ai lại muốn lấy mạng Chu Cảnh Điềm, có thể nói ông ta hoàn toàn vô hại.

-- Chiếc xe đó mất thắng, nhưng con dốc đó lại rất dài, chúng ta thường khi lao dốc sẽ thắng xe chạy từ từ xuống. Với con dốc dài như thế, nhận ra thắng mình không ăn mà dừng lại vẫn kịp, vả lại tài xế lái một chiếc xe to như thế, trừ khi đạp phanh lao xuống, khối lượng lớn như vậy không thể nào mất kiểm soát tuột dốc được. Còn nữa, chiếc xe này như thể dùng hết đà lao đến vậy, nhưng lại không lao trúng chiếc xe đi trước khác, mà như thể đang cố ý điều khiển chờ xe Chu Cảnh Điềm tới mới mất lái tông vào vậy. Nhìn hình dạng cái xe bị đâm trúng nát bét là sẽ hiểu được lực lớn như thế nào.

-- Cảnh sát nói sao về vụ này?

https://thuviensach.vn

-- Người tài xế lái xe đã chết, chiếc xe tải truy ra là do ăn trộm, giả thiết đặt ra là kẻ trộm đang cố chạy cho thoát nào ngờ bị tai nạn. Video này mới bị xóa 24 giờ trước đó.

-- Anh nghĩ sao về vụ này?

-- Khả năng tôi chỉ đến đây thôi. Hiện giờ tôi không có thân phận thích hợp để tham gia điều tra vụ việc này. Nhưng cô có thể, lấy thân phận là một người con đi thăm cha, có thể sẽ tìm ra được gì đó.

Chu Tử Đằng nghe nói vậy, lòng có chút hoang mang, thú thực với người như Chu Cảnh Điềm, ông ta như vậy là báo ứng thôi. Nhưng cô hiện đang mang thân xác con gái ruột ông ta, cha mình như thế mà không thăm lấy một lần, ít nhiều gì cũng sẽ bị gièm pha, gây hình tượng xấu đối với công chúng. Đối với cô, như thế thực sự không phải đạo. Tuy nhiên, ai biết được đó không phải là một cái bẫy.

-- Chu Tử Đằng?

-- Từ Lục Giai, tôi càng nghĩ càng thấy không đúng. Tôi như vậy là vào hang cọp, chắc chắn mẹ con Chu Khuynh Cơ sẽ ở đó, anh cũng biết tới chuyện cô ta đã làm với tôi rồi mà.

-- Tôi đương nhiên nghĩ tới chuyện này. Chu Khuynh Cơ đương nhiên hận cô thấu xương, nhưng tôi nghĩ cô ta không dám làm gì đâu.

-- Sao anh chắc chắn thế? Lỡ tôi làm gì đụng chạm, cô ta nổi điên lên thì chết.

-- Thứ nhất, tòa án hành chính nằm ngay đối diện bệnh viện trung tâm. Trụ sở cảnh sát lại sát ngay bên bệnh viện, nói cô ta muốn động thủ, tức khoe cái ngu của mình ra.

https://thuviensach.vn

Chu Tử Đằng lúc đầu nghe tin liền hối hả gọi cho Từ Lục Giai, đã quên xem xét kỹ lưỡng nơi điều dưỡng hiện tại của Chu Cảnh Điềm. Cô lại thấy không đúng, đưa Chu Cảnh Điềm vào bệnh viện trung tâm lại có vị trí khá đặc biệt như vậy, là có mục đích gì? Nếu muốn ám sát hay làm gì đó, chẳng phải càng khó hơn sao?

-- Còn cái thứ hai?

-- Thứ hai là, tôi thấy cứ như kiểu họ phô trương ra để cho bàn dân thiên hạ thấy vậy. Bệnh viện tốt nhất để chữa trị cho Chu Cảnh Điềm là bệnh viện S.S.C - " Scudo Stipendio Century" của Lương Kỷ Khiên, có khi độ an toàn còn cao hơn, nhưng người nhà lại chọn bệnh viện đặc biệt như vậy, e là có ý đồ. Nếu đã cất công chọn ví trị bất lợi như vậy, Chu Khuynh Cơ chắc cũng sẽ không ra tay đâu?

Lời lẽ của Từ Lục Giai rất có lí, nhưng cô vẫn thấy không ổn, mà lại không biết bất ổn chỗ nào. Cô còn đang suy tư, đã nghe anh nói tiếp:

-- Tôi sẽ đi với cô.

-- Hả?

-- Chẳng phải vẫn là "người yêu" sao? Cứ coi như ra mắt gia đình đi. Muốn bắt được cọp phải vào hang cọp, chúng ta đang ở thế "tiến thoái lưỡng nan", đành phải "tiên hạ thủ vi cường" thôi!

Chu Tử Đằng suy nghĩ lại, luận về kĩ năng hay tài nghệ, cô không thể đấu lại Chu Khuynh Cơ, muốn giữ lấy an toàn cho bản thân, cô phải đấu trí với cô ta. Cô ta chắc chắn sẽ không nguôi hận thù, sẽ còn hãm hại cô nhiều, nhưng cô cũng muốn cho cô ta biết, Chu Tử Đằng cô không dễ bị ức hiếp như vậy, lần trước cô ta cho cô bao nhiêu, cô sẽ trả đủ lại bấy nhiêu.

-- Cứ quyết định vậy đi!

https://thuviensach.vn

-- Được, ngày mai, tôi sẽ chờ cô trước Tòa án.

Bàn hẹn xong xuôi, Chu Tử Đằng cúp máy, cô day day huyệt thái dương, dòng sông chỉ chảy xuôi không bao giờ chảy ngược, tiến lên phía trước là tất cả những việc cô có thể làm bây giờ. Đây sẽ là ván cược đời cô, Chu Khuynh Cơ, người cười cuối cùng mới là người thắng cuộc.

Từ Lục Giai tắt điện thoại, thôi điệu bộ thoải mái khi nói chuyện với Chu Tử Đằng, anh nghiêm túc quay trở lại bàn làm việc. Đây mới chính là con người thật của anh, vẻ ngoài phong trần ăn hại này, ai lại nghĩ kiếp trước anh là một cảnh sát nghiêm túc chứ? Cất điện thoại vào trong túi áo, Từ Lục Giai tay đan vào nhau cười nhìn người ngồi đối diện:

-- Chẳng mấy khi thân phận cao quí như ngài lại tìm đến công ty nhỏ bé của tôi? Bạch tổng?

Bạch Dĩ Hiên ánh mắt lạnh lẽo đi vài phần, giọng nói thập phần lạnh lùng:

-- Tại sao khi có chuyện, cô ấy lại gọi cho cậu trước?

-- Cái đó, anh phải hỏi cô ấy, tại sao lại hỏi tôi? -- Từ Lục Giai vẫn tự nhiên nhìn thẳng vào Bạch Dĩ Hiên, bình thản trả lời.

Căn phòng khí lạnh như xuống mức số âm, từ người Bạch Dĩ Hiên hàn khí lành lạnh tỏa ra. Nhưng cái người Từ Lục Giai kia lại chẳng có một chút hề hấn. Chẳng mấy ai dám nhìn thẳng vào mắt anh với thái độ điềm nhiên như vậy, kẻ ngoài thấy anh lườm mắt thôi mà cũng đã khiếp sợ chứ đừng nói đến anh đang trong trạng thái không vui như thế này. Bạch Dĩ Hiên phải nói, bề ngoài Từ Lục Giai cũng chỉ là một công tử khôi ngô bình thường, nhưng cái khí chất mà hắn toát ra, không nên xem thường. Anh, ghét hắn ta.

https://thuviensach.vn

-- Ngài đã hủy hợp đồng với công ty tôi, nếu ngài muốn bàn giao việc gì, hãy chờ anh tôi họp cổ đông xong sẽ tiếp. Ngài đến đường đột quá rồi. -- Từ Lục Giai trên môi chung quy vẫn nở nụ cười, nhưng Bạch Dĩ Hiên lại thấy thật không vừa mắt.

-- Giữa cậu và cô ấy là thế nào?

-- Bạch tổng? Ngài không lộng ngôn đấy chứ?

-- Cậu biết rõ tôi đang nói gì. Tôi nhắc lại, giữa hai người, có LIÊN KẾT gì?

Người ngoài có lẽ sẽ không để ý, nhưng anh để ý. Tất cả những vết thương dù lớn hay nhỏ trên người Chu Tử Đằng, đều nằm cùng đúng một chỗ với Từ Lục Giai. Cái đêm mà cô bị bắt cóc, Từ Lục Giai cũng đã đi theo. Không phải Giả gia gửi tọa độ địa điểm bởi người của Giả gia chỉ gửi đúng mỗi vĩ độ, không thể xác định được. Mà ngạc nhiên thay, chính Từ Lục Giai chưa đầy hai phút đã vạch ra chuẩn xác tọa độ nơi Chu Tử Đằng bị bắt cóc. Kỹ thuật tính toán cùng tốc độ nhập thần như thế, là kỹ năng mà một cậu ấm chỉ thạo kinh doanh có sao?

Đó không phải vấn đề, vấn đề là Từ Lục Giai rõ ràng chẳng bị ai đả thương ngay trên phi cơ riêng của anh, lại tự dưng xuất hiện rành rạch những vết thương. Nó khá nặng, Từ Lục Giai đã phải ráng cầm cự và tiếp tục suy nghĩ xác định tọa độ, chuẩn xác thời điểm giải cứu, tiến hành đánh phá mỏ quặng kim cương sao cho không gây hại đến nhà dân dưới chân núi. Và rồi sau đó, anh ta lịm đi vì quá gắng gượng, đành phải đưa vào phòng Lương Kỷ Khiên hồi sức. Tình thế rối rắm như vậy, anh cũng nhắm mắt gạt qua một bên, nhưng anh lại chọn tin tưởng Từ Lục Giai, dựa theo tọa độ của hắn mà tìm cô. Điều khiến anh kinh ngạc lúc đó, Chu Tử Đằng xuất hiện những thương tích y hệt cậu ta. Cho đến bây giờ, ngồi trước mặt anh, cái vết thương mới khép miệng trên hõm vai ấy của Từ Lục Giai, Chu Tử Đằng cũng có một cái.

https://thuviensach.vn

Bạch Dĩ Hiên đôi mắt âm u nhìn Từ Lục Giai, Từ Lục Giai cũng thôi điệu bộ cười cợt, ánh mắt không một chút sợ sệt nhìn anh.

-- Tại sao tôi phải trả lời cho anh?

-- Cậu đã làm gì cô ấy? -- Bạch Dĩ Hiên hằn giọng.

-- Cứu mạng cô ấy, có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu với cô ấy, chia sẻ... một nửa sinh mạng với cô ấy.

Bạch Dĩ Hiên càng nghe càng thấy lửa giận hừng hực chảy trong máu, nhưng đây mới là cái đáng sợ của anh, che giấu rất sâu, vẻ ngoài vẫn bình thường lãnh đạm không thể đoán được tâm tư. Từ Lục Giai biết rõ tình trạng của mình hiện giờ nên không dại gì chọc tức hắn.

-- Tôi và Chu Tử Đằng tâm linh tương thông, có một sự liên kết kì lạ về thể xác, cô ấy bị thương, tôi bị thương, tôi chết, cô ấy cũng không sống nổi. Còn tại sao tôi và cô ấy lại có sự liên kết này, nếu như chúng tôi đủ tin tưởng anh, chúng tôi sẽ nói.

Bạch Dĩ Hiên sâu trong đôi mắt là sóng ngầm đang cuồn cuộn, anh rất ghét từ miệng Từ Lục Giai một tiếnh là "chúng ta", hai tiếng là "tâm linh tương thông", càng minh chứng giữa họ có mối tương liên sâu sắc. Anh không thích điều đó, hắn cứ như vậy mọi nỗi đau đều được san sẻ cùng cô, còn cô mở miệng ra đầu tiên vẫn là "Từ Lục Giai", anh thực thấy khó chịu.

-- Làm cách nào để phá bỏ?

-- Không biết. Vẫn đang nghiên cứu.

Bạch Dĩ Hiên nghe vậy thì trầm ngâm, chẳng lẽ cả đời không thể xóa bỏ được?

https://thuviensach.vn

-- Tôi một mình thì không thể, nhưng Bạch Sở Viên thì có thể. -- Từ Lục Giai tao nhã nhấp một ngụm trà, cái tên "khoa học điên" đó thừa sức. Chỉ là -- Nhưng anh ta sẽ không đời nào nhận giúp.

-- Cậu biết em trai tôi? -- Bạch Dĩ Hiên nghe vậy thì gằn từng tiếng, thân thế cùng hành tung của Bạch Sở Viên người ngoài muốn tra cũng khó, vậy mà Từ Lục Giai lại như thể hiểu rõ đến vậy. Còn biết được Bạch Sở Viên đang làm gì, rốt cuộc cậu ta là ai?

-- Cùng là của Hạ Nhược Tuyết sinh ra, cùng mang dòng máu của Bạch Kỳ Sơ thôi.

Từ Lục Giai nhàn nhã nói đến đây, không khí bỗng im lặng đến đáng sợ. Anh chỉ nhoẻn miệng cười, nhìn cây súng đang chĩa thẳng vào trán mình.

-- Rút súng từ vị trí cách xa tôi như thế cùng lên đạn trong 2 giây, tốc độ không tồi.

-- Cậu là ai?-- Bạch Dĩ Hiên sát khi tứ phía ngổn ngang, đôi mắt sâu hun hút như hố đen của địa ngục.

-- Tôi là cha cậu. -- Từ Lục Giai nụ cười chung quy vẫn không tắt. Cây súng mà cậu đang cầm, vẫn không nhúc nhích chĩa thẳng vào cổ Bạch Dĩ Hiên. Tốc độ rút súng của Từ Lục Giai không tin được lại ngang bằng tốc độ rút súng của Bạch Dĩ Hiên.

Bạch Dĩ Hiên lúc này thập phần khiến người ta khiếp sợ như Thần Chết, Từ Lục Giai lại dùng ánh mắt bất phục trước anh, đến bây giờ Bạch Dĩ Hiên mới nhận ra, Chương Du Thần không phải là địch thủ duy nhất.

-- Tại sao cậu lại khích bác cô ấy đi thăm Chu Cảnh Điềm?

https://thuviensach.vn

-- Đó là việc cần thiết thôi mà! Không vào hang cọp, sao bắt được cọp. -- Từ Lục Giai thu súng về trước tiên.

Bạch Dĩ Hiên không nói thêm một lời nào nữa, anh thu súng về. Anh không có ý định giết Từ Lục Giai, chỉ là khi nghe đến hai cái tên cha mẹ thân sinh của anh, anh đã rút súng ra theo phản xạ bấy lâu. Cũng thật may, anh đã kịp ổn định lí trí mà không bóp còi. Từ Lục Giai thật không tầm thường. Anh quay người bước đi, bỗng Từ Lục Giai lên tiếng.

-- Chu Tử Đằng đi với tôi, không cần anh lo. Anh đi theo chính là dễ gây chú ý, hay lại muốn thăm tình nhân cũ? Còn nữa, nhắn lại với người bạn thân của anh, trong tổ chức Ám sát của cậu ta có nội gián. Kế hoạch #14Z89 của Chương gia - làm tổ chức Geranium mất đoàn kết. Thân là bạn thân, Bạch lão đại sẽ giúp chứ?

Từ Lục Giai đưa Bạch Dĩ Hiên từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác, cậu ta hiểu rất rõ thế giới ngầm. Lại biết được những kế hoạch tối mật của Chương gia, lần trước cũng là Từ Lục Giai gửi cho anh mã ngân hàng đen lấy lại tài khoản tiền. Tiêu Khiết đã tra nhưng hồ sơ của Từ Lục Giai, nhưng thật khó hiểu, lý lịch cá nhân hoàn toàn sạch sẽ. Rốt cuộc, hắn tột cùng biết những gì?

-- Không cần cậu bận tâm.

Nói rồi Bạch Dĩ Hiên dứt khoát bước đi, Từ Lục Giai, ngu dốt chết mà thông minh cũng chết, nhưng biết thì sống.

Bạch Dĩ Hiên rời đi rồi, Từ Lục Giai mới nhẹ nhõm ngồi xuống, uy áp thật là lớn. Anh biết điểm đó của Bạch Dĩ Hiên, mỗi khi nhắc đến hai cái tên Bạch Kỳ Sơ và Hạ Nhược Tuyết thì Bạch Dĩ Hiên sẽ cho ngay đối phương một phát súng vào đầu. Dĩ nhiên anh chả dại gì chọc tới hắn, mà lúc nãy vô tư quá nên anh lỡ buộc miệng, cũng may anh nhanh tay giữ lại chút thể diện cho mình. Liếc nhìn khẩu súng trong tay, anh phì cười, cái bật

https://thuviensach.vn

lửa trá hình này cũng tiện lợi quá, lúc nãy trông anh cũng oai phết nhỉ! Có lẽ Bạch Dĩ Hiên tuy vẻ mặt vẫn rất điềm tĩnh, nhưng trong lòng sẽ phải đề phòng anh lắm! Vậy cũng tốt, cho anh ta thấy anh cũng là người không nên ăn hiếp bừa bãi đi!

Từ Lục Giai ngả người ra ghế tựa, suy nghĩ vẩn vơ. Chu Tử Đằng, tôi với em, chính là cơ duyên kỳ ngộ. Kiếp trước đã hữu duyên vô phận, kiếp này liệu có nên phận nên duyên không? Chu Tử Đằng, còn nhớ tôi không? Mối tình đầu đơn phương?

Bạch Dĩ Hiên tâm trạng thực khó chịu trở về, Tiêu Khiết hộ tống đằng sau cũng biết mà không dám hó hé.

-- Tiêu Khiết, ngày mai phái một phần Ám đoàn cải trang bảo vệ cô ấy gần đó. Mọi thứ đều phải chắc chắn trong tầm kiểm soát.

-- Vâng.

-- À, cha của cậu, chừng nào sẽ về, tôi muốn thăm bác ấy.

-- A, Tôn chủ, cha tôi cuối tháng sẽ về.

Tiêu Bách - cha của Tiêu Khiết khi trước là cận vệ của Bạch Thừa Húc. Sau khi cha anh mất, ông ấy có chút ác cảm với anh, bởi vì sự xuất hiện của anh làm đảo lộn mọi thứ. Tuy nhiên, Tiêu Bách, ngài ấy vẫn huấn luyện, dạy bảo anh như thường, là người thầy đầu tiên của anh, lời nói lạnh nhạt, nhưng anh hiểu, thực chất Tiêu Bách đối với anh đã nguôi ngoai chuyện cũ, toàn tâm toàn ý rèn luyện anh trở thành kẻ mạnh nhất, anh đối với ông ấy, vô cùng kính trọng, bất luận địa vị.

-- Cuối tháng sao? Được rồi. -- Tiêu Bách cũng là người phò tá cha anh lâu năm, về chuyện đời trước, ông ta là người biết rõ nhất.

https://thuviensach.vn

Bạch Dĩ Hiên thở dài, nhìn tuyết rơi trắng xóa sắc thiên thanh. Ai đã chở mùa đông về vậy? Anh còn đang suy nghĩ, chợt nghe điện thoại đổ chuông, rất ít người biết số anh, và cũng không mấy người dám gọi cho anh. Liếc nhìn số trên điện thoại, Chu Tử Đằng? Lần đầu gọi điện cho anh?

-- Có chuyện gì sao?

-- Bạch Dĩ Hiên. -- Giọng rất là tồi tệ.

-- Ừ?

-- Tôi sực nhớ ra... hai thằng em của tôi đâu? -- Giọng cực kì tồi tệ. Sao cô lại quên được chứ? Trời ạ, hậu quả của việc bơ vơ không con trẻ lâu năm đây mà!!! Chết cô rồi, Bạch Dĩ Hiên, hãy nói là anh biết chúng ở đâu đi? Nói đi, nói đi!!!

-- Em? Em có em trai sao?

Chu Tử Đằng nghe vậy thì hóa đá, Bạch Dĩ Hiên thấy cô không còn lời nào để nói như vậy thì khì cười, cảm thấy buồn bực như vơi bớt đi.

-- Anh giao chúng cho Sở Viên rồi. Đừng lo, Sở Viên rất thích trẻ con.

-- Thật không?

-- Thật.

-- A, vậy may quá, Andrew cùng Andreis bị sao thì chết tôi.

-- Tử Đằng...

-- Gì vậy?

-- ... Không có gì cả, chỉ là chăm sóc bản thân thật tốt. -- Bởi nếu em bị thương, anh không thể chia sẻ nỗi đau cùng em như anh ta. Những lời

https://thuviensach.vn

này anh vĩnh viễn không nói thành lời.

-- ... Tôi biết rồi, cảm ơn.

Sau hai mươi năm, đây là lần đầu anh bình thản ngắm tuyết rơi như vậy, tuyết thật trắng, không như ngày xưa, nhuộm đỏ máu. Tất cả mọi thứ đều vô sắc, trước khi em đến.

Cùng lúc đó, tại biệt thự thí nghiệm riêng của Bạch Sở Viên:

-- Chết tiệt! Tiểu quỷ kia, mau đặt cái đầu mô hình con khủng long kia xuống.

Tức thì nghe một tiếng oành, không khí đột ngột lâm vào trầm lặng vài phút. Bạch Sở Viên sau mấy phút đơ người, đau khổ hét lên:

-- Ta bảo ngươi đặt xuống, không phải bảo ngươi đập xuống! Ta giết ngươi!

-- Andrew, anh nhìn này, cái lọ màu đẹp quá! -- Andreis thích thú hét lên.

-- Đâu? Cho anh xem với! -- Andrew từ hành lang trượt từ cầu thang xuống lon ton chạy đến. Vì trượt mất đà mà lao té đến Andreis, cái lọ thủy tinh trong tay của cậu nhóc bất ngờ bật khỏi.

Bạch Sở Viên hốt hoảng đến thót tim, dùng tốc độ ánh sáng lao đến, hai tay bắt chộp hai cậu bé suýt té cầu thang, một chân trụ, chân kia đỡ cái lọ lắc lư trước mũi chân. Đây là tinh chế cực hiếm anh chiết xuất trong một tháng, nhỏ mà không nhỏ đây. Chợt Andreis giãy người hắt xì một cái, cái lọ lúc nãy đung đưa trước mũi chân Bạch Sở Viên nghiêng ngả mấy cái rồi rớt vỡ tan tành. Khoảnh khoắc ấy, trái tim Bạch Sở Viên như bị bóp nghẹn, anh ngửa cổ hét toáng lên:

https://thuviensach.vn

-- BẠCH DĨ HIÊN!!!!!!!

https://thuviensach.vn

TỬ ĐẰNG KHÔNG NỞ LẦN HAI - KHÔNG CÒN LÀ NỮ PHỤ

Ka La Ra

dtv-ebook.com

Chương 45: Tử Đằng_ Không Còn Là Chuyện Của Riêng Em

CHAP 45:

Bạch Dĩ Hiên vốn đã gửi Andrew và Andreis cho Bạch Sở Viên với lí do dinh thự Bạch gia chưa đủ an toàn, kẻ xấu có thể lợi dụng hai đứa trẻ này bắt cóc làm con tin uy hiếp. "Chưa đủ an toàn" cái b**p!!! "Dinh thự Bạch gia mà còn chưa đủ an toàn thế cái biệt thự tách biệt ngoài đảo của tôi an toàn à? " -- Bạch Sở Viên oán đất than trời, người ta làm Lão đại, mình làm nông nô thì chịu thôi. Bạch Sở Viên từ khi nhận giữ hai tiểu quỷ này mặt bơ phờ đi trông thấy, còn hai tiểu quỷ kia lại rất vui vẻ và thích thú, lon ton chạy đi phá phách, thủ hạ của anh ai cũng được cột hai nhúm tóc vểnh lên hai bên, áo sơ mi trắng của anh tụi nó quậy lấy vẽ đủ thứ trên đó. Mấy cái quần tây dài của anh hai thằng nhóc này đứa thì cắt thành quần short, đứa thì rạch vài phát cho giống mấy cái quần jean có vết rách modern nó thấy ngoài đường. Hai nhóc tì này nhất định là "kì phùng địch thủ", nhất định là "đại cao thủ" Bạch Dĩ Hiên phái tới huấn luyện cho anh! Rõ ràng là rất tức tối khi thấy cảnh này, gặp kẻ khác chắc đã nằm trên bàn phẫu thuật của anh từ lâu rồi.

Nhưng anh thật không hiểu tụi nó đã mê hoặc, đã quyến rũ anh như thế nào mà anh cuối cùng vẫn không xuống tay được. Thế quái nào anh lại chấp nhận mặc cái áo sơmi trắng chi chít những "trái tim hồng", kiệt tác của lũ quỷ đó?

https://thuviensach.vn

Như thế thật mất hình tượng, vì vậy, lần đầu tiên trong đời, anh làm một việc cực kỳ hệ trọng, một bước đột phá mới trong cuộc đời mà anh chưa bao giờ làm: Gọi điện thoại cho Bạch Dĩ Hiên.

Điện thoại quay số vang lên, Bạch Dĩ Hiên vẫn đang trên đường về Dinh thự Bạch gia. Đang nhắm mắt nghỉ một chút liền nghe tiếng điện thoại vang lên, Tử Đằng vừa mới gọi anh, là ai? Nhấc điện thoại lên, Bạch Sở Viên? Chẳng phải mấy năm nay hai anh em tuyên bố "tương kính như tân" sao?

-- Có chuyện gì?

-- Anh trai...

-- Đừng thấy người sang bắt quàng làm họ.

-- ...

Bạch Sở Viên thực sự rất nghẹn lời, cái tên sống trong hầm trong hú kia quả nhiên không biết văn minh tối thiểu.

-- Được rồi, Bạch Dĩ Hiên! Mau phái người tới đón hai thằng nhóc này về đi!

-- Có chuyện gì?

-- Tôi không chịu nổi nữa! Nghĩ đi nhé, Chu Tử Đằng, cô ta nhất định sẽ cáu lên cho mà xem!

-- Tại sao cô ấy phải cáu? -- Bạch Dĩ Hiên thờ ơ hỏi.

-- Anh cứ nghĩ đi. Cô ấy với hai thằng nhóc này là chị em thân thiết, mà anh lại tách họ ra như vậy. Ví dụ này, tôi với anh là anh em song sinh, cứ như vậy tôi đi xa khỏi anh, anh nhất định sẽ thấy trống vắng đúng không? Rồi lỡ có chuyện gì không hay xảy ra, sao mà xoay xở cứu kịp!!!

https://thuviensach.vn

Mặt Bạch Dĩ Hiên đã đen lại, anh lạnh lùng lên giọng:

-- Cậu có đi thì đi quách đi, tại sao tôi phải quan tâm? Còn nữa, gặp chuyện không hay, tự mà giải quyết, chết luôn càng tốt, giảm thiểu dân số, hề hấn gì mà tôi phải xoay xở đến cứu cậu?

F*ck!!! Anh em thế đấy! Anh em thế đấy! Biết chi ngày ấy tôi để anh chết rũ trong ngục, để xem giờ anh có cơ hội để mà lớn giọng thế không!!!

-- ĐEM - CHÚNG - NÓ - VỀ!!!

-- Không.

Nói rồi Bạch Dĩ Hiên hờ hững tắt mày, hiếm lắm mới có dịp ở bên Chu Tử Đằng, nào để hai thằng nhóc ấy phá đám. Anh đâu có ngu đến mức mở đường cho giặc, cái cảm giác có con là như thế sao? Bạch Dĩ Hiên nói trắng ra là không ưa Andrew và Andreis , bởi vì lần đầu gặp mặt, lúc ấy anh phải đích thân đón hai đứa trẻ đó về nơi an toàn sau khi giải cứu cô từ tay E.f, lúc ấy cũng có Từ Lục Giai.

Bọn chúng rất to gan lớn mật, cái mặt u ám, lạnh ngắt lườm nhìn anh, còn thì thầm to nhỏ với nhau. Ấy mà vừa thấy Từ Lục Giai chúng đồng loạt liền nở nụ cười rạng rỡ, vui vẻ đến mức gạt bỏ anh sang một bên.

-- Andrew ("Thì thầm" rất "nhỏ"): Giai Giai ca thật dễ thương nhỉ!!!

-- Andreis ("Thì thầm" cực kì "nhỏ"): Nghe nói lần trước chị Wisteria thơ thẩn ngồi ngắt mấy nhánh bông hồng, miệng còn lẩm bẩm gì đó! Cái này em thấy trên phim, người nữ chắc chắn ngắt cánh hoa, một cánh là "love", cánh kia là "not love" đấy!!!

-- Andrew (Reo lên): A!!! Anh cũng nhớ trong mấy cái phim như thế, cô gái và chàng trai hay sống hạnh phúc đến cuối đời lắm! Vậy ra chị Wisteria tìm được "bạch mã hoàng tử" rồi sao?

https://thuviensach.vn

-- Andreis (Hí hửng): Đúng vậy! Vui quá đi, Giai Giai ca!

Hai tên nhóc hôm ấy giả vờ như không thấy ai đó đã tối sầm mặt cứ "ngây thơ" reo lên. Chết tiệt! Có biết đang ngồi trên xe của ai không hả?

Hai đứa nhóc ngây ngô thấy Bạch Dĩ Hiên từ đầu đến cuối lãnh đạm không nói gì liền thấy chán, thế là cũng ngồi im chơi. Nhưng có lẽ anh sẽ không gây khó dễ bắt Bạch Sở Viên trông nom hai tiểu quỷ này, nếu như:

-- Andrew (Tròn mắt, bất chợt quay qua hỏi Bạch Dĩ Hiên) : Chú đẹp trai con không biết tên có đôi mắt màu xanh lam nhưng không đẹp trai bằng Giai Giai ca ơi!?

-- Bạch Dĩ Hiên (Rất kìm nén, anh chỉ hơn tên Từ Lục Giai có 2 tuổi, mà hắn thì được gọi bằng "anh", còn anh thì lại bị gọi là "chú"?) : Chuyện gì?

-- Chú có rất nhiều bạn gái phải không? -- Andrew trên trường cũng có nhiều bạn gái lắm.

-- Tại sao hỏi vậy? Còn nữa, gọi là "anh".

-- À.. -- Andreis nhanh nhảu tiếp lời -- Hồi nãy có một anh tên Sở Viên, giống chú... à giống anh y hệt luôn!

-- Thì?

-- Anh ấy bảo bạn gái của anh có rất nhiều, toàn là những người có tầm cỡ. Là chị Du Thần, chị Lạc Nghiêm, chị Dịch Khiêm, có cả chị Kỷ Khiên nữa! Anh như thế, đừng hòng có thêm chị Wisteria!!!

Bạch Dĩ Hiên nghe đến đây thì mặt lạnh lẽo đi, trời nổ sấm chớp đùng đùng. Hà hà, Bạch Sở Viên. Được lắm!

Vì vậy, Bạch Sở Viên có ngày hôm nay, cũng do quả báo thôi.

https://thuviensach.vn

Bạch Dĩ Hiên trở về Dinh thự, cảm thấy căn nhà ấm áp hơn, chưa bao giờ anh có cảm giác mong muốn về nhà như hôm nay, bởi vì có sự hiện diện của một người. Đám gia nhân nhanh chóng cất đồ đạc của anh rồi lui xuống, nhường không khí cho Bạch gia chủ và "Bạch phu nhân tương lai".

Bàn ăn mỹ vị hương thơm nghi ngút đã bày sẵn ra, thật mong chờ có một bữa tối cùng cô.

-- Cô ấy đâu rồi?

-- A? Dạ đang ở trên phòng, hình như là đang tắm. Để tôi lên gọi...

-- Không cần. Tôi sẽ lên gọi.

Bạch Dĩ Hiên đôi chân hướng tới phòng, trong phòng có cô ở đây, mùi Tử đinh hương nhè nhẹ liền thoang thoảng như xoa dịu hồn người. Từ trong phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy, Bạch Dĩ Hiên cũng không vội, nhìn quần áo cô để ở trên giường, cô hay có cái tật để quên quần áo ở ngoài chứ không mang vào trong. Anh cười nhẹ một cái rồi ngồi trên giường chờ cô. A... tật xấu cần phải bỏ đúng không?

Chu Tử Đằng đang xả mình dưới vòi sen, từng dòng nước trong chầm chậm chảy xuống ôm lấy cơ thể nuột nà, từng đường cong nóng bỏng dưới làn hơi nước mờ ảo càng thập phần quyến rũ, ngâm nước đã lâu liền quấn khăn đi ra. Cái khăn nhỏ tất nhiên chỉ đủ che ngang người, bộ ngực căng tròn lấp ló, nơi địa phương mê hoặc thoắt ẩn thoắt hiện dưới tấm khăn mỏng. Chu Tử Đằng làu bàu:

-- Aizz, lại quên đem đồ!

Cô bước ra khỏi cửa rất tự nhiên với một mảnh khăn tắm cũn cỡn đủ che những bộ phận cần che, mới ngước mặt lên, cô đã phải giật mình hét lên:

https://thuviensach.vn

-- Á!!!!!!! Sao anh vào được đây?????

Bạch Dĩ Hiên nhìn thân hình gợi cảm còn thấm nước chảy từng giọt mà thật thấy nóng người:

-- Đâu phải phòng của riêng em.

Chu Tử Đằng tột độ lúng túng, cô vội nhanh lao đến với lấy bộ quần áo, nhưng Bạch Dĩ Hiên động tác còn nhanh hơn, đã nắm lấy tay cô kéo ngược về. Anh xoay người đè cô ở dưới, mỉm cười thật gian:

-- Có đầu tư. Anh rất thích!

-- Anh... anh đừng hoang tưởng! -- Chu Tử Đằng mặt hồng lên một mảng quay đi.

Bạch Dĩ Hiên thấy vậy liền nhoẻn miệng cười, anh lấy tay dịu dàng xoay mặt cô lại. Đôi mắt của hai người nhìn thẳng vào nhau, đôi mắt cô chứa cả rừng lá phong thu buồn man mác, đôi mắt anh ẩn cả đại dương sâu thẳm sóng trùng trùng. Thời gian như ngừng lại giây phút đó, tích tắc, tích tắc, rõ ràng là đồng hồ vẫn chạy, nhưng chưa có một giây phút nào có thể lướt qua họ cả.

Đắm chìm trong đôi mắt của cô, Bạch Dĩ Hiên cúi người xuống, nhẹ đặt môi mình lên môi cô, hòa quyện. Anh khẽ mút hai cánh môi mềm, hương vị ngọt ngào đã nếm bao lần nhưng vẫn làm anh mê luyến, anh dịu dàng lướt nhẹ lên bờ môi mỏng, môi lưỡi giao nhau quấn quýt. Chu Tử Đằng, lần này đáp lại anh, cô khẽ nhắm đôi mắt, để giác quan cảm nhận từng cái chạm. Tay cô ôm vòng lên cổ của anh, cũng nhẹ nhàng đáp trả từng cái hôn ôn nhu đến vậy. Bạch Dĩ Hiên cảm thấy cô phối hợp với mình thì vô cùng kinh ngạc, anh chưa bao giờ vui đến thế này, trong mắt chất chứa từng yêu thương, anh siết chặt cô lại, hôn cuồng nhiệt hơn nữa. Anh vừa cắn vừa mút đôi môi đỏ mọng của cô, như muốn hút hết tất cả mật ngọt đến chết người như độc dược của cô.

https://thuviensach.vn

Chu Tử Đằng cảm thấy hơi đau, nhưng động tác anh vuốt ve dịu nhẹ đã làm cô không thể suy nghĩ gì cả. Tay anh lướt dọc cơ thể cô, chuyển đến bầu ngực căng tròn, xoa nắn

-- A!

Tiếng kêu mỹ miều phát ra từ miệng cô kích thích anh, cứ thấy cô trước mắt mà kìm chế không chạm vào, thực là một loại tra tấn. Anh vẫn muốn được chạm vào cô, muốn cùng cô đồng điệu về thể xác lẫn tâm hồn thực sự, một cách tự nguyện. Bạch Dĩ Hiên đã phải kiên nhẫn chờ rất lâu, hiện tại anh muốn hơn nữa, muốn cô thuộc về anh.

Anh dời đôi môi xuống cái cổ trắng mịn, hôn dọc xuống hõm vai, mang hơi nóng luồn qua mọi ngóc ngách cơ thể. Chu Tử Đằng cảm thấy cơ thể đã nóng phừng phừng, khuôn mặt xinh đẹp của cô ửng hồng một mảng càng thêm diễm lệ. Chu Tử Đằng ngước đầu thở dốc, cô thấy mọi thứ xung quanh như mờ đi, tay cô vấu chặt lưng áo anh, cô chẳng thể cảm nhận được gì nữa.

-- Tử Đằng... Gọi tên anh. -- Anh muốn cô gọi tên anh một cách thân mật, để chắc chắn rằng cô nhận rõ người trước mắt cô là ai, để chắc chắn rằng trong tâm trí cô hiện giờ ngoài anh ra, không chấp chứa thêm người đàn ông nào khác.

-- Hiên...

Bạch Dĩ Hiên cảm thấy như bị hỏa thiêu, anh khẽ cởi ra từng cúc áo, ham muốn được ôm lấy cô, được hòa quyện vào cô một thêm mãnh liệt. Anh nhẹ kéo xuống mảnh khăn độc nhất trên người cô, Chu Tử Đằng cảm thấy trống trải liền giật mình, cô liền xấu hổ giật tấm khăn che người lại. Cô bắt gặp ánh mắt của anh, nó đang tha thiết nói: "Anh không thể chờ thêm được nữa." Bạch Dĩ Hiên mồ hôi rơi xuống, anh đã phải khắc chế bản thân rất nhiều, vì sợ cô đau, vì sợ cô sẽ... sợ anh. Chu Tử Đằng mặt đã đỏ

https://thuviensach.vn

đến tận mang tai, cô cúi mặt xuống, ngượng ngùng cởi lỏng chiếc khăn ngăn cách hai người.

Đẹp quá. Thân thể thanh thoát trắng nõn, làn da mịn màng nổi lên những dấu hôn hồng thập phần xinh đẹp, Bạch Dĩ Hiên cảm thấy toàn thân như bị lửa đốt, khuôn mặt ngại ngùng ửng đỏ của cô dù quay đi cũng lộng lẫy đến động lòng người. Anh nhẹ cầm tay cô, đặt lên đó một nụ hôn, cảm ơn đôi tay này, đã đưa anh ra khỏi nơi lạnh lẽo đó.

-- Anh sẽ không làm, nếu em chưa cho phép. -- Mặc dù đang rất khó chịu trong người, Bạch Dĩ Hiên vẫn gắng hỏi cô, anh muốn sau một đêm triền miên, thứ anh thấy đầu tiên là khuôn mặt yên bình say ngủ của cô, chứ không phải khuôn mặt ướt nhòa nước mắt.

Bạch Dĩ Hiên bất chợt hỏi vậy làm cô cảm thấy bối rối hơn nữa, ánh mắt anh đầy nhu tình nhìn cô, đôi tay vẫn siết chặt lại không buông, còn hơn cả giao hoan xác thịt, cái anh muốn còn hơn thế. Vì vậy anh vẫn đang chịu đựng, anh chờ một lời đồng ý từ cô. Chu Tử Đằng thật sự rất hỗn loạn, cô chẳng có nổi một chút tỉnh táo, một mặt cô rất mong muốn, mặt khác lại vô cùng muốn tránh đi. Mãnh liệt như vậy, rõ đến vậy, cô lạc mất rồi.

Khẽ gật đầu.

Bạch Dĩ Hiên trong lòng cảm thấy thật hạnh phúc, đôi mắt anh chan chứa những chân tình, anh mỉm cười hôn nhẹ lên trán cô. Chu Tử Đằng nhìn anh mà cảm thấy ứ nghẹn, trái tim không hiểu vì sao co thắt lại, cõi lòng như bị ai đó nỡ xé đi, sự thật phũ phàng khiến cô tỉnh giấc. Trong mắt của anh, phản chiếu "Chu Tử Đằng", không phải là cô. Cái anh muốn là gì? Cái em muốn là gì?

Phép màu đã không còn hiệu nghiệm nữa rồi, Lọ Lem, cũng đến lúc phải trở về với cái gác xép nhỏ của mình.

https://thuviensach.vn

Chu Tử Đằng dùng hết sức đẩy anh ra, trong sự sững sờ của Bạch Dĩ Hiên, cô vội chạy vụt vào nhà tắm. Nước mắt lăn dài che nửa mặt hoa, thời gian chuyển động. Bạch Dĩ Hiên cứng đờ người, nhìn đôi tay trống rỗng, anh chỉ biết lẳng lặng cười khổ:

-- Vẫn chưa sao.... -- Vậy sẽ đến khi nào? Cho đến giờ phút này, tại sao vẫn chưa chấp nhận được anh?

Chu Tử Đằng thấy mọi thứ như nhòe đi, cô suy sụp ngồi quỵ xuống. Hóa ra, không phải em chưa chấp nhận được anh, mà là em vẫn chưa chấp nhận được bản thân mình. Tại sao chứ? Rõ ràng "chúng tôi", đáng được sống mà?

"Chu Tử Đằng", không muốn trao thân cho người khác, không muốn thân mật với người cô ấy không yêu. Vì vậy trái tim mới đau đến thế, mới buồn thầm như thế. Còn cô, cô cũng thật khổ sở. Người con gái mà anh nhìn thấy, không phải là em. Cái nhìn trìu mến của anh, nó không in đậm bóng hình em, nó hằn sâu bóng dáng của "Chu Tử Đằng". Không phải tại anh, mà là tại em.

Cơ thể này là một ân huệ, và cũng là một sự trừng phạt.

-- Em có sao không? -- Từ ngoài cửa, giọng nói u buồn nhưng vẫn trầm ấm của anh vọng vào.

-- Không... -- Là em không sao hay em không phải? Xin đừng dịu dàng với em như vậy, nó làm em khó thở. Em không phải là em, như lúc xưa.

-- ...

Bạch Dĩ Hiên muốn nói gì đó, nhưng lại thôi, mọi lời nói anh muốn cô hiểu được, đều nghẹn ở cổ họng.

https://thuviensach.vn

-- Anh sẽ ngủ ở phòng khác. Đừng để bị cảm lạnh.

Nói rồi Bạch Dĩ Hiên xoay người bước đi, có lẽ nên cho nhau thời gian thì hơn. Chu Tử Đằng gục đầu xuống, anh đi rồi, cô liền khóc nức nở, khóc rất to. Giả sử có một ngày bạn bỗng nhận ra mình không tồn tại, bạn sẽ thấy thế nào? Khi mà những người yêu thương bạn vĩnh viễn xa rời bạn, và những người bạn yêu thương mãi mãi không thể ở bên bạn, chỉ bởi bạn không thật sự hiện hữu.

Bạch Dĩ Hiên nhấc từng bước chân nặng trịch tới phòng làm việc, anh nghe tiếng cô khóc trong kia, tay siết lại thành nắm đấm. Anh đấm mạnh vào tường, trên tường nứt vỡ một mảng, nghe tiếng xương anh kêu răng rắc, đôi tay anh bị rách, rơm rớm máu:

-- Chết tiệt! -- Cảm giác thật không dễ chịu, thật đau đớn. Loại khổ hình này thật tàn nhẫn, hơn tất thảy mọi hình phạt tàn bạo trên đời, nó đang dần dần gặm nhấm cảm xúc của anh, nó đang từ từ ăn mòn lý trí của anh. Anh mệt mỏi tựa lưng vào tường, đôi mắt sâu không thấy đáy nhuốm nét bi thương. Anh vô lực với tay lấy chiếc điện thoại, lặng lẽ châm một điếu thuốc, nhìn ra ngàn đêm vô trùng trải ngàn dặm. Giờ thì anh đã hiểu, vì sao khi có chuyện, cô ấy luôn gọi người khác trước...

-- Từ Lục Giai xin nghe.

-- Tôi sẽ để cho cô ấy đi với cậu vào ngày mai... Bảo vệ cô ấy.

Đáng lẽ không nên...

https://thuviensach.vn

TỬ ĐẰNG KHÔNG NỞ LẦN HAI - KHÔNG CÒN LÀ NỮ PHỤ

Ka La Ra

dtv-ebook.com

Chương 46: Tử Đằng_ Cuốn Vào Vòng Xoáy

CHAP 46:

Dù cho chúng ta có ra làm sao đi nữa, thời gian vĩnh viễn sẽ không dừng lại để thăm hỏi ta, chính vì vậy, ta chỉ có thể tiếp tục sống, chạy đua cùng thời gian.

Chu Tử Đằng đôi mắt thâm quầng lên sau một đêm không ngủ, cô cảm thấy tay chân như rụng rời vì mệt mỏi. Đêm hôm trước, cô đã ngồi tự trấn tĩnh lại bản thân suốt đêm trong phòng tắm rồi thiếp đi lúc nào không hay. Vậy mà sáng nay khi thức giấc, cô đã nằm ngủ say trên giường êm, vẫn còn thoang thoảng hơi ấm của ai đó. Chu Tử Đằng nhìn chính mình mà không phải là mình trong gương, đây là vấn đề của cô, cô nhất định phải tìm cách giải quyết lấy, còn nhiều thứ chờ đợi cô phía trước, cô không thể mãi đắm mình trong những giọt nước mắt.

Sửa soạn tươm tất, bộ dáng tươi mới như thể chưa có chuyện gì xảy ra. Đã là nỗi niềm riêng tư, thì đừng phô ra cho thiên hạ thấy, họ không rảnh rỗi để mà thương hại mình đâu. Chu Tử Đằng mở cửa phòng bước xuống, cô sực nhớ ra, cô chưa nói Bạch Dĩ Hiên về chuyện này, liệu có thể ra ngoài được không? Nhắc tới anh, cô có chút buồn, cảm giác này, mâu thuẫn đến dằn vặt con người ta. Anh lo nghĩ cho cô đến thế, vậy mà cô, lại chẳng biết gì về anh cả. Trước kia, đối với cô, anh chỉ là một nhân vật trên trang sách, cô nắm rõ tất cả mọi điều về anh, vậy mà bây giờ khi đứng trước anh, cô dường như không hiểu anh, thật kì lạ, thật khác.

https://thuviensach.vn

Chu Tử Đằng thừng thờ vài giây, liền lắc đầu tỉnh táo lại, hôm nay là ngày cô đi thăm Chu Cảnh Điềm, giáp mặt Chu Khuynh Cơ, cần phải giữ trí óc cho thật tinh nhuệ. Sải từng bước xuống, bỗng vú Trương chạy đến kêu cô lại:

-- Bạch phu... À Tử Đằng tiểu thư. Bạch gia chủ có cái này muốn gửi cho cô. -- Bà có chút luống cuống, từ trong túi lấy ra một cái hộp nhung đỏ.

-- Cho tôi sao? -- Chu Tử Đằng nhận lấy cái hộp nhỏ, mở ra thì thấy một cặp khuyên tai pha lê lấp lánh chạm khắc tuyệt đẹp. Tại sao anh lại cho cô cái này?

-- Dưới miếng vải lót có thư nhắn đấy ạ.

Chu Tử Đằng nghe vậy thì giở miếng đệm lót lên, quả nhiên thấy một mẩu giấy nhắn. Cô mở mẩu giấy ra thì thấy dòng chữ thẳng tắp của anh:

"Đi thăm Chu Cảnh Điềm, nhớ cẩn thận, một bước cũng không được rời Từ Lục Giai. Đôi hoa tai này, khuyên trái là micro ghi âm, khuyên phải có thiết bị phát tín hiệu nhỏ. Nếu nguy hiểm, hãy nhấn nó, anh sẽ tới. "

Chu Tử Đằng đọc những dòng chữ này, tâm tư lại thật không dễ chịu, thì ra anh đã biết rồi, lại lo chu toàn cho cô đến như vậy. Đeo đôi khuyên tai lên, Chu Tử Đằng cúi chào vú rồi đi ra khỏi Dinh thự, có xe dành cho cô đã đỗ trước cửa. Cô lái xe đi, tiến đến bệnh viện phía trung tâm.

Gần tới nơi, cô thấy Từ Lục Giai đã đứng đợi gần cạnh Dinh Tòa án, ngoại hình của anh rất bắt mắt, mọi cô gái ghé qua đều phải thẹn thùng liếc nhìn đôi chút. Cô cũng chẳng vội, cứ cho anh ta "Tinh anh phát tiết ra ngoài", mình thì tìm chỗ đỗ xe. Xong xuôi, cô sải chân bước tới, Từ Lục Giai cũng ngẩng đầu lên nhìn cô, cười nói:

-- Khái niệm "năm phút nữa thôi" của phụ nữ thật trừu tượng nhỉ!?

https://thuviensach.vn

-- Anh đến sớm không có nghĩa là tôi đến muộn. Với lại chờ "bạn gái" cũng là một trong những "nghĩa vụ" của "bạn trai" đấy thôi!

-- Aizzz được rồi, được rồi. Phụ nữ không có đàn ông, sẽ khủng hoảng. Tôi nhịn.

-- Anh đặt dấu câu sai rồi! Phải là phụ nữ không có, đàn ông sẽ khủng hoảng. Vào thôi!

Thôi, anh ổn mà! Không thể cãi lí với bà cô già này được, Từ Lục Giai rất tiêu sái giương tay ra, động tác lịch thiệp của anh làm các cô gái xung quanh tim như điêu đứng:

-- "Bạn gái", đi chứ?

Chu Tử Đằng khẽ thở dài một tiếng, cô cũng phối hợp vòng tay vào, hai người như đôi tình nhân thân mật khoác tay nhau, đi vào Bệnh viện trung tâm. Bệnh viện nồng nặc mùi thuốc, đâu đâu cũng thấy nhân viên y tế hối hả chạy qua lại, bác sĩ thì bộ mặt lúc nào cũng nghiêm trọng đi đi lại lại, người nhà bệnh nhân mệt mỏi chờ xung quanh. Mới đây có một vụ sập mỏ vàng, công nhân bị thương khá nhiều, chắc bệnh viện này nhận chữa trị cho họ. Người như Chu Cảnh Điềm luôn cho mình cao ngạo, lại bị đưa vào đây nằm cùng những người ông ta cho là thấp kém hơn, chắc càng thêm não nề.

-- Cho tôi hỏi, ông "Chu Cảnh Điềm", 50 tuổi, hiện đang nằm ở đâu? -- Từ Lục Giai không phí quá nhiều thời gian, liền tới hỏi tiếp viên.

-- Phòng 706, tầng 7, khu điều dưỡng. -- Cô tiếp viên bận bịu lật sổ sách, ngắn gọn trả lời.

Nghe vậy, Từ Lục Giai liền dắt tay Chu Tử Đằng rẽ qua hướng bên kia đi tới khu điều dưỡng, lúc cô đi ngang qua, có một bà già vô tình liếc nhìn cô, rồi đột nhiên khuôn mặt bà biểu thị sự kinh ngạc tột độ. Cô rất tò mò về

https://thuviensach.vn

cụ bà ấy, nhưng Từ Lục Giai đã kéo cô lướt nhanh qua mất rồi. Khu điều dưỡng là khu mới tân trang lại của bệnh viện, có chín tầng và Chu Cảnh Điềm nằm ở tầng thứ bảy. Bắt thang máy đi lên, khu điều dưỡng mặc dù bớt tất bật hơn các khu khác, nhưng người người đi dạo qua lại vẫn rất nhiều.

-- Thật xảo quyệt. -- Từ Lục Giai cười khinh.

-- Đúng vậy, điều này càng làm tôi thêm nghi ngờ, chuyện này có sự nhúng tay của mẹ con Chu Khuynh Cơ.

Từ Lục Giai nghe cô nói vậy thì mỉm cười:

-- Cô hiểu tôi đang nói đến vấn đề gì sao?

-- Anh nghĩ tôi ngu vậy sao? Chu gia lẽ nào lại thiếu tiền đến mức ngay cả phòng bệnh V.I.P cũng không thể đưa Chu Cảnh Điềm vào dưỡng thương? Lại chọn phòng bệnh bình thường, lại ở tầng 7, người ta từ tầng trên hay lên xuống, các bệnh nhân khác cùng tầng cũng hay qua lại. Như vậy là gây chú ý, là như đang nói "Chu Cảnh Điềm đang 'gần gũi' nằm ở phòng bình dân này!" Nếu không mưu cơ, vậy là gì?

-- Tinh ý đấy, tôi tưởng cô não cô theo hai dòng nước mắt chảy trôi xuống luôn rồi.

-- Cái tên...

Chu Tử Đằng nghe Từ Lục Giai nói mà thật tức nghẹn họng, hắn ta không thể trưởng thành hơn một chút được sao? Mà sao hắn biết cô khóc, cô nhớ đã đánh phấn khá dày che hai quầng thâm rồi mà! Không để ý nữa, Chu Tử Đằng dịu cơn tức bước ra khỏi thang máy, đến tầng 7 rồi. Nhưng có vẻ mọi người ở đây không hoan nghênh cô lắm, những người xung quanh nhận ra cô, đều tặng cho ánh nhìn không mấy thiện cảm, cô còn nghe họ xì xầm:

https://thuviensach.vn

-- Phải con gái út ông Chu đấy không?

-- Ừ nó đấy! Con bất hiếu quá! Cha mình bị tai nạn như thế này mà giờ mới chịu tới. Nghe đâu con chị nó gọi điện năn nỉ dữ lắm nó mới chịu tới thăm cha!

-- Giời ơi khổ ông Chu. Chị gái nhu mì như vậy, hết lòng cặm cụi chăm sóc cha từ bữa giờ, chả bù với con bé này, đẹp người thế mà nết không đẹp. Cũng thật tội bà Chu, mang tiếng mẹ ghẻ con chồng, với đứa con riêng của ông Chu chắc cũng khó xử lắm, tôi thấy bà ấy tiều tụy đi trông thấy!

-- Con với cái! Tôi nghe đâu con bé cả nhà tôi hâm mộ nhà thiết kế này và dè bỉu con bé diễn viên Chu Khuynh Cơ hết thời gì đó lắm! Mà ôi thôi, giới truyền thông quả không tin được, giờ tiếp xúc rồi mới thấy, cô chị cả mới hiền thuận thế kia.

Từng lời bàn tán của những bà bác to nhỏ vang lên, cô thấy thật ứa gan, họ lớn tuổi như vậy mà để mẹ con mưu mô ấy tẩy não à? Cô ta ở đây mấy ngày này thực cũng không vô ích!

-- Phụ nữ lúc nào cũng sân si như vậy sao? -- Từ Lục Giai làm như không nghe thấy tiếng xì xào của mấy người phụ nữ trung niên kia, cười nhẹ.

-- "Trời xanh quen thói má hồng đánh ghen." -- Chu Tử Đằng không mảy may bị đá động, thờ ở trả lời. Mấy người quên nghề của Chu Khuynh Cơ là "diễn viên" rồi sao?

Phòng 706 của Chu Cảnh Điềm thật "rộn ràng", mấy người nhà bệnh nhân xung quanh cứ tụ lại ngoài cửa "chia buồn", "hỏi han" ông Chu, ai nấy lúc quay về cũng có một món đồ trên tay. Cô nhìn thấy Quách Mộng Thu đang tươi cười "hiền hậu" trao đồ cho những người xung quanh:

https://thuviensach.vn

-- Chị à, đây là chút lòng thành của chúng tôi, mong anh nhà mau khỏi bệnh. Cảm ơn chị đã hay qua đây trò chuyện với chúng tôi, vơi bớt nỗi buồn.

-- Ôi quý hóa quá! Tôi cũng rất thích chị nên mới hay qua trò chuyện, mong ông Chu cũng sớm khỏe lại, chớ để người vợ hiền như bà Chu phải ngày đêm lo lắng. Ông Chu kể ra cũng may mắn, có vợ đẹp, lại con ngoan nữa chứ. -- Bà bác đó niềm nở nhận hộp yến đắt tiền từ tay Quách Mộng Thu. Ra đây là lí do tại sao mọi người xung quanh lại yêu mến mẹ con Chu Khuynh Cơ thế rồi, có đầu tư chi tiền đến vậy mà.

-- Ừ chị Chu thật tốt bụng. Nhà giàu mà đối đãi với những thường dân chúng tôi thật gần gũi, con gái chị cũng thật lễ phép, con trai chị cũng thật tuấn tú đấy nha, con gái tôi mấy bữa nay cứ thường xuyên lên thăm tôi là lén ngắm con trai chị đấy! -- Những người xung quanh cũng vui vẻ nói, quả nhiên Quách Mộng Thu mua chuộc họ hết rồi. Mà bà ta làm vậy để làm gì? Để giữ hình ảnh đẹp sao?

Chu Tử Đằng nhìn cảnh tượng này mà khinh khỉnh lắc đầu, quả nhiên mẹ con giống nhau, đi đâu cũng đánh bóng tên tuổi cho mình. Chợt Quách Mộng Thu đảo mắt qua, nhìn thấy cô, bỗng trở nên "mừng rỡ" thốt lên:

-- Ôi Chu Tử Đằng, cuối cùng con đã đến rồi sao? Vậy là lời cầu nguyện của ta ông trời đã nghe thấu, cuối cùng con đã chịu đến thăm cha rồi.

Quách Mộng Thu vừa nói vừa rơm rớm nước mắt, giờ thì cô đã hiểu sự gian xảo của Chu Khuynh Cơ đến từ đâu. Từng lời bà ta nói ra, như thể bà ta mấy ngày qua đã phải hết lòng van cầu, đứa con vô tâm như cô mới chịu vác mặt tới vậy. Người xung quanh liền bắt đầu thì thầm chỉ trích, cầm quà của người ta, tất nhiên là về phía người ta rồi, tại sao cô cứ phải gặp mấy cái cảnh này chứ? Bà ta sụt sùi nhìn cô, mọi người nhìn "người phụ nữ hết lòng vì chồng con" này càng thêm thương cảm:

https://thuviensach.vn

-- Mấy ngày nay con đã đi đâu vậy, sao không tới thăm cha, dù con có ghét chúng ta đến thế nào, cũng nên vì máu mủ tình thâm mà gạt bỏ thù hằn đến một lần chứ?

-- Chu phu nhân, người nói nghe nặng quá! -- Từ Lục Giai cười sáng lạn cất lời, lúc này Quách Mộng Thu mới liếc mắt để ý đến Từ Lục Giai im lặng đứng sau cô từ nãy tới giờ, tên nhóc này là ai?

-- Ta nói có gì sai sao? Ta thật sự chỉ muốn...

-- Người không biết thôi, mấy ngày qua, nói 'Tiểu Đằng' không lo lắng cho cha mình, thật oan ức lắm! -- Từ Lục Giai vẫn niềm nở nói, Chu Tử Đằng cùng Từ Lục Giai, lúc hai từ 'Tiểu Đằng' thắm thiết vang lên, lông tơ tự khắc dựng đứng lên. "Chết tiệt, ghê quá!!!! Nhịn, nhịn, nhịn!!!"

Cả hai người đồng loạt trấn an bản thân. Từ Lục Giai áp chế cơn sởn gai ốc vừa nãy, vui vẻ tiếp lời:

-- Vừa khi nghe tin, 'Tiểu Đằng' đã rất suy sụp. Người thấy không, hai mắt cô ấy thâm quầng thế này là vì lo cho cha đấy. -- Nói rồi Từ Lục Giai từ túi lấy ra một gói nhỏ, đó là củ Sâm Tam thất, một loại nhân sâm cực kì quý hiếm. Mọi người xung quanh xem mà "ồ" lên, Chu Tử Đằng cũng thực ngạc nhiên. -- 'Tiểu Đằng' mấy ngày qua đã phải lặn lội ngược xuôi, là để tìm tặng cha củ Sâm Tam thất này, tự nhủ lòng mình không tìm được thì quyết không dám đến thăm cha. Mới tìm được tối hôm qua, sáng hôm nay liền tức tốc chạy đến. Người thân là mẹ, ngay cả cách xưng hô cũng thật xa lạ, gọi thẳng họ tên con gái mình, ít nhiều sẽ làm cô ấy buồn đấy!

Từ Lục Giai nụ cười chung quy luôn nở trên môi, lòng anh thì đang nổi sóng ầm ầm đây, Chu Tử Đằng cũng chẳng khấm khá hơn, chỉ biết gật đầu cười theo. Nói dối không chớp mắt! Thật kinh người! Quách Mộng Thu nghe vậy thì thoáng sững người, củ Sâm Tam thất quí báu trị bách bệnh này rất khó tìm, mà mấy ngày nay bà giám sát nhất cử nhất động của

https://thuviensach.vn

Chu Tử Đằng, biết cô ta chính xác là cư ngụ ở Dinh thự Bạch gia, hoàn toàn không có chuyện "lặn lội ngược xuôi tìm củ Sâm" như cậu ta nói. Chết tiệt! Nhất định là thằng nhãi ranh này chuẩn bị trước phá đám!

Mọi người xung quanh nhìn thấy củ Sâm Tam thất thì sáng mắt, họ chưa bao giờ tận mắt nhìn vật quí giá đến vậy, nên họ nửa tin nửa ngờ, mấy ngày qua luôn thấy mẹ con Quách Mộng Thu tận tụy chăm nom Chu Cảnh Điềm mà vắng mặt con gái út nên họ mới trách cứ. Giờ lại đâu ra cô con gái vất vả tìm thuốc quí cho cha thế này.,

Nhắc mới để ý Quách Mộng Thu luôn miệng gọi thẳng tên họ Chu Tử Đằng. Người nhà ai lại gọi xa lại như vậy, đến cậu trai kia thân mật mở miệng một tiếng là 'Tiểu Đằng' thân thiết đến thế nữa là. Rốt cuộc, họ phải tin vào đâu đây?

Từ Lục Giai quả thật rất tính trước tính sau, chặn hết đường nói lí của Quách Mộng Thu. Bà cứ tưởng cái thằng nhãi hào hoa mới lớn kia chỉ là đi theo làm màu với con ranh vốn trước giờ dễ kích động này mà thôi nên không chuẩn bị nhiều "lí lẽ". Bà vốn không tin Chu Tử Đằng thực sự thay đổi trở nên điềm tĩnh như thế, Chu Khuynh Cơ đã nói qua, nhưng bà cứ nghĩ là cô chỉ đang ra vẻ, chỉ là ăn may mới được Bạch gia chủ cùng Trình thiếu để ý, bà ta vốn không coi Chu Tử Đằng ra gì nên luôn lớn tiếng. Giờ thì sao đây?

-- Tử Đằng? Có phải là em không? Em rốt cuộc đã đến rồi sao? -- Bỗng nhiên, một giọng nói thánh thót vang lên. Chu Khuynh Cơ, giải vây đúng lúc lắm!

Chu Khuynh Cơ một bộ dáng vui sướng đến sắp khóc lao đến phía cô, nhưng ánh mắt của ta ẩn chứa bão táp dữ dội, nhuốm một màu u ám của thù hận đang nhìn chòng chọc vào cô. Ánh mắt đó làm cô kinh tởm, lại nhớ tới truyện trước đây cô ta đã làm với "Chu Tử Đằng", với Mạc Lưu Ly vô tội và cả với cô, một cỗ chán ghét lại dâng lên. Lúc Chu Khuynh Cơ nhào đến

https://thuviensach.vn

toan ôm chầm lấy cô, cô đã định giơ tay ra đẩy. Chợt Từ Lục Giai bình thản ôm cô quay người sang một bên, rốt cuộc Chu Khuynh Cơ hụt đà vồ ếch, váy xốc xếch cả lên, nhìn rất mất hình tượng.

-- Aizzz! Suýt hồn thì làm rơi gói nhân sâm! Chu đại tiểu thư lần sau có muốn ôm nhớ báo trước, chó thấy người lạ còn phải sủa nữa cơ mà!

Từ Lục Giai cực kì "hồn nhiên" trả lời, động tác vừa nãy của anh như chớp nhoáng, ôm cô xoay đi cực nhanh, khiến Chu Khuynh Cơ dừng lại không kịp mà té nhào. Chu Tử Đằng nhìn Chu Khuynh Cơ lăn lóc dưới đất như vậy, cộng thêm lời nói đá đểu của Từ Lục Giai, buộc phải che miệng cười khúc khích. Mọi người xung quanh thấy một màn này cũng phải bấm bụng cười, Quách Mộng Thu mặt tái đi trông thấy. Người khác không nhìn ra, nhưng bà nhìn ra, Chu Khuynh Cơ dùng tốc độ vừa phải để chạy đến "ôm" Chu Tử Đằng, dù con ranh đó có né đột ngột cũng dừng lại được. Tất cả chuyện xấu hổ này chính là Từ Lục Giai đã ôm cô xoay người rất nhanh, còn liếng thoắng gạt chân khiến Chu Khuynh Cơ ngã nhào vô cùng thảm hại, lại bị anh "ý vị thâm lường" nói đểu như vậy! Thật quá mất mặt!

Chu Tử Đằng nhìn cảnh tượng này cũng xấu hổ thay, nhưng thật hả dạ. Ả ta biết nhất định cô sẽ đẩy ả ra, rồi nhân cơ hội đó cố ngã xuống, chắc chắn sẽ nhìn cô bằng đôi mắt đau đớn: "Tại sao em lại đối xử như vậy với chị?" nữa đây mà! Cho nên, đáng đời, cô gái ngây thơ, trong sáng ạ!

Chu Khuynh Cơ đôi mắt lườm nhìn Từ Lục Giai, lại chất chứa nồng đậm sự căm ghét ném về phía Chu Tử Đằng, Quách Mộng Thu ở đó cũng vội chạy đến đỡ con gái, cố nén giận dữ, "dịu dàng" nói:

-- Thôi được rồi. Chị em thân thương hỏi han nhau sau vậy. Bây giờ, mau vào thăm cha đi.

Lúc nói lời này, mặt Chu Khuynh Cơ cùng Quách Mộng Thu có chút nham hiểm giấu kĩ, Từ Lục Giai cũng nhận thấy điều đó. Rồi chẳng nói

https://thuviensach.vn

chẳng rằng, hai người đó lảng đi đến bắt chuyện với mọi người xung quanh rồi đi khá xa phòng của Chu Cảnh Điềm, như kiểu "để lại không gian cho cha con họ". Giờ chẳng ai thèm chú ý mọi hành động của Chu Tử Đằng cùng Từ Lục Giai, tất nhiên đứng từ xa vẫn có thể quan sát, nhưng không rõ.

-- Lạ thật. Rủ nhau đi hết làm gì? -- Từ Lục Giai nhíu mày hỏi.

-- Không biết. -- Chu Tử Đằng thấy thật khó hiểu, nhìn vào phòng thấy Chu Cảnh Điềm người đầy dây nhợ, cô cau mày bước vào. Biểu hiện của Chu Cảnh Điềm, cô nhớ có lần trong tập hồ sơ bệnh án của Ngụy Ngạo Quân chụp lại, đã thấy qua.

Ông ta mặt mày xanh xao, nước vẫn được truyền đều đặn nhưng môi ông ta khô khốc, mặt mày không chút huyết sắc, tay thỉnh thoảng co giật rất khẽ, ông ta bất động nằm đó, nhưng cô biết ý thức ông ta đang hoạt động, ông ta đang cố làm gì đó.

-- Chu Cảnh... Cha. -- Chu Tử Đằng cúi người xuống, tay vịn vào thành giường khẽ gọi -- Ai đã hại ông?

Chu Cảnh Điềm từ đầu đến cuối vẫn không có cử động gì, xem ra ông ta đang dần sống đời sống thực vật. Từ Lục Giai đặt gói nhân sâm lên bàn, nhìn xung quanh. Thật thú vị, phòng bệnh của Chu Cảnh Điềm rất ngột ngạt, dù không có biểu hiện gì bất thường. Nhưng ở đây có một chậu cây, lá xanh mơn mởn, chỉ có điều, nhìn sắc lá giả màu như vậy, e là được tiêm chút hóa chất gì đó.

Lại có thể từ từ thải khí độc giết chết Chu Cảnh Điềm. Đó là lí do tại sao trước khi đi ngủ, mẹ con Chu Khuynh Cơ sẽ đóng kín cửa phòng bệnh, rồi giả vờ sang lân la bắt chuyện với mọi người xung quanh mấy tiếng đồng hồ. Đủ để cho cây xanh ban đêm hô hấp, làm Chu Cảnh Điềm bị nhốt ở bên trong hít khí độc, chết dần chết mòn. Quá thâm hiểm, cũng may anh trước

https://thuviensach.vn

kia có điều tra một vụ án, người vợ chính là giết chồng mình bằng cách này để chiếm đoạt tài sản.

Khoan đã, "chiếm đoạt tài sản"? Cơ ngơi của Chu Cảnh Điềm không hề nhỏ, chiếm đoạt tài sản? Nhưng ai sẽ đứng tên?

-- Chu Tử Đằng, ngoài mẹ con Quách Mộng Thu ra, ai là người mà cô tình nghi nhất, có thể giết Chu Cảnh Điềm hòng chiếm đoạt tài sản của ông ta?

-- Chiếm đoạt tài sản của ông ta? -- Từ Lục Giai bất ngờ hỏi như vậy làm cô thấy rối rắm, ai lại cần cơ ngơi của Chu Cảnh Điềm, trừ khi là không có cái gì trong tay, mới cần cái gia sản của ông ta. Mà gia sản của Chu gia đâu phải người ngoài muốn lấy là lấy mà đòi giết ông ta, mẹ con Chu Khuynh Cơ đời nào để gia sản ấy lọt tay người ngoài. Trừ phi...

Nghĩ đến đây, Chu Tử Đằng bỗng sửng sốt, chết tiệt, sao cô lại quên được chứ! Hằn giọng thấp nhất có thể, Chu Tử Đằng chính là quên mất một kẻ đầy dã tâm nguy hiểm này:

-- CHU QUÂN DẠ.

https://thuviensach.vn

TỬ ĐẰNG KHÔNG NỞ LẦN HAI - KHÔNG CÒN LÀ NỮ PHỤ

Ka La Ra

dtv-ebook.com

Chương 47: Tử Đằng_Rắc Rối Của Nhà Họ Chu

CHAP 47:

Từ Lục Giai do không có thời gian đọc kĩ cuốn tiểu thuyết nên không nhớ rõ các nhân vật. Anh lại quên khuấy mất Chu Quân Dạ - người "con trai nối dõi" của Chu gia mà Chu Cảnh Điềm yêu thương hết mực. Chu Cảnh Điềm đã lo chu toàn mọi thứ để "dâng" gia sản của gia tộc vào tay người ngoài, người mà ông xem như báu vật, không chút nghi ngờ suốt 18 năm. Chu Quân Dạ từ nhỏ vốn biết bản tính lả lơi của mẹ mình, đêm nào cách vách cũng nghe tiếng động kinh tởm đó (mà tất nhiên là lúc ấy Chu Cảnh Điềm vẫn chưa đón mẹ con họ về), Quách Mộng Thu cũng đã cười cợt phủ nhận việc Quân Dạ là con trai ruột của Chu Cảnh Điềm với riêng cậu năm cậu 13 tuổi. Dĩ nhiên, bí mật này chỉ có ba mẹ con cậu biết.

Nơi đó là một nơi xập xệ, lũ trẻ trong khu ổ chuột đó nhếch nhác và dơ bẩn, hàng xóm thì lúc nào cũng la rủa nhau inh ỏi, mấy gã đàn ông bợm rượu thì lôi thôi lếch thếch nằm lăn lóc ngoài đường, có mấy gã khác đểu cả hay mò đến nhà cậu, nhìn chị gái bằng ánh mắt thèm thuồng ghê tởm, rồi lại vươn đôi bàn tay bẩn thỉu xoa đầu cậu. Tuy nhiên, đó lại là "khách" của mẹ cậu, cho nên cậu phải chịu đựng mà cười ngọt lấy lòng. Cảnh nghèo túng, bần tiện này cậu đã chán ngấy và căm ghét nó, cậu muốn có tất cả mọi thứ trong tay và chỉ có người đàn ông tên Chu Cảnh Điềm kia mới có thể cho cậu thứ đó.

https://thuviensach.vn

Ông ta hay ghé đến nhà cậu vào đều đặn cuối tuần, cậu không biết những ngày còn lại ông ta ở đâu, mẹ còn chẳng đếm xỉa, chỉ lo chăm chăm những món đồ ông ta tặng mỗi lần qua thăm. Cậu rất thích, toàn là những thứ đồ thượng hạng, căn nhà xập xệ dần được chuyển thành nhà cao tầng, rồi dời lên thành thị, ông ta cho cậu bất kể thứ gì cậu muốn, ông ta lo cho chị và mẹ chu đáo, còn rất yêu thương cậu nữa. Vì vậy, cậu cũng rất yêu kính ông ta- cha!

Cho đến một ngày...

-- Quân Dạ, đi với chị. - Chu Khuynh Cơ, người chị có sắc đẹp chim sa cá lặn làm mê mẩn bao cậu bé trong phố lên tiếng.

Chu Quân Dạ lúc ấy mới năm tuổi, lại không ngây thơ như các bạn đồng lứa mà trưởng thành và tinh ý hơn hẳn, liền thấy được sự nghiêm trọng trong mắt Chu Khuynh Cơ, vì vậy không nói hai lời cậu liền mang giày đi theo.

Phố sá hoa lệ nhộn nhịp, hôm nay là Lễ Tạ ơn, nhà nhà ai cũng tất bật chuẩn bị cho bữa tối ấm áp, cậu cũng mong Chu Cảnh Điềm sẽ đến, cậu không muốn thua lũ trẻ kia về mọi mặt. Bỗng nhiên, Chu Khuynh Cơ mặt hằm hằm dừng lại, Chu Quân Dạ cùng khựng bước. Thu vào mắt cậu là hình ảnh người cha luôn yêu chiều cậu, đang tươi cười rạng rỡ với một người phụ nữ, và cả một cô bé khác. Người phụ nữ đó có nét đẹp rất mặn mà, không như vẻ đẹp sắc xảo của mẹ, bà còn có nụ cười rất hiền từ và ánh nhìn thật dịu dàng, một người phụ nữ đẹp. Bà đang hạnh phúc nắm tay một cô bé, lớn hơn cậu một chút, mái tóc nâu đỏ xoăn uốn lượn, nụ cười mê hồn với đôi mắt sáng trong, dù không đẹp nghiêng nước nghiêng thành như chị của cậu, nhưng thần thái lại khác một trời một vực, đầy quí phái và sang trọng. Chu Cảnh Điềm thì niềm nở chụp hình cho hai mẹ con, cảnh tượng một nhà ba người thật vui vẻ, như thể họ là một gia đình đầm ấm thực thụ. Tại sao cha cậu lại có thể như vậy, mẹ con cậu thì sao?

https://thuviensach.vn

-- Đó là ai?

-- Có thấy con nhỏ đó không? Một ngày nào đó, nó sẽ cướp hết tất cả mọi thứ của chúng ta, gia sản, địa vị, cả người cha mà chúng ta mơ ước. Con bé đó là nguyên căn khiến tâm trí cha đang phân vân không đón chúng ta về, nếu cứ đà này, cha sẽ yêu thương nó hơn và quên ta đi. Rồi ta sẽ phải sống những tháng ngày chui nhủi, đói rách trong khu ổ chuột, em muốn không?

Nhớ lại về cuộc sống trước kia thôi mà đôi tay Chu Quân Dạ đã siết chặt lại, khủng khiếp! Cậu thà chết chứ không muốn quay lại đó, tại con bé đó mà cha bỏ rơi chúng ta sao?

-- Đừng hòng!!! Vĩnh viễn em không bao giờ quay lại nơi tồi tàn đó!

-- Được! Vì vậy, nghe cho rõ đây, chúng ta cần hợp tác níu giữ cha lại, tránh con nhỏ đó cướp mất vị trí của chúng ta trong lòng cha! Vì vậy chị cần em biểu hiện thật xuất sắc, có những cái hơn người, vì vậy cha mới chú ý, mới tự hào về hai ta mà gạt con nhỏ đó sang một bên. Chẳng lâu sau, không chỉ Lễ Tạ ơn này mà còn nhiều ngày lễ khác, chúng ta sẽ cùng mẹ rạng rỡ đứng đó và cha sẽ niềm nở chụp hình cho chúng ta! - Chu Khuynh Cơ đôi mắt đầy đố kị nhìn chằm chằm khung cảnh hạnh phúc của ba người mà ghen ghét lên tiếng.

Từng lời, từng lời như rót vào tai của Chu Quân Dạ, trở thành nỗi ám ảnh của cậu, phải giành lấy sự chú ý của cha, phải giành lấy sự chú ý của cha phải giành lấy sự chú ý của cha! Giây phút đó, Chu Quân Dạ đôi mắt đã chất chứa nhiều tham vọng, cảm giác được vẹn toàn có tất cả thôi thúc cậu, khiến cậu ngày đêm miệt mài, không phụ công, Chu Quân Dạ thời điểm ấy có trí tuệ và khả năng nhanh nhạy hơn hẳn bạn cùng lứa. Khi biết được sự xuất chúng của "con trai", Chu Cảnh Điềm rất kinh ngạc, càng mong mau chóng đón mẹ con họ về để có thể danh chính ngôn thuận đắc ý khoe đứa "con trai" kiệt xuất của mình với mọi người. Quách Mộng Thu

https://thuviensach.vn

thật ra cũng chẳng để ý lắm chuyện con cái, nhưng vì Chu Cảnh Điềm lại cực kì tự hào về Chu Quân Dạ cùng Chu Khuynh Cơ, ả cũng bắt đầu có dã tâm, liền xun xoe, chăm chút thêm cho hai đứa con ngày một sáng lạn, thành công khiến Chu Cảnh Điềm trước kia mỗi tuần ghé thăm có một lần thì giờ hết bảy ngày đã nán lại đây bốn ngày.

Một năm sau đó, phu nhân Veronique "chết do sẩy chân ngã cầu thang", sau ba tháng tang lễ, mẹ con Quách Mộng Thu đường hoàng đặt chân vào cổng Chu gia. Một thế giới thượng đẳng hơn mở ra với Chu Quân Dạ, khiến cậu ngày càng cuồng vọng, bị lóe mắt trước ánh hào quang danh lợi, bị mù quáng bởi những bữa tiệc thượng lưu chỉ dành cho "dòng dõi cao quí", quyền lực khiến cậu một thêm khao khát.

Tuy nhiên, tất cả sẽ vụt tắt nếu Chu Cảnh Điềm phát hiện ra cậu không phải con trai ruột ông ta. Đây là sự thật, mà sự thật sẽ không bao giờ im lặng, chính vì vậy cậu phải đi trước phủ đầu ông ta. Mấy năm qua được ông ta tín nhiệm hết thảy, cùng bộ não của một cao thủ Hacker, cậu đã đột nhập vào hệ thống của công ty Chu gia, nắm hết tất tần tật tài chính cùng công việc của Chu gia, dần dần làm chủ. Cho đến một ngày, Chu Cảnh Điềm đang đi trên đường, đây là con phố ăn chơi mà gái điếm hay lượn lờ quanh đây, ông vô tình bắt gặp một gã đàn ông say mèm va vào ông. Gã ta giống hệt Chu Quân Dạ, ngũ quan nhiều điểm tương đồng đến khó tin. Bỗng nhiên linh cảm dấy lên nỗi nghi ngờ mãnh liệt, Chu Cảnh Điềm cố gắng áp chế, nhưng vẫn không dứt nghĩ suy. Cuối cùng, nương theo linh tính mách bảo, ông ta cho điều tra về vụ này.

Cái ngày Chu Khuynh Cơ đang thê thảm suýt bị Chương Du Thần ném cho mấy tên cai ngục đáng sợ, cũng là ngày giông tố ập đến nhà Chu gia. Chu Cảnh Điềm mặt mày tái mét đội mưa về nhà, tay run run cầm tờ giấy khai báo ADN xét nghiệm. Tiếng chuông cửa vang lên, Quách Mộng Thu hăm hở mở cửa đón "chồng', ai ngờ bị giáng một cái tát thật đau đến té nhào ngay khi vừa mở cửa. Chu Cảnh Điềm giận dữ la lối om sòm làm kinh

https://thuviensach.vn

động Chu Quân Dạ, nhìn tập giấy báo xét nghiệm, cậu đã hiểu ra tất cả. Chu Cảnh Điềm lửa giận phừng phừng lớn tiếng chửi rủa, khi thấy nét mặt bình tĩnh như đã dự liệu trước của hai mẹ con Quách Mộng Thu, Chu Cảnh Điềm chợt nhận ra bấy lâu nay ông đã bị họ dàn dựng đưa vào tròng. Nỗi tức nghẹn như muốn nổ tung ra, Chu Cảnh Điềm dứt khoát xoay người đi, ông muốn đến Cục dân chính, muốn tước quyền thừa kế của Chu Quân Dạ, đồng thời tố cáo mẹ con bọn họ. Thấy bóng dáng Chu Cảnh Điềm đùng đùng lửa giận rời đi, Chu Quân Dạ cũng chỉ thở dài một tiếng, nhấc điện thoại lên:

-- Là lúc này đây. Khéo léo dựng hiện trường giả cho tôi, còn nữa, tôi chưa muốn ông ta chết, ông ta vẫn chưa kí thác chuyển nhượng hết công ty con cho tôi, tôi cần ông ta sống sót để mà lấy dấu vân tay, làm di chúc giả.

Vì vậy, tất cả mọi thứ, đều đã được bắt đầu...

Chu Tử Đằng tay siết lại thành nắm đấm, uất nghẹn nhìn Chu Cảnh Điềm tàn tạ nằm trên giường bệnh. Tất cả đều là do ông tự chuốc lấy, vợ hiền con ngoan không muốn, lại tham lam trêu hoa ghẹo nguyệt, nuôi gia đình riêng bên ngoài. Nếu như ngày đó ông chung tình, thì bây giờ ông đã có một gia đình ấm êm, không sóng gió và chật vật hại mình như thế này. Lúc phu nhân Veronique té chết, bà đang mang trong người đứa con trai của ông, mà ông có hề hay biết và cũng chẳng bao giờ được biết bởi Quách Mộng Thu đã âm độc giấu chuyện này đi rồi. Giờ thì sao, sống thế này, ông mãn nguyện chưa?

Từ Lục Giai nhìn biểu hiện của cô, thinh lặng không biết nói gì, cô là một người phụ nữ một lần tổn thương trong tình yêu, đối với chuyện này cực kì nhạy cảm.

-- Chu Tử Đằng, đi thôi! Tôi không an tâm lắm về nơi này.

-- Nhưng chúng ta vẫn chưa tìm được manh mối gì có ích cả.

https://thuviensach.vn

-- Họ đã sắp đặt chuyện này nên sẽ rất cẩn thận, nửa điểm nghi ngờ cũng không có đâu. Hiện tại, cứ theo dõi nhất cử nhất động của mẹ con họ, nhất định sẽ tìm ra!

-- ... Được rồi.

Chu Tử Đằng cũng cảm thấy thật kì lạ, tại sao chưa xảy ra động tĩnh gì, mẹ con mưu ma chước quỷ kia lại tính toán gì nữa đây? Từ Lục Giai nắm tay Chu Tử Đằng bước ra ngoài, mẹ con Chu Khuynh Cơ vẫn còn đang hồ hởi cười nói ngoài kia như thể không liên quan gì đến hai người, thật biết diễn kịch.

-- Madam! Tụi con về đây nhé! - Từ Lục Giai vẽ lên một nụ cười thật tiêu soái.

-- A... Ờ! Ta mải nói chuyện không để ý! Tạm biệt hai đứa, nhớ đến thăm cha đều đặn hơn nhé! - Quách Mộng Thu cũng vui vẻ tiếp lời.

-- Tử Đằng, nếu em thấy ngại, cứ dẫn Lục Giai đi theo cũng được, cha mà tỉnh lại chắc sẽ chúc phúc cho hai đứa đấy! - Chu Khuynh Cơ rạng rỡ nói.

Nghe vậy, Chu Tử Đằng cười khinh, "Lục Giai" - gọi thật thân, mới gặp mà bắt sóng nhanh quá nhỉ!?

-- Vâng, Lục Giai bạn trai em đây cũng có lòng lắm này! Chị và mẹ nhớ giữ gìn sức khỏe. À còn nữa, Chu Khuynh Cơ, tới bệnh viện là để mời bác sĩ chăm sóc cho cha, không phải để cha lại rồi đi "chăm sóc" cho bác sĩ đâu!

Chu Tử Đằng nháy mắt nói. Mấy cô y tá trẻ rảnh rỗi đang ngồi tám chuyện giờ nghỉ trưa xung quanh nghe câu mập mờ vậy thì đỏ mặt xầm xì, thầm cười nhạo Chu Khuynh Cơ. Quách Mộng Thu vội lườm họ một cái rồi khẽ trừng mắt với Chu Tử Đằng, con nhỏ con hoang chết tiệt! Chu

https://thuviensach.vn

Khuynh Cơ nghe mà giận tím tái, ả mấy ngày qua lên giường dan díu với vị bác sĩ, dụ dỗ ông ta bớt lo chăm bệnh cho Chu Cảnh Điềm và cũng bí mật giảm bớt viện phí, để mẹ con họ toàn quyền "chăm sóc" mà không phải tốn quá nhiều tiền thang thuốc, nhưng lên báo thì vẫn phải công khai tiền triệu thật sang. Mới nãy gã ta nổi thú tính, Chu Khuynh Cơ liền phải theo hầu hạ. Y tá xung quanh cũng có xì xào về tiếng động xấu hổ phát ra từ phòng vị bác sĩ, nhưng chưa chắc chắn đó là ai. Chu Khuynh Cơ cũng không hiểu sao Chu Tử Đằng lại biết, nhất thời cứng đờ người, mãi sau mới lên tiếng:

-- Em nói gì vậy chứ...? - Mặc dù vẫn không có gì chứng minh, nhưng cũng đủ để những kẻ hóng chuyện ngoài kia ồn ào rồi!

Để lạ hai mẹ con Chu Khuynh Cơ sống dở chết dở, hai người nào đó tâm trạng cực kì ung dung bước ra khỏi bệnh viện.

-- 'Tiểu Đằng', nãy cô ghen hả?

-- Ghê quá đi! Anh mà gọi tôi bằng cái tên ấy nữa là...

-- Sao? Tiểu Đằng? Sao hả? Nhìn mặt tôi có giống đang quan tâm không? - Từ Lục Giai cười lưu manh.

Thôi, cô không chấp trẻ con.

-- Nghĩ lại, một buổi sáng này, tôi đâu phải tới làm bẽ mặt họ! Phí công vô ích!

Từ Lục Giai nhìn cô một bộ dáng ủ dột nhăn nhó, lạ là nhìn rất đáng yêu, mấy gã đàn ông đi ngang qua cũng phải đánh mắt liếc trộm một cái, người ngoài nhìn vào còn tưởng cô đang giận dỗi "bạn trai", thật dễ thương! Từ Lục Giai khẽ cười, anh từ trong tay áo lấy ra cái lọ nhỏ chứa chất lỏng màu đỏ sóng sánh. Chu Tử Đằng ngạc nhiên thốt lên:

-- Cái gì vậy?

https://thuviensach.vn

-- Máu của Chu Cảnh Điềm. Lúc nãy lén lấy, tôi nghĩ cần thiết cho sau này. Phòng hồi nãy có máy ghi âm giấu kín cùng camera quay lén.

-- Á! Vậy nãy giờ chúng ta làm gì họ đã biết hết rồi sao?

-- Không thể đâu! - Nói rồi Từ Lục Giai đột ngột bước tới, khoảng cách rất gần cô, Chu Tử Đằng bất giác lui lại, liền bị anh đưa tay đỡ phía sau. Cô toan đẩy anh ra, hét toáng lên thì thấy Từ Lục Giai khì cười, cốc nhẹ lên trán cô một cái, đồng thời tháo đôi hoa tai của cô ra:

-- Bà cô già, nghĩ gì vậy? - Nói rồi đặt đôi hoa tai vào tay cô - Đôi hoa tai này có bộ cảm biến làm nhiễu sóng âm đấy, hàng chất lượng tốt!

Chu Tử Đằng mới bị Từ Lục Giai một phen trêu chọc, nhất thời liền thẹn quá hóa giận, cô gắt lên:

-- Tên chết dẫm! Vậy anh đứng nói là được rồi, tiến tới tháo đôi khuyên tai làm gì? Đeo đi đeo lại mệt chết được!

-- ... - Chẳng phải kịch bản hay viết trường hợp này cô gái sẽ ngượng ngùng khi hai người đắm đuối nhìn nhau ư? À phải rồi, người đứng trước mặt anh là phụ nữ, không phải thiếu nữ!

Chu Tử Đằng trừng mắt một cái rồi quay người rời đi, Từ Lục Giai nhìn cô hậm hực vừa đi vừa đeo lại đôi khuyên tai mà phì cười. Sau bao năm vẫn vậy!

-- Oa! Anh chị là cặp đôi Từ Lục Giai - Chu Tử Đằng này đúng không? - Một toán cô bé đi chơi bắt gặp cô reo lên.

-- A! Đúng vậy, chào các em! - Chu Tử Đằng thân thiện cười, ra là fan hâm mộ.

https://thuviensach.vn

-- Thích quá! Tụi em rất ngưỡng mộ hai người, có thể cho tụi em chụp một tấm được không? - Cả đám mừng quýnh liền lôi máy ảnh ra.

-- Tại sao không? - Từ Lục Giai nở nụ cười tiêu soái bước tới làm mấy cô bé suýt phụt máu mũi.

Từ Lục Giai đứng cạnh cô mỉm cười, Chu Tử Đằng đơn giản nghĩ cũng chỉ là một pô ảnh, cũng phối hợp nhoẻn miệng cười nhìn vào ống kính. Nhưng thật không may, lại gặp phải đám ưa "chèo thuyền"!

-- Anh chị xích gần nhau tí đi! - Chiều lòng fan, hai người áp sát vào nhau một chút.

-- Anh này, chụp hình cùng bạn gái mà, anh cứ thân mật khoác vai hay ôm eo đi, tụi em không ngại đâu! - Nói trắng ra là chưa đủ level làm tụi này ngại.

-- Đúng rồi! Hay anh chị thấy phiền? Chẳng lẽ tụi em làm khó anh chị! - Một cô bé mặt nai tơ rưng rưng nước mắt.

-- A! Không phải! - Từ Lục Giai cùng Chu Tử Đằng đồng thanh nói, thôi chiều lòng đám ồn ào này, Từ Lục Giai cũng "bất đắc dĩ" vòng tay qua ôm ngang lưng cô.

-- Đúng rồi! Đẹp đôi quá! Nhưng mà vẫn chưa được cho lắm! - Cô bé cầm đầu nhiếp ảnh lộ vẻ đắn đo. - Hay là hai anh chị hôn nhau luôn đi!

-- Cái gì!? Không được! - Chu Tử Đằng phản ứng có hơi quá khích, Từ Lục Giai cũng giật mình, huých nhẹ cô một cái. Phản xạ vô điều kiện của cô lúc nãy làm cả bọn đơ trong vài giây rồi.

-- À... Ý anh chị là anh chị không hay biểu thị tình cảm ở chốn đông người! - Từ Lục Giai lên tiếng chữa cháy, Chu Tử Đằng gật đầu lia lịa.

https://thuviensach.vn

-- À... ra là vậy! - Tiếng "à" đồng thanh kéo dài, cái đám sắc nữ này, một câu nói cũng tưởng tượng ra nhiều cảnh "xuân sắc" lắm! Cũng không đòi hỏi nữa, liền chụp một tấm. - Cảm ơn anh chị, tụi em đi đây!

Khi mấy cô bé hào hứng rời đi, Chu Tử Đằng mới nhẹ nhõm thở ra, có người hâm mộ cũng đâu phải dễ sống! Từ Lục Giai nhìn cô mà bật cười, nhéo mũi cô một cái:

-- Coi kìa! Chỉ là một bức ảnh thôi, có cần căng thẳng đến thế không?

-- Thôi đi! Có mấy kẻ lưu manh như anh mới thích mấy chuyện này, thừa cơ đụng chạm mà thôi!

-- A nha! Tôi lẽ nào tệ đến vậy! Tôi cũng phải suy nghĩ rất nhiều, đấu tranh rất nhiều nha!

-- Từ Lục Giai! Anh không có chân anh có phải mang giày không?

-- ... Không!?

-- Vậy anh tốn công suy nghĩ làm gì? -- Nói rồi ngoe nguẩy quay đi mất.

--.... -- Được lắm Chu Tử Đằng!

Sáng hôm đó, trời quang mây tạnh.

Chu Tử Đằng xong việc liền ghé đến công ty quản lí lại sổ sách, mãi đến gần tối mới về. Lúc cô được đón về Dinh thự Bạch gia, lòng vẫn có chút bồn chồn không biết phải đối mặt Bạch Dĩ Hiên thế nào. Về tới cửa, liền thấy đại sảnh sáng đèn, bàn ăn bày biện thơm nức, Bạch Dĩ Hiên đang im lặng ngồi đọc tài liệu, Chu Tử Đằng bụng đói cồn cào, cũng giả lơ rón rén bước vào bàn ăn. Cô cầm bát đũa, khẽ liếc nhìn Bạch Dĩ Hiên, thấy anh vẫn đang chuyên tâm đọc tài liệu, mới nhanh tay gắp thức ăn bỏ vào mồm.

https://thuviensach.vn

Bạch Dĩ Hiên chợt buông sấp tài liệu xuống, cũng cầm đũa lên, giọng nói nghe như hỏi han, lại có chút bực bội:

-- Có vừa miệng không, ĐẰNG ĐẰNG?

Chu Tử Đằng nghe anh nói mà suýt bị nghẹn chết, lông tơ dựng đứng lên, cô hốt hoảng thốt lên:

-- Kinh quá! Sởn cả gai ốc! Anh bị sao vậy?

-- Bị sao? Hắn ta thân mật trước chốn đông người gọi em hai tiếng "Tiểu Đằng" ngọt như vậy, em sao không để ý?

-- Cái đó là... Này! Sao anh biết!?

-- Quan trọng sao? Lần trước là để cho em thời gian tiếp nhận anh, không phải cho em thời gian tiếp cận hắn! Còn vui vẻ chụp hình chung nữa? Anh có thể suy ra em là đang vì hắn mà tránh né anh không?

-- Đâu phải... anh đang... anh nghĩ sai rồi! Tôi với Từ Lục Giai là đang... Aizzz diễn kịch thôi mà! Cũng đâu phải chuyện anh lo? Cứ coi như là tôi đang giữ mình, đang thân mật yêu đương với Từ Lục Giai đi! Thế thì sao? - Cứ thấy cô đi với Từ Lục Giai liền nảy mối đa nghi? Anh bị làm sao thế!

Chu Tử Đằng vừa dứt lời, không khí có phần lâm vào trầm mặc, Chu Tử Đằng chợt nhận ra mình đã nóng nảy với nhầm người. Lát sau, Bạch Dĩ Hiên mặt đanh lại, thản nhiên bước tới ôm cô lên đặt lên vai.

-- Thế thì...

Chu Tử Đằng bất ngờ bị bốc lên như vậy liền quẫy túi bụi nhưng chẳng ăm nhằm với anh, cô hét lên:

https://thuviensach.vn

-- Này, thế thì sao hả!? Anh đừng quá phận! Tôi còn chưa ăn xong! Anh đừng có ỷ quyền!!!

-- Lát nữa sẽ cho em "ăn" no. - Anh vẫn bình thản vác cô hướng về phía phòng ngủ.

Chu Tử Đằng hoảng quá hét lên.

-- Aaaa!!! Anh...! Vô liêm sỉ? Anh có cái gọi là tự trọng không vậy? Anh ức hiếp kẻ yếu, anh không quân tử!

-- Người không rõ ràng như em mới là người không quân tử.

-- Anh.... Chết tiệt!!! Bỏ ra! Bỏ ra! - Chu Tử Đằng mặt đỏ đến tận mang tai la lên.

Đêm hôm đấy, Dinh thự Bạch gia một lần nữa vanh vọng tiếng la hét thất thanh của Chu Tử Đằng, ngày nào cũng thế này, chắc cô chết sớm.

Tối hôm đó, quả nhiên Bạch Dĩ Hiên ôm cô lên phòng có cho cô ăn no nê, nhưng là ăn chay, món ăn thực vật đặt trên bàn đạm bạc không thơm phức và mỹ vị như món ăn bày biện dưới kia. Chu Tử Đằng lúc này mới hoàn hồn, nhận ra mình bị anh trêu chọc, cũng ngậm ngùi ăn hết mớ rau xanh. Nhưng thâm tâm cô lại thấy có chút gì đó ấm lòng, bởi vì anh vẫn đang tôn trọng cô, bởi vì anh vẫn sẽ không chạm vào cô nếu cô chưa cho phép. Chu Tử Đằng vừa gắp thức ăn nhai vừa liếc nhìn Bạch Dĩ Hiên:

-- Có chuyện gì sao? Hay em muốn "ăn" cái khác?

-- Không! Không có gì! Chỉ là, đôi mắt xanh của anh, thực sự rất đặc biệt đấy!

Lúc nói câu này, trên gương mặt của Chu Tử Đằng nở một nụ cười rạng ngời, một nụ cười đẹp đến mê hồn người, làm Bạch Dĩ Hiên tim như

https://thuviensach.vn

lỡ một nhịp. Bỗng nhiên, Bạch Dĩ Hiên đứng phắt dậy, xoay người bước ra khỏi phòng trong sự ngơ ngác của Chu Tử Đằng, bộ cô nói sai gì sao?

-- Này... Đêm hôm khuya khoắt thế này, lại qua phòng tôi, cậu đừng có loạn luân nhé! - Lương Kỷ Khiên khó hiểu vọng hỏi cái tên em họ đang nằm chình ình trên giường mình.

-- Im đi. -- Ngoài cô ra, anh nói với ai cũng vô cùng cục súc. Có lẽ đêm nay anh sẽ không trở về phòng.

Cô cười đẹp quá, không khéo lại không ngừng được mà chạm vào cô mất. Nên anh mới phải qua phòng Lương Kỷ Khiên trú tạm ngay, cái kiểu phải kiềm chế từng ngày này tra tấn anh quá!

-- Này... Tôi biết cậu dạo này đang "nhịn", nhưng đừng có mất khống chế mà làm càn với tôi đấy! Nhân danh Bạch Sở Viên, tôi không tha thứ cho cậu đâu! - Lương Kỷ Khiên vẫn thao thao bất tuyệt.

-- LƯƠNG - KỶ - KHIÊN, nếu tôi có gay, cũng không chơi với cái tên nửa mùa như anh.

https://thuviensach.vn

TỬ ĐẰNG KHÔNG NỞ LẦN HAI - KHÔNG CÒN LÀ NỮ PHỤ

Ka La Ra

dtv-ebook.com

Chương 48: Tử Đằng_ Vì Em Yêu Anh

CHAP 48:

Nắng không chờ mây tan vội thả từng giọt lấp lánh xuống đôi má phiếm hồng của Chu Tử Đằng. Đôi mắt nâu từ từ mở ra nhìn tán lá phong ngoài cửa sổ chầm chậm lìa cành. Thì ra, thu vừa về đến nơi. Gió thu mang cái se se lạnh len lỏi qua từng ngóc ngách, nhưng cô lại thấy ấm áp.

Chu Tử Đằng mỉm cười nhẹ, cô khẽ ngước lên nhìn gương mặt của người đàn ông mà cô đã say giấc trong vòng tay ấy suốt đêm qua. Anh thật đẹp. Khoảnh khoắc này thật đẹp. Thời gian như chạy theo từng nhịp thở đều đều của anh, nhìn anh say ngủ yên bình không chút đề phòng, đôi tay vẫn gắt gao ôm cô trọn vào lòng, cô cảm thấy có một xúc cảm rất lạ.

Xúc cảm ấy gọi là hạnh phúc.

Chu Tử Đằng nhìn anh, liền thở dài thườn thượt. Bạch Dĩ Hiên, em thua anh rồi, em yêu anh rồi.

Biết sao được. Đời người đâu phải là dài, ý trung nhân nào đến lần hai. Cô, lần này sẽ thực tâm đối diện với tình cảm của mình. Nghĩ đến đây, trong lòng cô có chút vui vẻ, cô vội dịch người gần vào anh hơn nữa. Lặng ngắm nhìn khuôn mặt hoàn mĩ đang yên giấc nồng, có lẽ anh đã rất mệt, anh đã nhiều đêm không ngủ. Vì lo cho cô, vì lo cho gia tộc, mà anh quên mất chuyện phải lo cho mình.

https://thuviensach.vn

Lòng có chút xót xa, cô nhẹ nhích sát tới, thật đáng tiếc biết bao, Bạch Dĩ Hiên lúc này không thấy được, ánh mắt của cô nhìn anh, lúc này dịu dàng chan chứa bao nhiêu chân thành, yêu thương chất chứa bao nhiêu nồng đậm. Cô khẽ cúi người xuống, đặt lên đôi môi của anh, một nụ hôn.

Đây là lần đầu tiên trong cuộc đời, cô bạo dạn đến thế, cô lén lút thể hiện tình cảm trẻ con đến vậy. Mái tóc nâu mượt mà rơi xuống từng lọn, mềm mại phủ lên bờ vai rộng của anh. Hương vị... tuyệt quá, suýt chút nữa cô đã không kìm được lòng mà hôn thêm cái nữa. Nghiêng người nhìn anh, anh vẫn còn ngủ, chẳng biết gì. Cô liền nhận thấy thật xấu hổ, trời ạ, cô đã làm gì vậy chứ, là hôn trộm, là hôn trộm đấy! Anh mà bắt được, nhất định sẽ nhìn cô bằng con mắt quái dị cho mà xem!

Chu Tử Đằng bỗng thấy ngượng quá, cô xoay người quay đi, lại lén nhìn anh, cũng có chút bực tức khó hiểu. Mọi hôm, cô chỉ cần động người một chút là anh đã giật mình thức giấc luôn rồi vậy mà lần này, cô đánh bạo đến thế người kia lại ngủ say như chết. Nghĩ đến đây, khuôn mặt cô liền ửng đỏ, trời ạ, cô lại suy nghĩ linh tinh gì vậy, chẳng lẽ cô muốn bị anh bắt quả tang sao!? Thật biến thái quá, nhất định cô đang mơ ngủ, cô phải vào rửa mặt cho tỉnh đã!

Chu Tử Đằng xoa xoa trán, cô thở dài một lượt, toan đứng dậy rời giường thì bỗng tay bị một lực kéo quay trở lại. Bạch Dĩ Hiên nhếch môi cười xoay người đặt cô dưới thân, Chu Tử Đằng thấy mà không biết phản ứng ra sao.

-- Sao lại thở dài? Là chê hương vị của anh tệ, hay là đang tự chê kỹ thuật hôn của mình kém?

Cô nghe vậy, liền ngượng chín mặt hét lên:

-- Anh...!!! Nãy giờ anh vờ ngủ sao!? -- Chết tiệt, thật đểu giả!!!

https://thuviensach.vn

-- Anh chỉ là đang chờ em hôn thêm một cái nữa thôi. Không mấy khi em to gan lớn mật như thế này... -- Bạch Dĩ Hiên rõ là đang cười nói chọc cô, nhưng cô cảm nhận được, bàn tay anh đan chặt vào bàn tay cô, nó đang nhẹ run run. Đáy mắt anh có gì đó không dám tin, anh trầm giọng hỏi -- Tại sao rm hôn anh?

Cô nhìn biểu cảm anh nghiêm túc, lại có chút mong chờ, trống tim cô bỗng đập nhanh hơn. Khuôn mặt cô quay đi đỏ hồng một mảng, sau đó, ánh mắt cô ánh lên vẻ chắc chắn, rồi cô ngượng ngùng nhìn anh. Chu Tử Đằng nhổm người ngồi dậy, cô nhướn lên, tay vòng qua cổ anh, vụng về dùng môi cô, chạm vào môi anh.

Bạch Dĩ Hiên cứng đờ người trong giây lát. Anh, đã mong chờ biết bao nhiêu lần giây phút này, vậy mà khi nó đến rồi, anh lại không thốt nổi nên lời. Đây là thật sao? Lúc nãy, anh còn tưởng là mình đang mơ ngủ, nhưng bây giờ, đôi môi mọng kia đang ấm áp chạm vào môi anh, thật chân thật. Trái tim của anh, anh dường như không còn biết được nó đã đập lệch bao nhiêu nhịp, chỉ biết, khoảnh khoắc này, thật đẹp.

-- Vậy tại sao anh thường hôn em? -- Chu Tử Đằng dựa trán vào anh, dịu dàng nhìn vào đôi mắt sóng xanh kia, cô khẽ cười. Bạch Dĩ Hiên cảm xúc thật khó tả, niềm vui sướng bỗng dâng tràn lên trong từng tế bào, anh siết chặt cô lại. Ghì cô vào lòng, anh áp môi mình vào môi cô, hôn cô bằng tất cả chân thành.

-- Vì anh rất thích em. Những lần trước anh đã từng dặn bản thân không nên buông thả cảm xúc mà hôn với em, không khéo có khi yêu mất.

-- Vậy giờ sao?

-- Anh không nghe lời, thành yêu mất rồi.

-- Thật dẻo miệng quá!

https://thuviensach.vn

Chu Tử Đằng cũng ôm anh thật chặt, giờ đây niềm hạnh phúc của họ đã san sẻ cho nhau, trái tim họ đã cùng nhau đập chung một nhịp, nắng chan hòa vui vẻ chiếu ánh sáng rạng rỡ vào đôi tình nhân, họ trông đẹp hơn bao giờ hết. Cho đến khi, một đám mây đen chậm rãi ùa về. Nắng khuất dạng.

Chu Tử Đằng còn đang đắm chìm trong nụ hôn ngọt ngào của anh, bỗng cô thấy trong người trở nên khó chịu, một trận nôn mửa chợt ập đến. Cô che miệng lại, vội chạy vào phòng tắm, cúi người vịn vào thành cầu nôn khan. Bạch Dĩ Hiên thấy vậy liền sốt ruột, anh lo lắng chạy vào phòng tắm, vỗ vỗ lưng cô, nhăn mày hỏi:

-- Sao lại thế này?

-- Em không biết. Mấy ngày nay, có thể do cường độ công việc hơi nhiều, chỉ toàn ăn thức ăn nhanh... -- Nói chưa hết câu, Chu Tử Đằng lại tiếp một đợt nôn mửa, cũng bị hai lần trước đó, cô nhớ cô đã điều chỉnh chế độ ăn uống lại rồi mà.

Nghe cô nói vậy, Bạch Dĩ Hiên liền cau mày, anh quay người đi ra rót cho cô một cốc nước ấm. Chu Tử Đằng nôn thốc nôn tháo xong liền cảm thấy lả người. Bạch Dĩ Hiên đỡ cô lên giường, cô nhận ly nước từ tay anh, khó khăn uống vào:

-- Giảm tiến độ công việc đi. Không tốt cho sức khỏe. Em có nghỉ việc cũng không sợ chết đói. -- Bạch Dĩ Hiên chau mày nhìn cô, mấy ngày nay thấy cô thân hình có chút nở nang, tưởng cô biết chăm sóc cho mình nên không quản thúc cô quá, thật không tin tưởng cô nữa.

-- Tôn chủ, toàn bộ giáo chủ thuộc quyền Bạch gia đã tề tựu đông đủ ở Dinh thự mật. Lão gia chủ muốn ngài qua đó gấp. -- Từ ngoài cửa, giọng của Tiêu Khiết cung kính mà có phần khẩn trương vọng vào. Bạch Dĩ Hiên nghe vậy liền nhíu mày, chỉ khi bàn chuyện hệ trọng mới qua Dinh thự mật

https://thuviensach.vn

thôi, mà lại tề tựu đông đủ các vị giáo chủ, là chuyện kinh thiên động địa gì đây?

-- Được rồi, chuẩn bị xe đi.

-- Vâng.

Chu Tử Đằng qua giọng của hai người cũng biết được tính chất nghiêm trọng của chuyện này. Bạch Dĩ Hiên vẫn còn chưa an tâm lắm về cô, cô liền phì cười, bảo:

-- Sáng hôm nay sẽ ăn rau củ thật nhiều, lát nữa sẽ ghé qua bệnh viện kiểm tra sức khỏe, hôm nay làm đúng tám tiếng sẽ nghỉ ngơi không tham công tiếc việc, làm việc xong nhất định sẽ về nhà, có gì bất trắc sẽ gọi cho anh. Như vậy đã an tâm chưa!?

Anh nghe vậy liền bật cười, cúi người xuống hôn nhẹ lên trán cô:

-- Vậy, nhớ chăm sóc mình.

Nói rồi anh lưu luyến rời đi, Chu Tử Đằng cảm thấy, cô mới là người không an tâm. Từ cửa sổ trông theo chiếc xe màu đen gấp gáp rẽ hướng chạy đi, cô có cảm giác, lần này, anh đi, cô cũng sẽ không về. Cô liền day day huyệt thái dương mấy cái, nghĩ quẩn gì thế này, chợt cô vô tình nhìn thấy áng mây vất vởn ngoài kia. Mới là mùa thu thôi mà, mưa đến sớm quá ư?

Hay là mưa... vốn đã đợi lâu rồi, bây giờ chỉ chực chờ giận dữ trút xuống?

Sửa soạn tươm tất, Chu Tử Đằng sải bước ra khỏi biệt thự. Cô lái xe đến công ty Zonal. Hôm nay là ngày cô kí hợp đồng với công ty điện ảnh hàng đầu, và cũng là ngày cô gặp lại Trình Phong Lữ. Chu Tử Đằng thấy

https://thuviensach.vn

tâm tình có chút gượng gạo khi nhắc đến anh. Lúc nãy, cô đã định nói với Bạch Dĩ Hiên, nhưng lại sợ làm anh mất hứng.

Mà cô nghĩ chắc anh cũng đã biết rồi mới tin tưởng để cô đi như vậy.

Công ty Zonal mất ngày nay đang tăng cường hoạt động, hiện tại đang tập trung vốn đầu tư vào một bộ phim lớn, sẵn sàng chi tiền chọn công ty Glycine làm đối tác làm ăn ở khoản phục trang, có thể thấy mức độ "khủng" của dự án phim ảnh lần này.

Bước vào công ty, Chu Tử Đằng được tiếp đón rất nhiệt tình, nhân viên một bộ dáng lễ phép, niềm nở dẫn cô lên phòng của Giám đốc.

-- A, xin thất lễ. Phiền cô chờ một chút, Giám đốc ban nãy đã trực tiếp đến phim trường kiểm tra vì xảy ra chút chuyện. Không lâu sau sẽ trở lại. Mời cô ngồi, tôi sẽ đi lấy nước.

-- Tôi biết rồi, cảm ơn cô.

Chu Tử Đằng bước vào phòng. Căn phòng rất gọn gàng, bày trí rất có thẩm mĩ, còn trang hoàng hơn cả của cô, nhưng lại hơi tối. Trình Phong Lữ hóa ra là một người kĩ lưỡng, khó tính đến từng chi tiết nhỏ, nhưng lại thích những thứ mang cảm giác nhẹ nhàng. Trong người vẫn còn chút khó chịu, cô liền đứng dậy đi loay hoay. Cô tiến đến giá sách với những quyển sách chất đầy được xếp ngăn nắp, thì ra Trình Phong Lữ rất hay đọc sách. Thật bất ngờ, anh như thế mà lại đọc tiểu thuyết của Marc Levy, trùng hợp làm sao, cô cũng rất thích tác giả này.

Chu Tử Đằng dời tầm mắt đến một cuốn sách xê dịch khỏi vị trí ban đầu so với những cuốn sách khác, có lẽ đây là quyển sách anh thường lấy ra đọc. Cô thử lấy ra xem, "Nếu em không phải một giấc mơ - Marc Levy", một cuốn tiểu thuyết do bị anh lôi ra nhiều lần mà có chút cũ cũ, cô khá tò mò, anh rất thích quyển sách này sao?

https://thuviensach.vn

Chu Tử Đằng cầm quyển sách ra coi thử, bỗng từ trong sách rớt xuống một tập ảnh bay tán loạn. Cô thầm mắng mình bất cẩn, liền cúi xuống nhặt. Khi thấy nội dung của bức ảnh, cô liền nhíu mày, tay có chút run run. Một tấm, hai tấm, ba tấm,... tất cả... đều là chụp cô. Những tấm ảnh chỉ thấy góc nghiêng hoặc là phía sau cô, tấm nào cũng vậy, đều là vẻ cô tươi cười, là vẻ cô rũ rượi, là vẻ cô bực bội,... Những tấm ảnh do bị lấy ra xem nhiều lần mà có chút nhàu nhĩ, Chu Tử Đằng thất thần. Lật ra mặt sau tấm ảnh, đập vào mắt cô là dòng chữ buồn của Trình Phong Lữ:

"Anh nhớ em..."

"Trời đã chuyển sang thu, khí trời vẫn lạnh như thường, còn em thì vẫn không bao giờ chịu mặc áo khoác như thường..."

" Thật rất muốn đến hỏi tại sao em lại khóc... "

" Lâu rồi không gặp mặt, nên mới thấy em ủ dột hẳn đi, hay là em vốn đã luôn như vậy..."

"Nhận ra có chút buồn bã khi thấy Từ thiếu được đi bên em, nhưng lại thấy thật vui vẻ vì Từ thiếu đã làm em cười...

" Anh nhớ em..."

" Thực sự... rất nhớ em..."

Từng bức ảnh, từng câu chữ nguệch ngoạc như thắt tim cô lại. Cô cảm thấy có chút khó thở, 'Chu Tử Đằng'... Tay cô run rẩy, cô cố gắng áp chế cảm xúc của mình, vội thu tấm ảnh lại, cất vào sách rồi trả nó về vị trí ban đầu. Cô cảm thấy trái tim có chút đau nhói, đủ rồi... Đã đủ lắm rồi...!

-- 'Chu Tử Đằng', bây giờ thì ổn rồi... bây giờ thì ổn rồi... -- Chu Tử Đằng đặt tay lên trái tim đang đập thình thịch từng tiếng của mình, cô điều hòa nhịp thở, lúc này mới thấy tâm tư dịu đi một chút.

https://thuviensach.vn

-- Em đã chờ lâu chưa? -- Một giọng nói nhẹ nhàng vang lên đánh đứt suy nghĩ của Chu Tử Đằng. Cô giật mình nhìn lại thì thấy Trình Phong Lữ đang đứng ở cửa, tay đang cầm ly nước chanh dây mà cô thích.

-- À... Cũng không lâu lắm... -- Chu Tử Đằng nở nụ cười xã giao tay nhận lấy li nước -- Cảm ơn anh...

-- Không có gì đâu. Thật xin lỗi đã để em chờ. Mất nhiều thời gian của em. -- Nói rồi Trình Phong Lữ tác phong nhanh nhẹn đi tới bàn làm việc lấy tài liệu.

-- Không đâu Trình thiếu. Thực ra cũng chẳng... -- Chu Tử Đằng đặt li nước xuống, không khí hình như có chút ngột ngạt.

-- Không tốn thời gian đôi bên, ta bắt đầu đi. -- Thoáng đầu nghe hai từ "Trình thiếu", tay Trình Phong Lữ khẽ khựng lại, nhưng rất nhanh sau đó anh liền phục hồi tinh thần, chuyên tâm làm việc.

Trình Phong Lữ dứt khoát nói vậy, cô cũng khôi phục trạng thái chuyên nghiệp, liền đi đến bàn làm việc, chú tâm bàn luận. Quá trình làm việc của hai người rất nghiêm túc, ngoài công việc ra hoàn toàn không đề cập vấn đề gì khác. Không khí làm việc chuyên chú như vậy dần dần trấn tĩnh hai người, khiến họ có thể vì công việc mà nói chuyện tự nhiên với nhau.

Khoảng hai tiếng sau, cuối cùng hai bên đã bàn giao thống nhất, Trình Phong Lữ đứng dậy, lịch sự bước ra cửa tiễn cô:

-- Nếu có gì khúc mắc, hãy để lại lời nhắn, thư kí của tôi sẽ chuyển lời.

-- Được, tôi biết rồi, chúc hợp tác thành công. -- Nói rồi, Chu Tử Đằng như thường lệ đưa tay ra chờ một cái bắt tay đồng nghiệp. Trình Phong Lữ

https://thuviensach.vn

người bỗng sựng lại một khắc, nhưng sau đó anh cũng cười trừ, liền bắt tay cô:

-- Hợp tác thành công.

Tay của Trình Phong Lữ có chút siết chặt tay cô, anh dường như đang lưu luyến cái chạm tay này. Thấy đã khá lâu mà Trình Phong Lữ vẫn còn đang thẫn thờ chưa buông tay, Chu Tử Đằng vội nhắc khéo:

-- Trình tổng, tôi về đây, bảo trọng.

-- Ừ... bảo trọng.

Lúc này, Trình Phong Lữ mới dứt khoát buông tay cô ra, cô cũng dứt khoát quay người rời đi. Khi bóng cô đã khuất dạng, anh mới mệt mỏi tựa người vào cửa. Đôi mắt có chút mông lung nhìn theo bóng cô đang dần xa...

Lúc tưởng chừng như đã quên được em, thì em lại xuất hiện trước mắt anh... Nếu em không phải là giấc mơ, vậy tại sao, quên em lại khó đến thế...

Chu Tử Đằng lái xe rời đi, ngay lúc này đây, cô cần đến một nơi. Sau hai tiếng đi xe, cô ra ngoại ô, đến một bãi mộ ngoài thành. Ôm bó tử đằng tím trên tay, Chu Tử Đằng chậm rãi bước tới ngôi mộ nhỏ có khắc tên 'Chu Tử Đằng'. Cô đã bí mật làm cái này, bởi vì cô nghĩ, người đang sống nên tưởng nhớ người đã chết. Đặt bó hoa lên mộ, cô cúi người xuống đặt tay lên bia đá lạnh tanh, khẽ nói:

-- 'Tử Đằng', tôi không biết cô có thấu được lời tôi không... Nhưng nếu cô nghe được, thì hãy đáp lại lời thỉnh cầu của tôi... 'Tử Đằng', cảm ơn cô đã cho tôi một cơ hội sống. Nhưng lại xin lỗi, vì khi nhận thân xác này, tôi đã hứa sẽ sống cuộc đời của cô...

https://thuviensach.vn

Gió hiu hiu bay qua, lá rụng cũng xào xạc quét trên nền đất, Chu Tử Đằng nhắm đôi mắt lại, dùng tất cả sự thành khẩn đối với người đã khuất, cô nhỏ giọng:

-- Tôi xin lỗi... Tôi không thể sống cuộc đời của cô được nữa, tôi phải sống cuộc đời của mình... Cô hiểu mà, phải không? 'Tử Đằng', tôi yêu anh ấy, cô hiểu. Chính vì vậy, tôi phải "sống"... -- Nói đến đây, cô chợt thấy lòng mình thanh thản hẳn, bao nhiêu dằn vặt cô xưa kia, đã dần dần tan biến hết. Cô cảm thấy nhẹ lòng, mở đôi mắt, cô đứng dậy. Trước khi rời đi, cô mỉm cười, đầy chân thành -- 'Tử Đằng', cảm ơn.

Cũng cùng lúc đó, tại Dinh thự mật của Bạch gia, các vị giáo chủ lão luyện đầy quyền lực đã cùng một tay tạo nên thế lực của Bạch gia tộc hội tụ đầy đủ. Xem ra, tính chất việc này rất nghiêm trọng. Đại nguyên chủ - Bạch Thừa Húc sắc mặt không mấy thoải mái oai vệ ngự tọa, các giáo chủ khác cũng không nói tiếng nào. Bạch Sở Viên cùng Lương Kỷ Khiên có chút sốt ruột nhìn chỗ ngồi của Bạch Dĩ Hiên vẫn còn trống. Cái thằng chết tiệt này, làm gì lâu thế!

Chợt cánh cửa mở ra, Bạch Dĩ Hiên tư thái lãnh đạm bước vào.

-- Đã để các vị chờ lâu.

Mấy vị giáo chủ khác thấy thế cũng suýt nổi cáu, với "đứa con hoang" của Bạch Kỳ Sơ này, họ vẫn thấy không vừa mắt. Cho đến khi Bạch Thừa Húc hắng giọng, mọi người mới an tọa lại, ông trầm giọng nói:

-- Tất cả đã biết tình hình của chúng ta hiện nay. Chương gia hiện đã có bè cánh là Giả gia, Âu Dương gia, Mã gia, ba gia tộc có thế mạnh tiên quyết về lực lượng. Ý đồ ngạo mạn của hắn cũng đã thấy rõ, là có ý gây chiến với Bạch gia chúng ta, hòng cướp ngôi Lão đại.

-- Thật không phải phép. Thế giới ngầm cũng có lệ riêng của thế giới ngầm. Một đời lão đại được phép ngồi yên vị trí 25 năm, sau thời gian ấy ai

https://thuviensach.vn

không phục mới có thể giành quyền. Vậy mà Bạch lão đại mới an vị có 21 năm, hắn đã ngông cuồng muốn giếm quyền rồi.

-- Phải. Theo "luật" của thế giới ngầm, nếu một vị Lão đại chết bất đắc kỳ tử mà vẫn đang trong thời hạn an vị ghế Lão đại, thì người kế thừa, tức con cháu vẫn có thể thay thế tiếp tục ngự trị trên ngôi Lão đại cho đủ thời hạn rồi mới tính tiếp. Chủ thượng Bạch Kỳ Sơ xui xẻo vừa mất khi mới giành được ghế Lão đại, may sao có con trai ngài lên thay, giờ đã yên định rồi, lại muốn lật đổ, vậy chẳng phải công cốc hay sao?

-- Chẳng phải Chương Lão đại đời trước mới chỉ ngồi có 14 năm, Bạch Kỳ Sơ cũng đã cuồng vọng giành quyền sao? Nói trắng ra, chức Lão đại này, ai có bản lĩnh thì lấy thôi. -- Bạch Dĩ Hiên nhếch môi cười, lời nói lạnh lùng vang lên khiến không khí rơi vào trầm mặc.

Bạch Sở Viên đằng sau liền huých nhẹ anh một cái, lời anh vừa nói động chạm đến đám râu ria này lắm đấy. Thực ra mấy vị giáo chủ này chỉ có một vài số là tận tâm, còn lại là đám ăn theo, trước kia cũng mưu đồ giành ghế Lão đại nhưng lại không vượt qua nổi Bạch Kỳ Sơ nên mới nhún nhường theo đuôi thấy người sang bắt quàng làm họ.

-- Bạch Dĩ Hiên, dừng được rồi. -- Bạch Thừa Húc lạnh giọng. -- Chỉ còn 4 năm nữa là hết thời hạn chấp tọa, chắc chắn sẽ có biến động lớn. Chương Du Thần thời gian này rục rịch chuẩn bị chính là để cho mọi người thấy được thế lực của hắn. Bước đầu lôi kéo được nhiều gia tộc khác theo phe.

-- Giặc tới thì đánh. -- Bạch Dĩ Hiên điềm đạm cất lời.

-- Ngạo mạn! Chương gia lớn mạnh như vậy, lẽ nào nói đánh là đánh! -- Một vị giáo chủ quát.

-- Đánh là đánh. -- Từ người anh hàn khí lạnh lẽo tỏa ra khiến căn phòng như giảm xuống âm độ.

https://thuviensach.vn

-- Ta cũng nghĩ cháu sẽ như thế. Chính vì vậy, chúng ta cần người nối dõi. -- Cố giáo chủ, một con người sở hữu phong thái uy nghi điềm đạm lên tiếng.

-- Người nối dõi. -- Bạch Dĩ Hiên tay từng nhịp đăm chiêu gõ bàn.

-- 4 năm cũng làm nên thế sự. Thời cuộc này, chết bất đắc kì tử là chuyện không tránh khỏi, chẳng thà có hậu duệ nối dõi thì cái ghế Lão đại ít ra sẽ không bị lung lay sao? Cứ dựa theo "luật ngầm" bảo lưu quyền lực an vị của Lão đại nói trên.. Như vậy chúng ta vẫn có thời gian để xoay chuyển thế trận.

Bạch Dĩ Hiên lặng im không nói gì, anh hiểu lời của Cố giáo chủ, chuyện người nối dõi ngay lúc này khá cần thiết. Bạch Kỳ Sơ là biết mình đã có hậu duệ nên mới an lòng đi thanh tẩy Hắc đạo, như vậy vừa bảo toàn quyền lợi cho gia tộc, vừa bảo đảm an toàn cho hậu duệ đời sau. Cố giáo chủ chính như vậy cũng ngầm ý những giáo chủ có mưu đồ muốn giết anh thông đồng đoạt ngôi, có người kế vị thì thời hạn sẽ khác. Nhưng ngoài Chu Tử Đằng ra, anh không muốn dính líu tới người phụ nữ khác. Chuyện này, cô mới tiếp nhận anh, sao có thể chấp nhận được!

-- Cháu hiểu rồi. Cháu sẽ nghĩ cách.

Bạch Sở Viên nghe liền biết Cố giáo chủ có ý gì. Đã có vài lần ông nội muốn Cố giáo chủ gả con gái mình là Cố Tinh Uyển cho Bạch Dĩ Hiên xem như một giao kết giữa hai nhà. Nhưng Cố giáo chủ trước giờ vẫn vậy, không bao giờ lấy cô con gái duy nhất của ông ra để phục vụ lợi ích của mình. Người hợp nhất với Bạch Dĩ Hiên lúc này chỉ có con gái của Cố giáo chủ, mà ngài bảo anh ta nên có người thừa kế thì chỉ bảo thế, chứ không có đề xuất lại chuyện gả Cố Tinh Uyển vào Bạch gia. Xem ra ông nội đã thất bại lần nữa trong việc thuyết phục Cố giáo chủ. Vậy chắc Bạch Dĩ Hiên cũng như anh, không biết Cố giáo chủ và ông nội đã nghĩ ra kế hoạch gì trước đó khi đề cập chuyện này.

https://thuviensach.vn

-- Không cần nghĩ cách đâu. -- Bạch Thừa Húc lãnh đạm lên tiếng, Bạch Dĩ Hiên khó hiểu nhìn ông. Rồi ông ra hiệu mở cửa, cánh cửa mở ra, một dáng người mảnh mai, nhỏ nhắn bước vào.

Chu Khuynh Cơ e lệ cúi chào, gương mặt kiều diễm động lòng người đắc ý nhìn các vị giáo chủ khác. Ả dịu dàng hành lễ, nói:

-- Vinh dự được diện kiến các đấng giáo chủ. Cơ nhi ngày hôm nay có mặt tại đây là báo cho mọi người tin vui. -- Nói rồi ả liếc mắt nhìn Bạch Dĩ Hiên, thẹn thùng nói -- Cơ nhi, được diễm phúc mang trong người cốt nhục của Bạch gia. Là con của Bạch lão đại, Bạch Dĩ Hiên!

Thì ra, mây đen kéo về, chính là để chực chờ đổ mưa.

-- Tại sao em hôn anh?

-- Vậy tại sao anh lại hôn em?

Anh hôn em, vì anh yêu em.

Em cũng vậy, em hôn anh, vì em yêu anh...

https://thuviensach.vn

TỬ ĐẰNG KHÔNG NỞ LẦN HAI - KHÔNG CÒN LÀ NỮ PHỤ

Ka La Ra

dtv-ebook.com

Chương 49: Tử Đằng_ Sóng Gió Kéo Đến

CHAP 49:

Lời Chu Khuynh Cơ vừa ngạo nghễ nói ra rúng động mọi người ở đây thật mạnh. Ngoại trừ các giáo chủ đã biết trước chuyện này ra thì ai nấy cũng đều tỏ vẻ bất ngờ, người người nghi hoặc nhưng cũng hân hoan hi vọng về chuyện người thừa kế. Duy chỉ có Bạch Dĩ Hiên, nét mặt anh đã sa sầm lại, xung quanh anh tỏa ra hàn khí đáng sợ khiến kẻ khác phải rùng mình. Lời anh lạnh lẽo như từ cõi Chết vọng lên:

-- Lộng ngôn.

-- Em không có!

Chu Khuynh Cơ vội trưng bộ dáng vô tội, khóe mắt liễu chợt ươn ướt sương mai. Mặc dù khi đối diện ánh mắt sắc lạnh của Bạch Dĩ Hiên, ả cảm thấy áp lực nhưng nghĩ đến đứa trẻ mình đang mang trong bụng, ả dõng dạc khẳng định:

-- Đứa bé trong bụng em mang dòng máu của ngài, không hề giả dối. Em xin thề, lấy cả tính mạng ra chắc chắn, dù có xẻ thịt lóc xương cũng dám khẳng định, đứa bé này là con ngài!

Lời lẽ vô cùng hùng hồn, ánh mắt vô cùng kiên định, Chu Khuynh Cơ tự tin hơn bao giờ hết. Các vị giáo chủ khác thấy Chu Khuynh Cơ một bộ dáng chắc nịch như vậy, hoài nghi cũng tan đi một nửa. Duy chỉ có Bạch

https://thuviensach.vn

Thừa Húc là im lặng không nói gì, còn Bạch Dĩ Hiên, đôi mắt anh đang trào sóng cuồn cuộn, anh lạnh lùng trầm giọng:

-- Cô nghĩ mạng sống của cô đáng giá?

-- Anh không tin em? -- Chu Khuynh Cơ nghe vậy tim có chút phẫn nộ, nhưng rất nhanh sau đó ả đã khôi phục lại bộ dáng nhu mì. Ả cười khẩy, ánh nhìn ngạo nghễ liếc về phía Bạch Dĩ Hiên, đứa bé trong bụng này, chính là báu vật của ả -- Anh không tin Cơ nhi, Cơ nhi có thể làm gì hơn!? Anh có thể nghi ngờ em, nhưng tuyệt nhiên không tài nào hoài nghi được đứa trẻ này! Nó là con anh!!!

Lời Chu Khuynh Cơ oanh dội vang lên, các vị giáo chủ lõi đời không tìm ra được chút giả dối hay thậm chí còn bị ánh mắt cô ta thuyết phục, chính cô ả cũng chắc chắn đứa trẻ ả đang mang trong bụng là của Bạch Dĩ Hiên. Ả trước đây thực có qua lại với nhiều người, nhưng luôn cẩn thận dùng phương pháp phòng tránh. Một phần vì nếu có con, ả ta sẽ rất mệt nhọc hạ sinh, con trẻ lại đem tới đủ rắc rối. Hơn nữa, ả là một sát thủ, có con lúc đó rất phiền phức, ả còn e dè Chương Du Thần nên sẽ không dám lộng hành.

Tuy nhiên, với Bạch Dĩ Hiên lại khác. Chu Khuynh Cơ ngay từ lúc đầu đã ưng ý anh, thề rằng nhất định phải khiến anh hoàn toàn thuộc về mình. Lãnh đạm, vô tình, lại có quyền lực Lão đại cao quí, khí phách sánh ngang Chương Du Thần. Nếu như ả được trở thành người phụ nữ của anh thì ả sẽ chẳng cần phải dè dặt bất cứ ai mà sẽ chễm chệ khiến kẻ khác quỳ rạp dưới chân.

Chính vì vậy, trước kia làm tình nhân của Bạch Dĩ Hiên, ả chẳng bao giờ dùng phương pháp phòng tránh, mà ả càng mừng thầm hơn khi Bạch Dĩ Hiên cũng không dùng biện pháp an toàn. Nhưng đã biết bao lần cuồng nhiệt hoan ái đến nửa tỉnh nửa mê, đến sức tàn lực kiệt, Chu Khuynh Cơ chưa bao giờ thụ thai. Mặc dù bất mãn nhưng cô ả không mấy quan tâm.

https://thuviensach.vn

Lúc đó Chu Khuynh Cơ đang ở trên thời khắc rạng rỡ, huy hoàng nhất, ai ai cũng ghen tị ả, cũng ngưỡng mộ ả, ả thầm nghĩ rằng Bạch Dĩ Hiên sớm muộn cũng sẽ vĩnh viễn trở thành của riêng ả, cần gì gấp gáp! Cho đến khi, vị Lão đại tôn quý kia gặp Chu Tử Đằng.

Kể từ hôm đó, Bạch Dĩ Hiên không còn đoái hoài gì Chu Khuynh Cơ nữa. Mới lúc đầu ả chỉ tưởng anh đang có thú vui mới nên ả chơi trò "lạt mềm buộc chặt", khiến anh phải nhung nhớ hương vị của mình. Nhưng thật phũ phàng, anh dường như không còn đếm xỉa tới Chu Khuynh Cơ nữa. Mà điều khiến ả thù ghét đến tận xương tủy, chính là những cử chỉ dịu dàng, những cái nhìn chân tình mà anh dành cho con điếm kia. Rồi sau đó, cuộc đời ả bỗng chốc trở nên xám xịt, Bạch Dĩ Hiên dành cho Chu Tử Đằng tất cả sự bảo bọc cùng ôn nhu, thứ mà anh trước kia chưa bao giờ trao cho ả, tất cả là tại con điếm ấy giở trò!

Từ sau khi Bạch Dĩ Hiên ruồng bỏ Chu Khuynh Cơ, cô ả cũng không còn những tháng ngày hào nhoáng rực rỡ như xưa. Chẳng còn ai thèm muốn ả nữa, có chăng là những lão già bụng phệ hám sắc, những gã tởm lợm hám dục dưới đáy xã hội mà thôi. Ả có tự tôn riêng của chính mình, người đàn ông lên giường với ả cũng phải có tầm cỡ, không thể là đám tép riu dơ bẩn kia, hạng như Trình Phong Lữ, Giả Thuật Nham, Lãnh Dịch Khiêm, Bạch Dĩ Hiên,... chí ít là các đấng vương tôn công tử hào hoa bức người ả mới chấp nhận ân ái. Chính vì vậy mà suốt mấy tháng liền, Chu Khuynh Cơ cũng ít ăn nằm với đàn ông, chỉ khi thực sự cấp thiết cần cho mưu đồ, ả mới chủ động giao dịch.

Còn một lẽ nữa, đó là do dạo này cơ thể của Chu Khuynh Cơ có chút bất ổn, nhiều lần nôn ói, thường xuyên đau nhức, lại hay thèm đồ chua, ham muốn tình dục cũng giảm đi, thi thoảng lại cáu lên. Ả cứ nghĩ chắc ả đang trong thời gian căng thẳng, cũng có thể là do trước kia ở trong khuôn huấn luyện của Chương gia, mỗi ngày đều phải uống một cốc thuốc độc lượng nhỏ coi như rèn luyện cơ thể, khi rời Chương gia rồi không còn uống

https://thuviensach.vn

nữa nên để lại di chứng tạm thời, cơ thể có chút khó chịu. Cho đến khi mẹ con Chu Khuynh Cơ lập mưu khiến Chu Cảnh Điềm vào bệnh viện, hằng ngày đều phải đóng giả làm con gái ngoan, ả cực kì mẫn cảm với mùi thuốc. Lại còn phải giao dịch thể xác với gã bác sĩ biến thái chỉ thích chơi hậu huyệt ở sau kia, Chu Khuynh Cơ dần dần nhận thấy cơ thể mình khó chịu rõ rệt.

Ngay cả hôm kẻ thù không đội trời chung của mình vác xác tới thăm cha, ả bị Từ Lục Giai gạt chân té ngã, vùng bụng liền truyền đến một trận đau nhói dữ dội mà vì sợ người xung quanh thấy dấu vết hoan ái, ả không dám đứng lên ngay. Sau khi con điếm kia cùng tình nhân của nó rời đi, sẵn tiện ở bệnh viện liền đi khám, ả mới biết được một tin động trời là ả đang mang thai.

Mẹ của ả bất bình tĩnh, tức tối gặng hỏi cho ra. Chu Khuynh Cơ từ khi rời Bạch Dĩ Hiên đã ba tháng, trong ba tháng này ả còn chẳng quan hệ với bất kì ai, gã bác sĩ giao hoan gần đây kia chỉ chơi hậu huyệt, mà dù có chơi hoa huyệt cũng không thể thụ thai chỉ trong vòng mấy ngày gần gũi được! Nhưng Quách Mộng Thu nổi nóng ở bên thôi thúc khiến ả chợt nhớ lại, sau khi bị Bạch Dĩ Hiên lạnh nhạt vứt bỏ, ả không phải là "không quan hệ với bất kì ai".

Chu Khuynh Cơ vẻ mặt vô cùng chắc chắn, ả đắc ý nhếch môi cười:

-- Bạch Dĩ Hiên, em thế nào cũng dám chắc với anh, đứa trẻ này là con anh! Anh nhớ không, đầu hạ cũng là lúc anh ruồng rẫy em, kể từ đó em lâm vào trầm cảm, không mở lòng với ai. Không tin anh có thể cho người đi tra ra hành tung của em mấy tháng qua!!!

Nói rồi, Chu Khuynh cơ nhẹ nhàng xoa xoa bụng bầu hai tháng mới nhô lên, cười khẽ:

https://thuviensach.vn

-- Tuy nhiên, Bạch Dĩ Hiên, anh có nhớ không!? Cách đây hai tháng, anh có gọi cho em. Khách sạn Di Bach Porche, ngày thứ bảy lúc 21h42', anh có hẹn em tối đó đến gặp anh tại khách sạn. -- Nói rồi ả từ túi váy mở chiếc điện thoại có tin nhắn cùng cuộc gọi rõ rành rành. -- Đêm đó... có đúng không anh, trúng ngay thời điểm em trong thời kỳ tiền kinh nguyệt, ta lại không có bất cứ biện pháp phòng tránh, anh nghĩ thế nào? Thai nhi đã được hơn sáu tuần tuổi rồi, hoàn toàn hợp lí nhỉ!

Chu Khuynh Cơ vừa dứt lời, các vị giáo chủ liền "ồ" lên tấm tắc. Thật ra khi mẹ con Chu Khuynh Cơ xin đến vấn an và khẳng định chuyện này, Cố giáo chủ có điều tra trước, quả thật Chu Khuynh Cơ ngoài Bạch Dĩ Hiên ra không giao hoan với bất kì kẻ khác, tai mắt của Bạch gia ở khắp nơi, đề phòng cô ta lừa gạt, Cố giáo chủ Cố Đồ Ức đã cho điều tra kỹ lưỡng lại, quả nhiên không có kết quả khác.

Cộng với những triệu chứng bất thường của Chu Khuynh Cơ một tuần sau đó, có khả năng đã thụ thai. Cho đến nay là đã gần hai tháng, Chu Khuynh Cơ tự tin chắc chắn không sợ ai như vậy, có cả chứng cớ rành rành, cũng khiến người khó lòng hoài nghi.

Bạch Dĩ Hiên nghe Chu Khuynh Cơ nói đến hai tháng trước khi xảy ra vụ của E.f, bàn tay đang chầm chậm gõ bàn của anh khẽ khựng lại. Nhận thấy sự khác lạ của anh, Cố Đồ Ức liền hỏi:

-- Bạch Dĩ Hiên, Chu Khuynh Cơ nói cháu hai tháng trước sau khi đuổi cô ta đi có qua lại lần nữa, có đúng không? Dù chỉ là duy nhất đêm đó?

Cả căn phòng lâm vào tĩnh lặng, Bạch Dĩ Hiên nhìn không ra biểu cảm tay vẫn vô thức gõ bàn, khí lạnh từ người anh vẫn chưa thôi giảm xuống. Anh hờ hững mở miệng:

-- Đúng vậy.

https://thuviensach.vn

Nghe Bạch Dĩ Hiên thừa nhận như vậy, các vị giáo chủ liền đồng loạt bàn tán.

-- Như vậy là đúng rồi. Vậy ra đứa bé kia là cốt nhục của Bạch gia! Cố giáo chủ cũng đã cho truy xét đấy thôi!

-- Không chắc được. Tôi chưa bao giờ tin loại đàn bà lẻo mép như kia!

-- Bạch giáo chủ không có ý kiến, ông có ý kiến làm gì!? Ngay lúc này đây, cứ hi vọng vậy đi!

-- Nếu không phải thì sao? Mà chắc gì đã là con trai!

-- Nếu không phải, còn có vế "thì" ư? Ngài nghĩ Bạch giáo chủ là người thế nào mà lại sinh ra được Bạch Kỳ Sơ tàn khốc thế kia!?

Từng lời rì rầm to nhỏ vang lên, Bạch Sở Viên nhìn Bạch Dĩ Hiên đang ngồi đăm chiêu liền có chút bực dọc. Anh vốn đã đuổi cô ta đi, còn quyến luyến làm gì!

-- Bạch lão gia! Người nói gì đi. -- Bạch Sở Viên hắng giọng.

Từ nãy đến giờ Bạch Thừa Húc vẫn chưa hề lên tiếng, lời nói của ông rất có trọng lượng, không thể nào kiến nghị lời phán xét của ông. Bạch Thừa Húc trầm lặng một lúc lâu, ai nấy cũng nín thở, tay Chu Khuynh Cơ cố nén run bấu váy, lão già này lúc nãy nhìn cô bằng con mắt khinh khi, chờ khi cô lên chức Bạch phu nhân, hạ sinh con trai nối dõi, thử xem ông còn nhìn tôi bằng ánh mắt ấy nữa không!

Bạch Thừa Húc chưa lên tiếng, tất cả mọi người không dám hó hé lấy một lời, lát sau, ông điềm đạm cất giọng:

-- Mau rót trà cho các vị giáo chủ nghỉ một chút.

https://thuviensach.vn

Lời nói như vậy, đồng nghĩa với việc tạm hoãn cuộc họp nửa canh giờ, Bạch Dĩ Hiên không nói không rằng, mặt anh hằm hằm đứng phắt dậy rời đi. Lương Kỷ Khiên thấy thế liền vội đuổi theo. Bạch Dĩ Hiên đẩy mạnh cửa thư phòng tức giận gạt hết tất cả sổ sách trên bàn xuống. Lương Kỷ Khiên thực không muốn chọc tức anh, nhẹ giọng:

-- Cậu bình tĩnh đi. Cậu biết mà, ý của ông nội cậu. Muốn kiếm người sinh con cho cậu không thiếu, nhưng ông lại vẫn để Chu Khuynh Cơ diện kiến. Tức là ngầm ý cậu, ả ta là người của Chương Du Thần, rước cô ta về Bạch gia rồi, cậu có thể lợi dụng khiến ả ta hoàn toàn qui phục mà khai hết mọi thứ về Chương gia. Dẫu sao đứa bé trong bụng cũng không phải là thừa thãi, một công đôi việc.

-- Câm miệng đi. -- Bạch Dĩ Hiên lòng phừng phừng lửa giận, anh đấm mạnh tay xuống bàn khiến gỗ chợt bị nứt gãy -- Thật nực cười! " Rước cô ta vào Bạch gia"? Một ả đàn bà suýt bị Chương gia phế thải, lại cho cô ta chiếc ghế Bạch phu nhân, vậy còn đâu gọi là danh dự gia tộc? Ông nội đã nghĩ gì vậy? Tôi không tài nào chấp nhận chuyện này.

-- Đâu nhất thiết phải để cô ta làm "Bạch phu nhân"! Cậu biết mà, luật ngầm là, nếu một gia tộc ám hại người của gia tộc khác, thì gia tộc khác đó có quyền khiêu chiến công chính. Chương Du Thần biết cậu vì muốn bảo vệ Chu Tử Đằng nên mới luôn mượn tay Chu Khuynh Cơ - người có khả năng tiếp cận Chu Tử Đằng nhất và cũng có thể ra tay quyết đoán nhất. Mà cậu sẽ chịu để yên cho Chu Khuynh Cơ hại Chu Tử Đằng sao? Chính vì vậy mà Chương Du Thần mới không giết Chu Khuynh Cơ dù ả ta đã làm hỏng việc bao nhiêu lần, hắn muốn cậu tự tay thủ tiêu cô ta. Thế là sẽ phạm vào luật ngầm, như vậy hắn có thể danh chính ngôn thuận khiêu chiến Bạch gia. Trước mắt cứ để cô ta làm người Bạch gia, cứ giá bừa một cái họa nào hợp lí, là có thể giết ả ta rồi.

-- Tôi giết một người, không phải khổ sở bày công đến thế. -- Bạch Dĩ Hiên đè mạnh tay xuống bàn, nghe tiếng răng rắc vang lên. Mục đích của

https://thuviensach.vn

các giáo chủ lần này, chính là ép anh.

-- Cậu bỏ tình riêng qua một bên đi! Cô ta đang mang cốt nhục của cậu! Theo luật ngầm, nếu vị Lão đại đó mới có người thừa kế đầu tiên thì sẽ được thêm hai năm chấp tọa thay vì 25 năm yên vị, coi như là chuẩn bị cho an toàn người thừa kế trước khi mãn thời kì an tọa. Như vậy ta có thêm được sáu năm, vậy cậu do dự cái gì!? Dù gì cũng là con cậu...

-- Đó không phải con tôi! -- Bạch Dĩ Hiên tức giận gằn từng tiếng, anh một quyền thật mạnh giáng xuống làm chiếc bàn sụp gãy đôi. Lương Kỷ Khiên tưởng như mình nghe nhầm, hỏi lại:

-- Không phải con cậu? Sao cậu dám chắc như thế? Vậy hai tháng trước cậu gọi cô ta đến làm gì?

Bạch Dĩ Hiên bình tâm lại thở dài một tiếng, anh trầm giọng:

-- Tôi, chưa một lần chạm vào cô ta.

-- Cái gì cơ!!!

-- Tôi chưa bao giờ quan hệ với cô ta. Những lần trước đây, cô ta tưởng người làm tình với cô ta là tôi, nhưng không phải.

Bạch Dĩ Hiên tay đã rươm rướm máu, có một mảnh gỗ xước cắm vào tay anh thờ ơ hằn giọng:

-- Mỗi lần quan hệ với cô ta tôi đều mang túi hương có chứa 'Ehtiras'. Anh biết rồi đấy, tôi đã luyện qua nhiều loại độc dược nên kháng được mùi thuốc mê, còn cô ta thì không.

Lương Kỷ Khiên không tin nổi vào tai mình. 'Ehtiras' là loại thuốc mê gây ảo giác ngắn hạn, khiến con người đầu óc mụ mị, nửa tỉnh nửa không,

https://thuviensach.vn

lại chìm vào khoái cảm cao hạn nên nhận thức rất mập mờ. Bạch Dĩ Hiên lấy mảnh gỗ xước vào bàn tay ra, tiếp lời:

-- Dẫn cô ta vào phòng, tắt đèn, vân vê cô ta một chút đến khi cô ta hoàn toàn nhiễm hương mà trở nên đê mê, ý thức mập mờ, lúc đó liền có người khác vào thay.

-- Tức là, người làm tình với Chu Khuynh Cơ, là một người đàn ông do cậu sắp đặt vào thế chỗ sao?

-- Phải. Hai người họ giao hoan, còn tôi ngồi ở cạnh giường làm chuyện riêng. Xong xuôi, lại ngồi cạnh đầu giường như đã cùng cô ta trải qua ân ái. Lần nào cũng vậy, cho nên khẳng định đứa bé kia không phải của tôi.

-- Như vậy... -- Lương Kỷ Khiên có vẻ hoảng hốt -- Chu Khuynh Cơ cũng không biết bị cậu sắp đặt, như vậy đứa bé kia là của gã đàn ông bất kì. Vậy còn không mau vạch trần!

-- Những người đàn ông hoan ái với cô ta đều là những Ám vệ cảm tử luôn đi theo tôi. Còn nhớ lúc giải cứu Tử Đằng khỏi tay cô ta và E.f không, Chương Du Thần đã cho phá đập làm nước cuốn trôi mất xác nhiều Ám vệ Bạch gia. Lại trúng một vài người đã thay tôi lên giường với cô ta, cho nên, không có chứng cứ.

-- Vậy bây giờ cậu như thế nào?

-- Như cậu nói, danh chính ngôn thuận cho cô ta một cái chết.

-- Gì chứ!? Cô ta có giá trị lắm đấy!

-- Tôi không quan tâm.

https://thuviensach.vn

Đang nói, đột nhiên Bạch Dĩ Hiên nhận ra tiếng bước chân rón rén rời đi:

-- Ai!?

-- Để tôi chạy ra xem!

Lương Kỷ Khiên vội mở tung cửa ngó nhìn quanh, lúc sau anh ngơ ngác nói:

-- Chỉ là thủ hạ đi tuần tra thôi mà. Cậu yên tâm, đều là người tôi bố trí. Mà thôi, gần hết nửa tiếng rồi, mau trở lại sảnh họp.

Bạch Dĩ Hiên nghe vậy, chỉ lạnh lùng xoay bước rời đi, là thủ hạ thôi sao? Cớ gì lại rón rén như vậy? Nhưng anh cũng không nghĩ nhiều, chuyện bây giờ, là phải nói sao với Tử Đằng. Chết tiệt! Ngay đúng lúc này!

Sau nửa canh giờ nghỉ ngơi một chút, tất cả giáo chủ quay trở lại phòng họp. Chu Khuynh Cơ đứng nãy giờ đã rã rời cả chân, lão già kia cho giáo chủ thời gian nghỉ ngơi nửa canh giờ, nhưng tuyệt nhiên không phái người nói năng gì với cô, khiến cô không dám chưa được sự cho phép vô tắc rời đi. Lão ta chính là cố ý bắt cô đứng nửa canh giờ đây mà, nhìn ánh mắt chế giễu của Bạch Sở Viên, cô uất ức đành phải vì việc lớn mà nhẫn nhịn. Danh hiệu "Bạch phu nhân" đối với cô không còn xa vời nữa! Mọi người thoáng chốc đã tụ họp lại đầy đủ, Chu Khuynh Cơ lòng có hơi hồi hộp chờ phán quyết, Bạch Dĩ Hiên mặt không có chút sắc thái lãnh đạm ngồi vào bàn, Bạch Thừa Húc quẹt điếu xì gà vào tàn gạt, điềm đạm mở miệng:

-- Thời thế cấp bách, ta còn chưa kịp trang bị kỹ càng để ứng phó! Tiên quyết nhất là cần thời gian chuẩn bị, mà thời điểm này lại vô cùng nguy hiểm, sống chết khó lường, vì vậy đứa trẻ này ít nhiều cũng là cơ hội. Để bảo đảm an toàn cho thai nhi, từ hôm nay, Chu Khuynh Cơ có thể nán lại Bạch gia, nhất cử nhất động trong tầm kiểm soát.

https://thuviensach.vn

Chu Khuynh Cơ nghe nói vậy thì mừng thầm trong lòng. Thấy cô ta một vẻ đắc ý, Bạch Sở Viên đứng cạnh ông lạnh giọng:

-- Nếu như đứa trẻ cô sinh ra không mang huyết mạch của Bạch gia thì tội lừa gạt Bạch gia này, đừng mong chết toàn thây.

Chu Khuynh Cơ nghe vậy thoáng rùng mình, đứng sau Chương gia và Giả gia, Bạch gia có cách tra tấn cực kì man rợ. Nhưng nghĩ đến đứa trẻ của Bạch Dĩ Hiên đang rạo rực thành hình, ả ta chắc nịch:

-- Chu Khuynh Cơ hèn mọn không dám hai lời! Chỉ mong Bạch gia có thể nghĩ đến cốt nhục Cơ nhi đang mang mà cho một ân huệ!

Lời lẽ thật nhu thuận, gương mặt kiều diễm động lòng người làm mấy lão giáo chủ còn đam mê sắc dục suýt động lòng người vì khuôn mặt tuyệt thế khuynh thành này. Cố giáo chủ không mấy mảy may, liền nghiêm túc hỏi Bạch Dĩ Hiên:

-- Chuyện này cháu thấy thế nào?

Bạch Dĩ Hiên lâm vào trầm tư, mọi người im bặt chờ câu trả lời của anh. Nếu anh từ chối, những vị giáo chủ khác sẽ cho anh vì tình riêng là Chu Tử Đằng mà làm tổn hại đến việc chung. Còn nếu anh đồng ý để cô ta nán lại, Tử Đằng khó có thể cảm thông cho anh. Thấy anh im lặng không nói, Cố Đồ Ức liền hàm ý:

-- Cháu sẽ không làm chúng ta thất vọng, như cha của cháu chứ!?

Nhắc đến Bạch Kỳ Sơ, các giáo chủ khác có chút khó chịu. Đáng lẽ thanh tẩy Hắc đạo, với năng lực cùng sự hỗ trợ của các gia tộc khác, thực chỉ mất năm năm. Tuy nhiên Bạch Kỳ Sơ lại vì lo cho Hạ Nhược Tuyết thai nghén không ổn định mà nhiều lần trễ nãi, kết quả dù giành được thắng lợi nhưng cũng đã phải trả giá bằng không ít xương máu của người trong gia tộc khác. Hàm ý của Cố Đồ Ức là vậy, hiện đã có nhiều gia tộc bất mãn với

https://thuviensach.vn

việc xưa, nếu Bạch Dĩ Hiên lại theo vết xe đổ của cha mình thì sẽ làm sự phản đối càng tăng. Lúc này không phải là thời điểm thích hợp để xảy ra mâu thuẫn nội bộ. Biết được điều đó, Bạch Dĩ Hiên lạnh giọng trả lời:

-- Đối với chuyện này, cháu không có ý kiến.

Cho mãi đến sau này, Bạch Dĩ Hiên đã luôn hối hận. Tại sao lại nói ra câu nói đó? Tại sao lại không đấu tranh vì em? Trong một phút giây thôi, anh đã đặt quyền lợi gia tộc lên trên tình yêu của mình...

Thật xin lỗi...

https://thuviensach.vn

TỬ ĐẰNG KHÔNG NỞ LẦN HAI - KHÔNG CÒN LÀ NỮ PHỤ

Ka La Ra

dtv-ebook.com

Chương 50: Tử Đằng_ Bão Tố Lại Sắp Quét Qua

CHAP 50:

Chu Khuynh Cơ nghe Bạch Dĩ Hiên nói vậy thì trong lòng ngập tràn vui sướng, cô cuối cùng cũng danh chính ngôn thuận bước chân vào cửa Bạch gia. Nhu tình ngước lên nhìn Bạch Dĩ Hiên mới nhận ra anh chưa hề liếc mình lấy một cái, trong lòng ả có chút bất mãn. Nhưng sẽ không lâu đâu, một ngày không xa, ả nhất định sẽ tống cổ Chu Tử Đằng ra khỏi tầm mắt anh.

-- Được rồi. Đã để các vị vất vả. Chúng ta dừng ở đây. -- Bạch Thừa Húc nhẹ giọng cất lời, nói rồi ông đứng dậy chậm rãi rời đi. Riêng ông cảm thấy, cuộc họp hôm nay thật khiến Bạch gia xuống cấp, lại đi bàn về một người phụ nữ. Đám râu ria kia lại ngỏ ý muốn "trù" cháu trai ông chết mới gấp gáp cần người nối dõi, thật quả là "ếch ngồi đáy giếng", không biết trời cao đất dày. Chủ ý của bọn hắn, lão già này lẽ nào không biết. Người cười sau cùng mới là người thắng cuộc, cứ đợi.

Người chủ trì đã đi, các vị giáo chủ khác cũng không nấn ná lại làm gì. Mấy phút sau cả sảnh họp đã không còn đông đủ như trước, chỉ còn lại Bạch Dĩ Hiên mặt vô cảm ngồi trầm ngâm, Bạch Sở Viên đứng phía sau thườn thượt thở dài, Lương Kỷ Khiên cũng không biết làm gì ngoài chắt lưỡi rẻ rúng, còn Chu Khuynh Cơ thì vẫn một bộ dáng hiền thuận không dám cất bước. Bỗng nhiên, Bạch Dĩ Hiên đứng bật dậy, chầm chậm đi đến phía Chu Khuynh Cơ.

https://thuviensach.vn

Chu Khuynh Cơ nghe tiếng bước chân của anh, lòng có chút nao núng xen lẫn mong đợi, cô ả dịu dàng ngước khuôn mặt mỹ lệ động lòng người lên nhìn anh. Tuy nhiên, đối với nét mặt nhu thuận này, anh lại cảm thấy chán ghét. Không gian bỗng im lặng đến rợn người. Ánh mắt anh lạnh lẽo nhìn Chu Khuynh Cơ khiến cô khó thở như sắp chết đến nơi, ả liền dịu dàng mở miệng:

-- Hiên. Lâu rồi không gặp. Anh có...

Tuy nhiên, lời cuối chưa ra khỏi họng, Bạch Dĩ Hiên ánh mắt tăm tối nhìn Chu Khuynh Cơ như chỉ chờ xé xác cô ta, một tay kia nhanh như cắt nắm thóp lấy cái cổ mảnh khảnh kia. Chỉ xiết lực một chút mà mặt Chu Khuynh Cơ thiếu dưỡng khí đã xanh mét, ả la toáng lên, tay vùng vẫy quơ loạn xạ:

-- Hiên... Hiên... Thở... Em không... khụ khụ.. không thở... được...

Lúc mặt của Chu Khuynh Cơ không còn huyết sắc, Bạch Dĩ Hiên mới bất chợt buông tay làm Chu Khuynh Cơ ngã rạp xuống. Ả cố hít hơi thở hổn hển, mặt đỏ như gấc, tư thế quỳ úp xuống thật hèn mọn.

-- Chớ nên giở trò với tôi.

Nói rồi anh dứt khoát quay người trở về phòng, đi tới cửa, anh dừng bước, lãnh đạm mở miệng:

-- Còn nữa, tên tôi không phải tên mà cô có thể tùy tiện gọi.

Chu Khuynh Cơ rũ rượi ngồi bệt xuống, tay siết lại thành đấm, móng tay đâm sâu vào da thịt đến xước tay, ả nghiến răng nghiến lợi, càng thêm căm hận Chu Tử Đằng. Nếu như ngày đó nó không xuất hiện thì có lẽ anh đối với cô bây giờ đã còn lắm mặn nồng chứ không phũ phàng như thế kia. Chờ khi ngôi vị "Bạch phu nhân" là của ả, để xem ả sẽ khiến những kẻ trước kia cười nhạo ả phải cúi đầu trước ả như thế nào.

https://thuviensach.vn

Bạch Dĩ Hiên mệt mỏi trở về phòng, Bạch Sở Viên theo sau liền tung cửa thật mạnh, tức giận đi vào.

-- Tôi có thể chấp nhận bất cứ ai bước chân vào Bạch gia, riêng ả đàn bà kia thì không! Là đồ thừa thải của Chương gia, anh lại để ả ta mang trong người giọt máu của Bạch gia!?

-- Chết tiệt! Im hết đi! -- Bạch Dĩ Hiên thực sự đối với chuyện nực cười này đã phừng phừng lửa giận, chỉ thiếu điều suýt chút nữa một tay bẻ gãy cổ cô ta.

-- Bình tình đi. Lát nữa tôi sẽ giải thích cho cậu. -- Lương Kỷ Khiên cũng uể oải xoa xoa mi tâm, đặt tay lên vai Bạch Sở Viên, nói. -- Dĩ Hiên có cái lí của mình. Cậu đừng nên...

-- Giải thích với tôi làm gì? Đi mà giải thích với Chu Tử Đằng ấy. Chẳng phải ngài Bạch Dĩ Hiên đây được cho là "Tuyệt tình thiếu chủ" sao? Cớ gì đã vứt bỏ ả ta mà vẫn lưu luyến gọi quay lại!? -- Cứ nghĩ tới hai đứa nhóc Andrew và Andreis, anh lại thấy có chút tức tối. Ả Chu Khuynh Cơ kia đã có lần tham gia làm sập rạp chiếu phim, suýt hại chết hai tên nhóc đó!

Nghe những lời mỉa mai vô cớ của Bạch Sở Viên, máu nóng trong người Bạch Dĩ Hiên chợt bộc phát, anh túm áo em trai song sinh, lớn tiếng:

-- Vậy cậu nghĩ chuyện này là do ai? Chẳng phải hai tháng trước chính cậu đã gửi vé giả lừa Chu Tử Đằng tới dự bữa tiệc thảm sát của Chương gia hay sao? Nếu tôi không tới đó kịp lúc ứng cứu, có lẽ cô ấy đã chết mục trong "Ma trận một chiều" rồi! Cậu nghĩ tôi có được vé tham dự là lấy từ đâu!?

Bạch Dĩ Hiên tức giận bỏ tay ra, Bạch Sở Viên nhớ lại, quả thật lúc đó anh chưa ưng ý Chu Tử Đằng nên mới gửi vé giả cho cô dự thử xem mức độ quan trọng của cô trong lòng Bạch Dĩ Hiên. Thì ra Bạch Dĩ Hiên chính

https://thuviensach.vn

là trước đó một ngày gọi điện hẹn Chu Khuynh Cơ đến là để lợi dụng ân ái tráo đổi lấy vé của cô ta mà tham dự với Chu Tử Đằng. Thật nhức đầu!

-- Chẳng phải sau đêm đó cậu cũng đã "ăn sạch" Chu Tử Đằng sao! Cùng lắm hai cô này thời kì rụng trứng khác nhau, mà xui xẻo là Chu Khuynh Cơ "dính" còn Chu Tử Đằng " không dính", thế thôi! -- Lương Kỷ Khiên thấy tình hình căng thẳng liền đăm chiêu mở miệng giải hòa, nào ngờ nhận được ánh mắt như muốn băm anh ra từng mảnh của hai người. Anh liền cười trừ thoái lui -- Bệnh viện có chuyện, tôi phải đi đây!

Sau khi Lương Kỷ Khiên rời đi, Bạch Sở Viên mới thở dài một lượt, hỏi:

-- Anh đi giải thích với Chu Tử Đằng như thế nào? Khéo điều cô ấy sẽ tức lên mà đánh ghen với Chu Khuynh Cơ không? Cô ta hiện giờ chính thức nằm trong sự bảo hộ của Đại tộc, làm hại tới cô ta sẽ bị gán tội làm hại tới hậu duệ Đại tộc theo luật "ngầm" đấy.

-- Tử Đằng không phải kiểu phụ nữ mất khống chế như vậy... Cô ấy luôn bình lặng đối mặt với mọi chuyện... -- Anh chỉ sợ cô sẽ không nghe anh giải thích, hoặc khi nghe anh giải thích xong, cô từ nay về sau chỉ đối với anh bằng thái độ điềm nhiên chứ không nồng nàn nữa. -- Cho người canh chừng nhất cử nhất động của Chu Khuynh Cơ, giảm tiếp xúc với Tử Đằng hết mức có thể, bảo vệ an nguy cho cô ấy, không được phép xảy ra chuyện trong thời điểm này.

-- Biết rồi.

Bạch Dĩ Hiên đôi mắt vô thức nhìn khoảng trời hiu quạnh ngoài kia, lá xơ xác ủ rũ lìa cành, hi vọng cô sẽ hiểu cho anh. Cho đến tận bây giờ, mọi chuyện vẫn nằm trong dự tính của anh, chưa vượt khỏi tầm kiểm soát...

Thu sao mà ảm đạm quá...

https://thuviensach.vn

Lá rụng chất đầy lên những con đường không tên, Chu Tử Đằng sau khi đi viếng mộ liền ghé qua quán cafe 'Elderberry'. Mới trưa nay thôi, cô đã nhận được một tin nhắn lạ, người gửi muốn gặp cô tại quán cafe đông người qua lại này để nói chuyện. Và thật bất ngờ làm sao, chính Giả Tư Lộ là người muốn hẹn cô đến.

Quán cafe 'Elderberry' nằm ngay mặt tiền hướng ra biển, được thiết kế theo phong cách Mexico mới lạ, vị trí hay có đội tuần tra đô thị qua lại nên cô không lo lắm. Chu Tử Đằng ăn vận đơn giản, thanh lịch nhưng vẫn rất cuốn hút, khiến người người không kìm lòng được mà cũng khẽ nhìn trộm mấy cái. Vào quán cafe, Chu Tử Đằng liền nhận ra ngay Giả Tư Lộ bởi khí thái quyền quí nổi bật bức người của cô ta.

Giả Tư Lộ có phong thái kiêu kỳ, hoàn toàn hợp với tư chất kiêu ngạo của Lãnh Dịch Khiêm. Đôi mày sắc sảo, đôi mắt nâu vàng hoang dại, sống mũi cao ngạo nghễ, đôi môi đầy đặn với gương mặt góc cạnh mê người. Giả Tư Lộ thực như là một bà hoàng kiêu sa với khí thái cao sang bức người. Quả nhiên hoàn toàn xứng đôi vừa lứa với Lãnh Dịch Khiêm chỉ có Giả Tư Lộ với gương mặt tuyệt thế kinh người này. Nếu cô nhớ không nhầm thì Giả Tư Lộ còn thuộc dòng dõi hoàng gia, mẹ của Già Tư Lộ - Hebe Quince đích thực là một công chúa của một vương quốc. Bảo sao Chu Tử Đằng này khí chất quý tộc vẫn không so bằng Giả Tư Lộ khí chất vương giả kia.

Lần đầu được gặp mặt con gái của Giả Minh Hàm - một trong Bát đại Giáo chủ giới Hắc đạo - Giả Tư Lộ, Chu Tử Đằng thú thật mà nói cũng có chút căng thẳng. Bây giờ cô đã là người yêu chính thức của Bạch Dĩ Hiên, tạo được mối quan hệ tốt thì đỡ bớt gánh nặng cho anh, còn không thì cô nên cẩn trọng từ lời ăn tiếng nói, cô muốn làm sao để không làm phiền hà đến anh.

Chu Tử Đằng bước tới, lịch sự gọi phục vụ một cốc Latte rồi tao nhã ngồi vào bàn.

https://thuviensach.vn

Giả Tư Lộ đang thưởng thức ly coffee Americano đậm đà, nghe tiếng Chu Tử Đằng mới ngồi vào bàn mới ngẩng mặt lên nhìn. Cô thường không hay để ý lắm về tình nhân của các vị thiếu chủ, chẳng hạn nổi tiếng như Chu Khuynh Cơ cô thực không có ấn tượng. Tuy nhiên, cô lại khá tò mò về Chu Tử Đằng, bởi phong thái khác thường và một điều đặc biệt nữa cô ta là nhân tình danh chính ngôn thuận của Bạch lão đại. Ai chẳng biết vì cô ta mà Bạch lão đại Bạch Dĩ Hiên đích thân phái cả Ám đoàn tới phá mỏ vàng của Chương gia để cứu người, cha cô cũng khá bất ngờ dù đã đoán trước được việc này.

Giả Tư Lộ quả thật phải khen rằng, về nhan sắc, tuy Chu Tử Đằng không nghiêng nước nghiêng thành như Chu Khuynh Cơ, nhưng lại phải khiến kẻ khác bị mê đắm. Nhất là đôi mắt nâu rất có thần thái mị hoặc người nhìn vào, tư thái lại vô cùng quí phái, sang trọng, một nét đẹp chim sa cá lặn khiến người khó mà dời tầm mắt. Thân là phụ nữ, cô cũng phải thầm thán như vậy.

-- Giả tiểu thư, thật thắc mắc không hiểu tôi đã làm gì mà lại có vinh hạnh gặp cô như thế này.

-- Esmeé tiểu thư không cần phải khách khí. Tôi tới đây là có lòng chia buồn với cô.

-- Chia buồn với tôi? -- Chu Tử Đằng khó hiểu hỏi.

-- Phải. Vì cô mới tìm được tình yêu chưa bao lâu thì đã phải chịu kiếp nhân tình. -- Giả Tư Lộ ánh mắt chế giễu vênh mặt, Giả Tư Lộ từ khi sinh ra đã được nuông chiều không coi ai ra gì. Với thân phận cao quí của mình, cô khinh thường những phận làm nhân tình, làm tiểu tam, lại sẵn thói kiêu kì, ngạo mạn , càng khiến Giả Tư Lộ trở nên cay nghiệt hơn bao giờ hết.

-- Cô đừng nói vòng vo. -- Chu Tử Đằng làm sao không nhận ra ánh mắt coi thường của cô ta, chỉ nhếch môi cười. Sự điềm tĩnh của cô khiến

https://thuviensach.vn

Giả Tư Lộ có chút ngạc nhiên. Gặp lời ẩn ý này không phải phụ nữ thường có chút bứt rứt, hoài nghi mà dồn hỏi hay sao? Những cô gái trẻ người đều rất dễ bị kích động, không phải thế à?

-- Là, báo cho cô một tin xấu. Từ nay cái ghế "Bạch phu nhân" không còn dành cho cô nữa. Bởi vì Chu Khuynh Cơ, ĐANG MANG THAI CON CỦA BẠCH DĨ HIÊN. -- Giả Tư Lộ đắc ý nhoẻn miệng cười -- Thảo nào người ta nói: "Muốn biết bạn là ai, hãy xem bạn của bạn." Cô cùng Mạc Lưu Ly, quả chẳng hơn kém nhau là bao.

Từng lời từng chữ của Giả Tư Lộ giáng thẳng vào Chu Tử Đằng, tai cô như ù đi, tâm trí cô có chút rối loạn không thông suốt nổi. Chu Khuynh Cơ... đang mang cốt nhục của Bạch Dĩ Hiên. Chu Tử Đằng cái gì cũng không hiểu, thoạt đầu cô còn cho rằng Giả Tư Lộ đặt điều nhưng xét lại Giả Tư Lộ kiêu căng như thế ghét nhất là nói điều xằng bậy, chuyện như vậy lại càng không thể nói điêu. Cô không thể tiếp nhận nổi, Giả Tư Lộ thấy cô không có cảm hứng liền cười khẩy:

-- A... Bởi vậy mới nói, Mạc Lưu Ly cũng chỉ quen được mỗi cô làm bạn mà thôi!

-- Cô hẹn tôi ra đây chỉ nói như vậy thôi sao? -- Chu Tử Đằng điềm đạm lấy ví ra tính tiền, giọng cô có chút run run khó nhận ra.

-- Gì cơ? -- Giả Tư Lộ thực quá kinh ngạc trước phản ứng của cô.

-- Chỉ nói đôi ba câu liền chia rẽ tình cảm giữa tôi và anh ấy. Cô nghĩ tôi sẽ dễ bị lung lay ư? -- Chu Tử Đằng quay mặt đi gọi phục vụ tính tiền, cô không thể ở đây thêm được nữa. -- Tôi tin tưởng Bạch Dĩ Hiên, anh ấy tất nhiên có lí do riêng.

-- Cô nói dối! Cô là đang che mắt thiên hạ mà thôi! -- Giả Tư Lộ chưa từng nghĩ đến tình huống này.

https://thuviensach.vn

-- Thực ra cái ghế "Bạch phu nhân" hay "Lãnh phu nhân" đều là cái danh mà thôi. -- Chu Tử Đằng nhận hóa đơn, liền đứng dậy rời đi. -- Hay nói cách khác, cô cũng chẳng hạnh phúc gì với hai từ "vợ chính" sắp có được. Dù sống chung với nhau thì sao, quan hệ hai người cũng mỏng manh như cái tờ giấy hôn ước mà thôi. Chính vì điều đó, mà cô bất mãn với những người phụ nữ không danh chính ngôn thuận mà có được tình yêu đích thực phải không? Thế nên cô thích thấy vẻ mặt thống khổ của họ chứ gì.

-- Sao cô... -- Bị nói trúng tim đen, Giả Tư Lộ có chút sững sờ, sao có thể!?

-- Còn nữa, thay vì ở đây tán gẫu với tôi, sao Giả tiểu thư không về tình tứ cùng chồng sắp cưới đi? Lãnh thiếu thật là, lại để vì hôn thê của mình bơ vơ như vậy. -- Chu Tử Đằng nở một nụ cười, trước khi đi ra cửa còn nhàn nhã thốt một câu -- Còn nữa, những chuyện vặt vãnh như vậy thực khiến tôi có chút ngạc nhiên. Bây giờ tôi phải về, Bạch Dĩ Hiên nợ tôi một lời giải thích. Thật cảm ơn Giả tiểu thư đã cho tôi biết.

Nói đoạn Chu Tử Đằng xoay bước trở ra, để lại Giả Tư Lộ có chút gì đó không cam lòng cúi gầm mặt xuống. Chu Tử Đằng vừa bước khỏi quán tức thì liền không còn bộ dáng điềm nhiên khi nãy. Cô chạy ra xe, không thể bình tĩnh lục tung giỏ xách tìm điện thoại. Tâm trí cô bây giờ rất hoảng loạn, tức tối và thất vọng tột độ, cô nhất định phải gọi anh hỏi cho ra lẽ. Loay hoay một hồi vẫn không thể tập trung được, cô hít sâu một hơi, liền ngồi lên xe lái thẳng về Bạch gia.

Tốc độ của Chu Tử Đằng khá nhanh, cô luôn nhủ mình phải hạ hỏa lại nhưng dường như lí trí không nghe theo cô, cô còn suýt bị người ta trêu cười là "tiểu tam", có chút ghen tuông không chấp nhận được, tình yêu hình như đối với cô đều gập ghềnh, cô thầm rủa:

-- Chết tiệt! Bạch Dĩ Hiên! Anh làm cái quái gì vậy chứ!!!

https://thuviensach.vn

Lúc về Bạch gia trời cũng đã sẫm tối, Chu Tử Đằng cố nén tức giận cùng đau lòng bước chân vào Bạch gia. Dinh thự vẫn sáng trưng ánh đèn, bàn ăn vẫn được bày biện như mọi hôm, chỉ có điều:

-- Chào em, em gái yêu quí.

Chu Tử Đằng có chút thừng thờ khi nhìn thấy Chu Khuynh Cơ một bộ dáng nhàn nhã đang dùng bữa. Chu Tử Đằng đầu óc oang oang, không thể nghĩ ngợi được điều gì, càng không dám đối diện sự thật rằng Chu Khuynh Cơ đang đường đường chính chính như bà chủ ngự tại Bạch gia. Chu Khuynh Cơ thấy nét mặt sững sờ của Chu Tử Đằng, liền vỗ vỗ bụng mình, hiền hậu cười nói:

-- Chị hiện mang thai. Chế độ ăn uống rất hà khắc, có thể sẽ không hợp khẩu vị với em. Em có ngại dùng bữa không?

-- Không cần. -- Tay Chu Tử Đằng lúc này đã siết chặt thành đấm, tuy nhiên cô không thể trưng bộ dáng tan vỡ như ý muốn của cô ta. Nói đoạn, Chu Tử Đằng thực không muốn nán lại đây liền xoay người đi ra, đột nhiên va vào lồng ngực vạm vỡ của ai đó.

Nhận ra mùi hương này, bực tức trong cô bỗng trào dâng, cô cau có tính đẩy Bạch Dĩ Hiên ra thì đã bị anh bế bổng lên. Chu Tử Đằng còn tức giận muốn giãy ra nhưng đã bị anh ôm lại, cô không muốn nhìn mặt anh liền quay mặt úp vào lồng ngực của anh. Biết được cô đang giận, anh cũng chỉ dịu dàng siết chặt cô vào lòng rồi đi thẳng lên phòng. Chu Khuynh Cơ lúc này nghiến răng kèn kẹt, không ai đoái hoài tới ả, Bạch Dĩ Hiên như thể còn chẳng để tâm đến sự tồn tại của ả, còn nhu tình đến thế với con điếm kia. Ả như người vô hình bị họ làm lơ khiến ả thực rất muốn lóc thịt Chu Tử Đằng.

Bạch Dĩ Hiên đẩy cửa đưa cô vào phòng, anh nhẹ nhàng thả cô xuống giường, Chu Tử Đằng lập tức đẩy anh ra, không cho anh chạm vào mình

https://thuviensach.vn

thêm xíu nào nữa.

-- Tử Đằng.

-- Đừng gọi tên tôi. -- Cô giận dỗi quay mặt đi, cô không thể chấp nhận chiếc này.

Bạch Dĩ Hiên thấy cô như vậy cũng không dám chọc tức cô nữa, anh bấm điều khiển cho khóa chốt cửa, bật hệ thống cách âm rồi chống hai tay xuống giường, đưa mặt lại gần cô.

-- Anh cút ra! Đừng chạm vào tôi!

Nhưng Bạch Dĩ Hiên vẫn mảy may không để ý lời cô, anh lấy tay xoay mặt cô lại, đặt lên môi cô một nụ hôn. Nỗi tức tối trong lòng Chu Tử Đằng còn chưa nguôi, cô liền giãy giụa, đẩy anh ra, hét lớn:

-- Đã bảo là cút ra! Đi mà chăm sóc vợ anh!

Như lần trước, Bạch Dĩ Hiên vẫn mặt dày không đá động tới lời cô, anh cạy răng cô ra, đưa lưỡi vào trong. Chu Tử Đằng tay đấm vào ngực anh thật mạnh nhưng anh chẳng hề kháng lại, anh say đắm trong hương vị ngọt ngào của cô. Chu Tử Đằng quẫy người qua, cố đẩy anh ra:

-- Nói lại lần cuối, đừng chạm vào tôi!

Anh chặn miệng cô lại, liếm mút hai cánh môi mọng. Một tay anh nâng ót cô lên, lấy gối đỡ vào. Một tay anh nắm cằm cô, khiến cô phải tiếp nhận nụ hôn của mình. Bạch Dĩ Hiên luồn lưỡi vào, tham lam vơ vét từng ngóc ngách trong khoang miệng của cô, điên cuồng quấn lấy lưỡi cô, ngậm mút thật mạnh. Chu Tử Đằng cũng thôi không phản kháng nữa, môi lưỡi hai người nồng ái giao nhau, cả căn phòng vang lên tiếng động mờ ám.

https://thuviensach.vn

Lát sau, Chu Tử Đằng thôi kháng cự liền gác tay lên che đi đôi mắt đã thấm đẫm nước mắt. Cô nức nở không kìm được hờn trách lên tiếng:

-- Những gì họ nói là thật đúng không?

Tiếng Chu Tử Đằng nghẹn ngào nấc lên làm Bạch Dĩ Hiên tâm can cũng chẳng mấy thư thả. Anh nhẹ nhàng lấy tay cô xuống, nhìn gương mắt lệ đã ướt nhòe. Đôi mắt cô đọng nước, chất chứa những hờn trách cùng đau buồn nhìn anh, nó đang xé anh ra thành từng mảnh:

-- Có đúng như vậy không...? Anh nói đi...em chỉ tin lời anh...

Nói đoạn, nước mắt vẫn không ngăn được mà rơi lã chã, tay Bạch Dĩ Hiên đan chặt tay cô, anh khẽ lấy tay kia quệt đi giọt nước mắt lăn dài trên má cô, thật đau lòng cúi xuống hôn lên trán cô:

-- Không phải vậy đâu... Tử Đằng... không như em nghĩ đâu... -- Sở dĩ lúc nãy anh không giải thích cho cô ngay vì cô mất bình tĩnh sẽ không nghe anh nói, anh không muốn xảy ra cãi vả, anh không muốn mất cô...

-- Thật không...?

-- Thật. -- Nói rồi Bạch Dĩ Hiên dời nụ hôn xuống mí mắt ươn ướt lệ của cô, thật ôn nhu nói -- Dù có chuyện gì xảy ra... Anh muốn em tin tưởng ở anh. Được không.

Lúc nói ra lời này, ánh mắt Bạch Dĩ Hiên chất chứa những chân thành khó tả, đôi tay hai người gắt gao lồng vào nhau, Chu Tử Đằng thực rất ghét anh mới phải, nhưng cũng chỉ giận dỗi quay mặt đi:

-- Được.

Bạch Dĩ Hiên nghe cô nói vậy thì trong lòng thật thấy ấm áp, anh mỉm cười hôn nhẹ lên cái cổ trắng ngần của cô. Bạch Dĩ Hiên cũng thật biết thời

https://thuviensach.vn

cơ, anh chuyển xuống hõm vai cô khẽ cắn, để lại trên đó một dấu hôn. Một tay không an phận chạy dọc theo bắp đùi thon mịn vuốt lên, tay kia vẫn nắm chặt tay cô không buông. Chợt Chu Tử Đằng lấy tay đánh lên bàn tay hư hỏng kia, cô với lấy mền trùm người lại, không muốn thấy mặt anh:

-- Còn đang giận!

Bạch Dĩ Hiên cũng biết mình làm sai, đành thở dài an phận nằm xuống bên cạnh cô, cả đêm ôm lấy cục bông này nằm ngủ. Trước khi cô chìm vào giấc ngủ còn nghe tiếng anh khe khẽ nói:

-- Wisteria, Je t'aime.

Đêm đó, là đêm yên bình...

... trước khi giông tố thực sự bắt đầu.

https://thuviensach.vn

TỬ ĐẰNG KHÔNG NỞ LẦN HAI - KHÔNG CÒN LÀ NỮ PHỤ

Ka La Ra

dtv-ebook.com

Chương 51: Tử Đằng_ Chỉ Một Chút Nữa Thôi

CHAP 51:

Trời buổi đêm lộng gió. Tiếng gió rít gào đùng đùng đập cửa khiến Chu Tử Đằng thức giấc nửa đêm. Cô không biết nữa, dạo gần đây cô trở nên nhạy cảm hơn bao giờ hết, cô cũng rất hay gắt gỏng. Ngày hôm qua ở công ty Dahlia bị cô nổi nóng khiển trách dọa cho sợ mất mật, cô cũng thấy căng thẳng quá chừng. Nếu như không phải cô kiềm chế tốt thì chắc chiều nay đã buông lời khó nghe với Giả Tư Lộ rồi, lại gặp trúng chuyện động trời này nữa. Dù cô nói cô sẽ tin anh, nhưng thâm tâm lại có chút gì đó vướng bận cùng lo lắng, chắc cô đã nghĩ quá nhiều rồi.

Bạch Dĩ Hiên vẫn ôm trọn cô vào lòng, trằn trọc mãi không ngủ được, cô đành nhẹ nhàng gạt tay anh ra khỏi người, chậm rãi rời giường đi ra ban công hóng gió. Tiết trời thu mà lạnh cóng như cắt da cắt thịt vậy, còn buốt giá hơn cả mùa đông ở xứ sở cô. Đôi vai gầy thoáng chút run lên vì lạnh, chợt có một chiếc áo lông ấm áp quàng vào người cô.

Bạch Dĩ Hiên từ đằng sau luồn tay ôm cô lại, anh vùi đầu vào cổ cô, siết chặt cái ôm, muốn cảm nhận được thân nhiệt của cô hơn nữa:

-- Sao lại ra đây? -- Bạch Dĩ Hiên cảm thấy thần sắc cô có chút bơ phờ, tim gan liền thắt lại, tự trách mình gần đây đã không chăm sóc tốt cho cô.

https://thuviensach.vn

-- Thao thức mãi không ngủ được... -- Cô tính nói với anh rằng dạo gần đây trong người cô có chút không khỏe nhưng rồi lại thôi. Cô không muốn chút chuyện cỏn con này phiền hà đến anh.

-- Vì chuyện anh đã làm sao?

-- Một chút... Chỉ một chút thôi.

Chu Tử Đằng giọng nói có phần buồn bã, Bạch Dĩ Hiên thực thấy nhói lòng. Anh xoay người cô lại, bế thốc cô lên, Chu Tử Đằng cũng không còn ngại ngùng nữa, cô vòng tay qua cổ anh, anh đầy nhu tình khẽ cúi xuống hôn lên trán cô:

-- Trời trở gió rồi. Vào thôi.

Vào phòng, anh đặt cô xuống ghế rồi đóng cửa lại. Anh tới bàn rót cho cô một cốc nước ấm:

-- Anh chưa bao giờ chạm qua Chu Khuynh Cơ. -- Đưa li nước cho cô, anh chân thành nói. -- Có rất nhiều chuyện đã xảy ra, em đối với anh không phải là người phụ nữ đầu tiên. Điều đó anh không phủ nhận. Nhưng anh chưa hề có lấy một lần ân ái với Chu Khuynh Cơ. Vì một số việc, cô ta phải ở đây.

Nhận li nước từ tay Bạch Dĩ Hiên, quả thực khi nghe tin này cô có chút kinh ngạc. Nếu nói như vậy, đứa bé trong bụng của Chu Khuynh Cơ không phải là con của anh? Vậy ra tất cả mọi chuyện đều nằm trong kế hoạch của anh sao? Mọi âu lo tan đi bớt một nửa, cô còn mãi rối bời về sự hiện diện của Chu Khuynh Cơ ở đây nhưng thiết nghĩ, nếu cô đã chọn tin tưởng anh, cô sẽ không quản giáo tra hỏi. Trong lòng quả thực có chút vui sướng, một hơi uống cạn li nước, cô kéo dài một tiếng:

-- À...

https://thuviensach.vn

-- Tiếng "à" đó là sao hả? -- Bạch Dĩ Hiên thực còn sợ cô sẽ nổi đóa, không chịu chấp nhận chuyện này, không nghĩ cô mới chỉ là cô bé con mà có thể điềm tĩnh thông suốt mọi chuyện như vậy. Anh nên buồn hay nên vui đây?

-- Nói như anh, em là người phụ nữ thứ mấy? -- Chu Tử Đằng dựa trán vào trán anh, một bộ dáng bất mãn, hỏi.

-- Cuối cùng. -- Bạch Dĩ Hiên nở một nụ cười, anh ôm chặt cô lại, hôn say đắm. Trong màn đêm, một đôi nam nữ chân tình quấn quýt trao cho nhau những nụ hôn nồng cháy, người con trai cứ đan chặt tay người con gái như vậy, như thể anh sợ một ngày nào đó, nếu không nắm tay cô thật chặt, anh sẽ tuột mất cô.

Chu Khuynh Cơ ở phòng kế bên dù đã thỏa mãn cũng chẳng khấm khá gì hơn. Bạch gia lộng lẫy, trang hoàng là thế nhưng lại như chốn ngục tù, cô đi đâu cũng thấy người canh gác ở các nẻo cửa, một ngày chỉ được ra khỏi Bạch gia hai lần coi như là cho chút tự do. Người làm thì như người máy, chỉ chuyên tâm phục vụ, một lời cũng không hé răng. Thực khiến cô tức chết mà! Nếu không vì thân phận cùng điều tiếng ở đây, cô thực muốn lên mặt dạy dỗ họ mấy cái. Chu Khuynh Cơ hiện lúc này đang ở phòng ngủ riêng, cô biết mọi nhất cử nhất động của cô đều bị theo dõi.

Chu Khuynh Cơ vờ như thay đồ vào tắm, đóng cửa che rèm, ả từ trong búi tóc lấy ra một chiếc điện thoại cực nhỏ, chỉ lớn hơn cái hộp diêm một tẹo. Cái này là thiết bị ả tự chế, lách được sóng âm, không gây nhiễu sóng, cấu tạo nhỏ gọn hết sức tinh vi. Tuy phải rất vất vả tìm thiết bị tỉ mỉ chế tạo ra nhưng lại chỉ dùng được có một lần, lại chỉ gọi được một cuộc gọi ba phút. Sau ba phút sẽ tự hủy các vi mạch thành mảnh vụn, phi tang chứng cớ một cách hoàn hảo. Không mất thì giờ, ả liền bấm số gọi ngay cho Chu Quân Dạ. Rất nhanh như thể hai người họ đã hẹn trước gọi vào giờ này, Chu Quân Dạ liền bắt máy:

https://thuviensach.vn

-- Mọi chuyện như thế nào?

-- Vẫn ổn. Chị đã vào được Bạch gia, sẽ cố làm phân tâm Chu Tử Đằng hết sức có thể. Còn nữa, chuyện kia sao rồi?

-- Đã đột nhập vào được hệ thống. Kế hoạch lần trước Chu Tử Đằng đến thăm bệnh viện, đã trúng kế để lại dấu vân tay trên thành giường của Chu Cảnh Điềm.

-- Được rồi. Dứt điểm đi. Mai mẹ tới gặp, chị sẽ chuyển lời nói lại cho em những gì cần thiết.

-- Đừng để công sức đổ sông đổ biển.

-- Biết rồi.

Cuộc gọi vừa vặn ba phút, chiếc điện thoại liền vang lên tiếng nổ tí tách. Chu Khuynh Cơ ném chiếc điện thoại vào bồn cầu, chiếc điện thoại hủy thành những mảnh nhỏ li ti bị cô ta giật nước cuốn trôi đi mất. Chu Khuynh Cơ cười thầm đắc ý. Chu Tử Đằng, mày tưởng mày khôn hơn tao ư? Lần trước mày tới bệnh viện thăm cha đã mắc bẫy lúc nào không hay, Từ Lục Giai cùng Chu Tử Đằng cứ tưởng mẹ con ả sẽ bày trò hãm hại họ việc gì đó mà không ngờ rằng, cái mẹ con ả cần chính là dấu vân tay mà Chu Tử Đằng đã vô ý để lại khi vịn lên thành giường của Chu Cảnh Điềm. 'Dương đông kích tây', Từ Lục Giai quả tinh ý khi nhận ra lọ cây lá xanh mơn mở kia có tiêm hóa chất, nhưng không phải chất làm hại Chu Cảnh Điềm mà là chất bảo quản dấu vân tay, độ in cực cao. Chu Khuynh Cơ nghĩ đến đây, khuôn mặt vặn vẹo trở nên tàn độc, Chu Tử Đằng, mày cứ chờ xem, tao sẽ tặng cho mày bất ngờ nào.

Sáng hôm sau, Bạch Dĩ Hiên cùng Chu Tử Đằng như bỏ qua sự tồn tại của Chu Khuynh Cơ, anh đưa cô đi làm rồi sau đó quay về trại tập luyện Ám đoàn. Vì biết cô sẽ khó chịu khi hằng ngày phải chung đụng Chu Khuynh Cơ, anh đã chuyển đồ đạc của cô qua biệt thự riêng của anh, nơi

https://thuviensach.vn

mà trước giờ anh chưa cho phép một người phụ nữ nào bước vào. Thật rất muốn công khai quan hệ của anh với cô!

Chu Tử Đằng tới chỗ làm việc, cô xem lại bộ sưu tập thời trang sẽ tung ra thị trường ngày mai mà cô vô cùng tâm đắc. Chủ đề lần này là "Nhớ mùa thu không bằng nhớ em", cảm hứng lấy từ những cặp đôi vì sự nghiệp du học mà phải yêu xa, chủ đề này trước đây chưa ai khai thác, cô hi vọng sản phẩm mới này sẽ làm khách hàng vừa ý. Chu Tử Đằng tập trung làm việc liên tục đến giữa trưa mới nghỉ. Cô lưỡng lự một hồi, cuối cùng cũng quyết định quay số gọi Từ Lục Giai:

-- Từ Lục Giai xin nghe.

-- Từ Lục Giai, là tôi đây. Tôi có phiền anh không?

-- Ồ không đâu, cô có chuyện gì cứ nói đi. -- Từ Lục Giai thấy Chu Tử Đằng gọi cho mình, lòng có chút vui vẻ.

-- Tôi... Cho tôi xin lỗi. Tôi nghĩ đã đến lúc chúng ta hạ màn vai diễn "người yêu" rồi. -- Chu Tử Đằng giờ đây đã xác định tình cảm với Bạch Dĩ Hiên, cô cũng không nên dây dưa với ai dù có là giả đi chăng nữa. Cô biết anh có để tâm chuyện này.

Từ đầu dây bên kia truyền đến hồi dài im lặng của Từ Lục Giai. Phải một lát sau, anh mới chậm rãi cất lời:

-- Cô đã suy nghĩ kĩ chưa? Điều đó đồng nghĩa tôi và cô sẽ ít lui tới hơn đấy...

-- Tôi đã suy nghĩ kĩ rồi. Tôi muốn dành danh hiệu "người yêu" này cho anh ấy.

-- Là Bạch lão đại của băng Mafia La Nostre phải không.

https://thuviensach.vn

-- Phải.

Chu Tử Đằng không ngần ngại thừa nhận, đối với họ anh là một vị Lão đại nguy hiểm nhưng đối với cô anh là một người đàn ông chân tình. Từ Lục Giai khẽ thở dài một tiếng, trong giọng anh có chút lạ thường:

-- Tôi hiểu rồi. Cô hãy tự bảo vệ, chăm sóc lấy bản thân. Có việc gì cứ điện thoại cho tôi.

-- Tôi biết rồi, cảm ơn anh.

-- Ừm. Còn nữa, cô nên đi khám bác sĩ đi, dạo gần đây cô có vẻ mệt mỏi.

-- Ờ... Anh biết sao?

-- Mấy ngày nay tôi có qua chỗ Bạch Sở Viên để nghiên cứu liên kết của hai chúng ta nên nghe ngóng được chút thông tin về cô. Hai thằng nhóc Andrew và Andreis hình như tiếp thu được cảm hứng khoa học của hắn mà tìm tòi học hỏi, biểu hiện vô cùng lợi hại, chuyên tâm đến nỗi quên trời quên đất. Vài lần ghé qua có thấy ảnh của cô mà Bạch Sở Viên chụp lại cho hai đứa nhóc đó coi. À báo luôn, quá trình nghiên cứu rất thuận lợi, đã có kết quả rồi!

-- Thật sao!? -- Chu Tử Đằng mừng rỡ reo lên.

-- Cô vui quá nhỉ! Bạch Sở Viên đang trong giai đoạn chế tạo thuốc, không đến ba ngày sẽ có.

-- Trời ạ, vậy mà giờ tôi mới biết. Hai người giấu giấu giếm giếm làm gì thế! Thật không thể tin được luôn! -- Hai người không còn liên kết, vậy cuộc sống sinh hoạt sẽ tiện hơn. Thế mà Bạch Dĩ Hiên chẳng thèm nói lại với cô một tiếng.

https://thuviensach.vn

-- Tính làm cô bất ngờ thôi. Nếu không có chuyện gì, tạm biệt...

-- Vậy chào anh.

Gác máy, trong lòng Chu Tử Đằng cảm thấy nhẹ nhõm hẳn, giờ chỉ cần dựa vào hiệu ứng truyền thông đồn thổi cô đã "đường ai nấy đi" với Từ Lục Giai là được rồi. Hết giờ nghỉ trưa, Chu Tử Đằng làm việc liên hồi đến xế chiều. Cảm thấy hơi mệt, cô liền tan làm sớm rồi ghé qua bệnh viện của Lương Kỷ Khiên khám.

Tất nhiên, ai ai cũng biết Chu Tử Đằng là "khách VIP" của bệnh viện này cho nên cô không phải đợi lâu mà đã được ưu tiên vào khám luôn. Bước vào phòng khám, có một vị bác sĩ tuổi quá trung niên nhận ra cô liền niềm nở tiếp đón:

-- Giời ơi tiểu thư, cứ cách dăm ba tuần lại gặp cô, cô trở thành "khách quen" với bệnh viện này luôn rồi. Dù gì thì hân hạnh được gặp lại.

-- Chào bác. Thực ra thì cháu cũng đâu có muốn ạ, chỉ trách cháu hay xảy ra chuyện mà thôi.

-- Ôi được rồi. Nào nói đi, triệu chứng của tiểu thư là gì?

-- À, cháu hay mất ngủ. Lại cảm thấy mệt mỏi trong người, lưng có chút nhức. Cháu ăn nhiều hơn, thi thoảng sẽ nôn mửa.

-- Ừm... Cháu có hay đi tiểu tiện nhiều không?

-- Dạ... có ạ.

-- Có phải cảm thấy rất dễ mất khống chế?

-- Vâng, đúng vậy ạ.

-- Cháu có nghĩ đến khả năng mình đã mang thai không?

https://thuviensach.vn

-- Ơ... chuyện này... -- Chu Tử Đằng quả thực lúc đầu cũng cảm thấy như vậy, nhưng vì quá bận bịu mà cô quên khuấy mất việc kiểm tra thử, nhắc mới nhớ cô đã chậm kinh một tháng.

-- Lần cuối cháu quan hệ cách đây là mấy tháng.

-- Ưm...Khoảng hai tháng trước. Thoạt đầu cháu cũng nghĩ là cháu đã mang thai, nhưng rồi cháu nhớ lại, cháu sau khi quan hệ thì hai ngày sau đã uống thuốc tránh thai. Vì vậy cháu không nghĩ là cháu đang mang thai.

Chu Tử Đằng rõ ràng trước kia đã uống thuốc tránh thai, không thể nào có chuyện cô thụ thai chứ! Vị bác sĩ nghe cô nói vậy, cũng gật đầu bảo:

-- Để chắc chắn, bây giờ ta sẽ lấy mẫu xét nghiệm nước tiểu của cháu. Cháu cứ ngồi đây chờ, ta sẽ nói kết quả sau.

-- Được ạ.

Sau khi Chu Tử Đằng đưa mẫu nước tiểu cho bác sĩ xét nghiệm, cô hồi hộp ngồi ở ngoài chờ kết quả. Thú thật, cô vẫn hi vọng rằng cô đang mang thai con anh, hi vọng phép màu sẽ xảy ra. Bỗng nhiên cánh cửa mở ra, có tiếng gọi vui vẻ vọng vào:

-- Ngọn gió nào đưa người đẹp đến đây?

-- Ồ! Lương Kỷ Khiên, xin chào! Tôi đến bệnh viện anh khám sức khỏe, nghe nói người quen được giảm 50% phải không? -- Thấy Lương Kỷ Khiên, Chu Tử Đằng liền cười khẩy, nói.

-- Hiếm khi có được diễm phúc thế này, miễn phí luôn có sá gì! Cô đã khám chưa?

-- À rồi. Đang xét nghiệm. Lát sẽ có kết quả.

-- Ồ vậy sao, cô cứ ngồi đợi đi, tôi vào gặp ông ấy đưa bệnh án đây.

https://thuviensach.vn

-- Ừ anh vào đi.

Chu Tử Đằng cũng không để ý lắm, rảnh rỗi không biết làm gì liền cắm earphone vào nghe nhạc. Sau khi vào phòng bệnh, bộ mặt vui tươi lúc nãy của Lương Kỷ Khiên không còn nữa.

-- Kết quả thế nào?

-- Thưa ngài, cô gái ngoài kia đã mang thai được sáu tuần tuổi.

-- Ông chắc chắn không? -- Trong căn phòng này có thiết bị nghe lén, kể từ khi Chu Tử Đằng bước vào, mọi nhất cử nhất động của cô Lương Kỷ Khiên chẳng bỏ sót một cái nào.

-- Cô ta trước kia đã từng mang thai một lần rồi không may bị sẩy. Tử cung không có vấn đề gì nhưng ít nhiều đã làm ảnh hưởng đến nội tiết. Sau lần quan hệ cuối có uống thuốc tránh thai, nhưng do vấn đề nội tiết mà thuốc tránh thai không hiệu nghiệm. Có lẽ cô ta cũng không biết.

Lương Kỷ Khiên nhìn chằm chằm bản báo cáo xét nghiệm ghi rõ rành rành Chu Tử Đằng đã mang thai mà ánh mắt hằn lên những toan tính. Lát sau, anh lấy bật lửa đốt nó đi rồi đưa tập bệnh án mới soạn trong tau cho vị bác sĩ.

-- Chưa có chuyện gì xảy ra.

-- Nếu lỡ phát hiện... -- Cầm tập bệnh án giả mạo trong tay, vị bác sĩ kia có chút lo sợ khi nhớ đến người đàn ông đáng sợ Bạch Dĩ Hiên.

-- Sẽ không sao. Lúc đó tôi sẽ cho bố trí, cứ coi như là nhầm lẫn. Chuyện còn lại sẽ tự khắc có cách.

-- Vâng tôi biết rồi.

https://thuviensach.vn

Nói rồi Lương Kỷ Khiên lườm đôi mắt lạnh lẽo bước đi, khi ra ngoài liền khoác lên ngay bộ mặt thân thiện:

-- Người đẹp, tôi có việc đi trước! Đã có kết quả rồi kìa, mau vào xem!

-- A! Được thôi! Tạm biệt!

Nghe có kết quả, Chu Tử Đằng lòng có chút hưng phấn bước vào, tim cô đập nhanh hơn bao giờ hết, khẽ xoa xoa vùng bụng, biết đâu được ở đây có một sinh linh nhỏ thì sao! Chắc anh vui lắm!

-- Sao rồi bác sĩ?

-- Có kết quả rồi. Mẫu xét nghiệm bình thường không có gì. Do lao lực căng thẳng quá độ, dạo gần đây lại hay gặp chuyện phiền não nên ảnh hưởng tới hệ thần kinh. Chuyện chậm kinh cũng liên quan đến vấn đề tinh thần, cháu xem bệnh án đi, nếu không chăm sóc bản thân sẽ lâm vào tình trạng thiếu máu đấy.

-- Nói vậy... cháu không có mang thai?

-- Ừm... chỉ là suy nhược cơ thể thôi...

Chu Tử Đằng cảm thấy có chút thất vọng, cô liền tự mắng mình hi vọng hão huyền, chẳng phảo cô đã uống thuốc tránh thai rồi sao? Bác sĩ của bệnh viện uy tín số một này cũng đã nói vậy, bệnh án cũng đã kê rõ ràng cô là suy nhược cơ thể, cần tập trung thoải mái tinh thần. Dẫu vậy, cô có chút buồn lòng khó nói:

-- Vậy, cảm ơn bác sĩ. Cháu về đây.

-- Ừ. Nhớ chăm sóc bản thân mình hơn.

-- Vâng... Tạm biệt ạ...

https://thuviensach.vn

Chu Tử Đằng dìu bước chân ra về, lúc nãy cô đã mong chờ biết bao nhiêu. Aizzz, sự thật là vậy rồi, cô cũng bỏ qua mà lo ăn uống tu bổ mình lại thôi. Nhắc mới nhớ, sinh nhật của Bạch Dĩ Hiên là 16/10, giờ mới là giữa tháng bảy, hay là cô tháng này "làm" một chút rồi tới sinh nhật anh tặng anh tin vui nhỉ?

Nghĩ đến đó, Chu Tử Đằng bất giác đỏ mặt, trời ạ, cô suy nghĩ chuyện xấu xa gì như thế này! Hiện tại bây giờ anh đang rất bận bịu, có con lúc này... có lẽ không nên...

Lá thu rơi xào xạc rải kín mặt đường, Chu Tử Đằng vô thức lấy chân đá mấy cái lá bay tán loạn. Cảm giác được làm mẹ... sẽ như thế nào nhỉ? Chắc là... kì diệu lắm!

Khi thấy Chu Tử Đằng lúc này đã lái xe rẽ hướng về biệt thự riêng của Bạch Dĩ Hiên mà cô mới dọn qua sáng nay, Lương Kỷ Khiên ánh mắt giấu chút thâm hiểm nhìn Chu Tử Đằng khuất dạng, anh cầm điện thoại lên:

-- Có chuyện gì? -- Bạch Dĩ Hiên lạnh lùng hỏi.

-- Tối nay tôi không thể qua tập huấn cho Ám đoàn ở dưới chân núi như đã định ở lịch trình, cậu đi thay tôi có được không?

-- Không phải tác phong của tôi. -- Bạch Dĩ Hiên hằn giọng, hiện tại mỗi đêm bên cạnh Chu Tử Đằng anh đều thấy rất trân quý. Anh còn phải về kiểm tra xem ngày hôm nay Chu Khuynh Cơ đã làm gì nữa.

-- Tôi nào muốn vậy. Nhưng tôi tắc trách quá rồi! Nể tình anh em, giúp tôi lần này đi!

-- Nể tình anh em. -- Bạch Dĩ Hiên cũng thật cảm thấy mệt mỏi day day huyệt thái dương.

https://thuviensach.vn

-- Okay, cảm ơn em họ. Ở đó ngoài vùng phủ sóng, tối tôi sẽ nói lại với Chu Tử Đằng. Còn về Chu Khuynh Cơ, cứ để tôi lo.

-- Chuyện này không có lần sau.

Nói rồi Bạch Dĩ Hiên dứt khoát cúp máy. Vân vê chiếc điện thoại trong tay, ánh mắt Lương Kỷ Khiên có chút mưu mô, anh lại gọi ngay cho thủ hạ:

-- Đêm nay, cho các anh em canh gác thả lỏng một chút. Không cần phải canh chừng Chu Khuynh Cơ quá chặt.

-- Đã rõ.

Tối hôm đó tại Dinh thự Bạch gia, Chu Khuynh Cơ buồn chán không biết làm gì đành ngồi đảm đang thêu áo sơ sinh cho con. Bỗng có tiếng thủ hạ vọng vào:

-- Chu phu nhân muốn gặp, có cho vào hay không ạ?

Mẹ? Chẳng phải cô hẹn ra ngoài gặp sao? Sao bà có thể được vào đây? Bình thường Bạch gia quản đốc cô rất chặt chẽ mà, hầu như cấm cho người khác vào Bạch gia tiếp xúc với cô.

-- Cho mẹ tôi vào.

Người thủ hạ "Vâng" một tiếng rồi quay đi mở cửa. Không lâu sau Chu Khuynh Cơ thấy bóng Quách Mộng Thu hùng hổ xông cửa đi vào.

-- Mẹ à, mẹ làm gì mà...

Tuy nhiên lời nói chưa thốt ra hết, Chu Khuynh Cơ đã bị Quách Mộng Thu cho một cái tát trời giáng đến năm dấu tay hằn in vào mặt. Quách Mộng Thu nghiến răng hét toáng lên:

https://thuviensach.vn

-- Đồ vô dụng! Mày quả là phế thải!

-- Mẹ à! Mẹ nói linh tinh gì vậy! Con đang mang thai, mẹ dám động vào cốt nhục của Bạch gia sao? -- Chu Khuynh Cơ thực không hiểu chuyện gì xảy ra ôm má quát.

-- Trời ơi đồ ngu! Mày tưởng mày câu dẫn được người ta, ai dè bị người ta lợi dụng! Mày quả là phế vật! Bạch thiếu chủ chưa từng chạm qua mày! Là mày bị cậu ta sắp đặt cho ăn nằm với kẻ khác!

Chu Khuynh Cơ nghe mà như đất trời rung chuyển, ả không tin vào tai mình, lắp bắp hỏi:

-- Mẹ! Mẹ vừa nói gì cơ!?

-- Cái thứ tiện chủng trong bụng mày không phải của cậu ta mà là của một tên đàn ông khác! Mày quả là vô dụng! Chẳng phải tao đã dạy mày rồi sao? Phải biết mặt người đàn ông mình quan hệ, không được bất cẩn!

-- Mẹ... mẹ nói... Bạch Dĩ Hiên... anh ấy... anh ấy lừa dối con... anh ấy chưa hề chạm qua con... anh ấy quăng con cho kẻ khác...?

Chu Khuynh Cơ mất hồn lạc phách, giọng run run như không thể tiếp nhận nổi chuyện này. Thảo nào... thảo nào... quan hệ với cô anh luôn tắt đèn... quan hệ với cô anh luôn thắp lư hương gì đó...! Khốn nạn! Anh dám gạt tôi!!!

Cảm thấy đầu óc hỗn loạn, Chu Khuynh Cơ tê tái thét lên, kiêu ngạo của ả, tự cao của ả đã bị anh chà đạp dưới chân. Ả điên cuồng nhào tới cầm cái móc kim đan len giơ lên, Quách Mộng Thu thấy thế hoảng sợ vô cùng, vội chạy tới ngăn:

-- Mày làm cái gì thế hả!?

https://thuviensach.vn

-- Thứ con rác rưởi này, nó đang ở trong bụng con... nó đang ở trong bụng con! Thứ tiện chủng này, con không thể lưu nó lại!!!

-- Mày điên quá rồi! -- Nói đoạn Quách Mộng Thu cho Chu Khuynh Cơ một bạt tai khiến ả ngã rạp xuống đất -- Mày hôm trước hùng hồn đến vậy trước mặt giáo chủ khẳng định mày đang mang giọt máu của Bạch gia. Chưa ai chắc chắn, chưa ai công nhận, mới về chưa được bao lâu mày lại sẩy. Sẽ khiến người ta hoài nghi, đám tôm tép đó đặt điều giá họa mày cũng không sống yên.

-- Nếu con sinh thứ con hoang này ra, con cũng không toàn thây. Họ kiểm tra máu mủ thấy không có huyết thống, con sẽ bị xếp vào tội lừa gạt, nói điều xằng bậy, con cũng không chết thoải mái. -- Chu Khuynh Cơ hận đến nghiến răng nghiến lợi nói.

-- Vậy chứ mày nghĩ sao Bạch Dĩ Hiên để mày lại đây. Chính là danh chính ngôn thuận giết mày! Chu Quân Dạ đang ở đỉnh cao sự nghiệp, đừng làm chuyện ngu ngốc kéo nó xuống.

-- Vậy con phải làm sao giờ?

-- Tùy cơ ứng biến. Tao có cách, khiến mày loại bỏ được tiện chủng này mà không ai hoài nghi. Bất quá, mày hạ mình một xíu trước Chu Tử Đằng...

Quách Mộng Thu nói đoạn đôi mắt ánh lên vẻ độc ác thì thầm vào tai Chu Khuynh Cơ. Chu Khuynh Cơ nghe diệu kế của mẹ mà môi cũng vẽ lên một nụ cười âm độc. Hồi lâu sau đã thấm thía, Chu Khuynh Cơ sực nhớ ra chuyện gì, liền hỏi:

-- Sao mẹ biết được chuyện này?

-- Lần trước dẫn mày vào gặp các vị giáo chủ. Tao bồn chồn không yên đi loanh quanh. Hình như lúc đó là giờ nghỉ, tao ngang qua thư phòng

https://thuviensach.vn

thì chính tai nghe rõ mồn một Bạch thiếu chủ nói vậy.

Nghĩ đến đây, bà cũng thấy lạ. Bà cứ tưởng Lương thiếu chủ đã phát hiện ra mình rồi, vả lại cũng thật may mắn bà biết được bí mật này. Tối hôm nay cũng thật kì hoặc, bà cứ tưởng Bạch gia cho bố trí đông người theo dõi lắm chứ, sao lại chỉ có lẻ tẻ vài tên như thế này. Lẽ nào... Bà cần dò xét kĩ lưỡng hơn mới được.

Chu Khuynh Cơ thì không để ý chuyện này, trong ả giờ đây tràn ngập hận thù và căm ghét, Bạch Dĩ Hiên, nếu anh đã chơi tôi, thì tôi sẽ khiến người anh yêu thương phải thống khổ không hơn không kém.

https://thuviensach.vn

TỬ ĐẰNG KHÔNG NỞ LẦN HAI - KHÔNG CÒN LÀ NỮ PHỤ

Ka La Ra

dtv-ebook.com

Chương 52: Tử Đằng_ Tu Me Manques

CHAP 52:

Chu Tử Đằng trằn trọc trở người, căn phòng lạnh lẽo chỉ có độc nhất một mình cô, thật lạc lõng. Bây giờ cô mới nhận ra, cô đã quen với vòng tay anh ôm cô mỗi tối, quen với hơi thở trầm ấm in hơi anh mỗi đêm. Cô phòng lạnh lẽo, Chu Tử Đằng cứ thấp thỏm không yên. Lương Kỷ Khiên chỉ gọi bảo cô anh có việc khẩn không thể về bên cô tối nay, nhưng cô cứ lo lắng, thao thức mãi không ngủ được. Gọi anh bao cuộc đều là "không liên lạc được", số máy của Lương Kỷ Khiên vừa gọi lúc nãy thì là số máy bận, khổ nỗi cô lại không biết số của Bạch Sở Viên để hỏi han.

Chán nản nằm co người lại trên chiếc nệm lớn, đêm nay có lẽ sẽ là một đêm dài... Chu Tử Đằng cầm chiếc điện thoại lên, ấn vào số anh, gửi lại đoạn tin nhắn mà từ nãy đến giờ, tin nhắn không chuyển đến được. Đôi mắt có chút man mác buồn, cô chẳng lẽ lại chịu cảnh "phòng không bóng chiếc" một lần nữa ư?

"Tu me manques", dòng tin nhắn chỉ vỏn vẹn có vài chữ như vậy nhưng chẳng thể gửi tới anh ngay lúc này. Trên đài radio, phát thanh viên vẫn đang nhắc nhở người dân chuẩn bị tránh cơn bão sắp tới. Chu Tử Đằng lặng lẽ buông tiếng thở dài, trời bắt đầu lộng gió rồi.

Trải qua một đêm mất ngủ, Chu Tử Đằng sáng hôm sau như thường lệ ăn vận chỉn chu đến công ty. Thời gian sẽ không vì cô buồn mà dừng lại một chút, cho nên cô phải biết tận dụng thì giờ. Mới khi trời hãy còn ửng

https://thuviensach.vn

sáng, cậu Roussel đã nhắn tin cho cô, nói Pháp đang có những biến động tiêu cực về kinh tế, giá cả tăng đột biến, mọi thứ trở nên đắt đỏ và Pháp đang lâm vào tình trạng khủng hoảng. Tình hình gia đình hiện giờ đang rất căng thẳng cho nên đừng cho Andrew và Andreis trở về thời điểm này. Gia tộc Esmeé hiện đang phải trụ vững để không bị ảnh hưởng khủng hoảng kinh tế, bởi vậy nên cô cần phải tăng cường độ làm việc của công ty Glycine, giúp cậu khoản nào thì giúp.

Sải bước tới công ty, Chu Tử Đằng lên thẳng phòng làm việc. Cô hỏi Dahlia:

-- Dahlia, bộ sưu tập thời trang đã công bố mẫu chưa?

-- Thưa, đã công bố cách đây 1 tiếng theo đúng thời gian dự kiến trước.

-- Ừm. Vậy được rồi.

-- À... Giám đốc, cô nên đọc bảng tin ngày hôm nay đi ạ.

Thấy sắc mặt của Dahlia có chút miễn cưỡng, Chu Tử Đằng chỉ gật đầu một cái rồi cho Dahlia trở về phòng làm việc. Cô day day huyệt thái dương, mở laptop lên và bắt đầu tìm đọc tin tức mới cập nhật của ngày hôm nay. Đập vào mắt cô là dòng tin tức được đưa lên đầu bảng: 'Chu Cảnh Điềm - tổng giám đốc Chu thị đã tỉnh lại. Tuy nhiên ông hiện lâm vào trạng thái không tỉnh táo, thần trí không bình thường như đứa trẻ 7 tuổi. Gia đình đang suy xét đưa ông vào bệnh viện tâm thần.'

Tin tức này đã làm cho Chu Tử Đằng một phen kinh ngạc, Chu Cảnh Điềm sao có thể tỉnh lại vào lúc này? Một bụng lo lắng, cô liền click vào xem thử. Trang tin nói về tình trạng hiện giờ của Chu Cảnh Điềm, điên loạn, lúc cau có, lúc lại hét lên, lúc lại cười khì khì như đứa trẻ. Con gái thì buồn lòng, hiện đang ở bên cạnh Bạch thiếu chủ nên không thể thường xuyên về thăm cha được. Chu phu nhân thì phải ngày đêm tảo tần chăm lo

https://thuviensach.vn

cho gia cảnh nên không thể đến săn sóc, Chu thiếu gia vì biến cố này mà đã thay cha tiếp quản công ty, cũng không thể tới thăm. Như vậy, chỉ còn mỗi Chu Cảnh Điềm ở bệnh viện. Mà cô thiết nghĩ, mẹ con Quách Mộng Thu thấy ông ta điên dại như giờ chính là bỏ mặc ông ta. May cho Chu Cảnh Điềm, con gái ông ta vừa vặn có thai nên được báo chí săn đón, ông ta thân là cha cũng được chú ý theo. Nhờ đó mà mẹ con Quách Mộng Thu chưa thể thủ tiêu ông ta ngay được, nếu xảy ra chuyện thì truy ra sẽ một phen điêu đứng.

Nghĩ tới Bạch gia, Chu Tử Đằng lại nhớ tới Bạch Dĩ Hiên. Lần này anh đi lâu lắm sao? Sao anh vẫn chưa về...?

Haiz, thật là, chỉ mới xa anh có 12 tiếng thôi là đã bắt đầu đứng ngồi không yên rồi sao?

Ở một nơi xa xôi khác...

Dưới chân núi một khu rừng dốc, tại đây Ám đoàn Bạch gia đang mô phỏng tập kích nhằm mục đích huấn luyện kĩ năng. Trời đang đổ mưa tầm tã, các Ám vệ phải dùng những gì mình đã tập luyện vượt qua những rào bẫy đã dựng trước, giải ra mật mã khắc trên các thân cây gỗ rồi vào sâu trong hang núi lấy đồ vật hoàn thành nhiệm vụ. Đáng nhẽ người sẽ tập huấn đợt này cho Ám đoàn là Lương Kỷ Khiên, chứ không phải là Bạch Dĩ Hiên.

Trời mưa như trút, đất thầm nước trở nên nhão nhẹt, hình thành những đụn lún lầy lội. Cơn mưa trút xối xả tám tiếng rồi và chưa có dấu hiệu dừng lại. Bạch Dĩ Hiên nhìn trời mây đen giăng đục ngầu, anh cau mày. Cứ thế này sẽ làm chậm tiến độ mất, đi lại cũng trở nên khó khăn hơn nhiều. Liếc nhìn anh em Ám vệ vì trời mưa bão nên phải dùng khá nhiều sức mà đã thấm mệt, đôi mày rậm của anh nhíu lại.

-- Hang núi còn bao xa? -- Bạch Dĩ Hiên lạnh giọng hỏi.

https://thuviensach.vn

-- Phải đi hai dặm nữa. Khúc rừng này rất dốc, lại gặp trời mưa nên đất không tốt, nếu không cẩn thận đất sẽ sụp. -- Tiêu Khiết người dầm mưa đã ướt như chuột lột, hướng ống nhòm ra xa, ước tính nói.

-- Dặn lại với Ám đoàn đi. Cứ đi được nửa dặm sẽ nghỉ 15 phút. -- Mất mạng trong đợt tập huấn là điều nực cười nhất đối với anh.

-- Vâng.

Nghe hai dặm thì thấy thật gần, với sức lực cùng kỹ năng khổ luyện bấy lâu thì việc đi bộ này cũng không khó khăn mấy. Tuy nhiên giữa rừng rậm hoang vu này lại khác, nhất là khi thời tiết nguy hiểm thế này. Đồi núi lại dốc, mưa cứ thế mà trút xuống, muốn tới hang núi thì phải đi ngược hướng gió, thực sự mà nói, hai dặm này chẳng khác so với vạn dặm là mấy. Bạch Dĩ Hiên lại muốn gấp rút thời gian một chút, trong lòng anh cứ thấy một chút gì đó không an tâm. Nơi đây ngoài vùng phủ sóng, Tiêu Khiết đợt này lại có nhầm lẫn mà theo chân anh, vậy còn cô ở ngoài đó thì sao? Có hay không lười nấu ăn mà đem bụng đói đi ngủ? Thực sự rất lo.

Anh thật muốn leo lên phi cơ bay thẳng về thoát khỏi nơi này. Nhưng Lương Kỷ Khiên mở đợt tập huấn này cũng lắm chiêu. Cho người lái phi cơ chở Ám đoàn tới, đáp xuống cánh rừng rồi quẳng chìa khóa khởi động ra xa. Nhiệm vụ tập huấn lần này chính là lấy chiếc chìa khóa thứ hai trong hang núi mới có thể lái phi cơ trở về. Gì mà tăng độ chân thật cùng tính đoàn kết, thời tiết mưa bão một chút giúp mọi người quyết tâm trở về mà hoàn thành nhiệm vụ hơn? Chết tiệt! Lương Kỷ Khiên, hắn chưa nói với anh về vụ này.

Trong lòng anh thì cứ bứt rứt không yên, mau muốn kết thúc nhanh chóng để trở về. Nhưng phải sau 24h mới có trực thăng đến kiểm tra ứng cứu, anh đã cho một nửa Ám đoàn ở lại canh giữ cùng rà soát gần đó, thử xem có gì lạ hay không. Một nửa còn lại đi theo anh là những Ám vệ mạnh

https://thuviensach.vn

nhất, ấy vậy mà tiến độ vẫn còn chậm, có thể thấy thời tiết khắc nghiệt đã cản trở họ như thế nào.

-- Tiếp tục đi. Đi càng nhanh càng đỡ mất sức. -- Bạch Dĩ Hiên lãnh đạm mở miệng, ai nấy đều đã thấm ướt hết cả, cứ thế này sẽ bị nhiễm lạnh mất.

Không biết có thể hoàn thành sớm được hay không, nhưng anh cứ lo... một mối lo anh không biết. Chết tiệt!

Ở nơi thị thành gió yên biển lặng, Chu Tử Đằng cũng chẳng khấm khá hơn là bao. Cô như muốn đổ gục bởi trăm bề ngổn ngang này. Đầu tiên là chuyện của Chu Khuynh Cơ, rồi đến chuyện của gia tộc Esmeé, rồi lại đến chuyện của Chu Cảnh Điềm nữa. Mọi rắc rối như cứ dồn dập ập đến làm cô kiệt sức, thân thể dạo này cũng thấy mệt mỏi hẳn đi dù cô đã điều chỉnh lại chế độ ăn uống theo dinh dưỡng như mọi ngày cùng ngủ nghỉ đúng độ.

Chu Tử Đằng thở dài xoa xoa mi tâm, cô suy đi nghĩ lại một hồi, cuối cùng cầm túi xách lên đến bệnh viện mà Chu Cảnh Điềm đang nằm. Chẳng bao lâu nữa ông sẽ bị mẹ con Quách Mộng Thu đưa đến bệnh viện tâm thần, thể nào cũng gặp "tai nạn bất ngờ". Chính vì vậy, chí ít, cô nên đến thăm ông ta thử xem có cứu vãn được gì không.

Lái xe đến bệnh viện trung tâm, Chu Tử Đằng lần này đi chỉ có một mình, cô không muốn lại phiền hà đến Từ Lục Giai nếu đã đưa ra lời đề nghị chấm dứt lúc đó. Sau ngày hôm ấy, Từ Lục Giai cũng đã tự khắc truyền tin với giới truyền thông rằng anh và cô không còn là người yêu nữa theo đúng ý nguyện của cô, hôm nay, lên mặt báo trang hai chính là "Chuyện tình đẹp bỗng chốc trở nên dang dở của Từ thiếu và nhà thiết kế Wisteria". Dẫu sao thì Bạch Sở Viên cũng sắp chế xong thuốc, một khi anh uống nó rồi thì cả cô và anh sẽ không còn liên hệ gì nữa.

https://thuviensach.vn

Sải bước đến phòng Chu Cảnh Điềm, hành lang có vẻ khá ồn ào người tán gẫu:

-- Biết tin gì chưa? Con bé Chu Khuynh Cơ ấy, được rước về Bạch gia rồi!

-- Ô, có phải cái gia tộc đứng nhất nhì ấy không?

-- Chứ đâu vào đây! Vậy mới nói, đẹp người đẹp nết, đứng cạnh Bạch đại thiếu gia mới xứng đôi vừa lứa ấy chứ!

-- Ồ vậy là tốt quá rồi! Mà nghe đâu cái cậu Bạch thiếu chủ gì đấy cũng đâu có chung tình. Nghe mấy người ở ngoại ô bàn tán cái biệt thự riêng đồ sộ tách biệt một khoảng xa ấy của Bạch thiếu chủ, mới hôm trước thấy có dẫn một cô gái về.

-- Ối giời chuyện này bóng gió tôi cũng biết rồi! Mấy dạo này thấy con bé Chu Khuynh Cơ thi thoảng có tới thăm cha, sắc mặt cũng cô đơn lắm chứ chẳng hạnh phúc gì cho cam! Nhất định là bị lạnh nhạt!

-- Ôi dào đàn ông! Vợ hiền con ngoan không muốn, cứ thích qua lại với nhân tình bên ngoài. Có phải vì thế mà con bé Chu Khuynh Cơ mới chỉ được cho nương náu tại Bạch gia chứ không được cho cái danh phận gì không?

-- Thì đó! Thai nghén khổ cực mà có cho cái danh phận gì đâu. Thật chứ nếu Bạch thiếu chủ mà đã có người yêu trước, tôi còn sẽ tưởng con bé Chu Khuynh Cơ làm tiểu tam. Giờ thì rõ rành rành mang thai gần hai tháng rồi, cái người kia chắc chắn là đã chia rẽ hạnh phúc của Bạch thiếu chủ cùng con bé Chu Khuynh Cơ!

--....

https://thuviensach.vn

Đi dọc ban công bệnh viện, từng lời từng lời cay nghiệt cứ rót vào tai cô như đang tra tấn. Mặc dù biết những người này là đoán mò phán bừa, thực chẳng biết sự thật đằng sau mới khảng khái nói vậy, nhưng khi nghe những lời đàm tiếu như vậy, cô vẫn thấy xót. Giờ cô phải làm sao? Đứng ra vạch trần Chu Khuynh Cơ cho họ thấy hay khẳng định mình hiện giờ mới là người anh yêu? Thật nực cười! Người đời mà, cái gì "đúng" thì họ nói thôi, đã có thành kiến rồi thì chẳng bao giờ chịu nhìn ra mặt tốt đẹp của người đó mà cứ thích đặt điều vùi dập, soi mói từng li từng tí. Cái sai thì vạch ra khoe rồi chỉ trích không ngớt, cái không sai thì phải cố tìm "lí lẽ", "dẫn chứng" làm sao cho nó trở thành sai rồi mới làm ầm lên. Thật đáng ngán!

Bỏ mặc ngoài tai mọi lời bàn tán xôn xao, vì mải mê tám chuyện mà họ không để ý sự hiện diện của cô, thế cũng tốt, kẻo họ lại rộn chuyện chuyển đề tài sang nói về cô. Vừa tới cửa phòng đã nghe tiếng Chu Cảnh Điềm cười sỗ sàng. Ông ta đã được con gái hiếu thảo chuyển lên phòng VIP, chính hành động này đã được cư dân mạng khen rầm rộ, bảo con gái đã "chuẩn bị an bề gia thất" mà vẫn lo cho cha. Cô thì thấy nực cười thay, nhà có điều kiện, làm điều này là lẽ hiển nhiên, mà mãi đến tận bây giờ khi cô ta về Bạch gia mới làm cho thiên hạ thấy để tô bóng đức hạnh của mình, thật không biết cái xã hội này ngu muội đến mức nào!

Căn phòng bệnh VIP thoáng đãng hơn rất nhiều, y tá chăm sóc cũng nhiệt tình hơn, cộng thêm ảnh hưởng của "đứa con gái ngoan" kia, Chu Cảnh Điềm được theo dõi sát sao hơn bao giờ hết. Cứ chốc chốc sẽ có vài người hiếu kì ghé qua xem cha ruột của Chu Khuynh Cơ là "người có phúc" như thế nào mới "sung sướng" cỡ này.

Chu Tử Đằng bước vào, thấy Chu Cảnh Điềm trang phục áo bệnh nhân, dường như không nhận ra cô mà mải mê nhìn chằm chằm bát cháo trước bàn, rồi thỉnh thoảng lại cười phá lên. Xem ra thần trí ông ta quả là

https://thuviensach.vn

không ổn định. Chu Tử Đằng nhẹ nhàng bước tới, ánh mắt có chút thương hại nhìn người đàn ông đã bị biến ra thành bộ dạng thê lương này:

-- Chu... Cha... Ông có nhận ra tôi không? -- Chu Tử Đằng khẽ hỏi.

Nghe có tiếng nói, Chu Cảnh Điềm lắc cái đầu qua nhìn Chu Tử Đằng. Nếu như cô không nhìn nhầm, hình như đôi mắt ông ta chan chứa những mãn nguyện, như thể ông ta đã chờ cô tới từ rất lâu rồi. Khóe mắt ông ta có chút ươn ướt đầy hối hận, nhưng ngay sau đó ông ta liền cười phá lên làm cô giật cả mình. Chu Cảnh Điềm gầy đi trông thấy, ông ta phải hay chăng đến cách ăn cũng quên. Chu Tử Đằng nhìn ông ta, buông tiếng thở dài rồi bước đến bưng bát cháo nóng hổi lên. Cô múc một muỗng thổi nguội nguội, lúc đó cô cúi đầu nên không thấy khuôn mặt ông ta dằn vặt cỡ nào, như thể ông ta đang rất ray rứt về những điều ông ta đã ngu ngốc đánh mất.

Chu Tử Đằng cầm muỗng cháo, toan đưa lên miệng nếm thử xem đã bớt nóng hay chưa, bỗng Chu Cảnh Điềm giật mình lấy tay hất đi. Bát cháo nóng đổ xuống sàn nhà, còn tay cô thì bị dính bỏng một chút. Ngay sau đó, Chu Cảnh Điềm liền điên loạn cười phá lên, Chu Tử Đằng cũng rất kinh ngạc không biết phản ứng gì. Nghe có tiếng động, đám y tá liền chạy vào, thấy cô đứng ở đó còn bát cháo bị đổ lăn lóc, một cô y tá trẻ liền giận dữ hét toáng lên:

-- Trời ạ! Mời cô đi ra cho! Cô dù có căm ghét chị mình đến mấy cũng không thể tới trút giận lên cha của mình chứ!

Mấy cô y tá khác cũng thấy vậy mà khinh khỉnh làm lơ, chạy vào dọn dẹp. Chu Tử Đằng mắt ánh vẻ hoài nghi nhìn Chu Cảnh Điềm đang cười ha hả, cô bước tới vờ như chào tạm biệt ông:

-- Cha, hãy mau chóng khỏe lại.

Nói đoạn, cô lén dúi vào tay Chu Cảnh Điềm chiếc điện thoại rồi sau đó quay người đi mất. Mấy cô y tá thì chỉ liếc mắt cười khinh nói:

https://thuviensach.vn

-- Làm bộ làm tịch! Giả bộ ngoan hiền, tưởng người ta tin chắc!

Vừa dứt lời, một cái gối liền giáng thẳng vào sau gáy cô ta làm cô ta hét toáng lên. Cô y tá tức giận quay người lại nhìn Chu Cảnh Điềm vẫn đang cười sang sảng:

-- Bác à! Sao lại ném tôi cơ chứ! Người điên này!

Ra khỏi phòng bệnh, Chu Tử Đằng rải bước rất nhanh. Lúc nãy cô lén đưa Chu Cảnh Điềm chiếc điện thoại, ông ta liền nhận giấu đi ngay. Điều đó chứng tỏ ông ta không có bị điên, ông ta là đang che mắt người đời hay là đang tự bảo vệ mình trước mẹ con Quách Mộng Thu? Cũng có thể, bát cháo vừa nãy có độc nên ông ta mới hất nó đi, thảo nào ông ta gầy đến thế! Nói như vậy, cô nhất định phải tìm cách cứu Chu Cảnh Điềm ra khỏi nơi đó mới được, cứ đà này, sớm muộn gì ông ta cũng sẽ bị hại chết. Sống sót được tới giờ quả là một kì tích.

Chu Tử Đằng đi xuống sảnh dưới, người người dưới đó có vẻ ồn ào. Vì lúc nãy đã đưa điện thoại của mình cho Chu Cảnh Điềm, cô liền lục túi xách lấy giấy bút ra ghi lại số điện thoại liên lạc của mình, của Bạch Dĩ Hiên và của Từ Lục Giai. Không hiểu sao dạo gần đây cô rất hay quên, để khắc phục chuyện này bên người cô lúc nào cũng mang theo bút và giấy ghi chú. Nhớ được cái gì liền nhanh tay ghi lại cái đó, cô không biết sao dạo này cô lại bị như vậy nữa. Lần suy nhược cơ thể này chắc cũng quá nghiêm trọng rồi đi!?

Vừa xuống tầng trệt, tiếng ồn càng lúc càng lớn. Chu Tử Đằng không để ý mà bị va phải làm tập giấy ghi chú tuột khỏi tay rồi rơi xuống trước chân một người. Cả đám đông bỗng im bặt, lúc này Chu Tử Đằng mới ngước nhìn lên. Là Chu Khuynh Cơ!

Hôm nay cô ta diện đầm bầu thanh lịch dù cái bụng cô ta chỉ là vừa mới nhô lên, nếu mặc đầm thường còn sẽ không biết cô ta mang thai. Xung

https://thuviensach.vn

quanh Chu Khuynh Cơ là đám phóng viên tới săn tin, có cả những bảo vệ bệnh viện vây quanh bảo hộ cho cô ta nữa. Chu Khuynh Cơ nhẹ nhàng cúi xuống nhặt tập giấy ghi chú của cô lên, khuôn mặt rất ngạc nhiên thốt lên:

-- Ô Chu Tử Đằng! Sao em lại có số điện thoại của Hiên? Số này, chẳng phải là số riêng nhất của anh ấy sao?

Lời Chu Khuynh Cơ vừa mập mờ nói ra làm mọi người xung quanh "đoán già đoán non", xì xào ầm cả lên, đám phóng viên bị bảo vệ ngăn lại mà cố lách người chụp ảnh, khung cảnh náo loạn hơn bao giờ hết. Chu Khuynh Cơ vẻ mặt vô cùng "khổ sở", cô ta ủy khuất nghẹn lời:

-- Em... là người đó sao? Thì ra rốt cuộc... đến cuối cùng... em vẫn không tha thứ cho chị...

Chu Khuynh Cơ vừa dứt lời mọi người càng rỉ tai nhau rôm rả hơn nữa. Chu Tử Đằng nhìn cô ta mà thật rất tức giận còn rắn độc lươn lẹo này. Cô đang rất cố khắc chế mình không nổi nóng vì dạo gần đây cô rất dễ mất khống chế mà gắt lên, mọi chuyện đã đủ mệt mỏi, cô không muốn thêm phiền phức với cô ta. Chu Tử Đằng tay cầm cây bút vì kìm nén mà siết chặt lại, cô quay người rời khỏi đây, cô ta muốn diễn cứ để cô ta diễn. Chờ khi mọi chuyện lắng xuống, lúc đó cô sẽ không kiêng nệ gì cô ta nữa.

Nhưng Chu Khuynh Cơ nào có chịu để yên. Ả cất công lắm mới đến được đây thực hiện ý đồ, ả đã chuẩn bị hết rồi, nào có thể để Chu Tử Đằng đi nhanh vậy được. Nghĩ vậy, Chu Khuynh Cơ liền lao tới nắm lấy cánh tay Chu Tử Đằng, nước mắt chực trào ra, khóc lóc nói:

-- Chu Tử Đằng, em nói đi, em nói đi! Tại sao đến giờ phút này em vẫn không để yên cho chị! Có phải hay không? Có phải hay không em là tình nhân của anh ấy!

-- Đau quá! Tránh ra!

https://thuviensach.vn

Móng tay cô ta nắm chặt đâm vào da thịt cô làm cô điếng người. Đám bảo vệ bận giữ chân đám phóng viên nên không tới cản được Chu Khuynh Cơ đang khóc lóc nắm tay cô giật qua giật lại. Đám người xung quanh thì hô hào lên:

-- A ra là vậy! Nó chia tay Từ thiếu là bởi lẽ này rồi!

-- Trời vậy còn tha gì nữa!? Hỏi nó cho ra lẽ đi! Vạch cái bộ mặt hay đi phá hoại người khác của nó ra! Cho nó biết mặt!

-- Trời ơi tội chưa! Sao lại có em gái trời đánh như vậy! Lần trước là Trình thiếu gia, lần này là Bạch thiếu chủ! Không có tự trọng cả sao?

Từng lời, từng lời chỉ trích của mọi người cứ giáng vào Chu Tử Đằng làm cô cảm thấy chóng mặt tột độ. Đầu óc cô quay cuồng, tiếng khóc oai oái của Chu Khuynh Cơ, tiếng xầm xì to nhỏ của mọi người, tiếng la ó hò hét của đám phóng viên, tất cả làm cô bị áp lực.

-- Buông ra! Mau buông ra! -- Chu Tử Đằng cố giãy cô ta ra nhưng cô ta dai như đỉa cứ nháo nhào lên cấu vào tay cô giãy giãy.

-- Chị không buông! Em nói rõ ràng đi! Em sẽ tránh khỏi anh ấy, em không qua lại với anh ấy nữa! Nếu em nói thế chị sẽ tha thứ cho em!!!

Chu Khuynh Cơ cứ ở bên rít gào, cô thấy bụng trào lên một trận đau nhói, cô không thể chịu được nữa liền giãy cô ta ra:

-- Chị mau tránh ra đi!!!

Ngay sau đó là một tiếng hét thất thanh...

Không gian bỗng chốc im ắng đi. Khuôn mặt ai nấy cũng sững sờ rồi hoảng hốt vô cùng, Chu Khuynh Cơ mặt tái mét không nói nên lời...

https://thuviensach.vn

Chu Tử Đằng... cô như chết trân nhìn Chu Khuynh Cơ ôm bụng nằm sóng soài trên sàn nhà. Cây bút mà cô cầm ban nãy cắm thẳng vào bụng cô ta... Máu từ nơi đó chảy xuống...

-- Trời ơi!!! Con tôi! Ai cứu với....

Mọi người xung quanh kinh hoàng thét lên. Bệnh viện bỗng chốc trở nên hỗn loạn...

Cô nhớ... mình không có dùng lực quá nhiều... Cô nhớ... Chu Khuynh Cơ chính là trước khi té ngã có níu lấy cây bút trong tay cô rồi ập xuống...

Điện thoại Bạch Dĩ Hiên chợt rung lên, nó đã nhận được dòng tin nhắn mà cô đã cố gửi đi sáng nay. Lương Kỷ Khiên đang nhàn nhã ngồi trong phòng, vân vê chiếc điện thoại của Bạch Dĩ Hiên trong tay, cười lạnh lẽo rồi nhấn nút xóa nó đi.

Dòng tin nhắn ấy... đã không đến được anh...

"Tu me manques"... "Em nhớ anh"...

https://thuviensach.vn

TỬ ĐẰNG KHÔNG NỞ LẦN HAI - KHÔNG CÒN LÀ NỮ PHỤ

Ka La Ra

dtv-ebook.com

Chương 53: Tử Đằng_ Quỷ Kế

CHAP 53:

Chu Khuynh Cơ ôm một bụng bê bết máu la dữ dội, đầu tóc rũ rượi, giãy nảy quằn quại, kêu rên thảm thiết:

-- Trời ơi... Trời ơi! Xin cứu con tôi, cứu con tôi!

Đám đông xung quanh nháo nhào cả lên, đám phóng viên thì cũng hoảng hốt đứng chết sững, chỉ có vài người hoàn hồn mới run run chụp lại hiện trường mà thôi. Cánh bảo vệ cũng rối rít chạy đi gọi bác sĩ, người khác thì xúm lại từ từ bế cô ta nằm lên ván. Chỉ một lát sau, bác sĩ, y tá đều hì hục đến đưa cô ta vào phòng cấp cứu. Mọi người vẫn chưa hết bàng hoàng, còn sợ hãi bàn tán gần đó làm cái bệnh viện trở nên rộ hơn. Có người còn nhanh tay gọi báo cảnh sát. Có người còn toan lên tiếng "vì chính nghĩa" tới dạy dỗ Chu Tử Đằng nhưng bỗng tái đi khi thành ánh mắt lạnh băng của cô. Cô trở nên đáng sợ hơn bao giờ hết, ánh mắt phong thu nâu đỏ giờ như chứa cả biển lửa.

Chu Tử Đằng sắc mặt vô tình nhìn vết máu loang lổ dưới sàn nhà, ánh mắt lạnh lẽo đi vài phần. Sau đó, cô sải bước đi ra, người xung quanh bỗng nhiên cảm thấy bị áp bức bởi khí thái lãnh đạm của cô liền tự động im thin thít nhường đường. Ra khỏi bệnh viện, Chu Tử Đằng nhìn vết cào mà Chu Khuynh Cơ để lại trên da thịt cô, không khỏi rẻ rúng con người này.

https://thuviensach.vn

Chu Khuynh Cơ, cô quả là không có tính người! Hắn cô ta đã nhận ra đứa trẻ trong bụng mình không phải là con của Bạch Dĩ Hiên, muốn phá cũng không được mà sinh ra lại càng không xong. Chính vì vậy mà một công đôi việc, ngụy tạo hiện trường giả để vu oan giá họa cho cô, sẵn tiện có thể bị "tai nạn sẩy thai" luôn sao? Hay đấy, kiếm cớ gây chuyện, đồn thổi bóng gió đưa cô vào thế "tình nhân" nổi đóa hãm hại "vợ chính" sao? Tất nhiên là những người phụ nữ đã có chồng con sẽ ủng hộ cho cô ta rồi, suy ra cô là người có tội! Cô ta quả là độc địa khi dùng kế này, nhưng cô ta quả là độc ác vì kế hoạch mà tính mạng đứa con trong bụng của chẳng màng.

Nghĩ đến con người lòng lang dạ sói kia, tay Chu Tử Đằng bất giác siết lại. Tôi càng bỏ qua cô, cô càng không biết điều mà bày mưu tính kế hãm hại biết bao nhiêu mạng người. Không tống mẹ con Quách Mộng Thu vào tù, không biết rồi còn ai sẽ là nạn nhân cho mưu sâu kế hiểm của hai mẹ con họ. Tay Chu Tử Đằng siết mạnh đến nỗi móng tay cắm sâu vào da thịt, cô lạnh người bước đi, ngày hôm nay, vì sự nhu nhược và hờ hững của cô, một sinh linh vô tội đã bị cuốn vào mưu đồ tàn độc của người phụ nữ âm hiểm kia. Chu Khuynh Cơ, tôi trước nay không thích thù hằn đáp trả bất cứ người nào, tuy nhiên đối với tôi, cô không còn nằm trong phạm vi "người" đó.

Chu Khuynh Cơ tại bệnh viện ngày hôm đó được xác nhận là đã sẩy thai, cây bút cắm xuyên qua bụng cô ta đã làm ảnh hưởng tới thai nhi. Cô ta khóc la om sòm, đau khổ quằn quại đến lả người thiếp đi, khi u mê vẫn gọi con của mình và Bạch Dĩ Hiên. Chu Tử Đằng thực với cô ta chẳng có một chút thương cảm, cô ta là sát thủ, tự khắc biết dùng lực để tránh nguy hại đến tính mạng của mình. Cũng khá khen cô ta cũng phải chịu đau tự đả thương mình rồi phải cất công la ó đến vậy. Chỉ xót thay cho đứa trẻ chết oan trong bụng cô ta. Vậy mà cô ta chẳng mảy may thương xót cho hài nhi trong bụng, người như cô ta, không đáng là mẹ.

https://thuviensach.vn

Chu Tử Đằng đôi mắt lãnh đạm nhìn trang báo đăng tin ầm ĩ, hình tượng của cô trong mắt công chúng đã giảm đi đáng kể, họ nói cô ác độc, có thể vô tâm hết lần này đến lần khác cướp đi người chị mình yêu, lần này còn rắp tâm hãm hại đứa cháu ruột trong bụng Chu Khuynh Cơ. Nhưng cô biết, nếu mẹ con Quách Mộng Thu đã tính kế, thì cái kế này, không chỉ dừng lại ở đây.

Chu Tử Đằng tắt máy tính, công ty của cô dạo này lục đục rất nhiều chuyện. Vừa phải lo tài chính cho gia tộc Esmeé vượt qua khủng hoảng, vừa phải lo đối đầu trước sự cạnh tranh của công ty Chu thị do Chu Quân Dạ đứng ở sau điều hành. Cô nhẹ nhàng nâng chén nhấp một ngụm trà, sẵn sàng đối mặt với hung tin thứ hai. Quả như Chu Tử Đằng nghĩ, Dahlia một bộ dáng hoang mang cực độ, hớt hải chạy vào phòng làm việc của cô, thở không ra hơi. Trái lại với dáng vẻ hoảng loạn của Dahlia, Chu Tử Đằng vẫn bình tĩnh, cô đặt tách trà xuống, điềm đạm nói:

-- Có chuyện gì vậy.

-- Trời ơi Giám đốc! Sao cô có thể thản nhiên tới mức này? Cả công ty hiện giờ đang náo loạn hết cả lên!!!

-- Nói rõ ràng đi.

-- Giám đốc, lần này khốn đốn thật rồi! Bộ sưu tập thời trang ta mới ra mắt sáng hôm qua, đã bị dính nghi án bản quyền rồi!!!

-- Ồ, vậy sao. -- Chu Tử Đằng chậm rãi mở laptop lên, quả nhiên bản tin nóng hổi trên các diễn đàn thương mại là nghi án bản quyền thiết kế của công ty cô.

-- Giám đốc, không phải cô hốt hoảng tới mức tê liệt rồi không? Không hiểu tại sao, bản thiết kế thời trang mà ta mới ra mắt thị trường ngày hôm qua lại rất hao hao giống mẫu sưu tập của công ty Chu thị ra mắt trước chúng ta hai tiếng!

https://thuviensach.vn

-- Phản ứng của dư luận là gì?

-- Tất nhiên là bảo chúng ta "ăn cắp" ý tưởng rồi! Không thể nào tin được! Bộ sưu tập của công ty Chu thị ra trước chúng ta, mẫu thiết kế còn cầu kì hơn chúng ta rất nhiều. Mà hai bản thiết kế của hai công ty lại có nét giống nhau đến kì lạ. Thì chắc chắn dính phải nghi án "đạo ý tưởng" rồi! Mà người dính lại là chúng ta!

-- Về phía công ty Chu thị? -- Chu Tử Đằng thờ ơ hỏi, lướt lướt xem bảng tin, có phần chế giễu Chu Quân Dạ. Nhà họ Chu có một truyền thống không bỏ được đó chính là "khinh địch"!

-- Chu tổng đang rất gay gắt vụ này! Gì mà sẽ kiện tụng công ty Glycine về mẫu mã bản quyền. Lần này dứt khoát sẽ không dung túng kẻ làm ăn không ngay thẳng! Chết rồi, giám đốc ơi, rõ ràng bản thiết kế đó là do công ty chúng ta vất vả vẽ nên, cớ sao lại bị gán mác "ăn cắp" cơ chứ! -- Dahlia rầu rĩ hẳn đi, cô cảm thấy uất ức cho công lao miệt mài đêm ngày bị đổ sông đổ bể, đã vậy còn bị cho là "hàng nhái"! Thử hỏi có tức không.

Chu Tử Đằng chỉ trầm ngâm không nói gì, từng ngón tay lãnh đạm gõ bàn, lát sau buông một câu:

-- Tôi biết rồi. Cô ra ngoài đi.

-- Vâng...

Dahlia ủ dột bước ra khỏi phòng để lại không gian suy nghĩ cho cô. Chu Tử Đằng xâu chuỗi lại tất cả mọi chuyện, cũng khéo khen cho mẹ con Chu Khuynh Cơ rắp tâm dàn dựng rất hay. Chu Khuynh Cơ "bị" cô làm cho sẩy thai, vừa xóa được cốt nhục không phải của Bạch gia trong bụng, vừa có thể giá họa cho cô. Sau chuyện này, công ty cô lại dính nghi án bản quyền. Chu Quân Dạ là cao thủ công nghệ, đột nhập vào hệ thống công ty lục tìm mẫu thiết kế của cô rồi gấp rút làm một mẫu thiết kế mới. Lựa chọn

https://thuviensach.vn

thời điểm thích hợp để tung ra trước cô, và thế là cô trở thành người "ăn cắp" ý tưởng một cách "trùng hợp".

Cô trước kia có "tiền án" phá hoại hạnh phúc của Chu Khuynh Cơ và Trình Phong Lữ. Lần này cô ta lại mập mờ bóng gió nói cô và Bạch Dĩ Hiên, thiên hạ không biết chuyện ắt sẽ nghĩ cô tiếp tục đi câu dẫn người sẽ làm cha của đứa bé trong bụng cô ta. Cô ta sẩy thai, đương nhiên mọi tội lỗi sẽ kéo lên "phận tiểu tam" là cô! Còn chưa kể đến, Pháp xui xẻo thời điểm này kinh tế lại đang khó khăn, công ty Vulgaris của gia tộc Esmeé cần tài chính để vượt qua. Vừa vặn cô đang dính vào những lùm xùm này, thì chuyện công ty cô "ăn cắp bản quyền" là điều "dễ hiểu". Tức là cô đang khủng hoảng mà đánh liều, tinh thần sa sút nên không làm được gì ra hồn mới phải "đạo ý tưởng" chứ gì! Thật hay! Còn hô hào kiện tụng cô, đúng là "Vừa ăn cướp vừa la làng"!

Im lặng hồi lâu, cô mới suy xét kĩ lại. Sao Chu Khuynh Cơ có thể biết được cái thai trong bụng mình không phải cốt nhục của Bạch gia mà tìm cách phá bỏ? Bạch Dĩ Hiên vốn kín tiếng, anh không phải là hạng người thích đi rêu rao mọi nơi, chỉ khi là người anh tin tưởng nhất, anh mới nói. Vậy ra, phen này đã có kẻ âm thầm đứng đằng sau giựt dây tất cả. Chu Tử Đằng khẽ xoa xoa bụng mình, nơi đây, có một sinh linh bé bỏng đang dần dần thành hình. Cô bây giờ đã biết được kẻ nội gián nguy hiểm nhất là ai, và hắn ta đừng nên nghĩ rằng ai cũng ngu dốt để hắn ta lừa gạt!

Mới ngày hôm qua đây, cô đã bí mật mua que thử thai, linh tính được làm mẹ của cô rất mãnh liệt mặc dù đã được chuẩn đoán là "suy nhược tinh thần" ở bệnh viện uy tín nhất thế giới. Quả nhiên, que thử thai hiện hai vạch, cô đang mang trong mình giọt máu chính thống của anh. Cô thực sự rất bất ngờ với điều này, cô vui mừng mà cũng cảm thấy lo lắng. Bệnh viện S.S.C của Lương Kỷ Khiên nổi tiếng khắp thế giới mà lại có chuyện chẩn đoán sai, dù chỉ là việc khám thai cỏn con này mà cũng hời hợt đến vậy? Huống hồ cô được xem là "khách V.I.P", chẳng lẽ còn để xảy ra sai sót trầm

https://thuviensach.vn

trọng vậy? Cô nhớ lúc đó Lương Kỷ Khiên có đi vào, ai biết họ nói gì trong đó. Nhưng cô tin chắc, anh ta có toan tính, cô không thể không hoài nghi anh ta.

-- Con yêu, mẹ sẽ bảo vệ con, bằng mọi giá!

Bạch Dĩ Hiên lại trùng hợp vắng mặt ngay lúc cấp bách như vậy, thừa cơ cho Chu Khuynh Cơ lộng hành, cô lại không liên lạc được với anh, nhất định không phải là "ngẫu nhiên". Và tất nhiên điều này, Bạch Dĩ Hiên không phải là không biết. Ở tại nơi rừng rậm mưa trút xuống ầm ầm, anh đã đến được đến chân núi. Mọi người ai nấy cũng đã mệt lả người, đều phải gắng sức chống trụ. Họ thật khâm phục Tôn chủ của họ, cùng đi quãng đường như Ám vệ, lại là tiên phong đi trước dọn dẹp chướng ngại, ấy thế mà trông anh chẳng có vẻ gì là thấm mệt.

Anh còn bị thương nhiều hơn họ, ấy thế mà còn chẳng kêu rên một tiếng, mặc cho cơn mưa dữ dội tát vào mặt mà vẫn nhanh chân đi tiếp. Các Ám vệ khác thực thấy hổ thẹn, như được tiếp thêm sức lực mà đồng hành cùng anh.

Bạch Dĩ Hiên leo vào hang đá ẩm mốc, nơi đây rắn rết chui rúc trong kẽ hang, nếu không cẩn thận lại bị con côn trùng nào đó cắn thì khốn. Tiêu Khiết cũng lần theo sau, bước lên sau cùng là các Ám vệ, cuối cùng cũng tới nơi, họ thấy phấn chấn hơn bao giờ hết. Tiêu Khiết liền nhanh nhẹn bảo:

-- Mau đi rà soát các kẽ hang, chìa khóa có thể giấu trong đó!

-- Tốn công vô ích. -- Chợt Bạch Dĩ Hiên điềm đạm cất giọng, anh lấy tay lần mò theo các vách đá như đang tìm kiếm dấu hiệu gì đó.

-- Tôn chủ? -- Các Ám vệ tay đang lơ lửng giữa không trung khó hiểu hỏi, họ đang định thọc tay vào các ổ đá để mò mẫm.

https://thuviensach.vn

-- Nếu cho tay vào, không những không tìm được chìa khóa mà còn bị côn trùng cắn. -- Anh lãnh đạm tiếp lời -- Chìa khóa chắc chắn giấu ở những khe đá có nhiều rắn rết, không cần phải trả giá lớn như vậy.

-- Nhưng Tôn chủ, nếu vậy thì ta lên hang núi làm gì? -- Nghe Tôn chủ của họ để tâm tới tính mạng của họ như vậy, họ thực có chút cảm động nhưng ngài sẽ không bao giờ phí công vô ích làm chuyện vô bổ đi!?

Bạch Dĩ Hiên lặng thinh không nói, anh vẫn đang lần theo các gồ đá, chợt vách đá dài đang suôn bỗng có chỗ lõm vào, anh liền nhếch môi cười. Anh dùng lực ấn vào thật mạnh, tức thì chỗ đá đó sụt vào, tiếp theo hang đá đó rung chuyển rất lớn. Hang đá ầm ầm chuyển động, bụi đá sập văng khắp nơi. Đến khi Tiêu Khiết mở mắt ra thì đã thấy vách đá khi nãy chầm chậm tách ra như mở hai cánh cửa. Ở trong có một không gian ngầm, chứa một chiếc trực thăng sừng sững.

Đoàn Ám vệ nhìn mà ngây người, hóa ra trong hang động này còn có một động ngầm giấu cả một chiếc trực thăng. Bạch Dĩ Hiên trèo lên chiếc phi cơ, vẫn còn hoạt động tốt. Tiêu Khiết nhìn hình dáng quen thuộc của chiếc trực thăng mà đứng đơ ra đó:

-- Gì chứ! Tôn chủ! Cái này, là chiếc trực thăng yêu thích nhất của Bạch gia Đệ nhất Lão đại -- Bạch Kỳ Sơ đây mà!

Tiêu Bách, cha nuôi của anh có lần đã cho anh thấy qua bức ảnh chụp chiếc trực thăng này. Đây là chiếc trực thăng 'Guerra Privati' thiện chiến hạng sang thời đó, nhưng mục đích của nó lại là để cho Bạch thượng chủ lái đi dạo ngắm cảnh. Cha anh cho đến giờ vẫn tiếc hùi hụi vì chưa một lần để con "chiến tước" này trổ tài lâm trận. Kể ra thú vui của Bạch thượng chủ thật quái đản, trước đây khu rừng này không phải để dựng tạo tập huấn mà là nơi nghỉ mát của ngài, ngài hay vào đây săn bắn khi còn trẻ. Chiếc trực thăng này thì ra đến bây giờ không phải là mất tích mà được ngài đỗ ở đây. Bạch Dĩ Hiên bật công tắc, điềm nhiên mở miệng:

https://thuviensach.vn

-- Từ hồi 13 tuổi, tôi bị bắt đi tập huấn. Ông nội quăng tôi ở đây, nhiệm vụ là phải tự thân sống sót trong ba ngày. Đến ngày thứ ba thì vô tình phát hiện ra chiếc trực thăng này, chỉ trách lúc đó không biết lái. Lần này xem ra hữu dụng.

Thấy Bạch Dĩ Hiên đã an vị ở ghế lái, Tiêu Khiết liền trèo lên ở ghế phụ. Các Ám vệ khác cũng biết nhiệm vụ, liền tức tốc dỡ đá dọn đường, dùng vũ khí đập khoét cửa hang cho rộng hơn để trực thăng dễ dàng đi ra. Bạch Dĩ Hiên đẩy lái cất cánh, các Ám vệ khác liền điêu luyện nhảy lên, trước hết cứ thoát khỏi đây, lúc quay về rồi sẽ cử người tới đón những Ám vệ còn lại. Bạch Dĩ Hiên nắm chặt tay lái, đôi mắt anh lạnh đi, quả nhiên người gần ta nhất là người có thể đâm sau lưng ta nhất. Nếu anh không biết đến động ngầm chứa chiếc trực thăng này, có lẽ phải nán lại đây ít nhất hai ngày mới có người tới ứng cứu. Mà không biết anh vắng mặt, đã có những chuyện động trời gì xảy ra. Lần này, anh sẽ không lưu tình với ai nữa.

Bởi vậy mới nói, Chu Tử Đằng cùng Bạch Dĩ Hiên khá giống nhau, nếu có ai dám hãm hại người họ yêu thương, thì kết cục chỉ có ba từ "không lưu tình" mà thôi!

Hiện trạng lúc này của Chu Tử Đằng rất rối ren, nhưng cô lại chẳng mảy may lo lắng. Những kẻ thường đắc ý vênh váo tưởng mình hơn người, thực ra cũng chỉ là "ếch ngồi đáy giếng". Dùng những chiêu thức hèn hạ đâm sau lưng cô? Vậy thì họ vĩnh viễn chỉ có thể đứng ở sau cô! Các mặt báo chí đã rầm rộ đăng tin, phương tiện truyền thông cũng ầm ĩ hết mức, có người biết suy nghĩ thấu đáo liền lên tiếng bảo vệ cô, có người vốn định sẵn thành kiến liền đồn thổi lớn chuyện.

Từ Lục Giai nhìn tin tức "sốt dẻo" này mà trầm ngâm. Cái đồ ngốc ấy, lúc nào cũng thờ ơ trước những chuyện này. Là phụ nữ, vậy mà lúc nào cũng tự gánh vác một mình, em yếu đuối chút để người ta bảo vệ không được sao? Chẳng trách, đàn ông người nào cũng sợ phụ nữ tự lập. Mà tính kiên cường ấy, lại là một nét rất riêng của Chu Tử Đằng, người con gái

https://thuviensach.vn

mạnh mẽ mà lại sống nội tâm. Từ Lục Giai thở dài, ánh mắt thoáng chút mông lung, sau đó anh cười nhẹ, nhấc điện thoại lên. Cô bình thản như vậy, e rằng là đã có chuẩn bị trước, e rằng là sẽ chơi họ lại một vố đau. Vậy ra anh cũng nên giúp ích chút nhỉ!?

-- Alo, Ngũ Tần xin nghe.

-- Anh rể! Em mượn anh chút được không?

-- Lục Giai? Hiếm khi thấy gọi cho anh đấy! Có chuyện gì vậy?

-- Thôi nào, anh thừa biết mà! Em gọi cho "Bất bại Pháp trường - Đệ nhất Luật sư Tần Ngũ" thì có thể là việc gì cơ chứ? -- Từ Lục Giai cười khẩy.

-- Anh đã "gác kiếm tu tiên", "mai danh ẩn tích" hai năm rồi. Lục Giai, em biết mà. Anh chắc đã xuống phong độ rồi! -- Ngũ Tần ở đầu dây bên kia cũng cười nhẹ. Từ Lục Giai là người chẳng bao giờ phiền hà phải nhờ đến anh, mời cả Đại luật sư như anh, vụ án quan trọng đến mức nào cơ chứ.

-- Anh rể, "Tần Ngũ Đệ nhất luật sư", một năm nhận chưa tới bốn vụ kiện, mà vụ kiện nào có mặt anh đều thắng. Anh đại diện cho chính nghĩa mà, đâu phải cứ vung tiền mới mời được! Phong độ là nhất thời, đẳng cấp mới là mãi mãi! Em tin chắc anh sẽ làm "họ" ngóc đầu dậy cũng không nổi.

Ngũ Tần nghe vậy thì bật cười, vì một số lí do mà "Tần Ngũ Đại luật sư" đã lặn mất khỏi Pháp trường. (Tất nhiên là để an bề gia thất với Từ Tiêu Vũ rồi!) Hiếm khi Từ Lục Giai nhờ vả anh, sao anh có thể không đi chứ.

-- Lục Giai, là hai vụ án, một là về nghi án bản quyền và sự việc làm sẩy thai của Chu Tử Đằng phải không?

-- .... Anh có thể cho em chút mặt mũi được không? Em dễ đoán đến vậy ư?

https://thuviensach.vn

-- À. Nó viết rõ lên giọng điệu lo lắng của em đấy thôi. Anh sẽ giúp em, nhưng thực hiện cho anh một điều kiện đấy!

-- Em biết rồi. Anh cứ đi thu thập chứng cứ đi!

-- Được rồi.

Gác máy lại, Từ Lục Giai lặng lẽ thở dài. Trái đất này thật tròn, nếu đã là vô phận, tại sao số mệnh cứ se duyên?

https://thuviensach.vn

TỬ ĐẰNG KHÔNG NỞ LẦN HAI - KHÔNG CÒN LÀ NỮ PHỤ

Ka La Ra

dtv-ebook.com

Chương 54: Tử Đằng_ Nhận Ra Cũng Đã Quá Muộn

CHAP 54:

Cánh báo chí đang rầm rộ lên chuyện này, bệnh viện nơi Chu Khuynh Cơ điều dưỡng lúc nào cũng nườm nượp phóng viên. Quách Mộng Thu đôi mắt buồn rầu lẳng lặng nhìn con gái mình sắc mặt xanh xao, thân thể gầy guộc đang thiếp đi trên giường bệnh. Thợ chụp ảnh bị chặn ngoài cửa vẫn đang cố dướn người tới chụp lại khoảnh khoắc này. Đài báo "Newsy" - nổi tiếng nhất trên phương tiện thông tin đại chúng, đã cử phóng viên đến và đã được chấp nhận phỏng vấn.

Trong căn phòng nồng nặc mùi thuốc, máy quay đã lên hình trực tiếp, bắt đầu cuộc phỏng vấn. Quách Mộng Thu cũng ngồi chỉnh tề lại, phóng viên cũng bật micro sẵn sàng ghi hình.

-- Xin chào Chu phu nhân, xin cho biết hiện trạng của tiểu thư Chu Khuynh Cơ hiện nay ạ?

Quách Mộng Thu nghe vậy, đôi mắt đượm buồn. Những người hóng chuyện đứng ngoài hành lang dòm vào mà cũng thấy xót thay.

-- Bác sĩ nói, không giữ được đứa trẻ... Con gái tôi được cứu sống, nhưng sẽ để lại vết sẹo thâm... mà tôi cũng không biết con bé sẽ suy sụp như thế nào khi biết con nó không còn nữa...

https://thuviensach.vn

Nói rồi, Quách Mộng Thu run run lấy khăn chấm nước mắt, phóng viên thì vô cùng chuyên tâm hỏi tiếp:

-- Vậy về vụ việc này, bà thấy thế nào?

-- Tôi còn biết làm thế nào...? Người ta nói "Mấy đời bánh đúc có xương, mấy đời dì ghẻ đi thương con chồng", thực tôi cũng chịu nghiệt lắm! Con bé Chu Tử Đằng vốn không ưa gì mẹ con tôi, nghĩ thương con bé thiếu thốn tình mẫu tử từ nhỏ, tôi luôn răn dạy Cơ nhi phải biết nhường nhịn em, đừng chấp nhặt em tội nghiệp...

Tới đây, giọng của Quách Mộng Thu bỗng nghẹn ngào...

-- Mà ngờ đâu... là lỗi tại người mẹ này... đã hại con gái mình... Trời ơi, khi xưa con chồng có làm sai tôi la cũng không dám la, huống chi là đánh đập! Toàn là quay sang trách móc Cơ nhi này nọ, con nó tủi thân mà nó cũng biết phận, chỉ gật đầu chứ không dám nói gì em nó nữa... Mà tôi nào hay, con bé Chu Tử Đằng nó quá quắt đến mức này... Lần trước Trình thiếu chia tay Cơ nhi cũng vì nó, thì con gái tôi nhường hạnh phúc cho em nó, ngậm ngùi tìm hạnh phúc khác...

Quách Mộng Thu lúc này thì bật khóc nức nở, máy ảnh ở ngoài vẫn chụp nhấp nháy không ngớt:

-- Ai dè, cũng không yên... Nó rắp tâm không muốn Cơ nhi được sống an lành hay sao ấy... Lần này... lần này còn tước đi cốt nhục của nó... Trời ơi, tội con gái tôi chưa, như thế này thì nó biết ăn nói sao với nhà trai đây...

Ai nấy nghe Quách Mộng Thu nghẹn ngào nói vậy thì thật thương thay cho mẹ con Chu Khuynh Cơ. Chợt mí mắt Chu Khuynh Cơ khẽ động, người phóng viên liền thốt lên:

-- A! Cô nhà tỉnh rồi kìa!

https://thuviensach.vn

Mọi ống kính lập tức chĩa vào Chu Khuynh Cơ đang từ từ mở mắt. Chu Khuynh Cơ thẫn thờ nhìn quanh, rồi bất giác đưa tay xuống bụng, đờ đẫn hỏi Quách Mộng Thu:

-- Mẹ, con của con có ổn không? Mẹ... sao ở đây lại nhiều người thế này... Sao họ lại quay phim con...

-- Con ơi... Con đừng hoảng... Con còn trẻ... còn có thể sinh đứa khác...

Quách Mộng Thu giọng đứt quãng nấc từng tiếng, cảnh tượng lúc này thực rất thương tâm, thật có thể khiến người ta sụt sùi khóc sướt mướt như những thước phim ướt át. Chu Khuynh Cơ nghe vậy, khuôn mặt chợt biến sắc, từ thững thờ cho đến sửng sốt. Lát sau, cô ta điên loạn giãy giụa, hét toáng lên, cô ta kịch liệt vùng vẫy làm mọi người giật mình, buộc bảo vệ phải vào kìm cô ta lại:

-- Trời ơi!!! Con tôi!!! Thả tôi ra!!! Thả tôi ra!!! Tôi phải tìm con của tôi!!!

-- Cô ơi bình tĩnh lại... Y tá đâu! Mau vào xem xét tình hình!!!

-- Con gái, con nằm xuống nghỉ đi đã!!!

-- Mẹ ơi! Là Chu Tử Đằng! Là Chu Tử Đằng hại chết con của con! Con rắn độc ác ôn! Thả con ra! Con nhất định phải bắt nó đền mạng cho con con!

Tiếng Chu Khuynh Cơ quằn quại gào thét làm kinh động khắp bệnh viện. Phóng viên thì nháo nhào cả lên, người bên ngoài cũng bị dọa hoảng sợ mà rủ tai nhau, bảo cô chắc trước giờ nhẫn nhục kìm nén nhiều quá nên giờ mới bị kích động như vậy. Mãi sau khi đám bác sĩ hì hục chạy tới tiêm cho Chu Khuynh Cơ liều an thần, mọi người mới tản ra, trên đường vẫn

https://thuviensach.vn

không ngớt lại bàn tán. Đa phần là thương cảm cho mẹ con Chu Khuynh Cơ bất hạnh và xỉa xói Chu Tử Đằng nhẫn tâm.

Cũng vì chuyện này mà sau khi bộ sưu tập của công ty cô dính nghi án bản quyền, cộng đồng mạng liền thể hiện sự thông thái của mình, đưa ra các giả thiết rất chi là hợp lí, khẳng định chắc chắn Chu Tử Đằng rắp tâm hãm hại chị mình và trả đũa công ty cha mình nhưng không thành. Đại diện cho công lí, họ ầm ĩ muốn bắt cô phải chịu tội trước pháp luật. Tất nhiên, mọi việc dễ dàng đi theo đúng dự tính của Chu Quân Dạ.

Chu Khuynh Cơ trước giới truyền thông nói muốn sang phòng bệnh của Chu Cảnh Điềm gặp cha để giãi bày tâm sự, hành động này cũng khiến người người càng thêm yêu cô con gái hiếu thảo dù bị chấn động tinh thần vẫn không quên cha. Còn Chu Quân Dạ, lần thứ ba đặt chân tới bệnh viện, hào hoa ngút người, đốn tim các cô gái thì lãnh nhiệm vụ "đỡ đần chị gái cùng lên thăm cha".

Mà thực ra họ nào tốt vậy, chỉ là phòng bệnh của Chu Cảnh Điềm là phòng V.I.P nằm cao nhất, dãy hành lang vắng vẻ hơn nhiều. Chu Quân Dạ cùng Chu Khuynh Cơ lên đây để bàn chuyện, Chu Cảnh Điềm thì điên điên khùng khùng, họ chẳng để tâm ông ta nữa. Hai chị em họ vào phòng, đóng cửa lại, quan sát thấy Chu Cảnh Điềm đang ngủ say như chết, cô ta tháo bộ mặt u uất xuống, âm hiểm cười:

-- Tình hình sao rồi?

-- Vẫn tốt. -- Chu Quân Dạ nhếch môi -- Nhờ hiệu ứng của chị, đông đảo cộng đồng mạng đứng về phía chúng ta. Cái công ty chết dẫm của chị ta thực tồi tệ, hệ thống ấy tôi hack vào mấy hồi. Vậy mới nói, học thức không có, trường đời chưa rõ mà cứ đua đòi lập công ty. Chắc chị ta tưởng hệ thống bảo mật bằng vân tay của chị ta vậy là cao lắm, quả thật rất khó để xâm nhập, nhưng cũng chưa khiến tôi phải hao tổn quá nhiều tâm trí. Tôi

https://thuviensach.vn

đã có dấu vân tay của chị ta rồi, dù có lục lọi điều tra lại thì cũng sẽ tưởng chính chị ta tự vào hệ thống thôi.

-- Cẩn thận lường trước lường sau!

-- Chị chớ có lo. Tôi tin cô ta, nhu nhược thành tính, nóng nảy thành thói chắc sẽ hô hào này nọ, rảnh làm hỏng chuyện thôi. Tôi lấy sản phẩm của công ty cô ta thì sao, ai sẽ tin cô ta chứ! Tôi tung ra trước, uy tín Chu thị thành lập đã lâu so với cái công ty cô ta mới xây dựng, cộng với lùm xùm của cô ta dạo này, ai rồi sẽ tin cô ta? Sớm muộn gì, Chu thị là của tôi, mà công ty Glycine, vẫn sẽ là của tôi nốt!

-- Được rồi, nói khẽ thôi, lỡ ông ta thức dậy thì khốn! -- Chu Khuynh Cơ cười híp mắt, khẽ liếc sang nhìn Chu Cảnh Điềm vẫn đang mê man.

-- Khỏi lo đi. Lão ta giờ bị bệnh tâm thần, trong bát cháo hồi sáng tôi đã sai người bỏ ít thuốc mê liều mạnh, không biết trời đất gì đâu, thuốc này ngấm vào thì quẫn trí thêm quẫn trí thôi! Tôi mà có được Chu thị rồi thì chẳng sợ gì lão ta nữa! Nếu như lão ta biết điều mà im miệng, tôi có lẽ sẽ cho lão sống tốt đến cuối đời. -- Chu Quân Dạ hất hàm, chỉ chút nữa thôi thì tham vọng làm chủ của cậu sẽ thành hiện thực.

-- Được rồi, có gì cứ bảo chị! Đứa trẻ trong bụng chị không phải con của Bạch Dĩ Hiên, chị cùng mẹ phải bỏ công bỏ sức mới giải quyết êm xuôi chuyện này. Coi như là vì đứa bé đã hi sinh mà đừng khiến chuyện này trở nên công cốc!

-- Tôi biết rồi! Chị cũng thật mưu trí vừa xóa được tạp chủng vừa giá họa cho Chu Tử Đằng, thừa cơ tôi lấn lên. Cứ thế mà làm!

-- Cứ thế mà làm!

Nói rồi Chu Khuynh Cơ cùng Chu Quân Dạ lại che đi lốt quỷ, cùng dìu nhau đi ra khỏi phòng Chu Cảnh Điềm, vô cùng đắc ý vì mọi thứ đang

https://thuviensach.vn

diễn ra mỹ mãn. Chu Cảnh Điềm cuộn người trong chăn, ông từ từ mở đôi mắt già nua, tay run run nắm chặt chiếc điện thoại mà Chu Tử Đằng đã lén đưa cho sáng nay, kết thúc đoạn ghi âm. Lũ súc sinh! Vậy mà ông đã yêu thương chúng ngày này qua tháng nọ, tài sản của ông tin tưởng giao hết cho bọn chúng! Vậy mà chúng quả là mất nhân tính, từng bước từng bước tham lam đoạt hết mọi thứ! Chuyện này suy cho cùng là do kẻ hồ đồ đáng chết như ông mà ra!

Trời ơi, ông ruồng rẫy nàng Veronique thủy chung để rước về một con hồ ly thâm hiểm để được cái gì!? Ông còn đần độn nuôi con trai kẻ khác suốt 18 năm trời mà cưng bẵm như máu mủ. Còn đứa con gái ruột thịt tội nghiệp của ông, ông nỡ tâm tước đi mẹ nó, khiến Veronique chết không nhắm mắt, còn vô tâm đuổi nó đi. Vậy mà giờ đây, người chân thành duy nhất đến thăm ông, lại là Chu Tử Đằng. Trời ơi... khi xưa ông đã may mắn biết bao... mà vì những thứ phù phiếm giả tạo, ông đánh rơi mất hạnh phúc gia đình...

Cầm chặt trong tay chiếc điện thoại chỉ còn 5% pin, ông ấn nút gửi tệp tin ghi âm rõ mồn một hồi nãy tới số máy bất kì, Chu Cảnh Điềm không biết dùng điện thoại, ông chỉ có thể mày mò thật nhanh, kịp thời gửi tập tin vạch mặt bọn xảo trá này. Vừa vặn gửi tới, là số máy của Mạc Lưu Ly. Đây hẳn là người con bé tin tưởng, vậy thì ông cũng sẽ tin tưởng theo. Giờ đây, người ta đồn đãi gì ông cũng mặc, đối với ông, ông tin Chu Tử Đằng, một cách muộn màng.

Từ Lục Giai đang ở biệt thự riêng của Bạch Sở Viên, Bạch Sở Viên dạo này an ninh rất cẩn mật, thật khó để gặp mặt. Hơn một phần ba thủ vệ riêng của anh đều phái tới canh chừng biệt thự, cốt để đảm bảo an toàn cho hai thằng nhóc Andrew và Andreis. Từ Lục Giai phải mất ba tiếng chờ đợi mới được cho vào. Gặp Bạch Sở Viên, anh hắng giọng hỏi:

-- Chu Tử Đằng gặp nạn chứ có phải anh gặp nạn đâu mà canh phòng khiếp thế! -- Từ Lục Giai dạo gần đây khá thân với Bạch Sở Viên, so với

https://thuviensach.vn

Bạch Dĩ Hiên lạnh lùng ảm đạm thì Bạch Sở Viên hợp anh hơn nhiều.

-- Ai biết được mẹ con ả hồ ly kia lại dùng quỷ kế đa mưu chuyển đối tượng sang chủ nhân gia tộc Esmeé tương lai này. -- Bạch Sở Viên nhỏ một giọt hóa chất vào ống nghiệm, gằn giọng.

-- Mấy tên nhóc đó là người yêu anh sao?! Hai anh em các người quái đản như nhau, đều bị chị em nhà này hút hồn mất rồi!

-- Tôi chẳng có ý gì với chúng! Chỉ là chúng biểu hiện rất xuất sắc, lại hợp tính tôi, tôi muốn thu nhận làm học trò mà thôi! -- Quả thật anh trước giờ với ai cũng khó gần, chỉ có hai tên nhóc này không biết trời cao đất dày, hết lần này đến lần khác làm anh điên tiết. Mà anh thấy như vậy cũng nên cảm ơn bọn chúng đã làm cuộc sống của anh bớt tẻ nhạt hẳn đi.

-- Phương thức liên kết hôm trước tôi đưa anh hoàn thiện thí nghiệm thành công chứ?

-- Thành công. -- Trong ống nghiệm mới nhỏ giọt hồi nãy lập tức chuyển màu, Bạch Sở Viên đắc ý cho vào lọ -- Đã xong! Uống thuốc này vào thì liên kết giữa anh và Chu Tử Đằng lập tức phá vỡ.

Từ Lục Giai cầm lọ thuốc màu tím đặc trong tay, anh có hơi do dự không hiểu vì sao. Chỉ cần uống thuốc này vào, thì anh và cô, không còn quan hệ nữa, sẽ không còn những vết thương vô cớ xuất hiện trên người anh, cả hai người rồi sẽ không còn một chút dính dáng gì tới nhau nữa. Từ Lục Giai tay nắm chặt lọ thuốc, anh thu hết can đảm nhắm mắt đưa nó lên miệng thì bất chợt, một thủ hạ hớt hải chạy vào:

-- Bạch thiếu gia! Lớn chuyện rồi! Các giáo chủ họp lại một lần nữa! Đang cãi nhau ầm ĩ vì chuyện mất đứa trẻ nối dõi tông đường. Các giáo chủ rất gay gắt, muốn Chu Đằng tiểu thư chịu tội danh mưu sát người thừa kế theo đúng luật ngầm.

https://thuviensach.vn

Nghe đến đây, tay Từ Lục Giai khựng lại, anh nghe như sét đánh bên tai, không thể suy nghĩ gì nữa. Bạch Sở Viên nghe vậy cũng sững sờ không thôi:

-- Thật láo toét! Họ chính là đang muốn thể hiện uy quyền phán xét của mình! Anh trai tôi đâu?

-- Thưa thiếu gia, ngài huấn luyện Ám vệ ở rừng ngoài vẫn chưa trở về.

-- Chết tiệt! Cô ấy sao rồi!!! -- Từ Lục Giai vẻ mặt giận dữ tột độ, anh túm áo tên thủ hạ, gằn hỏi.

-- Chu... Chu Đằng tiểu thư không thể phản kháng, đã bị áp giải về Dinh thự mật hôm trước rồi...

Tên thủ hạ vừa dứt lời, Từ Lục Giai liền lao ra lấy xe thẳng tiến đến Dinh thự mật, Bạch Sở Viên vội vã lái xe chạy theo, sao hắn biết được Dinh thự mật ở đâu? Tuy nhiên, chẳng còn thời gian để thắc mắc, Bạch Sở Viên nhấn ga tăng tốc tiến tới. Chết tiệt! Lần này Bạch Dĩ Hiên mà biết được, mấy giáo chủ kia chắc chắn sẽ sống không yên. Mà thời điểm này cần sự đoàn kết, khá khen Chu Khuynh Cơ đã tìm cách li gián, còn lũ giáo chủ lăm le tạo phản cũng thật biết cách lợi dụng thời cơ gây khó dễ. Quỷ kế này quả là hay, khâm phục cho một Falanvil C' do Chương Du Thần tự tay huấn luyện.

***

-- Cô cứ yên vị, sắp đến nơi rồi.

Chiếc xe đen kịt u ám đang lướt trên phố. Một thủ hạ lạnh lẽo cất lời nhắc nhở Chu Tử Đằng ngồi ghế sau.

https://thuviensach.vn

Chu Tử Đằng ngồi yên trong xe không dám manh động, ngồi kế hai bên cô là hai thủ hạ mặt lạnh tanh khác. Cô sau khi rời công ty, xuống hầm lấy xe bỗng bị đánh ngất rồi áp giải lên xe, cái gì mà "Hội giáo chủ muốn gặp cô vì tội ám sát người thừa kế", suy nghĩ cho đứa con trong bụng, cô không dám phản kháng.

Chẳng mấy phút sau, Dinh thự mật u tối, toát lên mùi chết chóc đã sừng sững trước mặt cô. Hai thủ hạ phía sau huých đẩy cô đi, cô cũng bình tĩnh đi tiếp, lúc này đây cô không thể tỏ ra chống đối, tính mạng của cô bây giờ là của hai người, à không, ba người, còn Từ Lục Giai nữa. Cô bị đưa vào trong, cánh cửa vừa mở ra, cô đã thấy các lão già mặt mày nghiêm trọng ngồi tầng tầng lớp lớp cách nhau trong sảnh. Cô bị đưa vào đứng giữa trung tâm sảnh, như thể cô là một phạm nhân và đang chờ phán xét từ tòa án tối cao. Mà cũng thật nực cười, hoàn cảnh của cô bây giờ chính là thế còn gì!

-- Ồ, chẳng phải là cô gái "đụng vào tức không nể mặt Bạch lão chủ" đây sao!? -- Cố giáo chủ nhìn cô, cười dịu nói. Ông đối với chuyện gì cũng một vẻ điềm nhiên, không mấy quan tâm chuyện nam nữ, nhưng quả là, cô gái này thật có chút đặc biệt.

Các vị giáo chủ khác nghe vậy thì cũng không có phản ứng gì lạ, Cố Đồ Ức xuất ngoại nên không biết nhiều chứ họ biết tỏng, cô gái này là người phá giải ma trận một chiều của Chương gia đây mà. Nghe Cố giáo chủ nhắc lại chuyện xưa, họ cũng he hé liếc mắt nhìn biểu tình của Bạch Thừa Húc, thấy ông vẫn lãnh đạm châm điếu thuốc thì im lặng. Một giáo chủ khác thu hết can đảm lên tiếng:

-- Nhưng cũng không vì thế mà giễu võ dương oai! Lại vì chút ghen tuông đàn bà mà gián tiếp sát hại người thừa kế quan trọng ở thời điểm này! Không thể vì tình cảm riêng mà tha tội được.

https://thuviensach.vn

-- Đúng vậy, kẻ có tội ắt phải chịu tội! "Công tư phân minh", nếu Bạch thiếu gia vì tình riêng mà thiên vị bỏ qua, chắc chắn sẽ làm kẻ khác phẫn nộ trong lòng!

-- Nói phải! Luật ngầm đã đề ra, ta phải căn cứ vào đó mà làm theo. Bạch Kỳ Sơ năm đó vì Hạ Nhược Tuyết mà lơ là chính sự, gây thiệt hại lớn lao, chúng tôi muốn Bạch tôn chủ chứng minh mình chuyện công ra công, riêng ra riêng. Ấy thế tôi mới tin tưởng được!

Từng lời, từng lời phán quyết được đưa ra. Chu Tử Đằng nghe mà trống tim đập dồn dập. Hóa ra cái ý chính của họ không phải là vì đứa trẻ thừa kế bởi họ còn chẳng buồn điều tra cho rõ thực hư, mà cái quan trọng là để làm khó Bạch Dĩ Hiên. Hình phạt ắt rất nặng, anh chắc chắn sẽ phản đối. Mà nếu anh phản đối, vậy họ có thể thừa cơ cho rằng anh không "công tư phân minh" này nọ đòi truất quyền. Nội bộ lục đục nói rằng anh không thể hiện mình sẽ vì lợi ích chung mà gạt bỏ tình riêng, họ sẽ liên kết với nhau như một cuộc nổi dậy lật quyền. Thực có dã tâm!

Bạch Thừa Húc thừa biết ý đồ của những lão già coi trời bằng vung này. Ông nhàn nhã thả khói thuốc, các giáo chủ khác cũng yên tọa chờ phán xét của ông. Ông bình thản cất lời:

-- Có gì minh oan không?

Bạch Thừa Húc hỏi thế, cô có chút giật mình. Minh oan? Đó là điều ngu ngốc, có thể nói lí với những lão già rắp tâm dìm Bạch Dĩ Hiên xuống này sao? Cô chẳng có bằng chứng, càng minh oan càng giống kẻ có tội chối bừa, không khéo lại để sơ hở cho mấy gã đó lấn tới ép hỏi cung. Làm như vậy, chỉ tổ khiến anh thêm phiền phức, mà cũng chẳng an toàn cho thai nhi trong bụng, chi bằng:

-- Người thông thái ắt biết thực hư.

https://thuviensach.vn

Chỉ đơn giản một câu nói, mà khiến các vị giáo chủ ai nấy cũng tím mặt, ý nói họ "đần độn" sao? Bạch Thừa Húc nghe vậy thì bật cười vân vê cần thuốc to dài trong tay, một vị giáo chủ ngồi gần đó liền "thay trời hành đạo", gắt lên:

-- Tất nhiên là biết thực hư! Rõ rành rành có tội còn giả vờ thanh cao! Theo luật ngầm là phải mổ bụng moi ruột coi như đền mạng, nghĩ có công xưa cứu giúp Tôn chủ, giảm xuống còn quất roi da với ấn ký nung! Còn dám...

Nhưng gã ta chưa nói xong, đã không thể thốt nên lời nào nữa. Cả sảnh bỗng dưng rùng mình im thin thít, Chu Tử Đằng nhìn cảnh tượng đó mà há hốc mồm sợ hãi. Chỉ có Cố giáo chủ là lẳng lặng cười cầm tách trà lên nhấp một ngụm. Trên kia, cái gã giáo chủ vừa mạnh mồm lên tiếng lúc nãy, đã bị một cây gậy cắm xuyên qua đầu. Còn không thấy Bạch Thừa Húc động tay, chứng tỏ tốc độ và lực phải mạnh đến cỡ nào mới có thể một khắc tiễn hắn về chầu trời như vậy.

Gã ta tức thì ngã rạp xuống đất, máu vương đầy bàn. Bạch Thừa Húc xong xuôi tao nhã lau tay, thủ hạ đứng sau tức tốc dọn dẹp cái xác kia như thể chưa có gì xảy ra. Bạch Thừa Húc điềm đạm một lượt phóng ánh mắt sâu ngòm nhìn các giáo chủ vì uy áp của ông mà thu người lại, thản nhiên cất lời:

-- Phép lịch sự tối thiểu là không được xen vào giữa hai người đang nói chuyện.

Các giáo chủ khác vì thế mà im bặt, một đợt sởn gai ốc chợt dựng lên. Cố giáo chủ Cố Đồ Ức là người bình thản nhất, như thể đã quá quen với tính cách của Bạch Thừa Húc, cười nhẹ:

-- Vậy Bạch lão chủ định sẽ xử lí sao? Nếu không phân minh, e rằng sẽ loạn. Mà cũng có kẻ ngầm uất ức, sẽ quay sang hãm hại gia tộc của cô

https://thuviensach.vn

gái này theo Luật ngầm thuở xưa.

Theo Luật ngầm xưa, thì nếu một người mang phải tội danh ám hại người thừa kế thì cả gia tộc đó phải cùng gánh nạn. Nhưng sau này Chương Dư Định - ông nội Chương Du Thần đời trước làm Lão đại, liền sửa Luật sao cho phải lí. Ai làm người ấy chịu, nhưng đối với những gã giáo chủ có mưu đồ thì vẫn áp dụng luật này. Thực ra, gia tộc họ ngoại của vợ Bạch Thừa Húc chính là vì nguyên do này mà chết. Nghe Cố giáo chủ đụng chạm chuyện cũ, ai cũng một phen khiếp đảm. Lát sau, Bạch Thừa Húc không nặng không nhẹ lên tiếng:

-- Chẳng phải muốn thử Bạch Dĩ Hiên sao? Kết thúc tại đây, chờ nó về, chính miệng nó sẽ đưa ra phán quyết.

Mọi người nghe vậy, liền gật đầu cho là ý hay. Chu Tử Đằng trút bỏ một nỗi lo, lại thêm một nỗi lo nữa. Anh sẽ phải giải quyết tình thế khó xử này như thế nào? Lúc nãy cô định trước toàn giáo chủ nói cô đang mang cốt nhục của Bạch Dĩ Hiên nhưng may sao nghĩ lại cho thấu đáo. Nếu Lương Kỷ Khiên hôm trước giấu chuyện cô có thai, tức là muốn cái thai này không tồn tại cho đúng ý hắn. Như vậy nói toạc ra ở đây, chẳng khác nào tự đào mồ chôn mình, họ sẽ giao cô cho Lương Kỷ Khiên lần nữa kiểm chứng. Mà ai biết trong quá trình xét nghiệm sẽ có thêm "tai nạn hi hữu" gì khiến cô sẩy thai. Cô có muốn vạch trần Lương Kỷ Khiên thì lại không đủ sức, làm như vậy chỉ rước thêm hận ý thôi. Vì vậy ngay lúc này cứ giả ngu là tốt nhất, nếu luồng cúi khiến mẹ con cô bảo toàn tính mạng, cô nguyện cả đời luồng cúi.

Chu Tử Đằng được trả về, lúc cô vừa vặn đi ra thì thấy Từ Lục Giai bộ dáng hớt hải chạy tới. Cô còn ngạc nhiên thì đã thấy anh ta lao tới ôm chặt cô lại. Cô nghe rõ trống tim anh ta đập nhanh như sấm rền. Cô còn sững sờ không hiểu chuyện gì xảy ra thì đã nghe anh ta trầm giọng nói... hình như... anh khóc:

https://thuviensach.vn

-- Thật may... Em không sao.

https://thuviensach.vn

TỬ ĐẰNG KHÔNG NỞ LẦN HAI - KHÔNG CÒN LÀ NỮ PHỤ

Ka La Ra

dtv-ebook.com

Chương 55: Tử Đằng_ Đã Có Hẹn Từ Kiếp Trước

CHAP 55:

Đó là một chuyện xảy ra rất lâu rồi, từ cái thời anh được gọi là "Hàn Lục Giai".

Thuở đó, Hàn Lục Giai sống cùng với cha mẹ trong một căn nhà hai tầng bình thường do cụ xưa để lại. Cha cậu làm tài xế chở hàng, mẹ cậu làm phục vụ, gia đình cậu cũng không tới nổi là nghèo, mà cũng chưa tới mức gọi là khá giả, chỉ là có một chút dư dả mà thôi. Cuộc sống ngày lại ngày trông chờ vào những chuyến hàng của cha.

Cho đến một ngày, mẹ cậu được tin cha cậu bị tai nạn ở đèo dốc. Cha cậu bị tai nạn rất nặng, nghe bảo lại ông bị hất văng ra tới mấy mét. Cha phải nằm viện một tháng, mọi tiền nong mà cha mẹ cậu dành dụm đều đi tong hết theo những mớ thuốc điều trị. Sau chuyện này, cha cậu bị hoại tử một tay buộc phải cắt bỏ, mẹ cậu cũng gầy đi trông thấy, bạn bè làng xóm cũng không thấy cậu bé Hàn Lục Giai bảy tuổi ríu rít chạy đi chơi cùng ngày nào nữa.

Cha của cậu gần như suy sụp, ông khởi kiện đòi truy tố kẻ gây tai nạn. Nhưng xui xẻo thay, kẻ gây tai nạn lại là con trai của Trưởng cục An ninh, hắn ta đi chơi đêm nhậu say, đáng lẽ phải chịu tội đúng Pháp luật. Nhưng, con trai của Trưởng cục mà, đời nào bị bắt vào tù! Ông ta lắm tiền, luật sư mồm mép, quan hệ trong ngành rộng rãi, vì vậy nên cha của anh thua kiện. Do không có "bằng chứng", thật nực cười, vậy ra là lỗi tại mấy người dân

https://thuviensach.vn

xung quanh gần đó không chịu quay phim lại hay sao!? Mà cái thế lực lớn quá, cha anh trắng tay trở về, chỉ có tiền bảo hiểm vớt vát cho mà thôi.

Chẳng kẻ nào chịu nhận một người mất một tay mà không có bằng cấp như cha anh, cho nên ông lâm vào cảnh thất nghiệp. Mọi tài chính của gia đình đổ hết lên vai mẹ, bà phải gồng gánh lao lực, mẹ cứ ngày càng gầy đi mà bữa cơm cũng ngày càng đạm bạc lại. Cha anh ở nhà, lầm lũi cấy một cái mảnh đất nhỏ để trồng trọt, coi như đỡ được gì thì đỡ. Khoảng thời gian đó thật sự là rất tồi tệ để vượt qua.

Hàn Lục Giai biết gia cảnh của mình, vì vậy từ bé đến lớn, mọi việc nhà cậu đều phụ mẹ làm hết, cũng tự biết cách lo cho bản thân mình, không để cha mẹ thêm phiền lòng. Hàn Lục Giai đối với người ngoài đều ăn nói rất khôn khéo tuyệt không để ai khinh thường, lại học hành rất giỏi, luôn thuộc diện được nhận học bổng của trường. Anh mong muốn được vào cục Cảnh sát, bởi vì anh muốn đem lại cái gọi là công bằng thực cho xã hội, cái gọi là niềm tin vào cuộc sống.

Năm Hàn Lục Giai 15 tuổi, anh nộp đơn thi vào trường cấp 3 đứng đầu tỉnh, và như một kỳ tích, anh đỗ đứng thứ ba trong danh sách trúng tuyển. Cả gia đình anh như thổi thêm một luồng gió mới, anh vui vẻ rời thị xã lên thành phố và đăng kí ở nội trú trong đó. Vừa vặn ngôi trường đó, đối diện biệt thự của nhà họ Đường.

Ngôi trường cấp ba ấy quả là đắt đỏ, cũng may Hiệu trưởng xem xét giảm học phí cho anh 70%, anh mới có thể yên tâm theo đuổi con đường học tập. Tuy nhiên, anh lại không tạo được quan hệ tốt cho lắm với đồng học, bởi họ đa số là con nhà có gia thế, lý lịch sạch sẽ và nhiều kẻ còn phân biệt người vùng miền khác. Mà anh cũng chẳng mấy quan tâm, anh không đến đây để chơi với bọn họ.

Một hôm nọ, đó là vào dịp Lễ Tạ ơn, trường cho nghỉ ba ngày, học sinh nội trú cũng bắt xe về hết, cả trường gần như vắng tanh, anh hôm đó

https://thuviensach.vn

có đi mua vé tính về với gia đình, nhưng vé lại hết, bắt xe đi thì sẽ bị chặt chém, nên anh đành lủi thủi xách vali về. Mà khổ nỗi, bác bảo vệ tưởng học sinh đã về hết cũng khóa nốt cổng trường, coi như anh bị nhốt ở ngoài. Buộc phải tự tìm nơi tá túc qua đêm rồi chờ ngày mai bác ấy tới lại.

Hàn Lục Giai tay kéo chiếc vali thất tha thất thểu không biết phải đi đâu, cuối cùng lại quay về trường. Trời đột ngột đổ cơn mưa rất to, ướt hết cả người Hàn Lục Giai, anh không có lấy theo ô, đành đi đến nhà đối diện đứng dưới hiên trú mưa. Mưa xối xả, Hàn Lục Giai chỉ có chiếc áo khoác trùm đầu mỏng manh, lại chưa có gì cho vào bụng, chỉ biết ngồi co ro ở đó chờ mưa tạnh.

Rồi bỗng một chiếc xe hơi sang trọng tấp vào, té nước văng ướt hết từ đầu đến chân Hàn Lục Giai. Cửa xe mở ra, có một cô gái dáng người thon chuẩn như người mẫu, tóc xõa dài đẹp mê hồn, khuôn mặt tuyệt sắc không tì vết, đây chẳng phải là hoa khôi tài năng trường Đại học y đứng nhất tỉnh, với nhiều lần góp mặt vào các Music Video đình đám - Đường Vi Yên đây sao?

Đường Vi Yên bước xuống xe, đã cau có gắt gỏng:

-- Chết thật đấy! Mưa ướt chảy trôi mascara của tớ mất! Tử Đằng, là tại cậu đấy! Kéo tớ vào ba cái việc từ thiện lằng nhằng này, khu ổ chuột đó hôi chết đi được!

Hàn Lục Giai chỉ nghe danh Đường Vi Yên qua lời rủ rỉ muốn tán tỉnh của mấy anh bạn cùng lớp chứ thực sự anh không quan tâm mấy đến cô gái này. Anh còn đang bận cởi áo khoác ra, vắt cho khô thì đã nghe tiếng cửa xe sau mở ra, một giọng nói rất dịu mà lại vô cùng điềm nhiên, cứ như một thái cực khác hoàn toàn khiến Hàn Lục Giai phải chú ý:

-- Vi Yên, cậu cằn nhằn cái gì. Chẳng phải cậu chấp nhận đi cái này là muốn tạo hình ảnh đẹp trước công chúng sao. Đi cái này mất ba tiếng, mà

https://thuviensach.vn

cậu make up làm đẹp cũng ba tiếng đấy thôi, coi như hi sinh một chút.

-- Ôi càu nhàu mãi! Vào nhà tớ đi! Ướt hết cả. -- Đường Vi Yên nóng nảy vò đầu bước tai, cô ta giậm chân quay gót bước đi chợt bắt gặp anh đang đứng dưới hiên nhà cô ta. Đường Vi Yên che trán thở dài rít lên -- Trời ạ! Sao đi đâu cũng có kẻ theo thế này! Này cậu kia, nhìn đồng phục này chắc là trường đối diện rồi! Fan thì fan, dẫu biết đây là nhà của tôi, cũng đứng có cuồng đến mức đứng chờ trước cửa nhà như thế này! Sao đàn em năm nay lại vô duyên đến mức ấy chứ!

Nói rồi Đường Vi Yên giãy nảy mở cổng bước vào nhà, để lại Hàn Lục Giai còn đang ngơ ngác chưa tiêu hóa hết lời cô ta nói. Lúc này, cô gái kia mới đến gần, cười nhẹ, điềm tĩnh nói:

-- Dạo này nam sinh trường cậu hay có màn theo đuổi chờ chực Vi Yên để trêu chọc cô ấy. Vì vậy nên mới gắt gỏng thế này, không có ý gì đâu.

Hàn Lục Giai nghe tiếng nói êm dịu ấy thì quay lại. Dưới màn mưa, cô gái trước mắt hiện lên thật đẹp. Nếu sắc đẹp của Vi Yên được cho là trong sáng, thuần khiết thì sắc đẹp của cô gái này lại vô cùng tinh xảo, mặn mà. Mái tóc đen dài giản dị thả buông lơi, đôi con ngươi đen láy như chứa cả ngân hà rộng lớn, vẻ ngoài thục nữ, trưởng thành lại rất dịu dàng. Khiến trái tim của Hàn Lục Giai lệch đi một nhịp.

Anh bối rối quay mặt xuống, tóc mái anh rũ xuống nên Chu Tử Đằng không thể thấy rõ mặt anh.

-- À... Tôi không để bụng...

Lúc thốt ra lời này, Hàn Lục Giai thật không biết giấu mặt đi đâu, chết tiệt, anh chưa bể giọng! Giọng của Hàn Lục Giai thật the thé như con gái, lại thêm chất giọng địa phương nên nghe lạ tai, khiến Chu Tử Đằng bật cười khẽ. Không phải vì giọng của anh mà là vì thái độ lúng túng của anh:

https://thuviensach.vn

-- Ồ, cậu nói giọng địa phương ngoại ô này. -- Hàn Lục Giai vẫn quay mặt đi ngượng ngùng, Chu Tử Đằng khẽ liếc thấy đồng phục anh mặc, lại thấy chiếc vali của anh, liền đoán sơ sơ mọi chuyện, cô cười khì -- Trễ chuyến tàu sao? Tiếc nhỉ! Hồi tôi học nội trú ở đây, cũng bị trễ vài đợt, may sao có bạn thân nhà ngay ở đây nên tiện tá túc. Đàn em không có ai sao?

-- ... Không... Không sao... Tôi sẽ đi chỗ khác...

Nói rồi, Hàn Lục Giai quay người đội mưa đi thật nhanh, tới trụ đèn đỏ, anh mới đứng lại thở hổn hển, dừng lại đứng dưới mưa thật lâu cho bình tâm, cái này gọi là trúng tiếng sét ái tình sao? Tâm trạng anh còn đang rối bời, toan đi tiếp thì bỗng một chú chó Husky chạy tiến đến. Mõm nó ngoạm một cây dù, trên lưng nó là một chiếc áo khoác da. Anh thấy lạ liền cúi xuống xem thì thấy ở cần nắm dù có mảnh giấy nhắn : "Đừng để bị cảm lạnh, còn nhớ hồi học sau đợt này ngoại khóa kiểm tra xét hạnh kiểm rất nhiều. Áo có thể trả sau. Rẽ xuống cúi ngã tư có một quán trọ giá rẻ qua đêm :))) . Tôi cũng là dân địa phương!"

Mảnh giấy ghi chỉ vỏn vẹn có thể, nét chữ dù ghi nhannh nhưng uốn lượn thật đẹp. Anh lấy chiếc dù từ mõm con chó, rồi hơi miễn cưỡng lấy áo khoác trên lưng nó mặc vào. Size nam, không phải áo của cô. Không hiểu sao anh có chút hụt hẫng mà cũng rung động thật sâu sắc. Chú chó hoàn thành xong nhiệm vụ liền chạy về, anh nắm chặt mảnh giấy trong tay, lạ quá, đáng lẽ dầm mưa phải thấy lạnh chứ! Hàn Lục Giai bỗng mỉm cười, anh mở dù đi dưới mưa, mối tình đầu 18 tuổi, thật đẹp.

Sau ngày hôm ấy, anh có tìm hiểu xem thì biết ra cô là Chu Tử Đằng, con gái đầu của nhà văn Chu Ảnh Họa, đây là nhà văn thời kháng chiến mà cha anh thích nhất. Cô hiện giờ đang học Đại học năm hai tại trường có điểm xét tuyển cao nhì tỉnh, khá xa nơi đây. Hàn Lục Giai nghĩ thầm, anh rất nóng lòng muốn gặp cô lần nữa, trả áo cũng được mà trả ô cũng được. Hàn Lục Giai trước giờ vẫn mông lung về chuyện chọn trường Đại học, nay quyết định cố gắng học trúng tuyển vào Đại học Luật thu nhận sinh

https://thuviensach.vn

viên rất ít, đơn giản bởi trường Đại học ấy nằm sát cạnh trường Đại học của cô.

Hàn Lục Giai chưa bao giờ mơ tới trường Đại học Luật ấy, lượng sinh viên nạp vào ít nên rất có chất lượng, đồng nghĩa với việc cạnh tranh rất cao, học bổng toàn phần lại chỉ danh cho Thủ khoa. Anh có chút nao núng, nhưng nghĩ lại, vì cả tương lai và tình duyên, anh chấp nhận ngủ 4 tiếng một ngày, tách biệt với thế giới bên ngoài làm bạn với sách vở thâu đêm để có cơ hội trúng tuyển.

Hàn Lục Giai học hành cật lực đến nỗi bạn cùng phòng cũng phải hoảng sợ không biết là dạo này mình trở nên lười quá hay anh trở nên chăm quá mà luôn thấy anh miệt mài đèn sách. Thỉnh thoảng lại mở sợi dây chuyền, lấy ra một mẩu giấy nhỏ gì đó mà anh luôn lấy ra ngắm nghía. Con thoi thời gian cứ chầm chậm quay, bao nhiêu tiền tiêu vặt mà mẹ anh cung cấp hàng tháng, anh đều không tiêu lấy một xu cho việc sắm sửa mà lại để danh bắt xe đi ra ngoại thành tới trường Đại học của Chu Tử Đằng.

Cô trọ ở ký túc xá trong trường, mỗi lần lén tới gặp cô đều phải chờ nguyên một buổi sáng đến chiều cô mới đi ra ngoài. Chu Tử Đằng vẫn rạng ngời mà thư thái như vậy, chắc là cô có nhiều người theo đuổi lắm! Hồi ấy ngây ngô, anh còn hớn hở cầm trong tay chiếc dù chiều mưa nọ cùng chiếc áo khoác muốn đến gặp cô, nhưng trăm lần vẫn vậy, đều không dám cất bước tới bên cô. Bởi lẽ, cô luôn đi cùng một người đàn ông khác.

Anh ta luôn có vẻ mặt lạnh tanh mỗi khi đi cùng cô mà Chu Tử Đằng thì vẻ mặt lại rất thoải mái khi khoác tay đi với anh ấy. Nhìn vóc người của chàng trai kia, anh mới bùi ngùi nhận ra chiếc áo trong tay mình chắc là của anh ấy. Nhưng anh lại thấy bất công biết bao, nếu người được thân thiết khoác tay cô là anh, chắc có lẽ anh đã biểu hiện hạnh phúc hơn chàng trai lạnh lùng kia rất nhiều. Dẫu vậy, anh không từ bỏ hi vọng.

https://thuviensach.vn

Đáp lại quyết tâm cùng công sức khổ luyện của Hàn Lục Giai, anh đậu trường Đại học Luật với số điểm cao nhất. Mẹ cha anh khi biết tin này như muốn thét lên vì vui sướng, học bổng toàn phần, trường Đại học danh tiếng, một tương lai xán lạn hơn như mở ra trước mắt anh. Còn anh, anh cũng chẳng quá bất ngờ, bởi đây là mục tiêu mà anh đã phải trả giá bằng sức lực và tinh thần rất đắt.

Lúc anh học năm nhất, cô đã lên năm ba, chỉ còn một năm nữa là cô ra trường nên anh rất trân trọng khoảng thời gian này. Mọi hôm đều cứ thầm lặng ngắm cô như vậy, mảnh giấy chiều đó vẫn gói chặt giấu trong vòng cổ, chiếc dù ngày ấy vẫn yên vị trong cặp xách anh, chiếc áo khoác hôm nào chỉ lẳng lặng treo ở đấy, bạn thân của anh vẫn mãi tiếc rẻ tại sao chiếc áo xịn thế mà lại chẳng mặc nữa. Tại sao ư?

Hôm ấy trời trút mưa to. Hàn Lục Giai trên đường trở về ký túc xá thì chợt thấy cô ngồi khụy dưới ghế đá gốc cây công viên. Cô cả người ướt sũng, lặng thinh, hình như cô đang khóc. Trên phố người người qua lại tấp nập, mưa thì vẫn tuôn xuống từng đợt, có cô gái vẫn đau lòng ngồi khóc và chẳng bận tâm đến bất cứ thứ gì nữa, ưu sầu đến nỗi chẳng đoái hoài đến mọi việc xung quanh, còn có cậu trai thì vẫn lẳng lặng đứng sau gốc cây vươn dù tới che cho cô.

Được khoảng nửa tiếng đồng hồ, liền có xe tới đón cô, nhận ra chiếc xe quen thuộc, Hàn Lục Giai bất giác quay người núp đằng sau gốc cây. Mưa rơi lất phất nhòe đi đôi mắt đẫm lệ của cô, có chàng trai hôm nọ bước xuống xe rồi dìu cô lên một cách tử tế, sau đó, chiếc xe vạch màn mưa rẽ đi mất. Hàn Lục Giai cả người ướt sũng, lại lẳng lặng ra về. Cô gái khóc trong mưa ngày đó ra về không mắc tí cảm, còn cậu trai ngày ấy cầm chiếc dù theo lại ướt đẫm người trở về, không biết tại sao nước mưa vẫn lăn dài trên gương mặt cậu.

Rồi cô ra trường, đi khỏi thành phố này đến nơi khác lập nghiệp. Thế đấy, mối tình đầu thật đẹp mà cũng thật buồn. Ngày cô nhận bằng tốt

https://thuviensach.vn

nghiệp, anh ở dưới hướng đôi mắt lên nhìn về phía cô đang tươi cười rạng rỡ, lúc này anh mới nhận ra. Anh thầm yêu một cô gái còn chưa biết tên anh. Đã nhiều lần anh đi lướt qua cô nhưng cô tuyệt nhiên không nhận ra anh, lần nào gặp cô cũng chỉ là "tình cờ", mà lần nào gặp cô cũng vội vã không để ý anh mà đi với người đàn ông kia. Anh cười khổ, anh thật ngu ngốc biết bao, sự gặp gỡ của họ, nếu không là cố ý lướt qua thì cũng chỉ là tình cờ lướt qua mà thôi...

-- Lục Giai... mày yêu đơn phương đàn chị sao? Sao không mạnh dạn tỏ tình quách đi cho rồi!? -- Doãn Nhiếp Sơn, bạn cùng phòng của anh hồi đó thấy anh như vậy liền "đau lòng" nói.

-- Cô ấy có người yêu rồi. -- Anh chỉ hờ hững trả lời như vậy, mà bốn chữ "có người yêu rồi" nghe thật xót biết bao.

-- Vậy chứ còn thầm lặng ngày nào cũng dõi theo đàn chị làm gì?

-- Xem thử họ chia tay chưa. Lúc ấy sẽ đến tỏ tình. Vậy thôi...

Rồi ngày này qua tháng lại, khối lượng kiến thức càng nhiều khiến anh nguôi ngoai đi chuyện xưa, khoảng thời gian đó anh cũng chẳng yêu đương với ai, bởi cái bóng của tình đầu quá lớn, anh nhận ra chừng nào trời còn đổ mưa, thì chừng đó vẫn chưa quên được cô ấy. Vẫn không kìm được lòng mà dõi theo, cho đến một ngày, anh ra trường, cô đính hôn.

"Xem thử họ chia tay chưa. Lúc ấy sẽ đến tỏ tình", có lẽ cả đời cũng chẳng còn cơ hội. Cô giờ là Giám đốc nhãn hiệu Glycine mới nổi, sánh vai cùng anh ta, vị bác sĩ cao tay tướng mạo anh tuấn. Anh đành gạt bỏ hết mọi thứ, chuyên tâm theo đuổi sự ngiệp. Thời gian thấm thoát thoi đưa, anh vẫn canh cánh một mối tương tư khó nói. Còn cô đã lấy chồng, anh còn có thể làm gì hơn? Vì vậy, Chu Tử Đằng, chúc em hạnh phúc...

Nghĩ lại, thấy mình thật ngốc, giá như ngày đó chịu tỏ tình, dù bị từ chối cũng được, thì chắc đã không phải khổ sở như thế này. Giờ anh đã

https://thuviensach.vn

công thành danh toại, cha mẹ cũng đã bớt khổ, anh cũng nên nghĩ đến chuyện lập gia đình.

La Yên, nhà văn viết tiểu thuyết mạng, rất hợp tính anh. Cha mẹ cũng ưng ý, vì vậy anh cũng không kén cá chọn canh, người anh cần là người cùng anh đi hết một đời, không phải cùng anh đi hết một kiếp...

Anh cứ ngỡ mình đã quên được, cho đến khi biến cố xảy ra.

Anh bị người nhà làm ăn phạm pháp của La Yên một gậy kết liễu tính mạng, vậy mà phút cuối đời, anh không luyến tiếc sự nghiệp vì nó chẳng quan trọng nữa, cũng không luyến tiếc cha mẹ vì ông bà đang sống an vui ở viện dưỡng lão... anh chỉ luyến tiếc một điều... anh đã chưa nói tên mình cho cô biết...

Thật kì lạ... thật lố bịch... thật ngu xuẩn... Đến đáng thương... Nếu có kiếp sau, Chu Tử Đằng, tôi nhất định sẽ nói tên mình cho em biết, tôi nhất định sẽ nói lòng mình cho em hay...

-- Anh tên gì?

-- Từ Lục Giai.

Khoảnh khoắc đó, lẳng lặng nghe hoa Tử đằng hé nở năm nay...

Từ Lục Giai gắt gao ôm trọn cô vào lòng, Chu Tử Đằng sững sờ tột độ, Bạch Sở Viên ở đằng sau cũng há hốc mồm kinh ngạc. Nhận thấy mọi thứ xung quanh bỗng im lặng, Từ Lục Giai lúc này mới bừng tỉnh. Anh vội buông Chu Tử Đằng ra, nhìn thấy đôi mắt mở to kinh ngạc của cô, anh chợt lúng túng cười trừ:

-- À... may quá! Tôi còn tưởng cô bị mấy người đó làm gì rồi... Không khéo tôi với cô chết chung...

https://thuviensach.vn

Chu Tử Đằng cũng có chút bối rối vội cúi mặt xuống, lúc nãy nghe tiếng tim anh ta đập rất mạnh, cơ hồ như khiến cô cũng rung theo từng nhịp đập. Bỗng có tiếng nói lạnh lẽo vang lên:

-- Quà trở về thật đặc biệt, nhỉ?

Tiếng nói lạnh lùng mà nồng nặc thuốc súng làm cô sởn cả gai ốc, thật xui xẻo! Bạch Dĩ Hiên, anh luôn chọn thật đúng lúc để xuất hiện!!!

https://thuviensach.vn

TỬ ĐẰNG KHÔNG NỞ LẦN HAI - KHÔNG CÒN LÀ NỮ PHỤ

Ka La Ra

dtv-ebook.com

Chương 56: Tử Đằng_ Je T'Aime

CHAP 55:

Tiết trời mùa thu gió hiu hiu nhè nhẹ, lá vàng êm đềm lìa cành, không gian đằm thắm đượm chút hữu tình, quả thực càng điểm xuyến cho cặp đôi đang ôm nhau đằng đó.

Nếu không biết rõ Chu Tử Đằng cùng Từ Lục Giai, người ngoài nhìn vào chắc sẽ cho rằng "đôi tình nhân" này đang mừng rỡ ôm ấp nhau như thể được đoàn tụ không bằng.

Tất nhiên Bạch Dĩ Hiên thuộc kiểu người "biết rõ Chu Tử Đằng cùng Từ Lục Giai", nhưng anh chọn cách suy nghĩ của "người ngoài". Bạch Dĩ Hiên mặt không sắc thái, chỉ nhìn cô rồi 'hờ hững' nói:

-- Được mấy lần rồi?

Chu Tử Đằng liền theo phản xạ đẩy Từ Lục Giai ra, Từ Lục Giai cũng vờ huýt sáo buông cô. Cứ kiểu như bị chồng bắt gian tại trận vậy! Bạch Dĩ Hiên không nói gì nữa, anh bước đến nắm tay của Chu Tử Đằng lôi cô đi xềnh xệch. Lúc đi còn thờ ơ ném cho Từ Lục Giai cái nhìn lạnh thấu xương. Từ Lục Giai chỉ có thể đứng đó lặng nhìn Bạch Dĩ Hiên kéo cô đi, chỉ một khắc thôi, anh có ý muốn nắm tay giật cô lại vào lòng mình. Nhưng với tư cách gì chứ?

Nở một nụ cười nhẹ, cô không sao, vậy là tốt rồi, phải không?

https://thuviensach.vn

Bạch Sở Viên nhìn bóng dáng anh trai đang có vẻ giận lắm kéo Chu Tử Đằng đi, rồi còn Từ Lục Giai như đang tự an ủi mình trở vào xe thì cũng nhún vai một cái. Chuyện tình cảm anh không phải là quân sư, tốt nhất không can dự thì hơn.

-- Bạch Sở Viên, anh có biết Đại luật sư Tần Ngũ không?

-- Tần Ngũ? Sao có thể không biết! Đệ nhất bất bại pháp trường, chỉ cần thấy Tần Ngũ ở bên phía nào thì y như rằng phía ấy sẽ thắng! Đừng nói là anh định mời hắn ta đến giải án của Chu Tử Đằng đấy nhé!? Tôi không tin anh mời được tên Đại luật sư đã "mai danh ẩn tích" ấy!

-- Lên xe đi.

Nói rồi Từ Lục Giai ngoắc đầu ra hiệu Bạch Sở Viên vào xe mình, Bạch Sở Viên khó hiểu nhưng cũng thực thấy tò mò, liền nhanh nhẹn bước lên xe. Từ Lục Giai bẻ tay lái, thẳng hướng đến biệt thự nhà họ Từ. Chiếc xe càn rỡ phóng qua, xé rách những vạt lá thu xơ xác đã lìa cành...

Hướng ngược lại, thẳng đến phòng riêng, Bạch Dĩ Hiên vẫn không nói không rằng trưng bộ mặt vô nắm chặt tay cô dắt đi. Chu Tử Đằng biết tâm trạng anh không vui nên cũng không mở miệng, ây dà, đợi anh hạ hỏa một chút rồi hắn hay.

Bạch Dĩ Hiên đưa cô đến khu sảnh thứ hai sau Dinh thự, anh kéo cô lên tận phòng ngủ. Mặc dù nói là "kéo", nhưng Bạch Dĩ Hiên vẫn không làm đau cô, tốc độ cũng không gọi là quá nhanh, chưa đến mức phải thô lỗ với cô. Mở toang cửa phòng, anh ghì cô lên giường, cúi người xuống trừng phạt đôi môi nhỏ ấy.

Một tay anh chế trụ hai tay cô trên đỉnh đầu, tay kia nâng cằm cô lên, áp đôi môi lạnh của mình xuống đôi môi mọng căng tràn. Anh tách môi cô ra, bắt đầu thăm dò khoang miệng phía trong. Chu Tử Đằng cũng thật biết

https://thuviensach.vn

hưởng thụ, cô nhẹ đáp lại nụ hôn của anh, dây dưa quấn quít, môi lưỡi giao nhau tạo nên âm thanh mê hoặc.

Bạch Dĩ Hiên càng trở nên cuồng nhiệt hơn, anh khẽ cắn hai cánh môi đỏ rồi điên cuồng mút lấy mút để như muốn nuốt trọn nó. Chỉ mới xa cô chưa bao lâu mà đã thèm khát đến thế, như một kẻ nghiện đang kêu gào được thỏa mãn. Bạch Dĩ Hiên lưu luyến rời đôi môi quyến rũ kia, anh hôn dọc xuống cổ, tham lam để lại chi chít ở đó những dấu hôn xanh tím. Anh cắn nhẹ ở vùng xương quai xanh, hôn liếm trên từng tấc da thịt làm thân thể cô run lên từng đợt. Khuôn mặt cô nhuộm một mảng phiếm hồng đầy dụ hoặc, tay trên anh vẫn ghì chặt tay cô xuống, càng khiến cô vì ngại ngùng cùng khó chịu mà cong người.

-- Trên người của em có mùi hắn.

-- Vậy anh sẽ làm thế nào?

Lời nói ma mị như một lời dụ dỗ người ta phạm tội thốt ra từ chính người con gái gợi tình trước mắt. Cô nhìn anh rồi nhếch môi cười quyến rũ, cứ như vậy càng khiến anh thêm điên đảo. Bạch Dĩ Hiên vì lời cô nói mà cảm thấy toàn thân như bị thiêu đốt, anh dời cái hôn xuống trước bầu ngực đẫy đà. Một tay anh xốc váy cô từ dưới lên, men theo chiếc đùi trắng mịn vuốt lên, khiến Chu Tử Đằng giật mình thở dốc. Tay anh du ngoạn khắp người cô, chạy dọc lên sống lưng rồi khẽ miết theo đường cong gợi cảm. Thao tác lại rất dễ dàng tháo dây áo ngực cô ra, tay trên cũng thôi ghì đôi tay đã siết chặt ga giường của cô.

Anh luồn tay ra sau lưng cô, nhẹ nhàng mở dây kéo. Váy áo rời khỏi người cô, để lộ tấm thân trắng nõn nà, tay sau càng xấu xa kéo tuột áo ngực cô xuống, cùng váy áo thoát y khỏi người cô. Thân thể thon thả với từng đường cong tuyệt đẹp phơi bày trước mắt anh làm thần kinh anh tê dại. Gương mặt của cô ửng đỏ, khẽ nhoẻn lên nụ cười mê hồn, như đang mời gọi anh, như đang mị hoặc anh, muốn anh phải say mê đến chìm đắm.

https://thuviensach.vn

Bạch Dĩ Hiên cảm thấy miệng lưỡi khô khốc, anh cúi người xuống ngậm lấy một bên nhũ hoa. Tay kia di dời lên quả anh đào còn lại, dùng lực nắn bóp. Anh như kẻ mất hết lí trí điên cuồng cắn, liếm, mút nơi căng tròn của cô, tay bên kia thì càng càn rỡ bóp thật mạnh. Anh dùng lực đạo khiến cô đau bật ra tiếng: "A", vào tai anh lại một thêm kích thích. Bàn tay hư hỏng còn lại mon men xuống nơi tư mật nhất của cô. Chu Tử Đằng cảm thấy toàn thân tê liệt như có dòng điện chạy qua, cô thở dốc, miệng vô tình phát ra tiếng rên rỉ đầy mị lực. Chẳng biết thế nào, anh đã hoàn toàn cởi bỏ lớp vải mỏng duy nhất còn lại trên thân thể ngọc ngà của cô.

Hơi thở anh trở nên trầm đục, vì kìm nén mà mồ hôi nhỏ giọt trên khuôn mặt điển trai kinh người. Từng nhịp thở của anh trở nên nặng nề, nhìn người con gái lõa thể gợi cảm trước mặt khiến anh đã sớm muốn đè cô xuống dày vò một đêm. Ngón tay anh khẽ khám phá vùng mẫn cảm chết người phía dưới, anh cho một ngón vào hoa huyệt sâu thẳm, mới khẽ động một cái, cô đã giật nảy người lên.

Chu Tử Đằng cảm thấy đất trời xoay mòng mòng, tay cô bấu chặt vào ga giường, hơi thở trở nên dồn dập. Nhất là khi anh nhẹ thăm dò vùng bí mật của người phụ nữ, cô chẳng còn nhận thức được gì nữa.

-- Đừng... Khoan đã... -- Xen lẫn trong tiếng thở dốc mê mẩn mọi người đàn ông là tiếng nói yếu ớt nhiễm phong tình của người phụ nữ.

-- Thật nhạy cảm. Đã tới nước này còn bảo anh dừng lại? -- Bạch Dĩ Hiên đôi mắt đã đục ngầu, anh cũng nhanh chóng cởi từng cúc áo, ham muốn được tiếp xúc một cách nguyên thủy nhất với cô càng thêm mãnh liệt.

-- Ưm.. Dừng lại... Em... Em nói thật đấy! A... -- Ngón tay anh lại xấu xa trêu đùa nơi tư mật của cô, khiến cô không thể chịu nổi mà yêu kiều thở dốc.

https://thuviensach.vn

-- Anh... Không được! -- Chu Tử Đằng xấu hổ ngăn anh, hai tay cô vô lực chống lên bờ ngực vạm vỡ của anh, ánh mắt thực sự khẩn thiết xoáy sâu vào ánh mắt đã chìm vào dục vọng của anh.

-- Lại vì cái gì? Anh mặc kệ. Anh muốn em. Ngay bây giờ. -- Bạch Dĩ Hiên nãy giờ đã kìm nén rất lâu, vì không muốn làm cô sợ mà phải chịu đựng đi khúc dạo đầu, thực anh chưa làm thế với bất kì người phụ nữ nào. Quả thật chỉ có cô mới có thể làm anh điên dại đến mức này.

-- Em không đùa đâu! Anh dừng lại! -- Chu Tử Đằng bây giờ đã thanh tỉnh mình lại, cô bất mãn nhìn anh kêu lên.

-- Không. -- Bạch Dĩ Hiên đáp lại một câu, lại tiếp tục chuyên tâm vào việc của mình, anh chuyển người xuống nơi thần bí của cô.

-- Dừng lại! Dừng lại! Dừng lại! Dừng lại!!!

Tiếng cô cứ cương quyết vang lên, là cương quyết, rất cương quyết đến độ có gì đó buộc anh phải dừng lại thật, nếu không sẽ có chuyện. Ánh mắt cô giận dỗi nhìn anh, chân cô giẫy đành đạch, tay cô cũng loạng choạng ôm lấy đầu anh, tất nhiên là đã thành công quấy rối anh. Bạch Dĩ Hiên quả thực muốn đi chết ngay lập tức, anh tức giận cau mày gằn từng tiếng:

-- Em lại muốn gì nữa đây chứ!?

Bạch Dĩ Hiên thật tức chết bỏ lại một câu, anh lập tức rời khỏi người cô, hằm hằm bước vào nhà tắm. Rất nhanh sau đó liền có tiếng nước xả truyền đến, anh thật muốn tự phong danh hiệu "Đệ nhất kiềm chế" cho mình. Đã bốn lần và lần nào cũng thất bại, đã vậy anh lại còn tự ép mình phải nhịn! Anh bị gì thế này! Anh thực sự bị gì thế này!?

Chu Tử Đằng lúc này mới nhổm người ngồi dậy, cô khì cười quấn chăn lại quanh người mình, nhìn dáng người cao lớn của anh đang phải

https://thuviensach.vn

khắc chế chính mình trong phòng tắm, không hiểu sao cảm thấy có chút vui. Vậy có thể coi là tình yêu anh dành cho cô hơn cả tình dục không? Nhưng mà thật ra cô cũng không quá đáng đến mức năm lần bảy lượt từ chối anh như vậy, chỉ là, ai bảo anh xui xẻo cơ chứ. Khẽ xoa xoa sinh linh nhỏ đang nằm trong bụng, cô phì cười, cũng không hẳn là xui xẻo đâu!

Chỉ một lát sau, Bạch Dĩ Hiên một bộ mặt không cảm xúc bước khỏi nhà tắm. Mái tóc anh ướt sũng rũ xuống trông càng thêm hút hồn người, ánh mắt xanh thăm thẳm khiến người ta lạc lối, thân trên vạm vỡ để trần, anh chỉ quấn ngang hông một chiếc khăn tắm, nước chảy dọc trên từng tấc da thịt của anh. Anh à, anh "quyến rũ" lắm đấy!

Bạch Dĩ Hiên nhìn cô không mảnh vải che thân như con mèo nhỏ cười thật tươi cuộn tròn trong tấm chăn càng thêm bực mình. Anh tiến tới cốc lên trán cô, giọng có chút đáng ghét:

-- Vui lắm sao? Còn không mau mặc đồ vào? -- Anh hằn giọng quay người đi, có chút bất mãn nói. -- Anh không thích em.

Cô nghe vậy liền cười to trong lòng, anh thật là! Biết anh đang rất giận, cô liền bước xuống giường đi tới bên cạnh anh, nắm lấy tay anh đặt lên bụng mình. Anh còn khó hiểu trước hành động của cô thì đã nghe cô lém lỉnh nói:

-- Con yêu à, tại vì con mà ba giận mẹ đấy! Mẹ phải làm sao đây!?

Khoảnh khoắc ấy, thời gian như đứng lại. Bạch Dĩ Hiên không tin nổi vào tai mình, đôi tay ấm áp của Chu Tử Đằng đan chặt vào bào tay anh đặt lên vùng bụng của cô. Ánh mắt cô đầy chân thành cùng hạnh phúc nhìn anh, tim Bạch Dĩ Hiên như ngừng đập. Tai anh như ù đi, đôi tay anh dường như run rẩy, bất ngờ này đến với anh quá lớn tới nỗi mọi lời nói sung sướng như bị hạnh phúc nghẹn lại ở cổ họng.

https://thuviensach.vn

-- Em... Em có thai sao? -- Thực không biết thời gian đã chạy hay chưa mà anh mất rất lâu mới có thể thốt lên từng lời ngỡ ngàng này.

Đáp lại anh lại cái mỉm cười dịu dàng của cô, cô kiễng chân lên yêu thương trao cho anh cái hôn nhẹ. Rồi cô quàng tay qua cổ anh, nghẹn ngào nói:

-- Đúng vậy! Chúc mừng anh, đã gần hai tháng rồi!

Đôi mắt anh ngập tràn niềm vui sướng khó tả, anh chưa bao giờ nở nụ cười rạng rỡ đến thế, anh ôm bổng cô lên, sự mừng rỡ dâng trào thoát thành tiếng:

-- Tử Đằng, em không lừa anh đấy chứ!?

-- Anh cảm nhận được con mà. -- Nước mắt của cô cũng tự dưng ứa ra, nó tuôn vì hạnh phúc. Cô cúi đầu dựa vào trán anh, ánh mắt chứa chan là yêu thương cười nói.

Bạch Dĩ Hiên quả thật chưa bao giờ thấy mình vui đến thế này, anh ôm chặt cô vào lòng, niềm vui của họ lan tỏa trong không gian đến không cần một lời nào để biểu thị. Anh cúi người xuống nhẹ nhàng vuốt ve khoang bụng của cô, nơi đang nuôi dưỡng kết tinh cho tình yêu của họ:

-- Chào con...

-- Anh làm gì vậy chứ! Con chưa thể nghe thấy anh đâu! -- Cô cũng thật hết nói nổi với người đàn ông của đời mình, dịu dàng vân vê khuôn mặt anh, cô nhoẻn miệng cười thật thanh thuần, cúi người xuống ôm lấy anh.

-- Sao có thể? Nhất định nó nghe được! -- Anh ôn nhu siết chặt vòng tay, cả thế giới này anh chỉ thấy một mình cô. -- Tử Đằng, cảm ơn em...

https://thuviensach.vn

-- Chỉ cảm ơn thôi ư? Nhẫn của em đâu chứ!? -- Cô bật cười đan tay vào tóc anh, nhẹ vuốt.

-- Đáng lẽ em nên nói với anh ngay từ đầu! Có cần thiết phải hành hạ anh đến thế không? Nếu như anh không kiềm chế được, đã suýt tổn hại đến em và con rồi!

-- Anh yêu, đó là sự trừng phạt, vì đã để mẹ con em bơ vơ đấy! -- Cô đắc thắng hôn lên môi anh, ánh mắt nồng đậm nhu tình nhìn anh. -- Bạch Dĩ Hiên, em muốn nói một điều mà trước đây em đã từng phân vân. Nhưng giờ em đã nhận ra.

-- Điều gì vậy? -- Trái tim Bạch Dĩ Hiên đập loạn xạ, ánh mắt anh chất chứa những yêu thương, những trân trọng, những chân thành hòa quyện vào tâm hồn cô.

-- Bạch Dĩ Hiên, Je t'aime.

https://thuviensach.vn

TỬ ĐẰNG KHÔNG NỞ LẦN HAI - KHÔNG CÒN LÀ NỮ PHỤ

Ka La Ra

dtv-ebook.com

Chương 57: Tử Đằng_ Thế Giới Này Là Anh

CHAP 57:

"Jet'aime".

"Em yêu anh".

Trước khi anh tới, mọi thứ thật khác. Cuộc sống nó vẫn màu sắc như nó vốn vậy, nhưng sẽ chẳng có ai cùng em khám phá sắc màu ấy. Đó là màu hồng của tươi vui hay màu xám của buồn bã, màu xanh của thuần khiết hay màu đen của tuyệt vọng, sẽ chẳng có ai cùng em tán gẫu về nó.

Cho đến khi anh tới.

Và cuộc sống vẫn rực rỡ sắc màu như nó vốn phải vậy, chỉ có điều chúng trở nên sống động hơn, rạng rỡ hơn và đẹp hơn rất nhiều. Rất đẹp.

Không gian dường như hồi hộp đến lặng im, nghe rõ tiếng trống tim hòa nhịp đập từng giây, từng phút của hai người. Người con gái xinh trẻ có đôi mắt nâu của trời thu, nó đong đầy những cháy bỏng. Người con trai oai phàm có đôi mắt xanh của đại dương, nó chan chứa những yêu thương.

Phải khi thời gian bắt kịp nhịp đập của hai người, Bạch Dĩ Hiên mới ôm chặt cô vào lòng. Anh rất hạnh phúc, không gì có thể đo đạc hết thứ tình yêu mãnh liệt đang trào dâng trong lòng anh. Còn gì sung sướng hơn tình cảm được đáp lại, khi mọi thứ xung quanh trở nên bất biến, khi dòng

https://thuviensach.vn

chảy cuộc đời trở nên bất tận và khi tình yêu của họ hóa thành bất diệt, anh và cô, trở nên vĩnh cửu.

Mùi Tử đinh hương xao xuyến lan rộng trong không gian, anh ôm ghì cô vào lòng, "Cảm ơn em" -- đó là lời anh muốn thể hiện với cô. Chu Tử Đằng cũng vòng tay qua cổ ôm anh thật chặt, kéo anh xuống rồi dựa vào trán anh. Ánh mắt hai người giao nhau, "Jet'aime" -- họ vẫn đang nói với nhau như thế. Anh siết chặt vòng tay hơn nữa rồi đặt một nụ hôn lên mắt cô. Cô khì cười:

-- Anh có vẻ rất thích hôn lên mắt em!?

-- Ừ. Bỏ hai từ "có vẻ" đi.

Bởi vì đôi mắt là cửa sổ tâm hồn của em.

Còn anh yêu tâm hồn ấy.

-- Anh thích con gái hay con trai thế? -- Nhẹ nhàng vuốt ve vùng bụng của mình, trong lòng cô càng thêm rạo rực được đón thành viên thứ ba.

-- Là con của anh và em, anh đều thích. -- Đặt bàn tay ấm lồng vào tay cô, anh mỉm cười đầy dịu dàng nói. -- Anh nghe Tiêu Khiết báo lại, phải hay không ba ngày nữa em sẽ ra hầu tòa?

Anh nhắc cô mới nhớ, "do sự thúc đẩy lớn lao của dư luận", cuối cùng công ty Chu thị cũng đâm đơn kiện công ty Glycine vì vi phạm bản quyền. Còn riêng Chu gia thì đệ đơn kiện cô tội làm thương tổn tới Chu Khuynh Cơ, khiến cô ta sẩy thai. Ba ngày sau chính là lúc cô phải hầu tòa, cô đối với chuyện này cũng không mấy lo lắng, họ đâm đơn kiện cô, chính là tự đào hố chôn mình! Chờ mà xem!

-- Đúng vậy đấy! Chỉ là vài rắc rối nhỏ thôi.

https://thuviensach.vn

-- Không tốt. -- Anh ôm bổng cô lên, mở cửa phòng đi xuống dưới nhà. -- Chuyện này anh xử lí là được rồi.

-- Không cần đâu! Anh phải giải quyết nhiều việc lắm! Em có thể tự chăm sóc bản thân không bị áp lực mà. -- Biết anh lo lắng cho cô, cô liền quàng tay qua cổ anh, âu yếm nói.

-- Anh không thích. Không phải là anh nghi ngờ năng lực của em. Chỉ là anh không thích.

Tới bàn ăn đã thắp nến lung linh, có sẵn những món ăn khoái khẩu của Chu Tử Đằng được bày biện thơm phức, anh đặt cô xuống ghế ngồi sát cạnh mình. Thấy anh vẫn chưa đồng ý, cô liền nhanh tay xới anh một chén cơm rồi nhẹ giọng nói:

-- Em có thể "phản kích" được mà! Còn cho họ một phen thê thảm nữa là đằng khác! Là "Bạch phu nhân", nên ra oai một chút, khỏi bị kẻ khác khinh thường.

Nói rồi cô gắp một miếng thịt bò xào mà anh thích ăn nhất vào chén, cười thật tươi bảo:

-- Vậy nên anh đừng lo lắng quá. Tin tưởng em đi! Bạch lão đại!

Một lời là ngon ngọt, hai lời là đường mật, ba tiếng "Bạch phu nhân" rót vào tai anh nghe hay đấy. Anh gõ bàn suy nghĩ một lúc rồi sau đó gật đầu nhẹ một cái biểu thị sự đồng ý.

-- Anh trước là Bạch lão đại, sau này rồi cũng sẽ trở nên một người đàn ông bình thường.

Bởi vì anh đến với em bằng cương vị của một lão đại, nhưng anh yêu em bằng tâm hồn của một người đàn ông. Anh chưa bao giờ thay đổi quyết

https://thuviensach.vn

định của mình, duy chỉ vì cô mà luôn luôn mềm lòng. Anh búng nhẹ trán cô một cái rồi khẽ hôn lên mũi cô:

-- Anh tin em. Nhìn mặt em thâm hiểm đến thế cơ mà.

-- Anh!? Gì chứ!? Cái này gọi là "mưu trí", sao lại bảo là "thâm hiểm" chứ? Vậy hóa ra anh không thích sao? -- Cô bị nói vậy liền liếc xéo anh một cái.

-- Không sao. Anh cũng vậy. Rất hợp nhau, anh thích. -- Anh thấy cô như con mèo nhỏ giận dỗi như vậy thì phì cười -- Tùy ý em, em thích gì thì cứ làm.

Nếu cô làm nứt đất thì anh cho người khâu lại, làm sập trời thì anh cho người dựng lên, đốt nhà thì anh sẽ thay cô dập lửa, giết người thì anh sẽ thay cô giấu xác. Muốn hãm hại ai chỉ cần chuyên tâm hãm hại, anh sẽ điều người sắp đặt cơ hội thật khớp để cô dễ dàng hãm hại. Muốn gây họa thì chỉ cần tập trung gây họa, anh sẽ cho người trang hoàng bối cảnh thật tốt để cô dễ dàng gây họa. Như vậy thôi, cô thích gì thì cứ làm.

-- Vậy em yêu người đàn ông khác có được không? -- Cô lém lỉnh hỏi, thật muốn trông chờ phản ứng của anh!

-- Trên thế giới này còn có người đàn ông khác sao? -- Đáp lại cô là câu trả lời vô cùng điềm tĩnh mà tự tin của anh.

-- Gì chứ!? Anh tự cao quá rồi đấy! Thế giới này thiếu gì người đàn ông nhỉ!? -- Cô lại hào hứng hơn nữa chọc ang.

-- Em biết không. Trên thế giới này chỉ có hai loại đàn ông. Một loại là cởi đồ em ra và hai là mặc đồ em vào. Loại thứ hai em muốn se duyên anh không cản, còn loại thứ nhất, anh không tin ngoài anh ra còn có kẻ thứ hai dám làm vậy. -- Thản nhiên nhấp một ngụm rượu Whiskey, Bạch Dĩ Hiên

https://thuviensach.vn

nhếch môi nói. -- Kiểu như loại thứ nhất, từ khi em thuộc về anh thì đã không còn tồn tại nữa rồi. Cho nên, cứ tự nhiên, "Bạch phu nhân".

-- ...

Nghe anh nói có lập luận cùng lí lẽ "đúng đắn" như vậy, cô cứng họng không biết nói gì thêm. Ở đâu lại ra con người tự kỷ cùng tự cho mình là đúng như vậy chứ, kiểu này cô chắc không có tiếng nói trong nhà quá! Có chút bất mãn, cô liền bĩu môi:

-- Gì chứ!? Anh thật là, đừng nghĩ đàn ông nào cũng "ăn cơm trước kẻng" như anh! Nếu hôm đó người dự tiệc không phải là em, vậy anh cũng sẽ nhắm mắt làm tới chứ gì!?

-- Nếu hôm đó người dự tiệc không phải là em, vậy anh chẳng cần phải đến. -- Bạch Dĩ Hiên nhàn nhã nhún vai một cái, anh với tay đưa li rượu Whiskey sang cho cô. Cô có chút vui vẻ vì câu nói lúc nãy của anh, toan nhận li rượu thì bất ngờ anh đã thu tay về. -- Quên mất. Em đang có thai.

Bất chợt anh nhớ ra điều gì đó, liền nhẹ giọng hỏi cô:

-- Ngoài anh và em, còn có ai biết em đang mang thai không?

-- Có. Lương Kỷ Khiên. -- Nghe anh có ý đề phòng giống cô, cô liền kể lại hết mọi chuyện cho anh nghe, từ việc cô đi khám thai, chuẩn đoán chỉ bị suy nhược đến vụ Chu Khuynh Cơ sẩy thai. Mỗi lần cô kể là một lần anh trầm ngâm một lát như đang suy tư gì trong đầu.

-- Chu Khuynh Cơ, anh hay em? -- Nhắc đến Chu Khuynh Cơ, ánh mắt anh có đôi phần lạnh lẽo.

-- Anh xử đi! -- Cô khuôn mặt thật tươi tắn ôm lấy tay anh. -- Bệ hạ nhất định phải lấy lại công bằng cho thần thiếp!

https://thuviensach.vn

Anh nghe cô líu lo vậy liền bật cười, cúi người xuống hôn lên môi cô một cái, thật cưng chiều nói tiếp:

-- Rõ ràng là "Bạch phu nhân" cũng có cách dồn cô ta đến đường cùng, vậy mà nhất định phải là anh ra mặt nhỉ!?

-- Vậy có người yêu để làm gì cơ chứ! Em chưa đánh ai bao giờ, anh lăn lộn Hắc đạo nhiều năm chắc chắn kỹ thuật đánh ghen cao hơn em! Vậy kính xin bệ hạ minh chứng!

-- Thật dẻo miệng. Vậy đám tép riu làm khó em trong giới Hắc đạo, anh hay em?

-- Vẫn là anh đi! Em là thai phụ không nên hùng hổ đi ức hiếp người khác!

-- Được rồi. Em cứ nghỉ đi. Hôm nay em muốn đi đâu?

-- Gì cơ!? -- Chu Tử Đằng có chút bất ngờ hỏi.

-- Anh nói rồi, hôm nay là của em. -- Bạch Dĩ Hiên ánh mắt đầy nhu tình vuốt tóc cô, anh đến giờ mới nhớ ra anh và cô chưa có một ngày bên nhau trọn vẹn.

-- Vậy sao!? Vậy đi mua đồ trẻ con đi! -- Chu Tử Đằng vui sướng reo lên, trước giờ đi mua đồ toàn là tự cô đi mua một mình nên cô rất chán. Bây giờ có anh rồi, nghĩ được dịp cùng anh dạo chơi, thật thấy phấn khích. -- Anh chờ em chút. Em lên thay đồ.

Nói rồi Chu Tử Đằng liền vui vẻ thơm lên má anh một cái rồi lên phòng sửa soạn. Bạch Dĩ Hiên vẫn ngồi đó, ngón tay anh vẫn đều đặn gõ từng nhịp lạnh lẽo lên mặt bàn. Anh có thói quen như vậy, những lúc trầm tư đều sẽ gõ bàn, nhịp độ càng chậm, tức là suy nghĩ cùng băn khoăn trong anh càng nhiều.

https://thuviensach.vn

Lương Kỷ Khiên.

Người anh họ nối khố suốt 20 năm qua.

Lúc anh được đưa ra khỏi hầm ngục tăm tối kia, anh chưa từng tin tưởng hay mở lòng tiếp xúc với bất kì ai. Ngay cả Bạch Sở Viên, người em trai sinh đôi của mình, anh vẫn rất dè dặt. Ấy vậy mà, cái tên đầu tiên anh mở miệng gọi sau ngần ấy năm chính là ba tiếng "Lương Kỷ Khiên". Hơn cả một người anh em, Lương Kỷ Khiên đối với anh là bằng hữu, là tri kỷ của cả đời. Anh chưa bao giờ nghi ngờ Lương Kỷ Khiên, một người mà nơi đáy mắt toát lên vẻ kiên trung không hề giả dối với Bạch gia, một người mà sẵn sàng bỏ qua mối tư thù đời trước sát cánh bên anh, anh chưa một lần nghi ngờ.

Bạch Dĩ Hiên lẳng lặng thở dài một tiếng, anh thật sự không thể nắm bắt được tâm tư của Lương Kỷ Khiên. Thời ấu thơ, có hai người mà anh tin cậy và quí trọng nhất chính là Chương Du Thần và Lương Kỷ Khiên. Giờ đây, Chương Du Thần đứng ở phe đối lập một mất một còn với anh, còn Lương Kỷ Khiên, anh sẽ không thay lòng chứ? Hi vọng là vậy...

-- Em xong rồi đây! -- Nhoáng một cái đã thấy bóng dáng Chu Tử Đằng từ trên cầu thang chậm rãi bước xuống. Cô đã chải chuốt lại cho tươm tất, khuôn mặt tràn đầy sức sống hớn hở đến bên anh.

Bạch Dĩ Hiên cũng vì vậy mà dẹp hết suy tư, anh đã hứa hôm nay là ngày của cô, vậy sẽ chỉ có mỗi cô thôi.

-- Được rồi. Xe đã chờ sẵn ở ngoài, đi thôi.

Bạch Dĩ Hiên thân mật vòng tay qua eo Chu Tử Đằng, cô cũng thật rạng rỡ ôm lấy tay anh, chưa bao giờ cô vui như hôm nay. Anh dìu cô vào xe, vốn đã luôn trân quý cô như ngọc ngà, nay lại thêm bé con trong bụng càng khiến anh nâng niu cô như châu báu. Anh ngồi cùng ghế sau với cô,

https://thuviensach.vn

biết luôn cả shop thời trang mà cô thích, anh liền ra lệnh cho thủ hạ lái xe đến đó.

Chu Tử Đằng ngồi trên xe, bỗng sực nhớ ra một chuyện:

-- Ấy chết! Em quên mất, chúng ta cứ đi mua đồ cho trẻ con như thế này có sao không?

-- Có gì sao?

-- Thì... lần trước vốn là Chu Khuynh Cơ "mang thai con anh", giờ lại để cô ta trong bệnh viện rồi chở em đi mua sắm đồ sơ sinh... Chắc chắn sẽ...

-- Sẽ có người dị nghị sao? -- Bạch Dĩ Hiên khi nhắc đến chuyện này mặt không đổi sắc, miệng lưỡi người đời cùng ánh mắt thiên hạ là hai thứ anh rẻ rúng nhất. -- Nếu muốn, công khai luôn. Nếu thích, ngày mai cưới.

Chu Tử Đằng nghe anh tuyên bố vậy mà cũng đơ người không biết nói gì. Sao anh có thể tùy tiện vậy chứ, cơ mà lại khiến người ta càng thêm yêu anh. Cười tủm tỉm, cô liền hôn nhẹ lên cằm anh:

-- Vâng, em biết rồi! Việc của em là an phận làm bạn đời của anh chứ gì!

-- Biết là tốt. Sau khi em hạ sinh đứa bé một thời gian, anh sẽ dạy em bắn súng cùng một chút kỹ thuật máy móc. -- Bạch Dĩ Hiên vuốt từng lọn tóc của cô, âu yếm nói.

-- Hả? Bắn súng cùng kỹ thuật máy móc ư?

-- Anh biết việc này có thể em không thích hoặc thấy khó chịu, nhưng nếu anh đã chọn em trở thành người phụ nữ của anh, anh vẫn muốn biết rằng em có thể phòng thân.

https://thuviensach.vn

Sống ở nơi rùng rợn này, anh cảm thấy hối hận vì đã không cho cô một thế giới tràn ngập niềm vui của nắng ngoài kia. Anh có thể bảo vệ cô cả đời. Nhưng anh muốn cô mạnh mẽ hơn nữa, để có thể dùng cả đời ở bên anh, để được anh bảo vệ. Chu Tử Đằng cũng hiểu rõ điều này, anh suy cho cùng là muốn tốt cho cô mà thôi, dù gì nói là vợ của "Bạch lão đại" mà cầm súng cũng run tay thì chỉ tổ cản trở anh, mà cô lại muốn xứng với anh.

-- Nhưng nếu em thấy việc này quá khó khăn, em có thể không làm cũng được.

-- Không sao đâu, em hiểu mà! Vả lại, có khi anh dạy em dùng súng lại là điều khiến anh hối hận đấy! Anh mà léng phéng với cô nào, em không ngại bóp còi đâu! -- Dù gì dùng súng ra tay cũng dễ hơn dùng dao, lại an toàn hơn nhiều!

Bạch Dĩ Hiên nghe vậy thì bật cười, anh cưng nựng xoa đầu cô:

-- Trên thế giới này vẫn còn người phụ nữ khác sao? Anh lại không biết nhỉ!?

Cả cô cùng anh bây giờ đang vô cùng hạnh phúc, anh dịu dàng nhìn cô, vuốt ve gương mặt tuyệt đẹp, ngón tay lần theo từng đường nét ngọc ngà như đang khắc vào tâm trí đôi môi này, cái mũi này, ánh mắt này của cô. Lát sau, anh đầy chân tình, dịu dàng để cô tựa vào lòng mình, ôn nhu nói:

-- Dù có chuyện gì xảy ra, cứ bình tĩnh nép vào người anh.

Bánh xe lướt êm trên con đường, tách nắng, rẽ gió vi vu trong trời thu. Có hai con người, một tâm hồn đang tận hưởng sự diệu kỳ của cuộc sống.

Mà nhắc mới nhớ, hôm nay người thủ hạ lái xe không phải là Tiêu Khiết.

https://thuviensach.vn

Tiêu Khiết lúc này mặt đang hằm hằm bộc lộ toàn diện khí chất sát thủ nhìn hai con người đang vui vẻ cười nói đằng kia. Hôm nay là ngày Chủ nhật, hiếm hôm Tôn chủ cao hứng cho anh em nghỉ tự do một bữa, anh liền vội vã đến công viên Lilas ngay. Bởi vì anh có điều tra "sơ sơ", ngày thứ bảy tuần trước khoảng xế chiều, Dahlia đi dạo hội chợ, sau 15' đi loanh quanh khây khỏa thì chọn chơi trò chơi phóng phi tiêu. May mắn thay cô trúng cặp vé đôi vào cổng công viên Lilas.

Thật không ngờ cô dám đưa vé đôi cùng đi với gã tóc vàng bóng bẩy kia. Nhắc đến hắn, anh càng tức điên.

Lần trước Chu Tử Đằng có dặn anh đến nhà hàng Orchid lúc 7h tối, nghe nói có gã ngoại quốc muốn thông qua cô thăm dò công ty. Anh thực nóng lòng muốn đến, lại xui xẻo bị Tôn chủ gây khó dễ bắt tra khảo tên tội phạm câm, hại anh ba đêm liền không ngủ tra tấn dã man đến tận mạng gã tội nhân kia. Buộc hắn phải thống khổ đến mức phải van xin anh, vội vã lấy giấy bút ghi ra thông tin.

Anh hoàn thành nhiệm vụ, anh em Ám đoàn ai cũng nói anh có tâm với nghề, liền lấy anh làm gương và hân hoan mời một chầu rượu, mà anh chỉ muốn chửi mẹ kiếp. Ngặt nỗi coa đàn anh kín tiếng nhất Ám đoàn vì cảm phục mà đích thân mời, không từ chối được! Thế là cả bọn say sưa đến 9h tối, anh phải lén lút đổ rượu mới giữ cho mình không bị say. Khi anh em đã nằm ra say tí bỉ, anh liền vội vã đến nhà hàng Orchid thì đã chẳng thấy cô.

Anh chán nản cùng bực tức bỏ về, hôm sau cho cấp dưới tìm hiểu chuyện đêm qua thì càng điên máu hơn. Nghe đâu Dahlia cùng gã Edward ấy hồi trước vô tình cùng tham gia một cuộc thi trí tuệ do hệ Giáo dục Ivy League tổ chức, hai người thuộc hai đội đối đầu, đội Edward giành giải. Chu Tử Đằng chắc cũng không biết có sự trùng hợp này, mà anh cũng không nghĩ gã Edward đó có cùng thi với cô. Giờ tự dưng gặp lại, nói chuyện rất hợp, cả tối thao thao bất tuyệt đủ thứ về nền giáo dục cùng công

https://thuviensach.vn

ăn việc làm theo tầm nhìn vĩ mô của giới kinh tế. Nhận ra sự nhầm lẫn mà Chu Tử Đằng "vô tình hữu ý" sắp đặt, họ cũng không thấy phiền mà còn vui vẻ vì gặp lại nhau. Xui xẻo thay nhà hàng Orchid đang có đãi ngộ đặc biệt cho các cặp đôi vào những ngày cuối tuần, lại lầm tưởng họ là tình nhân mà kéo nguyên ra dàn nhạc rồi tấu ca thật lãng mạn.

Khỏi phải nói anh cũng tự hiểu được chuyện sau ra sao. Là từ nhầm lẫn rồi đà ấy mà kết đôi chứ gì, thật ghê gớm, anh đúng là chậm một phút mà suýt trễ cả đời. Chết tiệt, lẽ nào lại vậy? Cục tức ẩn nhẫn suốt mấy ngày qua nay bộc phát, thế là anh cho người theo dõi. Cũng nhờ vài chị em trong Ám đoàn đóng giả người thường qua lại trước mặt cô rồi vô ý lân la khơi gợi một chút về anh đêm đó, ấy vậy mà cô thực - sự - không - thèm - nhớ đến luôn chứ đừng nói là quan tâm. Uổng công đêm đấy anh liều lĩnh đánh động dụ thủ hạ Chương gia tới. Càng uổng công đêm đó anh tính toán thời gian chi li mới có dịp cưỡng hôn cô. Ấy vậy mà cô không có ấn tượng ư? Hay là cô muốn kích thích hơn nữa.

Tiêu Khiết ném ánh mắt chết chóc vào bóng đôi nam thanh nữ tú đang vui vẻ cầm ly hồng trà trúng thưởng cỡ to cho hai người cùng uống mà càng thêm hừng hực trong lòng. Ha, quả nhiên cô muốn kích thích hơn nữa. Vậy anh không ngại!

https://thuviensach.vn

TỬ ĐẰNG KHÔNG NỞ LẦN HAI - KHÔNG CÒN LÀ NỮ PHỤ

Ka La Ra

dtv-ebook.com

Chương 58: Tử Đằng_ Con Đường Rẽ Đến Chia Ly

CHAP 58:

Tiết trời ngày chủ nhật đẹp lắm. Rộn rã có, nhộn nhịp có, sảng khoái có, mà tức tối cũng có luôn.

Dahlia cùng Edward vui vẻ đi loanh quanh công viên đang tưng bừng dịp cuối tuần. Một nam một nữ trai tài gái sắc sóng sánh bên nhau, nói họ là tình nhân chắc cũng chẳng ai hoài nghi. Edward thì lại thấy khá hồi hộp, Dahlia là cô gái đã để lại ấn tượng sâu sắc cho anh trong cuộc thi cử thời Đại học lúc đó.

Cô là một cô gái nổi bật, lời nói luôn dõng dạc, kiến thức uyên bác, nhưng không phải kiểu con gái mọt sách chán ngắt mà là kiểu con gái biết người biết mình, rất biết hòa nhập với cuộc sống. Ngày ấy cô phụ trách phần thi thuyết trình, lời lẽ cùng lí luận đanh thép mà chắc chắn, giọng ngoại lai vang lên từng tiếng thật êm tai, khiến người ngồi dưới phải chú ý. Dahlia đúng mẫu con gái mà gia đình anh thích, đối với cô anh lúc đó thật sự ghi nhớ sâu đậm, chỉ là gặp có một lần nên không quan trọng nhau lắm!

Thật ngẫu nhiên giờ đây gặp lại, Edward nghĩ đời người mấy đâu duyên phận trùng hợp thế này, cho nên cũng chớp lấy cơ hội. Cái hôm Dahlia trúng vé đôi đang ngồi thẩn thơ trong thư viện thành phố mà anh biết cô hay đều đặn ghé đến mỗi tối thứ sáu, anh "vô tình" ghé vào trả sách thì bắt gặp cô, thấy tấm vé đôi liền lân la gợi chuyện rồi cô cũng thoải mái

https://thuviensach.vn

đi cùng anh luôn. Khỏi phải nói Edward thấy sung sướng vì "thuận buồm xuôi gió" như thế nào!

Còn về phần Dahlia, cô cũng rất cởi mở với Edward. Thời Đại học, cô đã nghe qua cái tên Edward Alexander là người đỗ Thủ khoa đại học Havard, sau cùng lại bỏ học không tốt nghiệp mà tự đương thân lập nghiệp. Năm cô thi với Edward là năm cuối cùng anh học ở trường trước khi quyết định xin nghỉ, biểu hiện của Edward hôm đó rất xuất sắc, nguyên phần thi trả lời trắc nghiệm liên hoàn hôm ấy anh giành trọn vẹn số điểm với tổng câu đúng là 150 câu trong 20 phút, giành phần thắng huy hoàng về đội mình. Rất xứng đáng!

Lại mấy ngày trước, giám đốc Wisteria luôn thúc giục cô chuyện kiếm người yêu. Nào là một khi thấy nhân duyên "tình cờ" đến lại một lần nữa, phải bắt lấy ngay; rồi gì mà chớ nên ngại ngùng, cứ thuận đà tiến tới là ổn, mọi chuyện để chàng "nhân duyên" kia lo là xong! Quả thực cô thấy một mình bơ vơ cũng buồn lắm, nhất là cô Giám đốc nào đó nổi tiếng nghiêm khắc từ ngày có tình yêu dễ thương hẳn ra, hiền thuận hơn và cười tươi rói suốt ngày. Kẻ cô đơn gặp người tình tứ thì cũng thấy tủi chứ. Vừa hay, nhân gian hiện đang lưu truyền một loại "thính", vậy cô cứ tiện đường mà thả câu thôi! Không nói quá chứ cô cũng khá tự tin về tài sắc của mình, sẵn đây có anh chàng Edward hài hước, thân thiện này, thử một chút chắc cũng không sao đâu nhỉ!? Như Wisteria nói đấy thôi, "nhân duyên" đến rồi!

Vậy chứ nếu Chu Tử Đằng mà biết tình trạng hiện giờ của Dahlia, chắc cô cũng phải đờ người bất lực. Đâu ra cái nhầm lẫn tai hại này!? "Nhân duyên" mà cô nói ở đây chỉ Tiêu Khiết cơ mà, cô thấy Dahlia sau đêm đi Nhà hàng Orchid có gì đó hớn hở, cô đoán chắc là Tiêu Khiết thành công nên giúp thúc đẩy thêm cho Dahlia. Mà cô cũng không ngờ tới Edward và Dahlia biết nhau từ trước, đêm đó lại xui rủi tạo cơ hội "hữu tình hợp ý" cho hai người. Lại càng không nghĩ đến chuyện Tiêu Khiết không đến được, cứ đinh ninh rằng cô đã hoàn thành "chức trách se duyên".

https://thuviensach.vn

Thì ra "người tính không bằng trời tính", rốt cuộc cô tạo sóng gió cho Tiêu Khiết rồi...

Nhưng Chu Tử Đằng hiện đang âu yếm tận hưởng giây phút bên người đàn ông của mình nên đâu còn tâm tư lo cho "cặp xém thành đôi" kia, cho nên lần này Tiêu Khiết phải tự thân vận động.

Anh dùng đôi mắt nồng đậm những bực bội chĩa thẳng vào người con trai đang say sưa tán gẫu với Dahlia. Ừ, hai người có thành tích trí thức vẻ vang, có giáo dục gia đình đàng hoàng, có bằng cấp trường lớp đầy đủ nên nói chuyện rất hợp nhau chứ gì! Có một nỗi tức giận cùng chua xót nghèn nghẹn trong lòng anh, lúc anh kể chuyện này với hồng nhan tri kỉ mà giờ đã không còn nữa của anh - Azalea, cô ấy cũng chỉ phì cười và nói rằng anh cùng Dahlia chẳng thể nào đến được với nhau, luận về thân phận, địa vị hay cuộc sống. Nhưng anh lại không tin, anh sống cả đời trung thành tận tụy với người khác, cũng muốn một lần thành tâm phục vụ cho chính mình.

Anh muốn có Dahlia, từ lần gặp đầu tiên. Hôm ấy trời tuyết giăng kín đường, tuyết đóng lớp lớp trên từng tầng gió, tuyết giăng mù mù che những áng mây, anh lĩnh nhiệm vụ cài con chip theo dõi lên Thị trưởng Albert để định vị được nơi giao dịch chui của đám Mafia tiếm quyền cấp dưới. Anh giả làm người vô gia cư, chờ xe ông ta ghé qua trên con đường đó để gắn con chip, trên con đường tuyết lạnh bám đầy, người người đi qua phố đều tỏ ý xa lánh kẻ vô gia cư.

Mà chính vì không muốn ai chú ý mình nên anh cũng chẳng để tâm lắm thái độ của họ, vậy mà nói con người luôn có tình thương, họ chẳng phải còn tàn nhẫn một cách gian xảo hơn đám quỷ dữ bọn anh sao? Rồi bỗng có một kẻ ăn mặc chỉnh tề đi qua, hắn ta thấy con chip tròn trá hình chiếc nhẫn trơn bóng nạm vàng anh cầm trên tay, nghĩ anh có đồ đáng giá liền đột ngột túm lấy anh rồi nằm vật ra đó la toáng lên:

https://thuviensach.vn

-- Mọi người! Hắn cướp đồ của tôi! Kẻ vô gia cư này lấy chiếc nhẫn vàng của tôi!

Anh liền biết tỏng mưu đồ đáng khinh của hắn, nếu như không phải vì nhiệm vụ, anh hắn sẽ truy sát hắn thê thảm. Mọi người lập tức vây đến xem, họ đỡ người đàn ông ăn mặc chỉnh tề kia lên, không một ai ghé đến hỏi han anh, họ hoàn toàn tin lời người đàn ông áo quần chỉn chu hơn là kẻ áo vải rách rưới. Anh chỉ thấy thật nực cười thay cho những kẻ tự xưng mình là những con người có học thức, họ là người văn minh đấy, vậy mà còn ngu xuẩn hơn cả những kẻ "xã hội đen" mà họ kinh tởm bọn anh! Thế giới này mới thật là khốn khổ!

Vài kẻ bắt đầu hung dữ bảo vệ công lí buộc anh trả đồ, thấy anh im lặng họ càng lộng hành hơn, toan tiến tới cho "kẻ ăn cắp" là anh một trận để lấy lại lẽ phải. Rồi đột nhiên có một cô gái ở làn đường bên kia vội vã chạy đến. Cô vì chạy mà áo quần xốc lên, vừa tới nơi cô liền chắn trước anh rồi dõng dạc khẳng định anh không có ăn cắp, là kẻ kia bịa chuyện. Anh rất ngạc nhiên, dáng người mảnh khảnh với giọng nói mạnh mẽ vang lên đầy nội lực, dõng dạc cùng hiên ngang. Cô chắc từng lời, rõ từng chữ rằng chính cô từ phía đường đối diện thấy anh chẳng làm gì và chỉ có người đàn ông kia dựng chuyện. Lời nói cứng rắn cùng ánh mắt kiên cường đến khiến người xung quanh hoang mang, cô gái xinh đẹp từ người toát lên khí thái cương chính, tạo cho người ta cảm giác tin tưởng.

Vậy ra, cô vội chạy từ làn đường inh ỏi còi xe bên kia là để qua đây nói điều này?

Nhưng kẻ ngụy tạo kia "đâm lao phải theo lao", hắn lắp bắp một mực phủ định:

-- Cô thật hồ đồ! Tôi có công ăn việc làm lương chính, đâu lại so đo kiếm chuyện với kẻ vô gia cư vô công rồi nghề cơ chứ!? Hắn chính là túng

https://thuviensach.vn

quá làm liều trộm nhẫn của tôi, may mà tôi nhanh trí, nếu không đã mất toi chiếc nhẫn vàng!

-- Ồ vậy sao!? Vậy chứng minh đi nhé!

Cô gái cười nhếch tỏ vẻ khinh thường, nói đoạn cô xoay người lại đối diện anh, khẽ ra hiệu anh phối hợp, rồi cô giả vờ cầm tay anh lên ngắm nghía chiếc nhẫn, không thể tin được lúc đó anh lại để cho cô thản nhiên lấy cái chip ra khỏi tay mình mà không chút đề phòng. Khoảnh khoắc từng ngón tay thon ngọc ấm áp đó không ngần ngại chạm vào đôi tay lạnh cóng dơ bẩn của anh, tuyết vốn đã tan, từ lúc này. Xong xuôi, cô quay lại nhìn chăm chăm gã bịa đặt kia làm hắn ta lúng túng, cô đanh thép cất lời:

-- Chiếc nhẫn trong tay ngài này đây có khắc một hình mẫu ở mặt trong. Nếu đúng thật là nhẫn của anh, thì chắc anh biết rõ, vậy cho hỏi trên nhẫn khắc hình tam giác hay hình zigzag?

-- Hình zigzag! -- Gã kia đắc ý trả lời không chút do dự. Sở dĩ gã tự tin như vậy vì họa tiết hình tam giác do có liên quan đến tôn giáo mà hiện giờ không thịnh hành, phải được học ở trường lớp bài bản mới biết cho nên gã khoái chí lắm vì nghĩ rằng mình hơn người, giờ thì nắm chắc trong tay cái nhẫn vàng.

-- Ồ thế à!? Đáng tiếc, trên chiếc nhẫn này chẳng có khác gì ở mặt trong cả! -- Nói rồi, cô khảng khái giơ chiếc nhẫn lên cho mọi người xem, ai cũng muối mặt xì xào, riêng gã kia không muốn làm lớn hơn nữa nên chỉ quắng lại câu chửi thề rồi chạy vụt đi. Cả đám người bị một phen dở người nên cũng lảng vảng đi mất, xong xuôi, cô trả chiếc nhẫn lại cho anh. Tay cô, thật ấm...

-- Không cần phải cảm ơn đâu. Đây là việc mà người với người nên làm với nhau!

https://thuviensach.vn

Nói đoạn, cô lại hối hả rời đi, áo quần công sở thế kia chắc là muộn giờ làm, có gì đó thôi thúc làm anh muốn đuổi theo cô, nhưng ngay lúc ấy bóng xe Thị trưởng đang đi qua, anh đành phải tập trung theo chân thi hành nhiệm vụ. Nhưng anh không muốn bỏ lỡ cô, người con gái duy nhất khiến anh lần đầu tiên tin tưởng thế giới ngoài kia, sau bao lần điều tra, anh cuối cùng cũng đã biết tên của cô, cái tên ngát hương hoa và mang vị ái tình -- Dahlia Daisy.

Khi biết cô là Thư ký của Chu Tử Đằng, người mà Bạch Tôn chủ đang cảm thấy hứng thú, trong đầu anh liền nảy ra ý nghĩ muốn tiếp cận cô nhiều hơn một chút. Vì vậy anh lén sắp xếp lại lịch của Tôn chủ, khiến lần gặp mặt của Chu Khuynh Cơ với Tôn chủ ít đi và với Chu Tử Đằng nhiều hơn. Nếu Tôn chủ tạo được mối quan hệ thân thiết với Chu Tử Đằng thì anh cũng có thể hưởng lây đôi chút với Dahlia. Anh cũng âm thầm đổi kế hoạch công tác của anh em Ám đoàn dù chỉ vài chi tiết nhỏ, cốt tạo nhiều thời gian rảnh hơn để ghé qua ngắm cô vài lần. Lâu dần, thấy nụ cười của cô, thấy gương mặt rạng rỡ luôn tươi cười với người khác, luôn thân thiện chào bác bảo vệ gác cửa công ty, đối với kẻ hành khất hay vô gia cư đều không xa lánh mà còn rất niềm nở giúp đỡ họ, cô không bao giờ phân biệt đối xử với một ai, đức tính mà thế giới tràn ngập định kiến này đã bỏ quên.

Và như vậy, ngày lại ngày, chẳng hiểu sao một chút ngắm nghía lặng lẽ, một chút dõi theo âm thầm, một chút đứng nhìn từ xa, lại thành một chút yêu thương nhỏ nhẹ...

... mà nồng nàn.

Cái đêm sinh nhật Chương tiểu thư tổ chức, anh đã phải tráo đổi nhiệm vụ với một đàn em trong Ám đoàn vì biết cô gái bạo gan này cũng liều lĩnh tham gia kế hoạch của Chu Tử Đằng. Anh đến bữa tiệc, sắp đặt khéo léo chuẩn xác thời gian tên thủ hạ đến, vớ được cơ hội có một nụ hôn cuồng dã với cô, càng khiến anh thêm mê luyến. Tất nhiên, sau vụ này, Bạch Tôn chủ phạt cả anh cùng vị đàn em đó mỗi người mười ba đạo roi,

https://thuviensach.vn

dù không gây tổn thất mà hiệu quả thu về cao hơn dự tính nhưng đây là tự ý trái lệnh, vẫn bị phạt. Anh cũng không để ý lắm, nhận luôn mười ba đạo roi của đàn em kia về phần mình, hình phạt nghe thì đau đớn nhưng chẳng đau gì cả, hai sáu đạo roi đổi lấy một nụ hôn nồng nhiệt với cô, đáng giá!

Anh cứ tưởng cô sẽ ít ra vì chuyện đó mà thẫn thờ mà chút, ai ngờ Bạch Tôn chủ phiền lòng vì Chu Tử Đằng băng giá không chịu tiếp nhận tình yêu, hóa ra cô Thư kí đáng giận nào đó cũng sắt đá không thèm để bụng chuyện này. Câu "chủ nào tớ nấy" quả không sai! Anh cũng phải rất khốn đốn, lượng việc quan trọng quá nhiều, anh gồng sức mà cũng không thể giải quyết hết thảy để đi gặp cô, còn cô lại chẳng biết gì về anh.

Nhưng anh lại cho đó là niềm vui, như Bạch Tôn chủ vào cái đêm mà ngài bị Chu tiểu thư khước từ, ngài ảo não đi ra hoa viên uống rượu giải sầu. Sẵn đó, anh nói luôn:

"Ngài là Lão đại cao quí như vậy, tại sao lại vì một người phụ nữ mà cố chấp đến thế? Chỉ vì một chút rung động thôi ư?"

-- Cậu thật không thông suốt! Ai cũng nói vì chút rung động mà cố chấp, sao không nghĩ cho thấu, trong cái vực thẳm tăm tối này, ta được mấy lần rung động? Chẳng phải thứ được gọi là quý hiếm, là bởi nó không dễ tìm hay sao? Đã biết vậy sao còn để mất!?

Ngà ngà ánh trăng say, Bạch Tôn chủ nâng chén rượu, u sầu nói vài lời, mà cũng khiến anh ngộ ra nhiều thứ. "Đã biết vậy sao còn để mất", còn điều gì đáng tiếc hơn nữa? Thà rằng không có, còn hơn nắm trong tay, mà lại ngu ngốc đánh rơi.

Trong lòng Tiêu Khiết lại càng thêm bồn chồn, cái ý nghĩ cô sẽ tay trong tay với người khác lấn át anh, làm anh cảm thấy có gì đó cay đắng dâng lên trong tâm can. Dahlia cùng Edward thì vẫn vô tư sải bước cùng nhau trong không khí rộn rã của ngày nghỉ. Không hiểu sao cô vẫn cảm

https://thuviensach.vn

thấy, Edward chỉ hợp để làm bạn, nếu tiến thêm bước nữa chỉ thành ra gượng gạo. Chính vì vậy mà khi các chủ đề tán gẫu về vấn đề thế giới hay lĩnh vực kinh tế kết thúc, cũng là lúc không khí giữa họ lâm vào trầm mặc vì không có gì để nói.

Nó lại xảy ra lần nữa ngày hôm nay. Nhận thấy sự im lặng giữa hai người, Edward có phần bối rối cất lời:

-- Dahlia, cô đợi ở đây nhé! Phía bên kia mới mở gian hàng Takoyaki, để tôi qua đó mua rồi cùng nếm thử. Nghe nói ngon lắm!

-- A! Takoyaki sao!? Tôi có thấy ảnh rồi, cục viên béo ngậy và ngon mắt lắm! Tôi chưa ăn qua, không biết vị có đậm đà như trong ảnh không!?

-- Được, cho cô nếm thử! Quán rất ngon mới bắt khách thế kia, cô chen chúc sẽ mệt, để tôi đi là được rồi. Cứ chờ ở đây!

-- Ô, vậy làm phiền anh.

Nói đoạn Edward hí hửng không ngại đám người đông đúc tới đứng chờ đặt hàng món Takoyaki, người ta nói "đường nhanh nhất đến trái tim là đường dạ dày", anh muốn thử xem có đúng hay không! Edward đã nhanh chân chạy đi mua đồ ăn, Dahlia thì lại ngồi xuống ghế đá thở dài một cái. Mấy anh chàng chẳng bao giờ tinh tế nhận ra điều này, có biết điều tối kị khi đi chơi là bắt một cô gái phải ở một mình và chờ đợi không? Thảo nào khu công viên có lắm khi là nơi khiến các cô nàng sau buổi đi chơi giận dỗi chia tay... Hoặc chỉ là do cô nghĩ thế thôi... tại mối tình nào của cô, công viên luôn là mồ chôn của nó...

Bỗng nhiên có một con mèo cực dễ thương lượn lờ dưới chân cô, cô đặc biệt yêu mèo ghê gớm, lại gặp bé mèo tròn tơ như vậy! Dahlia cúi xuống định vuốt ve nó thì nó chợt quay đi tiến vào lùm cây, cô bị nó hấp dẫn toan đi theo ôm nó lại nựng nịu chút. Nhưng cô chưa ôm được nó thì đã bị người khác ôm, siết chặt cô đến nỗi không thể phản ứng, cô giật mình

https://thuviensach.vn

muốn hét lên thì tay người ấy đã bịt miệng cô. Không để cô phản kháng liền bế xốc cô lên, phi người thoăn thoắt đến gốc cây cổ thụ sau rìa công viên. Đến nơi, người ấy đặt cô dựa vào gốc cây, chống hai tay lên thân cây vây hãm cô lại. Còn Dahlia, sự việc diễn ra quá nhanh, đầu óc cô hãy còn choáng váng sau cú phi thân vừa rồi.

Lúc cô tỉnh người lại, thì mới hốt hoảng nhìn người đã bắt cóc mình trắng trợn. Ái chà! Đẹp trai quá! Ấy khoan đã, không phải, Dahlia lắc đầu mình thật mạnh, có lẽ cô chưa tỉnh hẳn. Dáo dác nhìn tình cảnh mình hiện giờ, cô đang ở ngoài bìa công viên, khu phía dưới náo nhiệt không biết cô la có ai nghe không, lại khẽ liếc nhìn kẻ đã táo tợn cướp người đêm nay, chết tiệt, người xấu mà sao đẹp trai dữ vậy!?

-- Anh... Anh là ai? Mục đích bắt tôi tới đây là gì? Muốn tiền, trong túi tôi có mấy triệu, cứ lấy! Muốn người, thân tôi đây, xài xong thì thả tôi về!

Đây là tiêu chỉ sống còn của Dahlia, càng phản kháng chỉ tổ mất sức, càng chống đối kẻ xấu càng tức, chi bằng giữ sức một chút, chờ hắn lơ là rồi hành động. Còn hơn manh động rồi nằm bất động luôn!

Nhưng Tiêu Khiết nghe thấy vậy thì sa sầm mặt mày, ở đâu ra kiểu con gái táo bạo đến mức này, sao có thể bình tĩnh mà thỏa thuận đàng hoàng đến vậy?

-- Em sẵn sàng trao thân dễ đến thế? -- Mường tượng người khác bắt cô cũng sẽ nhận được những lời này, anh càng thêm sôi máu.

-- Chống cự là hành vi gợi tình trong mắt kẻ biến thái. Phản kháng là hành vi chọc giận trong mắt kẻ kích động. Nếu đã thoát không được thì cứ hưởng thụ thôi!

Lời lẽ tỉnh bơ cùng ánh mắt thản nhiên đến đáng giận, dù biết cô là đang giả vờ bình tĩnh đến trấn an đối phương, là kế sách hay nhưng cái lời lẽ buông xuôi dễ dàng vậy anh không thích, lỡ người xấu nào đó hứng thú

https://thuviensach.vn

làm thật thì sao? Tuy nhiên, cái anh quan tâm không phải là cái này, anh cảm thấy khó chịu vì cô không nhận ra anh mà nhận định anh là kẻ xấu.

-- Em không nhớ ra tôi?

Nghe người đàn ông tráng kiện trước mặt mình nói vậy, Dahlia liền thấy nghi hoặc cùng bối rối, cô có từng gặp qua anh ta sao? Nhận thấy sự ngạc nhiên trong mắt cô, Tiêu Khiết có chút chạnh lòng cùng bực bội, quả nhiên quên anh thật!

-- Nụ hôn đêm đó chưa đủ ấn tượng đối với em? -- Tiêu Khiết kiên nhẫn gợi cô nhớ lại -- Hay em chê tôi chưa đủ cuồng dã?

Dahlia nghe vậy càng lúng túng hơn, đời cô xảy ra biết bao nhiêu thăng trầm, đánh ghen (tinh tế) có, đá người yêu có, bị người yêu đá có, mở sòng bài Uno ngay tại công ty có, vượt đèn đỏ ngay trụ sở cảnh sát có,... cái gì đáng sợ cô cũng trải qua hết cả rồi, mà còn cái gì ấn tượng nữa chứ? Cố nhớ lại, cô ngờ vực hỏi:

-- Hôn? Tôi với anh có hôn qua sao? -- Trời ơi, nhiều người quá biết ai là ai chứ!

-- Phải. Rất cuồng nhiệt! -- Tiêu Khiết nén giọng.

-- Vậy là, Raphael Brian? -- Hồi đầu năm cấp 3 có đàn anh ngỏ lời rồi thích luôn, nụ hôn đầu. Mà anh ấy tóc vàng kim chứ!

-- Không phải... -- Tiêu Khiết nghe vậy có chút xót, anh gằn giọng.

-- Hay là, Hướng Kinh Đình? -- Hồi Đại học bị ghép đôi với du học sinh đồng khóa này, trong ngày valentine được tỏ tình rồi bị bạn bè xung quanh hô hào quá, hôn luôn. Mà chỉ hôn nhẹ thôi mà, đâu có "cuồng nhiệt"!?

https://thuviensach.vn

-- Không phải! -- Tiêu Khiết sắc mặt càng lúc càng tối lại, anh cảm thấy bị xúc phạm.

-- Chắc là, Hoắc Khứ Ngộ? -- Mới tốt nghiệp theo lũ bạn ăn chơi một chút, dự prom cuối năm bắt cặp với anh này. Nhớ anh ta lùn lắm mà ta!?

-- Không phải! -- Tiêu Khiết mặt một lúc một đen lại, người thứ ba, đã là người thứ ba rồi!!!

-- Có lẽ là, Andrew Esmeé? -- Thấy mặt anh hằm hằm như muốn giết người, Dahlia hoảng quá buộc miệng lí nhí.

-- Không phải!!! -- Đỉnh điểm, đã đỉnh điểm rồi!

-- Hoặc là, Francois Dieudonné? -- Tài tử của nước Pháp, cái tên này chợt lóe lên mà thôi, chưa từng gặp mặt.

-- Chết tiệt! Em đang thử thách sức chịu đựng của tôi sao? Ở đâu ra lắm người vậy hả? -- Tiêu Khiết lửa giận phừng phừng gầm lên -- Không nhớ ra sao? Được, tôi nhắc em nhớ!

Nói đoạn, Tiêu Khiết không để Dahlia kịp nói thêm gì liền áp môi lên môi cô. Anh giận dữ cắn mạnh bờ môi mọng, anh điên cuồng mút hết cánh môi hồng. Lưỡi anh tách răng cô luồn vào trong, càn rỡ quấy phá từng ngóc ngách, anh tham lam mút hết vị ngọt trong khoang miệng cô khiến cô sửng sốt đến mức hoảng loạn. Dahlia vùng vẫy đấm vào ngực anh nhưng chỉ tổ đau tay, người đàn ông này cường tráng như sắt đá vậy, hoàn toàn muốn bóp nát cô. Tiêu Khiết bị cô quấy rầy liền một tay giữ hai tay bắt chéo của cô ra đằng sau, tay kia anh ghì chặt cằm cô khiến cô không thể quay mặt đi chối từ. Tiêu Khiết vẫn cứ hoang dã càn quét cái miệng nhỏ của cô như vậy, tuyệt nhiên không dừng lại để cô lấy hơi, mặt cô đỏ lên như gấc, cô thiếu khí cố giãy mình. Nhưng anh như muốn trừng phạt, cố ý làm động tác cuồng nhiệt hơn nữa. Cuối cùng biết cô sắp không chịu nổi mới rời môi dựa cô vào người, Dahlia liền xụi lơ thở hổn hển, mặt ửng đỏ một mảng.

https://thuviensach.vn

-- Đã nhớ chưa?

-- Rồi... -- Cô khó khăn mở miệng từng đoạn ngắt quãng, kĩ thuật hôn chặn miệng người ta thế này cô mới nếm qua bởi một người thôi, cái người bí ẩn cô tưởng sẽ không tài nào gặp lại nữa. -- Anh... phải chăng anh là...

Dahlia ngập ngừng, quả thực giây phút đêm đó cô không thể nào quên được, nhưng lại chưa hề nghĩ có một ngày sẽ được gặp lại. Dưới ánh đèn dạ tiệc mờ ảo, cô không thể thấy rõ để mà nhớ ngũ quan của anh, chỉ biết vô thức hoài niệm về nụ hôn cuồng dã đó. Giờ được gặp lại, bằng một giọng chắc nịch như đã nhớ ra anh làm cho Tiêu Khiết thấp thoáng tia mừng rỡ:

-- Tôi nhớ ra rồi! Anh là Tiêu Triết phải không!?

Trời rõ ràng là quang đãng trong xanh mà lại nghe tiếng sấm chớp đùng đùng xé qua tai, mặt Tiêu Khiết lúc này trở nên xám xịt, cơn sôi máu của anh sùng sục cả lên khiến Dahlia bỗng thấy mình bị bắt cóc mà như thể là phạm nhân, anh nghiến răng ken két nói từng tiếng:

-- Dahlia, em quả thích bị ngược đãi! Đừng chọc tức tôi! Nói sai một lời nữa, có tin tôi cưỡng bức em tại đây luôn không?

Não của Dahlia xoắn cả lên, mọi nơron co giật liên tục, cô vốn đã bủn rủn tay chân bởi cái khí thái xã hội đen của anh, giờ còn bị anh dọa vậy tim muốn nhảy ra ngoài. Nói thật chuyện đêm đó làm cô bồi hồi mấy ngày, vì không muốn bị xao nhãng, cô nhủ lòng mình phải quên đi. Ai ngờ cô quên thật, thiết nghĩ không còn dính dáng tới Chương gia thì không còn gặp lại, biết đâu trái đất tròn chứ!?

-- Hửm? Sao không trả lời? -- Lúc này đây Tiêu Khiết quả rất đáng sợ, anh thế mà lại vô tình toát lên cái khí chất sát thủ ngay bây giờ. Mà khiến anh nóng máu nổi lên khí thế này, Dahlia cũng không phải dạng vừa.

https://thuviensach.vn

-- Thôi... tôi chịu... muốn thì cưỡng bức tôi luôn đi... -- Chứ cô thực lòng không nhớ! Nhìn Tiêu Khiết bằng ánh mắt van nài, Dahlia cảm thấy tính mạng đang "ngàn cân treo sợi tóc" liền tha thiết nói -- Xin anh thương tình, làm xong chuyện nhớ trả tôi về, tôi hứa sẽ không báo cảnh sát! Coi như anh phát được tiết còn tôi thì giữ được mạng...

Thề với trời, nếu Bạch Dĩ Hiên thấy vẻ mặt của Tiêu Khiết lúc này chắc cũng sẽ phải thốt lên kinh ngạc: "Ai lại hãm hại cậu thành ra thế này? Vẻ điềm nhiên lúc trước đâu mất rồi?"

Sáng nay ở bên đó bão lớn.

Còn bên đây gió nhẹ hiu hiu rất hữu tình. Chu Tử Đằng vẫn vui vẻ lượn quanh các shop hàng em bé với niềm vui thích tột độ. Đã từ lâu rồi cô nuôi niềm khao khát được làm mẹ tha thiết, giờ đây cô sắp có một mái ấm gia đình chân thật, điêu đó làm cô như muốn khóc nấc lên vì vui sướng. Bạch Dĩ Hiên đi theo sau cô, tự động thanh toán hết các món hàng mà cô mua, anh ghé vào shop nào mấy cô nhân viên cũng phấn khích thẹn thùng tìm cách làm hài lòng khách quí. Mà anh từ đầu đến cuối chẳng hề liếc mắt, anh chỉ tràn đầy yêu thương ngắm nhìn Tử Đằng của anh vui vẻ chọn đồ mà thôi.

Anh vốn rất bận bịu, nhưng lại không muốn bỏ bê cô. Bởi vì đàn ông ở bên người phụ nữ của mình chỉ có ba loại, một loại không có thời gian để ở bên cô, một loại chỉ có thời gian rảnh mới có thể ở bên cô, còn một loại thì tự tạo thời gian rảnh để ở bên cô. Anh muốn làm loại thứ ba, trân trọng từng giây phút ở cùng cô.

Tất nhiên có vài thủ hạ bảo vệ trà trộn ở phía sau, nhưng anh đã dặn họ đừng gây mất tự nhiên. Thế giới ngoài này chỉ biết anh với cương vị là Bạch tổng, công ty đứng top 20 thế giới, một vị đại gia chưa hẳn là nổi trội chứ không biết anh là Bạch Lão đại, quyền lực đứng top 1 trong Thế giới ngầm, nói chứ doanh thương trong thế giới ngầm, đường kinh tế của anh

https://thuviensach.vn

mà gãy thì các gia tộc ăn nhờ khác cũng chôn theo. Nhưng anh chẳng thích quá phô trương, có hương tự ắt tỏa mùi, miễn sao đủ nuôi sống vợ con là được.

-- Bạch Dĩ Hiên, em bỗng nhớ ra, anh muốn đặt tên con là gì? -- Đang ngắm nghía gian hàng thời trang trẻ em một lúc, Chu Tử Đằng chợt ngẩng lên.

-- Em quên lời anh nói lúc ở trên xe rồi sao? -- Bạch Dĩ Hiên sủng nịch vuốt ve tóc cô.

-- A! Em thuận miệng thôi mà. Ưm... Hiên, anh muốn đặt tên con là gì? -- Chu Tử Đằng cười tươi, háo hức nói.

-- Ừm. Anh định lúc em vừa sinh con xong, khoảnh khoắc anh là người đầu tiên được bồng đứa bé trên tay, anh sẽ đặt tên cho đứa trẻ luôn. Anh muốn ở cùng em và đặt tên con ngay khi con vừa chào đời. -- Bạch Dĩ Hiên từng cử chỉ đều là ôn nhu cực hạn, anh đang rất mong chờ giây phút đó, có thể ở bên cô lúc cô hạ sinh đứa con đầu lòng, là người đầu tiên bế nó trên tay và đặt cho nó cái tên anh đã định trong đầu.

-- Vậy được đấy! Ở bên em tới lúc đó đi rồi anh sẽ được quyền đặt tên con!

-- Tất nhiên rồi!

Anh cúi người xuống hôn cô một cái. Con gái tên "Thiên Ưu" - Sự ưu ái của trời, con trai tên "Thiên Triều" - Triều đại của trời. Đó là cái tên mà ngay lúc con anh đang nằm ngủ trong tay anh, anh sẽ gọi nó.

Nhưng tiếc thay... sau này, cái ngày một cô công chúa xinh xắn của Bạch gia cất tiếng khóc chào đời, cô bé không được gọi là "Thiên Ưu", mà được đặt là "Ngân Đằng". Bởi anh đã không có ở đó để là người bồng nó đầu tiên, để là người đặt nó cái tên "Thiên Ưu" mà anh ao ước...

https://thuviensach.vn

-- Hiên... anh thực không nhớ em sao...?

https://thuviensach.vn

TỬ ĐẰNG KHÔNG NỞ LẦN HAI - KHÔNG CÒN LÀ NỮ PHỤ

Ka La Ra

dtv-ebook.com

Chương 59: Tử Đằng_ Tất Cả Chỉ Mới Bắt Đầu

CHAP 58:

Trăng bị chẻ làm hai mảnh, tiêu điều treo trên làn tóc mây của áng đêm đen. Gió thu vẫn cứ nhè nhẹ thoảng qua như vậy, cứ như đang đùa bỡn con người về cái sự yên bình mỏng manh, trước khi đổ về giông bão.

Bạch Dĩ Hiên ôm người con gái đang thư thả đọc sách trong ngực, lòng không khỏi suy tư. Anh sờ sờ chiếc nhẫn ngọc thạch chạm khắc uy hùng với những đường nét tinh xảo ở trên tay, chiếc nhẫn là biểu trưng ngàn đời cho quyền lực của Lão đại, một chiếc nhẫn đáng giá bảy năm cuối đời của Bạch Kỳ Sơ.

Vậy có đáng không? Anh nghĩ. Có lẽ cha anh, ông ta cũng hiểu điều này. Đảm bảo an toàn tuyệt đối cho người ông yêu là không thể, nhưng đứng trên đỉnh quyền lực tối cao thì có thể. Cái thế giới này bảo rằng, nếu muốn có được quyền lực, thì phải chịu hy sinh tình yêu, nếu muốn có được tình yêu, thì phải chịu buông bỏ quyền lực. Bởi vì chỉ cần tham lam một chút thôi, thì ngay cả quyền lực và tình yêu, ta đều mất tất.

Đôi mắt anh cứ vô thức nhìn chiếc nhẫn có đính hòn ngọc Ruby cổ xưa huyền bí, đến bây giờ anh mới nhận ra, Chu Tử Đằng, thế giới mà anh nhìn thấy, khác với thế giới mà em nhìn thấy. Anh cứ tưởng rằng chỉ cần đạt quyền lực tối thượng thì sẽ không còn mối đe dọa nào nữa, và từ đó anh có thể sống hạnh phúc cùng cô. Chẳng phải đó là mục đích mà Bạch Kỳ Sơ

https://thuviensach.vn

tranh giành ngôi vị Lão đại này sao - sự yên bình đếm bằng từng giây từng phút?

Và nó thật hài hước biết bao! Ngôi vị Lão đại không phải là thứ Bạch Kỳ Sơ muốn có mà là thứ ông ấy buộc phải có. Cũng giống như muốn giữ thăng bằng trên chiếc xe đạp, ta chỉ có thể tiếp tục đạp về phía trước. Ngôi vị Lão đại, là sự cân bằng giữa quyền lực và tình yêu mà Bạch Kỳ Sơ dành cho Hạ Nhược Tuyết. Bạch Kỳ Sơ thừa hiểu quy luật sống chết một sớm một chiều trong giới Hắc đạo này, cho nên ông đã nghĩ đến tình huống bất trắc nhất - ông không thể bảo vệ cho Hạ Nhược Tuyết đến cuối đời trong yên bình, vì còn rất nhiều thế lực khác lớn hơn lăm le muốn hạ gục ông. Nếu như Bạch Kỳ Sơ chết đi, rồi Hạ Nhược Tuyết sẽ ra sao, rồi Bạch gia sẽ đi về đâu, chẳng nhẽ phải hi vọng sự rủ lòng thương từ những kẻ khát máu ngoài kia ư?

Cái người ta quan tâm sau cùng mỗi cuộc thi là người nào đứng nhất. Chỉ có người đó mới khiến kẻ khác nghe danh thôi cũng phải thán phục, cũng phải e dè, ai quan tâm đến người thứ hai, thứ ba chứ. Chính vì thế nên Bạch Kỳ Sơ mới khao khát đến vậy với vị trí Lão đại, thống lĩnh Hắc đạo, thống trị thế giới ngầm, quyền lực lớn lao như vậy, còn kẻ nào dám khinh khi hãm hại?

Bạch Kỳ Sơ đã nghĩ như thế, ông đánh đổi bảy năm để đạt tới điều này. Nếu không nhờ ngôi vị Lão đại này của Bạch Kỳ Sơ, không biết Bạch gia sẽ xoay sở thế nào sau cái chết của ông. Cục diện bây giờ đang rất hỗn loạn, anh đã dấn quá sâu vào thế giới tăm tối này, chỉ còn cách chiến đấu tới cùng với nó. Nếu hỏi anh giữa quyền lực và tình yêu anh sẵn sàng đánh đổi cái nào, thì anh sẽ không chút do dự chọn đánh đổi tình yêu.

Bởi vì, anh đã thao thức suy nghĩ về nó rất nhiều lần. Bởi vì thế giới mà anh thấy khác với thế giới mà cô thấy. Anh cần quyền lực để chu toàn tình yêu của cả hai, ngay cả khi làm cho cô đau khổ mà chết tâm với mình, anh vẫn sẽ chọn quyền lực. Cứ như thế đi, chí ít ra thì khi có quyền lực, anh

https://thuviensach.vn

vẫn có thể bảo vệ cô, đưa cô thoát ra khỏi địa ngục trần gian này và cho cô một cuộc sống mới... Thế giới ngoài kia có thể có tình yêu mà không cần phải sở hữu quyền năng gì to tát, nhưng thế giới này, tình yêu sẽ chết trong tay một người không có quyền hành.

Từng đợt suy nghĩ cứ ùa về khiến anh không thể toàn tâm toàn ý hưởng thụ đêm dài với cô. Lại nhìn xuống Chu Tử Đằng, người con gái trong vòng tay anh có chút lờ đờ buồn ngủ nhưng vẫn cứ bướng bỉnh khư khư cầm quyển sách dưỡng thai chăm chú đọc. Anh biết cô đang rất háo hức mong chờ đứa con đầu lòng của hai người, anh cũng vậy, hơn ai hết. Bạch Dĩ Hiên nhẹ nhàng lấy quyển sách khỏi tay Chu Tử Đằng, anh hôn lên trán cô rồi tắt đèn.

-- Ngủ đi. -- Anh nói khẽ -- Em không cần phải thức đêm thức hôm đọc những quyển sách này. Anh không thích đọc sách, cho nên con cũng không thích đâu.

Chu Tử Đằng nghe vậy thì bật cười, cô yêu thương hôn lên má anh rồi gối đầu lên cánh tay rắn chắc của anh, dịu dàng cất lời:

-- Hiên, anh thích con trai hay con gái? -- Dù đã hỏi anh vấn đề này một lần, anh cũng đã cho cô câu trả lời, nhưng cô vẫn rất hồi hộp.

Bởi vì cô biết tính chất quan trọng của đứa trẻ này, cô hi vọng đứa bé sẽ là con trai. Thật ra, trước kia cô có phần ghen tuông khi biết Chu Khuynh Cơ mang thai, dù biết đó không phải là con anh, nhưng nhìn phản ứng của các giáo chủ mà xem. Họ chăm bẵm cho cô ta, kỳ vọng rất nhiều vào hài nhi trong bụng cô ta, chỉ cần là đứa bé trai thì đã có thể đóng vai trò to lớn trong việc vớt vát cơ ngơi của Bạch gia. Cô cảm thấy rất buồn, tại sao cùng là con mà con trai với con gái lại có sự đối đãi khác biệt? Chẳng lẽ nếu cô sinh bé gái thì đứa bé này sẽ bị gia tộc hắt hủi, sẽ bị mọi người xem nhẹ ư? Người ngoài như vậy còn có thể chịu được, nếu ngay cả Bạch Dĩ Hiên cũng mang suy nghĩ cần con trai nối dõi thì sao?

https://thuviensach.vn

Bạch Dĩ Hiên nhìn thấu được những suy tư của cô, anh im lặng một hồi khiến cô càng thêm bồn chồn. Lát sau, anh mới cất giọng xoa dịu cô:

-- Trước sau cũng là con anh, con gái hay con trai, đều được. Ban đầu anh còn không nghĩ anh sẽ có với em một đứa con, bây giờ có rồi anh còn đòi hỏi gì nữa.

Chu Tử Đằng sau có thể không hiểu lời anh nói. Gia tộc muốn con trai nối dõi, anh lại càng không muốn, nói đúng hơn là anh thật sự từng nghĩ đến việc không có con cái. Vì anh không muốn đứa trẻ nào của anh mới sinh ra phải cuốn vào cuộc chiến quyền lực của người lớn. Là con trai thì được kế nghiệp đáp ứng sự hi vọng của gia tộc. Là con gái thì lại trở thành món hàng chính trị gả qua gả lại.

Đều là con anh, sao anh có thể để nó bị những kẻ tép riu kia định đoạt khi vừa mới lọt lòng? Anh không cần đến đứa con trai ngay lúc này chỉ để làm vững chắc cơ nghiệp của anh. Người cha của nó phải yếu đuối đến mức nào mới phải đặt gánh nặng cứu rỗi gia tộc lên vai nó khi nó mới vừa chào đời kia chứ!?

Chu Tử Đằng cảm thấy mình thật ngốc nghếch khi hỏi anh điều này, chính anh cũng đã biểu hiện rất rõ ràng rồi. Anh chưa hề đề cập đến chuyện đứa bé trong bụng là con trai hay con gái, anh cũng chưa từng nói với cô muốn có con nối nghiệp, còn không hề thông báo cho toàn thể gia tộc chuyện cô đang mang thai con anh. Cốt là để cô không bị soi mói, không bị các giáo chủ điều nặng tiếng nhẹ làm áp lực, không cần tuyên bố người thừa kế tương lai để đảm bảo ngôi vị mà chỉ yên tâm chăm sóc cô chờ ngày đứa trẻ ra đời, tránh để hai mẹ con gặp nguy hiểm hết sức có thể. Anh hoàn toàn là một người chồng tinh tế, càng là một người cha hoàn hảo.

Lại thấy lòng trào dâng chút hổ thẹn, cô liền dúi đầu vào ngực anh, Bạch Dĩ Hiên chỉ bật cười nhẹ, anh dỗ cô:

https://thuviensach.vn

-- Thật ra anh vẫn thích con gái hơn. Bởi vì Bạch gia bốn đời liên tiếp này chỉ toàn sinh con trai. -- Anh ôn nhu vuốt ve bụng cô - nơi sinh linh nhỏ bé đang an giấc thành hình. -- Khi nghe nói em có thai, cái tên đầu tiên anh nghĩ ra cũng là tên con gái.

-- Ồ, vậy anh định đặt tên con là gì thế? -- Chu Tử Đằng mỉm cười hỏi.

-- Anh muốn em an toàn hạ sinh con xong, mới đặt tên. -- Nói rồi, anh nhu tình đưa tay lên vuốt ve tóc cô. -- Xin lỗi, những ngày sau này, phải cực cho em rồi.

Sắp tới, khối công việc khổng lồ rồi sẽ ập đến khiến anh không thể toàn tâm toàn ý chăm sóc cho cô được. Anh cần cô mạnh mẽ để có thể chịu đựng những đêm cô liêu anh không thể trở về, anh cần cô cứng rắn để có thể cùng anh vượt qua những tháng ngày giông bão phía trước. Anh không thể lơ là việc của Ám đoàn cùng Bạch gia, hoàn toàn không được phép trong thời điểm này, cho nên thời gian dành cho cô có lẽ sẽ chẳng an nhàn như bây giờ. Vì vậy, anh muốn cô có thể kiên cường đi qua.

-- Em hiểu. -- Chu Tử Đằng nhoẻn miệng cười, cô có chút buồn xẹt qua đáy mắt, nhưng sau đó lại lấp đầy bằng những tự hào và dấu yêu, cô hiền từ đáp:

-- Em hiểu mà. Anh biết rõ điều này, hơn cả em.

Chỉ ngắn gọn thế thôi, nhưng cũng đủ chứng minh thấy tình yêu của họ hòa quyện và đồng điệu đến mức nào. Chu Tử Đằng hiểu rõ trách nhiệm mà Bạch Dĩ Hiên phải đối mặt, cô cũng không thể ích kỷ khăng khăng bắt anh chỉ biết lo cho mình, cô không yếu đuối cùng xấu xa đến vậy. Hơn cả một người phụ nữ anh yêu, cô là một người phụ nữ anh cần. Bạch Dĩ Hiên nghe vậy thì không khỏi rung động, người con gái trước mắt luôn làm cho anh cứ ngày một thêm trân quý.

https://thuviensach.vn

Cuối cùng, cô hàn huyên thêm một lúc với anh rồi thiếp ngủ đi khi nào không biết. Sáng hôm sau dậy, đã không còn thấy anh nằm cạnh. Chu Tử Đằng nhoài người dậy, cảm thấy trống vắng khi thiếu anh, cô biết áp lực mà anh phải chống đỡ trên vai chẳng nhẹ nhõm gì cho cam, do vậy, cô không những không được làm phiền anh, mà còn phải trở thành chỗ dựa tinh thần vững chắc của anh nữa. Điều này không cho phép cô buông thả, luôn bắt cô phải tiếp tục đấu tranh. Cho tới cùng!

Trong đôi mắt nâu của Chu Tử Đằng giờ đây hừng hực ánh lửa, cô trầm tĩnh mấy phút, sau đó đứng phắt dậy, miệng khẽ nhếch lên một nụ cười trù tính những việc hôm nay.

Chu Tử Đằng lái xe đến bệnh viện, nơi mà Chu Khuynh Cơ đang an dưỡng, cô cá chắc rằng cô ta mặt ngoài thì nói là đang nằm điều trị vết thương cả thể chất lẫn tâm lý; nhưng chắc chắn cô ta đang hưởng thụ. Cô ta lợi dụng "bệnh tình" không tiếp báo chí để làm tăng mức độ nghiêm trọng của thương thế, cũng tránh phỏng vấn nói ra sơ hở, hoặc âm thầm liên lạc bí mật với Chu Quân Dạ chứ không đường đường chính chính tiếp tay, tự bảo vệ bản thân khỏi liên lụy cùng lộ liễu, khó có thể làm người đời nghi ngờ Chu Khuynh Cơ có âm mưu gì sâu hiểu.

Nhưng Chu Tử Đằng chắc chắn, cô ta cũng chẳng yên tâm gì bên trong, mà nỗi thấp thỏm càng dâng lên ngùn ngụt. Bạch Dĩ Hiên đã trở về, Chu Khuynh Cơ thừa biết tình thế cô ta bị anh ám giết dễ như trở bàn tay. Hắc đạo loạn chiến cũng sắp xảy ra, nào đâu quan tâm cái luật lệ "động người của ai" kia chứ! Chỉ là Bạch Dĩ Hiên cứ thích để cô ta nhởn nhơ như vậy khiến cô ta cứ bồn chồn không yên. Với nỗi lo cứ sợ sẽ bị ám sát mà tâm tư chẳng thơi thảnh, như vậy càng tra tấn cô ta gấp bội.

Chu Tử Đằng nhếch môi cười, tay cầm gói linh chi dưỡng bệnh cực hiếm tới phòng cô ta. Tất nhiên cô bị người xung quanh đàm tiếu không ít, nhưng họ chỉ dám thì thào sau lưng, bởi cái khí chất quí phái ngẩng cao đầu như bà hoàng cùng phong thái uy nghi lạ thường của cô khiến họ e ngại.

https://thuviensach.vn

Họ cứ cảm thấy như đang diện kiến một người có quyền lực ghê gớm, mà vẻ đẹp ngày một trở nên đằm thắm mê người của cô, lại phải khiến họ kinh ngạc mà đố kị.

Cô nâng gót tới phòng bệnh của Chu Khuynh Cơ, cô biết hiện bây giờ ngoài Quách Mộng Thu ra, chẳng còn ai ở bên cô ta. Chu Quân Dạ dĩ nhiên là háo hức tất bật cho buổi kiện ngày mai của cô, toàn lực của Chu gia dồn hết cho việc thúc đẩy đầu tư công ty, cùng chuẩn bị thu mua cổ phần Glycine - công ty hắn thèm muốn có được triệt để của gia tộc Esmeé (bởi hắn đắc thắng cho rằng cô sẽ thua kiện và cổ phiếu của Glycine sẽ xuống dốc).

Chu Khuynh Cơ nằm nghe nhạc trên giường bệnh, điệu bộ rất nhàn nhã, dường như việc mất con chẳng là gì thấm thía với cô ả. Dạo này được chăm sóc kĩ lưỡng và điều độ, Chu Khuynh Cơ như được bồi thêm sức sống, vẻ mặt rạng rỡ xinh đẹp chết người, từng đường nét ngũ quan mềm mại mà gợi tình có thể khiến cánh đàn ông say mê như điếu đổ. Nhìn cô ta như một tiểu thư khuê các thực thụ, nhu mì mà quyến rũ, một gương mặt yêu kiều che đậy cho một tâm hồn mục rữa.

Chu Tử Đằng đứng dựa vào thành cửa, thoải mái gõ "cốc cốc" hai tiếng khiến Chu Khuynh Cơ cảnh giác mở to mắt bật dậy. Vẻ mặt cô ta ngạc nhiên tột độ khi thấy cô ở đây, gào lớn lên như muốn mọi người nghe thấy:

-- Chu Tử Đằng! Sao em lại đến đây? Em hại chị còn chưa đủ hay sao? Em còn muốn gì ở chị nữa chứ?

Nhưng chẳng có đám đông nào xúm tụm lại, cũng chẳng thấy mẹ cô ta vồn vã chạy tới, cả căn phòng bệnh lặng thinh chỉ có Chu Tử Đằng cùng Chu Khuynh Cơ đối diện nhau. Cô ả có chút hoang mang, thấy thế Chu Tử Đằng chỉ cười nhẹ, điềm tĩnh lấy điện thoại ra mở cho cô xem. Là màn hình chiếu của máy quay lén thu về điện thoại.

https://thuviensach.vn

Chu Khuynh Cơ đôi mắt đầy kinh ngạc nhìn đám đông ngoài bệnh viện đang nhốn nháo trước cảnh hai người phụ nữ lạ mặt xảy ra xây xát mà lao vào cào cấu nhau dưới sảnh. Còn một chỗ khác người người cũng tụ tập lại đông không kém, là cảnh một ông lão đang chỉ trỏ mắng một thanh niên, mà thanh niên này cũng hất cằm quát lại. Còn một cảnh nữa... không có nhiều người vây quanh như hai cảnh trong máy quay nãy, mà chỉ có hai người trong cầu thang đi tắt đã gỉ sét vắng tanh, chỉ người có phận sự mới vào được.

Một người phụ nữ trung niên có sắc đẹp kiều diễm, cùng một gã đàn ông trẻ tuổi hơn nhiều khoác áo blouse... đang kịch liệt... làm tình. Mà người phụ nữ đó, rõ mồn một... là mẹ cô.

Chu Khuynh Cơ như chết điếng người nhìn cảnh tượng này, nhìn Chu Tử Đằng vẫn điềm nhiên như thường trước mắt mà không khỏi phẫn uất trong lòng. Ả ta rít to hơn, mong mỏi sẽ có kẻ nghe thấy:

-- Sao mày dám làm chuyện này!?

-- Cảnh đánh ghen của hai người phụ nữ ở lầu trên thu hút người ở sảnh trái chạy lên coi, cảnh cha con xung đột ở lầu dưới kích thích tính hiếu kỳ của người ở sảnh phải, khiến họ lao xuống xem. Giờ tôi mới hiểu ra thuật khơi gợi lòng người, thảo nào, Chu Khuynh Cơ, cô liền có thể lợi dụng thành công miệng lưỡi dư luận!

-- Mày làm vậy là có ý gì? Mày tưởng tao sợ mày sao?! -- Chu Khuynh Cơ hai mắt long sòng sọc gắt lên. Hóa ra những kẻ trong hai cảnh trên là người của Chu Tử Đằng giả đóng kịch dụ người xung quanh vậy lại, để "không gian" cho cô cùng ả "tâm sự".

-- Sao cô lại tức tối đến vậy cơ chứ!? Phút cuối đời, nên tĩnh tâm tu tính một chút, để cầu rằng kiếp sau cô không bị nghiệp chướng quá nặng nề! -- Chu Tử Đằng miệng vẫn bình thản cất lời, nhưng ánh mắt trở nên

https://thuviensach.vn

lạnh đi nhìn cô ta. -- Nhân từ với kẻ địch là tàn nhẫn với bản thân mình, tôi đã nhân nhượng với cô rất nhiều lần, nhưng cô không biết điều mà càng ngày ra tay càng thâm độc. Nhất định, Chu Khuynh Cơ, tôi sẽ không để cho ai giết cô, mà chính tay tôi sẽ tống cổ cô vào tù.

Lời nói sắc bén cùng đanh thép vang lên khiến Chu Khuynh Cơ chợt rùng mình, cái khí thái lạnh lùng uy lực này, cô đã từng thấy qua ở một người, ngưỡng mộ đến mức tôn sùng... Bạch Dĩ Hiên... Vậy mà giờ đây, đứng trước mặt cô với cùng tư chất ngạo nghễ oai nghi đó lại là ả tiện nhân cô căm ghét thấu xương.

-- Sao nào! Mày sẽ giết tao sao? Vậy làm đi, tới đây, tao cũng không ngại tiễn mày một đoạn. Như cái cách mà mẹ tao đã tiễn mẹ mày, 26 bậc cầu thang. Còn mày, chỉ cần một bước thôi!

Nói đoạn, cánh tay giấu dưới gối của Chu Khuynh Cơ khẽ siết chặt con dao găm giấu dưới giường, khoảng cách đứng xa, cùng với đống dây nhợ truyền nước găm trên tay không thể khiến cô ả giết chết Chu Tử Đằng. Ả chỉ hận muốn chọc tức con nhỏ đó, cho nó điên lên lao tới, ả sẽ không ngần ngại chém chết nó, kẻ mà ả oán ghét đến tận xương tủy.

Nhưng Chu Tử Đằng thản nhiên lại chẳng hề mảy may bị tác động, cô cười khẽ, tiến tới. Chu Khuynh Cơ ánh mắt tóe lửa, còn hai bước nữa thôi, lại đây, ả sẽ ban cho kẻ thù không đội trời chung này một cái chết tích tắc nhân từ nhất. Tuy nhiên, Chu Tử Đằng chỉ mới đến cuối giường bệnh của Chu Khuynh Cơ đã ngừng bước, cô vẽ một nụ cười điên đảo lòng người, nhẹ nói:

-- Hình như, con đường nhanh nhất để tới cứu nguy cho người bệnh, là đi bằng đường tắt phải không?

Chu Khuynh Cơ mơ hồ nghe lời nói nhẹ như gió thoảng bên tai của Chu Tử Đằng, có chút ngờ ngợ khó hiểu. Nhưng ả chưa kịp định thần, Chu

https://thuviensach.vn

Tử Đằng vẫn nở một nụ cười thương hại trên môi, với tay ấn vảo nút báo động trên vách tường cuối giường bệnh làm nó kêu lên inh ỏi cả bệnh viện.

Nút báo động này là do lực lượng "fan" hùng hậu của giới truyền thông yêu cầu làm cho Chu Khuynh Cơ để bảo vệ thần tượng đáng thương của họ. Mỗi khi có gì nguy hiểm, chỉ cần nhấn vào nút này, nó sẽ lập tức phát tiếng kêu, đánh động bảo vệ cùng y tá cho biết cô cần sự giúp đỡ, sẽ tức tốc chạy tới... bằng cầu thang tắt.

Giờ phút này Chu Khuynh Cơ mới hiểu ra, ả ta hốt hoảng gào lên, phút chốc nỗi căm hận của ả lên tới đỉnh điểm:

-- Tiện nhân! Sao mày dám!?

Chu Tử Đằng thì ngược lại, đôi mắt không một chút gợn sóng, cô vẫn như có như không mặc chuông báo động rền vang, mở điện thoại cho Chu Khuynh Cơ xem.

Quách Mộng Thu cùng cậu trai trẻ khoác áo bác sĩ đang điên cuồng ra vào, Quách Mộng Thu ngửa cổ ưỡn ngực rên lên dâm đãng. Chắc là vì đang trong trạng thái cao trào tột độ mà không để ý đến mọi chuyện xung quanh. Bỗng đâu có một toáng người, bảo vệ cùng y tá hối hả chạy lên thật nhanh, liền thảng thốt bắt gặp cảnh đáng xấu hổ này. Quách Mộng Thu như không ngờ tới chết sững người, bà ta lõa lồ, dưới chân còn chảy nhơm nhớp dịch trắng. Cậu trai trẻ vẻ mặt vô cùng đắc ý cùng mãn nguyện bình tĩnh kéo khóa quần lên, trái với một Quách Mộng Thu cuống cuồng mặc lại quần áo. Đám y tá thì đỏ mặt ném cho bà ta ánh nhìn khinh bỉ, còn cánh bảo vệ thì tự dưng được thấy thân thể nuột nà của bà ta, còn cảnh tượng ái ân lén lút không thể tin được này nữa.

Mặc cho chuông báo reo lên, nhỏ dần rồi tắt hẳn, bên phía cầu thang tắt, ai nấy cũng đều cứng đờ người không biết xử sự thế nào, Quách Mộng Thu y phục nhếch nhác, lôi thôi liền chạy đi. Bỗng nhiên từ sảnh phải dưới

https://thuviensach.vn

lầu, cả đám người ùn ùn chạy lên. Hóa ra là "ông bố già" lúc nãy đang "điên máu đuổi đánh" "cậu con trai bất hiếu" đã chạy lên lầu, thế là người người cũng hùa theo lên xem. Rồi tất nhiên, "ông bố già" "vô tình" va trúng Quách Mộng Thu khiến bà ngã vật ra, người ở dưới chạy lên liền thấy cảnh tượng Quách Mộng Thu áo quần xốc xếch, gương mặt phiếm hồng gợi cảm, dưới hai chân còn dính dịch nhớp nháp. Khỏi phải nói, những chuyện tiếp theo, ai cũng biết.

Chu Khuynh Cơ nhìn cảnh tượng này, tay siết lại bấu vào da thịt đến túa máu, cô ả nghiến răng kèn kẹt, mắt lườm nguýt Chu Tử Đằng đầy căm phẫn khi việc mẹ mình lẳng lơ bị phát giác. Trời ơi, tương lai của ả sẽ ra sao? Chuyện này chắc chắn bị phanh phui, "Chu phu nhân lén lút ngoại tình trong bệnh viện", cộng đồng dư luận chính là sự đả kích nặng nề nhất, thổi phồng chuyện này như chơi. Cùng cánh bảo chí hóng chuyện, nhất định sẽ moi ra những lần lăng loàn bán thân của mẹ ả không chỉ lần này, rồi thân phận tiểu tam của mẹ con ả cũng sẽ bị bới móc lan truyền. Trời ơi! Rồi ả sẽ phải xoay sở ra sao?

Khốn kiếp! Quách Mộng Thu, bà đúng là chỉ tổ hại đời tôi!

-- Sao mày có thể sắp đặt ra chuyện này? -- Chu Khuynh Cơ phẫn hận hét lên.

-- Cậu trai hoan ái với mẹ cô, không nhớ sao? Là cái người mà cô đã nhẫn tâm quẳng cho những lão già biến thái chơi vờn một đêm, chỉ vì cậu ta hiếu kì theo đuôi quay được clip cô quan hệ một gã đàn ông có bề thế. Những tên biến thái đó đã hủy hoại cậu ta, khiến cậu ta cả đời không sinh con được, không lâu sau thì phát hiện ra cậu ấy đã nhiễm HIV. Tâm lí sốc nặng đến bị câm, cậu ta mang mối hận đến giờ. Tôi chỉ là giúp cậu ta trả mối thù trong những năm tháng cuối đời mà thôi.

Chu Khuynh Cơ nghe vậy thì run lên, cô ta nghe như sét đánh bên tai. Cô ả không hề nhớ, mạng sống của người khác ả chỉ cần ném một câu buộc

https://thuviensach.vn

miệng là xong, nào có bận tâm điều gì khác. Nhưng chưa hết, Chu Tử Đằng đã đay nghiến cất lời:

-- Hai người phụ nữ đánh ghen ở trên, không nhận ra sao, họ từng là hai nữ minh tinh nổi tiếng, có lần đã đứng ra thẳng thắn vạch trần cô không tiếc lời. Liền bị cô âm hiểm không thương tiếc vùi dập, dùng mọi thủ đoạn quyền thế hãm hại, bị bức bách đến nỗi giờ phải nhục nhã làm gái sống qua ngày.

Chu Khuynh Cơ khuôn mặt tái nhợt trông thấy, ả điên loạn ôm đầu hét lên bảo cô dừng nói. Tuy vậy, Chu Tử Đằng vẫn tiếp lời.

-- Còn hai bố con vừa nãy, là cậu cháu. Bố của cậu trai đó là thương nhân, vô tình cuốn theo vòng xoáy một kế hoạch "tuyệt hảo" của cô, bị cô mưu mẹo đổ tội tham nhũng giết người, bị phán án tử hình. Mẹ cậu trai đó bị sốc nặng mà chết. Những người này hôm nay đều là quả báo mà cô từng chút một tích tụ lại, tôi chính là có lòng tốt đem tặng lại cô quả báo này.

Nói rồi, Chu Tử Đằng cất điện thoại vào túi, ánh mắt cô trở nên sắc lạnh nhìn Chu Khuynh Cơ khuôn mặt tái mét, đầu tóc rũ rượi đang điên cuồng cào cấu, bất chấp xông tới cô, kết quả bị vấp cây truyền nước mà té nhào, ả ta gào lên:

-- Chu Tử Đằng! Tao quyết giết mày! Giết cho được mày! Có làm ma tao cũng sẽ ám mày cho tới lúc mày tắt thở!

Nghe vậy, Chu Tử Đằng chỉ cười bâng quơ, nhàn nhã đáp lời:

-- Được, tôi tiếp cô, Chu Khuynh Cơ. Một mạng của Veronique phu nhân, một đời con gái của 'Chu Tử Đằng' bị cô rắp tâm bôi nhọ đến quẫn cùng, cộng với những phận người khốn khổ bị cô tàn độc ra tay, đến đây, Chu Khuynh Cơ. Nhân quả thường đến muộn làm cho người đời tưởng thế gian không có báo ứng. Ngay lúc này đây, đến lúc cô thu hoạch rồi!

https://thuviensach.vn

Nói xong, Chu Tử Đằng dứt khoát rời đi, bỏ lại tiếng gào thét thê lương của Chu Khuynh Cơ trong căn phòng tĩnh mịch, bỏ ngoài tai những tiếng chế giễu rầm rộ của đám người quây quanh một Quách Mộng Thu đang khúm núm bê bết dưới kia. Như nó vốn phải thế, tất cả chỉ mới bắt đầu.

https://thuviensach.vn

TỬ ĐẰNG KHÔNG NỞ LẦN HAI - KHÔNG CÒN LÀ NỮ PHỤ

Ka La Ra

dtv-ebook.com

Chương 60: Tử Đằng_ Có Oán Trả Oán

CHAP 60:

Bệnh viện trở nên ồn ào, náo nhiệt chưa từng có. Từ khi hai mẹ con Chu Khuynh Cơ "tá túc" lại ở đây, bệnh viện trung tâm này luôn được phóng viên săn đón. Dù chuyện này ảnh hưởng tới các bệnh nhân khác nhưng chỉ trách ông viện trưởng tham tiền, bắt tay giao dịch với cánh báo chí cho tự do ra vào. Do đó, cứ trong bệnh viện có tin tức hot gì về Chu Khuynh Cơ là đám paparazzi luôn nhận được điện báo để nhanh chóng có mặt.

Sự kiện hôm nay cũng thế, quả là động trời. Buồn cười hơn nữa là trước kia có một tập báo bình chọn cho Quách Mộng Thu thuộc top 30 quý bà trở thành biểu tượng sắc đẹp của xứ sở này. Hình tượng của Quách Mộng Thu là một phụ nữ trung niên có vẻ đẹp sắc xảo không tuổi, đức hạnh thủy chung, tính tình dịu hiền, nhẫn nhục, là gương mặt đại diện cho mẫu phụ nữ truyền thống. Không biết sau sự việc hôm nay, trang tin sẽ giật gân như thế nào.

Chu Khuynh Cơ biết rõ điều này hơn ai hết, bởi cô ta luôn lợi dụng miệng lưỡi dư luận để thăng tiến. Và cô hiểu rõ phản ứng của dư luận nguy hiểm đến mức nào, hoàn toàn có thể vùi dập cùng bức bách một người không chừa đường sống. Cô đã từng đắc ý về thuật chiêu dụ lòng dư luận là thế, không thể ngờ hôm nay chính cô ả lại là người chịu một vố đau thế này. Chu Khuynh Cơ cảm thấy toàn thân phừng phừng lửa giận, nỗi căm

https://thuviensach.vn

hận đang luồn lách qua từng tế bào, găm sâu vào từng thớ da thịt, ăn mòn trong từng đốt xương tủy. Đôi mắt Chu Khuynh Cơ long sòng sọc, khuôn mặt hừng hực sát khí, đôi mày nhíu lại dữ tợn, răng nghiến vào nhau ken két, khuôn mặt vặn vẹo âm độc đến đáng sợ. Chu Khuynh Cơ đã lộ nguyên hình là một ác quỷ.

Chu Tử Đằng đang bước đi ở ngoài cũng cảm nhận được luồng sát khí của Chu Khuynh Cơ như muốn xé nát mình thành từng mảnh. Rồi cửa phòng bệnh bị bật mạnh, Chu Khuynh Cơ với ánh mắt vằn những tia máu, ả nhếch môi cười thâm hiểm, rồi ả siết chặt con dao trong tay, thân thủ thần tốc lao tới phía Chu Tử Đằng, đay nghiến hét lên:

-- Chu Tử Đằng!!! Tao phải xé xác mày!!!

Chu Khuynh Cơ lao đến rất nhanh, con dao của ả hăm hăm hướng thẳng ngực cô mà vút tới. Chu Tử Đằng còn chưa kịp phản ứng thì đã có một bóng người lao tới ôm cô né qua một bên, cô chỉ kịp ném hộp linh chi cô cầm lúc nãy - đã được tẩm hơi cay với nồng độ cao, (Tiêu Khiết làm đưa cô để cô tự vệ) vào người Chu Khuynh Cơ. Hơi cay này không nguy hại đến tính mạng, nhưng chí ít cũng khiến đối phương toàn thân ngứa ngáy khó chịu mấy ngày liền.

Gói linh chi bị bung ra, mấy thứ bột rắc ở trong ập đổ hết lên người Chu Khuynh Cơ. Hơi cay nồng nặc tạt vào mặt Chu Khuynh Cơ làm cô ta hét lên thất thanh, mắt bỗng đỏ lên rồi chảy nước mắt. Làn da cũng phút chốc nổi mẩn ửng hồng một mảng, hơi cay xè xè làm cô ả không thể chịu được. Vạn vật trước mắt bị nước mắt làm mờ đi, thứ bột quái gở dính vào người làm cô nóng ran cùng ngứa ngáy. Cô ta chưa bao giờ lâm vào tình trạng này, rõ ràng cô ta cảm nhận sắp đâm trúng, nhưng lại bị ai đó dùng lực hất mạnh làm văng con dao. Rồi kế tiếp thứ bột quái đản này tẩm vào mắt cô ả, hơi cay nóng rát khiến cô ta thét lên oang oáng:

-- Chu Tử Đằng!!! Con khốn!!!

https://thuviensach.vn

Chu Tử Đằng bị tiếng thét của cô ta làm cho định thần lại. Lúc này cô mới nhận ra cô đang ở trong vòng tay của một người, lưng của cô áp vào lồng ngực săn chắc của người đó, cô không thể nhìn thấy mặt nên không biết là ai, cho đến khi nghe giọng nói cất lên:

-- Lần nào gặp cô, cô cũng thờ ơ với tính mạng của mình thế sao?

Từ Lục Giai! Chu Tử Đằng ngước mặt lên thì bắt gặp đôi mắt nâu của anh, trống tim cô vẫn đập thình thịch do sự việc xảy ra quá nhanh. Cô toan mở miệng cảm ơn thì liền thấy anh cau mày, Từ Lục Giai bỗng vác cô lên vai rồi rời khỏi bệnh viện. Mặc cho Chu Khuynh Cơ chửi rủa ở đó, mặc cho Chu Tử Đằng đánh đấm giãy giụa không ngớt. Vì bệnh viện đang túm tụm bàn tán chuyện của Quách Mộng Thu nên cũng không mấy ai để ý Từ Lục Giai cùng Chu Tử Đằng.

-- Từ Lục Giai! Thả tôi xuống! Tôi tự đi được!

Từ Lục Giai vẫn thản nhiên như không nghe thấy, ra khỏi bệnh viện, anh để cô ngồi ngay ngắn vào xe mình, rồi anh chẳng nói chẳng rằng lái xe phóng đi. Chu Tử Đằng tự dưng bị bắt cóc liền quay sang gắt lên:

-- Anh bị điên hả!? Tự dưng xuất hiện rồi định đem tôi đi đâu thế này?

-- Có khác gì nhau? Nếu lúc nãy tôi tới chậm một khắc, thì cũng mang xác cô về thôi mà, cô cứ giả vờ bị đâm chết rồi đi!

-- Gì chứ!? Sao trong mắt anh tôi vô tư đến vậy? Đến gặp kẻ địch thì tất nhiên phải có chuẩn bị chứ! Có vệ sĩ ẩn mình tứ phía đấy. Nếu anh không tự dưng nhào tới thì họ đã có dịp thể hiện rồi.

-- Cô nói cứ như đùa! Coi thường Fallanvil C' đến thế à? Dù cô ta hiện thất thế nhưng đẳng cấp vẫn là sát thủ do Chương Du Thần huấn luyện. Tất nhiên... với những Ám vệ của Bạch gia cô ta chẳng hơn ai, nhưng Chu Tử Đằng, cô nên để ý chút. Mạng sống của tôi vẫn là của cô...

https://thuviensach.vn

Những lời sau cùng Từ Lục Giai nói trong lo lắng cùng phiền muộn, nhất là khi nhắc tới hai từ "Bạch gia", anh tràn đầy cảm giác bất đắc dĩ. Chu Tử Đằng thì không nhận ra sự khác lạ của anh, chỉ nghe lọt tai câu "Mạng sống của tôi vẫn là của cô". Cô không khỏi ngạc nhiên thốt lên:

-- Gì chứ!? Tôi tưởng lần trước anh bảo đã có thuốc phá giải liên kết rồi cơ mà?

-- Ừ Bạch Sở Viên nghiên cứu ra rồi.

-- Vậy tại sao còn chưa giải? Còn nhớ anh đã gọi nói chắc nịch chuyện này. Có trục trặc gì sao?

-- Chẳng bị sao cả. Tôi lỡ tay làm rớt, vỡ lọ thuốc rồi.

Từ Lục Giai vô cùng bình thản nhún vai nói, ừ thì "lỡ tay làm rớt", hại tên Bạch Sở Viên đó đứng chết trân, nhìn đứa con cưng mấy đêm không ngủ của hắn giờ vỡ tan tành mà chỉ có thể "ruột đau như cắt, nước mắt đầm đìa". Bạch Dĩ Hiên đã ra tối hậu thư không cho Bạch Sở Viên ra ngoài trừ phi phá vỡ được liên kết giữa Từ Lục Giai và Chu Tử Đằng, khiến hắn chỉ có thể nuốt hận ngậm ngùi làm lại.

Chu Tử Đằng cũng đơ người trước câu trả lời tỉnh bơ của anh, cái tên vô lo bất cần đời này thật khiến cô hết cách. Cô liền lớn giọng trách anh:

-- Tên chết dẫm này!? Anh muốn cùng tôi chịu cảm giác đau đẻ luôn sao?

Chu Tử Đằng vừa dứt lời thì xe đang êm ru lướt bỗng thắng kít lại. May thay có dây an toàn giữ cô lại, nếu không đầu cô đã đập vào bục xe. Chu Tử Đằng giật thót cả người, cô tức giận la lên:

-- Sao thắng gấp mà không báo trước!?

https://thuviensach.vn

-- Cô... có con? -- Đáp lại lời cô, là câu trả lời có phần ngờ vực cùng ánh mắt kinh ngạc của Từ Lục Giai. Tay anh nắm siết chặt vô lăng, khiến Chu Tử Đằng không hiểu sao dâng lên cảm giác bối rối.

-- Tôi quên nói cho anh... À... Được hai tháng rồi.

Biểu cảm của Từ Lục Giai bỗng trở nên khó nắm bắt, anh im lặng một hồi, lát sau mới quay đầu tiếp tục đạp phanh lái đi. Chu Tử Đằng khó hiểu liếc nhìn anh, chẳng lẽ anh ta giận vì cô không thông báo? Cũng phải, có lẽ cô đã quá vô tâm, nói cắt đứt là cắt đứt, hoàn toàn coi rẻ tầm quan trọng của người khác.

-- Hắn không cho cô một danh phận sao? -- Từ Lục Giai mắt vẫn nhìn về phía trước, anh lạnh nhạt hỏi một câu.

-- ...Tạm thời chưa có dự tính.

Nghe vậy, đôi mày của anh chợt cau lại, anh không hỏi thêm gì nữa, chuyên tâm lái xe. Dọc đường anh không ngừng suy nghĩ, lại thấy bản thân luôn lo âu cho vợ người khác thật quá nực cười. "Tạm thời chưa có dự tính", anh không tin câu nói này của cô, anh hoàn toàn biết người như Bạch Dĩ Hiên chắc cũng đã sắp xếp lo đến tương lai con cháu của họ. Thật không cam lòng.

-- Từ Lục Giai, anh định đưa tôi đi đâu vậy? -- Chu Tử Đằng nhẹ giọng hỏi.

-- Gặp người quen.

Từ Lục Giai chỉ trả lời cô thế, đi khoảng mấy phút nữa hai người liền bắt gặp một tòa biệt thự đồ sộ với cấu trúc hiện đại. Thấy xe của anh, cổng biệt thự liền tự động mở ra cho anh tiến vào.

https://thuviensach.vn

Cô mở cửa xe bước xuống, không giống phong cách giản dị của Từ gia mà có hơi hướng kiểu cách Italy oai vệ của Bạch gia. Từ Lục Giai xuống xe, liền có vài gia nhân ra mời cô cùng anh vào:

-- Bạch thiếu gia cùng Ngũ thiếu gia đang đợi ở trong, mời hai vị vào.

-- Đi thôi. -- Từ Lục Giai ra hiệu gọi cô đi cùng.

Bạch thiếu gia? Vậy ra đây là biệt thự của Bạch Sở Viên rồi, Từ Lục Giai có vẻ rất thân với Bạch Sở Viên mới được phép ra vào tự nhiên như vậy. Mà còn "Ngũ thiếu gia"? Là ai?

Chu Tử Đằng sải bước đi vào, quả là phong cách đặc trưng của Bạch gia, mang đậm văn hóa nước Ý, nơi khởi nguồn của hội Mafia La Nostre. Căn biệt thự to lớn, thiết kế góc cạnh cùng bày trí hiện đại, còn có mùi của phòng thí nghiệm nữa, khẳng định đây là biệt thự riêng của Bạch Sở Viên rồi.

Từ Lục Giai đi trước, cô vội đi theo sau, liền thấy tại sảnh chính trang hoàng có bốn người đang thoải mái ngồi trên ghế sofa nói cười. Một người đàn ông có gương mặt rất đỗi quen thuộc là Bạch Sở Viên, cùng hai cậu nhóc kháu khỉnh cô lâu không gặp là Andrew và Andreis, còn có một người đàn ông tuấn tú thanh lịch nhấp ngụm trà.

-- Ồ, đến rồi à? -- Bạch Sở Viên dừng cuộc nói chuyện, ném ánh nhìn trách móc về phía Từ Lục Giai -- Tôi bảo cậu đưa cô ấy về, chứ không phải "bắt" cô ấy về. Cậu có biết khi nhận được điện tin của Ám vệ, tôi sởn gai ốc thế nào không? Hãy thấy cảm ơn vì trên người cậu có đeo đồng hồ cảm biến đặc trưng của tôi, chứng tỏ có liên hệ với tôi. Nếu không mấy lũ Ám vệ đó, đừng nói cho anh dễ dàng đem người đi, chỉ thiếu điều xông tới bẻ gãy tay anh ngay lúc đó!

-- Đằng nào chả ở bệnh viện. -- Từ Lục Giai hờ hững nói một câu khiến Bạch Sở Viên nghẹn họng.

https://thuviensach.vn

-- Wisteria!!! -- Hai cậu nhóc Andrew và Andreis thấy cô liền vui mừng reo lên, hớn hở chạy tới ôm chầm lấy cô.

-- Andrew, Andreis!

Chu Tử Đằng liền mở rộng vòng tay ôm hai nhóc tì này vào. Cô thương nhớ thơm má chúng mấy cái, hai đứa nhóc cũng cười tíu tít ôm chầm lấy cô, cái miệng nhỏ đáng yêu không ngừng líu lo:

-- Chị xinh đẹp, chị luôn quên tụi em! -- Andrew lấy hai tay nhỏ xinh nâng má cô, giận dỗi nói.

-- Em chưa thấy chị cực kì xinh đẹp thăm tụi em lần nào! Viên ca nói chị bận "chăm một đứa trẻ khác", quên hai tụi em rồi! -- Andreis chắp hai tay ra sau như ông cụ non, phụng phịu nói.

-- Thôi mà hai cậu! Chị thừa biết mấy nhóc chả nhớ chị đâu! Nghe nói "Viên ca" rất hợp với mấy đứa, dạy bảo biết bao nhiêu bí kíp nghiên cứu gia truyền. Cái mà "một đứa trẻ khác" còn không được học hỏi đấy! -- Chu Tử Đằng lườm lườm Bạch Sở Viên, mặt vẫn giữ nụ cười vui vẻ với hai nhóc sinh đôi dễ thương này. Hay lắm, Bạch Sở Viên, cái sở thích nói xấu sau lưng "đứa trẻ khác" Bạch Dĩ Hiên vẫn chưa chừa à?

-- Đúng vậy! Ở đây vui lắm! Thí nghiệm biết bao nhiêu thứ, em thuộc được bảng tuần hoàn hóa học rồi đây này! Chị có thể hỏi em bất cứ gì liên quan đến nguyên tố nào đó, em sẽ đọc cho! -- Audrey quên bẵng ngay lời giận hờn trách móc cô vừa rồi, cậu bé thích thú khoe.

-- Em cũng thế! Em còn biết các phản ứng hóa học của từng chất nữa. Chị muốn kiểm tra thử không? -- Andreis cũng không thua kém hí hửng ríu rít.

Chu Tử Đằng vô cùng bất ngờ, cô nhìn qua Bạch Sở Viên thấy anh gật đầu bảo bọn chúng nói thật thì càng kinh ngạc hơn. Bạch Sở Viên quả là

https://thuviensach.vn

một người thầy giỏi, có thể khai phá đầu óc trẻ nhỏ như thế này, thảo nào Andrew và Andreis cứ ham thích quên trời quên đất nán lại ở đây.

-- Ừ, hai đứa giỏi quá. Có thể cùng Viên ca đi vào lấy đồ thí nghiệm, ra cho chị Wisteria chiêm ngưỡng được không? -- Từ Lục Giai nháy mắt với chúng, hai cậu bé muốn trổ tài liền nhảy cẫng lên rồi lon ton chạy đi lấy đồ, Bạch Sở Viên cũng thức thời đi cùng Andrew và Andreis.

Lúc này còn ba người, cô, Từ Lục Giai cùng người đàn ông lạ lẫm kia. Người đàn ông lịch thiệp đó đột nhiên đưa tay ra, thân thiện chào cô:

-- Tiểu thư Wisteria, hân hạnh được gặp mặt. Tôi là Ngũ Tần.

-- Ồ, rất vui được gặp anh. -- Chu Tử Đằng giơ tay bắt tay anh ta, cũng cười thân thiện. 'Ngũ Tần', không phải là có quan hệ với Từ Tiêu Vũ đấy chứ?

-- Chắc cô chưa nghe qua anh ấy nhiều. Nhưng cô chắc chắn biết đến danh hiệu "Tần Ngũ Đệ nhất Bất bại luật sư" chứ? -- Từ Lục Giai ngồi phịch xuống, từ tốn nói.

-- Gì cơ? Anh là "Đại luật sư Tần Ngũ" sao?

Chu Tử Đằng vô cùng kinh ngạc nhìn người đàn ông trước mắt, hoàn toàn không nghĩ anh ta là Tần Ngũ, càng không nghĩ mình có diễm phúc gặp "Đại luật sư Bất khả chiến bại" trên pháp trường. Hóa ra người ở bên cạnh Từ Lục Giai danh thế cũng thật không nhỏ, quả nhiên Ngũ Tần là người cô không thể ngờ tới.

Cứ tưởng "Tần Ngũ đại luật sư" với tài năng như thế chắc đã đứng tuổi, không ngờ nhìn cũng chỉ hơn cô hai ba tuổi, mà lại là người "chung chạ sớm trưa" với Từ Tiêu Vũ nữa. Vẻ ngoài xán lạn ngút trời như vậy, thực khiến nhiều cô gái tiếc nuối.

https://thuviensach.vn

Đại luật sư bách chiến bách thắng đã "mai danh ẩn tích" mấy năm gần đây, cô vô cùng ấn tượng với "chiến công" anh ta, chỉ tiếc Tần Ngũ thông tin quá hiếm hoi, cô cũng quên béng không tìm hiểu.

-- Anh... là "Tần Ngũ đại luật sư"?

-- Tôi dọa tiểu thư sợ sao? -- Ngũ Tần cười khẽ -- Trên pháp trường tôi lấy tên là 'Tần Ngũ', 'Tần' là họ mẹ tôi, 'Ngũ' là họ cha tôi; đổi ngược tên lại cũng không có gì thâm sâu đâu!

-- Nhưng tôi cũng không ngờ được diện kiến "Tần Ngũ tiên sinh"! -- Chu Tử Đằng vẫn còn ngạc nhiên, ai chẳng biết muốn gặp Đại luật sư Tần Ngũ khó như lên trời!

-- Tôi nhờ anh ấy tới đây. -- Từ Lục Giai nhìn cô, lát sau thu hồi tầm mắt, nhỏ nhẹ nói -- Để giúp giải quyết vụ kiện ngày mai. Tôi biết cô có cách đối phó, nhưng giải quyết triệt để thì chỉ có nước nhờ Ngũ Tần.

-- Tiểu thư yên tâm, không chỉ là vụ kiện công ty, mà tất cả mọi thứ ẩn giấu xoay quanh Chu gia, tôi cũng sẽ phơi bày ra ánh sáng.

Chu Tử Đằng bất giác cảm thấy một cỗ xúc động trào dâng, cuối cùng thì mẹ con Quách Mộng Thu có thể nhận hình phạt thích đáng, cuối cùng thì mẹ con phu nhân Veronique có thể nhắm mắt an nghỉ dưới suối vàng. Ngũ Tần mà ra tay, thì chắc chắn phải có kẻ vào tù, anh không phải loại luật sư chỉ cần vung tiền là có thể giúp người đổi trắng thay đen, vì vậy nên ca kiện của anh rất ít, nhưng tiếng tăm của anh thì vẫn luôn oanh dội trong giới Luật sư.

Chu Tử Đằng lại khẽ liếc nhìn Từ Lục Giai, anh ta mời Ngũ Tần để giải quyết việc của cô ư? Hà tất gì lại phải hao tâm tổn trí đến vậy? Từ Lục Giai thừa biết, không cần đến uy danh của Ngũ Tần, cô cũng có thể cầm cự đối kháng lại được. Không khí bỗng chốc lâm vào tĩnh mặc, Ngũ Tần bèn cất giọng:

https://thuviensach.vn

-- Tiểu thư Wisteria, tôi cần những chứng cứ cùng thông tin của cô về vụ này để giải quyết.

-- A! Tôi có thể đưa cho anh thông tin cùng bằng chứng chứng minh việc làm phạm tội của Chu gia. Nhưng tôi đã mời luật sư và sắp xếp việc này từ trước rồi, ngày mai là đã đến phiên kiện, có phiền anh phải cật lực giải quyết tốc hành không? -- Chu Tử Đằng nhíu đôi mày ngài, dù cho Ngũ Tần là luật sư giỏi nhưng cũng không thể chu toàn vụ kiện trước phiên xử án suýt soát một ngày chứ!?

-- Không sao cả, thực ra không phải chỉ mới đây. Tôi cũng đã chuẩn bị từ trước rồi. -- Ngũ Tần cười khẩy một cái.

Đã chuẩn bị từ trước? Chu Tử Đằng lòng dấy lên những suy nghĩ, ấy vậy là Từ Lục Giai đã nhờ vả anh ta ngay khi vụ việc mới bắt đầu rồi ư? Từ Lục Giai đến giờ vẫn im lặng không nói, cô biết mình ở tình cảnh này là đã may mắn nhận được sự trợ giúp, Ngũ Tần cũng đã bỏ công nhận vụ kiện này của cô, cô cũng không nên phí thời gian của đôi bên.

-- Được rồi. Trong máy tính bảng của tôi có lưu những tập tin cần thiết cho vụ kiện ngày mai. Tôi sẽ trình bày với anh ngay tại bây giờ, đảm bảo với những chứng cứ này, Chu Quân Dạ có muốn lấp liếm cũng trở tay không kịp.

Nói rồi Chu Tử Đằng mở túi lấy máy tính bảng của cô ra. Ngũ Tần trở nên nghiêm túc chuyên tâm làm việc với cô. Từ Lục Giai ngồi ở bên, khi nghe cô trình bày những chứng cứ thì không khỏi kinh ngạc. Quả nhiên Chu Tử Đằng xứng danh tổng giám đốc của nhãn hiệu bậc nhất, chèo lái công ty rất tốt, còn có nhiều mánh khóe dụ Chu gia vào tròng cực hay. Ngũ Tần cũng khá ngạc nhiên, giờ thì anh đã hiểu sao cô lại tự tin đến vậy. Phiên tòa xét xử ngày mai, thật đáng mong chờ. Kẻ tưởng mình đã thắng cuộc kia, hóa ra chưa bao giờ có chỗ đứng trong cuộc chơi.

https://thuviensach.vn

Ở bên biệt thự của Bạch Sở Viên, không khí bàn luận có phần căng thẳng, nhưng tại biệt thự Bạch gia này, không khí lại trở nên vô cùng bí bách. Bạch Dĩ Hiên đích thân gửi lời mời toàn giáo chủ trực thuộc Bạch gia tới họp tại Dinh thự này, Bạch Thừa Húc cũng đến, nhưng lạ là cuộc họp bắt đầu bằng cách chìm trong tĩnh lặng gần mười phút, khiến ai nấy cũng bứt rứt không yên. Cho đến khi Bạch Thừa Húc điềm đạm cất lời:

-- Có chuyện gì khiến cháu phải dùng phương thức này tập hợp chúng ta lại?

-- Cậu nên nhớ, cậu vẫn còn một trách nhiệm chưa giải quyết. Đó là cốt nhục đã bị mất do Chu Tử Đằng hại. -- Một giáo chủ khác dựa hơi lên tiếng.

-- Hay cậu tới đây để bàn về chuyện yêu đương của cậu? Tôi cảm thấy cậu đang lơ là chuyện của Ám đoàn, cả tổ chức Mafia La Nostre cũng không thấy hoạt động! -- Một lão giáo chủ cau mày nói.

-- Cuộc chiến đang đến gần, chúng tôi thì hối hả lo cho trận chiến, còn cậu thì vẫn có tâm trạng đi dạo chơi cùng ả đàn bà kia!

-- Cẩn thận cái miệng của ông, Hoắc giáo chủ. -- Cố Đồ Ức lạnh giọng -- Ông không biết không có nghĩa cậu ấy không làm.

Cố giáo chủ lạnh lùng cất tiếng, mấy giáo chủ lớn tiếng vừa nãy mới rụt rè im miệng. Bạch Dĩ Hiên từ đầu đến cuối còn không thèm để họ vào mắt, Bạch Thừa Húc sắc mặt vẫn không đổi, ông điềm tĩnh hỏi:

-- Ta trông chờ lí do của cháu.

Bạch Dĩ Hiên, lúc này mới di chuyển đôi đồng tử, đảo mắt một vòng qua các giáo chủ. Đôi mắt anh có chút vô thức, anh vẫn đang rất mâu thuẫn trong lòng. Anh nghĩ tới Chu Tử Đằng, tới đứa con nhỏ bé của hai người,

https://thuviensach.vn

tới anh em tổ chức, tới Bạch gia. Có quá nhiều thứ khiến anh phải suy nghĩ. Nhưng lại có quá ít thời gian để anh được suy nghĩ.

Anh trầm mặc một hồi, mọi người cũng bồn chồn muốn nghe câu trả lời của anh. Lúc sau, anh lãnh đạm cất lời, nói ra quyết định của mình. Một quyết định khiến toàn thể ai nấy cũng bàng hoàng, ngoại trừ những người đã biết trước điều này sẽ đến. Một quyết định liều lĩnh và đầy ngông cuồng, một lời, trước đây họ cũng đã nghe một cậu trai cuồng vọng nói như vậy, với ánh mắt kiên định cùng giọng nói dõng dạc. Và giờ đây, tại Bạch gia, họ lại một lần nữa nghe câu nói này:

-- Tôi muốn thanh tẩy Hắc đạo.

https://thuviensach.vn

TỬ ĐẰNG KHÔNG NỞ LẦN HAI - KHÔNG CÒN LÀ NỮ PHỤ

Ka La Ra

dtv-ebook.com

Chương 61: Tử Đằng_ Loạn Chiến

CHAP 61:

"Tôi muốn thanh tẩy Hắc đạo."

Một lời nói ra khiến ai nấy mặt cũng lộ rõ vẻ bàng hoàng, trừ hai đấng giáo chủ anh minh là Bạch Thừa Húc và Cố Đồ Ức chỉ buông tiếng thở dài. Bạch Dĩ Hiên thì mặt vẫn không đổi sắc, anh nhìn liếc qua Lương Kỷ Khiên ngồi đối diện, người anh em chí cốt của anh, người đã từng nói sẽ tận tâm với Bạch gia cho đến cuối đời.

Lương Kỷ Khiên mặt vẫn chẳng biểu hiện gì, có chăng là một chút mãn nguyện như thể anh đã chờ đợi việc này lâu lắm rồi. Thanh tẩy Hắc đạo, nếu thành công thì danh tiếng sẽ oanh dội khắp Thế giới ngầm, rồi sẽ chẳng ai dám khinh khi gia tộc dù chỉ mới có mặt trong Hắc đạo qua năm đời nhưng đã hai lần thanh tẩy toàn thắng này. Lương Kỷ Khiên rất mong chờ điều này, nhưng chưa vui mừng được bao lâu, đã nghe Bạch Dĩ Hiên lãnh đạm nói tiếp:

-- Sau khi thanh tẩy Hắc đạo xong, tôi sẽ thoái vị.

Câu nói này càng khiến mọi người sửng sốt hơn, nhất là Lương Kỷ Khiên, anh ta không giấu nổi vẻ sững sờ. Giáo chủ Cố Đồ Ức cau mày nói:

-- Chuyện này hệ trọng. Không chỉ là của riêng Bạch gia mà còn liên lụy tới các gia tộc khác. Xin Lão đại ăn nói cẩn trọng.

https://thuviensach.vn

-- Cậu cũng đã trưởng thành rồi, Bạch Dĩ Hiên. -- Nhiếp giáo chủ Nhiếp Cô Tịch - người đã cất công dạy anh chuyện chính trị, nhíu mày cất giọng. -- Đừng có vì nhất thời mà làm lỡ vận.

-- Phải! Cậu may mắn được kế ngôi Lão đại, nhẽ ra nên thấy mình được tín nhiệm mà làm hết sức! Cớ sao lại muốn từ ngôi? Như vậy quá phụ công của Bạch tiên sinh cha cậu rồi!

-- Còn nữa, "thanh tẩy Hắc đạo"? Cậu quả là không biết suy nghĩ! Một lần thanh tẩy phải huy động tất cả lực lượng của các gia tộc. Tốn kém rất nhiều!

-- Ý này tôi không tán thành. Lần cha cậu thanh tẩy mất bảy năm, chúng tôi cũng bỏ máu xương ra không ít. Giờ lại phải tiếp tục thanh tẩy, sức nào chịu cho cam?

Từng lời phủ quyết cứ lần lượt đưa ra làm đại sảnh Bạch gia ồn ào tột độ. Giáo chủ nào cũng nhăn mặt nhăn mày tỏ rõ thái độ không đồng tình. Cố giáo chủ cũng rất bất đồng nhìn anh, đứa trẻ này, cục diện còn chưa đủ rối loạn hay sao mà lại khiến nội bộ thêm lục đục? Lương Kỷ Khiên vô cùng tức giận nhìn anh, hai từ "thoái vị" vào tai nghe sao mà thật hèn hạ và yếu đuối! Không đáng mang họ Bạch!

Nhưng Bạch Dĩ Hiên vẫn không mảy may tác động bởi lời xì xào nặng nề của họ. Anh ngước lên nhìn ông, Bạch Thừa Húc là người duy nhất điềm đạm nhìn mọi việc diễn ra mà không nói tiếng nào, nhưng kết quả thì ông luôn nắm chắc trong tay, cái đầu chiến lược thâm sâu hơn hẳn mọi người. Cho nên Bạch lão gia rất được kính trọng, ông phải cực kì có tài thao lược mới có thể hai đời liên tiếp dạy dỗ nên hai vị Lão đại uy thế như vậy. Chỉ tiếc, chẳng hiểu sao, ông sau một biến cố nào đó mà chỉ có mình ông biết, đã quyết không bao giờ tham gia bất kì cuộc chiến giao tranh nào trong giới Hắc đạo.

https://thuviensach.vn

Bạch Thừa Húc giương đôi mắt lõi đời nhìn cháu trai, đôi mắt xanh kia thật giống như con trai ông năm đó, toát lên sự kiên định cùng thông suốt không thể đổi dời. Ông từ tốn mở miệng:

-- Ừm. Ta đồng ý.

-- Lão giáo chủ!!! -- Ai ai cũng kinh ngạc thốt lên.

-- Lão gia chủ. -- Giáo chủ Cố Đồ Ức khó hiểu lên tiếng. -- Ta biết ngài là người công tư phân minh, chuyện gì cũng thấu suốt. Nhưng quyết định này của ngài khiến ta e ngại. Ngài chắc chắn chứ?

-- Hoàn toàn như "lấy trứng chọi đá"! -- Nhiếp giáo chủ bất mãn cất lời. -- Ngài nên biết qui mô của cuộc Thanh tẩy Hắc đạo là lớn đến thế nào! Chưa kể những gia tộc khác có khi căm phẫn sự hiếu chiến của chúng ta mà đầu quân về phe Chương gia cũng nên! Lúc đó đừng nói chúng ta thất bại thảm hại mà sẽ có nguy cơ diệt vong!

-- Nhiếp giáo chủ nói phải! Xin ngài suy nghĩ lại. Huống hồ chúng ta giờ có chuẩn bị cũng không kịp! Chắc chắn sẽ thua dưới tay Chương gia!

-- Cậu đừng quá tham lam! -- Một giáo chủ khác hậm hự quát. -- Cậu nên nhớ cậu chỉ là con rơi của dòng họ Bạch, cậu nên biết thân phận và trách nhiệm của mình! Nghe đâu dạo đây cậu đang lo ôm ấp nhân tình, có phải bị ả đàn bà kia làm ngu muội luôn rồi không?

Vị giáo chủ đó vừa dứt lời, tức thì cả đại sảnh lâm vào trầm mặc. Cả đại sảnh dường như bị luồng khí lạnh thấu xương bao vây, ai cũng có phần lúng túng khi nghe ông ta nói. Chính ông ta cũng cảm thấy mình quá khích mà lỡ lời, nhưng ông ta không sợ vì nghĩ mình nói chẳng sai, các giáo chủ khác cũng hướng ánh nắt đồng tình về phía ông kia mà! Họ đồng loạt liếc xem phản ứng của vị Bạch Lão đại trẻ người, chỉ thấy anh nét mặt chẳng chút gợn sóng, nhưng ánh mắt thì lạnh lẽo tột độ.

https://thuviensach.vn

Ai nấy cũng một dạ bồn chồn, kể cả Cố Đồ Ức cũng nơm nớp lo sợ Bạch Dĩ Hiên sẽ bị kích động mà gây xung đột. Thế mà Bạch Thừa Húc thật khác người, ông bật cười:

-- Ta lại thấy hay đấy chứ! Con trai ta có một đứa con rơi... À... Rơi trên ghế Lão đại.

Lời ông nói ra, hàm ý đầy phần khiến các vị giáo chủ khác vô cùng bối rối. Mấy lão ta con riêng cũng có lắm, nhưng toàn là "phá gia chi tử" hay "há miệng chờ sung" mà thôi, cũng chẳng làm nổi chuyện lớn gì. Mấy lão ta ganh ghét cứ bép xép thế thôi, chứ nếu dựa theo sự thật thì Bạch Dĩ Hiên là con dòng chính, là đích tôn, kế thừa ngôi vị này hoàn toàn xứng đáng. Nhìn lại công lao của anh lại chẳng thể chê bai vào đâu được. Nhưng do sự việc năm ấy, Bạch Thừa Húc buộc phải gán anh hai từ "con riêng", nếu không mấy lão già đó đã chẳng dám làm khó anh hay tỏ thái độ coi thường anh đến vậy. Tuy nhiên, ông đời nào để cháu trai ông nhẫn nhịn chịu thiệt thòi:

-- "Thanh tẩy Hắc đạo"? Còn tùy vào quan niệm của từng người. -- Ông đưa đôi mắt già nua mà lõi đời nhìn quanh đại sảnh một lượt, rồi chậm rãi cất lời. -- Có người cho rằng, "Thanh tẩy Hắc đạo" tức là tập trung lực lượng đi tấn công các gia tộc khác trái ý nhằm bắt tất cả phải phục tùng; người khác lại cho rằng "Thanh tẩy Hắc đạo" tức là tiêu diệt những thành phần ô uế của thế giới ngầm, khiến thế giới này "sạch sẽ" hơn; cũng có người cho rằng "Thanh tẩy Hắc đạo" là một cách nói hào hùng hơn cho việc tiếm ngôi tranh quyền, lật đổ vị vua hiện tại để mình lên làm vua.

Bạch Thừa Húc cười điềm đạm, ai ai cũng im lặng lắng nghe không dám cắt lời vị giáo chủ tinh thông này. Ông khẽ ra hiệu cho người bưng lên tách trà ướp mùi hoa Oải hương mà ông thích, từ tốn tiếp lời:

-- "Thanh tẩy Hắc đạo", suy cho cùng chỉ có bốn từ, nhưng bốn từ này tùy người mà mang tầm cỡ cùng ý nghĩa khác nhau. Vì vậy nên... -- Nhấp

https://thuviensach.vn

một ngụm trà thơm, ánh mắt ông đặt lên người Bạch Dĩ Hiên, các vị giáo chủ khác đều nín thở chờ câu nói sau của ông, đồng loạt hướng tầm mắt về phía anh. -- ...Dĩ Hiên, nói ta nghe, "Thanh tẩy Hắc đạo", là nhắm tới thứ gì?

Cả đại sảnh chợt trở nên căng thẳng, bầu không khí im ắng tột độ đến nỗi có thể nghe thấy tiếng thở hồi hộp của mọi người. Bạch Dĩ Hiên tay chậm rãi gõ bàn, các vị giáo chủ khác trông chờ câu trả lời của anh đến sốt ruột, anh chỉ nhếch môi cười, ánh mắt lạnh lùng liếc qua các giáo chủ đã coi thường anh, miệng lãnh đạm phát ra ba từ:

-- Chương Du Thần.

Câu trả lời của anh khiến ông cười nhẹ, lại nhâm nhi tách trà ngon mặc cho mấy vị giáo chủ kia lại quay sang bàn tán với nhau lời ra lời vào. "Thanh tẩy Hắc đạo" mà họ tưởng là sẽ qui mô, to tát đến rúng động thế giới ngầm là dồn lực triệt tiêu một gia tộc? Nhưng thế cũng có khác gì đâu, Chương gia cũng được xem như "Vị vua thứ hai" của Hắc đạo, đâu phải muốn nói diệt là diệt. Họ còn đang xì xào to nhỏ,đã nghe anh thản nhiên cất tiếng:

-- Sẽ không liên lụy đến các vị. Đối đầu với Chương gia lần này, chỉ có Ám đoàn của tôi cùng Băng đảng Mafia La Nostre. Hoàn toàn không cần sự can dự của các ngài, cho nên các ngài có thể yên tâm đứng ngoài cuộc chiến.

-- Cậu nói cái gì? Chỉ dựa vào sức của Bạch gia? Cuồng ngạo! -- Nhiếp giáo chủ tức giận thở phì phò quát. Học trò mà ông tâm đắc, đây là học trò mà ông tâm đắc sao? Thằng bé đang nghĩ gì vậy? Đơn độc đối đầu với gia tộc ngàn đời bằng sức của gia tộc mới chen chân trong Hắc đạo có mấy đời, nó là đang tự đào mồ chôn mình!

https://thuviensach.vn

-- Tôi đã gửi "Độc triệt chiến thư" cho Chương Du Thần. Ít hôm nữa, cục Luật Thế giới ngầm sẽ gửi thư mời tất cả các gia tộc trong Hắc đạo tới làm chứng cho lễ khai chiến. Chương Du Thần đã chấp thuận, cũng sẽ ở đó. -- Ánh mắt anh có chút âm trầm.

Các vị giáo chủ nghe đến bốn chữ "Độc triệt chiến thư" thì bất giác rùng mình. "Độc triệt chiến thư" là thư tuyên chiến của độc nhất một gia tộc với một gia tộc, là sự khiêu chiến một mất một còn của hai gia tộc mà không có sự trợ giúp của gia tộc khác. Hai gia tộc này sẽ vận dụng hết tất cả quyền lực cùng lực lượng giao tranh với nhau trên tất cả mọi phương diện, không bị luật lệ nào trói buộc. Phe chiến thắng là phe có kẻ đứng đầu của gia tộc này giết được kẻ đứng đầu của gia tộc khác hoặc hoàn toàn bắt gia tộc đó quỳ gối xin hàng. Phe thua cuộc sẽ chịu một cái kết rất thảm khốc. Bị tru di cả dòng tộc hay nếu đối với gia tộc "nhân từ", thì chỉ là giết tất cả con trai thừa kế của gia tộc đó, chẳng khác mấy so với việc hủy diệt gia tộc đó. Đồng thời toàn bộ tài sản của gia tộc đó sẽ thuộc về gia tộc này, cả lực lượng quân đội, cùng vợ con của kẻ đứng đầu gia tộc thua cuộc, đều trở thành vật sở hữu của phe thắng cuộc.

Thư tuyên chiến trọng đại như thế này ắt sẽ được đông đủ các gia tộc tụ họp lại "chứng nhận". Chỉ có những gia tộc tự tin vào thế lực của mình mới có thể đưa ra lời khiêu chiến nguy hiểm như vậy. Và trước giờ bất bại toàn thắng "Độc triệt chiến thư" chính là Chương gia, từ ngàn đời xưa Chương gia đã xóa sổ rất nhiều gia tộc bằng " Độc triệt chiến thư", những gia tộc ngạo mạn nghĩ mình đủ mạnh để đánh bại Chương gia đều không còn sống để lưu lại dấu tích trong sổ sách. Tài sản mà Chương gia giành được là nhiều không kể xiết, chính vì vậy mà Chương gia không bao giờ bị vơi kiệt kinh tế, điều đó là lí giải vì sao Chương gia được mệnh danh là "Mãnh hổ đại đế" của Hắc đạo. Ấy vậy mà ngày hôm nay, Bạch Dĩ Hiên lại gửi chiến thư này đến Chương Du Thần.

https://thuviensach.vn

-- Bạch Dĩ Hiên... cậu... cậu vừa nói cái gì? -- Nhiếp giáo chủ ánh mắt bàng hoàng cực độ khó khăn mở miệng. -- Cậu điên rồi sao!? Cậu coi trời bằng vung hay sao!?

-- Dĩ Hiên! Cháu nên nhớ chiến thư mà cháu gởi vô cùng mạo hiểm. Chúng ta không được phép can dự, chỉ có thể đứng ở ngoài trơ mắt nhìn gia tộc của cháu đơn thân độc mã giao chiến với Chương gia! Sao cháu có thể liều lĩnh như vậy!? -- Cố giáo chủ Cố Đồ Ức gào lên từng tiếng xé ruột, ông không có con trai, đã hằng xem Bạch Dĩ Hiên là con đẻ của mình. Vậy mà... -- Bạch Thừa Húc! Lão già này! Ông già rồi nên lú lẫn phải không!? Không có sự đồng ý của ông, đời nào nó làm chuyện này!

Giáo chủ Cố Đồ Ức ném ánh nhìn phẫn nộ về phía Bạch Thừa Húc, chỉ thấy ông lâm vào trầm tư, ánh mặt sâu thẳm không thể đoán ra ông đang nghĩ gì. Bạch Dĩ Hiên, anh nở một nụ cười nhẹ, chan hòa hơn bao giờ hết, anh điềm đạm nói:

-- Đây không phải chuyện của Bạch gia hay Chương gia. Mà là của Bạch Dĩ Hiên với Chương Du Thần. "Độc triệt chiến thư" cũng đã gửi, trốn chạy đồng nghĩa với kẻ thua cuộc. Kết thúc cuộc họp.

Nói rồi, anh không chần chừ quay người rời Đại sảnh, để lại ai nấy vẻ mặt cũng thất thần cùng hoảng hốt. Có nhiều gia tộc khá vui mừng vì chí ít không bị liên lụy, mặc dù nếu Bạch gia thua sẽ ảnh hưởng không nhỏ tới họ nhưng mạng sống họ không bị đe dọa, họ nên lấy làm vui.

Bạch Dĩ Hiên ra khỏi Đại sảnh, anh bước qua hoa viên định rời Bạch gia để đến một nơi. Chợt có người từ đằng sau túm lấy anh, Bạch Dĩ Hiên nhanh như cắt nghiêng người chộp lấy cánh tay của kẻ đó quật thật mạnh xuống nền cỏ.

-- Lương Kỷ Khiên.

https://thuviensach.vn

-- Chết tiệt! Bạch Dĩ Hiên! Tên gàn dở! Cậu có suy nghĩ không vậy? Sự liều lĩnh bốc đồng của cậu dẫn Bạch gia vào nguy hiểm. Cơ ngơi của Bạch gia, sự suy tồn của Bạch gia có thể bị phá hủy chỉ trong nháy mắt! Chương Du Thần nhất định sẽ giết cậu! Bạch gia nhất định sẽ suy vong!

-- Vậy tôi sẽ cố hết sức chết cũng phải khiến hắn chết theo. -- Bạch Dĩ Hiên thả tay khỏi Lương Kỷ Khiên, anh ném cho Lương Kỷ Khiên ánh nhìn lạnh lẽo.

"Độc triệt chiến thư" có trường hợp gọi là hòa trận nếu người đứng đầu của hai bên cùng tử trận. Tất nhiên người trong gia tộc có thể thừa kế và chọn đánh tiếp hoặc cả hai cùng rút lui. Đó là lí do vì sao gia tộc nào cũng muốn có thật nhiều con trai cường hãn, chính là để "phòng bị" cho trường hợp này.

-- Thật ngông cuồng! -- Lương Kỷ Khiên gầm gừ đứng dậy. -- Kết hôn với Cố Tinh Uyển, con gái của Cố giáo chủ đi.

-- Anh nói gì? -- Bạch Dĩ Hiên lạnh nhạt hỏi.

-- Gia tộc của ả đàn bà kia chẳng thể giúp gì cho cậu. Mặc dù là cuộc chiến độc nhất của hai gia tộc nhưng gia tộc họ vợ, họ chồng vẫn có thể tiếp tay một nửa. Đó là "luật". Ít ra thì có thêm sự trợ giúp của Cố Đồ Ức vẫn hơn. Khi nghe cậu tuyên bố ngông cuồng thế kia, ngài Cố cũng đã suy tính muốn giúp cậu rồi.

Lương Kỷ Khiên thành thực khuyên bảo, ấy cũng là nguyên nhân mà các cuộc hôn nhân chính trị trở nên cần thiết. Một sự liên minh cực kì quan trọng để có thể tồn tại lâu trong thế giới này. Huống chi Cố Đồ Ức không có con trai, lại rất quí Bạch Dĩ Hiên, anh muốn kết hôn với con gái dù là mục đích quân sự ông ta cũng sẽ không ngần ngại gả cho.

Tuy nhiên, Bạch Dĩ Hiên chỉ thinh lặng một lúc, cuối cùng vẫn xoay bước rời đi. Ngoài cổng Tiêu Khiết đã túc trực đem xe đón anh, anh bước

https://thuviensach.vn

vào xe rồi chiếc Rolls Royce lướt đi mất.

-- Tôn chủ, ngài muốn đi đâu.

-- Đến mộ cha tôi.

-- Tôn chủ? Tôi có nghe nhầm không? -- Tiêu Khiết ngạc nhiên hỏi, đây là lần đầu tiên anh nghe Bạch Dĩ Hiên muốn tới mộ Bạch Kỳ Sơ sau ngần ấy năm.

-- Không.

Thế là Tiêu Khiết đành giấu thắc mắc trong lòng, liền bẻ hướng ra khu mộ riêng của Bạch gia. Bãi đất ấy mặc dù luôn được cắt tỉa cây lá, quét dọn sạch sẽ nhưng cũng chẳng làm bớt đi cái sự âm u vốn có của nó. Tiêu Khiết không dám đi vào "diện kiến" phần mộ tổ tiên của Bạch gia nên thức thời lui xe ra ngoài đợi.

Bạch Dĩ Hiên chậm rãi bước vào, phần mộ lạnh lẽo đến rợn người. Nơi chôn cất những con người đã một thời huy hoàng lại mang nét ảm đạm, những cha ông một đời lừng lẫy tiếng vang này chắc chẳng dễ chịu gì ở nơi im ắng thế này nhỉ? Anh cười thầm. Đôi chân anh rảo qua đám cỏ dại chưa được dọn dẹp, rồi dừng lại trước một nấm mồ.

Bạch Kỳ Sơ chi mộ

Và cứ như vậy, anh cứ đứng chôn chân trước bia mộ bạc bẽo đó, cả buổi chiều. Để nghĩ về nhiều thứ mà trước đây anh chưa từng cho nó xuất hiện trong tâm trí mình. Rất nhiều thứ.

Cũng là buổi chiều đó, trái với không gian vắng lặng nơi Bạch Dĩ Hiên, nơi của Chu Tử Đằng lại có phần rộn rã.

https://thuviensach.vn

-- Andrew! Andreis! Đủ rồi! Đừng nghịch nước nữa! -- Bạch Sở Viên hét lên, vội vã chạy xuống phía hai cậu nhọc quậy phá đang lấy lọ nước cất đổ vào bong bóng rồi ném vào nhau làm nước văng tung tóe. -- Chết tiệt! Lũ tiểu quỷ!!!

Mặc cho Bạch Sở Viên khổ sở đối phó với tụi nhọc tinh nghịch ở ngoài kia, Từ Lục Giai, Ngũ Tần, Chu Tử Đằng thì lại nhàn nhã uống thử rượu nho mới ủ của nhà họ Ngũ mà Ngũ Tần đem tới. Nâng li rượu nho sóng sánh trên tay, Ngũ Tần cười nói:

-- Qua cuộc họp bàn vừa rồi, mới biết Tử Đằng tiểu thư thật mưu trí. Phen này Chu Quân Dạ tưởng mình chơi người, ai ngờ lại bị người chơi lại. Xem ra tôi chẳng cần mất công sức mấy đâu. Không cần tôi cô vẫn dư sức thắng kiện một cách oanh liệt.

-- Nhưng có thêm Tần Ngũ đại luật sư vẫn hay. Ai ai cũng biết anh đại diện cho "chính nghĩa", anh mới bước ra bào chữa cho phe nào thì mọi người đều hiểu phe đó vô tội dù có là bị cáo. Uy danh của anh, làm lung lay tinh thần của Chu Quân Dạ và tạo hiệu ứng dư luận vẫn tuyệt hơn! -- Chu Tử Đằng thưởng thức vị đậm đà của rượu nho, vui vẻ tiếp lời.

Còn Từ Lục Giai mọi ngày năng nổ thì từ đầu đến cuối lại khá kiệm lời. Anh vẫn đang suy nghĩ mãi về một chuyện. Anh bắt đầu lần mò nhớ lại về các chi tiết trong cuốn truyện mà La Yên đã hào hứng nhận góp ý từ anh. Bởi vì anh là Cảnh sát cho nên có phần cứng nhắc, thế giới ngầm mà anh tạo ra đã áp đặt rất nhiều luật như thế giới thường, và cư dân trong Hắc đạo buộc phải tuân theo những luật lệ quái quỷ mà anh cao hứng viết nên một cách khôi hài. Không hiểu sao khi nghe Ngũ Tần cùng Chu Tử Đằng nói về Luật pháp trong cuộc thảo luận, anh lại nghĩ đến điều này.

Bất chợt Bạch Sở Viên thét lên làm anh giật mình, cũng khiến Chu Tử Đằng cùng Ngũ Tần dừng cuộc nói chuyện.

https://thuviensach.vn

-- Chết tiệt! Mụ Giả! Cô tới đây làm gì! Còn cô Mạc nữa! Này, hai người đừng nói là nghi ngờ tôi với cái tên họ Lãnh rồi kéo nhau đến đánh ghen đấy! Tôi không đánh phụ nữ!

-- Đừng lo, tôi cũng không đánh phụ nữ. -- Giả Tư Lộ khinh khỉnh hất hàm. -- Quý hóa quá! Được Bạch nhị thiếu gia chào đón cơ đấy. Thật không hiểu sao ngày đó anh cũng được Cung giáo chủ Cung Nguyên Soái nhận dạy.

-- Tất nhiên là ông ta không bị đui hết hoàn toàn hai mắt rồi, mụ Giả.

Nghe có tiếng cãi nhau ồn ào, Chu Tử Đằng bước xuống xem, đột nhiên có người lao tới ôm chầm lấy cô làm cô hết cả hồn.

-- Chị!!!!

-- Lưu Ly? -- Chu Tử Đằng nhận ra cô bé trước mắt thì vô cùng bất ngờ. -- Sao em lại ở đây?

Mạc Lưu Ly, con bé gầy hơn trước, gương mặt cũng mất dần nét tươi tắn ngày nào mà thay vào đó là vẻ mệt mỏi do gắng gượng. Nhưng nụ cười trên môi con bé thì vẫn luôn rạng rỡ như thể nó là thứ duy nhất chứng tỏ con bé là Mạc Lưu Ly, cô bé luôn nở một nụ cười trên môi.

-- Được biết em bị cấm túc ở biệt thự cũ của Lãnh gia, chị có thử liên lạc với em nhưng bất thành. Hỏi người quen ai cũng lắc đầu không biết. Chị đã cố lén vài lần đến đó nhưng thật chẳng thể tìm thấy biệt thự cũ của Lãnh gia. Cho nên...

-- Cho nên chị đã gọi Giả tiểu thư, phải không? -- Mạc Lưu Ly cảm động nói. -- Em cứ tưởng không ai quan tâm tới em, nhưng không ngờ còn có chị. Em rất cảm ơn chị, chân thành đấy! Cảm ơn chị.

https://thuviensach.vn

-- Người em nên cảm ơn là Giả tiểu thư. -- Chu Tử Đằng nhìn qua Giả Tư Lộ. -- Chị nghĩ cô ấy...ừm... với thân phận là vợ chưa cưới... sẽ có quyền hành đi lại. Nên đã gọi nhờ cô ấy dùng quyền hành qua mắt tên gác cổng biệt thự vào đón em ra. Bởi chị rất lo lắng cho em... Giả tiểu thư...

-- Không cần cảm ơn. -- Giả Tư Lộ ngoảnh mặt đi "Hừ" một tiếng. -- Tôi nể mặt Bạch lão đại thôi.

Chu Tử Đằng nghe vậy thì phì cười, cô nhận ra Giả Tư Lộ ngoài tính kiêu kì của tiểu thư ra thì là một người tốt, hiếm có vợ chính thất nào lại biết phân biệt hoàn cảnh cư xử như vậy với tình nhân là Mạc Lưu Ly. Mạc Lưu Ly cũng rất biết ơn Giả Tư Lộ nhưng vì ngại thân phận mà không dám biểu hiện quá, sợ làm cô ấy thêm kinh ghét mình.

-- A! Em quên mất! Em đã thử mọi cách trốn khỏi biệt thự ấy, ngặt nỗi bảo vệ quá nghiêm. Cũng may Giả tiểu thư đến kịp lúc, trước phiên tòa ngày mai, em nghĩ thứ này có ích.

Nói rồi Mạc Lưu Ly dúi vào tay Chu Tử Đằng một cái USB. Ngũ Tần cùng Từ Lục Giai khá tò mò, đồng thanh hỏi:

-- Đây là cái gì?

-- Trong đây là tệp tin ghi âm. Chẳng phải của chị gửi cho em sao, mặc dù em không hiểu tại sao nó lại đến tay em. Tệp tin này ghi rõ đoạn đối thoại giữa Chu Khuynh Cơ và Chu Quân Dạ về kế hoạch của họ. Như vậy sẽ rất thuận lợi trong việc vạch trần tội ác của hai anh em họ Chu này.

Mọi người nghe xong đều không giấu nổi vẻ ngạc nhiên, Bạch Sở Viên nhanh tay liền cắm nó vào laptop rồi cho phát. Quả nhiên là đối thoại giữa Chu Khuynh Cơ và Chu Quân Dạ, đích thị Chu Cảnh Điềm đã dùng điện thoại mà cô lén đưa ghi âm lại. Khi tệp kết thúc, ngoài Mạc Lưu Ly có vẻ hứng khởi ra thì ai nấy cũng lâm vào trầm tư.

https://thuviensach.vn

-- Mọi người nghĩ thế nào về đoạn ghi âm này? -- Chu Tử Đằng cau mày hỏi.

-- Trò nhảm nhí. -- Giả Tư Lộ cười khinh. -- Tưởng ai cũng ngu như họ.

-- Ồ, Giả tiểu thư có cùng suy nghĩ với tôi sao? -- Ngũ Tần nhìn Giả Tư Lộ với đôi mắt tán thưởng.

-- Tất nhiên rồi. Tôi mặc dù ít đi ra ngoài nhưng sự việc xảy ra xung quanh thì nắm rất rành. Nghe nói Chu Cảnh Điềm bị điên dại nên chị em Chu Khuynh Cơ bỏ lơ, thực chất chỉ là lừa người thôi. Họ chính là đang cho Chu Cảnh Điềm cơ hội được vùng vẫy, tìm người cứu thoát mà sập bẫy thôi!

-- Phải. -- Từ Lục Giai nói tiếp. -- Tôi không tin Chu Quân Dạ không cho người theo dõi Chu Cảnh Điềm, chuyện ông ta được tiếp tế chiếc điện thoại chắc hắn đã biết mới tương kế tựu kế. Ông ta giả điên cũng là do Chu Quân Dạ thích thú chơi vờn để ông ta sống, nếu không vì mưu mô gì đó của hắn thì hắn đã chẳng để Chu Cảnh Điềm sống làm gì.

-- Chưa kể... -- Bạch Sở Viên cười đắc ý nói. -- Muốn nói chuyện có nhiều chỗ an toàn để nói, anh em họ lại nói ngay ở phòng bệnh của Chu Cảnh Điềm, mà lại nói chuyện cơ mật. Tôi không nghĩ ra lí do gì khác khiến hai kẻ đó ngu ngốc làm vậy ngoài có ý đồ gian xảo.

-- Một vấn đề nữa. -- Chu Tử Đằng mở miệng. -- Biệt thự Lãnh gia vốn không liên lạc được thời phút ấy lại gửi được một tệp tin. Chứng tỏ đã có gì đó thuộc về công nghệ xảy ra. Chắc chắn có sự nhúng tay của cao thủ hacker là Chu Quân Dạ, mặc dù không thể hoàn toàn thao túng hết đường truyền công nghệ nhưng trong thời gian ngắn thì có thể. Ý chính là, hắn muốn chúng ta mừng rỡ sử dụng tệp tin này trong phiên tòa ngày mai. Rồi sẽ mắc bẫy một kế hoạch mưu mô nào đó của hắn.

https://thuviensach.vn

-- Ra là vậy. -- Mạc Lưu Ly thông suốt cất lời. -- Cũng thật may...

-- Ừm. Chúng ta, cứ trông chờ vào ngày mai đi. -- Ngũ Tần nói. -- Mọi câu hỏi luôn đi kèm theo đáp án. Trời cũng đã ngả chiều rồi, tôi phải về chuẩn bị cho phiên toà ngày mai đây. Tạm biệt mọi người.

-- Không cần phí thời giờ nữa. Vất vả nhiều rồi, nghỉ ngơi đi thôi. Chúc mọi người buổi tối an lành. -- Từ Lục Giai cũng theo chân Ngũ Tần ra lấy xe đi về. Anh cần phải thư giãn cho tỉnh táo để nhớ ra các luật, biết đâu nó có thể giúp ích trong việc tìm ra mối quan trọng nào đó.

-- Hừ! Tôi đã lén cha đi một tiếng rồi. Cũng nên trở lại Dinh thự họ Giả. Cáo từ. Về chuyện của Mạc Lưu Ly, cô nhờ Bạch lão đại tiện lời nói chuyện với Lãnh Dịch Khiêm đi. -- Giả Tư Lộ búi lại mái tóc, chỉ bỏ lại một câu rồi cũng ngoe nguẩy rời đi.

Chu Tử Đằng nghe vậy thì thở dài, cái tên Lãnh Dịch Khiêm đó chịu nghe ai nói sao. Bình sinh hắn ghét nhất bị can hệ vào chuyện riêng tư, mà Bạch Dĩ Hiên cũng không thích xen vào việc riêng của bạn bè. Cô quay sang Mạc Lưu Ly, dịu dàng nói:

-- Lưu Ly, chị sẽ cố hết sức giúp em. Chuyện đã lâu, chắc Lãnh thiếu cũng nguôi ngoai rồi. Em tạm thời ở lại biệt thự này, còn có Andrew và Andreis ở đây! Em không cô đơn đâu, chị sẽ thường xuyên ghé qua đây, sắp xếp ổn thỏa mọi chuyện cho em.

-- Làm phiền chị quá... -- Mạc Lưu Ly có chút buồn rầu nói. Lãnh Dịch Khiêm "nguôi giận", thật nực cười, biểu hiện của anh ta chính là không quan tâm cô, ngày lại ngày, có lẽ đã quên mất cô luôn rồi.

-- Haizz... Được rồi... Mạc tiểu tì, nào, tôi dẫn cô vào diện kiến bệ hạ. Mong cô có lời thì khuyên giúp hai ngài thương tôi, đừng hành hạ tôi nữa.

https://thuviensach.vn

Bạch Sở Viên vo đầu xoay người dắt Lưu Ly vào trong, lời nói hài hước của anh làm Lưu Ly nhẹ lòng cười khúc khích. Chu Tử Đằng cũng thấy yên tâm mà đi khỏi, cô nhanh chân ra lấy xe, cô cứ cảm thấy bứy rứt trong người thế nào ấy. Định nhấn nút gọi cho Bạch Dĩ Hiên thì bất chợt lại nhận cuộc gọi từ anh:

-- Hiên?

-- Anh đây. Em đang ở đâu vậy.

-- Ừm... Chiều giờ em bàn chuyện ở biệt thự của Bạch Sở Viên. A! Dĩ Hiên!

-- Ừ. Gì vậy?

-- Anh đến vườn cây tử đằng ở ngoại ô thành phố đi. Em có chuyện muốn nói với anh!

-- Nơi đó? Được rồi, anh sẽ đến.

-- Vậy đi! Em đến sau.

Tắt điện thoại, trong lòng Chu Tử Đằng đan xen những phấn khích cùng hồi hộp. Đêm nay, cô đã quyết định sẽ nói ra thân phận thật sự của mình, dù nghe nó có hoang đường đến mức nào đi nữa. Anh cần phải biết điều này, nếu cô đã muốn cùng anh đi hết cuộc đời. Thật không biết phản ứng của anh sẽ ra sao.

Đêm nay... Ngày mai... Và cả ngày hôm sau nữa.

Không biết... nó sẽ như thế nào.

https://thuviensach.vn

TỬ ĐẰNG KHÔNG NỞ LẦN HAI - KHÔNG CÒN LÀ NỮ PHỤ

Ka La Ra

dtv-ebook.com

Chương 62: Tử Đằng_ Lá Thư Gửi Đến Cho Em

CHAP 62:

Chu Tử Đằng hối hả tấp xe vào lề đường. Cô mở giỏ xách lấy ra chiếc đầm chiffon màu tím đơn giản mà kiêu sa. Đầm váy xòe dài trên đầu gối có thêu một vài họa tiết tinh tế, thiết kế khoét ngực làm tôn lên khuôn ngực đầy đặn cùng làn da trắng nõn nà. Hơn hết, màu tím êm đềm của chiếc đầm này sẽ rất hài hòa với khung cảnh nên thơ dưới tán cây tử đằng.

Cô buông hết rèm xe xuống rồi bắt đầu thoát y, rũ bỏ bộ đồ công sở thanh lịch cô vận từ sáng đến giờ rồi nhanh chóng mặc chiếc đầm này vào. Cô cởi búi tóc, từng lọn tóc dài xoăn bồng bềnh ngả lên vai, cô vén chúng qua một bên nhằm để lộ cần cổ trắng ngần. Trời thu se se lạnh, cô khoác thêm một chiếc áo choàng tím nhạt cùng màu hòa hợp với phục trang. Chu Tử Đằng lúi húi lấy dụng cụ trang điểm, thoa lên đôi môi màu đỏ cherry gợi cảm, đánh lên đôi má phấn hồng nhẹ tươi tắn, điểm tô đôi mắt màu nâu nude quí phái.

Váy áo đã diện, gương mặt đã điểm trang, nhìn cô bây giờ trông thập phần quyến rũ. Đắc ý nhìn mình trong gương, Chu Tử Đằng lúc này mới vui vẻ lái xe đi về phía ngoại ô thành phố.

Ở nơi hoa viên ngoài ngoại ô thành phố, không biết ai đã trồng nên cây tử đằng tím đẹp đẽ, chôn cất mối tình bất diệt ngàn năm. Hoa tử đằng thướt tha rũ xuống, chúng chẳng bao giờ treo ở quá cao, chúng cứ mãi hướng xuống từng nhành như vậy. Như thể chúng luôn muốn với thân níu

https://thuviensach.vn

kéo thứ gì đó, hoặc đơn giản chỉ là muốn người người có thể dễ dàng chạm vào nó hơn. Hoa tử đằng yêu kiều lộng lẫy là thế nên chẳng ai nỡ ngắt, cũng có thể vì nó luôn mang một gì đó thầm kín khiến ai ai cũng muốn thương. Có người nói cây hoa tử đằng luôn luôn trĩu nặng vì một nỗi ưu tư nào đó nên hoa lá mới chùng xuống, và cũng vì nhìn từ xa, người ta mường tượng những nhành hoa tử đằng rũ xuống như đang khóc, như thể một vùng trời tím đổ cơn mưa rào.

Và đã ai nói màu tím là màu của niềm vui đâu! Người ta bảo hoa tượng trưng cho "Tình yêu bất diệt", ấy thế mà hoa vẫn tàn... ấy thế mà người vẫn tin...

Hoa tử đằng đẹp mà sao buồn da diết...

Bạch Dĩ Hiên đứng trước cây tử đằng, xung quanh lối đi còn có những cây hoa tử đinh hương ngan ngát tỏa mùi. Có những bụi huệ tây đứng san sát nhau tiu nghỉu trước gió, có những rặng hoa lưu ly mang màu trắng tiêu điều lặng lẽ giữa thu, từng khóm hồng đỏ ủ rũ buông từng cánh rụng dưới sắc trời ảm đạm. Chỉ có cây hoa tử đằng là vẫn yên bình khoe sắc.

Dọc hai bên đường hoa viên có những cột đèn đã cũ tỏa ánh sáng vàng dịu huyền ảo, hoa tử đằng mang màu tím bình dị mà muôn trùng xếp cạnh nhau thành một vùng trời nhỏ. Anh cứ đứng trân trân nhìn nó đẹp thế kia, không biết rốt cuộc sự tồn tại của nó mang ý nghĩa gì.

Hay chỉ đơn thuần là một loài hoa màu tím.

-- Anh đến rồi sao?

Một tiếng nói ấm áp pha lẫn chút hồi hộp vang lên làm cả hoa cũng lay động. Bạch Dĩ Hiên quay người lại thì thấy Chu Tử Đằng đang nhẹ nhàng bước tới. Chiếc đầm tím hoa lệ mà cô diện đêm nay, thêm nét nữ tính thẹn thùng của cô, cùng với sắc hoa thơ mộng của trời đêm hữu tình, thật khó để không say.

https://thuviensach.vn

Say mê sắc đẹp của tử đằng và say đắm tình yêu của Tử Đằng.

-- Em đến muộn, xin lỗi. -- Vẻ ngại ngùng vương trên gò má cô để lại dấu ửng đỏ, có lẽ anh không phải là kẻ say duy nhất.

Anh hôm nay bận đồ trắng nhìn như một nam sinh nho nhã, áo sơmi trắng lịch thiệp cùng quần jean trắng giản dị vẫn không làm mất đi nét cuốn hút nơi con người anh mà càng khiến anh trở nên thoát tục. Giữa rừng hoa tím nghìn trùng có sắc xanh sâu thẳm của đại dương bao la thu gọn trong đôi mắt anh, anh đứng đó, nổi bật tựa một thiên sứ.

Nghe có vẻ không hợp với một con người lãnh đạm dùng bản tính máu lạnh để ngự trị thế giới tối tăm, nhưng anh trong mắt cô chính là như vậy, tựa một thiên sứ. Sa ngã.

Khoảng trời thu mênh mông thắm hoàng hôn ẩn trong đôi mắt cô, tán hoa tử đằng vi vu dịu hương thơm vẽ tình yêu trong không khí. Anh và cô cứ đứng ở đó và nhìn mãi vào nhau, như là hương hoa cuốn lời nói của cả hai bay mất rồi, chỉ biết nhìn nhau thôi. Cuối cùng, Chu Tử Đằng bỗng thấy xấu hổ quá chừng mới bẽn lẽn quay mặt đi, ánh mắt anh cứ ôn nhu như vậy không khéo lời muốn nói hôm nay mãi không ra khỏi miệng:

-- Bạch Dĩ Hiên, em... có chuyện muốn nói...

-- Tử Đằng. Lại đây.

Bạch Dĩ Hiên cắt ngang lời cô, anh giương bàn tay của mình ra, cô có hơi ngạc nhiên nhưng cũng lững thững bước tới bên cạnh anh, đặt đôi tay nhỏ bé của mình vào tay anh. Anh siết chặt tay, cô cùng anh ngắm cây hoa tử đằng lãng mạn. Rồi đột nhiên anh cất giọng:

-- Em biết không, truyền thuyết về cây hoa tử đằng? -- Đôi mắt anh đượm yêu thương đan ngón tay vào tay cô, nhu tình nói. -- Từng nghe cây hoa tử đằng này đã sống nghìn năm. Xưa kia ngoài trần giới ra còn có tám

https://thuviensach.vn

thế giới khác tồn tại song song tạo thành "Cửu giới thập phương". Trong đó Thánh giới là thế giới kì vĩ nhất.

Anh khẽ nhìn cô, thấy cô như đứa trẻ chăm chú lắng nghe từng câu từng chữ của mình thì cười nhẹ. Rồi anh tiếp lời:

-- Cùng cai quản ở Thánh giới là các vị đế quân, trong đó nổi tiếng nhất là Linh đế. Nàng ta là người phàm trần nhưng lại khiến chúng sinh một phen bàng hoàng vì một kiếp thăng thiên ngự vị 'Linh đế', một trong 'Bát đại Đế quân'. Nàng ta có thánh vật là "Từ thần nhãn" có sức mạnh khống chế vô biên - chính là đôi mắt màu tím dã của nàng. Sau đó nàng đem lòng yêu một người, trái ngang là đồ đệ của mình. Và rồi vì một chuyện nào đó, người nàng yêu đánh cắp đôi mắt thánh của nàng ném xuống hồng trần. Và cũng vì một chuyện nào đó, vị Linh đế ấy giết chàng ta. Trước khi chết, chàng trai đó giáng lên người nàng ba lời nguyền.

-- Người nàng yêu đánh cắp đôi mắt nàng ấy sao? Và rồi, nàng ta giết chàng ấy? -- Chu Tử Đằng nhìn hoa tử đằng tựa nghìn con mắt tím buồn bã nhìn trần thế ngàn năm.

-- Phải. Sau đó nàng ta bị Thánh đế phế truất vì đã làm mất thánh vật biểu tượng phẩm cấp của một vị đế quân, xuống làm một vị quân chủ cai quản địa cốc bình thường, nàng ta quản giới "Tuyệt tình các", trở thành "Tuyệt tình các chủ". Rồi một ngàn năm sau, nàng ta đã tìm lại đôi mắt thánh ấy, giờ đã là đôi mắt của một cậu bé tộc lang thú. Nàng nhận cậu bé bị mãnh tộc ruồng bỏ đó làm đồ đệ thứ ba của mình.

Hoa tử đằng bỗng bị cơn gió phất ngang qua làm hoa rung lên, cơn gió phả hơi lạnh vào da thịt của Chu Tử Đằng, nhưng cô lại thấy rất ấm. Bàm tay anh đan chặt tay cô, anh giơ đôi mắt mông lung nhìn cây sừng sững ở đó, lại từ tốn nói tiếp:

https://thuviensach.vn

-- Rồi đồ đệ nàng ta cũng đem lòng yêu nàng ta, yêu "Tuyệt tình các chủ". Éo le là, nàng ấy cũng đã có tình với đồ nhi của mình. Nhưng nàng ta rất mâu thuẫn, bởi đồ nhi của nàng có đôi mắt thánh bị đánh cắp xưa kia có thể làm nàng khôi vị Linh đế, dùng uy lực hóa giải lời nguyền. Nhưng nếu nàng ta móc đôi mắt ấy đi, thì đồ nhi đó đời đời kiếp kiếp sẽ bị mù, vạn kiếp luân hồi không còn đôi mắt nữa.

-- Và rồi? -- Chu Tử Đằng bị cuốn theo câu chuyện kể của anh, giọng anh đều đều vang lên, có lẽ đây là lần đầu tiên anh ẩn nhẫn kể một câu chuyện dài cho một người.

-- Nàng ta buộc phải lấy đi đôi mắt đó của đồ đệ đã đem lòng yêu mình. Nàng ta trở lại làm 'Linh đế', còn chàng trai đồ đệ kia, giờ đã trở thành 'Tử đế', từ yêu vì bị phản bội mà chuyển sang hận. Chàng ta một đao kết liễu mạng sống của nàng. Lúc nàng ta tạ thế chết đi rồi mới biết, hóa ra nàng ấy cướp đôi mắt của y, không phải là lợi dụng nhằm khôi phục danh vị mà là để phá hủy "Từ thần nhãn" đó, cứu độ chúng sinh cửu giới, tránh vì thánh vật cao quí này mà xảy ra tranh chấp. Vậy ra, 'Tử đế', đã giết lầm nàng. Chàng ta đau đớn khôn cùng, 'Linh đế' đã vì thế gian mà hi sinh đôi mắt của mình, vậy khi nàng luân hồi chuyển thế, nàng sẽ nhìn trần đời bằng thứ gì?

Chu Tử Đằng nhìn hoa rơi phiêu phiêu mà không nhận ra khóe mắt mình đã ươn ướt. Một câu chuyện tình buồn. Tay anh chợt nắm chặt tay cô hơn nữa, giọng anh có phần trầm xuống, lại kể tiếp:

-- 'Tử đế' đã moi tim của mình ra, đúc cho nàng một đôi mắt mới, chuyển nó tới linh hồn nàng, rồi nàng có một đôi mắt. Và rồi 'Tử đế' cũng tạ thế. Thánh đế lúc bấy giờ mới tức giận, phế truất ngôi vị đế của cả 'Linh đế' cùng 'Tử đế', vĩnh viễn. Trừng phạt bằng thánh lệnh rằng cả hai người đó sẽ suốt đời suốt kiếp sống phận phàm nhân, không bao giờ có thể thăng thiên. Còn nguyền hai người họ vạn kiếp ngàn năm phải trả nợ tình kiếp cho nhau, nhằm gánh chịu những oan trái mà họ đã gây ra ở Thánh giới.

https://thuviensach.vn

-- Vậy còn... "Từ thần nhãn" của nàng ta thì sao?

-- Đôi "Từ thần nhãn" bị phá hủy mảnh vỡ của nó rơi tan tác khắp trần giới, sau cùng do còn chút linh khí tàn của 'Linh đế' mà tụ nhau hợp thành một thể. "Từ thần nhãn" giờ trở thành hòn ngọc vô dụng, bị ánh dương thiêu đốt rã thành nước, thấm vào đất, mà vùng đất đó lại đang trồng cây tử đằng. Cây hoa tử đằng vốn có màu trắng, nhưng do mảnh vỡ màu tím của "Từ thần nhãn" hóa thành nước ngấm vào mà cũng chuyển sang màu tím. Thánh đế biết chuyện này, cũng tiếc món báu vật, liền xuống phàm giới giả phàm nhân, rủ tai những nông dân trồng cây về hiện tượng này. Người trong miền mới biết thiên tình buồn của hai vị đế xưa kia mà dốc lòng chăm sóc cây. Họ xem tử đằng tím, một mảnh của "Từ thần nhãn" như là sợi dây tơ kết tình se duyên của hai người họ, chừng nào hoa còn mãi trên nhân gian thì tình yêu của họ chưa bao giờ chết. Chính vì vậy mà hoa tử đằng tượng trưng cho "Tình yêu bất diệt", cứ thế chết đi rồi lại nảy mầm, trần gian có loài cây đẹp còn Thánh đế thi thoảng nhìn cây hoa được người đời yêu quí, trân trọng cũng thỏa lòng tiếc nuối món thánh vật. Vậy đấy, truyền thuyết về cây hoa tử đằng.

Bạch Dĩ Hiên nói xong, lúc này mới quay sang nhìn cô, thấy cô rơm rớm nước mắt. Con gái sao mà dễ khóc đến thế, dù chỉ là một câu chuyện không có thật? Anh mỉm cười lấy tay quệt lau nước mắt cho cô, cô cũng thấy mất mặt quá, cô cứ như người phụ nữ đa cảm vậy, cô cất giọng hỏi anh:

-- Anh tìm đâu ra truyền thuyết này?

Anh chỉ cười cười không trả lời câu hỏi của cô. Từ khi gặp cô anh đã bắt đầu yêu loài hoa màu tím này. Cho nên bỏ chút thời gian ra tìm hiểu nó cũng chả phí công gì. Truyền thuyết trên ít được lưu truyền rộng rãi, phải đào sâu mới biết, do những người thời nay cho nó quá dài dòng và hoang đường, họ thích những câu chuyện thực tế khiến người ta sụt sùi khóc lóc về loài hoa tượng trưng cho "Tình yêu bất diệt" này hơn. Riêng anh lại

https://thuviensach.vn

khác, anh thấy câu chuyện kia rất chân thực, cũng như anh tự cho mình hoang tưởng khi suýt tin nó có thật.

-- Vì vậy nên, bây giờ đứng trước cây hoa tử đằng, ừm... -- Anh có chút ngập ngừng. -- ...Anh hi vọng thực sự, 'Tử đế' và cả 'Linh đế' sẽ cho anh một "tình yêu bất diệt" như họ đã từng.

Chu Tử Đằng nghe vậy thì bật cười, quên luôn nỗi cảm thương khi nghe tình sử buồn khi nãy. Anh luôn là người làm cô khóc, hiểu vì sao cô khóc, rồi tìm cách dừng cô khóc. Sau đó, anh mới chậm rãi quay người, nhìn vào mắt cô, ôn tồn nói:

-- Tử Đằng, đến lượt em kể câu chuyện của mình.

Chu Tử Đằng lúc này mới giật mình, hóa ra anh biết cô có chuyện muốn nói với anh. Anh biết nó không phải là câu chuyện dễ dàng, cho nên anh đã kể một câu chuyện trước, khiến cô quên đi cái căng thẳng. Dùng tất cả chân thành và sự dịu dàng, anh nâng tay cô lên, ánh mắt chất chứa những trân quí và yêu thương, anh mở lời:

-- Dù em có thế nào đi nữa, thì đối với anh, em vẫn là 'Tử Đằng'.

Là loài hoa màu tím mà anh dành một đời yêu quí, là người con gái mà anh trọn một kiếp yêu thương.

Cô nghe vậy thì lệ chợt rưng rưng, cô thấy vô cùng ấm áp, nỗi xúc động khôn cùng khiến cô hiểu được, có anh cô may mắn biết dường nào. Nắm tay anh, chầm chậm cước bộ đi dọc theo hai lối hoa viên có hoa đang gắng gượng khoe hương, cô cười nói:

-- Những loài hoa ở đây, chúng nở hoa mà chẳng ai đến ngắm. Vẻ đẹp của nó rồi cũng sẽ lụi tàn, trước khi nó rã cành, ta nên ngắm nó một chút.

https://thuviensach.vn

Nói đoạn cô kéo anh đi, con đường hoa ngũ sắc dạt dào hương thơm dìu dịu. Mưa phùn giữa thu tưới lên chúng từng giọt ngọc long lanh, điểm tô cho chúng chút tươi tắn cuối cùng.

-- Anh biết gì không, hoa Tử đằng... đã một lần héo úa...

Rồi cô bắt đầu kể anh một câu chuyện, về một cô gái có tên 'Chu Tử Đằng'.

Bước dạo quanh ngự hoa viên, Chu Tử Đằng kể cho Bạch Dĩ Hiên nghe, giọng cô có chút run run nhưng bàn tay anh truyền đến hơi ấm khiến cô can đảm hơn. Anh lẳng lặng thu vào tai từng lời ngọc ngà của cô, một câu chuyện tưởng chừng như hoang đường nhưng nhìn ánh mắt đượm buồn của cô, anh biết nó là thật, vì cô đã từng sống trong 'nó'.

Cô kể anh nghe về cô gái "Chu Tử Đằng" xưa kia thầm cảm mến người bạn ấu thơ là Ngụy Ngạo Quân. Cô ấy bỏ cả một quãng thanh xuân để "đầu ấp tay gối" trở thành người vợ hiền dâu thảo cho người đàn ông đó. Tuy nhiên phận đời lại bạc bẽo cho chồng của cô phản bội hôn nhân đang sóng yên biển lặng mà ngoại tình với người bạn thân thiết nhất là Đường Vi Yên, đẩy cô vào đau đớn khôn xiết. Rồi họ tâm đầu ý hợp quay lưng với cô, cô phẫn uất muốn gây án mạng trả thù. Nào ngờ kẻ lìa đời lại là cô, cũng tốt, coi như cô thoát khỏi bể khổ, cũng tốt, nhờ đó mà cô được gặp anh. Có vẻ phần khó tin nhất là chuyện cô xuyên qua truyện, cùng với Từ Lục Giai tình cờ tạo mối liên kết. Nhưng anh vẫn im lặng lắng nghe không phản bác lấy nửa lời làm cô cũng yên tâm hơn. Khi xâu chuỗi lại với nhau thì mới thấy hợp lí, cô là Chu Tử Đằng, năm nay 30 tuổi theo lịch của thế giới cô, vẫn là 29 tuổi ở thế giới này, mang thân xác của Chu nhị tiểu thư, làm Giám đốc công ty Glycine và là người yêu của anh.

Một câu chuyện khó nuốt. Cô thấp thỏm nhìn phản ứng của anh khi đã kể hết chuyện, anh thì vẫn thản nhiên như không. Không biết họ đã đi loanh quanh ở ngự hoa viên bao nhiêu vòng, đôi chân vẫn cứ tiếp tục bước như

https://thuviensach.vn

thế, còn Chu Tử Đằng thì lòng vẫn cứ hồi hộp như thế. Cô lo anh không chấp nhận chuyện viển vông này, sợ anh sẽ quay sang nhìn cô bằng con mắt khác, liệu anh có chịu nổi việc anh là một nhân vật không có thật ở ngoài đời?

Bất chợt, anh cười khẩy, giọng điệu thập phần đắc ý nói với cô:

-- Nếu như anh có mặt ở đó ... -- Anh chợt ậm ừ càng làm cô nôn nao không yên. Anh nhoẻn miệng cười, nói tiếp. -- Nếu như anh có mặt ở đó, anh đã có thể dạy em một chiêu tiễn hắn ta về chầu trời.

Cô nghe thế thì bật cười, anh ôm cô vào lòng, cô áp mặt vào lồng ngực anh, nước mắt rơi lã chã vì hạnh phúc tột độ.

-- À... Anh quên mất. Nếu như anh có mặt ở đó, thì em đã chẳng phải nhọc công xách dao đi chém hai người đó làm gì. Chính tay anh sẽ giết chết họ.

Lúc nói câu này, giọng anh khàn khàn, trong giọng nói không che giấu nổi sự căm phẫn. Anh càng ôm chặt cô hơn, khiến cô vì được chở che mà tự dưng khóc nức nở. Anh không biết người con gái của anh đã chịu đựng những thứ như vậy, cô đã phải gượng ép chính mình đến mức nào mới có thể kiên cường tiếp tục sống ở thế giới xa lạ này? Cô đã phải cười thay nước mắt bao nhiêu lần? Anh chưa bao giờ biết. Vậy mà anh còn làm cô khóc.

Tim chợt se lại, anh lau khô nước mắt vì những uất ức thầm kín và vui sướng khi được cảm thông của cô. Đợi nước mắt ráo hết trên gương mặt xinh đẹp, cô mới nở một nụ cười, dè bỉu anh:

-- Em là vậy đấy, không phải đứa con nít 20 tuổi chập chững vào đời như anh nghĩ. Nếu anh ngoại tình, Bạch Dĩ Hiên, lần này em nhất định sẽ đâm trúng!

https://thuviensach.vn

Bạch Dĩ Hiên nghe vậy thì không khỏi bật cười, anh hôn một cái lên trán cô, đầy yêu chiều nói:

-- Anh nhất định không dám ngoại tình. Anh sợ em sẽ lại đâm trượt rồi tự hại chính mình.

Cô nghe vậy thì thấy lòng lâng lâng, không hiểu sao yêu con người này quá đi! Cô nhìn anh hồi lâu, mắt anh lại chất chứa những tâm tư gì rồi? Lát sau, anh mới rút từ trong túi quần một phong bì được đóng gói, niêm phong tỉ mỉ và kiểu cách. Nhưng nhìn bì thư dù vẫn còn nguyên vẹn như mới nhưng đã ố vàng, chắc cũng đã cũ, kiểu dáng phong bì cũng là loại đã thịnh hành cách đây mấy năm. Nhận phong thư từ tay anh, ngoài bì là dòng chữ góc cạnh ngay ngắn rất đỗi quen thuộc. Là chữ của anh, anh viết thư sao?

Nhận thấy sự ngạc nhiên trong mắt cô, anh thoáng có chút lúng túng nhưng rất nhanh sau đó liền khôi phục lại bộ dáng "người đàn ông uy nghi" thường ngày. Chắc chắn là anh dùng bộ dạng này để che đầy sự ngại ngùng của mình!

-- Tử Đằng... cái này... -- Cô nhìn chằm chằm vào anh làm anh thêm bối rối, cuối cùng anh quay mặt đi, nói mạch lạc một hơi. -- Phong thư này anh viết năm anh 20 tuổi. Là lá thư tay đầu tiên anh nắn nót bỏ thì giờ ngồi viết.

-- Nghe lố bịch quá! -- Anh? Lão đại? Viết thư tay á? Cô lườm lườm nhìn anh. -- Hay là anh muốn gửi ai đó anh thích mà bị từ chối, xong để dành rồi đưa cho em?

-- Sai rồi. -- Anh thở dài. -- Anh viết nó năm 20 tuổi, không biết nghĩ gì mà lại viết. Nhưng sau 8 năm nằm im trong hộc kéo thì mới hữu dụng, là lá thư mà anh của 8 năm trước gửi cho em của 8 năm sau.

https://thuviensach.vn

Cô hí hửng cầm lá thư trong tay, rất tò mò muốn biết Bạch Dĩ Hiên 20 tuổi đã viết những gì. Không thể ngờ anh thế mà lại ngồi vào bàn cặm cụi dùng phương thức xa xưa là viết thư tay, tưởng tượng thôi cũng thấy hào hứng rồi! Cơ mà biểu cảm của anh dễ thương quá đó! Cô có cảm giác từ khi yêu anh cô nhiều lần quên mất luôn người trước mặt mình là Lão đại oai nghiêm lãnh huyết.

-- Lúc thích hợp hẳn đọc. -- Anh chắc là đã thấy thẹn đến cực điểm rồi nên chỉ bỏ một câu rồi xoay người bước đi luôn.

Cô cười khì cầm lá thư chạy theo anh, vòng một cánh tay qua sánh đôi khoác tay anh. Anh chỉ "Hừ" một cái, không đẩy cô ra mà còn nhấc bổng cô lên bế trên tay. Cô vui vẻ vòng tay qua cổ anh, đặt một cái hôn yêu lên má anh. Anh bế cô qua vườn hoa tươi thắm, hoa tử đằng khẽ rung rinh như đang ngân nga khúc thánh ca, thánh ca "Tình yêu bất diệt".

https://thuviensach.vn

TỬ ĐẰNG KHÔNG NỞ LẦN HAI - KHÔNG CÒN LÀ NỮ PHỤ

Ka La Ra

dtv-ebook.com

Chương 63: Tử Đằng_ Anh Sẽ Trở Về

CHAP 63:

Bạch Dĩ Hiên cùng Chu Tử Đằng cứ đi dạo quanh hoa viên đến quá nửa đêm mà vẫn chưa dứt chuyện trò. Thực ra, không phải là Chu Tử Đằng mãi thao thao bất tuyệt, mà là chính Bạch Dĩ Hiên muốn kéo dài đêm nay.

Anh hỏi cô đủ thứ chuyện trên trời, những chuyện vặt vãnh nhất của cô lại là những chuyện vui vẻ nhất của anh. Từ chuyện gia đình cô trước ra sao, học tập thế nào, cuộc sống lúc đó là gì,... Ban đầu Chu Tử Đằng vô cùng khó hiểu tại sao hôm nay anh hỏi nhiều như vậy, nhưng thấy anh quan tâm mình thế kia, cô cũng chiều anh trả lời tất cả. Đêm đó vui lắm!

Cho đến khi một chiếc trực thăng từ đầu bay đến, lơ lửng trên vòm trời và thả một cái dây thang thật dài xuống, cô biết cuối cùng cuộc trò chuyện phải kết thúc.

Nhìn kí hiệu đầu sói khắc trên thân máy bay, cô biết đó là trực thăng của Hội Mafia La Nostre. Bình thường, nếu làm việc gì âm thầm trong bóng tối, anh sẽ đi cùng Ám đoàn, nhưng nếu là chuyện hệ trọng cần công khai trước Hắc đạo, anh sẽ đi cùng băng Mafia La Nostre.

-- Anh phải đi rồi sao? -- Chu Tử Đằng ôm lấy anh, áp mặt vào lồng ngực nơi trái tim của hai người đang đập cùng một nhịp.

https://thuviensach.vn

-- Ừ. -- Bạch Dĩ Hiên quyến luyến vuốt tóc cô, trong mắt anh chứa đầy những bịn rịn. -- Một chuyến đi dài...

-- Anh sẽ trở về chứ?

Anh thấy nỗi xót xa dâng lên trong đôi mắt vốn đã uốm nét ưu buồn, anh biết câu hỏi của cô, nó đúng hơn là một là hứa hẹn.

Không phải là "Khi nào anh trở về?" Mà lại là "Anh sẽ trở về chứ?"

Ai chắc chắn được khi anh rời đi vào hôm nay, anh còn có thể trở lại vào hôm sau?

Cô cũng hiểu điều đó.

Không trả lời câu hỏi của cô, anh cúi người xuống đặt lên môi cô một nụ hôn nồng đậm. Nó chứa những lưu luyến cùng yêu thương mà hi vọng bỏ lại. Lát sau, anh rời đôi môi cô, rồi nhất quyết quay người bước đi. Cô nhìn anh leo lên chiếc trực thăng cao vút, gió mùa thu quật mạnh những tán cây làm nó rung lên từng đợt, mái tóc cô phất phơ trong ngọn gió lạnh buốt. Anh đứng trên chiếc trực thăng, nhìn người con gái ở dưới kia, nói lớn:

-- Chờ anh.

Đương theo làn gió Bắc giá rét, chiếc trực thăng đóng sầm cửa rồi quay đầu bay vụt đi. Chu Tử Đằng ngước nhìn bóng nó đi xa dần rồi mất hút. Cô thấy lòng chùng xuống, bước chân trở nên trĩu nặng. Nhưng cô quen rồi. Hoặc là, rồi cô cũng sẽ quen thôi.

Dưới ánh sao vắt vẻo lưng chừng trời, có cô gái lại cùng trăng song hành trên lối về.

Sáng hôm sau, vẫn là cái tất bật vốn có của ngày mới, nhưng có thêm phần lạo xạo. Bởi vì vụ kiện ngày hôm nay. Ai chẳng biết chị em nhà họ

https://thuviensach.vn

Chu chẳng mấy khi thân thiết gặp nhau, nay lại có cơ hội thân thương chạm mặt, trên pháp trường.

Chu Tử Đằng đã tới từ rất sớm, cô cảm thấy bình tĩnh hơn bao giờ hết, chỉ ít phút nữa thôi phiên tòa sẽ bắt đầu. Ở phía bên Chu Quân Dạ -- với tư cách là người đâm đơn kiện -- đang rất hồ hởi khi đắc ý có trong tay vị Luật sư đắt giá nhất hiện nay - Lý Đại Thống. Người xem ở ngoài cũng đã yên vị trên ghế ngồi chờ phiên xét xử, cứ thấy "dàn người hùng hậu" của Chu Quân Dạ, họ cũng thấy căng thẳng thay cho cô gái trẻ Chu Tử Đằng.

Còn Chu Tử Đằng, ắt nhiên không có một chút nao núng, Chu Quân Dạ, kẻ đối diện cậu không ngu đâu! Cứ chờ xem phản ứng của mọi người khi thấy Ngũ Tần bước vào. Anh ta hiện đang ở trong phòng chờ tranh thủ nhâm nhi một tách Robusta nóng hổi với Từ Lục Giai, chứng cớ rành rành trong tay, phen này "thiếu gia họ Chu" kia giăng cái bẫy trong cái bẫy.

Cô và hắn ta được gọi vào, xem ra phiên tòa đã chính thức bắt đầu. Bồi thẩm đoàn từng người nghiêm túc vào vị trí, hôm nay sẽ là một ngày dài đấy. Chu Quân Dạ đi vào ghế, Lý Đại Thống cũng hào hứng bước vào bục của phía người kiện tụng. Sau đó Chu Tử Đằng bước vào ghế bị cáo, người người phía dưới liền kháo tai nhau rầm rì. Giả Tư Lộ cùng Mạc Lưu Ly ngồi tít ở phía hàng ghế cuối lặng lẽ theo dõi vụ kiện.

Chu Quân Dạ ném cho cô cái nhìn coi thường, hắn vô cùng đắc thắng, "bằng chứng" mà hắn có trong tay là tuyệt đối hoàn hảo, ai sẽ đem lòng đi tin cô ả kia chứ!? Nhưng nụ cười của hắn chợt tắt ngấm khi thấy ánh mắt khiêu khích rẻ rúng của cô, sau đó, Ngũ Tần điềm thản bước vào.

Cả sảnh "Ồ" lên không ngớt, họ vô cùng bất ngờ khi thấy sự hiện diện của "Tần Ngũ Đại luật sư", một chuyện quá kinh ngạc để bàn tán. Ai nấy cũng không giấu nổi vẻ ngạc nhiên tột độ khi thấy vị Đệ nhất Luật sư đã không thấy tăm hơi hai năm gần đây nay lại có mặt trong vụ kiện gia đình

https://thuviensach.vn

tầm phào này. Tiếng xì xào rầm rộ lên, buộc vị Thẩm phán phải cau mày gõ búa mấy cái.

-- Phiên tòa xin phép được bắt đầu. -- Cô thư kí ghi chép nghiêm giọng.

Mặt Chu Quân Dạ tái đi trông thấy, hắn không tin cô thế mà lại mời được vị luật sư được mệnh danh là "Bất bại Pháp trường" trong giới Luật sư. Một nỗi hoang mang cơ hồ dấy lên, Lý Đại Thống khi thấy sự xuất hiện của Tần Ngũ liền biết ngày hôm nay, mọi sự tự tin về tài năng biện hộ của anh ta đều sẽ trở thành cãi cùn cãi lí trước mặt vị vua ngành Luật này.

Sảnh vẫn chưa hoàn toàn tắt được tiếng thì thào nhưng xem ra không khí căng thẳng này dường như lấn át mọi tiếng nói to nhỏ. Lý Đại Thống phút chốc thấy mồ hôi ướt đẫm trán, nhìn Tần Ngũ chỉ vẽ một nụ cười khẽ như vậy khiến hắn chợt thấy thua kém. Nhưng anh ta đã nhận tiền của Chu Quân Dạ, vả lại bằng chứng cũng rõ ràng vậy, Tần Ngũ có thể đổi trắng thay đen đến mức nào?

-- Thưa quý tòa, -- Anh ta cố bình tĩnh nói dõng dạc -- Lí do thân chủ của tôi đâm đơn kiện tiểu thư Chu Tử Đằng, là bởi bên phía công ty Glycine đã ăn cắp bản quyền mẫu sản phẩm thời trang của công ty Chu thị.

Nói rồi Lý Đại Thống đưa "bằng chứng vật chứng" lên, là hai mẫu sản phẩm mới nhất gây rùm beng của hai công ty. Một là bộ sưu tập thời trang của Chu thị, cái kia là bộ sưu tập thời trang của công ty Glycine, ra sau Chu thị chỉ có hai tiếng. Và nếu tinh mắt sẽ nhận ra mẫu thiết kế của công ty Glycine là một sự "nâng cấp đẹp hơn" từ mẫu gốc của Chu thị.

-- Mẫu thiết kế này của Chu thị đã công bố với giới thời trang trước Glycine. Hơn nữa, Chu thị cũng đã giới thiệu trước về bộ sưu tập sắp ra mắt của mình, cũng đã tiến hành quảng bá trước một vài mẫu thiết kế trong bộ sưu tập. -- Lý Đại Thống càng nói càng hăng -- Còn công ty Glycine

https://thuviensach.vn

bỗng dưng lại cho ra mắt một sản phẩm thời trang có nét tương đồng với Chu thị.

Anh ta dứt lời một chút để mọi người có thời gian nghiền ngẫm, lát sau lại đường hoàng nói tiếp:

-- Phía công ty Chu thị có nói sẽ ra mắt bộ sưu tập này vào cuối tháng. Nhưng vì một số vấn đề trong tiêu thụ sản phẩm mà mới cho ra mắt vào giữa tháng một cách bất ngờ không báo trước. Có lẽ công ty Glycine không ngờ tới điều này, muốn quảng bá sản phẩm "ăn cắp" của mình trước nhưng lại không thành.

Lời Lý Đại Thống vừa dứt khiến ai nấy bên hàng ghế đối diện, nói nôm na là phe của Chu Tử Đằng, rất bất bình. Mãi khi Thẩm phán gõ búa mấy cái họ mới thôi ồn ào.

-- Phía bị cáo có bào chữa gì không?

Lúc này, Ngũ Tần mới nhếch môi cười một cái, anh tiến lên phía trước một bước, một cách đầy chuyên nghiệp, anh cất lời:

-- Phía kiện tụng, thân chủ của anh thật sự tin rằng thân chủ của tôi "ăn cắp bản quyền"?

-- Phải... Là vậy. -- Lý Đại Thống phập phồng mở miệng. -- Nhân viên công ty Chu thị cùng nhà đầu tư quảng cáo đã xác nhận rằng sản phẩm này là dự án mà Chu thị dồn tâm huyết nhất. Có sự chuẩn bị lâu dài, có khả năng bị rò rỉ mẫu thiết kế nên mới xảy ra "sự giống nhau đáng ngờ" này.

Ngũ Tần gật đầu, anh nở một nụ cười xán lạn đủ để làm xốn xang bao cô gái. Anh cất tiếng, tay dâng cho Thẩm phán một tập giấy. Chu Quân Dạ liếng thoắng nhìn nụ cười chế giễu của Chu Tử Đằng, bỗng có dự cảm chẳng lành.

https://thuviensach.vn

-- Hai sản phẩm thời trang mới đây của Chu thị và Glycine đều có chung phong cách cổ điển là kiểu vintage những năm 80. Của công ty Chu thị là đơn thuần thiết kế váy áo vintage, nhưng của Glycine, nó còn mang hơi hướng Retro hoài cổ, kết hợp giữa cái chất vintage cũ và cách tân cái mới.

Dừng một chút, anh nói tiếp, mọi người ai nấy cũng nín thở theo từng lời nói của anh. Vị Thẩm phán mở xem tập giấy mà Ngũ Tần đưa, vẻ sửng sốt mờ nhạt hiện lên trên khuôn mặt ông khiến Chu Quân Dạ bồn chồn.

-- Tuy nhiên, điều đó không phải là trọng điểm. -- Ngũ Tần cười nhẹ nhìn bên mang tiếng "kiện tụng" mà vẻ bất an lại hơn phía "bị cáo". -- Theo lời khai của nhân viên Glycine, bộ sưu tập này, đúng như phong cách nó thể hiện, có tên gọi là "Hoài cổ". Thực chất sản phẩm thời trang mà quý vị thấy của công ty Glycine bây giờ, là sự cách tân, lấy cảm hứng từ phong cách vintage của mẫu sưu tập mà công ty Glycine thuở trước ra mắt vào đúng năm 1985.

Vừa dứt lời, cả sảnh tòa bỗng rộ lên, vẻ hoang mang điểm trên khuôn mặt mỗi người. Chu Quân Dạ mặt mày không còn vẻ ngạo nghễ ban nãy, hắn chết trân giương mắt nhìn vị Thẩm phán đang xem xét giữa mẫu thiết kế của công ty Glycine mới đây và tập giấy mà Ngũ Tần đưa, vẻ đồng tình không che giấu hiện lên trong mắt ông ta.

-- Thưa quí tòa, danh tiếng công ty Glycine không phải thành lập mới đây mà đã có từ lâu đời. Tuy nhiên, mặt hàng trước kia mà công ty Glycine kinh doanh chủ yếu là nước hoa. Mặc dù vậy, để đánh bóng nhãn hiệu của mình, công ty Glycine đời trước đó vẫn thường hay thiết kế những bộ trang phục. Là trang phục cho những người mẫu thực hiện các pô ảnh quảng cáo nước hoa. Công ty Glycine có một thời gian khó khăn phải phá sản, sau này được thân chủ tôi khôi phục lại.

https://thuviensach.vn

Nhà thiết kế Wisteria đã chọn một bộ sưu tập được công bố ở khoảng thời gian khá lâu trước đây, thời điểm năm 1985, và thiết kế lại như một hoài niệm. Kiểu dáng vintage từng là mốt, giờ là phong cách nổi nhất hiện nay, nếu so sánh giữa mẫu thiết kế giữa năm 1985 và năm này, sẽ thấy đây là một sự nâng cấp cho hợp mốt bây giờ.

Lời Ngũ Tần nói khiến mọi chuyện dần được sáng tỏ, Chu Quân Dạ lòng thì rối bời. Giờ hắn đã hiểu ý cười chế nhạo của Chu Tử Đằng. Cô ta gài bẫy hắn! Bức tường lửa đó quả là khó để đột nhập, nhưng với thủ thuật hack điêu luyện như hắn thì cũng chỉ tốn vài ngày, hắn còn dương dương tự đắc vì đã lấy trót lọt bản thiết kế của Chu Tử Đằng. Thì ra, cô ta chính là để cho hắn lấy.

-- Công ty Glycine chính là dựa trên sản phẩm cũ của mình mà đổi mới. -- Ngũ Tần đầy bình thản cất lời. -- Quay trở lại vấn đề chính, cứ cho là công ty Glycine ăn cắp bản quyền của công ty Chu thị, vậy chẳng phải công ty Chu thị đã ăn cắp bản quyền của công ty Glycine 1985 ư? Hơn nữa, sản phẩm này rõ rành rành là chính công ty Glycine lấy cảm hứng từ công ty Glycine, vậy sao lại có chuyện "ăn cắp bản quyền"?

Lời Ngũ Tần vừa dứt đã thành công gây dao động tất cả mọi người. Người ở phía hàng ghế bên Chu Quân Dạ thì mang vẻ mặt hoảng loạn, không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Còn người bên hàng ghế Chu Tử Đằng vẻ ngạc nhiên thể hiện rõ trên gương mặt nhưng lại nhanh chóng thay bằng vẻ tán dương. Giám đốc của họ thật cao tay, cô chưa từng đề cập đến chuyện mượn ý tưởng Glycine năm 1985, họ chỉ đơn giản thực hiện bộ sưu tập này thôi. Càng nghĩ lại càng thấy sáng tỏ. Giám đốc Chu có công khai đặt mua một thiết bị bảo mật tiên tiến nhất hiện nay, ấy thế mà bộ sưu tập vẫn bị Chu thị đánh cắp khiến nhân viên ai nấy cũng hoài nghi về uy tín hãng bảo mật. Hóa ra giám đốc không dùng mã bảo mật đó cho bộ sưu tập mới đây, mà dùng cho bộ sưu tập 1985.

https://thuviensach.vn

Thảo nào khi tra cứu họ chẳng thấy thông tin gì về mẫu thiết kế vintage năm 1985, cứ đinh ninh rằng đây là thiết kế retro kiểu mới. Mà mẫu thiết kế đó chỉ có những người sành xem thời trang của công ty Glycine thuở đó, từ 1985 đến nay, họ cũng đã khá già, chỉ có họ mới nhớ được sự kiện năm đó để mà làm chứng thôi chứ giới trẻ hiện nay hơi đâu đi lục lại!? Hóa ra, Chu thị quả là bị sập bẫy rồi, đáng đời kẻ cắp!

Vị thẩm phán dày dạn gật gù giở xem từng trang, quả đúng là như vậy. Chính ông ta cũng nhớ mang máng, hồi còn trẻ vợ ông ta vẫn thường chưng diện phong cách này. Ngũ Tần nói xong thì xin kết thúc, nhìn sang Lý Đại Thống mặt mày hoảng loạn thấy rõ. Chu Quân Dạ cũng chẳng khấm khá hơn, hắn căm tức siết chặt đôi bàn tay, cô ta gài hắn! Con ả kia gài hắn! Khốn nạn, cô ta không thể nào tinh ý đến mức chặn hết đường lùi của hắn!? Ngồi ở ghế Giám đốc chưa bao lâu, sao cô ta có thể lường trước đoán sau được mà vạch sẵn cả một kế hoạch như thế này? Cô ta cố ý dụ hắn ăn cắp mẫu thiết kế đó, cô ta... con khốn!!! "Tần Ngũ đại luật sư" chỉ biện hộ cho phe đúng, mẫu thiết kế của công ty Glycine năm 1985, sự chấp nhận vụ kiện tụng không một chút phản đối, sự im lặng đầy bình tĩnh khi dư luận dậy sóng vụ "bản quyền",... giờ thì Chu Quân Dạ đã hiểu sự điềm nhiên đó đến từ đâu.

Chu Tử Đằng giương ánh nhìn về phía cậu ta, đầy giễu cợt. Chơi bẩn với một kẻ bẩn, Chu Quân Dạ, cậu đáng bị thế! Ai ai cũng là con ếch, chỉ khác nhau cái giếng cao hay thấp, nông hay sâu mà thôi.

-- Phía kiện cáo có bào chữa gì không?

Tập giấy trong tay Lý Đại Thống chợt run run, tất cả những chứng cứ trong đây toàn là giả mạo, ắt sẽ bị phát hiện. Chu Quân Dạ cùng hắn ngụy tạo ra mười chứng cứ giả được cho là hoàn hảo, ấy thế mà một bằng chứng thôi của Ngũ Tần cùng Chu Tử Đằng đã hoàn toàn đem cái sự tự tin hoàn hảo của họ dẫm cho bẹp dí. Sự nghiệp của hắn, của cả Chu Quân Dạ, không phải là chuyện mất - còn mà chỉ là chuyện sớm - muộn.

https://thuviensach.vn

Đâm lao thì phải theo lao.

Phiên tòa hôm ấy rất căng thẳng.

Lý Đại Thống cố vận dụng hết tài lập luận của mình, phải công nhận hắn rất giỏi ăn nói, hắn có thể tiến xa hơn nữa trong sự nghiệp nếu không bị đồng tiền làm mờ mắt. Phải nói những bằng chứng ngụy tạo mà Chu Quân Dạ làm ra rất tỉ mỉ và khít khao với các sự kiện, Chu Tử Đằng không thể phủ nhận rằng Chu Quân Dạ quả thật có cái đầu mưu mô và lắt léo hơn ai hết. Chỉ trong chừng vài năm nữa, nếu mọi việc diễn ra thuận lợi thì với khả năng ranh ma của hắn, làm mưa làm gió trên thương trường là chuyện dĩ nhiên. Tuy nhiên sự ngông cuồng và dễ coi thường người khiến hắn gặp rắc rối, đối đầu với hắn không phải con ả 20 chưa tốt nghiệp Đại học mà là một vị Giám đốc 30 tốt nghiệp Đại học doanh thương với kinh nghiệm hơn hắn hắn.

Mặt Chu Quân Dạ đanh lại, Lý Đại Thống thì buộc phải tương kế tựu kế mà bào chữa, nhưng hắn dày công nói ba lời thì Ngũ Tần chỉ cần một lời là xóa tan hết mọi hoài nghi. Người ngồi xem ở dưới mà cũng phải bứt rứt không yên mong đến hồi kết, cái không khí đôi bên đang cao trào, mà hắn thì vẫn đang nghiến răng nghiến lợi tương tác với Lý Đại Thống.

Phiên xử kéo dài mấy tiếng đồng hồ, sáng hôm đó cái ánh nắng mặt trời nóng gay gắt làm ai nấy cũng rã rời. Lý Đại Thống cảm thấy mình càng nói càng để lộ sơ hở, tình thế hiện cực kì bất lợi cho phía kiện cáo. Hắn biết, người duy nhất ra về trong nơm nớp lo sợ hôm nay không chỉ có mỗi hắn. Cuối cùng, vật vã hơn ba tiếng đồng hồ, giờ nghỉ ngơi thay thế bằng giờ cãi vả của Chu Quân Dạ, còn Chu Tử Đằng thì vẫn có thể cười nói với Ngũ Tần như thường lệ. Quan tòa thì đang cật lực chứng thực các bằng chứng, những nhà thiết kế đứng tuổi đã rỗi nghề đã được mời đến đâu vào đấy. Họ lần lượt nhận ra bộ sưu tập đầy hoài niệm năm 1985 và đưa ra lời xác thực chính xác rằng đây là sản phẩm của công ty Glycine. Mười người như một, và việc Chu Tử Đằng mượn ý tưởng thiết kế lại từ chính công ty

https://thuviensach.vn

mình sao có thể coi là ăn cắp? Nói trắng ra tình thế đang đảo lộn, kẻ ăn cắp giờ là Chu thị, có cãi chày cãi cối cũng vô dụng. Khốn thay cho cái kẻ vừa ăn cắp vừa la làng! Giờ đây Chu Quân Dạ đang tự đào mồ chôn mình, hắn đã tự tin làm lớn chuyện này, giờ thì lãnh đủ.

Cuối cùng, xem xét một lượt các "tang chứng vật chứng", vị Thẩm phán nghiêm nghị cau mày, ông gõ búa mấy cái, trịnh trọng tuyên bố kết thúc cuộc họp ngày hôm nay. Vụ kiện này khá rắc rối, chứng cứ mà Chu Tử Đằng đưa cho lại quá bất ngờ, cần được chứng thực lại. Cũng như muốn cảnh sát nhập cuộc điều tra rõ vụ này, hơi đâu mà Chu Quân Dạ lại tự tin kiện tụng đến vậy. Phiên tòa sẽ mở lại vào hai ngày nữa, đủ để cảnh sát có thể phanh phui mọi sự thật. Phen này thì chết Chu Quân Dạ. Hắn ta tức tối bỏ về ngay khi vừa kết thúc phiên tòa, Chu Tử Đằng biết cậu ta sẽ không im lìm chịu kết tội trong hai ngày tới. Nhất định sẽ lại giở những mưu ma chước quỷ, mẹ con cậu ta nhất định sẽ không từ mọi thủ đoạn.

Ngũ Tần xách chiếc cặp da đen đựng hồ sơ quan trọng, thảnh thơi bước ra.

-- Hai ngày tới tôi sẽ gặp lại cô. Cánh cảnh sát nhất định sẽ tới "thăm hỏi", cứ bình tĩnh mà tiếp.

-- Tôi biết rồi. -- Chu Tử Đằng gật đầu nói. -- Xong vụ kiện này, tôi muốn làm một vụ kiện khác.

-- Lần này thì chúng ta ở phe kiện cáo phải không? -- Ngũ Tần cười nhoẻn.

-- Đúng vậy. Kiện về quyền thừa kế của Chu Quân Dạ. Phơi bày tất cả sự thật, khám định ADN xác thực quan hệ huyết thống của Chu Cảnh Điềm cùng Chu Quân Dạ. Tìm những nhân tình của Quách Mộng Thu làm nhân chứng, cũng phải tìm cho bằng được cha đẻ của Chu Quân Dạ về đây. Tôi hoàn toàn khiến họ không ngóc đầu lên được.

https://thuviensach.vn

-- Chuyện đó dễ thôi. Có lẽ Chu Quân Dạ cũng tờ mờ đoán được sự hoài nghi của ta. Nhờ cái vụ cô sắp đặt cho Quách Mộng Thu làm tình trong bệnh viện. Dư luận cũng đã làm ầm ĩ rồi.

-- Vụ kiện đó là mấu chốt quan trọng. Vạch trần luôn bản chất giả dối của mẹ con Quách Mộng Thu, đào bới lại tội ác giết phu nhân Veronique của bà ta, tôi sẽ tìm những nạn nhân bị Chu Khuynh Cơ hãm hại làm nhân chứng. Ngày hôm đó tôi gặp họ ở phiên tòa, hi vọng ngày hôm sau tôi sẽ gặp lại họ ở tù ngục.

Nói đoạn, Chu Tử Đằng quay sang đưa tay ra, mỉm cười:

-- Rất vui được hợp tác với anh.

-- Rất vui được hợp tác với cô. -- Ngũ Tần niềm nở bắt tay cô xong, liền thấy Từ Lục Giai đã mang xe tới.

Từ Lục Giai có vẻ vẫn đang hậm hực chuyện gì đó, Ngũ Tần vừa bước lên xe xong thì anh phóng đi luôn. Chu Tử Đằng nhìn xe anh vút đi, có lẽ cũng không biết mình vừa buông tiếng thở dài.

Giả Tư Lộ vừa vặn lái xe tới, Mạc Lưu Ly vui vẻ nhường ghế trước xuống ngồi phía sau cho cô. Hôm nay Chu Tử Đằng có mời họ một bữa cafe sáng, mà giờ đã gần trưa rồi. Dạo này hắn thấy, Giả Tư Lộ nói chuyện rất hợp với Mạc Lưu Ly. Mà Lưu Ly cũng đã quyết không dây dưa với Lãnh Dịch Khiêm nữa, cho nên họ cũng chẳng còn lí do gì để thù ghét nhau. Suy cho cùng Mạc Lưu Ly chỉ còn dưới nửa năm, Giả Tư Lộ cũng không phải kiểu phụ nữ so đo đến vậy. Nói thẳng thì đối với con người lạnh lùng như cậu Lãnh, khó cô gái nào có thể bị người hờ hững vậy mà vẫn đem lòng yêu. Ngay cả Mạc Lưu Ly, sau bấy nhiêu những sầu muộn tương tư, giờ cũng chỉ buông tiếng thở dài. Còn Giả Tư Lộ thì chỉ ưng ý Lãnh Dịch Khiêm với tư cách là chồng tương lai thôi, hôn nhân giao dịch mà,

https://thuviensach.vn

còn phải thấy may vì Giả Tư Lộ còn chút cảm thích Lãnh Dịch Khiêm, như vậy sống chung sẽ không thấy gượng gạo.

Còn cô thì sao?

-- Bạch thiếu chủ vẫn chưa cầu hôn chị sao? -- Mạc Lưu Ly bất ngờ lên tiếng. Cô bé là người thứ tư biết cô đang mang thai. Tối hôm qua sau khi Bạch Dĩ Hiên rời đi, cô qua ngủ chung với Lưu Ly, đã thủ thỉ kể chuyện.

-- Ừm... chưa phải lúc... -- Chẳng biết lúc nào mới phải...

-- Cô tốt hơn hết đừng quá hi vọng để rồi lại thất vọng. -- Giả Tư Lộ vẫn chăm chú lái xe, hời hợt buông một câu. -- Cô nên đủ dũng cảm, để chờ đợi một người mà không biết anh ta có thể trở về hay không.

Chu Tử Đằng chỉ lơ đễnh nhìn ra ngoài cửa xe, không khí rơi vào trầm lặng bởi những người phụ nữ ở đây đã nghĩ về nó rất nhiều. Bây giờ, trời đang sáng.

Nhắc mới nhớ, ngày hệ trọng như vậy tại sao không thấy bóng Dahlia?

Còn ở bên kia, trời vẫn tối đen như mực. Bạch Dĩ Hiên ngả người trên ghế trực thăng, mắt nhắm nghiền. Hôm nay là "Ngày phán xét", ngày mà "Độc triệt chiến thư" chính thức phát huy tác dụng. Đích đến là Sydney - Australia, một nơi cách xa nơi ấy hàng vạn dặm. Bên ấy trời đã nắng chan hòa, còn nơi đây trời vẫn tối mù, chỉ nghe tiếng vù vù của gió và tiếng phành phạch của cánh trực thăng.

Kịch một tiếng.

Bạch Dĩ Hiên nhíu mày, nghe như có thứ gì đó vừa được phóng ra. Anh lạnh giọng:

https://thuviensach.vn

-- Kiểm tra bán kính 1km.

-- Tôi biết rồi, đang thực thi.

Tức thì Tiêu Khiết ở vị trí phi công bật thiết bị dò tìm, cách họ ở độ cao 500m là một rừng núi khá dốc giáp biển Thái Bình Dương gần biên giới Sydney. Sắp đến nơi rồi, không thể để xảy ra sai sót. Tiêu Khiết đang yên vị kiểm tra kết quả, bỗng cảm nhận được có họng súng gí vào sau gáy. Tất cả các thành viên trên trực thăng khác cũng thấy khó hiểu trước hành động của Bạch Dĩ Hiên, sao ngài lại dí súng vào chính thủ hạ thân tín của mình?

Bạch Dĩ Hiên ánh mắt vô cùng lạnh lẽo, cầm chắc khẩu súng đã lên đạn, trầm giọng:

-- Cậu không dùng kính ngữ.

Tiêu Khiết bất kì hoàn cảnh nào đối với Bạch Dĩ Hiên cũng dùng kính ngữ, "Thưa ngài", "Bạch tôn chủ", "Vâng", "Thủ hạ biết rồi",... đó dường như trở thành thói quen của Tiêu Khiết khi nói chuyện với Bạch Dĩ Hiên.

Kẻ trước mắt này... không phải Tiêu Khiết.

Tức thì, "Tiêu Khiết" nhanh như chớp uốn người lăn qua bảng điều khiển, hắn ấn nút tắt tất cả đèn trên khoang trực thăng không chật hẹp nhưng cũng chẳng đủ rộng lớn. Rồi bỗng một tiếng dao vung lên xẹt qua, còn nghe tiếng một thủ hạ ngã xuống. Trên chiếc trực thăng này, kẻ tập kích không chỉ có mình "Tiêu Khiết".

Băng đảng Mafia La Nostre thực lực tốt hơn Ám đoàn nhưng lại thua Ám đoàn ở chỗ, họ không quen chiến đấu ở nơi chật hẹp, trong bóng tối.

Một phát súng nổ lên, nghe tiếng phụ nữ thét lên một cái. Bạch Dĩ Hiên lên lại đạn, một thủ hạ khác lập tức chạy tới buồng lái điều chỉnh trực

https://thuviensach.vn

thăng, công tắc đèn đã hỏng.

Anh đã sống bảy năm trong bóng tối, bọn chúng nghĩ bọn chúng là ai?

Đột nhiên một bóng đen thanh mảnh vút tới, con dao sáng quắc lên trong bóng tối vung về phía anh. Thân thủ cô ta hết sức nhanh nhẹn, anh lách người qua, chân trái dùng lực thật mạnh đạp xuống một cái, nghe tiếng mô chân cô ta răng rắc cùng tiếng hét lên, đôi mắt anh vằn tia nguy hiểm, hai tay anh một khắc cầm lấy hai cánh tay cô ta. Xương chân cô ta bị anh dẫm cho vỡ nát không thể di chuyển được chỉ cố giãy giụa. Anh dùng lực phóng người rồi trong chớp mắt, hai cánh tay cô ta vung lên trên rồi bị bẻ quắp ra đằng sau một vòng, tiếng xương cốt gãy gật vang lên kinh hoàng. Một bóng đen khác lại lao tới bên anh, anh chợt nhận ra đa phần thủ hạ mà anh đem theo đều là nội gián. Anh một tay dùng lực đấm thẳng vào cuống họng hắn, miệng hắn nuốt trọn bàn tay anh, hai mắt trợn trừng phụt máu, anh rút bàn tay đầy máu me ra, ánh mắt quét trong bóng tối thấy thủ hạ của mình đang cật lực đánh trả.

Khả năng dịch dung cao siêu như vậy đến anh cũng không thể nhận ra, chỉ có duy nhất một người. Lương Kỷ Khiên. Anh ta là người biết hết tất cả về anh, cũng biết hết tất cả thủ hạ của anh, không ngờ lại ra tay hèn hạ đến thế. Tiêu Khiết? Lúc này Tiêu Khiết ở đâu? Rồi một phát súng vang lên, chết tiệt, bắn súng trong trực thăng, thủ hạ của Lương Kỷ Khiên quả muốn hi sinh mình để giết anh. Viên đạn găm vào bảng điều khiển, sau đó nó tí tách nổ những tia điện rồi bốc khói. Viên phi công thì mồ hôi nhễ nhại, anh ta không thể điều khiển được, bèn hét lên:

-- Tôn chủ! Máy bay đang đâm xuống vực núi! Ngài mau nhảy xuống biển đi!!!

Máy bay chợt chao đảo dữ dội, các thùng hàng vũ khí dịch chuyển trong trực thăng cũng vì thế mà rầm rập đổ xuống. Một kiện hàng toan bổ xuống phía Bạch Dĩ Hiên, anh nhanh chóng lách mình. Cửa trực thăng bất

https://thuviensach.vn

chợt mở tung làm anh mất đà lăn ra khỏi trực thăng, phía dưới là mặt biển giờ chỉ cách 200m, anh nhanh tay túm được thanh cửa trực thăng. Cả người anh lơ lửng, gió quất vào mặt anh đau rát.

Phía trước, dốc núi gồ ghề sừng sững hiện trước mặt, trực thăng đang mất lái sắp đâm vào đó. Viên phi công vẫn cầm cự điều chỉnh tay lái rồi hét lên:

-- Tôn chủ!!! Nhảy đi!!!

Anh dồn trọng lực về phần thân dưới rồi thả tay, cả người anh lao xuống. Gió tát vào mặt anh, anh cảm thấy khó thở, cố buông lỏng người để tránh lực va chạm. Thứ cuối cùng anh mơ hồ thấy là một đám lửa ngùn ngụt bốc lên ở vách núi với tiếng động rầm trời, xác trực thăng rơi lả tả trong làn lửa. Rồi sau đó anh cảm thấy cơ thể mình như tảng đá rơi tõm xuống làn nước sâu. Anh cảm thấy tức ngực, còn mình thì cứ chìm dần xuống. Anh thấy khó thở, cố ngoi lên nhưng nhận ra cơ thể mình đau rát, tứ chi như tê cứng lại.

Anh thấy tất cả mọi thứ trước mặt tối đen...

Chu Tử Đằng...

Cô đang thẫn thờ ngồi khuấy khuấy tách cà phê sáng. Đâu đó lại vang lên câu nói của Giả Tư Lộ ban nãy.

"Cô nên đủ dũng cảm, để chờ đợi một người mà không biết anh ta có thể trở về hay không."

https://thuviensach.vn

TỬ ĐẰNG KHÔNG NỞ LẦN HAI - KHÔNG CÒN LÀ NỮ PHỤ

Ka La Ra

dtv-ebook.com

Chương 64: Tử Đằng_ Em Chờ Anh

CHAP 64:

Vách núi dốc hẻm găm lác đác những xác trực thăng, ngọn lửa vẫn còn phập phừng thiêu rụi tất cả mọi thứ còn sót lại. Khói đen lập lờ trên bầu trời, cuồn cuộn như tà áo của thần Chết vừa mới vút qua.

Phải sau đó mười mấy phút, mới có một chiếc trực thăng khác lạnh lùng bay tới từ từ, điệu bộ rất thong thả như đi thưởng ngoạn. Nhìn chiếc trực thăng kia hừng hực cháy trong ngọn lửa, mùi xăng dầu hăng hắc cùng mùi thịt người cháy khét bốc lên ngùn ngụt, khiến Lương Kỷ Khiên cũng không muốn tới gần.

-- Lương thượng chủ, với tốc độ như vậy cùng ngọn lửa lớn thế kia, chắc chắn người trên trực thăng ấy cũng không sống sót nổi. Chỉ sợ lúc nguy cấp nhất đã nhảy xuống biển thoát thân được.

Người thủ hạ sau khi sai cấp dưới cho người xuống tìm xác để chắc chắn thì quay sang nói với Lương Kỷ Khiên. Vách núi dốc lại lồi lõm, hầu hết các xác người mới nãy bị những cành gai góc lưng chừng núi đâm vào, treo lơ lửng trên vách núi, số khác rơi thẳng xuống thì thịt nát xương tan nằm lăn lóc trên nhưng mõm đá. Lương Kỷ Khiên thờ ơ giương đôi mắt nhìn quanh, cuối cùng chỉ hừ lạnh:

-- Rơi xuống biển cũng khó sống. Khu vực quanh đây lởm chởm những tảng đá ngầm, nước biển lại sâu, có cố bơi cũng chẳng cầm cự nổi.

https://thuviensach.vn

Ấy là chưa kể đến vùng biển này đồn đãi nhiều thủy quái, chẳng có ai dám đi ngang qua để mà cứu. Vậy nên thôi đi, cứ dựng một tai nạn giả như vậy là được, tiếp xúc nhiều quá sẽ để lại dấu vết.

-- Vậy thượng chủ...

-- Về lại Bạch gia, thông báo với hội đồng Đàm phán Hắc đạo Bạch lão đại bị tập kích, không thoát nổi. "Ngày phán xét" coi như không diễn ra.

-- "Độc triệt chiến thư"... Thượng chủ... Dù cho Bạch lão đại có chết đi thì "Độc triệt chiến thư" vẫn có tác dụng, Bạch gia phải tự lo liệu lấy mà đối đầu với Chương gia. Không có Bạch lão đại, nếu như Chương Du Thần tuyên bố khai chiến, vậy ai sẽ là người lãnh đạo Bạch gia?

-- Tôi sẽ lo liệu nói với Chương Du Thần. Đích thân hắn sẽ xin rút tham gia khiêu chiến, như vậy người của Bạch gia, gia sản của Bạch gia, hết thảy của Bạch gia đều sẽ không bị trận chiến ngu xuẩn này mà mất tất.

Nói đoạn Lương Kỷ Khiên buông ánh nhìn hờ hững vào chiếc trực thăng vẫn đang bấp bùng cháy. Rồi sau đó anh lạnh lùng sai người lái trực thăng bình thản rời khỏi đây, điểm đến là Sydney gặp Chương Du Thần.

Bạch Dĩ Hiên, uổng công tôi đã luôn tận tụy cống hiến sức mình cho Bạch gia, chỉ hi vọng cậu khiến nó lớn mạnh và trường tồn như hào quang xưa kia nó đã có. Vậy mà cậu thật khiến tôi thất vọng, vì một ả đàn bà, ngông cuồng đẩy Bạch gia vào cuộc chiến túng quẫn này. Cậu không xứng đáng.

Mặt biển thì vẫn lặng yên như bình thường.

Cà phê đắng nóng hổi mang hương vị đậm đà lảng vảng trong gió. Chu Tử Đằng lơ đãng khuấy khuấy li cà phê, mắt vẫn bần thần nhìn cái menu thức ăn trưa. Mạc Lưu Ly nhấp một ngụm sữa Caramel, liếc liếc Chu

https://thuviensach.vn

Tử Đằng nãy giờ vẫn im lặng như thế, Lưu Ly không nhịn được mà kêu lên:

-- Chu Tử Đằng, menu đồ ăn chỉ có sáu món và chị nhìn chằm chằm vào nó 15' rồi! Nãy giờ chị đã uống tận hai tách cà phê đấy! Chị stress sao?

-- Có chuyện gì không ổn đến với cô? -- Giả Tư Lộ nhấp một hớp nước chanh, nhíu mày. -- Đừng nói cô bị ảnh hưởng bởi lời nói ban nãy của tôi đấy!

Chu Tử Đằng lúc này mới thở dài một tiếng não nuột, cô chán nản gấp cuốn menu lại, ủ ê nói:

-- Tôi thực sự... rất không ổn. Tôi cảm thấy... có gì đó mà tôi không nắm bắt được... nó cơ hồ làm tôi lo lắng.

Hoặc cũng có thể đây là tâm lí chung của các bà mẹ trẻ mới có con lần đầu, cô không biết nữa. Nhưng nỗi thấp thỏm đang cuồn cuộn như một điềm báo chẳng lành này không khiến cô lờ đi được.

-- Chị đừng nên gồng mình quá... Không tốt cho ai cả. Thời điểm này chị không được phép bị gì đâu đấy! -- Lưu Ly nói khẽ, ngầm nhắc nhở Chu Tử Đằng nên giữ tâm trạng thoải mái tránh ảnh hưởng tới đứa trẻ trong bụng.

-- Cô nên chuẩn bị tinh thần thật tốt, đã đến nước này mà vỡ lở thì thật uổng phí. Chẳng phải cô cũng muốn lật mặt Chu gia đấy sao? Lúc này cô cần chính mình kiên cường hơn bao giờ hết. -- Hiểu sai ý nghĩa câu khuyên của Lưu Ly, Giả Tư Lộ cứ tưởng Chu Tử Đằng đang căng thẳng về vụ kiện, có chút thất vọng vì cô không đủ mạnh mẽ mà khích lệ đôi câu.

-- Ừm. Tôi biết rồi...

https://thuviensach.vn

Gỏn lọn có vậy, Chu Tử Đằng chỉ đáp có thế thôi. Cả Mạc Lưu Ly và Giả Tư Lộ chẳng hiểu được đâu, cảm giác bứt rứt không yên này trong người. Cô cần phải mạnh mẽ? Mạnh mẽ? So với ai?

-- Xin lỗi, tôi thấy khó chịu trong người, nên về thôi.

Chu Tử Đằng xoa xoa mi tâm, não nề buông một lời rồi đứng dậy định rời đi. Giả Tư Lộ cũng thấy sự mệt mỏi của cô nên chẳng buồn gặng hỏi làm chi. Mạc Lưu Ly thấy cô có vẻ khó chịu thì cũng đứng lên toan níu tay cô lại:

-- Nếu thấy không ổn trong người chị nên đi khám sức khỏe! Đợi em với, em có chuyện muốn nói, Chương Y Dao mới sáng nay có gửi em lá thư...

Bất chợt Mạc Lưu Ly ho lên dữ dội đến khuỵu cả người xuống. Chu Tử Đằng hốt hoảng tới đỡ cô bé, thân hình mảnh mai run lên từng đợt.

-- Lưu Ly! Em sao thế này!? Máu!!! Lưu Ly? Em ho ra máu? -- Chu Tử Đằng thảng thốt kêu lên. -- Giả Tư Lộ, cô mau đi lấy xe đi!

Giả Tư Lộ nghe vậy thì gật đầu, vội vã nâng gót ra ngoài quán.

Chu Tử Đằng vỗ vỗ lưng Lưu Ly cô bé mới dịu bớt cơn ho, nhìn lại đôi bàn tay nhỏ nhắn bết một bụm máu đỏ đặc. Lại trúng tụi cô chọn quán sở hữu riêng tư nên ít có ai xung quanh để mà kịp thời giúp.

-- Em sao rồi!? Em đã uống thuốc chưa mà lại ho nặng thế này?

-- Chị à... bình thường thôi... nó dĩ nhiên phải vậy...

Mạc Lưu Ly chỉ cười khẩy một cái như chẳng hề hấn gì với trận ho rát cổ rát họng này, cô bé là người hiểu hơn ai hết cái gọi là "dĩ nhiên" phải xảy tới với mình. Chu Tử Đằng nhăn mặt nhìn cô bé lúc nào cũng nhoẻn

https://thuviensach.vn

miệng cười, sao cô không nhận ra, Lưu Ly trang điểm rất đậm. Ấy vậy mà nhìn qua cũng chỉ giống hình ảnh thường ngày của cô bé, hắn vẻ mặt ấy phải xanh xao và tiều tụy đến chừng nào mà phải phủ một lớp trang điểm dày lên mới có thể yếu ớt níu lại chút ít ỏi của tươi sắc ngày xưa?

Chu Tử Đằng cảm thấy mọi lời muốn nói, muốn trách móc đều đã tắc nghẹn ở họng không thể thốt nên lời, chỉ có thể câm lặng dùng hết sức dìu cô bé đo ra, xe Giả Tư Lộ đã sẵn ở ngoài. Còn nửa năm, cô còn có chưa đến nửa năm để ở bên Mạc Lưu Ly. Nhẽ ra...

Ai nấy trong bệnh viện cũng bận túi bụi, dạo gần đây có rất nhiều tai nạn trong các nơi vắng vẻ, thường là phạm vi hoạt động của xã hội đen. Số nạn nhân cứ liên tục gửi đến bệnh viện làm y tá, bác sĩ cũng quýnh hết cả lên. Tất nhiên có bệnh viện S.S.C của Lương Kỷ Khiên là vẫn thản nhiên hoạt động, chẳng túi bụi gì sất nhưng cô đã mất tin tưởng từ lâu.

Vẫn như cũ. Bác sĩ vẫn thở dài rồi bảo người nhà bệnh nhân nên chuẩn bị tâm lí với bệnh tình của Lưu Ly. Còn Lưu Ly, cô bé nằm trên giường bệnh, vẻ mặt bình thản say giấc nồng sau cơn mệt mỏi. Cô bé nằm trong đó, tựa như một thiên thần thanh thuần bị ruồng rẫy khỏi địa đàng và ngay cả trần tục cũng quay lưng. Mà Lưu Ly, cũng như một đóa hoa trắng tinh khiết sống trong nơi địa ngục tăm tối, chờ đến một ngày được vươn ra để khoe với ánh sáng vẻ tươi thắm của nó, chợt héo tàn trong độ nở hoa.

Cả đời khoe sắc dâng hương, người tấm tắc say mê.

Một đêm rã cành tàn nhụy, người thờ ơ quay bước.

Để lại cho hoa ba chữ... "lẽ dĩ nhiên"...

Chu Tử Đằng bi ai nhìn Lưu Ly mà không tan nổi xót xa, Giả Tư Lộ đứng kế bên thì lại bất giác buông một tiếng thở dài. Lại là thở dài...

https://thuviensach.vn

-- Tôi có đề án lịch sử phải nghiên cứu, không thể nấn ná lại lâu. Cô chịu khó ở lại đây vậy.

Chẳng thể mong chờ gì hơn ở Giả Tư Lộ, nó nằm ngoài phạm vi tình cảm của cô. Chu Tử Đằng hiểu điều đó nên cũng chẳng trách cứ gì, chỉ nhẹ giọng "Ừ" một cái cho có thôi. Cô đi vào phòng bệnh, mặc dù không rộng rãi nhưng lại thoáng mát, vì hành lang này nằm trên tầng cao nhất mà mỗi phòng chỉ cho riêng một bệnh nhân nên không khí khá yên tĩnh, không cuống cuồng như ở tầng dưới.

Chu Tử Đằng tựa vào ghế, cố duỗi tay chân cho thoải mái. Chưa gì mà đã gần xế chiều, loay hoay qua lại đã chợt hết một ngày. Trưa nay gọi người đem đồ ăn tới xong xuôi, cô lại chẳng có tâm trạng để nuốt. Chẳng biết sao nữa... chỉ là không có tâm trạng...

Nhưng nghĩ đến con mình sẽ đói, nên cũng cầm đũa ăn cho đủ dinh dưỡng. Sau cùng để dành một bát cháo cho Lưu Ly khi tỉnh dậy sẽ ăn cho lại sức.

Cô ngả người, suy nghĩ vẩn vơ. Bỗng thấy lo cho anh quá chừng. Bất giác, bỗng thấy có chút gì đó cay cay... Hôm qua... hôm nay... mai sau thì sao? Liệu cô có chờ nổi không? Chờ một người không biết có thể trở về hay không?

Rồi bất chợt nhớ đến tập thư anh đưa tối hôm qua, cô liền mở giỏ xách lấy ra xem.

Phong thư mà anh viết 8 năm trước.

Chất liệu giấy bì mềm và êm, loại giấy đắt tiền thoang thoảng mùi hương nhẹ nhàng. Bì thư ở ngoài, là nét chữ của anh, nét nắn nót mà vẫn đủ cương nghị:

"Gửi cho em."

https://thuviensach.vn

Một thoáng ngạc nhiên dâng lên trong cô. Gửi cho cô? Từ 8 năm trước? Sự tò mò càng làm cô hồi hộp, cô nới sợ dây nơ buộc quanh bì thư ra, lần tìm lá thư bên trong.

Một lá thư tay dài, lá thư đầu tiên mà anh viết, gửi cho một người nào đó xa xôi:

"Hai mươi tuổi là lúc tôi viết lá thư này gửi cho em.

Nếu em đang cầm bức thư này và đọc nó, vậy thì đối với tôi, em rất quan trọng.

Vì lá thư này chỉ gửi cho người phụ nữ của tôi. Ngoài em ra, nó sẽ không đến tay ai khác nữa.

Có thể là một năm, hai năm, ba năm, mười năm, hay thậm chí là cả đời, có thể nó sẽ không được gửi tới ai.

Cho nên, em hãy nhớ rằng đối với tôi, em rất quan trọng.

Tôi lúc này còn chưa biết đến em, nhưng tôi hi vọng tôi lúc đó đủ để khiến em hiểu rằng, tôi chỉ biết đến em.

Tôi có viết ba lá thư, một lá thư gửi cho em yêu tôi, lá còn lại gửi cho em không yêu tôi.

Nhưng lá thư em đang đọc đây là một lá khác nữa, gửi cho em, người cùng tôi đến cuối đời. Cả ba lá thư này, chỉ có duy nhất một lá thư trong ba lá thư đó được gửi đi, và chỉ gửi tới một người duy nhất.

Cho nên, tôi không thể cho em tất cả mọi thứ trên đời này, nhưng xin em biết rằng, tôi có thể cho em tất cả mọi thứ của tôi.

Cho nên, tôi cần em đủ cứng rắn, để có thể bỏ ngoài tai những lời dị nghị từ những người ngoài kia mà ta phải đối mặt.

https://thuviensach.vn

Cho nên, tôi cần em đủ tin tưởng, để có thể không bị lung lay trước những lời đàm tiếu từ những tình nhân mà khi xưa em chưa xuất hiện.

Cho nên, tôi cần em đủ mạnh mẽ, để có thể sống cùng tôi trong thế giới tàn nhẫn này, và cả khi chúng buộc em phải tàn nhẫn.

Cho nên, tôi cần em vẫn là em, để có thể không đổi thay vì những thứ hào nhoáng mà thế giới xa xỉ này đem lại.

Cho nên, tôi cần em đủ cảm thông, để có thể hiểu cho sự tàn độc mà tôi phải vấy máu, ngay cả khi tôi sẽ vấy bẩn em.

Và hơn nữa, tôi không cần ở em điều này. Mà là tôi xin em, hãy đủ dũng cảm, để có thể rời khỏi tôi bất cứ lúc nào.

Tôi không biết rằng em - người mà tôi gửi lá thư này, tôi đã khiến em tự nguyện ở bên tôi hay là đã ép buộc em ở bên tôi, nhưng em hãy nhớ kĩ rằng, em rất quan trọng. Tôi không thể bảo đảm sẽ cho em một cuộc sống yên ổn ở trong thế giới tối tăm này, nhưng tôi có thể bảo đảm tôi nhất định sẽ trả em về lại thế giới màu sắc ngoài kia một ngày nào đó.

Em có thể là người đi đến cuối đời của tôi, nhưng tôi có thể là người không thể đi đến cuối đời của em.

Vì vậy nên nếu tôi chết đi, sau hai năm, em hãy tái giá, lấy một người khác, nhưng nhất định phải là người có thể sống cùng em đến già. Nếu tôi và em đã có con với nhau, vậy thì em càng nhất định phải tái giá. Thay tôi cho nó một gia đình tốt nhất có thể.

Hãy rời khỏi nơi này nếu tôi không trở về như tôi đã hứa. Tôi sẽ không giam cầm em, vì vậy nên em đừng tự giam cầm chính mình.

Xin lỗi nếu tôi lúc đó không thể xỏ vào tay em chiếc nhẫn cưới mà em mơ ước, xin lỗi nếu tôi lúc đó đã đưa lá thư này tới em một ngày quá muộn,

https://thuviensach.vn

một ngày mà em không còn được gặp tôi để trách móc.

Nếu tôi đã qua và em đã đi một cuộc đời mới, thì tôi chúc em sẽ hạnh phúc đến cuối đời.

Tôi không viết lá thư này để nói lời từ biệt với em, tôi viết nó để cầu ở em sự chấp thuận, nếu tôi không trở về.

Bởi vì nếu em là người phụ nữ mà tôi đã chọn, tôi biết chắc chắn, em cứng đầu, em cố chấp và em sẽ làm ngược lại. Điều đó làm em trở nên quan trọng với tôi hơn bao giờ hết, cho nên tôi không muốn em sẽ buồn bã và tuyệt vọng một ngày nào đó.

Chính vì vậy, Chu Tử Đằng, chờ anh. Anh nhất định sẽ trở về."

Dòng thư cuối cùng hãy còn mới, nét mực nhòa trong nước mắt cô. Cô không biết mình đã khóc.

"Chu Tử Đằng, em rất quan trọng."

"Chu Tử Đằng, anh lúc đó chưa biết đến em, nhưng anh lúc này chỉ biết đến em."

"Chu Tử Đằng, anh nhất định trả em về lại ánh sáng ngoài kia một ngày nào đó."

"Chu Tử Đằng, ngoài em ra, lá thư này, không gửi tới ai khác."

"Chu Tử Đằng, hãy tái giá, nếu anh chết."

"Chu Tử Đằng, chờ anh. Anh nhất định sẽ trở về."

Đầy ắp trong tâm trí cô là lời nói của anh, từ một nơi xa xăm lắm. Nghe như có tiếng nói trầm ấm của anh thủ thỉ bên tai cô, cô có thể cảm nhận được ánh nhìn anh dành cho cô trong đôi mắt xanh thăm thẳm đó ấm

https://thuviensach.vn

áp và sâu nặng đến dường nào. Chu Tử Đằng cầm lá thư trong tay, nước mắt cô lã chã rơi, cô nghẹn ngào đến mọi lời nói ứ đọng trong cuống họng.

Mạc Lưu Ly chợt tỉnh, cô bé thấy cô nước mắt chảy dọc gò má rồi thấm vào tờ giấy trên tay thì lo âu hỏi:

-- Chị? Chị bị sao thế? Có chuyện gì sao?

-- Không... Không có chuyện gì đâu! Chị xin lỗi, chị đi vệ sinh một lát... Em ăn cháo đi...

-- Ưm... Chị cẩn thận...

Chu Tử Đằng lấy tay chặn khẽ giọt lệ lưng tròng, cô lúi húi đứng dậy rồi vụng về ra khỏi phòng bệnh. Còn nghe tiếng giày cao gót vội vã nện lên sàn đá, Mạc Lưu Ly sốt ruột lắm, nhưng cô bé không dám gặng hỏi gì thêm. Từ sáng nay cô đã rất lạ rồi, có lẽ có chuyện thầm kín gì đó. Cứ thế này chị ấy sẽ suy sụp mất thôi!

Đột nhiên có tiếng ồn ào ở đầu dãy hành lang, Mạc Lưu Ly tò mò toan đứng dậy ra xem thử thì bất chợt cửa phòng bệnh đã bị đẩy mở toang. Cô bé ngạc nhiên vô cùng trước sự có mặt bất ngờ của hai người:

-- Bạch Sở Viên? Từ Lục Giai? Sao hai anh lại ở đây?

-- Có chuyện lớn rồi! Chu Tử Đằng ở đâu? -- Bạch Sở Viên sốt sắng hỏi.

-- Chị ấy? Đi vệ sinh ở cuối dãy hành lang.

Từ Lục Giai nghe vậy lập tức quay chân chạy theo hướng mà Lưu Ly đã nói. Bạch Sở Viên thấy thế cũng chỉ bảo cô ngồi yên ở đây rồi cũng vội vàng chạy theo. Mạc Lưu Ly khó hiểu nhìn hai người họ đi mà trong lòng

https://thuviensach.vn

không nén nỗi thấp thỏm. Cuối cùng cô đứng dậy nhoài ra cửa xem thử họ hối hả đến vậy tìm Chu Tử Đằng là có chuyện cấp bách gì.

Chu Tử Đằng sau khi rửa mặt rời khỏi phòng vệ sinh, đôi mắt còn hoe hoe đỏ, tay vẫn còn cầm chặt lá thư.

-- Cô đây rồi! Chu Tử Đằng, cô không bị sao chứ?

Một tiếng nói đột ngột vang lên khiến cô quay đầu lại. Cô thực sự kinh ngạc khi thấy Từ Lục Giai và Bạch Sở Viên bộ dáng hớt hải chạy đến.

-- Sao hai người...

-- Chu Tử Đằng, lúc này rất nguy hiểm. Cô nhất định phải tìm nơi an toàn mà lánh tạm ở đó ngay! -- Bạch Sở Viên tiến đến ngắt lời cô.

-- Bạch Sở Viên, anh nói cái gì vậy? -- Chu Tử Đằng cảm thấy rối tung rối mù hỏi.

-- Chu Tử Đằng, cô bây giờ phải thận trọng với tính mạng mình hơn bao giờ hết. -- Từ Lục Giai ngập ngừng nói. -- Chu Tử Đằng, Bạch Dĩ Hiên... anh ấy đã tử nạn ở bìa núi Sydney. Xác không tìm thấy, cả đoàn người trên chuyến trực thăng đó cũng chết mất xác cả rồi. Cô cần phải bình tĩnh, hiện giờ, Chương Du Thần sắp nắm quyền Lão đại rồi.

Lời nói của Từ Lục Giai chậm rãi nghiêm túc không nửa điểm trêu đùa, từng lời một đánh thật mạnh vào đầu Chu Tử Đằng. Cô chết trân tại chỗ, tim như ngừng đập, thời gian lững lờ trôi xé cô ra làm hai mảnh. Cô bàng hoàng đến đờ người, cú sốc quá mạnh làm cô điêu đứng.

-- Anh nói dối... anh đùa tôi... -- Chu Tử Đằng khó khăn nói, nhìn ánh mắt của Bạch Sở Viên, sao lại tang thương đến vậy? Bạch Dĩ Hiên, anh ấy sao có thể?

https://thuviensach.vn

-- Chu Tử Đằng... tôi rất tiếc... -- Từ Lục Giai cúi gằm đầu xuống, thời gian như chết lặng tại đó.

-- Anh lừa tôi... -- Chu Tử Đằng cả người run lên, cô lảo đảo khuỵu người xuống, bất chợt ôm lấy bụng. Nét đau đớn thể hiện rõ trên khuôn mặt cô. -- Á... bụng tôi... đau quá...

-- Chu Tử Đằng... cô sao vậy!? Chu Tử Đằng!!!

Từ Lục Giai hốt hoảng đỡ cô, mặt cô huyết sắc nhợt nhạt, cả người run lên bần bật:

-- Bụng tôi... Đau quá... Con tôi...!

Bạch Sở Viên nghe vậy thì hoảng loạn tột độ, vội chạy đi tìm bác sĩ, Từ Lục Giai thì vẫn gắt gao siết chặt cô. Mặc cho cô đau đớn lấy tay cấu vào anh:

-- Chu Tử Đằng! Cố một chút! Bác sĩ sắp tới rồi!

-- Từ Lục Giai... -- Cô thều thào, mồ hôi chảy dọc trên khuôn mặt vặn vẹo. -- Lãnh gia... Nếu Chương Du Thần lên ngôi Lão đại... Hắn nhất định sẽ tiêu trừ Lãnh gia... Mau đi báo...

-- Chu Tử Đằng! Chu Tử Đằng!!!

Nói rồi, Chu Tử Đằng ngất lịm đi, tiếng hét lay lay cô của Từ Lục Giai vang lên không dứt.

Bạch Dĩ Hiên, em chờ anh trở về...

https://thuviensach.vn

TỬ ĐẰNG KHÔNG NỞ LẦN HAI - KHÔNG CÒN LÀ NỮ PHỤ

Ka La Ra

dtv-ebook.com

Chương 65: Tử Đằng_ Đừng Bao Giờ Ngừng Hi Vọng

CHAP 65:

Ngọn gió tà khẽ đậu trên vai, vầng trăng vằng vặc treo trên màn đêm, lơ lửng như sắp rơi. Lơ lửng, lơ lửng...

Đôi mi của Chu Tử Đằng hờ hờ mở ra, cô thấy đầu mình nặng trịch. Lại là mùi thuốc quen thuộc trong bệnh viện, hắn cô lại một lần nữa lấy giường bệnh làm giường ngủ. Căn phòng bệnh màu trắng toát tinh tươm, trang trí đơn giản, ngoài cửa có tiếng hai người đang nói:

-- Cô ấy sao rồi bác sĩ? -- Là giọng của Từ Lục Giai, đầy vẻ sốt sắng.

-- Lúc nãy là vì sốc quá mà động thai. May mắn là do cô ấy có ăn uống dinh dưỡng điều độ nên đứa bé khỏe mạnh không bị sao. Tuy nhiên, tinh thần người mẹ cũng là một yếu tố quan trọng ảnh hưởng tới sự ra đời của đứa trẻ. Nên giữ tâm trạng thoải mái hết sức có thể, nếu lại thêm một cú sốc nữa, thì tôi không chắc hai mẹ con có an toàn hay không đâu. -- Giọng vị bác sĩ khàn khàn có phần trách móc nói. Chu Tử Đằng nghe vị bác sĩ nhắc đến đứa bé thì giật thót tim, sau cùng mới thở dài nhẹ nhõm, tạ ơn trời, con của cô không sao.

-- ... À.. Vâng thưa bác sĩ, tôi biết rồi... -- Từ Lục Giai vụng về đáp lại. Sau đó cửa phòng mở ra, vẻ mặt anh có chút ngạc nhiên. -- Cô tỉnh rồi sao?

-- Ừm... Cảm ơn anh. Tôi đã ngất đi bao lâu rồi?

https://thuviensach.vn

-- Bốn tiếng. Cũng may là ở bệnh viện kịp thời khám chữa nên chưa bị gì nghiêm trọng. -- Nói rồi anh đưa cô hộp thức ăn cầm trong tay nãy giờ. -- Cô chắc cũng nghe bác sĩ nói rồi đó. Giờ cũng đã chập tối rồi, cô ăn đi này.

-- A... Cảm ơn anh... -- Chu Tử Đằng mỉm cười nhận lấy hộp thức ăn, còn nóng, hẳn là mới nấu đây. Toàn là món ăn dinh dưỡng đắt tiền! Cô cầm đũa từ từ dùng bữa, mới sực nhớ ra. -- Anh đã ăn gì chưa?

-- Cô không sao đấy chứ?

Lời Từ Lục Giai vừa thốt ra khiến tay gắp thức ăn của cô có phần khựng lại. Lát sau đó lại làm như không có chuyện gì mà chậm rãi ăn tiếp.

-- Muốn khóc thì cứ khóc cho đã. -- Anh cau mày nói, trong giọng nói là thập phần lo lắng. -- Nụ cười của cô thật khó coi!

-- Bác sĩ chẳng đã bảo tinh thần của người mẹ ảnh hưởng tới thai nhi sao? Tôi cứ mất bình tĩnh là cảm thấy khó thở... vả lại... -- Cô không muốn khóc, anh không có ở đây để lau đi nước mắt của cô. Tay cô run run, vẫn chậm rãi gắp từng miếng. Im lặng một lúc, cô không nhịn được mà ủ rũ buông tiếng thở dài. -- Từ Lục Giai, sao anh ấy lại gặp tai nạn?

Xem cô kìa... Nước mắt lại chực trào nơi khóe mi rồi. Cô sao mà chịu đựng nổi? Mới hãy hôm qua thôi cô và anh còn đứng dưới gốc cây Tử đằng, anh kể cô nghe sự tích của nó, cô kể anh nghe quá khứ của cô. Chỉ trong chớp mắt thôi, vậy mà anh đã đi đâu rồi?

-- Mọi chuyện không đơn giản vậy... Đúng không? Anh ấy là Lão đại, anh ấy kiệt xuất như vậy, sao có thể nói chết là chết thế được? -- Trong giọng cô chứa đầy những cay đắng. -- Rõ ràng là... mới hôm qua...

Những lời còn lại lặng lẽ chìm trong tiếng nấc nhỏ. Nhỏ dần, rồi nhỏ dần...

https://thuviensach.vn

Từ Lục Giai trầm mặc, những ngón tay của anh đan xen vào nhau, anh trầm mặc... Tích tắc... Tích tắc... Ngay cả thời gian còn hiểu Từ Lục Giai cũng không thể nói thành lời. Phải để không khí chìm vào thinh lặng một lúc, khi mà những tiếng nấc của cô đã nhỏ dần rồi tắt hẳn, anh mới cất lời:

-- Bạch Sở Viên? Cậu còn ở ngoài đó không...?

-- ... Còn. -- Từ ngoài cửa bệnh viện, Bạch Sở Viên ủ dột mở miệng.

-- Chu Tử Đằng, những chuyện này, cô nên nghe Bạch Sở Viên nói thì hơn. -- Từ Lục Giai chậm rãi đứng dậy, đặt tay mình lên tay cô như một lời an ủi, rồi khẽ gọi. -- Cậu vào đây đi, tôi sẽ qua bên Lưu Ly.

Chu Tử Đằng vẫn cúi gằm mặt xuống, cô nhìn chăm chăm vào những ngón tay thon mịn mà trống trải của mình. Cô đã luôn mong chờ từ anh lời cầu hôn, cô không cần những thứ xa xỉ như "Bạch phu nhân", cô chỉ muốn trở thành một gia đình thực thụ với anh, muốn tự hào nói với mọi người rằng, cô là vợ của anh. Vậy mà...

-- Tôi vốn là người thừa kế của Bạch gia. -- Bạch Sở Viên ngồi vào ghế, tựa người ra sau, từng lời chậm rãi. -- Ngày ấy dòng họ Bạch chỉ có tôi là thiếu gia, được nâng niu, chăm bẵm như báu vật. Cũng phải thôi, lúc đó, ai ai cũng tưởng cha tôi chỉ có mình tôi là con trai, nên tôi luôn được các vị giáo chủ đặc biệt quan tâm.

Thời gian chầm chậm trôi, Chu Tử Đằng từ từ ngẩng đầu lên, nhìn người có đôi mắt giống anh y đúc. Chỉ có điều nó không lạnh lùng và sâu hút như đôi mắt của anh, nó sáng hơn cả.

-- Cho đến khi tôi tìm ra anh ấy, song sinh của tôi đấy, và đưa anh ta đến với thế giới bên ngoài. Tôi chẳng nghĩ gì nhiều, chỉ nghĩ rằng trong cái thế giới sặc mùi giả dối này, có một người anh em chí cốt sẽ rất tuyệt.

Rồi, Bạch Sở Viên chợt cười nhẹ.

https://thuviensach.vn

-- Nhưng cái tên ấy chán chết đi được. Lúc nào cũng im lặng và lầm lì, lại tỏ ra khó gần nữa. Cho nên tôi cảm thấy thất vọng, rõ là muốn có một đứa em trai để ra oai dạy bảo, thế mà lại rước về một "lão già" tính khí lạnh lùng và bất cần, khiến đám tôi tớ trong Bạch gia ai ai cũng ghét thầm. Tuy nhiên, Bạch Dĩ Hiên, anh ấy lại rất xuất chúng, anh ấy rất giống cha tôi, ở tài năng, phong thái lẫn diện mạo.

Bạch Sở Viên đặt tay lên trán, anh đang lục lọi lại trong tâm trí những kí ức xưa ấy của chính mình.

-- Tôi không có hứng thú về "chính trị" Hắc đạo hay thừa kế này nọ, nhưng anh ấy thì lại khác, anh ấy không được sinh ra ở thế giới này, mà là... thế giới này sinh ra anh ấy. Bản tính máu lạnh và tàn nhẫn nằm trong huyết quản của Bạch Dĩ Hiên, nhịp đập ở lồng ngực có lẽ là minh chứng duy nhất cho thấy anh ta có trái tim. Những thứ kỹ năng ứng chiến mà tôi phải mất hai ba tháng mới nắm vững cơ bản, anh ấy chỉ cần hai ba tuần là thành thạo. Nhận thấy thiên phú ở anh ấy, ông nội tôi đã đưa ra trước Hội đồng Bạch gia một quyết định khiến rất nhiều người phẫn nộ và phản đối kịch liệt... Ông muốn tước đi quyền thừa kế ngôi vị "Lão đại" của tôi và trao cho anh ấy. Cô biết không, các vị giáo chủ ấy phủ quyết rất dữ dội.

-- Cũng phải thôi... -- Chu Tử Đằng nhẹ giọng. -- Anh ấy là "con riêng" mà...

Bạch Sở Viên nhếch môi, có thứ gì đó khó nắm bắt ẩn trong nụ cười của anh.

-- Không hiểu sao tôi lúc đó có chút vui sướng, ngây thơ nghĩ rằng đông đảo mọi người đang đồng loạt bảo vệ cho tôi. Nhưng ông nội mà, chỉ một cái cau mày của ông cũng khiến họ có bất đồng cũng phải gật đầu. Và rồi Dĩ Hiên trở thành người thừa kế chính thức của Bạch gia, nối ngôi vị "Lão đại" mà cha tôi đã để lại. Cô biết không, lúc ấy tôi có chút chạnh lòng, tôi muốn hỏi ông vì sao... nhưng tôi nghĩ chính biểu hiện hơn hẳn của anh

https://thuviensach.vn

ấy đã là một câu trả lời. Nhưng tôi vẫn giận ông nội, tôi nghĩ ông thiên vị anh ta, rằng ông đã quá chăm chút anh ta mà quên mất tôi.

Chu Tử Đằng lắng lặng nghe Bạch Sở Viên một lời lại một lời hoài niệm về quá khứ. Trong giọng kể của anh là những trào phúng, không biết là dành cho ai.

-- Từ khi Dĩ Hiên được chính thức kế nghiệp, những người không tán thành ngày đó chỉ miễn cưỡng công nhận anh ấy, nhưng dần dần về sau, họ cũng bị thuyết phục vì năng lực xuất sắc của anh. Ông nội chăm lo cho anh ấy nhiều hơn, kẻ hầu người hạ cũng thấy anh ấy được coi trọng mà răm rắp nghe theo. Ngay cả Lương Kỷ Khiên, anh họ vốn rất ít ghé qua chơi với tôi, lại luôn xuất hiện cười đùa đi chung cùng anh ấy. Tôi bỗng thấy mình đã sai lầm khi cứu anh ấy khỏi hầm ngục, anh ấy như đang cuỗm hết tất thảy mọi thứ của tôi.

Chu Tử Đằng im lặng không nói, cảm giác mà Bạch Sở Viên có khi đó, chính là cảm giác mà 'Chu Tử Đằng' phải chịu đựng từ Chu Khuynh Cơ, rất uất ức và tủi thân.

-- Ông nội từ đó buông lỏng tôi, ông để tôi tự chọn ngành tôi thích, không ép buộc, có thể thảnh thơi đi đó đây bất cứ lúc nào. Lúc ấy, tôi quá ngu ngốc để hiểu rằng ông nội đã cho tôi thứ trân quý nhất trong thế giới tối tăm này - tự do tự tại. Tôi chỉ nghĩ rằng ông đã hoàn toàn mặc kệ tôi. Tôi đã hét lên hỏi giữa tôi với anh ta, ông thương ai hơn, nhưng ông chỉ lắc đầu cười, một nụ cười bất đắc dĩ.

"Ông nội!!! Cháu và Bạch Dĩ Hiên, ông thương ai hơn cả? Ông lẽ nào đã quên mất 'Bạch Sở Viên' rồi hay sao?"

"Viên nhi, cháu còn quá nhỏ để hiểu. Và ta cũng còn quá sớm để trả lời.... Một ngày sau này, cháu sẽ biết, dù cả hai đều là cháu ruột của ta, nhưng ta lại thương yêu ai hơn cả..."

https://thuviensach.vn

Anh thở dài một hơi, rồi lại từ tốn tiếp lời:

-- Tôi hiển nhiên vẫn còn cay cú lắm. Tôi cảm thấy Bạch Dĩ Hiên thật ngứa mắt, rõ là... cũng có nhiều lúc anh ta muốn đến nói chuyện với tôi, nhưng tôi đều hằn học đuổi anh ấy đi cho khuất mắt. Tôi cứ thấy sự hiện diện của anh ấy như là lời chế giễu cho tôi vậy. Vì vậy mà lần nào gặp tôi cũng xả hết tức giận, quát tháo một trận cho đã, mà toàn tức hơn, cái tên ấy như thể biết mình là kẻ có tội dù chẳng làm sai điều gì, chỉ im lìm cho tôi thoải mái sỉ vả. Có lần tức cái thái độ thinh lặng của hắn qua, tôi đã lao vào đấm một trận cho bỏ tức, mà tên bã đậu đó lại nén đau chịu đựng để tôi đánh túi bụi, một cái phản kháng cũng chẳng có.

Chu Tử Đằng nghe anh nói mà miệng nở nụ cười bất giác, cô cũng nghĩ làm vậy mới đúng là 'Bạch Dĩ Hiên' mà cô biết, dù nghe có vẻ chả ra dáng 'Lão đại' tí nào.

-- Cô thấy đấy, người trong nhà còn thấy gai mắt như thế, hỏi cái tên đó ra không biết bị người đời ghét ám hại bao nhiêu lần. Nhưng mà tôi đánh thì tên đó sẽ "rộng lượng" chịu trận, tuy nhiên kẻ khác đụng vào, chỉ có nước chết, chết thê thảm nữa là đằng khác. Tôi đã tận mắt thấy Dĩ Hiên mặt không đổi sắc bẻ gãy cổ một tên sát thủ. Từ đó, lúc tức giận thì chỉ cãi nhau vài câu, chứ tôi không dám đánh nữa. À... Những lúc thế đấy, đều là Lương Kỷ Khiên đứng ra giảng hòa. Lương Kỷ Khiên cái gì cũng bình tĩnh đến quái dị, mà lời nói ra lại nghe xuôi tai vô cùng, cho nên toàn là anh ấy giúp hai anh em tôi bắt tay làm hòa. Tôi cũng thấy rõ, tảng băng này nói chuyện rất hợp với Kỷ Khiên, thân thiết hơn cả tôi.

Nhắc đến Lương Kỷ Khiên, Chu Tử Đằng bỗng khựng người lại.

-- Bạch Dĩ Hiên với Lương Kỷ Khiên như hình với bóng, anh ấy tin tưởng Lương Kỷ Khiên tuyệt đối. Mà trong mắt Lương Kỷ Khiên cũng đã thể hiện rõ, sự trung thành và hết lòng của anh ta đối với Bạch gia, cũng là tuyệt đối. "Cặp đôi lập dị", tôi nghĩ vậy. Nhưng tôi vẫn còn hờn dỗi lắm

https://thuviensach.vn

chuyện ông nội, nên tôi ít tiếp xúc với ông hắn, mặc kệ chuyện của Bạch gia và tảng băng chết tiệt đó, tôi thả lỏng tinh thần, chuyên tâm theo đuổi bộ môn Hóa học mà tôi thích. Tôi say mê nghiên cứu đến quên hắn mọi thứ, dọn ra riêng một biệt thự sống tự do, thỉnh thoảng nhớ lại chỉ là chút cảm giác hậm hực chuyện ông nội đã thiên vị mà thôi. Chu Tử Đằng, cô nghĩ thế nào?

Bạch Sở Viên bất ngờ hỏi làm cô giật mình. Nhưng cô chỉ im lặng một thoáng, rồi mỉm cười nhẹ:

-- Tôi nghĩ thế nào sao? Tôi thì nghĩ, ông nội chưa từng thiên vị Hiên, mà hết lần này đến lần khác, ông đã luôn ưu ái anh. -- Nghĩ mới thấy, Bạch Dĩ Hiên, anh thiệt thòi đến đáng giận. -- Ông cho anh một cuộc sống tươi sáng hơn hắn, không bị áp lực từ phía những gia tộc, không bị nguy hiểm từ phía phe ám sát, không bị kiểm soát từ phía những giáo chủ, anh hoàn toàn được làm những gì anh thích. Ông nội anh đã cho anh sự tự do mà Bạch Dĩ Hiên dù đã thoát ra khỏi ngục tối cũng không sở hữu được, ông trao quyền thừa kế lại cho anh ấy không phải là bất công đối với anh, mà là cởi trói cho anh...

Bạch Sở Viên nghe vậy thì chỉ lẳng lặng cười, anh ngả người, giọng nói chua xót:

-- Phải. Nhẽ ra tôi nên biết điều đó sớm hơn. Tôi là người có tất cả, vậy mà lại đi ghen tị với anh ấy, người chẳng có gì. Tháng ngày mà tôi đang ung dung chơi đùa trong phòng thí nghiệm, Dĩ Hiên ngoài kia đang phải giành giật sự sống từng chút một. Quyền lực, tiền tài, địa vị của gia tộc đè nặng lên vai anh ấy như một thứ xiềng xích. Suy cho cùng, tôi cứu Dĩ Hiên khỏi ngục tối, nhưng đồng thời lại đeo lên anh ấy cái gông tù....

Ngừng một đỗi, anh mới tang thương nói tiếp:

https://thuviensach.vn

-- Giờ thì tôi đã hiểu... Hóa ra câu hỏi ngây ngô mà tôi hỏi ông từ trước, ông đã luôn trả lời trong suốt 20 năm qua. Cô có biết không? Khi mà tôi nghe tin Dĩ Hiên tử nạn ở bìa núi Sydney, tôi không tin, có đánh chết tôi cũng không tin. Nhưng khi tôi chạy đến tìm ông hỏi cho ra lẽ, thấy vẻ mặt chỉ thoáng chút đượm buồn trên gương mặt già nheo, tôi biết, chuyện này là hoàn toàn có thể xảy ra tại nơi quỷ quái này. Nhìn vẻ mặt của ông, tôi biết ông đã chuẩn bị tâm lí cho chuyện này từ 10 năm trước.

-- Vậy rốt cuộc... thứ cuối cùng anh tin tưởng là gì... Sở Viên? -- Chu Tử Đằng mang nét ưu thương đọng lại nơi khóe mi, đôi mắt mông lung nhìn vào khoảng không vô định.

-- Thứ cuối cùng tôi tin tưởng là gì ư...? -- Bạch Sở Viên mơ hồ nhoẻn một nụ cười. -- Anh ấy nhất định sẽ trở về. Đó là điều tôi tin tưởng. Chúng ta... cứ chờ thôi.

-- Ừm... Bạch Sở Viên... Tôi cũng cảm nhận vậy. Rất mãnh liệt là đằng khác. Anh ấy nhất định sẽ không bỏ rơi mẹ con tôi.

-- Ừ. Cô ít ra nên như vậy, đừng mãi bi quan thế. Dĩ Hiên chưa từng dặn tôi phải thay anh ta chăm sóc cô, nhưng anh ta nhất định sẽ tẩn tôi một trận nhừ tử nếu cô mất đi kí thịt nào. Cứ như kiểu tự trách móc, đánh mình không được thì đổ sang đánh người khác vậy!

Ai đã nói với cô rằng anh nhất định sẽ trở về? Chẳng phải anh đã nói đấy sao? Bạch Dĩ Hiên, em chờ anh. Nhưng nếu anh đi quá lâu, em sẽ đi bước nữa, vì vậy, đừng về trễ.

-- Gì!? Khoan đã!!! -- Bạch Sở Viên bỗng dưng đứng phắt dậy. -- Chết tiệt!!! Tôi quên mất cô mang thai!!!

-- Có chuyện gì sao? -- Bạch Sở Viên hét toáng lên làm cô giật mình. -- Sao anh phản ứng như vậy!?

https://thuviensach.vn

-- Chết cô rồi! Chết cả tôi rồi!!! Lương Kỷ Khiên nhất định sẽ không để yên cho hai mẹ con cô sống đâu!!!

-- Bạch Sở Viên, anh cũng nghi ngờ anh ta sao?

-- Không! Chưa hề! Không phải... bây giờ thì đề phòng rồi. Anh ta thực sự rất tận tâm với Bạch gia, cực kì vì Bạch gia mà cống hiến tất thảy. Chính cái sự tôn sùng thái quá của anh ta là căn nguyên khiến Lương Kỷ Khiên bất bình với Dĩ Hiên. Anh ta cho rằng anh trai tôi vì cô mà làm Bạch gia suy đồi. Lại gặp chuyện Dĩ Hiên gửi "Độc triệt chiến thư", tôi chắc chắn sự phản đối của Lương Kỷ Khiên đã lên đỉnh điểm.

Thở hắt ra một hơi, Bạch Sở Viên lắc đầu nói tiếp:

-- Ngay khi nghe tin Dĩ Hiên gặp tai nạn ở Sydney, tôi nghi ngờ đầu tiên chỉ có Lương Kỷ Khiên. Người khác có thể vì sự tận trung của anh ta mà không mảy may nghĩ đến, nhưng tôi thì biết thừa anh ta hoàn toàn có động cơ. Chẳng ai biết lịch trình đường bay của Dĩ Hiên, cũng phải ngại thực lực của Mafia La Nostre, sao có thể ám hại dễ dàng được? Trừ khi có nội gián.

-- Nói như anh, sao Lương Kỷ Khiên có thể thao túng được hết tất cả bọn họ?

-- Cô nên biết điều đầu tiên mà Bạch gia nhồi nhét vào cả Ám đoàn lẫn hội Mafia là phải đặt lợi ích của gia tộc lên trên, hết lòng vì Bạch gia để phụng sự Tôn chủ. Hình ảnh Bạch Dĩ Hiên dạo này đã đủ khiến họ lung lay khi anh tuyên bố chiến thư có thể hủy diệt cả gia tộc, Lương Kỷ Khiên chỉ cần nói vài lời với các anh em trong hội là đủ khiến họ mất tin tưởng ở Bạch Dĩ Hiên. Vậy ám hại chẳng có gì lạ?

-- Tên ác ôn! Đều là anh em với nhau, sao anh ta có thể tàn nhẫn như thế!?

https://thuviensach.vn

-- Đó là một câu chuyện dài... Như tôi đã nói, cái anh ta sùng bái là Bạch gia, và những ai gây hại đến Bạch gia đều là thứ cần phải loại bỏ, Bạch Dĩ Hiên cũng không ngoại lệ. Còn cô nữa, chắc chắn anh ta sẽ không để cô sống. Không đến mức phải truy cùng giết tận cô, nhưng nếu tôi là anh ta, thì cẩn thận chẳng thừa. Huống hồ chi không chỉ Lương Kỷ Khiên, Bạch Dĩ Hiên không có ở đây, chắc mấy vị giáo chủ kia sẽ lăm le muốn tiếm quyền. Cho nên cô tuyệt đối không được nói với ai chuyện cô có thai, mấy lão đó mà biết cô đang mang cốt nhục của Bạch gia, ắt thế nào cũng chẳng để cô yên.

-- Vậy Bạch Sở Viên, tại sao anh không tiếp ngôi? -- Rõ ràng cả hai đều là con trai của Bạch Kỳ Sơ, sao phải để gia tộc rơi vào tay người ngoài.

-- Cô quên rằng tôi đã không tiếp xúc với chuyện Hắc đạo lâu rồi sao? Đừng nói tới chuyện tiếp nhận ngôi vị Lão đại, là Tôn chủ của Bạch gia thôi tôi cũng hoàn toàn mù tịt! Tôi lên thừa kế chẳng khác nào trở thành bù nhìn cho mấy lão cáo già đó điều khiển. Chính vì vậy, ngay lúc này,...

-- Lương Kỷ Khiên là người thích hợp nhất trở thành Tôn chủ. -- Từ Lục Giai không biết lúc nào đã đứng tựa cửa ở ngoài, anh day day huyệt thái dương nói vọng vào.

-- Chị nữa! -- Mạc Lưu Ly vẻ mặt lo lắng thốt lên. -- Chị nhất định phải tìm nơi nào đó an toàn lánh nạn. Không có Bạch thiếu ở đây, chẳng nơi nào đảm bảo được an toàn cho hai mẹ con chị cả!

Chu Tử Đằng xoa xoa mi tâm, cô mệt mỏi quá chừng. Nhưng cô không được phép buông xuôi lúc này, cô còn thiên chức phải hạ sinh đứa bé an toàn nữa.

-- Vậy ở đâu bây giờ!? Bạch gia không được, Từ gia cũng chẳng yên, tôi biết phải biệt xứ nơi đâu đây?

https://thuviensach.vn

-- Cô còn một nơi. -- Từ Lục Giai nét mặt đăm chiêu, chậm rãi từng chữ. -- Trình gia!

-- Trình gia? Của Trình thiếu Trình Phong Lữ? Chuyện này sao có thể? -- Mạc Lưu Ly ngạc nhiên thốt lên, chưa nói khi xưa chị ấy với Trình thiếu...

-- Tôi cũng nghĩ vậy. -- Bạch Sở Viên gật đầu tán thành. -- Trình gia là nơi cô có thể ở tạm một thời gian. Quan hệ của Dĩ Hiên với Trình Lạc Nghiêm rất tốt đấy thôi, hơn nữa, cũng không đến nỗi Trình Phong Lữ sẽ quay lưng với cô. Trình lão phu nhân cũng thích cô ra mặt mà!

-- ... Tôi cần thời gian suy nghĩ... Cảm ơn mọi người... -- Chu Tử Đằng nhoài người nằm xuống, ý thị không muốn nói chuyện nữa.

-- Ngủ ngon... -- Từ Lục Giai biết cô đang rất áp lực, nên anh cũng không gắng ép cô quá nhiều.

-- Nhớ giữ gìn sức khỏe. Chị còn phiên tòa kết thúc ngày tới.

-- Có gì cứ gọi tôi. Xung quanh đây tôi có bố trí thủ hạ riêng, cho nên tương đối an toàn.

Cánh cửa phòng từ từ đóng lại, không gian thoáng chốc trở nên im bặt. Chu Tử Đằng lòng rối như tơ vò, không biết làm sao mới phải. Ngày xưa kia cô đã quyết vì nguyên chủ dứt tình với Trình Phong Lữ, sao giờ lại có thể mặt dày tới nhờ người ta mở rộng vòng tay che chở giúp? Làm như thế, là lần thứ hai tổn thương anh ấy, một lần nọ là quá đủ rồi! Vì không có Bạch Dĩ Hiên ở đây nên cô liền tìm đến Trình Phong Lữ, anh ta sẽ nghĩ thế nào? Kẻ dự bị? Sao cô có thể đối xử với anh ta như vậy? Nhưng còn đứa bé thì sao? Chưa bao giờ cô bị đặt vào tình thế khó xử như thế này!

Màn đêm đã dần buông xuống, bao mối ngổn ngang cứ ồ ạt ập tới làm Chu Tử Đằng thiếp ngủ đi lúc nào không hay. Trong giấc mơ kia, nó kéo cô

https://thuviensach.vn

về lại những ngày xa xôi ấy. Cô thấy anh cõng mình chạy trong mật thất hiểm trở, cô thấy anh mặc mình bị thương vẫn lấy thân ra bảo vệ cô. Đó là ngày cô không thể quên, ngày trái tim cô đã nhen nhóm rung động chỉ bởi một lời nói của anh:

"Dù có chuyện gì xảy ra, hãy cứ bình tĩnh nép vào người tôi."

Đêm bao trùm vạn vật, trời hôm nay không trăng. Ai đã lấy nó đi rồi?

Mất đi ánh trăng, mọi thứ xung quanh chỉ được những áng sao nhỏ nhoi còn lại soi bóng. Và trong đêm đen dày đặc, có người con gái nào đó đang lầm lũi, lén lút núp sau mõm đá theo đuôi đám người vận đồ đen.

Nơi đó là một khu đồi nhỏ nhưng hoang vắng, đêm thỉnh thoảng có vài con sói vật vờ săn mồi. Sâu tít trong đó có một cái cabin sập sệ, ánh đèn dầu tờ mờ hắt ra, mùi thuốc lá vất vưởng hòa vào mùi thuốc súng. Ấy là nơi đám người áo đen nguy hiểm này đã bắt giam Tiêu Khiết, ấy là nơi mà Dahlia đã quan sát nãy giờ.

https://thuviensach.vn

TỬ ĐẰNG KHÔNG NỞ LẦN HAI - KHÔNG CÒN LÀ NỮ PHỤ

Ka La Ra

dtv-ebook.com

Chương 66: Tử Đằng_ Bí Mật Hé Lộ

CHAP 66:

Trời tối đen như mực, không gian yên ắng tới nỗi chỉ nghe tiếng lá cây xào xạc hiu hắt, tiếng gió hú rờn rợn vọng về từ đồi núi hoang vu, nghe cả tiếng tim đập 'thình thịch' của chính Dahlia nữa.

Sau mõm đá lởm chởm, cô len lén nhoài người ra chỉ đủ để nhìn thấy cảnh tượng phía dưới. Một tốp người đeo kính đen, sát khí đùng đùng, áo quần dày cộm như thể đang giấu thứ gì nguy hiểm ở trong, mặt mày hả hê đi vào trong cabin sập sệ.

Ngày hôm trước, ở khu công viên, Tiêu Khiết mặc nhiên bắt cóc cô. Để rồi chưng hửng đưa cô về lại khu công viên sau khi nhận được một cuộc gọi triệu tập. Anh nói anh xin lỗi vì tối hôm đó, cô có chút trống trải vô lý, liền quay phắt đi tìm Edward. Nào ngờ anh níu tay cô lại, trao cho cô một cái đồng hồ, anh cũng có một cái y như vậy nhưng là hàng gốc, công nghệ phứt tạp. Tiêu Khiết đeo cho cii cái đồng hồ được mô phỏng làm lại từ cái của anh, nói đây không phải chiếc đồng hồ bình thường, nó có thiết bị GPS phát sóng với tần số rất thấp, chỉ cần khởi động là sẽ biết đối phương đang ở đâu. Lúc nào cần hay gặp chuyện gì nguy hiểm, cứ nhấn nút là cô sẽ tìm được anh, anh sẽ tìm được cô.

Cô thực sự đâu có cần thứ này!? Mặc dù kiểu dáng của nó rất sang trọng và hợp với phong cách của cô, nhưng cô đâu có việc phải dùng đến thứ này!? Cô toan từ chối trả lại thì Tiêu Khiết đã cúi người xuống hôn cô

https://thuviensach.vn

một cái, làm cô không kịp phản ứng đến bần thần mấy giây. Hôn trộm xong anh vội vã chạy đi, chắc là việc rất gấp, trước khi đi còn không quên xoa đầu cô, dặn dò không nên tìm gặp anh thường xuyên. Chỉ có anh mới được tìm cô thôi, bởi những vị trí anh đi đến thường rất xa cô và nó chẳng mấy an toàn.

Nói rồi anh thoăn thoắt vụt đi mất. Sau đó là tiếng Edward hớt hải gọi tìm cô, cô thấy có lỗi quá! Edward mồ hôi nhễ nhại, bộ dáng như đi tìm trẻ lạc, tới trách cô vài câu. Cô cũng chỉ ậm ừ rồi tiếp tục hưởng thụ giải trí cùng Edward cho hết đêm nay, tất nhiên là vẫn không quên đeo chiếc đồng hồ vào. Nghĩ lại thấy có chút vui, còn nghe lương tâm lên tiếng mỉa mai nói cũng may là Tiêu Khiết đẹp trai cô mới để anh ta cưỡng hôn như vậy. Gì chứ, cũng có nhung nhớ từ lần dạ hội đêm đó rồi mà!!!

Tất bật chuẩn bị việc công ty cho phiên tòa ngày mai diễn ra ổn thỏa, cô làm việc không ngơi nghỉ. Lại nghe liếng thoắng mấy nàng trong công ty nói về chuyện tình yêu, gì mà nếu đã không thể trao cho người ta tình cảm thì đừng trao cho người ta hi vọng. Thà dứt tình một cách nhanh chóng, chắc chắn sẽ tổn thương nhưng nó sẽ không đau đớn kéo dài bằng việc yêu nhau tới mấy năm và kết thúc bằng một câu: "Chúng ta không hợp."

Cô có bị ảnh hưởng bởi lời tám chuyện của mấy cô gái dày dạn tình trường kia. Cô biết Tiêu Khiết không phải một người đàn ông bình thường, vết chai sạn trên tay của anh ta, không phải là vết chai sạn thường thấy trên tay con trai, mà là do hay cầm súng. Hồi ở gia tộc Esmee, ngài Vincent vẫn thường hay đi tập bắn súng thư giãn, và vết chai sạn trên tay ông cũng giống y vậy, nhưng lại không rõ bằng của Tiêu Khiết. Và cả việc anh ấy xuất hiện trong dạ tiệc hôm đó, cũng đủ để khiến cô hiểu.

Tiêu Khiết là người của thế giới ngầm.

https://thuviensach.vn

Cô trằn trọc thở dài suốt cả ngày. Sau cùng quyết định, nên không dây dưa với Tiêu Khiết nữa. Ngay khi tình cảm còn chưa nồng đậm, cô nên cắt đứt nó đi càng sớm càng tốt.

Dahlia vân vê chiếc đồng hồ, cuối cùng cô bật nó lên, phát sóng dò tìm Tiêu Khiết. Đây là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng cô dùng nó, cô sẽ trả lại hết thảy cho anh ta, ngay từ đầu cả hai đã không hợp nhau rồi, trách là cô không đủ dũng cảm để thử.

Rất nhanh có một chấm đỏ biểu thị trên màn hình đồng hồ, cô liền lái xe đi tới. Chấm đỏ này lúc đầu ngừng lại ở phía đường T, rồi đột ngột chuyển qua đường F, rất nhanh, và sau đó rẽ ngoặt sang đường Z, đó là con đường tắt đi ra khỏi thành phố, ngừng lại ở khu đường đó một lúc, sau đó thì di chuyển chậm chậm. Cô thấy lạ, linh cảm thấy có điều chẳng lành. Thôi thì cô quay đầu xe trở về đi cho yên chuyện, nhưng thế quái nào lại nhấn ga đi theo hướng của anh ban nãy. Chấm đỏ đó di chuyển ra khỏi thành phố rồi quẹo sang đường ra bìa rừng, có lẽ vì mất sóng mà chấm đỏ trên bản đồ cứ chập chờn. Cô liền tăng tốc hết mức, cảm ơn chiếc Audi mới tậu, chỉ còn cách 2km nữa là đuổi kịp.

Nhưng cẩn thận vẫn hơn, cô đi sang còn đường dốc đá khúc khuỷu song song với đường anh đang đi, khi đã thấy bóng chiếc xe, vừa khớp với chấm đỏ biểu thị trên bản đồ. Ngoài vùng phủ sóng, tất cả những phương tiện di động trở nên vô dụng. Cô vẫn còn nung nấu ý nghĩ muốn quay lại.

Đường núi gập ghềnh, không thể đem con Audi quen thói sung sướng đã lâu bắt nó đi nhanh được, tốc độ chỉ vừa đủ để vẫn giữ xe của anh trong tầm ngắm. Không khí quanh đây se lạnh, im ắng không một tiếng động nào ngoài tiếng vi vu của gió heo hắt thổi từ trên đồi. Và cô vẫn nung nấu ý định quay đầu xe trở về.

Nhưng cô vẫn đi, còn cẩn trọng nữa là đằng khác, cô thấy trong mấy phim hành động đại loại thế này, thì sắp có mùi nguy hiểm xảy ra. Rồi cô

https://thuviensach.vn

run tay đến nỗi ý định quay về cũng tan đi đâu mất. Xe của anh dừng lại ở phía dưới chân núi, cô tấp xe sau bụi câu rậm rạp phía xa xa. Bước ra khỏi xe anh là một toáng người mặt mày hăm hở, ai nấy cũng lăm le cây gậy gỗ cứng, dài trong tay.

Một tên hùng hổ tiến tới cái cabin thấp thoáng ở sau, phá tung cửa rồi ra hiệu mấy tên còn lại. Một tên khác sặc mùi xã hội đen, thô lỗ mở cửa xe, hai tay mạnh bạo lôi một người bị trói từ trong xe ra ném xuống đất.

Tiêu Khiết!

Tim cô như giật thót lên khi thấy anh. Tay anh bị trói quặp ra sau, mặt mày là những vết bầm dập, máu lấm lem từ phía bả vai. Tên có vết sẹo dài trên má lăm lăm cầm cây gậy gỗ trong tay, dùng lực giáng nó xuống bụng anh.

Tiêu Khiết!!!

Cô cố chịu đựng cắn chặt môi không phát ra tiếng, môi bị cắn đến ứa đỏ, đôi mắt Dahlia đầy hoảng sợ và lo lắng nhìn anh. Anh còn chẳng thốt lấy một tiếng kêu rên, ánh mắt lạnh lùng nhìn hắn như nhìn một kẻ thấp hèn. Đây là một 'Tiêu Khiết' khác mà cô chưa từng gặp.

Tên kia có lẽ chưa thỏa mãn, hắn thở phì phò ngoắc tay kêu đồng bọn. Bọn chúng thô thiển lôi anh đi xềnh xệch như lôi một bao cát. Cô tim như ngừng đập, hít thở mạnh cũng không dám, cởi đôi giày cao gót kệch cỡm, mặc cho đường rừng đất đá nhọn hoắc, mon meo theo mõm đá lách ẩn mình theo dõi.

Tên mặt sẹo ấy ra hiệu, lập tức hai tên đồng bọn kia liền thẳng tay ném anh vào cabin sập sệ đó như ném một món đồ. Anh chạm sàn lăn mấy vòng, mà không nghe thấy tiếng la đau đớn của anh, chỉ nghe tiếng cười ha hả của bọn chúng. Cô đánh bạo leo lên mõm đá một chút, để thấy rõ hơn và nghe rõ hơn lũ đó đang nói cái gì:

https://thuviensach.vn

-- Thế cứ đập chết hắn cho xong!

-- Gượm đi nào, chúng ta được trả món hời lớn không phải để giết hắn. Ít nhất không phải bây giờ. -- Tên mặt sẹo hả hê cười lớn.

-- Thế rồi sao? Chẳng lẽ cứ để hắn trơ trơ ra đấy! Giết chết hắn quách đi!!! Thằng chó má đó, chơi qua em gái tao, nó lấy được thông tin cổ phiếu rồi liền bỏ nó lăn lóc. Hại em gái tao một hai đòi tự vẫn vì tình, hại cả nhà tao phút chốc công ty phá sản! -- Một tên mặc đồ đen đã thô bạo ném anh vào lúc nãy tức tối la lên, nhìn hắn cũng khá, đích thị là một vị thiếu gia nào đó.

-- Vậy tao càng nói mày nghe! -- Gã mặt sẹo hất mặt sảng khoái trả lời. -- Tin tao đi, tao lăn lộn trong xã hội đen lâu rồi, mấy vụ này làm nhiều không đếm xuể. Mày cứ để nó sống, thể nào cũng có tên hấp tấp đem tiền chuộc tới. Nhìn béo bỡn thế kia, lại có chân trong công ty họ Bạch khét tiếng, thể nào cũng tống tiền được!

Dahlia nghe mà cười khinh, càng căm ghét lũ đú đởn bọn chúng hơn! Hóa ra cũng chỉ là mấy tên xã hội đen quèn, mới tập tễnh làm ăn phi pháp này nọ liền coi trời bằng vung. Phen này nếu tống tiền Tiêu Khiết, không biết hắn có đủ gan đàm phán tiền chuộc với Bạch thiếu chủ không!?

-- Mẹ kiếp! Tiền tao cũng đã trả cho mày, thằng đê tiện đó làm tao từ một thiếu gia trở thành thường dân! Tao không hứng thú với tống tiền này nọ, giết quách đi cho tao!!! -- Tên "thiếu gia" nọ hét lên.

-- Hừ! -- Tên mặt sẹo thở phì một cái, hắn vẫn muốn giữ khăng khăng cái ý định tống tiền. -- Mày quả là thiếu đầu óc! Thôi được rồi, đi với tao tới một nơi mà mấy đồng tiền quèn của mày khi xưa có khi còn không mua nổi! Chớ có khinh thường tiền bạc con trai ạ!!! Đi với tao tới pub này, tao đảm bảo máy sẽ hớn hở bắt tay với tao là đằng khác!

https://thuviensach.vn

-- Vậy còn thằng ấy thì sao? -- Tên "thiếu gia" nọ ậm ừ suy nghĩ lại, lâu rồi hắn chưa tới pub, vẫn còn thèm cái không khí thác loạn ở nơi đó.

-- Ôi dào! Cứ mặc xác nó ở đây, tao trói nó kĩ lắm! Với lại xung quanh đây sói lang đầy rừng, tao đốt lửa trước cabin bọn nó mới không dám bén mảng tới. Thằng ấy muốn bị sói vồ cứ việc trốn. -- Hắn cười to, một cách thô bỉ. -- Thằng chết dẫm ấy cũng bị tao đánh túi bụi rồi, sức đâu mà chạy!? Kể cũng tức cười, tao tưởng trụ sở của Bạch gia lẫy lừng này nọ gớm ăn lắm, nào chỉ mất hai mạng lũ thuộc hạ là đã xổng vào được. Nên mày chớ có lo, lũ chúng nó chả làm nên tích sự gì đâu!

-- Mày chớ có chủ quan! -- Tên nọ chân đi mà miệng vẫn tiếp tục càu nhàu. -- Hai tụi bây! Ở lại canh nó, tao với đại ca của mày đi sẽ về liền!

Rồi sau đó, tên mặt sẹo cùng tên "thiếu gia" lên xe đi mất hút. Tạ ơn trời, xe của cô nằm khuất tầm nhìn của bọn chúng! Trời đã xẩm tối, Dahlia quay ngoắt nhìn hai tên to xác chễm chệ đứng trước cửa canh. Bọn chúng nhìn mệt mỏi lắm rồi, hóa ra cũng chẳng chuyên tâm mấy, lũ dỏm!

Quả như cô nghĩ, được một lát, hai tên ấy liền rủ nhau ngồi trước khóm lửa uống rượu, thi thoảng liếc nhìn vào cabin, thấy anh vẫn nằm bất động thì yên tâm tán gẫu. Dahlia chộp lấy thời cơ, cô lợi dụng bụi gai che thân hình mảnh dẻ của mình, cúi người xuống bò thật chậm, tránh gây ra tiếng động.

Rừng núi đá sắc nhọn rải rác trên đường mòn, găm vào bắp chân cô đau điếng. Cô lại thận trọng bò thật chậm, thành ra đá nhọn càng găm sâu vào chân cô, bị cô kéo lê đi mà làm xước da thịt trắng nõn. Dahlia chẳng mấy bận tâm, cô đã đi vòng qua được mấy tên canh cửa rồi, giờ thì phải luồn qua khóm gai rậm rạp ra phía lối sau cabin. Khóm tầm gai sắc nhọn vô cùng, cô cẩn thận đến mấy lách qua vẫn bị chúng găm trúng. Gai nhọn làm rối tóc cô, xé quần áo cô một mảng, làm trầy trật da thịt cô đến mà thương!

https://thuviensach.vn

Dahlia khắp người đã bật máu, nhưng cô lại thấy lòng mừng rỡ vì đã an toàn tiếp cận cabin.

Tiêu Khiết trở người, tay anh bị trói ngược ra sau, mọi giác quan lúc này của anh nhạy bén hơn bao giờ hết. Đôi mắt anh lạnh lẽo nhìn hai tên thuộc hạ cười nói ngoài kia, chỉ có hai tên. Lúc nãy anh đang ở trụ sở mật của Bạch gia, phân chia phái đoàn đi theo hộ tống Tôn chủ, sự việc xong xuôi, anh mới ra lấy xe chuẩn bị tới sân bay lái trực thăng đến đón.

Phải may anh đủ tinh nhạy để nhận ra có kẻ núp sau lùm cây. Bọn chúng bị phát hiện liền xông ra tập kích anh, anh đã có kêu lên báo hiệu nhưng tuyệt nhiên không thủ hạ nào chạy tới. Bọn chúng hăm hở cầm súng dí anh, nhưng nhìn thực lực của bọn chúng là biết chúng chỉ là lũ tội phạm nghiệp dư. Vậy mà có thể lẻn vào trụ sở mật của Bạch gia, nơi bố trí dày đặc thủ vệ của Lương thiếu chủ.

Lương thiếu chủ!?

Chết tiệt!

Chuyển người tung mấy cú đá thật mạnh, anh tước hết súng của bọn chúng. Anh giờ mới phát hiện, trong túi áo của anh, cây súng của mình đã biến đâu mất tăm, và lúc nãy Salvia Scavoela, thủ hạ đắc chiến nhất của Lương Kỷ Khiên, có "sơ ý" va anh.

Nhận thấy mình dù có sức nhưng cũng không thể địch lại ba bốn tên vạm vỡ gậy gộc lăm le này, anh bèn xoay người vào xe rồi phóng đi mất. Quả như anh nghĩ, thủ vệ canh cổng vắng tanh, Lương thiếu chủ tuyệt nhiên để bọn chúng vào giết anh. Vậy còn Tôn chủ!? Không xong rồi!

Bọn láo lếu đó quả muốn đuổi cùng giết tận, chúng nhoài người ra lấy súng bắn tới tấp. Anh phóng thẳng ra quốc lộ, bọn chúng vẫn hối hả bám theo, súng nổ trên đường làm người dân la tán loạn. Lũ khốn! Anh thoăn thoắt vượt làn đường này chuyển sang làn đường nọ, cốt để cắt đuôi bọn

https://thuviensach.vn

chúng, nhưng rồi anh nhận ra, tiếng đếm ngược vội vã của bom nổ chậm quen thuộc.

Mẹ kiếp!!!

Không còn cách nào khác, anh buộc phải đâm thẳng xe ra phía vùng núi, tránh xa đường dân đông đúc, rồi nhanh lẹ đạp cửa xe nhảy xuống. Trong cái tích tắc anh trầy xước lăn mấy vòng trên đường, chiếc BMW lao xuống vực núi rồi phát nổ tanh bành. Tiếng nổ oành trời làm đốn ngã mấy cái cây, bả vai anh bị rách toạc một đường, hơi nóng phả lên làm anh say xẩm. Rồi anh nghe tiếng động cơ xe chạy đến, và sau đó anh lĩnh trọn một cú đá vào mặt.

Nãy giờ nghe bọn chúng nói, anh đã biết được thân thế. Hóa ra chỉ là lũ xã hội đen mới tập tễnh ra trò, Lương Kỷ Khiên quả là muốn thả lũ chúng vào để vồ anh. Tôn chủ! Anh nhất định phải rời khỏi đây càng sớm càng tốt. Khắp cabin chẳng có vật sắc nhọn gì, trong túi anh còn độc mỗi chiếc bật lửa. Trường hợp bế tắc nhất, chịu bỏng nung chảy sợi dây vậy. Đúng lúc anh định di chuyển cơ thể để chiếc bật lửa rơi ra khỏi túi thì đã nghe thấy tiếng gọi nhỏ quen thuộc.

-- Tiêu Khiết! Tiêu Khiết!!!

-- Dahlia!?

Chết tiệt! Đến ngay lúc này làm gì!!!

Dahlia len lén thụp người xuống, nhẹ nhàng trèo từ cửa sổ trèo qua, rồi bò bò đến bên Tiêu Khiết. Tiêu Khiết liền xoay người nằm nghiêng lại che đi cô, hai tên ngoài kia dòm dòm vô xem không thấy bóng Dahlia, chỉ thấy mình Tiêu Khiết nằm đó nên không mấy bận tâm mà uống tiếp.

-- Tôi không có ngoại tình. Em đến đây làm gì!?

https://thuviensach.vn

-- Ngoại tình cái đầu anh ấy! Mau quay người lại, tôi cởi trói cho!

Lúc này không phải lúc để chất vấn, anh liền nhanh chóng xoay người lại để cô tháo dây trói. Có cô giải thoát dù sao cũng hơn là chọn phương án lấy bật lửa "nướng" tay mình.

-- Hên đấy! Tôi có đem theo cái bật lửa, để tôi đốt dây thừng, anh chịu nóng một chút! -- Dahlia hồi hộp tột độ, chuyên tâm xem xét vòng dây nói.

-- ...

Vậy thôi thà tự làm còn hơn, anh tin tưởng vào kỹ năng của mình hơn là cô.

-- Dahlia! Em có tay mà, em kiên nhẫn tháo các vòng dây ra thôi, chúng buộc không phức tạp đâu! -- Tiêu Khiết khẽ nói.

Dahlia nghe vậy thì thu lại chiếc bật lửa, sao anh sợ thế nhỉ, trong phim cách này là an toàn nhất rồi! Cô lúi húi tháo dây, nó chặt quá! Cô phải dùng sức để nới nó ra, dây thừng siết tay cô làm nên những vằn đỏ, sắp xong rồi, chỉ một chút nữa thôi! Dây đã lỏng ra nhiều rồi, chỉ còn một vòng nữa thôi!

-- A ha! Giải cứu người yêu sao? -- Một tên bất chợt quay phắt lại, hắn ta giẫm ầm ầm lên sàn, ánh mắt đục ngầu nói.

-- Bỏ cuộc đi! -- Tên còn lại ánh mắt tối đen nhìn cô. Áo quần cô rách tươm thoắt ẩn thoắt hiện nội y đen gợi tình rơi vào mắt hắn. "Nhìn gương mặt xinh xắn phết, dù bị thương đầy mình mà vẫn không giấu nổi vẻ nuột nà!", hắn thầm nghĩ. -- Mày lo cho thằng kia một trận đi, để tao xử con này.

Cái tên kia gật đầu rồi hùng hổ tiến tới, Dahlia sợ mất mật lùi núp sau Tiêu Khiết, mà anh vẫn lặng im.

https://thuviensach.vn

-- Hôm nay tao phải đánh cho mãy gãy mấy cái xương mới hả dạ. -- Tên đó cao to, lực lưỡng xoắn tay áo tiến tới.

Hắn cười ngoác mồm, vung một gậy xuống chân anh.

Nghe rõ "rắc" một tiếng!

Dahlia ánh mắt hoảng sợ kinh người nhìn tên vừa nãy, cái đầu đã gãy ngược ra sau. Trước khi hắn kịp giáng gậy xuống, Tiêu Khiết đã chống tay ra sau, dồn sức xuống thân dưới bật người lên, chân phải thẳng đuột một cước tung vào cằm hắn. Đầu hắn chịu quyền rất mạnh, nó ngã ngược ra sau, tiếng xương gãy kêu lên một tiếng rõ to. Rồi hắn ngã rập xuống, cổ bị bẻ đến dị dạng, hốc mắt hắn máu đua nhau trào ra.

Dahlia thất kinh hồn vía nhìn Tiêu Khiết, ánh mắt anh lạnh lẽo đến đáng sợ... Anh là ai...?

Tên còn lại đứng chết trân, cơ hồ thấy đũng quần hắn ướt sũng. Hắn chưa bao giờ thấy kiểu giết người một cách tàn bạo mà trong nháy mắt thế này. Hắn vội rút súng ra, tay run run chĩa về Tiêu Khiết. Trước khi hắn kịp bóp cò, anh đã vụt lao tới. Tốc độ nhanh quá thể làm hắn sửng sốt, hắn bóp cò loạng xoạng, một viên đạn chỉ kịp bay xượt qua tay Tiêu Khiết. Rồi anh một tay chộp lấy cổ hắn, hắn chỉ còn mấy giây cuối để nhận ra, người trước mặt hắn không phải là tên Phó giám đốc thư sinh mà đại ca nói, đối diện hắn là một sát thủ hạng nặng. Hắn bị ánh mắt anh làm cho tê cứng, nỗi sợ hãi làm tay chân hắn tê liệt. Ánh nhìn của anh âm độc tựa Tử thần.

Rồi anh bấu lấy cổ họng hắn, một tay dùng lực vút ra. 'Phụt' một tiếng, thanh quản của hắn, da cổ của hắn bị anh moi ra. Máu lấm đầy tay anh, cổ họng hắn lòi ra một khoảng cơ thịt bết bát. Hắn ngã gục xuống, chết không nhắm mắt. Dahlia cơ hồ muốn ngất xỉu, ánh mắt hãi hùng nhìn Tiêu Khiết. Tay anh vấy máu người, anh giết người mà mặt vẫn không đổi sắc, thần Chết!

https://thuviensach.vn

Tiêu Khiết đứng lặng thinh, dây trói trong tay đã cởi ra từ lúc nào. Dahlia còn không nhận ra cơ thể mình đang bất giác lùi lại, tránh xa anh. Tiêu Khiết quay lại nhìn cô, ánh mắt này chỉ mỗi cô thấy. Anh thở dài, bước đến nói:

-- Dahlia... Tôi...

Dahlia càng lùi ra sau hơn nữa. Ánh mắt cô chứa đầy kinh hoàng, hai xác chết kia tựa như đang nhìn chăm chăm cô làm cô không khỏi khiếp đảm. Cô nhoài người ra sau, bỗng cảm thấy nền gỗ ở đây sụp xuống một cái. Tiếp sau đó sàn gỗ đột nhiên mở ra, có một cái hầm dưới này. Dahlia hốt hoảng không giữ nổi thăng bằng mà té lọt xuống.

-- DAHLIA!!! -- Tiêu Khiết giật mình gào lên, anh phi người tới ôm lấy cô.

Cả hai người chạm đất, Dahlia được Tiêu Khiết đỡ nên chỉ bị trật mắt cá chân, còn Tiêu Khiết, hình như vết thương anh rách ra thêm. Dahlia luống cuống bật dậy, mới biết anh ôm cô bằng một tay, lúc té xuống hoàn toàn chịu lực ở cánh tay này. Đơn giản bởi vì cánh tay kia đã nhơ nhuốc máu. Nên anh không muốn vấy bẩn cô.

-- Tiêu Khiết! Tiêu Khiết! -- Dahlia hoang mang thét lên. -- Anh sao rồi!? Tôi xin lỗi!!!

-- Đừng chỉ xin lỗi suông... -- Tiêu Khiết chật vật nhổm người dậy. -- Em có bị sao không?

-- Không, không sao... -- Dahlia thở phào nhẹ nhõm, lúc này tim cô như ngừng đập.

Tiêu Khiết nén đau đứng dậy, may mà hầm này không sâu. Kho hầm ẩm thấp, tối om, mùi rong rêu sặc lên thật khó thở. Tiêu Khiết mò mẫm

https://thuviensach.vn

xung quanh chỗ anh đứng, lúc nãy có bám thành sàn làm rơi xuống vài khúc gỗ. Đây rồi!

Anh nhặt một thanh gỗ khá to cầm lên, lúc này thì bật lửa có tác dụng. Anh đốt đuốc, lập tức cả vùng hầm được soi sáng. Dahlia nhìn xung quanh trong ánh lửa mờ mờ, không có thang để leo lên lại. Vùng hầm tối om, có luồng đi, xung quanh có vài thanh gỗ trụ lại, còn thấy những vật dụng la liệt xung quanh. Nơi này là một căn hầm và đã từng có người ở.

-- Dahlia, lại đây! -- Tiêu Khiết vừa dứt lời Dahlia đã sấn đến víu ấy áo anh, nơi này ghê rợn thật, cứ như căn hầm ma ấy!

Tiêu Khiết cùng Dahlia mon theo luồng hầm mà đi tới, gián bọ rít rít dưới chân làm Dahlia muốn phát nôn. Cô cùng anh đi sâu vào, thấy vật dụng gãy nát nằm tứ tung thì càng thêm khẳng định, nơi đây đã từng có người, và ai đó đã phá hủy nơi đây.

-- Ôi trời, có một tủ sách kìa! -- Dahlia khẽ thốt lên.

Tiêu Khiết liền cầm đuốc soi tới vùng đó cho rõ, quả là có một tủ sách mục, hư hỏng cả rồi. Dahlia bước tới, nhìn kỹ hơn, sách bị mạng nhện giăng đầy, cô cầm lấy cuốn nằm riêng biệt ở một kệ. Cô thổi lớp bụi ở phía trên thì mới biết đây là quyển nhật ký cũ rích, ngay cả giấy cũng đã mốc meo khó thấy rõ chữ. Ở ngoài có đề tên "Úc Tịch Sa".

-- Úc Tịch Sa? Tiêu Khiết, anh biết người này không?

-- Tôi nhớ đã mơ hồ nghe qua. -- Tiêu Khiết cố nhớ lại rồi nói. -- Tôi không rõ, phải về điều tra mới biết.

Tiêu Khiết tiến tới lại gần, anh cùng cô đọc những trang nhật ký đầu tiên. Nó được viết 8 năm trước.

"Ngày... tháng... năm...,

https://thuviensach.vn

Vừa tròn 20, tôi có mối tình đầu. Anh ấy mặt mày sáng sủa, ngũ quan khôi ngô, ánh nhìn lãnh đạm.

Con người khí thế phi phàm, vừa nhìn là đã rung động. Lần đầu gặp trong bữa tiệc, tim đã xốn xang quá chừng!

Chắc mình đã bắt đầu nhớ nhung cậu trai cùng tuổi, bắt đầu xao xuyến bởi Chương thiếu gia - Chương Du Thần."

"Ngày... tháng... năm...,

Sau mấy tháng gần gũi, mới hạnh phúc biết rằng, Chương Du Thần cũng đã để ý tôi từ khoảnh khoắc đó."

"Ngày... tháng... năm...,

Tôi và anh ấy, đứng dưới gốc cây Tử đằng đã nghìn năm. Anh mỉm cười rất nhẹ, nghe tôi - một nhà nghiên cứu văn học thao thao bất tuyệt về truyền thuyết loài cây này.

Lát sau hỏi anh cảm thấy thế nào, anh nói: "Anh cảm thấy mình đã yêu em rồi."

Quả thực rất hạnh phúc."

"Ngày... tháng... năm...,

Anh rất bận rộn với chuyện gia tộc, chúng tôi chỉ có thể lén lút gặp nhau ở cabin sâu trong rừng này.

Nhưng cùng anh ngắm trăng, lặng lẽ mghe thời gian trôi, tôi đã mãn nguyện lắm rồi.

Anh nói anh muốn từ bỏ tất cả, cùng tôi đi một nơi nào đó mà họ không tìm thấy."

https://thuviensach.vn

"Ngày... tháng... năm...,

Hôm nay là sinh nhật anh, mà anh chỉ lặng lẽ.

Anh kể tôi nghe chuyện những ngày rất xa.

Cái ngày mà anh được gọi, là Lãnh Vô Triệt....

Thế giới này, quả thực tàn nhẫn đến cùng cực. 'Chương Du Thần' mà tôi biết không phải là 'Chương Du Thần', và Lãnh Dịch Khiêm, cậu trai trẻ đó, không phải là người thừa kế thật sự của Lãnh gia. Mà người chân chính chảy trong mình huyết mạch nhà họ Lãnh là Lãnh Vô Triệt... Chính là người luôn bên tôi đây... là anh... 'Chương Du Thần'..."

https://thuviensach.vn

TỬ ĐẰNG KHÔNG NỞ LẦN HAI - KHÔNG CÒN LÀ NỮ PHỤ

Ka La Ra

dtv-ebook.com

Chương 67: Tử Đằng_ Trên Đà Cuộc Chiến

CHAP 67:

Dahlia cùng Tiêu Khiết đọc đến đây thì ngớ người ra, thực không biết là cái nhân vật 'Úc Tịch Sa' này nói thứ gì! Chương Du Thần không phải là Chương Du Thần, mà là Lãnh Vô Triệt? Cái quái quỷ gì vậy?

-- Tiêu Khiết, Chương Du Thần có liên quan tới nhà họ Lãnh sao? Con riêng? Con nuôi? -- Dahlia cau mày hỏi.

-- Không. Tôi hoàn toàn không hề nghe qua chuyện Chương gia có liên hệ với Lãnh gia. Xung khắc nhau là đằng khác. -- Tiêu Khiết nhíu mày nói. -- Hoặc chỉ là tôi chưa nghe qua thôi. Em biết đấy, ở thế giới này người ta giấu sự thật trong bóng tối.

Hắc đạo luôn chứa đựng những điều hãi hùng đến bất ngờ. Và không phải ai cũng có thể khám phá ra được hết bất ngờ này đến bất ngờ khác đâu! Từ khi Bạch Kỳ Sơ thanh tẩy Hắc đạo, các gia tộc cũng lợi dụng cuộc hỗn loạn mà che đậy thông tin phả hệ, Chương gia chính là nhờ biết bảo vệ bí mật tuyệt đối mà còn sống sót khơi dựng cơ đồ. Có rất nhiều thứ phải tra cho kĩ mới lần ra được, đâu phải gia tộc nào cũng cứ thế để lộ những thông tin tuyệt mật ra ngoài. Ví như thân phận của ngài Bạch Dĩ Hiên, chẳng phải cũng được ém nhẹm rất kĩ, không mấy người biết rõ chân tướng đấy sao?

-- Tiêu Khiết, anh có thể điều tra ra gì không? Tôi cảm thấy có một bí mật rất lớn được che đậy ở đây.

https://thuviensach.vn

-- Em cũng không nên tin những gì cuốn nhật ký này viết, có thể một cô gái rỗi hơi hoặc tự kỉ nào đó viết ra. -- Bởi vì anh không nghĩ Chương Du Thần mà anh thấy bây giờ đã từng yêu say đắm một người. Như kiểu chuyện cổ tích kể cho những nhà khoa học vậy. -- Nhưng tôi sẽ cố gắng chứng thực. Điều tra mà không gây chú ý khá là khó khăn, phải mất mấy tháng mới xác minh rõ ràng quan hệ của từng gia tộc.

-- Ừm. Tôi hiểu, họ sẽ chẳng dễ gì để lộ đời tư của mình cho mọi người soi mói. -- Dahlia ngắm nghía cuốn nhật ký rồi bảo. -- Tôi sẽ giữ nó, có thể những người khác may ra giúp được!

Tiêu Khiết gật đầu đồng ý, anh huơ huơ cây đuốc cho lũ nhện tản đi. Rồi anh đến giá sách, giở coi từng cuốn để xem có cuốn sách gì quan trọng không. Cuối cùng anh bị thu hút bởi cái hộp sắt nhét dưới gầm giá sách.

-- Dahlia, tôi tìm thấy thứ gì đó. -- Nói đoạn anh đưa ngọn đuốc cho Dahlia. -- Cầm hộ tôi.

Dahlia nhanh tay cầm lấy, rọi ánh sáng về phía chỗ anh. Xem ra cái hộp sắt khá nặng, nó đã gỉ sét, bị cả giá sách đè lên nên rất khó lấy. Tiêu Khiết tay gồng lên, anh cố một tay nâng giá sách lên, Dahlia thì vội vàng dỡ hết tất cả sách trên giá xuống để nhẹ bớt. Sau cùng, Tiêu Khiết bẻ gãy các thớ gỗ, anh lôi ra chiếc hộp sắt bám đầy bụi và đất cát.

-- Đây là gì nhỉ. -- Dahlia cúi xuống nhìn chằm chằm vào chiếc hộp rồi nói. -- Nó hẳn là có một đồ vật quan trọng ở trong mới được cất kĩ thế.

-- Không mở khóa được. -- Tiêu Khiết nhìn qua ổ khóa mật mã, chau mày bảo. -- Nhưng loại khóa này chỉ là loại khóa thường, về lấy dụng cụ sẽ mở được.

Tiêu Khiết dùng lực nhấc chiếc hộp lên, nó thật sự rất nặng, khối lượng riêng của chiếc hộp thôi cũng đã ngang tựa bê một hòn đá. Rồi bỗng

https://thuviensach.vn

thoáng chốc, Tiêu Khiết giật mình, anh vội ném cái hộp sắt xuống khiến nó chạm đất kêu rõ to. Dahlia hốt hoảng thốt lên:

-- Anh làm cái gì vậy?

-- Rời khỏi đây càng sớm càng tốt. Trong hộp sắt đó là thiết bị cảm biến nhiệt, nó quét được thân nhiệt của con người khi khởi động do có tiếp xúc bề mặt. Chắc chắn nó sẽ báo lại cho kẻ chủ. Ta phải đi sớm thôi.

Tiêu Khiết giật lấy ngọn đuốc, anh châm lửa vào giá sách, đốt trụi tất thảy. Sách bén lửa bắt đầu cháy lan. Anh nắm chặt tay Dahlia kéo đi thật nhanh, mau chóng tìm lối thoát khỏi nơi này trước khi họ bị ngạt khí cacbonic. Vừa nãy phải thiêu trụi giá sách một là vì cấp thiết phải làm, không để kẻ chủ đó thông qua thiết bị nhận dạng được hai người, tắt khả năng kích hoạt các thiết bị nguy hiểm khác; hai là để phi tang tất cả.

Dahlia nghe vậy thì kinh người, vội ba chân bốn cẳng chạy theo Tiêu Khiết. Anh nãy có đánh hơi thấy có luồng gió mạnh thổi từ sâu bên trong hầm, tức ở đó có lối ra. Quả nhiên, chạy một mạch, họ thấy cửa ra, nhưng bị những ván gỗ đóng ngang bít lối, chỉ có mấy khe hở để gió luồn vào. Tiêu Khiết dùng chân đạp mạnh những ván gỗ dày. Khói đã bắt đầu bay đến đây, Dahlia bụm tay ho khụ khụ, Tiêu Khiết thấy vậy càng dùng lực nhiều hơn. Cuối cùng, anh một phát đá gãy các khung gỗ, Dahlia mắt ướt cay xè vì hơi khói nên không nhìn rõ, chỉ biết anh phá được cửa chứ không hay có một miếng gỗ nhọn đã cắm qua chân anh. Ấy vậy mà anh chẳng rên lên một tiếng, cúi người xuống dứt khoát rút nó ra thật mau, rồi anh quăng lại ngọn đuốc, lần này thì các máng gỗ vừa nãy bén lửa, cháy ngùn ngụt trước cửa hầm.

Họ đã thoát ra khỏi nơi đó, đây chính là khu đất dưới khoảng sân phía sau cabin mà lúc nãy Dahlia lách qua, và giờ thì họ phải lẩn vào rừng, đi đường vòng để tránh có kẻ bắt gặp. Trong tay anh không có lấy một tấc sắt, cũng may trời đã tầm sáng nên khả năng gặp sói cũng sẽ ít hơn. Anh dắt

https://thuviensach.vn

Dahlia chạy một đoạn len lỏi vào các bụi cây trong rừng, có kẻ tìm thấy thì không chắc sẽ bảo đảm được tính mạng.

-- Tiêu Khiết! Xe của tôi có để cách cabin một đoạn. Chúng ta tới lấy rồi trở về có được không? -- Dahlia hơi đuối sức, cô đi nhanh không nổi, thở hổn hển nói.

-- Xe của em để ở đó? Chết tiệt! -- Tiêu Khiết chửi thề một câu. -- Em có để giấy tờ tùy thân trên xe không?

-- A!... Tôi có, đầy đủ nữa là đằng khác. -- Cô lúc này mới bừng tỉnh ra, giấy tờ công dân cô để hết trên xe, nói thế nào đi nữa lỡ kẻ xấu thu thập được, cũng sẽ rất bất lợi cho cô.

Tiêu Khiết nhíu mày không nói gì, lát sau anh mới sực nhớ ra. Anh đột ngột dừng lại làm Dahlia mất đà ngã nhào vào lòng anh. Mà anh chả có ý gì là lợi dụng thời cơ, chỉ hết sức nghiêm túc cầm tay cô lên, xoay qua xoay lại một hồi rồi hỏi:

-- Cái đồng hồ tôi tặng em đâu?

-- À... Tôi cũng để trên xe nốt. Sẽ không liên lụy đến anh chứ!?

-- Sẽ không!

Anh nhếch mép cười khoái chí làm cô hết sức băn khoăn. Anh đưa tay đeo cái đồng hồ đôi ấy lên, chăm chú khởi động rồi lướt lướt trên màn hình cảm ứng. Thao tác của anh rất nhanh lẹ mà phức tạp, anh tập trung cao độ làm Dahlia im re trong vài giây không dám quấy rầy. Lát sau, chiếc đồng hồ vang lên tiếng "tic", thấy anh thở phào nhẹ nhõm, cô định tới hỏi có chuyện gì xảy ra thì đột ngột có một tiếng nổ to oanh dội vang lên, cách nơi cô hắn cũng phải mấy dặm mà vẫn có thể thấy khói đen bốc lên. Cô bị tiếng nổ đó làm cho giật mình, thét lên:

https://thuviensach.vn

-- Anh vừa làm cái gì đó phải không!!!???

-- Ừ. Cho nổ chiếc xe của em. -- Tiêu Khiết trả lời thản nhiên như thể đã trút hết mối lo.

-- ...Nổ... xe... của... tôi...!? -- Dahlia trố mắt đứng chết trân. Trời ơi, con cô!!!

-- Em chẳng vừa nói toàn bộ giấy tờ tùy thân của em để trên xe sao? Sẽ rất nguy hiểm nếu có ai biết danh tính em. -- Tiêu Khiết bây giờ bình thản hơn, anh lại nắm tay cô dắt đi tiếp. -- Vừa may em để cái đồng hồ tôi tặng em ở trên xe. Nó có cài chip nổ hạng nặng, tiếp xúc với khí CO của xe hơi sẽ làm nổ mạnh.

Dahlia nghe anh nói mà cảm thấy trời đất như lạc trôi đi đâu hết. Cô giãy nảy thét lên:

-- Tên điên!!! Tiêu Khiết!!! Có cái đồng hồ đi tặng người ta thôi mà còn cài bom làm gì!? Nhỡ may anh ngủ mơ bấm nhầm nút chẳng phải tôi nổ tan tành sao? Trả con Audi cho tôi!!!

-- Cài làm gì á!? Thật ra nó vốn mặc định rồi, hàng quý độc quyền chỉ sao chép làm ra cái thứ hai thôi đấy! Tôi đã định nếu em có "hồng hạnh vượt tường" thì sẽ xài thứ đó. Còn về chiếc Audi, tôi sẽ tính nó vào sổ nợ của Tôn chủ. Ngài ấy có nợ tôi một chiếc Ferarri, có gì đòi ngài ấy.

F*ck!!! Ai có lá gan dày như anh mà đi đòi nợ Bạch Dĩ Hiên!? Dahlia chỉ có thể hậm hực đi theo anh, dù sao anh làm vậy cũng vì cấp bách, nhưng nghĩ đến con xe cô chăm chút từng ngày lại thấy xót ruột. Cô cứ mãi để anh dắt đi mà không quan tâm gì, mãi khi anh dừng lại, cô ngẩng đầu lên thì đã thấy có một chiếc trực thăng tới đón. Quang cảnh xung quanh cũng khác, bồn bề là núi cây, họ đã đi sâu vào rừng từ lúc nào. Nghe anh vẫy gọi mới biết đây là trực thăng riêng của Ám đoàn, những người còn lại tận tụy duy nhất với Bạch Lão đại, thì ra vừa nãy vụ nổ xe không chỉ là phi tang

https://thuviensach.vn

giấy tờ mà còn là báo vị trí. Anh đã vô cùng khôn khéo liên hệ với Ám đoàn từ trên quãng đường bị bọn xã hội đen kia bắt tới đây.

Dahlia được Tiêu Khiết dìu lên, mặc dù đã cứu được người nhưng vẻ mặt ai nấy cũng khá nghiêm trọng. Tiêu Khiết nhận thấy điều này, liền bảo Dahlia ngồi đây rồi cho người tới sơ cứu. Nói đoạn anh quay đi nói chuyện với một thủ hạ, cô liếng thoắng nhìn thấy, người thủ hạ đó vẻ mặt đầy ủ rũ nói gì đó với anh, còn anh thì mặt bỗng trở nên sa sầm đi trông thấy, tay anh vo lại thành nắm đấm tới nỗi nổi cả gân, mắt anh lạnh lẽo đến vô hồn. Anh đứng chôn chân không nhìn rõ tâm tư, như chết lặng đi. Và cô nghe thấp thoáng hai từ "tử nạn"... Đã có chuyện gì đó xảy ra?

Anh đưa cô về lại thành phố chu đáo, rồi sau đó chẳng nói chẳng rằng, đặt lên trán cô một nụ hôn nhẹ. Cô nhìn bóng dáng anh vội vã chạy đi xa dần, mà lòng trở nên buồn bã, cô nghe người trên trực thăng nói họ phải tới Sydney để chứng thực một chuyện. Ấy, cứ như vậy, cô ôm chặt quyển nhật kí trong tay, thất thểu ra về, cô bất giác nhớ đến chiếc Audi của mình. Không hiểu sao cô lại thấy, vẫn là phụ nữ, tự dùng tiền bạc chăm sóc mình vẫn hơn. Mà lại thấy, vẫn là phụ nữ, tự đổi thanh xuân mê luyến mình vẫn hơn...

Lúc cô về tới nhà, lăn đùng ra, chán nản với lấy cái laptop hóng chuyện. Ô, có rất nhiều tin nhắn thoại mà Tử Đằng gởi cho cô, càu nhàu có, lo lắng có, khiển trách có, mà vui mừng cũng có, cô lại nôn nao lướt lướt lên mạng xem. Ồ, vụ kiện hai công ty chưa đi đến hồi kết, nhưng nhắm mắt cũng đoán được ai là kẻ sẽ tự đặt dấu chấm hết cho kẻ bại trận. Gay gắt quá nhỉ, cô nghĩ. Đáng lẽ cô nên hào hứng trước tin tốt này, nhưng bỗng thấy chút hụt hẫng, rồi cô lại nghĩ. "Vắng mợ thì chợ vẫn đông", không có cô giám đốc vẫn hoàn thành thuận lợi công việc. Thiếu đi cô thế giới này cũng chẳng mất một ngày nắng, chi bằng, để lại cho thế giới một ít mưa, may ra sẽ được nhớ?

https://thuviensach.vn

Ấy là thế, Dahlia quyết khi Tiêu Khiết trở về, sẽ bất chấp tất cả thử yêu anh, nếu đã không thể trở thành nắng hạ chiếu sáng cuộc sống của anh, thì cô muốn trở thành một cơn mưa thu khiến anh đắm mình trong nó. Nghĩ vậy thôi chứ Dahlia cũng đâu hay rằng, cô vốn đã nảy sinh tình cảm với anh rồi, chẳng phải đã mặc định anh là "thế giới" mà mình cần để lại "ít mưa" đó sao!?

Đêm trải dài từng dặm. Chu Tử Đằng ngả người, dựa vào thành giường đọc sách. Cô vừa mới rảnh rỗi nhắn tin với Dahlia xong, biết được cô ấy bình an, còn nghe cô ấy nói sẽ cho cô một thứ bất ngờ gì đó. Cô lại chẳng mấy hứng thú... Sydney, Sydney, Sydney... Cô thật muốn đến đó quá, chừng nào chưa thấy xác anh, cô một mực không tin anh đã bỏ mạng.

"Có nói nhiều đi chăng nữa cũng vậy thôi. Việc đã rồi thì cứ để nó trôi. Còn nếu sự chưa đã, thì đừng để lòng mình bối rối."

Đoạn cô đọc vừa hay có câu này, cô chỉ nhìn nó một cách bình lặng.

Vụ kiện thứ hai được tiếp tục. Mọi chuyện đều diễn ra trong dự liệu của cô. Ngũ Tần nói một lời đều không chừa người ta đường sống, Lý Đại Thống nét mặt thì hoàn toàn bất lực, và anh ta chỉ cố nói cho hoàn thành công việc mà thôi. Bằng chứng, vật chứng rõ ràng, giờ thì lôi cả những chuyện xa xưa ra để xét xử. Quách Mộng Thu được đưa tới, nhìn bà tiều tụy và gầy như xương khô, căn bệnh truyền nhiễm HIV chưa lấy đi của bà ta tính mệnh, nó lấy đi của bà ta sinh mệnh. Nhưng chuyện này ngoài dự liệu của cô, bà ta thú nhận tất cả. Từ chuyện bà ta lén lút có con ngoài với Chu Cảnh Điềm, đến việc bà ta được rước vào Chu gia và ngang nhiên ức hiếp Veronique phu nhân. Trước sự bàng hoàng của mọi người, bà ta bình thản nhận tội mình đã đẩy Veronique phu nhân té chết.

Chu Quân Dạ thì sắc mặt ngày càng âm trầm, cô biết dạo gần đây hắn đã đủ tìm mọi cách bưng bít, cứu vãn tình thế. Nhưng vô dụng cả thôi, tuổi đời còn quá trẻ, có kiệt xuất đến đâu thì bất quá cũng chỉ là một cậu thanh

https://thuviensach.vn

niên, cậu ta đã đánh đổi được bao nhiêu năm để thấu đời hiểu người đâu! Cho nên Chu Quân Dạ chỉ biết nghiến răng nghiến lợi nhìn Quách Mộng Thu thật thà khai hết.

Cuộc chơi vì thế mà mất vui. Cô nhìn thấy ở Quách Mộng Thu sự hững hờ, nhìn thấy ở Chu Quân Dạ sự căm phẫn, nhưng điểm chung là họ đang ẩn nhẫn. Và cô không thấy Chu Khuynh Cơ xuất hiện hôm nay.

Mọi việc nào đâu dễ dàng thế!? Quách Mộng Thu đương đà thú nhận tội lỗi, Chu Quân Dạ dù biết tình hình hiện tại đáng ra nên bỏ trốn vẫn tới hầu tòa? Cô không tin muốn thoát khỏi nơi này, chạy tội, tìm một nơi nào đó ẩn náu một thời gian để gây dựng cơ đồ, Chu Quân Dạ lý nào không làm được? Ấy vậy mà hắn vẫn chấp nhận ngồi đây, nghe Quách Mộng Thu thừa nhận luôn về quyền thừa kế, rằng hắn không phải con trai ruột của Chu Cảnh Điềm.

Khỏi phải nói mọi người xung quanh sững sờ đến mức nào, kẻ sỉ vả, người chê bai, họ bị thẩm tòa tuyên án hình phạt tù cùng bồi thường tài sản thích đáng. Ngũ Tần có vẻ hơi chán, cũng phải thôi, sự việc diễn ra quá dễ dàng và gọn lẹ, không xứng đáng với công sức họ ngày đêm bỏ ra để chu toàn cho vụ kiện này. Và ngẫm lại, cô mới thấy, những tội trạng mà Chu Quân Dạ cùng Quách Mộng Thu phải chịu, Chu Khuynh Cơ hoàn toàn không hề phạm. Cô ta hoàn toàn "trong sạch", chưa hề tiếp tay qua một vụ nào. Giờ cô mới ngờ ngợ hiểu ra, suy cho cùng, Quách Mộng Thu cùng Chu Quân Dạ, đều là tấm bia đỡ đạn cho Chu Khuynh Cơ.

-- Tại sao tao phải ra thú nhận, mày điên rồi sao? Tao không đời nào chịu phó mặc mục rữa trong tù. Còn em trai mày nữa, nếu tao ra thú nhận, nó sẽ ra sao? Còn nhiều cách thoát thân, sao mày ngu xuẩn thế!?

https://thuviensach.vn

-- Ngu xuẩn? Mẹ à, nhìn lại mình đi. Bà cũng sắp chết tới nơi rồi, còn làm được trò trống gì? Chi bằng bà cứ ra đầu thú, trải đường cho tôi, để tình hình giải quyết nhanh chóng cho im hơi lặng tiếng. Tôi ở ngoài đây, không dính dáng gì cả, chí ít còn có sức phục thù rửa hận cho bà!

-- Còn Chu Quân Dạ!? Nó rất lợi hại, nó nhất định sẽ cứu được chúng ta!!!

-- Giờ thì ai ngu xuẩn đây? Nó mới tập tễnh tham gia Hắc đạo được 2 năm, bà nghĩ nó sẽ làm nên tích sự gì? Gắng gượng đến giờ này cũng đã quá tốt, một thằng nhóc con 20 tuổi tiếp ngôi công ty, sớm đã bị những lão cổ đông thao túng mà chẳng hề hay. Tôi đã nói nó rồi, nó biết mình "tiến thoái lưỡng nan" nên đã bất đắc dĩ cam chịu. Tôi khuyên nó những ngày trong tù cố gắng tạo bè đảng, một ngày nào đó tôi sẽ phá ngục, cứu cả nó và bà ra, bè phái đã kết, tội gì không đi phục thù? Tất nhiên nếu bà còn sống đến ngày đó!!!

-- Mày... sao tao phải tin mày?

-- Bởi vì bà không còn lựa chọn khác, thưa mẹ. Bà có thể chọn cái chết dần chết mòn vì bệnh, hay là hi sinh hai người để một người có thể trả thù!? Tôi là Chu Khuynh Cơ, nếu bà có "tham sống sợ chết" kéo tất cả cùng chết, thì tôi vẫn có thể thoát ra tự tìm cách phục thù cho riêng tôi. Chi bằng bà cùng hợp tác, thì chẳng phải ngày đó sẽ đến nhanh hơn hay sao?

Mặc dù không biết Chu Khuynh Cơ đã làm cách nào để mình hoàn toàn "trong sạch", cô vẫn thấy điều đó chẳng lạ lẫm mấy. Kỳ phùng địch thủ, Chu Khuynh Cơ. Tài sản của Chu gia được hoàn trả cho người thừa kế chính thống là cô, song cô vẫn thấy đây không phải của mình nên gửi hết về cho gia tộc Esmeé, giúp gia đình vượt qua cơn biến động kinh tế phần nào. Dẫu sao, tài sản ấy cũng là nhờ gia tộc Esmeé mà nên. Còn công ty

https://thuviensach.vn

Chu gia mất uy tín bị các cổ đông xâu xé đến báo kinh tế ngày nào chả ầm ĩ, giờ nó đã thuộc sở hữu của một người khác rồi. "Ông bà nội" ngẫm nghĩ cũng chán đời, họ chắc cũng sốc không kém, nên họ lại lấy số tiền mà hồi trẻ họ khổ cực làm lụng chắt chiu, mãi sau này được vinh hoa phú quý vẫn còn giữ như một kỉ niệm. Rồi lấy số tiền đó góp nhau đi vào viện dưỡng lão. Sống cho đủ kiếp, đủ đời.

Vài ngày sau đó, Chu Cảnh Điềm cũng ra đi. Ông ta vốn đã có mầm mống ung thư gan vì đã một thời ăn uống sa đọa, song dù Bạch Sở Viên có là thánh cũng không chế nổi thuốc cứu. Mấy ngày qua ông ta rời khỏi sự kiện nhân thế, một lòng muốn lên vùng đồi núi "vui thú điền viên" như các ẩn sĩ ngày xưa. Có lẽ Chu Cảnh Điềm biết mình chẳng sống thêm bao lâu, Chu Quân Dạ và Chu Khuynh Cơ khi đó lười hạ độc ông cũng là vì biết điều này. Cho nên cô không phản đối, để ông ta dành những giây phút cuối đời ở đó. Có lẽ ông ta cũng vật vã không ít với căn bệnh, nhưng ông ta đã chẳng thấy đau nữa rồi. Đời người kết thúc như thế. Đời là bể khổ, và qua được bể khổ là qua "đời".

Bỗng nhiên cô thấy có thứ gì đó trống vắng và vô vọng. Ừ thì đó, những kẻ đáng chết, đều nên chết cả rồi, những kẻ đáng bị tù hãm, đều đã tù hãm cả rồi. Nhưng chúng thật vô nghĩa. Và Bạch Dĩ Hiên hẳn đã trải qua mấy cái vô nghĩa như thế rất nhiều, rất nhiều. Cô chợt nhận ra, cô khao khát một cuộc sống giản dị đến bình thường. Những chuyện như thế này, thận trọng, đa mưu, mạnh mẽ để sống sót, để khiến kẻ khác phải chết trước khi mình chết, chà đạp lẫn nhau mà bảo vệ mình toàn thây như vậy, rốt cuộc sung sướng gì? Lần đầu tiên cô lóe lên một ý nghĩ điên rồ, sao cô không thể cùng con mình, đi quách khỏi nơi này và sống cuộc sống mới!?

Sao cô không thể nhỉ!?

Chỉ vài giây sau đó cô mới nhận ra, cô nhìn mọi thứ phút chốc trở nên vô nghĩa, vì niềm ý nghĩa duy nhất mà cô có được không hiện diện ở đây. Anh không có ở đây. Giá mà anh ở đây. Chỉ cần anh ở đây khen cô một

https://thuviensach.vn

chút về chuyện hôm nay cô đã bản lĩnh xử lí Chu gia thế nào, chỉ cần anh ở đây xoa đầu cô một cái chỉ bảo cô phải cẩn trọng hơn sau này ra sao, cô sẽ thấy vui vẻ hơn bao giờ hết.

"Xin em hãy đủ dũng cảm, để rời khỏi tôi."

Nghĩ lại thấy nực cười quá, mình là người yêu của anh mà nhát gan quá chừng, không dũng cảm tí gì cả.

"Anh nhất định sẽ trở về."

Cô thở dài một hơi. Bất giác cô lại muốn đến gốc cây Tử đằng nghìn năm kia. Bây giờ trời trở gió rất rét, người người ai ai cũng muốn nằm dí ở nhà cho ấm, còn cô thì lại mãnh liệt muốn đến đó cho thỏa nỗi nhớ. Cô ăn mặc đủ ấm cho con khỏi lạnh, lẳng lặng lái xe ra ngoại ô. Thật bất ngờ vì phía ngoài thành phố có mưa rả rích, cũng may cô cẩn thận mang phòng ô trong xe. Vì đường chính trơn trợt nguy hiểm nên cô đành đi đường vòng, nó là một cây cầu có khung che bắc ngang qua rừng cây, cho nên chỉ có thể đứng ở đây ngắm thôi. Cô cũng đã lặn lội tới đây, đường vào hoa viên ươn ướt không an toàn, sẵn đây cây cầu có mái che, thôi thì đứng ngắm từ xa cũng được.

Thế là Chu Tử Đằng bước lên cây cầu, cô mon theo lối mà đi. Mưa vẫn trào ra từng trận, cô có mái che nên chỉ bị tạt ít nước, chẳng thấm mấy. Cô chọn chỗ đứng tốt ngắm cây, vừa ngẩng đầu lên thì đã phát hiện có một người đứng dưới đó từ lúc nào. Dáng vấp là đàn ông, anh ta mặc cho mưa ồ ạt xối lên người, chỉ lặng lẽ đứng đó ngước nhìn cây, một cách lặng lẽ.

Anh ta quay lưng nên cô không thấy mặt anh ta, chỉ thấy bóng dáng anh ta rất quen. Điềm tĩnh, tự tại, thần thái một đấng bề trên, tựa Bạch Dĩ Hiên. Mặc dù trời đang mưa vồn vã, tiếng mưa rào rào cùng hơi nước bốc lên như cô lập người đàn ông đó, vậy mà anh ta vẫn cảm giác được có

https://thuviensach.vn

người như mình. Anh ta chậm rãi quay người lại, cô thẫn thờ đứng chôn chân tại chỗ.

Chương Du Thần.

https://thuviensach.vn

TỬ ĐẰNG KHÔNG NỞ LẦN HAI - KHÔNG CÒN LÀ NỮ PHỤ

Ka La Ra

dtv-ebook.com

Chương 68: Tử Đằng_ Chương Gia Dậy Sóng

CHAP 68:

Dưới màn mưa xối xả tuôn rơi, khí lạnh hả hê lách qua từng giọt mưa cắm vào da thịt đau buốt. Chu Tử Đằng cứ sững sờ đứng tại đó, cô không biết nên làm gì lúc này khi Chương Du Thần đã thấy cô. Mặc dù cô biết có vài ba thuộc hạ của Bạch Sở Viên âm thầm theo bảo vệ cô quanh đây, nhưng nếu đọ với Chương Du Thần, cô sợ họ sẽ bỏ mạng vô ích.

Chương Du Thần nhìn cô, màn mưa đẫm ướt khuôn mặt giá lạnh của anh ta, ánh nhìn băng lãnh của Chương Du Thần làm cô thấy ngột ngạt. Cô sợ anh ta sẽ nhân ngay lúc này giết cô luôn, đằng nào Bạch Dĩ Hiên chả là địch thủ của hắn!

Nhưng không.

Ánh mắt Chương Du Thần phức tạp đến lạnh lùng, rồi một lúc sau, hắn chỉ thờ ơ quay người bước đi. Rời khỏi khu hoa viên, anh ta lái chiếc xe Chevrolet Cruze đi mất hút. Chu Tử Đằng thở phào nhẹ nhõm, mặc dù khó hiểu với hành động của anh ta lắm. Thoạt khi mới thấy bóng lưng của anh ta dầm trong cơn mưa rào, cô đã nghĩ đây hắn là một kẻ cô đơn.

Chu Tử Đằng giương đôi mắt nhìn về phía cây tử đằng nghìn năm đang tắm mình trong mưa. Đây là nơi kỳ diệu nào mà ngay cả Chương Du Thần cũng phải đặt chân đến? Chỉ đơn giản là ngắm hoa thôi ư, dù cho cơn mưa kia vẫn ào ào không ngớt? Chương Du Thần, lẽ nào đã từng có một

https://thuviensach.vn

việc gì đó xảy ra ở đây, khiến anh ta dù muốn không nhớ nhưng chẳng thể nào quên? Thật kì lạ... Chương Du Thần đã không ra tay với cô, cô cứ tưởng anh ta sẽ không tha thứ cho bất cứ ai liên quan đến Dĩ Hiên. Có uẩn khúc gì chăng? Dĩ Hiên đã từng có quan hệ rất tốt với Chương Du Thần...

Chu Tử Đằng sau một lúc ngắm cảnh đủ, mới chịu quay về. Hiện tại, chốn an toàn duy nhất mà cô có hiện giờ là biệt thự riêng của Bạch Sở Viên, nhưng sẽ không lâu nữa đâu. Lúc cô trở về phòng, thì đã thấy Mạc Lưu Ly vẻ mặt có chút đờ đẫn ghi ghi chép chép cái gì đó.

-- Lưu Ly? Em đang viết cái gì vậy? -- Chu Tử Đằng mỉm cười hỏi.

-- A!? Chị về rồi sao? -- Lưu Ly nhoẻn miệng cười, nụ cười có chút buồn. -- Em muốn ghi một list điều mình cần làm trong những tháng ngày này.

Chu Tử Đằng nghe vậy thì giật mình, bệnh tình của Lưu Ly... Cô thở dài, bước tới vuốt tóc cô bé, nói:

-- Hi vọng nó có thể khiến em lạc quan lên đôi chút. Em không đơn độc đâu, vì vậy chị cần em đấu tranh, được không?

-- Bác sĩ nói em chỉ còn sống có sáu tháng. Và em đã sống được ba tháng đầu của nửa năm cuối đời. -- Mạc Lưu Ly nở nụ cười khẽ, thê lương vô cùng.

-- Đã từng có rất nhiều người mắc phải trọng bệnh. Và chẳng phải nhờ sự lạc quan, vui vẻ, họ đã vượt qua được đó sao? Em đừng tin quá vào lời những vị bác sĩ kia nói mà hãy tin vào bản thân mình, chị tin chắc rằng em sẽ chống chọi được với căn bệnh tim quái ác này. Chị muốn em làm mẹ đỡ đầu của bé con nữa này. -- Nói rồi, Chu Tử Đằng đặt tay Lưu Ly lên bụng mình. Thai nhi còn nhỏ xíu, ngay cả thành hình còn chưa toàn vẹn, ấy vậy mà dường như có thể cảm nhận được nhịp đập bé nhỏ của nó.

https://thuviensach.vn

-- Em mới nom 18 mà chị đã bắt em làm mẹ rồi. -- Mạc Lưu Ly cười khì. -- Chị đừng lo. Bạch Sở Viên, anh ấy rất tốt bụng và dễ gần. Những ngày này anh ấy chuyên tâm lật tìm các loại y dược bá truyền cổ xưa, cộng với y học tiên tiến thời nay, đã làm ra rất nhiều vỉ thuốc cho em.

Sáng ba vỉ, mỗi loại một viên, dằm nhuyễn thành bột, pha với nước, uống trước khi ăn sáng. Trưa lấy hai chai kháng sinh ra, sau khi ăn, mỗi thứ lấy 100ml trộn vào, khuấy đều rồi uống. Chiều thì hái rau đắng, nấu lên thành nước theo phương thức cổ truyền, đun lên cho sôi chín, chờ nguội rồi uống. Anh ấy đã đưa em một hộp kim tiêm chứa thứ thuốc kháng thể mà anh ấy đặc biệt điều chế, trước khi đi ngủ tiêm nó vào để tuần hoàn ổn định, khí huyết dễ lưu thông.

Kiên trì sáng, trưa, chiều, tối không bỏ sót một ngày như vậy trong hai tháng, cộng với ăn uống bổ dưỡng, tập luyện điều độ, tâm trạng thoải mái, may ra có thể kéo dài thêm ba tháng. Nếu lỡ bỏ sót mất bước thuốc nào phải báo anh ấy ngay, không thì tiết tố cơ thể sẽ bị rối loạn.

Mỗi tuần định kì thì phải đến chỗ anh ấy thay máu, lọc máu độc do trong thuốc, anh ấy phải dùng loại lá thuốc cấm - "Myroxylon" dùng điều chế, tuy hiệu quả cao mà hậu quả cũng khôn lường để "lấy độc trị độc".

Chu Tử Đằng nghe mà đầu óc choáng váng, cô không biết Mạc Lưu Ly lại phải uống nhiều thứ thuốc để giành giật sự sống như vậy. Cứ phải ngày ngày mệt mỏi như vậy, thảo nào nhiều người vẫn chọn cách phó mặc cho cuộc đời, tận hưởng những giây phút còn lại của cuộc sống.

-- Chị biết không, em muốn nhìn thấy một sinh linh ra đời, em muốn làm mẹ đỡ đầu của bé con. Vì vậy em thấy những việc em đang làm có giá trị hơn bao giờ hết.

-- Em biết gì không, Lưu Ly!? Em là mẫu con gái mà Bạch Sở Viên thích ấy! -- Chu Tử Đằng phì cười thỏ thẻ.

https://thuviensach.vn

-- Chị cứ đùa!! Đời nào có chuyện đó. -- Mạc Lưu Ly phản bác ngay lập tức. -- Chị không biết Bạch Sở Viên tôn thờ "chủ nghĩa độc thân" sao? Mấy lần qua lấy thuốc, em gặng hỏi tình duyên của anh ta mãi mà anh ta cũng chỉ trả lời để thôi. Vậy đấy, anh ấy nói tình đầu của anh ấy là cha 'Bạch Kỳ Sơ', còn tình cuối của anh ấy là ông nội 'Bạch Thừa Húc'. Chị nghĩ xem tên ấy có biến thái không?

-- Anh em nhà họ Bạch ai chả biến thái. -- Nhắc đến đây, cô có chút ngập ngừng. -- Chị nghe ngóng nói Bạch Sở Viên vắng mặt mấy hôm nay, là để dò la chính xác tin tức anh ấy. Thật đáng để chờ đợi, phải không?

Thấy cô có vẻ u buồn, Mạc Lưu Ly liền đổi chủ đề ngay:

-- Camellia ấy, chị còn nhớ con bé không?

-- Camellia!? Sao chị quên được! Em gái duy nhất của chị kia mà! Sao tự dưng em lại nhắc đến Camellia?

-- Chứ chị nghĩ sao hôm nay không có Andrew với Audrey ở đây? -- Mạc Lưu Ly hớn hở nói. -- Tụi nó theo Từ Tiêu Vũ, ra sân bay đón Camellia rồi!

-- Gì cơ? -- Chu Tử Đằng như muốn nhảy cẫng lên vì mừng rỡ. -- Em nói Camellia từ Pháp qua đây chơi? Sao chị chẳng nghe cậu mợ nói gì hết này? Chị còn chẳng chuẩn bị gì chào đón con bé nữa là!

-- Không sao đâu, phải chừng 11 giờ Camellia mới đáp xuống sân bay. Trong ba tiếng em với chị cùng nhau nấu một bữa ăn linh đình còn kịp chán. Đi thôi!

Nói đến nấu nướng, Mạc Lưu Ly khá là thích thú. Hai nhóc Andrew và Audrey thích nhất là tay nghề nấu ăn của cô, không biết chị gái Camellia của bọn nhóc thì như thế nào, lần đầu gặp phải để lại ấn tượng tốt chứ! Chu

https://thuviensach.vn

Tử Đằng cũng lúi húi xuống bếp, cô đeo tạp dề vào, thành thục vo một nồi gạo.

-- Sao em biết Camellia thế?

-- Em còn chưa gặp mặt đâu! Chẳng qua là phu nhân Marguerite có gọi điện hỏi thăm hai nhóc tì, sẵn tiện thông báo tin mừng luôn. Hai cu cậu nghe chị chúng qua thì vui vẻ hét ầm lên, nằng nặc gọi ngay cho Bạch Sở Viên phải phái nguyên cả Ám đoàn đón chị gái chúng về. Chắc chúng ngỡ mình là phu nhân của Sở Viên mất rồi! À, tất nhiên Sở Viên đang ở Sydney, đâu có tuân mệnh được. Cho nên đành gọi Từ Lục Giai, không biết anh bận gì mà phải nhờ Từ Tiêu Vũ.

Nói đến đây, Mạc Lưu Ly đang ướp thịt không nhịn nổi mà bật cười. Còn Chu Tử Đằng nhìn vào vò gạo trắng ngần, cô không khỏi suy nghĩ. Cậu Roussel thừa biết ở nơi đây chẳng khá khẩm hơn Pháp là bao. Dù cho Pháp đang trong tình thế rối ren, chính quyền bị kìm kẹp, khủng bố nổi dậy, kinh tế biến động, gửi cả Camellia qua để đảm bảo an toàn cũng ổn, nhưng thời điểm này ở với cô chẳng tốt mấy. Chương Du Thần đã không còn Dĩ Hiên làm đối thủ, Hắc đạo chắc thâu gọn trong tay anh ta rồi, ai biết được nay mai Chương Du Thần có muốn truy cùng giết tận Bạch gia, diệt trừ cả cô hay không?

-- Tử Đằng, chị suy nghĩ gì vậy?

-- À, chị đang nghĩ, tại sao một quốc gia như Pháp, lại bị khủng hoảng kinh tế lâu như vậy. Gia tộc của chị cũng gần như phá sản nếu không có số tài sản thừa kế của Chu gia trong đợt thắng kiện vừa rồi của chị.

-- Chị không biết à... -- Nói đến đây, Mạc Lưu Ly bỗng trở nên trầm ngâm. Cô bé nói rất khẽ. -- Nền kinh tế chính của gia tộc họ Giả của Giả Tư Lộ, là kinh doanh mỹ phẩm hãng "D~Arcy" bên Pháp đấy.

https://thuviensach.vn

-- Gì cơ!? Chị tưởng Giả gia thuộc Hắc đạo? Sao lại có dính dáng tới Pháp? -- Chu Tử Đằng vo gạo xong xuôi, liền bắt đầu bỏ vào nồi điện nấu nướng.

-- Chị không biết đấy thôi, Giả gia đóng góp trong Hắc đạo với vai trò cố vấn cho Lão đại, cha của Giả tiểu thư - Giả Minh Hàm, là "Thẩm phán" của Hắc đạo đấy. -- Thịt ướp vừa đủ mùi, Mạc Lưu Ly liền bắt chảo hơ dầu cho nóng. -- Thực ra, Giả gia vốn kinh doanh khách sạn bốn sao và các hộp đêm lớn có tiếng trong giới Hắc đạo. Nhưng từ ngày Giả phu nhân là Ixora Dietes mất, Giả giáo chủ theo di nguyện của vợ là muốn con cái bà theo đường làm ăn chân chính, ông dần bán hết các cụm khách sạn và hộp đêm, không tham gia doanh thương giới Hắc đạo nữa. Thiếu chủ nhà họ Giả - Giả Thuật Nham, tức anh trai Giả Tư Lộ ấy, thừa kế công ty mỹ phẩm của mẹ mình và phát triển nó cho đến ngày nay. Em cũng vừa hỏi ra mới biết, sở dĩ Giả Tư Lộ ít nhiều quan tâm tới chị, là bởi mẹ của chị với mẹ Giả tiểu thư, Veronique phu nhân với Ixora phu nhân từng là bạn tốt hồi cấp ba ấy.

-- Mẹ của chị? Có chuyện ngẫu nhiên đến vậy cơ à? -- Cuộc đời thật lắm cái trùng hợp, Chu Tử Đằng thầm nghĩ. -- Nếu theo em nói, vậy Giả giáo chủ hẳn yêu thương vợ lắm mới vì di nguyện của vợ mà sẵn sàng từ bỏ kinh doanh bạc triệu trong Hắc đạo. Ngay cả Giả Tư Lộ cũng được tự do theo đuổi đam mê ngành khảo cổ học, thế nhưng có liên quan gì đến cuộc khủng hoảng kinh tế?

-- Giả gia dần dần thoát khỏi Hắc đạo, chỉ có công ty chủ "D~Arcy" là nuôi sống Giả gia. Nếu như Chương gia đánh sụp nền kinh tế đó, không phải Giả gia sẽ lụn bại hay sao? Mà như vậy, chắc chắn Lãnh Dịch Khiêm sẽ thoái hôn với Giả Tư Lộ. -- Nói đến hai từ "thoái hôn", không hiểu sao Mạc Lưu Ly chẳng vui nổi, Lãnh Dịch Khiêm từ hôn với Giả tiểu thư, cô hẳn nên vui hay nên buồn?

-- Chương gia là nguyên nhân làm lũng đoạn nền kinh tế của Pháp? Tại sao Chương Du Thần lại làm vậy? Giả gia chẳng phải qua lại rất mật

https://thuviensach.vn

thiết với Chương gia sao? Đến nỗi Lãnh Dịch Khiêm phải đính hôn với Giả Tư Lộ để kết giao với Giả gia đấy!? -- Chu Tử Đằng khó hiểu, tay lôi ra từ tủ lạnh rau củ quả, định bụng sẽ nấu cho Camellia nồi canh lục củ hầm xương mà cô bé thích ăn nhất.

-- Cái đó... Em không biết. Trong giới Hắc đạo, "nay bạn mai địch" là chuyện thường tình, em chỉ lo cho Giả Tư Lộ thôi. Gia đình gặp tình thế như vậy, chắc cô ấy cũng gặp khó khăn không ít. -- Lưu Ly xào nấu điêu luyện, chảo thịt thấm dầu nhìn mỡ màu thật ngon mắt. -- Chỉ trách Giả giáo chủ chắc cũng không biết Chương Du Thần trở mặt. Giả gia là một gia tộc được nhiều người kính trọng thế kia mà.

-- Nhưng Lãnh Dịch Khiêm sẽ không đời nào để gia tộc vị hôn thê của mình gặp cảnh bế tắc, phải không? -- Chu Tử Đằng ngờ nghệch hỏi, cô bắt nồi canh lên, nêm nếm cho vừa miệng.

-- À... -- Mạc Lưu Ly tay vẫn xào qua xào lại, chỉ nở một nụ cười nhẹ. -- Lãnh Dịch Khiêm sao? Nghe nói con gái của giáo chủ Mộ Dung Viện, Mộ Dung Vy, có ý với Lãnh Dịch Khiêm. Chị trả lời thử xem, giữa Giả Tư Lộ - con gái của một gia tộc có nguy cơ thất thế và Mộ Dung Vy - con gái của một gia tộc đang thừa cơ lên vận, trong thời thế này, một đại gia tộc như Lãnh gia sẽ chọn ai? Huống hồ chi thời cuộc này, giúp kẻ bị Chương gia chèn ép, chả khác nào đang gián tiếp đối đầu với Chương gia.

Chu Tử Đằng nghe vậy thì im lặng không nói, cái cười nhạt nhếch của Lưu Ly đã nói ra tất cả rồi. Nhớ khi ấy Giả gia còn nằm trong Thập đại gia tộc, Giả Tư Lộ mặc bao kẻ nhất kiến chung tình theo đuổi chỉ khăng khăng chọn kẻ máu lạnh vô tình mà đuổi theo. Người như Lãnh Dịch Khiêm, đại sự gia tộc là trên hết, muốn còn tồn tại trong Hắc đạo phải biết nhún nhường với Chương gia trong thời điểm này. Chính vì thế mà, có lẽ Giả Tư Lộ cũng đã hiểu, Lãnh Dịch Khiêm sẽ không chìa tay ra cứu vớt mình.

https://thuviensach.vn

Nhưng vì sao Chương gia lại trở mặt với Giả gia, một gia tộc đã từng cống hiến hết sức vì mình? Tiếng thái thịt cùng tiếng nước sôi sùng sục hòa lẫn với mùi thịt rang thơm nức mũi cùng hương thịt hầm nhè nhẹ từ khu bếp bay ra, tâm trí người cũng nương theo đó mà lãng du tự phương nào.

Chương Du Thần nhắm nghiền đôi mắt, thân mặc y phục đen ướt sũng khi dầm mưa ban nãy còn chưa thay ra, chỉ tựa người vào ghế nghỉ ngơi một lúc. Phó Kỵ Nhâm đứng bên cạnh, cũng phải lo cho hắn đã suốt năm ngày liên tiếp, mỗi ngày chỉ "ngủ" đúng có bảy phút mà vẫn không ngừng làm tiếp việc.

-- Tôn chủ, ngài hãy thay y phục ướt ra, tôi đã chuẩn bị đồ rồi.

-- Phía các giáo chủ đã nói gì?

-- Hiện chưa tìm thấy xác Bạch thiếu chủ. Nhưng đã định ngài tiếp ngôi 'Lão đại'. -- Phó Kỵ Nhâm thấy gương mặt lạnh lùng khép mắt của anh, có hơi dè dặt nói. -- Chung phu nhân, rất tức giận ngài dùng tiềm lực kinh tế chèn ép Giả gia.

Phó Kỵ Nhâm vừa nói xong, Chương Du Thần liền mở đôi mắt lạnh lẽo liếc một cái làm hắn phải rùng mình mà cúi gập người xuống. Chương Du Thần khẽ nhếch môi:

-- "Mẹ" tôi sao? Tất nhiên là phải tức giận rồi, dù sao Giả Minh Hàm chả là mối tình đầu chí cốt của bà.

Chương Du Thần nói vậy càng khiến Phó Kỵ Nhâm cúi thấp người xuống hơn. Chung phu nhân mà biết được con trai mình đã phát hiện mối tình vụng trộm của mình, không biết sẽ phản ứng thế nào. Chương Du Thần nhìn vào khoảng không vô định, vân vê chiếc dao bạc trong tay, có phần nghĩ ngợi.

https://thuviensach.vn

Chung phu nhân của Chương gia - Chung Băng Tâm, mẹ của Chương Du Thần và Chương Y Dao, từ sau khi Chương Hạo Long - cha của cả hai mất, khuê phòng quạnh quẽ đã vụng trộm với Giả Minh Hàm. Chung Băng Tâm đã phải lòng hắn từ thời còn thiếu nữ, nhưng ngại vì thân phận và hoàn cảnh, còn chưa gần gũi. Mãi sau này, khi vợ của Giả giáo chủ - Hebe Quince phu nhân bị bệnh ung thư mà mất, vừa lúc Chương Hạo Long cũng đột ngột ra đi. Kẻ mất vợ, kẻ góa chồng, Chung Băng Tâm sắc sảo, mặn mà đã lọt vào mắt của Giả Minh Hàm, lửa gần rơm lâu ngày cũng bén. Nhưng khéo là chuyện hai người họ giấu diếm cũng "lọt vào mắt" Chương Du Thần. Anh cứ mặc kệ, dẫu sao cũng vì quan hệ này mà Giả gia dốc toàn lực cho Chương gia, rồi cũng đến ngày Chương Du Thần này nắm được quyền lực trong tay. Chuyện lăng loàn của Chung Băng Tâm, Chương Du Thần sẽ không vì thế mà gây gổ làm mất đi nguồn lực từ Giả gia. Nhưng tiếc quá, Giả Minh Hàm, ông nợ tôi một món nợ máu.

Chương Du Thần lại khép hờ đôi mắt, ẩn chứa chút thê lương mà chất chứa những thù hận. Tiếng một thuộc hạ vang lên cắt đứt những suy nghĩ của anh:

-- Tôn chủ, Chương tiểu thư muốn gặp ngài.

-- Chương Y Dao? -- Anh nhíu đôi mày đậm, chưa từng nghĩ đến ngày Chương Y Dao sẽ tới tận đây tìm anh. -- Cho vào đi.

Chương Du Thần chậm rãi đứng dậy, cầm lấy bộ quần áo mà Phó Kỵ Nhâm đã đem tới chuẩn bị sẵn. Vừa vặn lúc anh thay xong, Chương Y Dao đã từ từ đi vào. Anh khẽ liếc nhìn cô em gái đã mấy năm chưa hề trò chuyện, một năm chỉ gặp nhau chưa tới ba lần, tình cảm chẳng sâu đậm. Chương Y Dao rất không thích hợp với nơi tăm tối này, bộ dáng thoát tục, lại diện trang phục trắng thanh nhã, với thêm nét đẹp thuần khiết hoàn toàn đối nghịch với màu sắc u ám ở nơi đây.

https://thuviensach.vn

-- Anh. -- Chương Y Dao cúi người xuống chào Chương Du Thần. Cô là cô gái duy nhất khi gặp anh mà vẫn giữ bộ dáng thản nhiên không khiếp sợ.

-- Hiếm khi tới thăm. -- Chương Du Thần quay lưng đi, giọng nói thì vẫn uy như thường, nhưng cũng không có lạnh như thường.

-- Mẹ muốn hứa hôn em với Mộ Dung Viễn. -- Chương Y Dao cúi gằm mặt xuống, tay nắm chặt góc áo. -- Em không muốn.

Chương Du Thần thinh lặng không nói, Phó Kỵ Nhâm thì khẽ liếc nhìn Chương Y Dao, tiểu thư năm nay đã 19 tuổi, là tiểu thư danh gia vọng tộc quyền uy nhất. Chung phu nhân muốn gả tiểu thư cho Mộ Dung Viễn, em trai của Mộ Dung Viện, chắc chắn là đang tranh giành sự tương trợ của Mộ Dung gia với Lãnh gia.

-- Một cái tát vẫn chưa đủ? -- Chương Du Thần quay người lại, đôi mắt anh vẫn lạnh như băng nhìn cô em gái hết sức kính cẩn khom người dưới kia.

Chương Y Dao nghe anh nói vậy thì giật mình. Mẹ và cô lâu ngày không gặp, hôm mẹ đến, cô rất mừng rỡ muốn thân mật với mẹ. Nào ngờ mẹ giáng vào cô một tin, bắt cô phải lấy Mộ Dung Viễn, một gã đã xấp xỉ tứ tuần, còn lớn hơn cả anh trai cô. Cô bàng hoàng liền phản đối ngay, nói rằng ngoài Hứa Tuấn Kiệt ra, cô sẽ không lấy ai khác. Mẹ liền cho cô một cái bạt tai rồi tức tối bỏ đi, vẫn bắt buộc cô phải lấy gã trung niên đó. Những chuyện như vậy, cô tưởng anh không quan tâm, nào ngờ anh lại biết.

-- Ngước mặt lên. -- Chương Du Thần cau mày, anh lạnh giọng. -- Muốn người khác không coi thường mình thì đừng bao giờ cúi đầu.

Chương Y Dao nghe vậy liền bất đắc dĩ ngẩng đầu lên nhìn anh, bắt gặp ánh mắt anh cô liền cảm thấy thực lúng túng. Dù là em gái, cô vẫn thấy

https://thuviensach.vn

có chút sợ sệt.

-- Em không muốn lấy Mộ Dung Viễn. -- Chương Y Dao ánh nhìn rất miễn cưỡng cùng sầu thảm, mà lại đầy hi vọng nhìn Chương Du Thần. -- Anh, anh bãi bỏ hôn sự này được không?

-- Muốn cưới ai là quyền của em sao? -- Chương Du Thần nhìn vào mắt Chương Y Dao, nụ cười trào phúng trên môi anh không biết là anh tự dành cho mình hay dành cho Y Dao. -- Em nghĩ bà ấy sẽ thay đổi ý định của mình?

Người đàn bà ham mê quyền lực đó sẽ đời nào thay đổi ý định của mình!?

-- Em không muốn lấy gã ta. -- Chương Y Dao nghe đến mẹ, liền cảm thấy sợ hãi. Phải, bà sẽ không bao giờ bỏ lỡ cơ hội này. -- Nhưng anh, anh là chủ nhân của Chương gia cơ mà?

Chương Du Thần im lặng hồi lâu khiến bầu không khí lâm vào trầm mặc, phải, anh là chủ nhân Chương gia. Sắp tới anh sẽ làm Lão đại, bãi bỏ hôn sự này có khó gì. Nhưng chẳng qua, dù cho hôn sự này có được từ chối, Chương Y Dao cũng chẳng thể nào tự do lấy người nó yêu, huống hồ là một người trợ thủ không địa vị như Hứa Tuấn Kiệt, cũng chỉ là lựa chọn một hào môn thế gia khác mà gả vào thôi. Có khác gì nhau?

-- Đây không phải chuyện mà em có thể thuận hay không thuận. -- Chương Du Thần hình như có khẽ thở dài, sống ở nơi đây vốn đã chẳng có tự do. -- Kỵ Nhâm, sai người đưa tiểu thư về đi.

Anh chỉ hờ hững buông một câu rồi toan quay đi. Chương Y Dao thẫn thờ nói:

-- Nhưng anh... anh là anh trai em mà...

https://thuviensach.vn

Câu nói này của cô làm anh khựng người lại, không nhìn rõ mặt anh lưu cảm xúc gì. Rồi anh cũng chỉ chầm chậm bước tiếp, nhẹ nở một nụ cười nhạt nhẽo:

-- Vậy thì anh không phải anh trai em. Về đi, đừng bao giờ tới đây nữa.

Đừng ngu ngốc tới nỗi đặt chân tới nơi này lần nữa.

Chương Y Dao ánh mắt có chút mông lung, nhưng lại chẳng có chút thất vọng nào, cô khẽ cúi người xuống chào Chương Du Thần:

-- Vậy thì, đây là lần cuối em tới đây. Anh, em về.

Chương Y Dao khuất bóng, Phó Kỵ Nhâm mới tiến tới gần cung kính khoác chiếc áo choàng ngoài cho Chương Du Thần. Hắn biết anh nhất định sẽ rời đi ngay bây giờ.

-- Tôn chủ, giờ thì đi đâu?

-- Mẹ tôi đang ở đâu thì đi tới đó. -- Chương Du Thần gài từng cúc áo, thờ ơ trả lời.

-- Tôn chủ... Phu nhân có nói lại với thuộc hạ, ngài đã chỉ định cho Chương tiểu thư lấy Mộ Dung Viễn. Nếu như ngài tới gặp phu nhân lúc này, thì đồng nghĩa với việc ngài sẽ chấp nhận thoái hôn cho tiểu thư với Mộ Dung Viễn...

-- Nói tiếp đi.

-- ... Nhưng đồng thời, ngài phải lấy Mộ Dung Vy.

Không gian bỗng im lặng như tờ.

https://thuviensach.vn

Chương Du Thần chỉ nhếch môi cười khẽ, người đàn bà đó quả là không muốn từ bỏ Mộ Dung gia!

-- Vậy thì lấy xe đi.

https://thuviensach.vn

TỬ ĐẰNG KHÔNG NỞ LẦN HAI - KHÔNG CÒN LÀ NỮ PHỤ

Ka La Ra

dtv-ebook.com

Chương 69: Tử Đằng_ Mở Ra Cánh Cửa Quá Khứ

CHAP 69:

Biển dậy sóng gánh bầu trời khuya nặng nề, gió ngoài khơi trĩu màn đêm đen mù mịt. Biệt thự Chương gia là một biệt thự đồ sộ gần bờ biển, thiết kế theo phong cách Gothic càng làm tăng thêm vẻ huyền bí, âm u. Chung Băng Tâm - nữ chủ nhân hiện tại của Chương gia, cũng là mẹ thân sinh của hai anh em Chương Du Thần và Chương Y Dao - đang từ tốn vuốt ve con vẹt trắng trong lồng.

Chung Băng Tâm tuổi tác đã chập tứ tuần, ấy vậy mà đường nét sắc sảo vẫn không phai nhạt bởi thời gian. Đôi mắt bà sáng quắc, đuôi mắt dài càng khiến ngũ quan thêm sắc lạnh. Từ cái nhấc tay động chân đều toát lên tư chất quí tộc kiêu ngạo, ánh nhìn chỉ lườm một cái thôi cũng đủ khiến kẻ khác phải rùng mình. Chung Băng Tâm vẻ đẹp trời sinh góc cạnh như vậy, hoàn toàn trái ngược với vẻ đẹp dịu dàng như nước của Chương Y Dao, rõ ràng, cô con gái độc nhất của Chương gia không thừa hưởng vẻ đẹp sắc nét của bà. Nhưng phải thấy may mắn vì Y Dao còn là một mỹ nhân, nếu không chắc Chung Băng Tâm ắt rất mất mặt. Ai chẳng biết Chương phu nhân là người rất cầu toàn về thẩm mĩ!

-- Phu nhân, thiếu gia đã tới.

Bên ngoài cửa có tiếng kẻ cung kính thông báo, lập tức con vẹt quý của Chung Băng Tâm quác quác mấy cái. Bà chỉ: "Ừm" một cái rất nhẹ, tức thì đám người hầu đâu vào đấy chuẩn bị bàn ghế cùng thức ăn đón cậu chủ

https://thuviensach.vn

vào. Dù nói là mẹ con, nhưng số ngày Chương Du Thần ghé thăm về biệt thự Chương gia mỗi năm cộng lại chưa đến một tuần. Chúng người hầu cũng rất sợ phải phục vụ vị thiếu gia lãnh huyết này, chỉ có mỗi Chương Du Thần là đủ khả năng khiến Chung Băng Tâm tức điên lên, mà cơn giận khủng khiếp của bà thì đám người ở này phải chịu hết.

Có tiếng bước chân chậm rãi bước vào, Chung Băng Tâm nhoẻn miệng cười, đưa con chim cưng vào lồng rồi đóng lại, nghe rõ tiếng "lách cách" của ổ khóa vang lên.

-- Năm nay phá lệ về Chương gia lần thứ tám trong năm? -- Chung Băng Tâm xuýt xoa đưa ngón tay vuốt ve con vẹt yêu, bị giam cầm, thật đáng thương.

-- Hôm nay phá lệ không "đi ngủ" sau 9 giờ? -- Chương Du Thần một phép tắc chào hỏi cũng chẳng có, chỉ nhếch môi cười lạnh.

Đám kẻ hầu người hạ nghe Chương Du Thần nói vậy thì run run cúi thấp người đến nỗi không dám nhúc nhích thêm. Kẻ trong nhà ai cũng ngầm nhắm mắt làm ngơ chuyện phu nhân qua lại với Giả tiên sinh Giả Minh Hàm, mà thiếu gia trước mặt phu nhân lại tỏ rõ ý mỉa mai như vậy. Chung Băng Tâm nghe vậy thì chỉ cười khẽ một tiếng, bà thu tay về, ngồi ở ghế tọa trên cao, ngạo nghễ nhìn xuống như một nữ vương, đối mắt với Chương Du Thần:

-- Đêm dài khó tránh khỏi tịch mịch. Ta như vậy càng muốn mau chóng gả Y Dao cho Mộ Dung Viễn để yên một tấm chồng. -- Câu nói nhắc đến Y Dao nhẹ như gió thoảng, nhìn con trai mặt không đổi sắc mà ương ngạnh đứng đó nhìn lên, chả khác nào một vị vua cao ngạo, bà có mấy phần hài lòng với khí thái này.

-- Tôi còn tưởng là Y Dao nói nhầm, lẽ ra là bà gả đi mới phải. -- Chương Du Thần hừ lạnh, chẳng đếm xỉa gì tới vẻ mặt khó chịu của Chung

https://thuviensach.vn

Băng Tâm khi bị nói giễu mà chầm chậm ngồi xuống. -- Rốt cuộc bà muốn gì?

-- Ta muốn gì con luôn hiểu rõ nhất. Ngôi vị "Lão đại" sớm muộn gì cũng về tay con, nên như Bạch Kỳ Sơ có một đứa con trai nối dõi đi thôi.

Cả không gian im ắng đến cực độ, Chương Du Thần gương mặt lãnh đạm không nhìn ra biểu cảm. Anh trước giờ vẫn luôn khó đoán như vậy, Chung Băng Tâm mới thở dài buông thêm vài lời:

-- Xét tất cả các gia tộc hiện nay, chỉ có Mộ Dung gia là đáng để Chương gia kết giao. Ái nữ Mộ Dung Vy cũng là một tiểu thư tuyệt sắc, con cũng đã chững ba mươi, lấy vợ là được rồi. Đây là cơ hội tốt để liên kết các gia tộc lại với nhau.

-- "Liên kết các gia tộc"? -- Chương Du Thần cười nhạt. -- Rốt cuộc thì lòng tham của bà sâu tới bao nhiêu? Hắc đạo có hai mươi tám gia tộc lớn, Chương gia đã lôi kéo hết mười sáu gia tộc, quyền lực như vậy vẫn còn thiếu?

-- Cái chính vẫn là có cốt nhục của Chương gia thừa kế. Như vậy, vẫn giữ được ngôi Lão đại như Bạch Kỳ Sơ đã truyền lại cho Bạch Dĩ Hiên. -- Chung Băng Tâm mặt đanh lại gằn từng tiếng. -- Mộ Dung Viễn có ý giao minh với Chương gia, một công đôi việc không thể bỏ lỡ.

-- "Cốt nhục của Chương gia thừa kế"? -- Chương Du Thần cười lạnh. -- Không nghĩ "mẹ" đã luôn lừa mình dối người êm xuôi như vậy. Bà nghĩ tôi vẫn là "đứa con trai" bà hi vọng sau từng ấy chuyện sao.

"Rầm" một tiếng, Chung Băng Tâm mặt mày xám xịt đập mạnh tay xuống bàn khiến cho đám người xung quanh giật thót tim, bà quát:

-- Lui xuống hết!

https://thuviensach.vn

Bọn họ mừng còn không kịp lập tức đứng dậy đi ngay, trả lại không gian riêng cho hai mẹ con nhà họ Chương. Giờ chỉ còn lại Chung Băng Tâm và Chương Du Thần, mày bà cau lại gằn từng chữ:

-- Chớ có được nước lấn tới. Nếu có gan nhắc ta chuyện năm đó, vậy thì cũng có gan lật lại thù năm xưa đi? Thế nào!? Chừng nào con còn là "Chương Du Thần", thì hết thảy mọi thứ của con vẫn do ta định đoạt. Đừng quên người con cần đối kháng là Lãnh gia và Bạch gia, chỉ khi con chiếm toàn quyền tuyệt đối, ta mới cho con toại nguyện.

Lời lẽ của Chung Băng Tâm lạnh như băng, quả đúng với cái tên vô tình của bà. Bà thấy cái nhíu mày của Chương Du Thần, nhưng cũng thấy cái cười nhạt của Chương Du Thần. Anh quyền lực tối cao đến mức nào, lớn mạnh trong mắt kẻ khác đến mức nào, cũng chỉ giỏi lắm khiến người đàn bà này cau mày một cái mà thôi.

-- Con cũng chẳng quá quan tâm đến phụ nữ đó sao? Cưới Mộ Dung Vy về, chỉ cần cho nó mang thai là được. Ta đã nhận lời kết giao của Mộ Dung gia, không thể mặt dạn hủy đi, còn may thì Mộ Dung Viễn vẫn chưa chán Y Dao.

Chung Băng Tâm vừa dứt lời đã bắt gặp ánh mắt khinh miệt của Chương Du Thần. Bà coi tôi là gì? Coi con bé là gì? Tùy ý định đoạt, cùng là phụ nữ, nhưng lại mặt không cảm xúc mà nói tên Mộ Dung Viễn kia vẫn chưa "chán" Y Dao? Coi tôi dù không đếm xỉa tới Mộ Dung Vy thì "chỉ cần làm cô ta có thai"?

-- Bà nghĩ tên đàn ông nào cũng đểu cáng như tình nhân của bà, ả phụ nữ nào cũng vui vẻ lên giường như bà sao? -- Chương Du Thần đứng phắt dậy, không hề quan tâm đến vẻ mặt khó coi của Chung Băng Tâm mà quay lưng rời đi.

-- CHƯƠNG DU THẦN!!!

https://thuviensach.vn

-- Như tôi nói, nên gả vào Mộ Dung gia hẳn là bà. Bà vừa ý con dâu nào, tôi không để mắt. -- Nói đoạn, anh dừng lại liếc mắt về phía Chương phu nhân. -- Còn bà vừa ý con rể nào, đừng nghĩ tôi không để tâm. Ưng ý ai thì tự đi mà tái giá.

Chương Du Thần dứt khoát rời đi, không để Chung Băng Tâm nói gì thêm. Lúc này, khi nghe câu nói hỗn xược đó của Chương Du Thần, Chung Băng Tâm không có tức giận hồng hộc như khi nãy mà còn thở phào đắc ý. Đứa trẻ ngoan đó, rõ vẫn không thể chống lại bà, cùng lắm chỉ có thể tới chọc tức bà vài câu cho bà thổ huyết mà chết. Nhưng mọi thứ bà định đoạt vốn luôn xảy ra như bà định sẵn. Chương Du Thần nói "không để mắt" chứ không nói "không đồng ý", tức là nó đã chấp nhận cho Mộ Dung Vy vào cửa. Nhưng nếu là "con rể", nó sẽ "để tâm", chẳng phải cảnh cáo bà không được tùy tiện gả đi Chương Y Dao sao? Xem ra bà đã đúng khi không trực tiếp bắt nó lấy Mộ Dung Vy, mà đà bắt Y Dao lấy Mộ Dung Viễn, bằng không ngoài Y Dao cùng đường chạy tới van xin nó, nó nào sẽ chịu về Chương gia "bàn bạc hôn sự" với bà. Chương Du Thần, quả nhiên con là một người anh trai tốt, nhưng lại là một vị Tôn chủ tệ.

Xem ra bà nên gả quách đi Y Dao, không nghĩ Du Thần sẽ vì nó mà tức khắc tới tận đây, bà đã sớm để Y Dao sống ở ngoài, tách xa Du Thần càng tốt để khỏi nảy sinh anh em tình thâm, nào ngờ Y Dao vẫn còn là nhược điểm sống của Du Thần như vậy. Phải nhanh chóng cho con bé an vị, nếu không rất nguy hại đến "Lão đại" sau này.

Trong mắt Chung Băng Tâm lóe lên vẻ kiên định, không có một chút đắn đo gì với tương lai con gái ruột của mình. Nếu nói ra, thế giới này phải nhiễm đầy máu tanh đến mức nào mới có thể khiến còn người ta thờ ơ nguội lạnh như vậy? Đối với người phụ nữ đứng trên đỉnh cao quyền lực như Băng Tâm, Chương Y Dao vẫn chưa là đủ, Chương Du Thần vẫn chưa bao giờ đủ. Bà tin rằng, mọi quyết định của bà bây giờ đều hoàn toàn đúng

https://thuviensach.vn

đắn, Chương gia đang một bước lại một bước chạm tới ngai vàng tối thượng của giới Hắc đạo.

Rời khỏi căn biệt thự sặc mùi giả dối kia, Chương Du Thần không nói không rằng bước lên xe. Phó Kỵ Nhâm biết tâm tình của Tôn chủ không ổn định, luôn luôn là vậy sau khi giáp mặt Chương phu nhân, nên anh cũng im tiếng mà lái xe đi đường vòng trở lại Dinh thự riêng. Chiếc xe màu đen rẽ thời gian mà lăn bánh, lướt êm trên con đường dài không một tiếng động. Thế giới xung quanh dường như tĩnh lặng đi, hay là nó đã vốn hiu quạnh như thế, Chương Du Thần tự hỏi. Anh thiu thiu thiếp ngủ, đã 5 ngày rồi anh chưa được chợp mắt. Anh đã định sẽ dốc toàn lực chơi một ván đấu kết thúc với Bạch Dĩ Hiên, vậy mà tiếc quá...

Gió vù vù bay qua cũng thoảng chậm lại, không dám làm phiền "vị vua thế giới ngầm" đang thiếp ngủ kia, chỉ lẳng lặng để lại một giấc mơ chớp nhoáng. Một giấc mơ từ thuở xa xưa, trở lại cái ngày gió cũng nhè nhẹ thế này, 15 năm về trước... Chương Du Thần như quay ngược thời gian trở lại cái khoảnh khoắc năm anh 13 tuổi, đó cũng là lúc mọi tội lỗi bắt đầu.

Vẫn là biệt thự Chương gia hào nhoáng ngày nào, nhưng căn phòng nồng nặc mùi thuốc, hòa lẫn với tiếng thở hổn hển khó nhọc của cậu trai kia đã khiến mọi thứ trở nên thật ảm đạm. Đó là một cậu thiếu niên bằng tuổi anh nhưng dáng vẻ lại trưởng thành hơn nhiều. Cậu ta có vẻ đau đớn, khắp người chằng chịt những băng bó và dây nhợ truyền nước, gương mặt anh tuấn trở nên nhợt nhạt. Cậu trai ấy nằm trên giường bệnh, ấy vậy mà vẻ uy nghi vẫn không giảm sút tí nào, còn khiến cho anh - một thân áo quần nhếch nhác, thương tích máu me đầy mình thấy tự ti.

-- Cậu là người mẹ tôi chọn à. -- Cậu trai ấy liếc mắt về phía anh, chẳng có vẻ gì là đang hỏi mà là khẳng định. -- Cậu tên gì?

-- ... Lãnh... Vô Triệt...

https://thuviensach.vn

-- Cậu tên gì? -- Vẫn là câu hỏi đó, nhưng ánh mắt cậu trai ấy xẹt qua tia ảo não, rồi sau đó lấp đầy bằng kiên định.

-- ...Lãnh Vô Triệt? -- Khí thế oai vệ kia làm anh sợ, anh đã nói gì sai sao?

-- Cậu tên gì. -- Lần này cậu trai ấy nở một nụ cười nhạt, đôi mắt màu xám bạc kia quay sang nhìn chòng chọc vào anh.

Ánh mắt thê lương kia làm thời gian thoáng chốc ngừng chảy, anh lặng im hồi lâu. Lát sau mới chậm rãi cất tiếng:

-- ... Chương Du Thần.

-- Phải rồi, là thế. -- Cậu thiếu niên kia thu nụ cười nhạt nhếch của mình lại, thở dài nói. -- Từ nay về sau, cậu là tôi, là "Chương Du Thần", bất kì ai hỏi cũng thế, cũng là "Chương Du Thần"...

Không gian lại lâm vào trầm mặc, hai cậu bé, một vị thiếu gia nhà họ Chương 14 tuổi thương thế nghiêm trọng phải nằm liệt giường, một cậu nhóc bình thường cũng mới 13 tuổi vết thương chi chít vẫn phải nén đau đứng đó. Là để gặp nhau, trao sự sống cho người còn lại.

-- Triệt. -- Cậu trai ấy gọi tên anh, cũng là lần đầu tiên và là lần cuối. -- Nếu từ giờ trở đi cậu là tôi, thì tất thảy mọi thứ thuộc về tôi cũng là của cậu.

Nói được mấy câu, cậu trai ấy lại nổi cơn ho sặc sụa, máu thấm đẫm ra giường. Anh hốt hoảng chạy lại đỡ cậu ấy, mới biết cả người cậu ấy gầy đến chừng nào, có lẽ đã bị suy nhược trầm trọng. Cậu trai ấy màng cho cơn ho dữ dội hành hạ, bấu chặt vào tay anh, giọng điệu như ra lệnh, lại nghe như cầu xin:

https://thuviensach.vn

-- Cho nên... nhiệm vụ che chở Y Dao, trách nhiệm yêu thương Y Dao... từ nay cũng là của cậu. Tôi chết đi rồi... cái tên "Chương Du Thần" này sẽ vĩnh viễn là của cậu... cậu nhất định không được đánh mất nó... đánh mất cái tên "Chương Du Thần" trong lòng con bé... Nếu không... tôi sẽ không tha cho cậu!

-- Tôn chủ. Ta trở về rồi.

Tiếng Phó Kỵ Nhâm vang lên đánh thức Chương Du Thần. Anh chậm chạp mở đôi mắt, vùng trời tối om, chỉ có Dinh thự xa xỉ này là sáng đèn, phải rồi, vừa nãy chỉ là một giấc mơ hư ảo thôi. Anh day day huyệt thái dương, không nghĩ sau 15 năm trời, anh lại mơ ký ức đó. Một giấc mơ không nên xuất hiện lại lần nữa.

-- Tôn chủ. -- Phó Kỵ Nhâm nhẹ giọng. -- Tiểu thư vẫn còn ở đây.

Nghe Phó Kỵ Nhâm nói vậy, Chương Du Thần mới nhíu mày nhìn ra ngoài. Quả thật Chương Y Dao vẫn còn ở đây, cô bé cúi gằm mặt xuống, tựa trước cổng, xung quanh là mấy người thủ hạ vẻ mặt vô cùng khó xử. Lúc nãy lấy xe đi, anh có thấy con bé nhưng lơ đi, để con bé đứng đó đợi lâu sẽ tự khắc quay về, xem ra vẫn rất cứng đầu. Anh thở dài một hơi, mở cửa xe đi ra, dịu giọng:

-- Vào nhà đi.

Chúng thuộc hạ nhẹ nhõm cung kính cúi người xuống, tiểu thư một mực không muốn đi về, họ còn sợ sẽ bị anh trách phạt. Chương Y Dao nghe anh nói vậy bất giác nhoẻn miệng cười, chầm chậm đi vào theo anh. Hai anh em vào trong dinh thự, Chương Y Dao tự nhiên ngồi xuống, Chương Du Thần thì đi lấy nước uống cho tỉnh.

-- Có gì muốn nói thì nói đi.

-- Anh. -- Chương Y Dao khẽ gọi. -- Anh đã nói chuyện với mẹ chưa?

https://thuviensach.vn

-- Đã nói. -- Chương Du Thần cảm thấy đầu óc hơi choáng, có lẽ anh đã quá lao lực dẫn đến thần trí cũng mệt mỏi.

-- Vậy... hôn sự của em...

-- Bỏ rồi. Bà ta cũng không chịu "lấy chung chồng" với con gái đâu. -- Những lời sau là lời anh lầm bầm, chỉ đủ mình nghe thấy.

-- Thật sao!? -- Vẻ mừng rỡ hiện lên rõ trên gương mặt cô bé. -- Nhưng nếu là mẹ, mẹ sẽ không dễ dàng đồng ý với anh như vậy chứ!?

-- Ừ. Chẳng qua là trao đổi thôi. Anh lấy Mộ Dung Vy.

Lúc nói tới những lời nói, Chương Du Thần quay lưng lại với cô nên cô không thể thấy anh có biểu cảm gì. Chương Y Dao lại khá thấy có lỗi, niềm vui của cô bây giờ hóa ra đánh đổi bằng hôn nhân của anh. Cô còn mong chờ gì chứ, biết rõ là mẹ sẽ không dễ gì bỏ qua cơ hội hợp tác béo bở này...

-- Anh, em xin l..

-- Nếu muốn người khác không xem nhẹ mình, đừng lúc nào cũng nói lời xin lỗi như vậy. -- Chương Y Dao còn chưa nói hết câu, Chương Du Thần đã quay mặt lời nghiêm giọng với cô. -- Nếu cứ lúc nào cũng nói lời xin lỗi như thế này, bọn họ sẽ mặc định em là kẻ nhu nhược và cho đó là lỗi của em thật.

-- Ừm... Em hiểu rồi... -- Không hiểu sao những lời này rất nghiêm túc, cô lại cảm thấy rất ấm lòng. -- Nhưng còn hôn sự của anh?

-- Chẳng sao cả. -- Chương Du Thần nghĩ, người phụ nữ nào lấy anh cũng sẽ không có kết cục hạnh phúc gì. Không chừng ngày trở thành góa phụ cũng chẳng còn xa.

https://thuviensach.vn

Mộ Dung Vy gả cho Chương Du Thần, quả thực là tội nghiệp muôn phần. Bởi vì Chương Du Thần, vốn đã nguôi lạnh với chuyện nam nữ, càng sẽ không chạm vào cô ta dù là tân hôn. Ngay cả thân phận là kẻ thế thân cho người con gái đã nằm dưới nấm mồ kia, Mộ Dung Vy cũng chẳng có.

-- Gần đây em hay có một giấc mơ... rất lạ...

Chương Y Dao lặng một chút nhìn Chương Du Thần, lần này anh nhấp một ngụm Whiskey, gật đầu ý bảo anh đang nghe.

-- Em mơ thấy em còn rất nhỏ, anh cũng chỉ mới niên thiếu. Em đòi anh dẫn ra ngoài chơi, làm ầm ĩ nhất quyết đi cho bằng được. Và anh đồng ý lén mẹ chở em ra tới bìa rừng ngắm cảnh.

Nói đến đây, Chương Du Thần chợt khựng lại, còn Chương Y Dao thì không để ý, ủ rũ nói tiếp.

-- Em mơ thấy em thích thú reo lên vì được ngắm cảnh lạ, anh ngồi sát bên thì cũng vui vẻ nói theo. Nhưnh đột ngột, có đá lở từ dốc núi, to và nặng, rơi xuống đè lên xe chúng ta, làm xe trật bánh và rơi xuống vách núi... Em mơ thấy anh ôm em lại gọn trong lòng, rồi em nghe thấy tiếng xương anh vỡ rất rõ, anh bị thương rất nặng...

-- Sau đó... thì thế nào...?

-- Em mơ thấy em lành lặn ngồi co ro trong phòng, mẹ rất giận dữ, khuôn măt mẹ hung tợn quát tháo làm em sợ vô cùng. Em cứ tưởng anh đã chết rồi... cảm giác quá thực...

Chương Y Dao nói đến đây thì chợt nghẹn giọng. Đã có chuyện gì xảy ra với anh em cô đâu chứ, anh trai vẫn đứng đây, vẫn là anh trai cô nhưng lại không ấm áp như trong mơ. Có lẽ cô thiếu thốn đến mức sinh hoang tưởng rồi...

https://thuviensach.vn

Chương Du Thần thì lặng lẽ không nói gì, hớp Whiskey uống vào làm anh thấy khó nuốt. Chương Y Dao, cái đó người ta không gọi là mơ, cái đó người ta gọi là ký ức...

Anh siết chặt ly rượu, vô cùng muốn gào lên rằng: "Chương Y Dao. Anh trai em chết rồi. Tôi không phải anh trai em. Anh trai em đã chết rồi, vì bảo vệ em mà thịt nát xương tan, đến lúc cuối đời nằm trên giường bệnh cũng không thể gặp em lần cuối."

-- Em về đi. Sau này đừng tùy tiện tới gần anh nữa.

-- Anh! Hồi em mới 4 tuổi, có nghe vú nói em đã bị một trận ốm sốt li bì đến quên trời quên đất. Lúc tỉnh dậy thì đã thấy anh bị thương nằm trong bệnh viện, vì tai nạn vô ý mà bị hủy nhan, phải phẫu thuật thành khuôn mặt của anh bây giờ. Anh nói đi! Có phải, đoạn thời gian mà em lãng quên không phải là do em ốm nặng mà không nhớ, mà là vì tai nạn xe đó phải không? Từ khi em sinh ra đến năm em 4 tuổi, anh và em lúc nào cũng chụp hình kỷ niệm chung, tại sao sau việc đó anh và em không còn thân thiết như vậy? Đã có chuyện gì xảy ra phải không!?

-- Y Dao, về đi. -- Chương Du Thần không nói gì thêm, lẳng lặng bỏ cô lại dưới sảnh, đi thẳng một mạch lên phòng.

Anh ngả người xuống giường, thầm chửi rủa. Giả dối, tất cả là giả dối đấy! Cái chết của anh trai em, là hiện thân của sự sống mà tôi sở hữu hiện giờ. Tai nạn đó đã xảy ra, quả thực đã xảy ra, nếu không Chung Băng Tâm cũng sẽ không điên loạn vì mất con trai thừa kế mà cứu vớt tôi như vậy.

-- Chương phu nhân, con trai của bà, Chương Du Thần thiếu gia... thương tích trầm trọng, có vết bỏng lớn ở sau lưng, xương chân, xương tay đều đã gãy... khả năng hoại tử ở chân là rất cao. Cũng may người thủ hạ lái

https://thuviensach.vn

xe kia nhanh nhẹn bao bọc hai anh em lại, Chương thiếu gia mới bảo toàn mạng sống.

-- May mắn? Ông nói nó như vậy là may sao? Chương gia tôi chỉ có nó là con trai nối dõi, mà nhìn nó đi kìa!!! -- Chung Băng Tâm hét lên. -- Nhìn cũng biết cả đời sau cũng sống kiếp tàn phế. Cũng phải dùng nửa đời người còn lại ngồi trên xe lăn, thuốc thang từng chút một!

-- Phu nhân... tôi thực sự không cứu được... Nhưng cậu chủ vẫn bảo toàn mạng, chưa đến mức sống đời sống thực vật...

-- Ông im đi! Ông nên nhớ, con trai tôi... nó chẳng bị sao cả... Truyền ra ngoài rằng, nó bị tai nạn xe, mặt bị bỏng phải phẫu thuật... tai qua nạn khỏi cả rồi....

-- Ý phu nhân là... là đang muốn cho thằng bé kia thay thế thiếu gia sao?

-- Vậy chứ ông nghĩ tôi mang nó về làm gì? Nếu không phải tôi là dì nó, nể tình chị em ruột của mẹ nó với tôi, tôi sẽ không đời nào để cho con trai của gia tộc khốn kiếp ấy bước vào cửa!

-- Vậy... vậy còn... thiếu gia thì sao?

-- Cho nó một liều thuốc êm dịu nhất... để nó ra đi...

-- Trời ơi...!!! Phu nhân, nhưng cậu chủ vẫn còn sống! Cậu chỉ mới có 14 tuổi, tôi không ra tay được!!!

-- Ông la lên cái gì!? Ông nghĩ tôi không xót cho nó sao!? -- Chung Băng Tâm ôm ngực thét lên. -- Thà cho nó chấm dứt lúc này, còn hơn để nó sống những năm tháng sau cùng với nỗi đau thân xác. Ông nhìn đi, Vô Triệt cũng đã nhận về rồi, Chương gia chỉ có mỗi nó là huyết mạch. Nó tàn phế như vậy thì Chương gia sẽ đi về đâu? Những lão già ngoài kia chỉ cần

https://thuviensach.vn

biết Thần nhi thương tích như vậy, ắt sẽ tiếm quyền ngay lập tức. Tôi chỉ còn nước này thôi...!!! Một là đứa con trai bị truy sát kia của Lãnh gia chết, hai là con trai nhà họ Chương chết, ông nghĩ tôi phải làm thế nào? Chỉ có duy nhất một đứa được sống trên đời thôi... Chuyện này mà phát giác ra ngoài... thì chẳng phải công sức gây dựng gia tộc Chương gia bỏ dở hết sao? Không! Chương Du Thần, nó vẫn còn sống, khỏe mạnh là đằng khác! Tôi khó khăn lắm mới lên được vị trí này, không thể để mất hết được!!!

Ký ức chợt ùa về khiến đầu anh đau như búa bổ, như xé rách tâm trí anh. Phải rồi, cậu thiếu niên kia, hẳn là đã biết quyết định của mẹ mình, nên mới nở nụ cười thê lương đến vậy khi thấy anh... Nếu như không phải anh vô tình nghe được, có lẽ cả đời còn lầm tưởng rằng sau khi mẹ mất, còn có người dì này yêu thương cưu mang anh... Thật tàn nhẫn... Chỉ vì bốn chữ "Hào môn thế gia", mà bà ta có thể sẵn sàng độc chết con mình để bảo vệ địa vị, cho anh lên thay thế để vững chắc quyền lực. Tại sao nhỉ? Tại sao anh vẫn còn đứng đây, tồn tại bằng cách sống thay cho người khác?

Phải rồi. Anh biết tại sao mà...

...Úc Tịch Sa...

https://thuviensach.vn

TỬ ĐẰNG KHÔNG NỞ LẦN HAI - KHÔNG CÒN LÀ NỮ PHỤ

Ka La Ra

dtv-ebook.com

Chương 70: Tử Đằng_ Sự Giúp Đỡ Của Trình Gia

CHAP 70:

"Tiết trời lạnh thật đấy nhỉ!?" - Chu Tử Đằng thầm nghĩ, giá mà khi nãy cô chịu mặc thêm cái áo len ở trong. Giờ thì lạnh chết ngất thôi! Chu Tử Đằng nhìn quanh, có lẽ do thời tiết xấu đi mà một vài chuyến bay phải trì hoãn, thành ra hành khách cũng biết mà thưa thớt dần. Cô thở ra hơi lạnh, đành là lúc nãy, Lưu Ly có nói Andrew cùng Audrey đã giành tới đón con bé Camellia từ Pháp qua chơi, nhưng ngặt nỗi lại kẹt xe chật ních, nên chỉ có nước cô phải ra đón. Lưu Ly thì không thể ra ngoài trời lạnh nên ở nhà phục sẵn cơm nước, Từ Lục Giai thì bị kẹt xe không nhúc nhích tới đón cho kịp giờ được, cô cũng e ngại trời lạnh lắm! Cứ tùy tiện sai một người thủ hạ đi đón cô bé là được, nhưng rồi cô bỗng thấy nếu cô là Camellia, cô sẽ mong ước sẽ được thấy mặt người mình thân thuộc chờ đón mình hơn là một kẻ xa lạ.

Chu Tử Đằng lại hà hơi nhìn các chuyến bay đang từ từ hạ cánh, nỗi xốn xang cùng xót xa dâng lên trong lòng. Giá mà người bước xuống chuyến bay đó là anh... nhỉ? Có trời mới biết cô mấy ngày nay lo âu đến mất ăn mất ngủ, cứ nơm nớp sợ sệt có kẻ giết mình, càng canh cánh sợ hãi không có ngày anh trở về. Lúc đó, mẹ con cô biết phải ra thế nào? Chưa kể, dạo gần đây Chu Khuynh Cơ đột nhiên bặt vô âm tín, biết là mẹ con Quách Mộng Thu, Chu Quân Dạ đã an vị "bóc lịch", nhưng Chu Khuynh Cơ vẫn còn nhởn nhơ ngoài kia thì thật không thể an tâm! Dẫu sao, gió chiều nào theo chiều ấy vậy...

https://thuviensach.vn

-- Chị Wis...te...ria!!! -- Tiếng gọi đứt quãng kèm vì thở hồng hộc của một cô bé vang lên.

Chu Tử Đằng lúc này mới lấy lại tâm trí, ngước nhìn qua cửa số X của sân bay thì thấy một dáng vẻ thiếu nữ năng động, nhí nhảnh chạy tiến về phía cô. Trên gương mặt xinh đẹp đậm chất tây của cô bé vẽ lên một nụ cười tươi rói.

-- Camellia! -- Cô cũng niềm nở tới đón con bé, ôm nhau thân thiết mấy cái -- Thật là! Về quá bất ngờ, không kịp dàn dựng hoành tráng đón người, tiểu thư!

-- Ôi chị! -- Camellia hớn hở nắm tay cô -- Em nghe chị Lưu Ly nói cả nhà Esmeé của chúng ta sắp đón một đứa cháu nhỏ, chị, có thật vậy không!?

-- Ai nha, chị đã định sẽ để đây là một bất ngờ đấy! -- Chu Tử Đằng cười khì, phụ xách vali của em gái rồi cùng nhau đi ra -- Chúc mừng Camellia nhé, lên chức "bà cô" rồi đấy!

-- A ha, nếu là bé gái thì thật thích quá! -- Camellia vui mừng reo lên, cô chán hai thằng nhóc kia lắm rồi.

Chu Tử Đằng nghe vậy thì chỉ cười khì, chắc cả nhà cô còn chưa biết vụ Bạch Dĩ Hiên... Hai chị em cô trên đường được hộ tống đi về hàn huyên không ngớt, Camellia cứ như con sáo líu lo ríu rít mãi. Lúc trở về đã nghe vọng ra tiếng nô nức của Andrew và Audrey, vào trong nhà thì mùi thơm xộc nức cả mũi, Camellia vô cùng phấn khích nhào tới nựng nịu hai cậu thiếu gia lâu ngày không gặp của mình. Lưu Ly đúng chuẩn cô gái đảm đang bày biện, bài trí tươm tất hết cả, niềm nở tới chào Camellia, thân như hai chị em ruột thịt. Còn có Từ Lục Giai nữa, anh có vẻ hơi hờ hững dù nụ cười vẫn thi thoảng trên môi, lúc cả mấy chị em nhốn nháo trò chuyện thì anh lại khẽ liếc cô mấy cái. Làm cô thấy hơi mất tự nhiên, mà ăn được một

https://thuviensach.vn

lúc cô lại muốn nôn mửa cho nên đành âm thầm rời bàn ăn trước. Từ Lục Giai thấy thế cũng chậm rãi theo sau.

Cô ở trong nhà vệ sinh rửa mặt rửa mày cho tỉnh, còn anh thì ở ngoài từ tốn nói bằng giọng điệu nhẹ nhàng hết mức có thể:

-- Bạch Sở Viên nói mới hạ sát được hai tên sát thủ, thật ra là cắn lưỡi tự vẫn để khỏi tra ra lai lịch. Ở ngay tại biệt thự này, mới tối hôm qua thôi, khi cô còn đang say giấc.

Chu Tử Đằng nghe Từ Lục Giai nói mà thoáng rùng mình, có kẻ ám sát bạo gan tới tận biệt thự của Bạch Sở Viên để thực hiện cơ đấy! Mặc dù ở nơi đây, có hơn cả một nửa Ám đoàn một mực trung thành với Dĩ Hiên vây quanh bảo hộ, xem ra bọn chúng đã gấp gáp lắm rồi. Chưa nghĩ gì nhiều, đã nghe anh tiếp lời:

-- Lễ sắc phong "Lão đại" sẽ được diễn ra vào tối nay, Chương Du Thần đã hợp tác với Lương Kỷ Khiên, ngưng chiến với Bạch gia. Coi như... hai gia tộc đang "yên ổn sống chung", có điều Bạch gia giờ phải cam chịu dưới trướng của Chương gia.

Lại nghĩ, như vậy thì quá đúng với mục đích "ôn hòa" của Lương Kỷ Khiên rồi. Hắn quả thực không đồng quan điểm với Dĩ Hiên đến mức tồi tệ. Kiểu như Lương Kỷ Khiên là người "nếu luồn cuối mà được yên ổn, vậy ta nguyện cả đời luồn cúi", còn anh lại theo hướng "nếu đã không thể là Mặt Trời thì cũng đừng làm một đám mây" vậy. Chả trách Lương Kỷ Khiên lại xung khắc với ý định tiêu diệt Chương gia của anh như thế...

-- Lãnh Dịch Khiêm cũng vừa bị ám sát... nguy cơ cao là mất một cánh tay... Chuyện này chưa đồn ra ngoài, nhưng rõ ràng người điêu luyện có thể đả thương được Lãnh thiếu chủ như vậy chỉ có Phó Kỵ Nhâm - thuộc hạ thân tín của Chương Du Thần.

https://thuviensach.vn

-- Anh đã nói Lưu Ly biết chưa? -- Cô đẩy cửa ra, vẻ hơi sốt ruột nhìn anh. -- Chương gia định khai chiến với Lãnh gia thật ư?

-- Tôi chưa nói cho ai ngoài cô cả... Sao cô lại biết Chương gia sẽ đối đầu với Lãnh gia? -- Từ Lục Giai ngờ vực hỏi.

-- Chuyện kể ra dài lắm. Tôi biết đây cũng chỉ là chuyện sớm muộn, trong quyển truyện này có ảnh vẽ sơ đồ phả hệ ở mặt sau, lúc Đường Vi Yên đưa cho thì tôi có ngắm nghía qua. Rốt cuộc lại thấy biểu tượng giao đấu của Lãnh gia và Chương gia. Tôi ắt hẳn đây là thời điểm này. -- Chu Tử Đằng lau khô mặt, chầm chậm nói, theo nguyên tác thì nhờ ơn Chu Khuynh Cơ thấu tình đạt lý nói lời dễ nghe mà cả hai gia tộc này được hòa giải hiềm khích đây mà! -- Mà tôi chỉ nhớ tờ mờ vài chuyện thôi, cũng không rõ lắm vì tôi mới đọc hết chính truyện, chưa đọc ngoại truyện.

-- Ừm... Sau này điều tra thêm cũng tốt. Nói nữa, hiện tại, bọn giáo chủ đang truy lùng ráo riết xác... Bạch Dĩ Hiên, để chứng thực anh ta đã chết... mà vẫn chưa có tung tích. Cô lại mang thai con anh ấy, giấu mãi không được đâu! Mấy lão già đó có ý muốn giết Bạch Sở Viên để triệt tiêu dòng máu Bạch gia, thì chẳng lý gì lại nương tay với cốt nhục này trong bụng cô. Mà Bạch lão gia Bạch Thừa Húc, ngài cũng đã đích thân tới gặp tôi, bảo dù thế nào đi nữa cũng phải bảo đảm cô an toàn.

Còn một điều mà Từ Lục Giai chưa nói với cô, là giáo chủ Mộ Dung Viễn đã hạ lệnh bí mật truy sát Chu Tử Đằng, nói rằng cô là người ngoài, biết quá nhiều bí mật của Hắc đạo thì không nên toàn vẹn trở ra. Ai chẳng biết đó là cái cớ lố bịch, hắn hẳn đã nghi ngờ cô lâu rồi, mà giờ này Bạch gia đang đà suy yếu, hơi đâu dồn sức bảo vệ một cô gái? Cho nên cũng chỉ là "thuận nước đẩy thuyền" mà thôi! Bạch Sở Viên phải cuống quýt để xử lí chuyện Ám đoàn, thế lực Bạch gia đã tập trung vào tay Lương Kỷ Khiên hai phần ba, có khi hắn nhẫn tâm quay sang giết luôn Bạch Sở Viên để tóm quyền cũng chẳng vừa! Cho nên tình thế lúc này, là hoàn toàn ngàn cân treo sợi tóc.

https://thuviensach.vn

-- Tôi đã nói chuyện với Trình Phong Lữ rồi. -- Anh quay gót trở lại bữa tối, từ tốn nói.

-- Gì cơ? -- Cô thảng thốt kêu lên, lúi húi đi theo sau anh. -- Nói cái gì?

-- Trình lão phu nhân thích cô, Trình phu nhân cũng thích cô, Trình thiếu... cũng không tuyệt tình với cô... Trình Lạc Nghiêm quan hệ hòa hiếu với cả tam đại gia tộc còn lại, thế lực tổ chức ám sát Geranium cũng không nhỏ, giờ chỉ có Trình gia là giúp cô được thôi!

Chu Tử Đằng biết là mọi người đều đang lo nghĩ cho cô, nhưng hồi trước thẳng thừng từ chối Trình Phong Lữ, giờ lại quay ra cầu cứu anh, nói thế nào da mặt cô cũng không đủ dày. Mà Chu Tử Đằng lại không biết nói thế nào cho phải, cô thực sự nghĩ ý của Từ Lục Giai là tốt nhất rồi. Cô rải bước trở lại bàn ăn, mới nhận ra sự khác biệt. Bầu không khí vẫn có chút rộn ràng nhưng không còn tự nhiên như lúc nãy, là bởi sự xuất hiện của hai người mới một cách bất ngờ.

Là Trình Lạc Nghiêm và Trình Phong Lữ. Trình Phong Lữ mỉm cười lịch sự, ở anh toát lên nét chững chạc hơn trước, không còn dáng vẻ cậu công tử hào hoa ngày nào:

-- Đã lâu không gặp... Tử Đằng tiểu thư.

-- Chào anh, đã lâu... không gặp. -- Cô chỉ nở nụ cười gượng gạo, cảm thấy thật khó khăn để mở lời. -- Cả hai người xuất hiện bất ngờ quá, thứ lỗi không đón tiếp chu đáo.

-- Thực ra... tôi có hẹn hai anh em họ Trình này tới dùng cơm tối lúc chiều, vừa vặn dặn Lưu Ly nấu đồ ăn nhiều một chút rồi. -- Từ Lục Giai nói khẽ.

https://thuviensach.vn

-- Không sao đâu, vừa hay cả nhà sum vầy ăn tối, vậy vui vẻ quá rồi. -- Trình Lạc Nghiêm cười cười khiến bầu không khí thêm phần thoải mái.

Lưu Ly đối với hai anh em Trình gia cũng không mấy xa lạ, thi thoảng chỉ hơi bối rối khi nghe Trình Lạc Nghiêm liếng thoắng "vô tình" nhắc tới Lãnh Dịch Khiêm mà thôi. Còn Andrew và Audrey, do hồi đó có gửi cho Trình Phong Lữ trông giúp nên ba người thân nhau lắm. Hai thằng bé cứ tới tấp hỏi chuyện với anh nên cũng khiến cô tự nhiên hơn dùng bữa. Từ Lục Giai thì liếc mắt ẩn ý nhìn cô, cô hiểu ngay lí do anh mời họ đến là muốn "thảo luận đôi chút" về việc cho cô nương náu tạm Trình gia.

Khác duy nhất là thái độ của Camellia khi thấy anh em họ Trình.

Con bé hằm hằm mãi, lúc này cô mới sực nhớ ra, hồi đó về Pháp là lúc cô đang có scandal tình ái với Trình Phong Lữ. Con bé gặng hỏi cô mãi về chuyện này, có vẻ rất thù ghét Trình gia vì đã làm cô buồn. Mà cô không để ý nên chẳng khuyên giải gì nhiều, nào ngờ con bé ghét từ Pháp đến tận đây.

-- Lạ nhỉ!? Cô nhóc tóc nâu này là ai? Tôi chưa từng gặp qua! -- Trình Lạc Nghiêm cười cợt nhìn về phía Camellia đang làm bộ coi hai anh em họ là vô hình.

-- A, là Camellia Esmeé. -- Mạc Lưu Ly thân thiện đáp. -- Em gái họ ngoại của Tử Đằng tỷ tỷ, cũng là chị ruột hai tên nhóc này.

Nói rồi Lưu Ly khẽ huých huých Camellia, ý bảo con bé phải chào hỏi cho phải phép. Camellia hơi nheo mắt, nhưng cũng nghĩ hai nhóc tì kia còn chào hỏi đúng mực, mà cô còn lầm lì tới giờ thì không hay lắm. Bèn đảo mắt qua nhẹ giọng:

-- Vâng, xin chào. Cháu là Camellia, xin lỗi hai chú vì đã không chào hỏi sớm. Xin chú đừng để bụng. -- Con bé vốn đã không ưa rồi, có đẹp trai hơn nữa cũng thế thôi.

https://thuviensach.vn

Trình Lạc Nghiêm ý cười thể hiện trong đôi mắt, hắn giọng nói:

-- Lạ nhỉ!? Andrew cùng Audrey gọi tôi là "anh", vậy mà cô nhóc này thân là chị lại gọi tôi bằng "chú", thật lạ nhỉ!?

-- Anh à... đừng làm khó cô bé. Thật ra, anh cũng già rồi... -- Trình Phong Lữ chưa từng thấy qua điệu bộ cợt nhả đối với người mới gặp của Trình Lạc Nghiêm nên có chút tốt bụng nhắc nhở. Cho đến khi nói mấy câu cuối, thấy anh trai quay qua lườm một cái thì mới nhớ mình đã lỡ lời, Trình Lạc Nghiêm luôn tự tin với vẻ ngoài trẻ như thiếu niên 20 của mình, tất nhiên sẽ thấy khó chịu khi ai đó nói mình "già" hay đại loại thế.

-- Hai cậu em của cháu non nớt mới xưng hô không phải. -- Nào ngờ Camellia liền nói lại, khuôn mặt thư sinh tuấn tú chết người của Trình Lạc Nghiêm vào mắt cô bé như gã sở khanh không bằng. -- Cháu năm nay 17 tuổi, nếu không nhầm thì chú phải 29 tuổi, cách nhau 12 tuổi như vậy, đáng tuổi gọi chú rồi!

Trình Lạc Nghiêm trước giờ ghét nhất có ai đề cập tuổi thật của anh, đánh đồng anh già bằng lũ Hiên - Khiêm - Thần kia, lại cộng với thái độ "ghét ra mặt" của Camellia ngay lúc đầu, có chút khó chịu, nói:

-- Sao tôi thấy cô nhóc này có hiềm khích với tôi nhỉ? Nói chuyện cũng dùng kính ngữ khuôn phép. -- Đang dằn mặt ai đấy? Con nít chưa sõi đời tưởng che giấu thế là giỏi sao?

-- Cháu chỉ giữ lễ độ đúng mực mà thôi. -- Camellia nhún vai, Chu Tử Đằng muốn chết cười vì thái độ con bé. -- Với lại chú lịch lãm như thế, cao quý như thế, sang trọng như thế, cháu không muốn thất lễ nên phải tạo ấn tượng tốt rồi.

-- Ồ, vậy sao? -- Trình Lạc Nghiêm nở một nụ cười rất mê người, nâng lên lu rượu đúng kiểu vương tôn công tử. Cái điệu bộ đào hoa với ánh mắt

https://thuviensach.vn

phong tình kia... Trình Phong Lữ nhận ra ngay đó là bộ dáng của anh mình khi thấy có hứng thú với một cô gái nào đó.

Tức thì Trình Phong Lữ cũng he hé răng cười, nói chung là, cả bàn ăn ai cũng chỉ biết cúi gằm mặt xuống mà len lén mỉm mỉm thôi. Hình như cô mới kể cho Camellia chuyện Trình Phong Lữ có người anh trai lớn hơn 4 tuổi chứ chưa nói anh là Chủ thượng một Tổ chức Ám sát máu mặt thì phải! Camellia cảm thấy hơi run run vì ánh nhìn sắc lạnh của anh, liền gắp thức ăn ậm ừ vài miếng, dẫu sao vẫn sợ ông chú già đời này! Nhất định không được sán lại gần Trình Lạc Nghiêm là tiên quyết số 1 của Camellia, ấy vậy mà thoăn thoắt mấy năm sau, cô bé nhìn lại thì hớ ra mình đã bị người ta trơ trẽn cuỗm lúc nào không hay!

Bạch Dĩ Hiên mất tích đã ngót ba tuần, Tiêu Khiết thì một tuần không thấy bóng dáng, Dahlia than lên than xuống vì mấy cái vết thương hồi té ở bìa núi không chữa trị kỹ mà mưng mủ, phải nằm viện điều trị đến năm ngày. Mọi việc cứ liên tiếp dồn dập như vậy khiến ai nấy cũng quay cuồng không ngơi nghỉ, bữa tối ngày hôm nay có lẽ là bữa ăn đầu tiên vui vẻ sau khi vắng bóng Bạch Dĩ Hiên đối với cô. Bất giác thấy khóe môi của Chu Tử Đằng hơi nhếch lên, Mạc Lưu Ly vui mà cũng lo, thầm nhủ:" Nếu có thể, Bạch thiếu nhất định phải mau chóng quay trở về đi, Trình Phong Lữ và Từ Lục Giai, hai tình địch lớn nhất của anh đang lăm le ở đây đó!"

Cách mùa thu hàng vạn dặm xa xôi, tuyết ở nơi đây rơi đặc kín cả một khung trời xa lạ. Tại một ngôi nhà cao tầng kiểu cách sang trọng, thiết kế tinh tế, không mang dáng vẻ xa hoa, đồ sộ như những ngôi biệt thự đắt tiền mà lại có vẻ ấm áp, đơn giản. Trong căn phòng được trang trí nhẹ nhàng, nhìn qua là biết phòng của một thiếu nữ, có một cô gái xinh đẹp ngời ngời chậm rãi tiến tới. Cô e thẹn lặng ngắm chàng trai gương mặt xuất chúng, khí thái phi phàm đang say ngủ trên giường. Lặng ngắm người đàn ông mê hồn này hồi lâu, cô lại vui vẻ nhìn mình trong gương.

https://thuviensach.vn

Cố Tinh Uyển cô năm nay vừa tròn 20, cô được xem là Đệ nhất Hoa khôi trong các cuộc thi sắc đẹp. Nếu không phải vì mẹ cô mất do ngộ độc ba năm trước, người cha ruột đã li hôn với mẹ khi năm cô mười ba tuổi đó đón cô về, (khổ thay ông lại là một nhân vật có tiếng trong xã hội đen khiến cô cứ phải giấu kín thân thế như bưng) thì hiện giờ chắc cô đã được tự do đi tranh nhiều giải thưởng sắc đẹp tầm cỡ hơn nữa. Cũng vì chuyện đó mà cô bất mãn, mặc dù biết cha làm vậy là muốn tốt cho cô, nhưng cô lại không hứng thú với cái thế giới ngầm mà ông đang hoạt động, cho nên đúng ba năm nay, cô chẳng thèm bước chân vào giới Hắc đạo.

Được biết giới Hắc đạo có mỹ nhân nhà họ Chương - Chương Y Dao hiền dịu như nước, mỹ nữ nhà họ Chu - Chu Khuynh Cơ yêu kiều như hoa, ái nữ nhà họ Giả - Giả Tư Lộ nóng bỏng như lửa, cha vẫn rất tự hào về vẻ đẹp của cô, muốn cái tên Cố Tinh Uyển này lộng lẫy nhất trong giới Hắc đạo. Nhưng cô một mực từ chối, cô không muốn mình phải chưng diện cho mấy kẻ phi pháp đó ngắm, vả lại, cô cũng đang chờ dịp để trở thành tiêu điểm một ngày nào đó.

Theo di chúc của mẹ, thì cha phải đảm bảo cô hoàn toàn được tự do lấy người cô muốn, không dùng cô đổi chác quan hệ. Cô mới có đôi mươi, không có hứng thú chuyện trai gái, nhưng giờ thì có rồi. Cố Tinh Uyển cô lần đầu tiên thấy một người anh tuấn đến vậy, dù là đang nằm ngủ thôi mà thần thái cũng thật uy vệ, quả nhiên cho cô trúng một tiếng sét ái tình ngay lần đầu gặp mặt. Cô định rồi, người đàn ông này sẽ là người cùng cô sánh vai ra mắt mình lần đầu trong giới Hắc đạo, cô tin chắc với diện mạo của cô và vẻ ngoài của anh, đủ để khiến mọi người ấn tượng.

Càng ngắm lại càng say mê, cô quả thực bị anh hớp hồn. Cố Tinh Uyển mặt ửng đỏ, khẽ khàng cúi người xuống, toan đặt lên môi anh một nụ hôn thì bất chợt có một tiếng nói ba phần trầm thấp, bảy phần lạnh lùng, chín mươi phần cảnh cáo vang lên:

-- Đừng đụng vào tôi.

https://thuviensach.vn

Cố Tinh Uyển giật cả mình bật người lại, mới ngạc nhiên cùng vui mừng đến tột độ, nhìn người đàn ông đã hôn mê ba tuần nay cuối cùng đã tỉnh. Cố Tinh Uyển nhìn anh đến ngây ngẩn cả người, đẹp quá! Đôi mắt xanh sâu thăm thẳm như đại dương trùng trùng, ánh nhìn lãnh đạm không gợn sóng như khiến người ta lênh đênh không thoát ra được. Cô chưa từng tưởng tượng anh đã có đôi mắt đặc biệt mê người, mà còn có giọng nói quyến rũ chết người như vậy!

Không gian nhất thời lặng đi, Cố Tinh Uyển mải mê lạc trong đôi mắt của anh đến quên trời quên đất mà không hay rằng mình đã phải lòng một nhân vật tối thượng bậc nhất, một nhân vật mà hàng vạn lần trước đây cô liền e sợ và ghét bỏ - Bạch Dĩ Hiên.

Bạch Dĩ Hiên đảo mắt nhìn quanh nơi mình đang nằm, không thu sự tồn tại của Cố Tinh Uyển vào mắt, chỉ chậm rãi ngồi dậy.

-- Ấy! Đừng, anh bị thương ở đầu nặng lắm, mới tháo băng hôm qua thôi, đừng có gắng...

-- Đây là nơi nào? -- Bạch Dĩ Hiên lạnh giọng hỏi.

-- Ưm... -- Cố Tinh Uyển có chút run run vì khí chất lạnh lùng của anh, nhỏ giọng. -- Là nhà riêng của mẹ em để lại sau khi qua đời. Vì xây đã lâu nên nó tách biệt với khu đô thị mới, và...

-- Hiện tại tôi đang ở đâu? -- Bạch Dĩ Hiên cảm thấy đầu đau như búa bổ, anh đang cố ép bản thân tỉnh táo.

-- Canberra, thủ đô của Úc. Anh bị đau đầu sao? -- Cố Tinh Uyển lo lắng đứng dậy, toan dìu anh thì bị anh dứt khoát gạt ra.

"Đừng động vào tôi", anh gằn từng tiếng khiến Cố Tinh Uyển cảm thấy rất hụt hẫng. Canberra, cách Sydney 286 km về phía tây nam, sao anh có thể đến được đây sau vụ nổ máy bay?

https://thuviensach.vn

-- Tôi ở đây bao lâu rồi?

-- À... ba tuần. -- Cố Tinh Uyển thấy anh day day cổ họng, biết anh khát nước liền nhanh nhẹn cầm li nước trên bàn đưa cho anh. -- Anh đừng lo, cha có cho em một bác sĩ riêng bên cạnh, những bảo vệ và người hầu dưới kia cũng hoàn toàn nghe theo lời em, thấy em tiếp đãi chu đáo anh ở đây, họ cũng không dám lơ là anh đâu, cho nên anh có thể thoải mái ở lại!

Bạch Dĩ Hiên chỉ cần nghe vế "ba tuần", hoàn toàn không quan tâm thêm những gì Cố Tinh Uyển nói nữa. Anh gật đầu cầm li nước uống một hơi, nhíu mày. Ba tuần... đủ để mọi việc thay đổi! Chết tiệt, mẹ con Chu Tử Đằng còn không biết có an toàn hay không, anh đã nằm rúc ở đây ba tuần.

-- Này... -- Cố Tinh Uyển thấy anh có vẻ bỏ qua mình, liền dùng giọng nói con gái hết sức ngọt ngào và êm tai, thủ thỉ -- Sao anh lại bị trôi dạt trên biển thế? Cũng may lúc đó em phải từ Melbourne trở về Canberra đám giỗ mẹ, nếu không đã không gặp anh!

-- Vậy sao. -- Bạch Dĩ Hiên đặt lại cốc nước trong tay Cố Tinh Uyển, hờ hững đáp.

-- Đúng đó! Em hay đi thuyền trở về Canberra, vừa vặn gặp anh lênh đênh trên biển, trôi vật vờ. Em liền cứu anh, may mắn có bác sĩ riêng đi cùng này, mới kịp chữa trị các thương tích của anh. Anh giữ được mạng nhưng vẫn còn hôn mê bất tỉnh, sau đó em đưa anh về nhà chăm sóc suốt ba tuần nay! Anh bị đắm tàu sao?

Cố Tinh Uyển mắt rạng ngời kể câu chuyện lãng mạn mình ra tay cứu giúp anh thế nào, cứ tưởng anh sẽ cảm động, nào ngờ anh chỉ liếc cô có một cái rồi mở cửa sổ nhìn ra ngoài. Phiền phức, nếu không phải cô gái này nhanh tay nghĩa hiệp cứu cho, thì bây giờ anh đã ở trong căn cứ Ám đoàn rồi! Ai bảo cô ta lanh lẹ cứu anh chứ, chắc chắn trực thăng Ám đoàn vừa nhận được điện báo máy bay anh bị tấn công đã bay đến rồi, giờ thì thật xui

https://thuviensach.vn

xẻo, họ nhất định xuôi ngược không tìm thấy anh. Rõ là tên bác sĩ của cô ta kém cỏi không cao tay bằng Bạch Sở Viên, hại anh phải nằm ở đây ba tuần, làm mất bao nhiêu cơ hội, còn gây ra bao nhiêu rắc rối cho Bạch gia.

-- Cô tên gì?

-- Em á? -- Cố Tinh Uyển như đơ người vài giây, rồi lại hớn hở trả lời. -- Em tên Cố Tinh Uyển!!!

Cố Tinh Uyển? Bạch Dĩ Hiên khựng người lại, là con gái của giáo chủ Cố Đồ Ức đây sao? Vậy thì thật xui xẻo, Cố giáo chủ hoàn toàn ủng hộ Lương Kỷ Khiên bác bỏ những hành động của anh dạo gần đây.

-- Có ai biết tôi ở đây không?

-- Ừm... Không! -- Cô muốn giữ anh ở đây, mọi thứ cũng dốc lòng bày ra cho anh, khiến anh ở lại với cô lâu một chút. -- Em nghĩ sau này anh khỏe hẳn rồi sẽ... À, anh tên gì...

-- Được rồi. -- Anh thờ ơ ngắt lời. -- Không cần biết. Cho tôi một phương tiện liên lạc.

Lòng nóng như lửa đốt, anh rất muốn mau chóng trở về, phải liên lạc với Ám đoàn ngay. Hiện tại, không khó để đoán ra Chương Du Thần hiện đang nắm quyền, vậy Chu Tử Đằng phải xoay sở ra sao khi không có anh đây? Thời điểm nay nguy hiểm hơn bao giờ hết, Cố Đồ Ức mà biết anh đang ở chỗ con gái ông ta, thế nào cũng không dễ dàng thoát ra.

-- Không được! -- Cố Tinh Uyển phụng má. Cô muốn anh ở lại đây, chờ ngày mai cha tới thăm cô sẽ xin cha được ở bên anh luôn. Không muốn để anh đi ngay lúc này, bèn nói dối. -- Ở đây... không có thiết bị liên lạc... Vả lại...anh chưa khỏe hẳn... Em...

https://thuviensach.vn

Cố Tinh Uyển thực sự nói không ra tiếng khi thấy ánh mắt lạnh lẽo của anh lườm qua, cô nghĩ anh đã biết cô nói dối rồi.

-- Anh cứ ở đây đi! Mai cha em tới, chúng ta hẳn nói. Anh phải cho em biết tên anh cái đã, sau này... sẽ thuận tiện hơn nhiều...

Bạch Dĩ Hiên vô cảm nhìn Cố Tinh Uyển, ánh mắt vô cùng lãnh đạm. Nếu đây là một người khác, anh đã không cần phải giằng co đến vậy, cứ trực tiếp dùng lực mà giải quyết. Nhưng đây là Cố Tinh Uyển, con gái Cố Đồ Ức, nếu động vào sẽ xảy ra chuyện, hiện tại không nên đả thương cô ta, nếu không chuyện làm ầm ĩ lên, họ truy ra được tung tích anh thì khốn, dẫu sao đây là "sân nhà" của cô ta.

-- Ra ngoài đi Cố tiểu thư. -- Anh đứng quay lưng lại, lạnh nhạt nói. Cố Tinh Uyển trước giờ chưa bị đối xử như vậy, liền giậm chân giận dỗi bỏ đi, còn cao giọng uy hiếp:

-- Mặc anh đấy! Cha tôi là giáo chủ có tiếng, tiền tài có danh vọng thừa, đến lúc đó anh đừng hòng... đừng hòng ngon ngọt!!!

Nói rồi đóng sầm cửa đi xuống dưới lầu, còn không quên nói thêm: "Anh nói cho tôi biết tên tôi mới cho anh dùng cơm tối!". Bạch Dĩ Hiên chẳng thèm đếm xỉa, chỉ hướng đôi mắt ra ngoài cửa sổ quan sát địa thế nơi đây, có cây cối che khuất nơi ở, có người người vây quanh bảo vệ. Xem ra Cố Đồ Ức dù ở xa vẫn quản con gái rất chặt, ông ta chỉ có mỗi mụn con là Cố Tinh Uyển, khó tránh khỏi nuông chiều sinh ra kiêu kỳ.

Phải mau đi khỏi đây càng tốt, anh không dám tưởng tượng vẻ mặt của Chu Tử Đằng sẽ thế nào nếu biết anh cô nam quả nữ ở cùng một cô gái xa lạ suốt ba tuần đâu!

https://thuviensach.vn

TỬ ĐẰNG KHÔNG NỞ LẦN HAI - KHÔNG CÒN LÀ NỮ PHỤ

Ka La Ra

dtv-ebook.com

Chương 71: Tử Đằng_ Trở Lại

CHAP 71:

Bạch Dĩ Hiên cảm thấy xương cốt rụng rời, cơn đau từ đầu ập đến khiến anh lảo đảo, sau đó phải ngả người nằm xuống giường, anh đứng còn không vững nữa rồi. Chết tiệt! Sao đầu lại choáng váng như thế này!? Nếu không phải lúc nãy anh cố chịu đựng làm ra vẻ đã hồi phục, thì Cố Tinh Uyển kia chắc đã đeo bám anh đòi săn sóc không buông. Cứ thế này, sao anh có thể trở về dễ dàng được đây?

Bạch Dĩ Hiên đang gác tay lên trán suy tư, chợt nghe có tiếng cửa mở ra, sau đó là tiếng giày da từng bước gõ xuống nền. Anh đang rất khó chịu trong người, không biết có khắc chế nổi tâm tình đang tức giận hay không nên chỉ càu nhàu một câu đuổi khách:

-- Phiền cô đi ra.

Tuy nhiên, tiếng bước chân vẫn đều đặn tới gần anh, Bạch Dĩ Hiên lập tức ngồi bật dậy đề phòng, thì liền bắt gặp một người đàn ông diện một bộ blouse trắng, khí thế điềm tĩnh mà tự nhiên.

-- Không ngờ em cũng có ngày này nhỉ? -- Người đó cười cười, pha một chút thỏa mãn ở trong điệu bộ vui sướng khi người khác gặp họa của mình. -- Hiên, lâu rồi không gặp.

https://thuviensach.vn

-- Giả Thuật Nham? -- Bạch Dĩ Hiên có chút ngờ nghệch hỏi. -- Anh Nham?

-- Phải, anh đây. Mấy cậu dạo này vẫn sống khỏe chứ?

Giả Thuật Nham gật đầu cười trầm ấm. Giả Thuật Nham là con trai trưởng cũng là con trai độc tôn của Giả Minh Hàm, tức anh trai ruột của Giả Tư Lộ, và là người thừa kế Giả gia có phạm vi hoạt động lớn nhất Hắc đạo. Ngày Bạch Dĩ Hiên lần đầu gặp anh năm 15 tuổi, anh mới có 18, vẻ tuấn tú cùng nhiệt huyết hiện rõ trên gương mặt thanh niên của anh. Thuật Nham là người duy nhất có gia tộc đối lập mà vẫn ủng hộ anh, luôn ở đằng sau khích lệ anh, hoàn toàn không có ý tranh giành, hoàn toàn tin tưởng anh sẽ làm một vị Lão đại tốt. Giả Thuật Nham được cả anh, Lãnh Dịch Khiêm, Trình Lạc Nghiêm, Chương Du Thần coi là "anh cả", không chỉ vì có số tuổi lớn nhất mà còn là vì sự săn sóc, động viên của anh công bằng dành cho tất cả, không phân biệt quyền thế hay hiềm khích thân phận. Giả Thuật Nham từng cười đùa nói với bọn họ rằng: "Trong mắt anh, dù mấy cậu có làm cái gì đi chăng nữa, thì anh vẫn sẽ luôn bảo vệ và ủng hộ mấy cậu như em gái mình."

Cho đến khi anh tiếp ngôi Lão đại, thì Thuật Nham cũng biến mất dạng. Giả Minh Hàm là vị giáo chủ duy nhất không áp đặt tương lai cho hai người con của mình, cho nên Giả Thuật Nham được thoải mái học ngành y mình yêu thích, Giả Tư Lộ được tự do học ngành khảo cổ mình đam mê. Không ai biết tung tích anh mấy năm trở lại đây, nghe đâu anh đi khắp các chiến tuyến bôn ba chữa trị cho những người lính, không chịu ổn định như Lương Kỷ Khiên mở bệnh viện làm tiền. Có nhiều người cho rằng anh đang phí phạm địa vị thiếu gia nhà họ Giả giàu có của mình, nhưng bọn anh chưa bao giờ nghĩ vậy mà còn khâm phục và hâm mộ anh là đằng khác, anh tự do tự tại có cuộc sống riêng của mình, đủ để khiến họ khao khát.

Giả Thuật Nham bặt vô âm tín mấy năm liền, không ngờ lại được gặp anh ở đây. Anh đã 32 rồi, đã trở thành một người đàn ông trưởng thành,

https://thuviensach.vn

chững chạc, gánh tuổi tác trên vai, đã làm anh trầm ổn đi không ít. Nhưng đôi mắt ôn hòa kia và giọng nói trầm ấm này khiến Bạch Dĩ Hiên chắc chắn rằng mình đã không nhận lầm người.

Giả Thuật Nham cười nhẹ, anh bưng khay thuốc, tiến tới vỗ vào vai Bạch Dĩ Hiên một cái, dịu giọng:

-- Nghe nói từ khi anh đi công tác xa, cậu cũng chia tay với Thần luôn rồi. -- Giọng điệu bông đùa chưa bao giờ hợp với vẻ ngoài lịch lãm của Giả Thuật Nham cả.

-- Chia tay rồi. -- Bạch Dĩ Hiên thở dài xoa xoa mi tâm, lên tiếng. Chính tại Giả Thuật Nham mà tên Sở Viên thuở đó lúc nào cũng nhìn anh và Chương Du Thần bằng con mắt kỳ dị.

-- A ha, thế thằng nhãi Lạc Nghiêm còn theo đuổi cậu chứ? -- Giả Thuật Nham dường như rất khoái chí mà tiếp tục trêu chọc.

-- Vẫn đang kiên trì.

-- Thế còn Dịch Khiêm thì sao? Nó lúc nào cũng là đứa lầm lì nhất đám, chỉ nói chuyện với mỗi cậu.

-- Đang trong mối quan hệ mở. -- Bạch Dĩ Hiên chẳng để tâm mà phối hợp trả lời. Ngày xưa đó, Giả Thuật Nham luôn luôn đùa giỡn bọn họ bằng những câu nói hài hước thế này, nhưng giờ thì chẳng còn dịp nữa.

-- Suýt anh còn nhận không ra cậu. Không biết mấy đứa nhóc kia thế nào chứ cậu thật lớn quá rồi. -- Giả Thuật Nham cười hiền bẻ thuốc cùng đưa cốc nước cho Bạch Dĩ Hiên. -- Cứ tưởng anh sẽ được gặp cậu vào một dịp hoành tráng, sao lại lang thang giữa biển thế kia?

-- Không ngờ gặp lại anh ở đây. Anh đã đi đâu thế? -- Bạch Dĩ Hiên thở dài nhận cốc thuốc, uống một hơi. Trình độ y thuật của Giả Thuật

https://thuviensach.vn

Nham luôn được Lương Kỷ Khiên tấm tắc khen ngợi. -- Em không liên lạc được với anh suốt mấy năm qua.

Giả Thuật Nham lấy ghế ngồi đối diện Bạch Dĩ Hiên, nhẹ nhàng nói:

-- Anh luôn được điều đến các chiến trường, hoặc những nơi xa xôi có bệnh dịch để chữa trị cho người dân, không tiện liên lạc. -- Giả Thuật Nham đan các ngón tay vào nhau, chậm rãi nói tiếp. -- Nhưng không phải là anh quên luôn mấy cậu. Anh chỉ là... không muốn thấy các cậu đối địch nhau mà thôi.

Bầu không khí rơi vào trầm lặng, Giả Thuật Nham không tham gia vào giới Hắc đạo, nhưng không có nghĩa anh bỏ mặc những cậu em thuở đó của mình. Chỉ là... không muốn ép bản thân phải chọn sẽ ủng hộ ai và đối kháng ai mà thôi. Dẫu sao, "huynh đệ tương tàn" là kết cục anh không muốn nhất, bọn họ đã từng chơi thân với nhau như thế...

-- Em hiểu. Chuyện ngày này xảy ra ngày đó cũng đã lường trước. -- Bạch Dĩ Hiên gật đầu, đổi chủ đề khác. -- Anh qua lại với Cố gia từ khi nào thế?

Nói đến đây, bỗng Giả Thuật Nham bật cười, ánh mắt rất dịu dàng, mở lời:

-- Anh không có qua lại với Cố gia. Anh đang qua lại với "tẩu tẩu" tương lai của cậu đấy, Bạch thiếu.

-- Cố Tinh Uyển?. -- Bạch Dĩ Hiên nhíu mày, có chút nghĩ không ra. -- Vì đó mà nhận làm bác sĩ riêng ?

-- Ừ. Con gái độc nhất của Cố giáo chủ, có phần kiêu kỳ nhưng cũng khá dễ thương, cậu có ý trung nhân rồi nên không nhận thấy thôi. Lúc Tinh Uyển đi làm từ thiện thì chạm mặt nhau, đến giờ quen biết nhau cũng được ba năm rồi.

https://thuviensach.vn

-- Cố giáo chủ có biết không?

-- Biết. Chứ cậu nghĩ lý do gì mà bác Cố lại bỏ ý định muốn cậu cưới con gái ông ấy?

Giả Thuật Nham nhoẻn miệng cười, Bạch Dĩ Hiên chỉ lắc đầu. Anh cả thế mà lại bị con bé đỏng đảnh đó hớp hồn, theo đuổi đến tận đây, thật không nghĩ ra. Anh có nên nói cho Thuật Nham biết con bé kia đã có ý hôn trộm anh không? Ba năm cũng chỉ ở chức "bác sĩ riêng", chắc Giả Thuật Nham cũng chẳng khá khẩm gì.

-- Hiên, cha anh nói em đã tử nạn, giờ Thần đã lên tiếp ngôi Lão đại rồi. Sao em lại bị tai nạn thế?

-- Chương Du Thần ra tay với em. -- Bạch Dĩ Hiên nhếch môi.

-- Không thể nào. -- Giả Thuật Nham trả lời một cách chắc nịch. -- Nó sẽ không bao giờ làm thế. Mặc dù hai đứa giờ đối đầu nhau, nhưng anh biết hai đứa với đối phương không bao giờ giở những trò hèn hạ đó.

-- Giới Hắc đạo còn có chuyện nương tay? -- Bạch Dĩ Hiên không khỏi nở một nụ cười lạnh, lại đưa đôi mắt nhìn ra vùng trời xa xôi kia. -- Nhưng anh vẫn đúng. Hoặc anh đoán được ai đã tạo ra cục diện này rồi.

-- Anh chỉ tin vào mấy đứa thôi. -- Giả Thuật Nham thở dài. Lương Kỷ Khiên, anh cũng không lạ nếu cậu ta làm tới nước này. Hồi đó hai anh em học y chung một thầy, thầy cũng đã nói Kỷ Khiên có một dạng rối loạn tinh thần dẫn đến "trung thành thái quá". -- Em yên tâm, chuyện em còn sống ở đây, anh đã phong tỏa hết mọi phương tiện, cũng đã dặn Cố Tinh Uyển không được nói với ai. Dù sao Tinh Uyển vẫn chưa biết em là 'Bạch Dĩ Hiên' đâu.

-- Giúp em trở về. -- Bạch Dĩ Hiên đứng quay lưng lại với Giả Thuật Nham, màn đêm bao la ngoài kia chẳng biết bao giờ mới thấy đáy. -- Em

https://thuviensach.vn

còn nhiều chuyện phải làm. Cố Tinh Uyển nói ngày mai Cố Đồ Ức sẽ tới thăm, nếu thấy em ở đây, khó tránh khỏi rắc rối.

Giả Thuật Nham lâm vào trầm ngâm, quả thật nếu bắt gặp sẽ rất khó xử, anh cũng không thể lấy Giả gia ra đối kháng với Cố gia được, dẫu sao vẫn còn Cố Tinh Uyển ở đây, anh không muốn có tranh chấp gì cả. Tuy nhiên, cái anh quan tâm hơn cả là bệnh tình của Bạch Dĩ Hiên:

-- Nhưng em vẫn chưa đi được đâu. Thể trạng em hiện rất yếu, ở đây không có đủ dụng cụ chuyên dùng nên anh không thể chữa cho em, cũng không biết em bị cái gì. Rõ ràng thương thế không bao nhiêu, nhưng cơ thể lại luôn sốt, anh chỉ có thể giúp em giảm đau từng ngày mà thôi.

Bạch Dĩ Hiên nghe vậy thì day day huyệt thái dương đang đau nhức đến cực độ. Anh quay người lại nhìn Giả Thuật Nham, chán nản nói:

-- Em không tin mình kém cỏi đến mức không cầm cự nổi. Về đến nơi Bạch Sở Viên chữa trị cũng được.

-- Anh không thể. Em không biết rằng cơ thể của em trở sốt như thế nào nếu bắt gặp sóng điện tử đâu. -- Giả Thuật Nham nghiêm giọng. -- Em cảm thấy ổn bởi vì anh đã cho người cắt hết mọi phương tiện di động, hoàn toàn không sử dụng phương tiện truyền thông nào trong nhà, lần trước còn lắp tivi, điện thoại trong phòng này, em lên cơn co giật suốt, cả người nóng ran, chảy mồ hôi rất nhiều, buộc anh phải sai người tháo gỡ hết mạng điện tử xuống.

Bạch Dĩ Hiên khá ngạc nhiên, không nghĩ mình có phản ứng như vậy với sóng âm. Rốt cuộc anh đã bị triệu chứng gì? Anh sờ sờ huyệt thái dương, đôi mắt nhìn xa xăm có phần u ám. Ở trên máy bay, lúc giao chiến hôm đó, kẻ sát thủ do Lương Kỷ Khiên tôi luyện kia, chỉ tiếp cận anh để giết anh thôi hay là còn làm gì khác? Cài một thứ gì đó lên người anh?

https://thuviensach.vn

-- Em có muốn liên lạc với Tiêu Khiết không? Cậu ta đã ráo riết tìm em suốt mấy hôm nay. Chuyện này nằm trong khả năng của anh.

-- Giờ thì không. Tiêu Khiết lùng sục tìm em, đã bị không ít người theo dõi. Nếu cậu ấy tìm được em, thì kẻ khác cũng thế.

Bầu không khí lại phút chốc im lặng. Đột nhiên cánh cửa mở ầm ra, kèm theo đó là tiếng Cố Tinh Uyển hí hửng:

-- Này Thuật Nham! Em nhận được thư tín của cha. Cha nói đúng 11 giờ tối mai sẽ tới. Còn nữa, nhị tiểu thư nhà họ Chu định "nối lại tình xưa" với nhị thiếu gia nhà họ Trình đấy!

-- Cô nói gì!? -- Bạch Dĩ Hiên đột ngột quát ầm lên làm cả Giả Thuật Nham và Cố Tinh Uyển giật mình tột độ. Cố Tinh Uyển thấy khí thế phừng phừng lửa giận của anh thì vội vàng nói câu ngắn câu dài:

-- Thì... thì... em mới nói chuyện với bạn... Có nói Tử Đằng tiểu thư có lẽ... sớm hay muộn sẽ dọn qua nhà Trình gia sống... cho nên em suy đoán ra thôi... -- Cố Tinh Uyển như con mèo rụt đầu, phút chốc cảm thấy mình muốn hết thích anh. -- Cô ấy nói... mới tối hôm qua còn cùng Trình thiếu với Chu tiểu thư dùng bữa tối...

-- Bạn? -- Bạch Dĩ Hiên mặt chỉ nhăn lại một chút nhưng giọng nói nghe ra là thập phần giận dữ.

-- Hiên, cậu làm Tinh Uyển sợ đấy. -- Giả Thuật Nham khẽ ho một cái, nói thêm. -- "Bạn" mà con bé nói tới là Mạc Lưu Ly, cô gái nhỏ của Dịch Khiêm đấy. Lần trước có dẫn Tinh Uyển đi đặt thiết kế của Wisteria, mới gặp mặt Mạc Lưu Ly. Anh nghĩ làm quen với cô bé đó cũng hữu ích cho sau này nên đã bảo Tinh Uyển giữ liên lạc. Dạo này cô bé cùng Tinh Uyển hay nói chuyện qua lại, vừa hay Mạc Lưu Ly cùng ý trung nhân của cậu nương tạm nhà Bạch Sở Viên, chắc là biết được chút ít thôi.

https://thuviensach.vn

Bạch Dĩ Hiên không biết nói gì, nếu suy ngẫm lại, quả đúng chỉ có Trình gia... Giờ anh không có ở đây, Lương Kỷ Khiên đang tiếp nhận Bạch gia nên anh em La Nostre sẽ theo hắn, ông nội đã già không đủ thế sức, kẻ truy lùng giết cô cũng không phải không có. Quả đúng chỉ có Trình gia, mới có thể giúp Chu Tử Đằng nương náu mà thôi.

Nghĩ đến đây, tay của anh siết mạnh lại thành nắm đấm, cảm giác mình trở thành kẻ vô dụng, không thể bảo vệ nổi người thân của mình khiến anh căm ghét chính mình. Dù ra sao đi nữa, anh vẫn phải trở về, một sống một còn với Chương Du Thần để chấm dứt chuyện này.

-- Tinh Uyển, em đi xuống dưới ăn tối thôi. -- Thấy vẻ mặt sa sầm của Bạch Dĩ Hiên, Giả Thuật Nham liền biết ý mà rời khỏi, trả không gian yên tĩnh cho anh.

-- Nhưng mà... -- Cố Tinh Uyển muốn nói gì đó, nhưng liếc thấy Bạch Dĩ Hiên tay siết chặt lại đến nổi gân, hắn đang rất tức giận nên cũng sợ sệt đi xuống với Giả Thuật Nham.

-- Thuật Nham.

Bạch Dĩ Hiên nén giọng kêu lên, Giả Thuật Nham ngoắc ngoắc bảo Cố Tinh Uyển đi xuống trước. Sau đó anh dừng lại đứng cạnh Bạch Dĩ Hiên, ân cần đáp:

-- Có chuyện gì sao?

-- Nếu không thể liên lạc với Tiêu Khiết, vậy liên lạc với Sở Viên. -- Giọng nói anh vẫn đều đều, nhưng vẻ gấp rút và khẩn thiết thì vẫn không giấu được. -- Ngày mai Cố Đồ Ức trở về, ông ta sẽ không đi một mình.

Nhận ra giọng điệu khẩn cấp của Bạch Dĩ Hiên, Giả Thuật Nham mới gật nhẹ một cái, "Anh sẽ cẩn thận", rồi quay đi. Vốn điềm tĩnh như Bạch Dĩ Hiên mà lại cấp bách đến mức độ này, có lẽ trực giác cậu ấy đã đoán trước

https://thuviensach.vn

điều sắp xảy ra. Vậy anh không thể ngăn cản cậu ấy nữa mà phải toàn lực giúp đỡ thôi.

Khi Giả Thuật Nham đã rời khỏi phòng, Bạch Dĩ Hiên mới vung tay đấm mạnh vào tường trút hết cơn bực tức trong lòng mình, khẽ chửi thầm mấy câu. Cảm giác đầu truyền đến cơn đau như búa bổ lại hành hạ anh, khiến anh mất dần ý thức, thở từng tiếng đứt quãng, từ từ xụi xuống trên nền nhà lạnh lẽo.

Quay trở lại xứ sở đang chìm vào mùa thu đìu hiu, lá lìa cành không chút vương vấn, cành lưu luyến xào xạc muốn níu mảnh lá rơi. Đêm khuya, trời trở gió lớn, chỉ giá lạnh chứ không cô quạnh như lòng người.

Biệt thự riêng của Bạch Sở Viên có tiếng rửa bát cần mẫn của Mạc Lưu Ly từ căn bếp, tiếng huýt sáo nhí nhảnh của Camellia đang phụ giúp Lưu Ly xếp chén bát, vọng từ phòng khách là tiếng vui đùa ríu rít của hai anh song sinh nhà Esmeé và tiếng cười giỡn của Từ Lục Giai khi tán gẫu với Trình Lạc Nghiêm. Chỉ riêng ở ban công trên sân thượng này có tiếng Trình Phong Lữ và Chu Tử Đằng nhỏ nhẹ nói với nhau.

Mấy tháng không gặp qua nhau, đứng trên bờ vực của "hiện tại", giữa Trình Phong Lữ và Chu Tử Đằng đã có một khoảng cách gọi là "quá khứ". Chu Tử Đằng không còn những khó xử với chính mình khi gặp lại anh như xưa mà Trình Phong Lữ cũng đã không còn khó chịu với bản thân khi gặp lại cô như giờ. Anh trở nên ít nói hơn, mặc dù vẻ phong tình vẫn vương trên gương mặt của Trình nhị thiếu gia ngày nào. Cũng có lẽ cái ngày 'Chu Tử Đằng' chết đi, 'Trình Phong Lữ' cũng đã đi mất.

"Thời gian này em sống khó khăn không?", anh lên tiếng trò chuyện trước. Sau đó không biết anh nghĩ gì, anh lại cụp mắt xuống nói thêm một câu: "Lần này tôi có thể giúp em."

https://thuviensach.vn

Chu Tử Đằng bất giác siết tay lại, nhìn về một vùng trời xa xa kia, một vùng trời không đáy. "Nếu gặp lại, đừng hỏi tôi có ổn hay không vì nếu tôi ổn, đó chẳng phải công của anh, mà nếu tôi không ổn, anh cũng chẳng thể giúp được gì", cô đã từng thẳng thừng nói như vậy với anh. Cô đã quá tàn nhẫn.

"Tôi có phải đáng ghét vô cùng không?". Chu Tử Đằng cúi gằm đầu xuống, nhìn vào đôi bàn tay trống trải của mình, "Tôi đang lợi dụng anh đấy!". Là cô đang lợi dụng 'Chu Tử Đằng'... thì đúng hơn.

Trình Phong Lữ im lặng rất lâu, sau đó, anh hình như muốn nói cái gì, rồi lại im lặng. Cuối cùng, anh chỉ khe khẽ đáp một tiếng: "Ừ, cũng được". Ít ra mình vẫn còn giá trị, điều đó cũng đủ làm anh vui rồi, anh đã định nói như thế.

"Trình thiếu, anh không thấy như vậy quá thiệt thòi cho mình sao?", Chu Tử Đằng thầm nghĩ trong đầu song lại không thể nói ra. Cô có tư cách gì chứ, cô sẽ giúp được anh sao? Khiến anh thiệt thòi như vậy, chẳng phải là Chu Tử Đằng này hay sao?

"Tôi biết em sẽ rất khó khăn để quyết định. Nhưng Chu Tử Đằng...", từ giọng nói run run của anh, cô biết khi phải xa cách gọi cô như thế này, mới thật khó khăn. Ngừng một chút, anh lấy hơi nói tiếp:

"... Chúng ta trưởng thành cả rồi. Tôi cũng không thể ân hận mãi, em cũng không thể day dứt mãi. Chúng ta lớn cả rồi. Em có tình yêu, tôi có sự nghiệp, em có hiện tại, tôi có tương lai, chúng ta cũng không thể dằn vặt nhau mãi như vậy.

Quá khứ đó tôi tiếc nuối, vô cùng. Tôi với em là "người cũ", thế đã đủ rồi."

Hình như gió thu lỡ mang theo từng lời nói của Trình Phong Lữ, nên chúng trĩu nặng, thả rơi xuống tâm cô đau buốt. 'Chu Tử Đằng' đã từng yêu

https://thuviensach.vn

Trình Phong Lữ, đó là thứ đẹp đẽ nhất mang cô đến thế giới này. Hai tiếng "người cũ" chỉ nhẹ nhàng với những kẻ đã buông tay. "Trình thiếu, anh đã buông tay rồi sao?"

"Ừ". Không ngờ rằng, anh trả lời rất nhanh. Như thể anh đã phản xạ với câu hỏi này, như thể anh đã luôn giữ đáp án này để chờ một ngày có người hỏi đến. Đã buông rồi, nhưng vẫn chưa bỏ được, Trình Phong Lữ nở một nụ cười chua chát tận đáy lòng. Anh đã thấy nơi đáy bầu trời kia là gì rồi. Chúng chẳng chứa gì cả, mênh mông như thế, mà lại chẳng có gì.

"Nếu em thấy ngại, cứ coi là tôi thuê em đi. Em biết đấy, bà nội tôi dạo này không được khỏe lắm. Mẹ thì chỉ đủ thời gian lo cơm nước cho bà, bà vẫn thiếu người bầu bạn qua ngày. Tôi và anh trai lại luôn sáng đi tối về, không thể kề bên hàn huyên với bà được. Bà rất cô đơn, người già đã nóng nảy nên không muốn tiếp xúc với người lạ, vậy em qua nhà tôi, nhận việc chăm sóc bà đi. Bà rất thích em, em cũng không phải mất tự nhiên khi ở Trình gia."

Trình Phong Lữ nói rất nhẹ nhàng, cô biết anh đang dùng những lời lẽ thực lòng nhất để nói với cô. Tình trạng cô hiện nay cũng không đủ sĩ diện để mà từ chối, cho nên cô chỉ chân thành nhận lời: "Cảm ơn anh nhiều lắm. Sau này, tôi nhất định sẽ làm hết sức để báo đáp. Tôi với Trình lão gia cũng có nhiều cảm tình, được săn sóc cho bà, tôi rất sẵn lòng. Cảm ơn anh."

"Ừ. Không cần phải khách sáo đâu. Em biết đấy, với tình hình hiện nay, Trình gia đã phải đuổi đi rất nhiều người hầu, chỉ giữ lại những người thân tín nhất. Vì vậy mà công việc nhà cửa lại hầu như lấy hết thời gian của mẹ tôi, có thêm em giúp đỡ bà sẽ rất vui.

À, nếu em đã đồng ý ở tạm Trình gia, vậy Andrew, Audrey, Camellia và cả Lưu Ly nữa, tôi sẽ sắp xếp phòng."

https://thuviensach.vn

"Phiền anh quá.", Chu Tử Đằng thật hết cách nói, ai bảo cô là cái nam châm kéo bè kéo cánh thế này.

"Không sao đâu, Trình gia cũng không phải sợ thiếu chỗ. Lưu Ly nấu ăn ngon, vậy có thể giúp mẹ tôi phụ bếp núc. Bà nội thích trẻ nhỏ, vậy cứ để Camellia trông Andrew và Audrey, ngày ngày cùng em tới tiếp chuyện với bà là được rồi."

Chu Tử Đằng gật gật đầu, mỉm cười một cái. Thời điểm nay, không chỉ cô mà gia tộc Esmeé lẫn Bạch gia đều chịu ơn Trình gia. Sự giúp đỡ mà Trình Phong Lữ cho cô hôm nay, cô cả đời không trả nổi, chỉ có thể quý trọng từng giây phút mà giúp đỡ lại anh thôi.

-- Này cô nhóc, nên nhớ sắp qua nhà tôi ở tạm, thì nên ngon ngọt một chút.

-- ... Nhưng, cũng không nên ức hiếp cháu quá đáng như thế!!!

-- Ha? Quá đáng? Tưởng cô tốt bụng làm cho tôi ly nước cam. Sao lại mặn chát thế này? Rõ là chơi khăm tôi sao?

-- Cháu đã xin lỗi rồi mà! Chỉ là cháu nhầm giữa đường với muối thôi!

-- À, là nhầm! Trẻ vị thành niên hung hăng đi giết nhầm người cũng có tương lai bắt đầu từ đây đấy. Còn nữa, cấm gọi là "chú"!

-- Chú...!!! Sao lại xuyên tạc đến thế? Gì mà giết người nữa chứ!?

-- Cho tôi uống cốc nước cam pha muối này chẳng muốn giết tôi là gì? Sau này nấu ăn tôi sẽ nhầm giữa bột ớt và bột nêm cho cô nếm thử.

-- ...

Từ lầu dưới, chợt vọng lên tiếng cãi nhau đầy khí thế của Trình Lạc Nghiêm và Camellia. Xem ra, Camellia không cãi nổi Chủ thượng của tổ

https://thuviensach.vn

chức Ám sát Geranium rồi. Cũng phải, ngay cả Bạch Dĩ Hiên cũng đã từng dặn cô nếu có gặp Trình Lạc Nghiêm thì nên im lặng từ đầu tới cuối để giữ thể diện cho chính mình, khéo tranh cãi không "khua mối múa mép" lại chỉ có tức thêm! Mặc cho hai chú cháu ấy thản nhiên cãi vả, Mạc Lưu Ly chầm chậm bưng khay nước cam lên cho Trình Phong Lữ và Chu Tử Đằng.

"Nước cam ngon lắm đấy." Mạc Lưu Ly mỉm cười đưa một ly cho anh và một ly cho cô. "Em phân biệt được muối với đường, đừng lo."

"Cảm ơn", Trình Phong Lữ không khách sáo mà thưởng thức ly nước cam mát lạnh, khen một câu: "Lưu Ly thật đảm đang quá."

Cô ở đây mấy ngày đã được chiêm ngưỡng hết tài "nữ công gia chánh" của Lưu Ly nên đã không thấy lạ mà còn thấy tự hào. Nhấp một ngụm nước cam, cô dịu dàng nói với cô bé: "Lưu Ly, nội trong tuần này, chị sẽ sắp xếp qua ở tạm Trình gia, tất nhiên sẽ mang theo cả ba chị em Camellia đi cùng. Còn em... em đi cùng có được không?"

Mạc Lưu Ly cúi đầu xuống, nhìn chăm chăm vào khoảng không vô định trước mặt. Chu Tử Đằng đã nói như thế, tức có ý cô từng là người của Lãnh gia, nay lại qua Trình gia trú thân, ắt sẽ cảm thấy khó chịu. Vả lại Trình Lạc Nghiêm và Lãnh Dịch Khiêm thời điểm nay hay qua lại với nhau bàn chuyện, nếu Dịch Khiêm thấy mặt cô ở nhà của Lạc Nghiêm thì thật khó xử, dù gì cô cũng đã từng là tình nhân của anh trai mình, nói không để ý, là nói dối. Mà những phiền phức này, suy cho cùng là do cảm nhận của cô mà thành thôi, không nên để nó ảnh hưởng tới mọi người, cô biết Chu Tử Đằng luôn lo lắng cho cô, đi đâu cũng muốn cô đi cùng, không nỡ để cô một mình.

"Không sao cả.", Mạc Lưu Ly nhoẻn miệng cười một cái thật tươi, "Chị biết đấy, em và Lãnh gia, đã sớm không có kết quả tốt đẹp. Chị biết không, giờ em nghĩ lại mới thấy mình thật nực cười. Mẹ làm tất cả để có

https://thuviensach.vn

thể mang em tránh xa Lãnh gia càng xa càng tốt, em lại ngây thơ tự chui đầu vào rọ.

Đến tuổi này rồi em mới hiểu ra, Lãnh gia tiền tài, quyền lực đều hơn người như vậy, lại truy cùng đuổi tận mẹ con em vì một món nợ không bao nhiêu của một nữ hầu đã chết? Vả lại, làm gì có chuyện em phải về Lãnh gia làm kẻ ở trả nợ thay mẹ, nếu không sẽ bị tống vào tù chứ? Vậy mà em lại tin, còn đi theo đám người đó. Quả là quá dọa trẻ con rồi đi!"

Mạc Lưu Ly nói đến đây lại dừng, Chu Tử Đằng im lặng không trả lời, còn Trình Phong Lữ không hiểu câu nửa câu còn của Mạc Lưu Ly là nói về cái gì nhưng cũng không tiện hỏi.

Mạc Lưu Ly thở dài, lấy hai li nước cam đã uống cạn của hai người lặng lẽ đem xuống. Mộc Diêu Tuyền phu nhân - mẹ ruột của Lãnh Dịch Khiêm hẳn đã biết cô là con gái của Mạc Tố Doanh mới bày kế bắt cô về, giam cô trong sự kiểm soát của Lãnh gia mấy năm qua. Uổng công cô ngây thơ ngày qua ngày tìm cách tránh mặt, tìm cách che giấu thân phận, không để bà ta biết cô là em gái có chung dòng máu với Lãnh Dịch Khiêm. Hóa ra đã bị sắp đặt hết cả, bà ta chỉ là chơi vờn đứa con nít như cô mà thôi, lại không thủ tiêu cô, càng làm cô ngày ngày sống trong sợ hãi không biết khi nào sẽ bị bà ấy giết. Có lẽ đối với đứa con gái vô dụng chẳng nguy hại nổi Lãnh gia như cô, khiến Mộc Diêu Tuyền nương tay cho cô sống?

"Đã rời khỏi Lãnh gia, vẫn không nên làm nặng mình thì hơn.". Mạc Lưu Ly căn dặn mình như vậy, đến giờ uống thuốc rồi.

Bóng Mạc Lưu Ly khuất dần, Chu Tử Đằng thấy lo lắng cho tâm trạng con bé nên cũng sớm từ biệt:

-- Trình thiếu, cảm ơn anh đã chiếu cố tôi, xin tạm biệt.

-- Ừm. Ngày mai tôi sẽ bảo người tới dọn đồ đạc của em, ngày hôm kia là có thể tới ở rồi.

https://thuviensach.vn

Nói đoạn, Chu Tử Đằng gật gật mấy cái rồi xuống lầu đi xem xem Mạc Lưu Ly thế nào. Lúc này, Từ Lục Giai mới từ cầu thang đi lên chạm mặt Trình Phong Lữ. Anh vu vơ huýt sáo, cười nhạt:

-- Gió thu cũng không gọi là lạnh nhỉ?

-- Sắp sang đông rồi. -- Trình Phong Lữ ậm ừ mấy tiếng mới thốt lên câu này. -- Anh quan tâm với cô ấy nhỉ? Liên hệ với tôi để tìm chỗ ở tốt cho cô ấy.

-- Nếu tôi không làm, cô ấy nhất quyết không tìm đến anh.

Trình Phong Lữ nở một nụ cười tự giễu, không biết phải nói gì ngoài "Ừ" một cái cho có. Nếu có thể, lúc này đây, trong thâm tâm anh bỗng dâng lên một cảm giác ích kỷ khó tả. Anh muốn Bạch Dĩ Hiên đừng trở về, cứ mãi mãi như vậy cũng tốt.

Nhưng mọi chuyện luôn không diễn ra như ý mình muốn. Đứng thinh lặng hồi lâu, bỗng Từ Lục Giai nhận được một cú điện của Bạch Sở Viên.

-- Phải cậu Từ không? -- Giọng Bạch Sở Viên gấp gáp, có thể nghe rõ điệu bộ vồn vã của cậu ta, còn xen lẫn chút mừng rỡ và lo lắng nữa.

-- Từ Lục Giai đây, có chuyện gì thế.

-- Giả Thuật Nham! Anh cả của tụi tôi, vừa gọi cho tôi! -- Qua tiếng rè rè trong điện thoại, Từ Lục Giai có thể đoán ra Bạch Sở Viên đang lái xe với tốc độ rất nhanh. -- Tôi đang nhanh chóng đến Canberra, đã tìm thấy Hiên rồi!!!! Nhớ hắn chết đi được!!!

Những câu cuối, Bạch Sở Viên dường như hét toáng lên, không đợi anh trả lời mà cúp máy, có lẽ chỉ cần báo cho anh như vậy để anh tiện đường lo liệu. Từ Lục Giai đứng trân trân nhìn màn hình điện thoại đã tắt, không rõ cảm xúc là gì. Trình Phong Lữ không nghe được cuộc nói chuyện

https://thuviensach.vn

vừa rồi, thấy Từ Lục Giai có biểu hiện như vậy thì không nhịn được mà hỏi:

-- Có chuyện gì sao?

-- Chẳng gì cả. -- Từ Lục Giai chậm rãi rời đi. Nếu Bạch Dĩ Hiên trở về được thì mọi chuyện sẽ trở lại như lúc đầu thôi. Mà cũng chẳng đoán trước được gì cả, từ Sydney về được đây an toàn không phải chuyện dễ dàng. -- Trình Phong Lữ, muộn rồi, tôi phải về thôi. Tạm biệt anh, cảm ơn anh vì đã giúp đỡ Chu Tử Đằng.

-- Ừm. Không có gì, tạm biệt.

Trái với sự thong thả bước từng bước của Từ Lục Giai, Bạch Sở Viên lại đang vội vã tăng hết tốc lực tới sân bay Ám đoàn, hận không thể cùng anh em tới Canberra đón Bạch Dĩ Hiên trở về. Cũng trái với lòng dạ rối như tơ vò muốn mau mau quay về của Bạch Dĩ Hiên,... Chương Du Thần thư thả nhấp một ngụm sâm panh, giọng nói không nặng không nhẹ vang lên:

-- Đã tìm thấy Bạch Dĩ Hiên rồi à.

https://thuviensach.vn

TỬ ĐẰNG KHÔNG NỞ LẦN HAI - KHÔNG CÒN LÀ NỮ PHỤ

Ka La Ra

dtv-ebook.com

Chương 72: Tử Đằng_ Xa Cách Muôn Trùng

CHAP 72:

Ngày hôm nay là ngày Chu Tử Đằng dọn qua Trình gia sống tạm. Căn biệt thự Trình gia vẫn mang phong cách châu Âu hào nhoáng ngày nào, nhưng đã bớt đi những hào hứng ngày đó. Không khí xung quanh đây yên tĩnh đến an lành, chỉ có mấy con chim xun xoe hót tìm nhau sau lùm cây, chỉ có vài nụ hoa khéo tìm lá trong bụi hồng. Chu Tử Đằng tuy đã đến đây hai ba lần nhưng vẫn thấy lạ lẫm.

Quản gia Hứa điềm đạm nở một nụ cười lịch thiệp đi đón bọn cô vào. Andrew và Audrey vốn đã quen với nơi đây nên thoăn thoắt chạy nhảy tứ tung, chỉ có ba chị em là cô, Lưu Ly, Camellia vẫn còn khép nép lắm. Hứa quản gia chuyên nghiệp chỉ dẫn hướng đi, phân phòng cho Camellia và Lưu Ly xong xuôi, mới quay sang nhẹ nhàng bảo: "Chu tiểu thư, hành lí cô cứ để đây, sẽ có gia nhân mang cho. Hiện bây giờ cô hãy đi đến phòng lão phu nhân đi. Người rất muốn gặp cô nhưng vì sức khỏe yếu, không ra chào đón cô được."

Chu Tử Đằng nghe vậy thì gật đầu vâng dạ, "Cháu biết rồi", nói đoạn quay sang Camellia và Lưu Ly, "Hai đứa theo sự phân phó của Hứa quản gia mà cất đồ đạc đi. Sẵn tiện trông hai đứa nhóc luôn! Chị đi một lát."

Dứt lời, Camellia và Lưu Ly đều đồng thanh "Dạ" một tiếng. Quản gia Hứa mỉm cười vui vẻ rồi đưa cô đến gian phòng của Trình lão phu nhân. Gian phòng của lão phu nhân Lâm Ái Hoa ấm áp, có hương hoa thoang

https://thuviensach.vn

thoảng, khắp phòng có để mấy chậu bông nhỏ rất thanh toát, phù hợp với phong cách của bà. Cô thấy bà đang im lặng ngồi ngắm một bức tranh lớn treo trên tường, đó là bức tranh vẽ Oải hương cô tặng bà dịp sinh nhật lần ấy.

-- Cháu đến rồi à? -- Trình lão phu nhân nghe tiếng bước chân thì quay lại nhìn. Lát sau thấy cô, bà nở nụ cười hiền dịu vô cùng. -- Đã ra dáng phụ nữ rồi đấy.

-- Bà. -- Chu Tử Đằng cũng nhoẻn nụ cười chân thành đáp lại lời bà, Trình lão phu nhân luôn đem đến cho cô cảm giác ấm cúng như người thân. -- Bà đang ngắm tranh đấy à?

Trình lão phu nhân nghe vậy cũng chỉ cười cười, trên đôi mặt già nua của bà không giấu nổi những hoài niệm. Bà ngoắc ngoắc tay ý kêu cô ngồi xuống sá cạnh bà, rồi bà thở dài một tiếng, kể một cách từ tốn:

-- Ở nơi này, không có lấy một bó hoa Oải hương nào đẹp cái tình như Oải hương Provence. Cháu có muốn nghe câu chuyện về nó không?

-- Bà kể sẽ rất hấp dẫn lắm đấy. -- Chu Tử Đằng cầm lên đôi tay nhăn nheo của Trình lão phu nhân mà tinh nghịch trả lời. Mặc dù cô đã biết mối tình dang dở của Lâm Ái Hoa và Bạch Thừa Húc, cô vẫn muốn nghe một cách chân thực hơn câu chuyện mùa Oải hương năm đó.

"Ừm. Bắt đầu thế nhỉ? Ngày xửa ngày xưa, ở một xứ sở Provence xa tít tắp, có một ngôi nhà nhỏ tại đồng hoa. Cô bé Lavatera vui tươi là chủ của cánh đồng hoa Oải hương, cùng với mẹ ngày ngày vun trồng để đến mùa đem đi bán. Đối diện cô là nhà của một chàng trai hàng xóm tên Ethan, anh ta thường rảnh rỗi gảy Ukulele. Mà Lavatera cũng vô cùng thích nghe giai điệu tươi tắn từ chiếc đàn ấy.

Thế là Lavatera, thay vì đi thẳng xuống chợ giao hoa như thường lệ, cô sẽ đi sớm hơn một chút, ghé qua con đường nhà Ethan để nghe tiếng đàn

https://thuviensach.vn

Ukulele vang lên mỗi buổi sớm. Hương hoa Oải hương tan mùi hòa theo tiếng đàn, cũng đủ khiến cả một vùng Provence ngây ngất. Mùi hương của loài Lavender kia quá đỗi dễ chịu, thế là anh ta cũng ham thích loài hoa này. Chàng trai và cô gái đó quen nhau, lâu dần cũng nảy sinh tình cảm. Cứ mỗi khi mặt trời gảy nắng, anh sẽ gảy đàn, còn cô sẽ gảy hương, vang xa khắp trời Provence gảy rộn ràng.

Cuối cùng, ngày gảy duyên, tháng gảy tình, nhưng năm không gảy phận. Họ yêu nhau thắm thiết nhưng lại không đến được với nhau. Ethan, anh có sự nghiệp riêng, anh phải dấn thân vào một con đường đầy rẫy những gian nan và nguy hiểm, một con đường tăm tối không lối về. Ethan muốn Lavatera cùng mình đi đến cuối đời, nhưng Lavatera đã từ chối."

Nói đến đây, Trình lão phu nhân trầm ngâm, đưa ánh mắt xa xôi nhìn cánh đồng hoa Oải hương vô tận không gợn gió trong bức tranh. 'Ethan muốn Lavatera cùng mình đi đến cuối đời, nhưng Lavatera đã từ chối'. Cô có thể tượng tưởng được, khuôn mặt của chàng Ethan năm đó thất vọng và buồn bã đến mức nào, Ethan đã vô cùng tin tưởng vào tình yêu của họ như thế...

-- Tại sao Lavatera lại từ chối? -- Chu Tử Đằng như bị cuốn theo câu chuyện, không kiềm được mà hỏi. -- Lavatera sợ phải khổ sao?

-- Ừ. Lavatera sợ khổ. -- Trình lão phu nhân thở dài một tiếng, rất dài. Dừng lại một hồi lâu, bà kể tiếp:

"Bước chân mà Ethan phải cất sẽ mở cho Lavatera con đường mà cô ấy phải đi. Dài đằng đẵng và không có đích đến - con đường của sự chờ đợi. Ethan, anh ta sẽ phải bôn ba nhiều nơi, lâm vào những cuộc chiến tranh giành đẫm máu. Ai biết ngày nào, trở về với Lavatera không phải tiếng đàn Ukulele khiến cô xốn xang ngày nào mà là tiếng kèn đưa tang li biệt chết chóc?

https://thuviensach.vn

Tuổi thanh xuân Ethan có cả một đời, nhưng một đời của Lavatera chỉ có tuổi thanh xuân. Hoa càng tươi rũ càng tàn, Lavatera có mấy năm để chờ, Ethan cho cô mấy năm để đợi? Có đôi khi, điều người ta đau khổ không phải là chờ đợi một người, mà là chờ đợi thời gian. Ethan sẽ có một cuộc sống mới, nhưng thế giới đó không có đủ ánh sáng để Oải hương nở rộ.

Vì vậy, Lavatera buông bỏ, Ethan cũng buông tay. Oải hương không mang tiếng Ukulele sau ngày chia xa nữa. Rồi 5 năm sau, Lavatera lấy chồng, ổn định gia đình, có một người con trai kháu khỉnh khiến cuộc sống hôn nhân của Lavatera và chàng trai mới kia, dù không được tình yêu lứa đôi sâu sắc nhưng có tình nghĩa vợ chồng son sắt.

Cho đến một ngày, gia đình nhà chồng Lavatera bị vu oan, khiến gia đình suy sụp vô cùng, người chồng hiền hậu của cô còn có nguy cơ phải vào tù vì vụ oan lớn này. Chồng Lavatera muốn đảm bảo êm ấm cho vợ con nên đã bí mật đi tới thương lượng đôi bên với người mình gây ra hiềm khích do bị giá họa. Lavatera biết chuyện liền lo lắng chạy tới. Khoảnh khoắc đó, chạm mặt nhau, là thi thể lạnh lẽo của chồng cô, và gương mặt sững sờ tột độ... của Ethan."

Chu Tử Đằng nghe đến đây thì vô cùng ngỡ ngàng. Cô chỉ đọc đến chuyện chia ly của Lâm Ái Hoa phu nhân với Bạch Thừa Húc, hoàn toàn không biết đến việc động trời này. Ethan đã giết chồng Lavatera... Bạch Thừa Húc đã giết Trình Vĩ Chân - chồng của Lâm Ái Hoa phu nhân sao?

Nhìn vẻ mặt ngạc nhiên của Chu Tử Đằng, Trình lão phu nhân chỉ cười nhẹ, bà vuốt ve bàn tay cô rồi kể tiếp:

"Ethan cầm trong tay khẩu súng đen còn vương máu người, Lavatera đứng chết trân nhìn xác chồng mình trên mặt đất với một cái bụng loang lổ máu. Ethan, giờ đây đã là một người đàn ông trưởng thành, anh có địa vị và quyền lực, đã phải giết vô số người mới có được vị trí này. Ngày hôm nay,

https://thuviensach.vn

một lần nữa, thứ anh giết là trái tim Lavatera. Nếu như lúc đó Lavatera vẫn ôm hy vọng vẫn được trở thành bạn tâm giao của Ethan sau này, thì bây giờ họ đã không còn gì nữa.

Ethan cướp đi của Lavatera một người chồng, và cướp đi con trai của nàng một người cha. Sau chuyện đó, Lavatera đã phải tự lực vượt qua, quên bỏ hận thù để sống tốt bằng số tiền bảo hiểm chồng cô để lại. Lavatera một mình nuôi nấng con trai, nuôi nó lớn lên, cho nó lấy vợ và sinh con. Lần này, một vụ tai nạn đã cướp đi con trai của Lavatera, mà vô tình làm sao, con trai của Ethan lại là người gián tiếp gây ra tai nạn đó."

Chu Tử Đằng nghe đến đây thì tim càng như đập lạc nhịp. 'Trình gia có mối huyết hải thâm thù với Bạch gia', là vì Bạch Thừa Húc và cả Bạch Kỳ Sơ đều hai lần hại chết hai người đàn ông trụ cột nhà họ Trình ư? Không nhận ra vẻ sửng sốt trên gương mặt tươi trẻ của Chu Tử Đằng, Trình lão phu nhân chỉ chậm rãi kể tiếp:

"Mọi chuyện trở nên thật trớ trêu... Cuối cùng, Lavatera lại phải sống tiếp, cùng một người con dâu và hai đứa cháu trai an nhàn những năm cuối đời, trong tội lỗi. Lavatera luôn đau đáu nhận ra, nếu bây giờ gặp lại Ethan, nàng vẫn không có lấy một chút hận thù, mà chỉ có luyến tiếc. Với người là căn nguyên cho sự ra đi của chồng và con trai mình, nàng vẫn không đủ dũng cảm để phẫn hận Ethan. Lúc này Lavatera mới nhận ra, mình đã luôn yêu Ethan như thế...

Nhưng giữa họ đã không thể gảy lên khúc đàn Ukulele giữa đồng hoa Oải hương nữa, chỉ còn lại những lưu luyến và vô vọng. Những lúc như thế, Lavatera sẽ lại nghĩ, nếu ngày ấy, nàng ta đồng ý thì sao? Đồng ý cùng Ethan đi hết đoạn đường thì sao? Liệu bi kịch này có xảy ra, liệu họ có đang sống hạnh phúc như họ đã từng mơ? Hoa Oải hương đối với Lavatera bấy giờ, đã không còn mang ý nghĩa "Tình yêu thủy chung", càng không còn lưu ý nghĩa "Tình yêu đợi chờ" nữa.

https://thuviensach.vn

Khi Lavatera nhìn hai đứa cháu trai ngày ngày tới tiếp chuyện với mình, nàng ta mới chấp nhận đây là hiện thực. Song, nàng ta không có quyền hối hận, bởi cuộc sống mà nàng ta có hiện giờ, nàng đã đủ mãn nguyện. Thứ chưa viên mãn duy nhất, là mối tình dang dở với Ethan, người đàn ông đầu tiên của Lavatera."

Khóe mắt chân chim nheo lại, Trình lão phu nhân như nghe thấy tiếng đàn Ukulele ai gảy đâu đây. Chuyện này bà chưa kể với ai, hiềm khích giữa Trình gia và Bạch gia này, bà cũng không để nó ảnh hưởng tới quan hệ tốt đẹp của Trình Lạc Nghiêm và Bạch Dĩ Hiên. Bọn trẻ không nên vì những lỗi lầm của người lớn mà gượng ép chính mình. Nay có Chu Tử Đằng, bà mới trút nhẹ nỗi lòng mình, một chút.

-- Bà ơi... -- Chu Tử Đằng kêu rất khẽ. Bạch gia có mối tư thù với Trình gia, nhân gian đã thêu dệt nên câu chuyện hi hữu như vậy. -- Sao bà lại muốn kể cháu nghe chuyện này?

Trình lão phu nhân nghe câu hỏi này thì cười hiền từ, bà lấy tay của cô đặt vào tay mình, dịu dàng nói:

-- Nàng Lavatera khi xưa đã không đủ dũng cảm để chờ đợi Ethan, nàng đã chọn một cuộc sống bình yên như bao người phụ nữ khác. Mặc dù đối với nhiều người, lựa chọn của nàng là đúng đắn, nhưng bây giờ ta chỉ cần một người, cho ta thấy rằng nàng Lavatera đã sai. Ta cần một "Lavatera" khác, sẵn sàng hi sinh cho người mình yêu.

Để kết thúc câu chuyện dang dở này. Chu Tử Đằng như đã hiểu ý Trình lão phu nhân, nghẹn ngào sà vào lòng bà. Bà đang an ủi cô, đang động viên cô, đang gửi gắm cho cô những nguyện vọng của nàng "Lavatera" ngày nào.

-- Lúc cháu 20 tuổi, bà cũng không có cho cháu sà vào lòng bà như thế! -- Một giọng nói ra vẻ chán nản vang lên ngoài cửa.

https://thuviensach.vn

Chu Tử Đằng và Trình lão phu nhân bất ngờ quay đầu lại thì thấy Trình Lạc Nghiêm cùng Trình Phong Lữ đang cười khàn dựa vào cửa. Trình lão phu nhân thấy hai đứa cháu trai của mình thì hớn hở hẳn lên, mở giọng mắng yêu:

-- Hồi tụi cháu 20 tuổi đứa nào đứa nấy cũng trai tráng vạm vỡ cả ra, nào có nằm lọt lòng bà nữa! Sao hôm nay hai anh em lại về sớm thế?

-- Tất nhiên là nhớ bà rồi. -- Trình Lạc Nghiêm cười khẩy, anh nhẹ nhàng bước đến cầm tay bà, đặt một nụ hôn tỏ lòng kính yêu. -- Bà có bị đau nhức gì không?

-- Ồ không. -- Trình lão phu nhân niềm nở. Bà khẽ liếc mắt nhìn qua Trình Phong Lữ vẫn đang đứng tựa cửa, ngoắc ngoắc ý với Trình Lạc Nghiêm rồi bảo -- Aizz, ngồi trong phòng cũng có chút ngột ngạt, Lạc Nghiêm mau mau dìu bà đi ra hoa viên hóng mát!

Trình Lạc Nghiêm đương nhiên hiểu rõ khẩu ý của bà, liền cười cười nói: "Để cháu dìu bà đi." Rồi hai bà cháu tủm tỉm dắt nhau đi mất, để lại Chu Tử Đằng cùng Trình Phong Lữ gượng gạo ở trong phòng. Thật ra lúc trên đường về nhà, có anh trai đôi lời trò chuyện Trình Phong Lữ cũng cảm thấy rất phấn chấn, cho đến khi vào phòng bà, bắt gặp bức tranh Oải hương ngày tối đó, anh bỗng thấy xót lòng, Chu Tử Đằng cũng không biết nói thế nào cho phải.

Trình Phong Lữ mỉm cười nhẹ, anh bước tới nói bằng một giọng điệu ba phần xa cách nhưng bảy phần ôn nhu: "Hãy cứ tự nhiên như ở nhà. Mọi chuyện, tôi sẽ giúp em giải quyết ổn thỏa. Đừng lo lắng, vả lại, em phải lo cho..."

Reng... Reng... Reng, một hồi chuông vang lên cắt ngang lời nói của Trình Phong Lữ, anh xin lỗi Chu Tử Đằng một tiếng rồi hơi khó chịu bắt máy, có lẽ vì vội vàng mà anh đã ấn nhầm nút mở loa:

https://thuviensach.vn

-- Trình Phong Lữ xin nghe?

-- Tôi, Từ Lục Giai đây. Bạch Sở Viên đang đi trực thăng đến Canberra đón Bạch Dĩ Hiên. Tiêu Khiết cũng đã từ thông báo của Bạch Sở Viên mà tìm được vị trí của Bạch Dĩ Hiên rồi. Phiền anh báo lại với anh trai anh đi, họ không tiện liên lạc với Trình Lạc Nghiêm.

Không để Trình Phong Lữ mất vài giây thất thần, Chu Tử Đằng phản ứng nhanh hơn cả, cô vội vã lao đến hỏi vọng:

-- Hiên? Anh đã tìm ra Hiên rồi sao? Anh ấy có sao không? Anh ấy hiện đang ở đâu? Tại sao anh ấy chưa trở về? Anh ấy đã bị gì rồi sao!!!?

-- Tử Đằng?

Từ Lục Giai không biết cô có ở đó nên nhất thời đờ người không biết nói gì. Trình Phong Lữ chỉ thở dài một tiếng rồi trấn an cô:

-- Em bình tĩnh lại đã. Em cứ ở đây, nhưng lúc như thế này nguy hiểm càng nhiều, nếu ổn thỏa thì... Bạch thiếu sẽ trở về nhanh thôi.

-- Nhưng mà.... -- Chu Tử Đằng cố kìm nén ngồi phịch xuống. Tim cô đập thình thịch, vui mừng có mà hoang mang cũng đầy. Cô hiện giờ lo đến gần chết sao mà có thể "ngồi yên", ngay lúc này cô chỉ cần biết Bạch Dĩ Hiên hiện giờ thế nào mà thôi.

Tuy nhiên, Trình Phong Lữ lúc này lại không nói gì thêm. Anh chỉ lẳng lặng rời khỏi phòng, bỏ cô một bụng đầy lo lắng ở trong phòng, những bước đi của anh âm thầm đạp xuống bậc thang mang theo một vẻ giận dỗi khó hiểu. Nếu đúng... Bạch Dĩ Hiên sắp trở về rồi sao?

Thế nhưng, cái "sắp" mà họ nghĩ tới, cái "sắp" mà họ tưởng như ngắn ngủi lại kéo dài tận tám tháng, chia ly cách biệt cho đến mãi sau. Bắt đầu từ giây phút này đây.

https://thuviensach.vn

Bạch Dĩ Hiên lại day day huyệt thái dương, anh càng ngày càng cảm thấy đầu óc quay mòng mòng, nỗi khó chịu, bứt rứt trong cơ thể ngày càng tăng. Mới đây, nhận ra tình hình không mấy khả quan của anh, Giả Thuật Nham đành đánh bạo liên lạc với Bạch Sở Viên, thế là cậu em trai song sinh đó liền biết tung tích của anh. Trình độ y thuật của Giả Thuật Nham là điêu luyện, nhưng ngay cả anh cả còn phải thừa nhận anh ấy không dám mạo hiểm, giờ chỉ có thể nhờ đến Bạch Sở Viên vốn giải phẫu thành thạo, có nhiều phương thức quái dị để chữa trị mà thôi.

Đây là một ván cờ mà buộc Bạch gia phải nhanh chân hơn Chương gia. Ngay thời khắc Giả Thuật Nham gửi tin đi, anh biết chắc đường truyền đó cũng có thể bị rò rỉ mà qua tay Chương gia. Như vậy Chương Du Thần cũng sẽ biết anh ở đây, nể tình có anh cả ở đây, chắc hẳn sẽ không thẳng tay tìm đến giết anh chứ? Bạch Dĩ Hiên tự nở một nụ cười chế giễu chính mình.

Một lát sau, ầm ầm từ dưới lầu chạy lên là tiếng bước chân của Cố Tinh Uyển, khuôn mặt đỏ một mảng do thiếu hơi, cô thở hồng hộc, đứt quãng nói từng lời:

-- Hồi... hồi nãy... Thuật Nham đưa em đi trị liệu... liền nhận được điện báo của Bạch Sở Viên. Anh ấy nói đã chờ... chờ anh ở lầu thượng của... căn hộ số 1... Anh... anh không tiếp xúc với sóng điện từ được... nên Thuật Nham... dặn em lên báo anh xuống...

Không chờ Cố Tinh Uyển câu còn câu mất, Bạch Dĩ Hiên đã lao nhanh xuống nhà, xe của Giả Thuật Nham đã sáng đèn đậu sẵn ở dưới. Thuật Nham đang cố gắng bình tĩnh nghiền nhỏ từng viên tròn rồi trộn lẫn với nhau, anh thấy vậy không nói không rằng tự mở cửa lên ngồi, trong lòng thập phần hối hả muốn đi ngay.

-- Xong rồi! -- Giả Thuật Nham mừng rỡ đưa nhúm bột đã cán mịn cho anh, bảo rằng -- Thuốc này tạm thời làm em tê liệt một vài hệ cảm biến

https://thuviensach.vn

của thần kinh cho nên em sẽ không thấy đau nếu có phải tiếp xúc với sóng điện từ trên đường đi. Nó vẫn sẽ xảy ra, chỉ là em tạm thời không cảm nhận được thôi! Một kiểu thuốc gây tê khiến người ta còn "tỉnh táo" ấy mà!

Bạch Dĩ Hiên gật đầu đưa tay hứng nhúm bột đã hòa trộn với nhau rồi nuốt vào miệng, Giả Thuật Nham thì tức tốc lái xe đi nhanh. Chưa quá mười phút, họ đã có mặt ở căn hộ số 1. Một căn hộ hiện đại cao chót vót, diện tích tương đương một ngôi trường cỡ lớn cho nên chỉ dành cho những đại gia hạng sang. Tất nhiên với căn hộ rộng lớn thế này, sân thượng đủ để đỗ một chiếc trực thăng là điều dễ hiểu.

Giả Thuật Nham chính là chủ căn hộ này, anh liền có chìa khóa đi cửa bí mật. Thoáng cái đã cùng Bạch Dĩ Hiên leo bộ hết 15 tầng lầu dài ngoắc ngoẻo, đẩy cánh cửa sắt còn thơm mùi sơn hiệu ra, liền đã thấy Ám đoàn đứng chờ anh.

Bạch Sở Viên nhìn thấy Bạch Dĩ Hiên mà quả không tin vào mắt mình, vội lao tới ôm chầm lấy người anh em sinh đôi của mình, giọng không giấu nổi xúc động:

-- Tạ ơn trời... Anh còn sống... Tôi và chị dâu tìm anh đến phát điên luôn rồi!!! Tôi nhớ anh nhiều lắm!

-- Cút ra! -- Bạch Dĩ Hiên hừ lạnh, nhưng cũng không có đẩy cậu em đa cảm của mình ra. -- Còn ôm cái gì!? Mau trở về!

May là nhờ câu nói thập phần uy nghiêm của Bạch Dĩ Hiên, những người anh em Ám đoàn chí cốt còn lại mới thu liễm ham muốn xác minh vị Tôn chủ trước mắt kia là người thật. Tuy nhiên, Bạch Dĩ Hiên nhìn quanh, cảm thấy không đúng. Anh đã nghĩ rằng chí ít Chương gia cũng phải xuất hiện ở đây "chào đón" anh "nồng hậu", nào dễ để họ rời đi dễ dàng vậy.

-- Anh chờ cái gì vậy? -- Bạch Sở Viên đã leo lên trực thăng, ngoắc ngoắc tay gọi Bạch Dĩ Hiên. -- Còn không mau leo lên? Trở về Bạch gia

https://thuviensach.vn

thôi! Ái chà!!! Hay anh lưu luyến anh Nham!?

Bạch Dĩ Hiêm im lặng không nói gì, lúc này anh mới quay đầu lại nhìn Giả Thuật Nham tay cầm chiếc điện thoại với khuôn mặt xám xịt.

"Có chuyện gì vậy?", Bạch Dĩ Hiên dự cảm cú điện thoại mà Giả Thuật Nham đang nhận không phải bình thường, cũng đoán rằng có điều chẳng lành sắp xảy ra. Không để anh cả lúng túng, anh liền lấy chiếc điện thoại áp vào tai nghe, quả nhiên...

-- Canberra là một nơi tuyệt để nghỉ chân, nhỉ?

Giọng nói của Lương Kỷ Khiên bỡn cợt vang lên, tay Bạch Dĩ Hiên siết lại thành nắm đấm. Anh cơ hồ nghe thấy... những tiếng hự hự đau đớn mà cố không phát ra tiếng... của Tiêu Khiết. Tiêu Khiết, Tiêu Khiết đã luôn lùng sục anh bấy lâu nay, sao anh có thể không nhớ?

-- Mày đã làm gì Tiêu Khiết? -- Sát khí nồng đậm chất chứa trong giọng nói lạnh lẽo của anh dường như khiến cả Giả Thuật Nham rùng mình.

-- Quả là anh em tốt, đương nhiên nhận ra tiếng kháng cự hèn yếu này là của ai. -- Lương Kỷ Khiên thấp giọng. -- Thuộc hạ tôi đã sợ cậu không đoán được nên đã ra tay thích hợp, nào ngờ Tiêu Khiết vẫn không hề hé răng. Nhưng giờ thì không cần rồi, cậu chắc cũng đã biết, Tiêu Khiết đang nằm trong tay tôi.

-- Mày muốn gì? -- Ánh mắt của Bạch Dĩ Hiên như vằn lên tia máu, nắm đấm anh siết lại vang tiếng răng rắc.

-- Cơ hội. Tôi muốn cho cậu cơ hội. Hoặc là, tự dẫn xác đến đây. Cậu biết nơi này là nơi nào mà, tu viện bị bỏ hoang Porche.

https://thuviensach.vn

Nói rồi, đầu dây bên kia lập tức gác máy, để lại Bạch Dĩ Hiên trong cơn thịnh nộ tột độ.

-- Anh chờ gì vậy!? -- Bạch Sở Viên đứng trên trực thăng đã sẵn sàng đâu vào đó mà gào lên. -- Tất cả ổn thỏa rồi, về đi! Tôi đã nhận được thông báo Lương Kỷ Khiên dẫn toàn bộ thuộc hạ mình qua Canberra, nên Bạch gia hiện giờ rất lỏng lẻo. Anh về đánh úp giành lại quyền dễ như trở bàn tay!

Bạch Dĩ Hiên vẫn lặng im không nhúc nhích. "Cơ hội. Tôi muốn cho cậu cơ hội.", ý hắn là đây sao? Bước lên chiếc trực thăng kia quay về, anh sẽ có lại Bạch gia và gặp lại Chu Tử Đằng. Nhưng nếu từ bỏ chuyến đi này đến cứu Tiêu Khiết, anh không chừng sẽ bỏ mạng. Hắn là muốn anh chọn lựa, lần này sẽ chọn lợi ích gia tộc, hay là lại vì tình nghĩa mà bỏ qua tất thảy?

-- Dĩ Hiên! Anh còn do dự cái gì? Trở về, anh không muốn gặp lại Chu Tử Đằng sao? Đây là cơ hội có một không hai để có lại quyền lực nữa!!!

Mặc cho Bạch Sở Viên đang gấp rút kêu gào, anh chỉ nở một nụ cười nhẹ, hất hất đầu ý bảo trở về đi trong sự sững sờ của Bạch Sở Viên. Đoạn, Bạch Dĩ Hiên quay sang âm trầm với Giả Thuật Nham:

-- Chuẩn bị cho em một chiếc xe, em sẽ đến tu viện Porche.

https://thuviensach.vn

TỬ ĐẰNG KHÔNG NỞ LẦN HAI - KHÔNG CÒN LÀ NỮ PHỤ

Ka La Ra

dtv-ebook.com

Chương 73: Tử Đằng_ Thù Xưa Nghĩa Cũ

CHAP 73:

Tu viện Porche được xây dựng từ những năm đầu thế kỷ 19, là một trong những tu viện được đầu tư nhất và qui mô nhất. Đã có quãng thời gian tu viện này chiêu mộ được hàng trăm tín đồ Thiên chúa giáo dốc lòng xây dựng tu viện ngày một lớn mạnh, trở thành một trong những tu viện có ảnh hưởng nhất chỉ trong vòng mấy năm. Song, thứ càng lớn, càng khó cầm.

Vì sức ảnh hưởng quá rộng rãi của tu viện này, những kẻ có thế lực đã lợi dụng nó cho mưu đồ riêng của mình. Bằng một cách nào đó, những kẻ ấy đã tận dụng triệt để tầm quan trọng của tu viện Porche trong lòng các con chiên, và thực hiện những âm mưu tranh giành thế lực của mình. Cho đến khi mọi chuyện được phát giác, sự phẫn nộ vì bị lừa gạt và lợi dụng trỗi dậy trong lòng các tín đồ tôn sùng Thiên chúa giáo. Một cuộc tấn công đã diễn ra, ác liệt và gây chấn động.

Có tới mấy trăm kẻ bỏ mạng, chính nghĩa hay phi nghĩa gì cũng bị chịu tổn thất. Tu viện Porche như một tòa lâu đài bị nguyền rủa, khơi gợi những tội lỗi xấu xa mà đất nước cần phải bưng bít. Vậy là nó bị bỏ hoang cho đến giờ, một thời nó đã chễm chệ đứng trong danh sách những tu viện lớn mạnh nhất như thế.

Bạch Dĩ Hiên xuống xe, nhìn đám cỏ dại xác xơ mọc ngổn ngang, những tượng đá rong rêu bám chi chít, những ngôi mộ vật vờ bị đá đổ nằm

https://thuviensach.vn

lăn lóc trong tu viện Porche mà không khỏi nhíu mày. Đây là nơi cụ tổ nhà họ Bạch được chôn trước đây. Gốc gác của Bạch Dĩ Hiên có tổ tiên là người Ý, tổ chức Mafia La Nostre cũng từ nơi đó mà thành lập. Song cụ tổ vẫn rất tôn thờ đạo Thiên chúa giáo như một sự báng bổ tới đức tin, đến khi chết vẫn yêu cầu chôn ở đây, trải qua mấy đời. Đời họ Bạch mà ông nội anh đã ngang nhiên thay đổi tất cả, là một ngoại lệ. Vậy là, Lương Kỷ Khiên muốn anh tới đây, nhìn đống mộ hoang đổ nát này của tổ tiên hắn, chẳng phải là đang ngầm ám chỉ hay sao?

"Một đời tung hoành ngang dọc kẻ sợ người e, đến khi chết cũng chỉ có ba thước đất rỗng. Có khi chết còn chẳng yên vẹn."

Bạch Dĩ Hiên không biết bất giác mình cũng đã nở một nụ cười chế giễu. Đi được vài bước, đã thấy thủ hạ của Lương Kỷ Khiên "nghênh tiếp" chu đáo. Những gương mặt này anh rất đỗi thân quen, đều là những cộng sự tác chiến cùng anh mấy năm trời, thật thấm thía cái câu "Giang sơn thay đổi, lòng người cũng đổi thay."

Họ "kính cẩn" nghiêng mình mời anh vào, nếu không phải trong mắt họ sát khí thoắt ẩn thoắt hiện, Bạch Dĩ Hiên sẽ vẫn ngỡ rằng đây là những người anh em "sống chết có nhau" của mình trước đó. Mở cánh cổng đã mục, tiếng kẽo kẹt vang lên oanh dội từ ngoài vọng vào bên trong tu viện to lớn nhưng hoang tàn. Bạch Dĩ Hiên thấy Lương Kỷ Khiên đang ngồi trên bục, xung quanh những hàng ghế nhà thờ gãy nát đều bị quăng bừa bãi ra hai phía, để lại chính giữa khoảng rộng một đám người đang xúm đánh một người nằm lăn lóc trên nền nhà.

Bạch Dĩ Hiên thoáng nhận ra ngay, đó là Tiêu Khiết. Tiêu Khiết với mấy vết thương khi trốn thoát cùng Dahlia khỏi bìa núi nọ mới cứu chữa sơ sài, nay lại bị đánh cho rách toác, vết thương mới đè lên vết thương cũ khiến Tiêu Khiết chết đi sống lại mấy lần. Ấy vậy mà vẫn không hé răng kêu rên nửa lời, dù đám thủ hạ kia ra đòn không khiến Tiêu Khiết chết

https://thuviensach.vn

ngay, nhưng đối với người thường mà nói chẳng khác nào đang tra tấn cho thống khổ đến chết dần chết mòn.

-- Đã từng nghe khả năng chịu đựng của Tiêu Khiết còn hơn cả của cậu, nay mới có dịp chứng kiến. -- Lương Kỷ Khiên hờ hững đảo mắt qua, lấy tay ra hiệu bảo dừng đánh. Xong hắn lạnh lùng nhìn Bạch Dĩ Hiên, ánh mắt không giấu nổi thất vọng. -- Tôi đã luôn cho cậu một cơ hội. Rốt cuộc vẫn khiến Bạch gia thất vọng.

-- Kẻ thất vọng chỉ có mày. Vì mày không phải người của Bạch gia. -- Bạch Dĩ Hiên ném cho Lương Kỷ Khiên nụ cười khinh mà anh chỉ thực-sự- dùng- cho- những- kẻ- đáng- khinh. -- Ký sinh ở nhà họ Bạch nhưng không bao giờ mang họ Bạch, Lương- Kỷ- Khiên!

Những tiếng cuối Bạch Dĩ Hiên gần như rống lên, tay anh cuộn lại thành nắm đấm, gân xanh trên trán anh nổi giần giật. Thất vọng, phẫn nộ, đau thương, căm ghét, hối hận,... từng mớ, từng mớ cảm xúc khi đối diện Lương Kỷ Khiên - người anh em anh tín nhiệm bậc nhất mấy năm qua này, khiến anh thực sự muốn xông lên giết hắn ngay tức khắc.

-- Cảm giác cậu có bây giờ cũng là cảm giác tôi đã chịu. -- Lương Kỷ Khiên gằn từng chữ, ánh mắt âm u đến đáng sợ. -- Rõ ràng đối với gia tộc này, ba đời nhà họ Lương luôn tận tụy hết lòng, nhưng chẳng bao giờ được công nhận. Nhưng chừng nào Bạch gia còn vững mạnh, sự tận tâm mà tôi dành cho gia chủ luôn vững vàng. Thế mà cậu đã một tay bóp nát nó, cậu khiến ngôi vị Lão đại mà cha cậu phải cất công giành được trở nên thật rẻ mạt.

Bạch Dĩ Hiên nghe vậy thì nhếch môi nở một nụ cười còn mang ý kinh tởm kẻ trước mặt hơn nữa. Anh liếc nhìn xuống Tiêu Khiết, cậu ta khó nhọc thở từng tiếng, có lẽ đã nhận ra Bạch Dĩ Hiên đang ở đây, nhưng vẫn không tài nào nhúc nhích nổi một ngón tay. Có thể thấy, Tiêu Khiết đã bị đánh khá nặng, luận về mưu hiểm, Bạch Dĩ Hiên cũng đã luôn dè chừng

https://thuviensach.vn

tính cách ranh mãnh của Lương Kỷ Khiên, Tiêu Khiết ở đây chưa tiếp xúc nhiều, bị hắn lừa sập bẫy cũng chẳng lạ. Còn nói về miệng lưỡi, Lương Kỷ Khiên thật không là gì so với Tiêu Khiết, chắc đã bị Tiêu Khiết chế nhạo sỉ nhục không ít lời, mới đâm ra tức tối mà ra tay nặng đến vậy. Lúc mới đến thoáng thấy Lương Kỷ Khiên bộ dạng có vẻ xanh xao, lại để ý thấy cánh tay hắn băng vết thương, Bạch Dĩ Hiên đoán rằng với kỹ năng dùng dao găm cận chiến thành thạo như Tiêu Khiết, ít nhiều cũng đã cho hắn vài nhát.

Như vậy Lương Kỷ Khiên hiện tại không giao đấu gì với hắn được, mà hắn cũng chẳng phải đối thủ. Bạch Dĩ Hiên nhìn quanh, đám thủ hạ này có khoảng hơn chục tên, tay cầm chắc khẩu súng, thuộc hạ của Bạch gia đương nhiên kỹ năng không tồi. Bạch Dĩ Hiên dù có thể tay không hạ vài tên tước súng, nhưng tình trạng thoi thóp của Tiêu Khiết hiện giờ thì anh không thể xuất thủ. Lương Kỷ Khiên thấy ánh mắt anh lộ rõ vẻ suy tính mà hắn đã cực kì quen thuộc mới cười nhạt:

-- Cậu là đang tính kế thoát thân, rồi tìm đường giết tôi sao?

-- Là tìm đường giết mày rồi mới thoát thân. -- Bạch Dĩ Hiên cười lạnh. -- Nếu tự cho mình quân tử, vậy một sống một còn.

Nét mặt của Bạch Dĩ Hiên vẫn luôn oai nghi như thế, một chút sợ hãi hay do dự cũng không có, khiến nụ cười trên môi Lương Kỷ Khiên trở nên khó coi hắn đi. Hắn từ từ đứng dậy, vỗ tay vài tiếng vẻ tán dương, lắc đầu nói:

-- Một sống một còn. Tôi cũng rất muốn biết xem, giữa dã hổ và mãnh sư, ai mới đích thực là chúa sơn lâm!

Thoạt đầu Bạch Dĩ Hiên còn tưởng hắn đang giễu oai tự cho mình là "mãnh sư", "dã hổ", nhưng cảm nhận có hơi khí của một người, anh quay

https://thuviensach.vn

phắt lại đề phòng thì bắt gặp ánh mắt xám như tro than mà hừng hực lửa cháy của một người.

Chương Du Thần.

"Dã hổ" đấu với "mãnh sư", ai mới là "chúa sơn lâm" ý thế này sao? Mặc dù không thấy ngạc nhiên khi Chương Du Thần xuất hiện ở đây, Bạch Dĩ Hiên vẫn có chút gì đó cuồn cuộn thành một mớ hỗn tạp trong lòng. Đôi mắt xanh sâu lạnh lùng của Bạch Dĩ Hiên cứ thế mà nhìn thẳng vào đôi mắt xám đen lạnh lẽo của Chương Du Thần, hai người khí thế cao ngạo, uy phong, trên gương mặt một chút nao núng cũng không có.

-- Đã lâu không gặp. -- Chương Du Thần cong môi vẽ một nụ cười nhạt nhếch.

-- Đã lâu không gặp. -- Bạch Dĩ Hiên cũng chỉ cười nhẹ tiếp lời.

Anh vừa dứt lời, Chương Du Thần ánh nhìn đằng đằng sát khí lao vụt đến một cách bất ngờ, Bạch Dĩ Hiên vốn cảnh giác cao nên đã kịp trở mình, một chân anh lấy đà dịch người lách qua, tránh đòn đánh dùng tám phần sức mạnh kia của Chương Du Thần. Tuy nhiên, Chương Du Thần đã ra tay, ắt sẽ không có nương tay. Thân thủ của Bạch Dĩ Hiên hiện giờ vốn nửa phần là Chương Du Thần dạy cho căn bản thuở trước, nên đường đi nước bước của anh, Chương Du Thần vô cùng quen thuộc. Cú đánh phóng ra vừa nãy không để hụt, Chương Du Thần cúi người chuyển chân xoay sang, một tay chế trụ vai phải của Bạch Dĩ Hiên, nắm đấm kia trực tiếp nện vào phần lưng của anh.

Tiếng răng rắc vỡ nhỏ vang lên, Bạch Dĩ Hiên cùng Chương Du Thần giờ lại đứng tách người ra như vị trí ban đầu. Bạch Dĩ Hiên rõ ràng mới bị Chương Du Thần cho một đấm không nhẹ, nếu là người thường ắt đã gãy hết sống lưng, thế mà mặt anh vẫn không biến sắc, chỉ cười nhạt nhẽo đặt

https://thuviensach.vn

tay kìm lại vết thương nơi thắt lưng, nhỏ giọng nhưng vẫn đủ cho Chương Du Thần nghe:

-- Tám phần sức mạnh. Không tệ.

-- Tám phần sức mạnh. Không tệ.

Chương Du Thần lạnh nhạt nói lại lời anh, tay phải xoa xoa bả vai cánh tay trái giờ đã tê rần, quả thật dùng tám phần sức mạnh. Đương xứng là đối thủ Chương Du Thần, thực lực ắt không kém. Vừa nãy khi Chương Du Thần khom người tiến qua thụi một cú vào giữa sống lưng Bạch Dĩ Hiên, Bạch Dĩ Hiên đã lách người vô cùng mau lẹ nên cú đấm ấy phát vào thắt lưng anh. Một tay bị Chương Du Thần chế trụ kia ngoan ngoãn không cử động, nhưng tay còn lại thì uyển chuyển quặp ra sau, bắt lấy khuỷu vai của Chương Du Thần. Lúc Chương Du Thần ra một đấm, cũng là lúc Bạch Dĩ Hiên dùng hết lực tay ghì xuống. Hai tiếng răng rắc ban nãy vang lên, là tiếng xương đồng loạt rạn ở eo lưng Bạch Dĩ Hiên và ở bả vai Chương Du Thần. Nhưng vết thương này với người khác có thể sẽ khiến họ đau đớn tột độ, với những kẻ đã tắm xác địch, uống máu người như Bạch Dĩ Hiên và Chương Du Thần, nó vẫn chẳng thấm thía gì. Dù sao cũng chỉ mới "tám phần sức mạnh".

Lúc này Chương Du Thần mới rút ra một cây súng bạc, nom đã sản xuất tận hơn mười năm trước. Cây súng dù kiểu dáng đã cũ nhưng vẫn còn sáng loáng, chỗ họng súng vẫn còn vệt máu khô dính lên, khiến cây súng đó thêm phần nguy hiểm. Khoảnh khắc Bạch Dĩ Hiên thấy cây súng này, nét mặt sa sầm lại rõ rệt. Nhìn biểu hiện của Bạch Dĩ Hiên không ngoài dự đoán của mình, Chương Du Thần nâng môi cười khó đoán:

-- Nhớ cây súng này không? Là cây súng đầu tiên tôi tặng cậu. Cũng nhờ cây súng này mà cậu có thể yên vị ngồi lên ngôi Lão đại, đầy thuyết phục. -- Giọng điệu châm biếm rõ mồn một trong từng lời của Chương Du Thần. Lẳng lặng nhìn Bạch Dĩ Hiên nét mặt dù đã tối đi nhưng vẫn không

https://thuviensach.vn

chuyển dời nét kiêu ngạo, Chương Du Thần mới hắng giọng, rít từng chữ qua kẽ răng. -- Là cây súng đầu tiên giúp cậu lần- đầu- giết- người, giết- cả một- gia- tộc.

Bạch Dĩ Hiên chung quy lặng im không nói lời nào, ánh mắt vẫn cuộn trào như sóng trực diện nhìn thẳng vào Chương Du Thần đang vân vê khẩu súng mà anh tưởng đã mất nó từ lâu, tay chợt gắt gao siết chặt lại.

-- Muốn làm gì? -- Bạch Dĩ Hiêu cau mày hỏi, giọng nói tuy lãnh đạm nhưng vẫn không giấu nổi bất an.

-- Cậu lo sợ sao? -- Chương Du Thần cười hắn. -- Rằng tôi sẽ lặp lại hành động như cậu khi đó, trả món nợ máu này? Với Chu Tử Đằng?

Nghe đến cái tên "Chu Tử Đằng", tim Bạch Dĩ Hiên như chệch đi một nhịp. Lương Kỷ Khiên ngồi ở trên xem tình cảnh này, không khỏi ngao ngán lắc đầu, quả nhiên vừa nghe thấy tên ả ta, bầu không khí đã khác hẳn.

Bạch Dĩ Hiên đứng im bất động, Chương Du Thần thản nhiên bước tới vài bước gần anh, nâng khẩu súng lên chĩa vào trán anh, ánh mắt chứa những phẫn hận mà lại vô cùng phức tạp. Một cái chau mày sợ sệt Bạch Dĩ Hiên cũng không có, như đã sẵn sàng cho việc này.

-- Có thể. -- Chương Du Thần nở một nụ cười u ám, chưa bao giờ hắn cười nhiều đến vậy. Hả hê? Hay chỉ là một nụ cười khổ đơn thuần? -- Nợ máu phải trả bằng máu. Những gì cậu đã lấy đi của tôi, tôi muốn cậu nếm thử xem vị nó như thế nào.

Đáp lại lời của Chương Du Thần, Bạch Dĩ Hiên nở một nụ cười bất đắc dĩ, tư thế vẫn đứng im không động đậy, mặc cho Chương Du Thần tùy ý định đoạt, anh khẽ giọng:

-- Chương Du Thần, xin lỗi.

https://thuviensach.vn

Lần này đến lượt Chương Du Thần im lặng không đáp trả. Mắt hắn vằn những tia máu, tay cầm khẩu súng siết chặt hơn đến độ gân xanh cũng nổi lên, hắn nhẹ nhàng bóp cò.

"Tách" một tiếng. Cả không gian lặng ngắt như tờ, đến cả Lương Kỷ Khiên cũng ngồi không yên mà nhanh chóng nhoài người tới.

Khẩu súng không có đạn. Nó rỗng tuếch, hết như đôi mắt Chương Du Thần lúc này. Tiêu Khiết nằm mọp trên nền nhà với chằng chịt những thương tích không khỏi rùng mình, anh cứ ngỡ Chương Du Thần sẽ giết Bạch thiếu thật. Rồi anh đột nhiên bất giác nhớ lại, một chi tiết vô cùng quan trọng xẹt ngang qua đầu óc đang choáng váng như búa bổ của Tiêu Khiết, khiến dây thần kinh anh như bị căng ra hết mức.

Trước khi tiếp ngôi Lão đại, Hội đồng giáo chủ còn hoài nghi một Bạch Dĩ Hiên chưa giết người lần nào liệu có lăn lộn nổi trong Hắc đạo không, nên đã làm một cuộc "đánh giá năng lực". Mục tiêu lần này là giải quyết một tiểu gia tộc đang mập mờ những hành vi tạo phản trong thế giới ngầm. Bạch thiếu chủ đã lĩnh mệnh thủ tiêu êm gọn cả gia tộc đó với chứng cớ phản loạn đầy đủ, coi như đã ghi công không thẹn với vị trí cao quí mà cha để lại. Lúc đó ai nấy cũng đều dự lễ đăng quang của Bạch Dĩ Hiên, thực lòng khen ngợi Bạch thiếu chủ quả đúng như "hổ phụ sanh hổ tử", oai phong lẫm liệt hệt như Bạch Kỳ Sơ. Chỉ một thời gian ngắn đã giải quyết nhanh lẹ gia tộc phản bội, không thể không phủ nhận tài trí của anh.

Ấy vậy mà không một ai thèm nhớ đến tên gia tộc bị cho là "phản loạn" ấy, đều hoàn toàn coi cái chết một nhà năm người mà Bạch thiếu chủ đã diệt sạch tận gốc là điều đáng để ăn mừng. Không hề đếm xỉa đến gia tộc ấy.

Gia tộc nhà họ Úc.

https://thuviensach.vn

Tiêu Khiết lén nhìn về phía Chương Du Thần đã thu hồi khẩu súng, như đã sáng tỏ điều gì mà không khỏi run người, hằng cầu mong đây chủ là sự trùng hợp.

Cô gái trong quyển nhật kí đó nói, cô ta tên... Úc Tịch Sa... Úc gia...

Chương Du Thần nghe hai tiếng "xin lỗi" mà Bạch Dĩ Hiên phải nhăn mày mấy cái mới nói ra được, liền bật cười thành tiếng:

-- Tôi cũng muốn cúi người xin lỗi cậu một cái, sau khi thanh toán xong món nợ này.

-- Chương Du Thần, cô ấy vô tội...

Không đợi Bạch Dĩ Hiên nói thêm, Chương Du Thần mặt hằm hằm lao đến, túm chặt áo của Bạch Dĩ Hiên, gào lên như muốn dùng tiếng thét này mà xé xác anh:

-- Vô tội? Vây cô ấy thì không vô tội sao? Cậu nghĩ tôi không nỡ giết cậu!? Cậu nghĩ tôi không dám giết cô ta!? -- Nói đoạn, Chương Du Thần thẳng tay cho Bạch Dĩ Hiên ăn vài cú đấm, Bạch Dĩ Hiến rõ là đau phải "hự" vài tiếng ho khan, nhưng ngoài linh hoạt tránh né ra, Bạch Dĩ Hiên tuyệt nhiên không đánh trả.

-- Chương Du Thần, xin lỗi...

Lúc Bạch Dĩ Hiên vừa nói ra câu này, Chương Du Thần cũng đã ngừng đấm. Bạch Dĩ Hiên cảm thấy đầu óc mơ hồ, không nói không rằng gắng gượng hồi lâu, cuối cùng vẫn loạng choạng ngã khuỵu xuống. Thuốc Giả Thuật Nham đưa đang bắt đầu hết tác dụng, cơn đau ở thắt lưng bị bầm tím một mảng truyền đến, chưa kể vừa rồi bị Chương Du Thần xả giận đánh tới tấp, anh không có phản kháng lại, thành ra cả thân người đau nhức khắp nơi. Cơn đau từng đợt từng đợt ập tới, khiến Bạch Dĩ Hiên mất dần ý

https://thuviensach.vn

thức, không chống chọi được lâu, anh xụi lơ vào cánh tay của Chương Du Thần.

Chương Du Thần mắt nhìn vào hư vô, tay đưa ra đỡ Bạch Dĩ Hiên không rút lại cũng không đẩy ra. Chỉ nhìn xa xăm bằng đôi mắt vô định. Không gian thoáng chốc lâm vào trầm mặc, bức bối tột cùng. Tiêu Khiết thập phần lo lắng cho Bạch Dĩ Hiên, chỉ hận mình bất lực ngay cả trở người cũng không được, lòng thầm cầu mong Chương Du Thần không hạ thủ với Bạch thiếu chủ đã ngất đi lúc này. Lương Kỷ Khiên cũng sốt ruột tột độ, tay đan vào nhau rịn đầy mồ hôi, không biết tiếp theo Chương Du Thần sẽ làm gì.

Phải mấy phút ngột ngạt trôi qua, Chương Du Thần như đã thấu điều gì đó. Anh chậm rãi cất từng câu băng lãnh với Lương Kỷ Khiên, bảy phần là uy lệnh, ánh mắt kiên định không đổi sắc, tay kia giữ Bạch Dĩ Hiên đã hoàn toàn ngất lịm đi mà nghiêm giọng:

-- Lương Kỷ Khiên. Có cách nào điều khiển ký ức của cậu ta không?

https://thuviensach.vn

TỬ ĐẰNG KHÔNG NỞ LẦN HAI - KHÔNG CÒN LÀ NỮ PHỤ

Ka La Ra

dtv-ebook.com

Chương 74: Tử Đằng_Mọi Thứ Đang Dần Được Sáng Tỏ

CHAP 74:

Lúc Bạch Dĩ Hiên tờ mờ tỉnh dậy, đã thấy mình nằm trong một căn phòng sáng trưng ánh đèn. Căn phòng trắng toát, ngoài chiếc giường anh đang nằm ra thì không chứa thêm một vật dụng gì nữa. Anh nhoài người ngồi dậy quan sát thì nhận ra đây đúng hơn nên gọi là "một cái hộp". Căn phòng có một bức tường chính là một tấm gương trong suốt để người bên ngoài có thể nhìn vào mọi nhất cử nhất động của kẻ bên trong. Xem ra, hệt như những phim hành động Mỹ mà Chu Tử Đằng lúc nào cũng lí lắc theo dõi, anh đang ở trong một cái nhà giam kiên cố bậc nhất.

Bạch Dĩ Hiên sờ sờ gáy, nơi đây hoàn toàn cách biệt với công nghệ, lẽ thế nên anh không thấy đau đầu, may ra lí trí vẫn còn trong trạng thái tỉnh táo, chí ít là bây giờ. Nếu như anh đã bị cài thứ gì đó vào, vậy khả năng Lương Kỷ Khiên dùng anh làm vật thí nghiệm mổ xẻ các kiểu cũng dễ đoán. Khẽ chửi thề một tiếng, Bạch Dĩ Hiên cau mày bắt đầu suy tính.

Chợt cửa phòng giam được mở ra, một gã canh giữ to con thô kệch ném Tiêu Khiết vào. Cậu lăn mấy vòng, khắp người bầm dập, gã ta xì mũi khinh khỉnh một cái rồi quay đi khóa cửa. Tiêu Khiết cười gằn một tiếng, Bạch Dĩ Hiên tới đỡ cậu lên, bảo:

-- Còn hi vọng cậu đã tìm đường thoát, sao lại vào đây thăm tôi?

https://thuviensach.vn

-- Ha, Tôn chủ. -- Tiêu Khiết dứt khoát lấy tay lau đi vệt máu ở khóe môi, chậm rãi đáp lời. -- Chỉ một lát nữa thôi, tôi sẽ bị bọn chúng đem vào phòng thí nghiệm lắp vào con chip gì đó. Nghe lũ thuộc hạ kháo nhau, con chip này găm vào tủy, cho phép người tạo ra theo dõi mọi hoạt động của kẻ bị gắn lên. Đồng thời có thể điều khiển hành vi của kẻ đó trong thời gian nhất định. Kẻ bị gắn lên, ắt không biết gì, cứ như một con rối để người khác sai khiến.

Bạch Dĩ Hiên nghe vậy thì trầm ngâm một hồi, quả nhiên dưới sự đầu tư của Chương gia, Lương Kỷ Khiên đã đạt đến trình độ này. Bản thân anh cũng bị lắp một cái, từ ba tuần trước tới nay, chắc con chip này đã bị cải tiến không ít. Để Tiêu Khiết vào đây với anh, chắc không phải nhân đạo cho chủ tớ gặp nhau lần cuối, mà là dò xét xem Tiêu Khiết cùng anh sẽ có kế hoạch gì thoát thân mà tiêu khiển.

-- "Chắc chắn họ sẽ thả cậu ra". -- Bạch Dĩ Hiên đứng quay lưng về phía camera quay lén đã được bố trí rất kĩ kia. Anh không thốt ra tiếng, hoàn toàn dùng khẩu hình mà truyền lời. -- "Sau khi cài con chip lên người cậu, bọn chúng sẽ thả cậu ra. Cậu về lại Bạch gia, như vậy chúng sẽ lợi dụng nghe ngóng được nhiều thứ. Cậu là thuộc hạ thân cận của tôi, nhất định khai thác được rất nhiều."

Tiêu Khiết từ nhỏ đã luyện đọc khẩu hình thành thạo, đây là một kĩ thuật ngoài lề mà khi đó Tiêu Bách - cha nuôi của cậu bí mật bắt cậu và Bạch Dĩ Hiên phải học thuần thục cho bằng được. Không ngờ lúc này có hiệu quả, ngôn ngữ họ đang nói là ngôn ngữ Hi Lạp, rất ít người biết. Vì vậy dù có bị quay lén, đám người kia cũng khó mà đoán được giữa họ đang nói cái gì.

-- "Nếu tôi được thả ra, Ám đoàn tới cứu, chẳng phải tôi đã nguy hại tới Ám đoàn sao?" -- Tiêu Khiết cau mày. -- "Như vậy quá đúng mục đích của họ rồi."

https://thuviensach.vn

-- "Không đâu." -- Bạch Dĩ Hiên cười gượng. -- "Có cách cứu được. Hãy tìm bà nội tôi, bà có cách cứu được. Bởi vì... mẹ của tôi chính là bởi vì bị gắn con chip này mà trở nên điên loạn."

Bạch Dĩ Hiên chỉ nói tới đây, thù cánh cửa bất ngờ bị mở mạnh ra. Lại là gã canh cửa kệch cỡm khi nãy, có thông báo truyền tới, nói rằng họ không tìm được thông tin gì giá trị trong cuộc nói chuyện của Tiêu Khiết với Bạch Dĩ Hiên, vì Bạch Dĩ Hiên đứng che khuất tầm quay, lại thấy hai người bất động không phát ra tiếng. Vì vậy mục đích thất bại, phải tách hai người họ ra ngay tức khắc, không để họ có cơ hội làm được gì thêm. Tiêu Khiết trước khi bị gã ta thô bạo kéo lôi đi, liền khẽ gật đầu tỏ ý đã hiểu với Bạch Dĩ Hiên.

Bạch Dĩ Hiên đứng trong nhà giam, qua lớp kính trong suốt nhìn thân ảnh Tiêu Khiêt bị lôi đi xềnh xệch mà không ngừng hi vọng. Bà nội của anh - Ixora Dietes, người Ý thuần chủng, là người duy nhất có thể tìm cách vô hiệu hóa hoặc lấy ra thứ này. Vì lần gặp bà đầu tiên cũng là lần cuối cùng trước lễ tang của mẹ một ngày, anh đã thấy bà trong nhà xác, đứng trước thi thể đã được tẩy trần của Hạ Nhược Tuyết, bà khéo léo rạch lấy từ gáy ót của mẹ anh, một thứ gì đó góc cạnh nho nhỏ mà sáng loáng những thước vi mạch. Khoảnh khoắc ấy anh không thể nào quên, song cũng không gặp lại bà lần hai để mà tra hỏi. Bà đã bặt vô âm tín từ ngày đó.

Cánh cửa được mở ra lần nữa, Bạch Dĩ Hiên bình thản vẫn không thèm xoay người lại, chỉ đứng ở đó, lạnh nhạt cất giọng, điệu bộ không có gì là bất ngờ:

-- Đến rồi sao.

-- Ừ, đến rồi. -- Lương Kỷ Khiên hờ hững đáp. -- Sau ngày hôm nay, tôi sẽ khiến cậu trở lại thành một vị Tôn chủ mà Bạch gia nên có.

https://thuviensach.vn

-- Vô vị. -- Không đợi hắn nhọc công sai người dẫn đi, lạnh lùng cất bước.

Lương Kỷ Khiên chắt lưỡi một cái rồi cùng đám thủ hạ nghiêm ngặt đi sau anh. Cho tới trước cửa phòng thí nghiệm, máy móc tân tiến ở trong đã được khởi động sẵn sàng, chỉ việc chờ anh vào. Bạch Dĩ Hiên thở dài một hơi, chỉ cần anh bước qua ngưỡng cửa này thôi, chuyện gì sẽ xảy ra sau này?

Một bước chân thôi, cũng có thể khiến anh xa cô cả đời.

Chưa bao giờ tâm trạng của anh suy sụp đến vậy, anh không sợ mình bị hắn làm đau, anh chỉ sợ mình sẽ làm mẹ con cô đau. Đứa trẻ, anh còn chưa có dịp thấy nó chào đời... Chưa có dịp đặt tên nó là "Thiên Ưu"... Anh khẽ cười, chắc chắn là con gái, nhỉ?

-- Lương Kỷ Khiên. -- Anh trầm giọng. -- Nhất định phải thế này?

Lương Kỷ Khiên trầm lặng. Lát sau, hắn mở lời:

-- Sẽ có nhiều cái tốt đẹp hơn đến với cậu khi cậu dứt bỏ cô ta. Nếu như... ông nội cậu... Bạch lão gia ngày đó cứ khăng khăng yêu một người, thì đã không có cơ ngơi Bạch gia ngày hôm nay, không có cậu ngày hôm nay. Chương Du Thần đã chấp nhận bỏ qua ân oán với cậu, chỉ còn cậu thôi. Tôi muốn cậu quên hết tất cả, trở lại ngày xưa, Chương gia cùng Bạch gia lại hợp tác cùng nhau, nhún nhường một chút mà Bạch gia được an lành. Đây là điều tốt hơn cái "Độc triệt chiến thư" của cậu. Cũng là di nguyện cuối cùng của Lương gia tôi, đừng quên cả nhà tôi đã hi sinh những gì, để Bạch gia có ngày hôm nay.

Bạch Dĩ Hiên nghe vậy thì trầm mặc không nói, chỉ quăng cho hắn một cái ánh nhìn băng giá xem thường. Lương Kỷ Khiên biết, sâu trong ánh nhìn ngạo nghễ ấy, chứa biết bao nhiêu là căm ghét. Tựa như đại dương

https://thuviensach.vn

phẫn nộ ngoài kia, chờ ngày lồng lộn trào lên táp từng ngọn sóng, chúng đang ngầm cuồn cuộn mà kêu rằng: "Lương Kỷ Khiên, chờ đi."

Hắn thở dài một hơi, đeo vào găng tay phẫu thuật trắng toát.

Tiêu Khiết đang bị áp giải ra khỏi tu viện Porche. Theo sát canh chừng anh toàn là những chiến hữu đã từng cùng anh vào sinh ra tử, suốt quãng đường đi chả ai nói lấy một lời. Bọn họ là vì không còn gì để nói, còn anh là vì thấy họ không còn xứng để nói. Dẫu sao thì, Tiêu Khiết khẽ lấy tay kia quệt đi giọt máu suýt chảy ra từ cánh tay phải, hờ hững cười trong lòng. "Tìm Ixora Dietes" - đó là những gì anh đã khắc lên cánh tay mình. Như vậy thì dù có bị kiểm soát nhận thức đi chăng nữa, anh không tin mình không lết nổi cái mạng này tới gặp Ixora Dietes phu nhân - bà nội của Tôn chủ.

Áo quần đen dù có thấm máu cũng khó thấy, Tiêu Khiết lẳng lặng kéo nó xuống vừa khuất tầm nhìn. Lúc nãy anh lấy dây thép gai khắc lên khá sâu, máu vẫn còn rươm rướm, nếu để bị phát giác thì hỏng chuyện. Phải đi một đoạn khá xa, gần tới vành ngoài khu mộ bọn họ mới dừng lại. Trước một bãi đất trống, một tên khàn khàn nói: "Đến đây thôi." Nói đoạn tên đó quăng ra một quả bom khói, tức thì mấy tên còn lại thoăn thoắt đeo vào mặt nạ khử độc rồi cũng nhanh chóng rút lui. Tiêu Khiết ở lại bãi đất trống một mình, xung quanh mờ mịt khói xanh lởn vởn, thầm biết chắc đây là thuốc mê, cũng có tác dụng báo hiệu đây mà. Nghĩ vậy, anh cũng chậm rãi ngồi xuống, nhìn lại địa thế nơi này một hồi, khá thuận lợi để đáp trực thăng ở đây, vậy ra Ám đoàn sẽ tới nhanh thôi. Lại suy tính một hồi, anh lấy cành cây gần đó, bới viết trên mặt đất dòng chữ: "Nếu đem tôi về, hãy trói tôi lại."

Rất nhanh sau đó, khí thuốc mê có tác dụng, Tiêu Khiết liền ngất đi. Hi vọng nếu Ám đoàn tìm được anh, nhất định phải bắt trói anh lại, nếu không, anh không biết trong cơn mất ý thức, anh sẽ làm nguy hại gì tới

https://thuviensach.vn

người xung quanh. Tốt hơn là mau chóng tìm được cách gỡ thứ con chip quái quỷ này ra khỏi người anh.

***

-- Tiêu Khiết! Mau qua đây, Tiêu Khiết ở bên này!

-- Tay phải cậu ta bị thương, là bị khắc chữ!

-- Kìa, cùng trên mặt đất cũng có viết chữ! Trói anh ta mau!

...

-- Bạch nhị thiếu, tình trạng cậu ấy bị sao vậy?

-- Gay đấy! Như anh Nham nói, bị lắp thứ gì đó vào sau gáy. Ngay cả anh Nham trước kia được xem là cao tay cũng không có cách lấy ra, tôi cũng không dám mạo hiểm.

...

-- Tiêu Khiết? Cậu tỉnh lại rồi à!? Tiêu Khiết!? Này!!! Cậu làm gì vậy? Sao lại động thủ đánh tôi? Mau trả tôi!!! Đó là tài liệu nghiên cứu mật của Bạch gia, mau trả lại cho tôi! Người đâu! Tiêu Khiết mất ý thức rồi, mau vào áp chế!

...

-- Tiêu Khiết!? Anh ấy bị làm sao vậy? Sao lại không cho tôi vào? Bạch Sở Viên! Anh nói cho tôi biết đi, có được không?

-- Dahlia... Cậu ấy hiện giờ nguy hiểm lắm! Cô xem, cánh tay trái của tôi xém chút nữa bị cậu ta bẻ gãy. Cô mà vào là tôi không biết phải gảy bài nào trong đám ma của cô đâu!!!

https://thuviensach.vn

-- Đừng đùa nữa, mau cho tôi vào! Dù gì anh ấy cũng bị trói như heo rồi, để tôi túc trực ở bên chăm sóc cũng được... Biết đâu, anh ấy có thể tin tưởng ở tôi...

-- Xì, tùy cô. Tí nữa gửi qua cho tôi bài nhạc cô ưa thích để tôi biết đường mà tập gảy.

-- Anh thật là...!

...

-- Dahlia...?

-- Tiêu Khiết!? Tiêu Khiết? Anh... anh tỉnh rồi sao? Nhận ra em... nhận ra tôi là ai không?

-- Có... em là Dahlia, là người tôi nợ một chiếc Audi... Dahlia, tay... tay tôi đau quá...

-- Tạ ơn trời, anh tỉnh rồi... Để tôi, để tôi cởi trói cho anh... anh đã bị trói tám tiếng liền rồi!

-- Cảm ơn.

-- Á!!! Tiêu Khiết! Anh làm gì vậy! Đau quá! Mau buông... buông tay... tôi... không... không thở... được... Tiêu Khiết... đừng...

...

***

Khi Tiêu Khiết thanh tỉnh trở lại, đã thấy mình nằm trong một căn phòng trang hoàng, xung quanh trống trơn, anh nhận ra đây là phòng ngủ của Bạch Sở Viên. Đầu anh vẫn còn ong ong không hiểu vì sao, tiếng nói mơ hồ ồ ạt đến làm anh choáng váng. Vậy ra anh đã được đưa trở về rồi ư?

https://thuviensach.vn

Nhưng tại sao căn phòng này lại được dọn dẹp sạch sẽ như vậy? Nhớ hồi trước khi anh ghé vào thăm, Bạch Sở Viên nuôi niềm yêu thích sưu tập kiếm Nhật nên căn phòng này đều trang trí khắp vài thanh trên tường. Sao giờ lại không thấy đâu cả? Trên tường cũng có loang lổ vài vết máu nhợt, lại còn thấy rõ vết đạn găm vào tường đục lại vài lỗ. Thật kì quái! Đã xảy ra chuyện gì?

Tiêu Khiết nhổm người ngồi dậy thì nghe tiếng leng keng, cả người cũng bị thứ gì đó níu lại. Anh đảo mắt nhìn qua, mới thấy hai tay và hai chân anh bị trói quanh thành giường bằng xích sắt cứng cáp, còn có vẻ rất chặt nữa là đằng khác. Anh giật giật mấy cái, khẽ chửi thầm, trói bằng dây là đã thấy tê khắp cả người, sao lại thô thiển trói anh bằng cả xích thế này? Thảo nào thân thể lại ê ẩm đến vậy.

Hình như nghe có tiếng động, cánh cửa vội bật mở ra, lập tức có hai người thân thủ nhanh lẹ tiến vào. Mặt mày đằng đằng sát khí, tư thế sẵn sàng nghênh chiến, còn có bộ dáng rất hùng hổ nữa. Tiêu Khiết bắt gặp hai bóng dáng quen thuộc này thì liền ngớ người ra:

-- Hứa Chính Đàm? Niếp Ngữ?

Tức thì hai người tên Hứa Chính Đàm và Niếp Ngữ đồng loạt thả lỏng cơ thể nhưng vẫn còn đề phòng, cau mày nhìn nhau rồi liếc nhìn Tiêu Khiết. Thấy họ có biểu hiện như vậy với mình, Tiêu Khiết thận trọng hỏi lại:

-- Hứa Chính Đàm? Niếp Ngữ?

Cũng như Bạch Dĩ Hiên có Tiêu Khiết làm thủ hạ thân tín, thì Chương Du Thần có Phó Kỵ Nhâm, Trình Lạc Nghiêm có Hứa Chính Đàm, Lãnh Dịch Khiêm có Niếp Ngữ. Ngày xưa được dạy dỗ tác chiến, thực lực mạnh nhất là Tiêu Khiết anh, luôn được các thầy khen và ưu ái nhiều điều, lúc nào cũng xướng tên thủ hạ của Bạch gia mạnh ngang tầm thiếu chủ của

https://thuviensach.vn

mình. Cho nên cả ba người còn lại cay cú anh lắm, thường luôn thách đấu đánh nhau cả ngày lẫn đêm. Sau này lớn lên rồi thì theo thiếu chủ của mình bận tối mặt, sao lại xuất hiện ở đây chứ?

Niếp Ngữ cùng Hứa Chính Đàm nghi hoặc nhìn nhau rồi lại đề phòng nhìn anh, lát sau mới dò hỏi:

-- Tiêu Khiết. -- Niếp Ngữ nghiêm giọng, mà mỗi khi hắn dùng giọng điệu như thế này thì đối phương phải biết đường mà nghiêm túc trả lời. -- Nụ hôn đầu của tôi với Hứa Chính Đàm là do ai hại?

Tiêu Khiết nghe vậy thì sầm cả mặt, rất muốn lên tiếng chửi hắn một câu 'hỏi vớ vẩn', nhưng lại thấy hắn rất chi là nghiêm mặt chờ anh trả lời. Hứa Chính Đàm bên cạnh cũng chằm chằm nhìn anh, tay còn thủ cây dao rời vỏ như thể nếu anh trả lời sai họ sẽ lao tới cắt cổ anh vậy. Thấy thế, Tiêu Khiết đành nén giọng trả lời:

-- Niếp Ngữ! Chuyện đã xảy ra khi chúng ta mới có 12, cũng là do cậu đánh nhau với Chính Đàm, tôi sẩy chân va phải mới có chuyện! Còn mạnh miệng hỏi "ai hại"?

Như nghe được câu trả lời thỏa đáng, hai tên kia mới thở phào nhẹ nhõm cất đi vũ khí. Còn vỗ vai nhau một cái như đã trút đi mối lo: "Vất vả cho nhau quá rồi, người anh em! Lần này hắn tỉnh táo thật sự!"

-- Có chuyện gì? Sao hai người lại xuất hiện ở đây, còn đầy sát khí nhìn tôi như thế? Còn nữa, sao lại gông xích tôi thế này?

-- Còn chẳng phải do cậu quá lợi hại? Khắp thế gian này chỉ có mỗi tôi và Chính Đàm đọ lại!? -- Niếp Ngữ day day trán châm chọc. -- Cậu quả ăn gan hùm mật gấu!

-- Ý gì? -- Tiêu Khiết ngờ nghệch hỏi.

https://thuviensach.vn

-- Thấy cái dấu đạn với dấu máu trên tường không?

Hứa Chính Đàm thờ ơ châm điếu thuốc, dựa vào cửa nói:

"Cậu mấy ngày qua bạo gan làm loạn, hại người nhà họ Bạch liêu xiêu, ngay cả Ám đoàn mạnh mẽ như vậy cũng phải vời chúng tôi qua áp chế.

Cậu bị kẻ khác điều khiển ý thức nên mới thành ra như vậy. Nhưng hại thay, Giả Thuật Nham nói, thứ họ gắn vào cậu là đồ dởm, là thứ mới làm ra chưa hoàn thiện nên mới thí nghiệm lên người cậu rút kinh nghiệm. Thành ra nói cho oai là "hành xử mất ý thức", nói cho đúng là "hành xử như mất não".

Tài liệu làm ăn mật của Bạch gia cũng mắt nhắm mắt mở tung lên trang cá nhân, lịch trình hợp tác của Lãnh gia cũng cả gan đem gửi tin nhắn từng người, giấy tờ công tác của Trình gia cũng lớn mật đem đi phát tờ rơi khắp ngoài kia. Phải may là phạm vi của cậu chỉ trong khu biệt thự của Bạch nhị thiếu gia, hoạt động mạng của cậu chỉ có liên hệ mỗi anh em Ám đoàn nên mới khống chế tiêu hủy được. Bằng không, cậu rõ là chán sống!!!

Khống chế 'Tiêu thiếu' cũng rõ khó! Ai mà nghĩ sau bấy năm cậu vốn ra tay đã tàn nhẫn, bộc phát lên càng ra đòn tàn bạo như vậy. Vết máu kia là tôi chém mấy phát cậu mới chịu nằm im, vết đạn kia là Niếp Ngữ bắn trượt mấy lần mới tước được súng của cậu!"

Hứa Chính Đàm bực bội dập điếu thuốc, Niếp Ngữ ở bên cũng lắc đầu trách móc. Tiêu Khiết nghe rõ từng lời mà đầu óc nhức cả lên, anh nhìn xuống quả là thấy người mình có thêm nhiều vết thương tuy không hiểm nhưng đau. Nhìn qua hai gương mặt tuấn tú của Hứa Chính Đàm và Niếp Ngữ cũng bị bầm dập không ít.

-- Tôi cuồng bạo đến vậy? Ngay cả anh em Ám đoàn cũng không khắc chế nổi? -- Anh không tin sức lực Ám đoàn yếu đến vậy!

https://thuviensach.vn

-- Không! -- Lần này thì Niếp Ngữ nhún vai, lạnh nhạt nói -- Tại họ không nỡ nặng tay khiến cậu bị thương.

-- Còn hai chúng tôi thì không! -- Hứa Chính Đàm buông thêm một câu chắc nịch.

Tiêu Khiết nghe vậy thì cũng chẳng lạ, ngày xưa đánh nhau đọ sức đến toác đầu chảy máu đã quen, đúng là anh em Ám đoàn không thể thẳng tay tổn hại anh, nhưng hai tên này quả nhiên rất hứng khởi. Thảo nào lúc nãy thấy anh tỉnh dậy, hai tên ấy đi vào lại mang nét mặt hồ hởi đến thế. Ngẫm lại, nếu như cả Niếp Ngữ và Hứa Chính Đàm đều ở đây, thì Lãnh thiếu chủ và Trình thiếu chủ đều có mặt.

-- Có chuyện gì quan trọng cần phải bàn sao?

-- À... -- Niếp Ngữ ậm ừ vài cái. -- Cậu có nói Bạch thiếu chủ vẫn còn sống, tuy nhiên lại ở trong tay của Chương thiếu chủ. Nhìn tình hình cậu hiện giờ, cũng dễ đoán được họ sẽ làm gì với Bạch thiếu chủ thôi! Trước chuyện thiếu chủ của cậu không thủy chung như vậy, tất nhiên Lãnh thiếu và Trình thiếu phải giành lại Bạch thiếu từ tay Chương thiếu rồi.

-- Bởi vậy nên tất cả mới tập trung lại bàn tính phải xử trí ra sao. -- Hứa Chính Đàm cao giọng. -- Cũng chẳng phải tại Bạch thiếu của cậu mưu lược hơn người, nếu dốc sức cho Chương Du Thần thì sẽ trở thành mối hiểm họa cho gia tộc chúng tôi sao!?

Tiêu Khiết nghe vậy thì vò đầu, anh đã luôn tin tưởng khả năng khống chế của mình cực tốt. Ai ngờ mấy ngày qua bị kiểm soát ý thức chẳng biết tí gì, còn đả thương người nữa. Tình trạng này nếu xảy ra trên người Bạch Dĩ Hiên, thực không biết sẽ nguy hại đến mức nào.

-- Ngoài anh em mình đồng da sắt mấy cậu ra, tôi còn làm bị thương ai nữa không? -- Tiêu Khiết nhăn mày, trong mớ kí ức hỗn loạn mập mờ, anh

https://thuviensach.vn

còn nghe tiếng thét của... Dahlia. Nghĩ vậy tâm can anh bỗng trở nên sốt ruột tột cùng, hướng mắt về phía Niếp Ngữ cùng Hứa Chính Đàm.

-- À có! Cậu có suýt xé rách cổ một cô... -- Niếp Ngữ lời chưa dứt đã bị Hứa Chính Đàm thụi một cái sau lưng tỏ ý nhắc nhở.

Niếp Ngữ giật mình nhớ ra liền quay người đi, Hứa Chính Đàm cũng nhún vai lắc lắc đầu rồi chuồn mất. Tiêu Khiết lòng dạ bồn chồn không yên, thấy bộ dạng úp úp mở mở của họ thì càng thêm lo lắng. Anh chưa kịp nói gì thì họ đã đóng sập cửa rời đi, khiến Tiêu Khiết ngày một tức tối, dùng hết sức giãy người mà vẫn không bứt được xích sắt, hét lên:

-- Chết tiệt!!! Hai người mau trở lại đây!!! Thả tôi ra!!!

***

"Khụ... khụ... khụ", một tiếng ho khó nhọc vang lên từ thư viện thuộc biệt thự riêng của Bạch Sở Viên.

-- Vẫn còn khó chịu sao? -- Chu Tử Đằng đứng dậy đưa qua cho Dahlia ly nước, rời mắt khỏi cuốn nhật ký đang đọc dở.

Dahlia đôi mắt thâm quầng vì mệt mỏi, mặt mày phờ phạc vì thiếu sức, chỉ tiện gật đầu cảm ơn một cái rồi nhận lấy ly nước từ tay Chu Tử Đằng. Cổ Dahlia có quấn một lớp băng trắng, nét mặt của Dahlia biểu hiện rõ vẻ khó khăn khi nói chuyện lẫn ăn uống. Cô xoa xoa cuống cổ của mình mà chủ bất giác thở dài chịu đựng.

-- Suýt chút nữa xé nát cổ họng cô luôn rồi, đàn ông luôn không biết thương hoa tiếc ngọc thế sao? -- Chu Tử Đằng thấy Dahlia đã dịu bớt mới yên tâm về lại chỗ ngồi tiếp tục nghiền ngẫm cuốn nhật ký mà Dahlia đưa cho.

https://thuviensach.vn

-- Người ta của cô đâu có như vậy... -- Dahlia ủy khuất nói thành lời. Khi hai người gặp nạn ở bìa núi, là Tiêu Khiết dùng chiêu thức man rợ này một tay xé toạc cổ họng của tên thủ hạ bắt cóc anh. Sao giờ đây lại nổi điên dùng với cô chứ!

-- "Đâu có như vậy"!? -- Chu Tử Đằng liếc mắt qua, tự cười mỉa mà che giấu đi cảm xúc thẫn thờ trong lòng khi bất giác có người nhắc đến anh. -- Một tháng ở gần anh ta mà tôi vào viện ba lần đấy.

Nói xong cũng không muốn quanh co nữa mà chăm chú đọc tiếp. Quyển nhật ký này là của 'Úc Tịch Sa', Dahlia mới gặp đưa cô hai ngày trước. Lại gặp chuyện của Tiêu Khiết, Chu Tử Đằng càng nôn nóng ăn không ngon, ngủ không yên, Bạch Dĩ Hiên còn sống! Biết điều đó thôi cũng đủ khiến cô vui mừng quá đỗi, càng bứt rứt không an lòng, không biết giờ anh đang phải một mình đối mặt với những gì. Cô chỉ có thể ở đây giúp được cái gì hay được cái đó.

Úc Tịch Sa là một cô gái rất chăm viết nhật ký, chi tiết từng sự kiện nữa là đằng khác. Sau khi đọc đi đọc lại mấy lần, cùng tài liệu mà Bạch Sở Viên bôn ba tìm kiếm từ thư viện của cha mình, rồi cả công sức sắp xếp logic của Từ Lục Giai xâu móc lại, họ mới từng bước khám phá ra được chuyện như sau:

Úc Tịch Sa là nhân vật khó tra nhất, hầu như mọi thông tin về thân thế cô ta đều không có, nhất định đã bị bưng bít mấy năm trời, giờ tìm lại không dễ. Muốn tường tận mọi chuyện thì chỉ có cách đi hỏi người đời trước mà thôi. Tuy nhiên, điểm mấu chốt là, bọn cô biết được Úc Tịch Sa có liên hệ mật thiết với Chương Du Thần, là người hiểu rõ hắn nhất.

Úc Tịch Sa gặp Chương Du Thần tại một dạ tiệc sang trọng dành cho cả hai giới Hắc - Bạch đạo. Úc Tịch Sa không kể rõ lắm diễn biến khiến cô lọt vào mắt xanh của Chương Du Thần, chỉ biết được thực sự cô gái này đã làm anh ta yêu say đắm. Mẹ của Chương Du Thần là Chung Băng Tâm phu

https://thuviensach.vn

nhân rất khắt khe, nếu biết Chương Du Thần có điểm yếu là một cô gái thì sẽ thẳng tay loại trừ để anh khỏi bị xao nhãng. Chương Du Thần lúc đó chỉ là một thiếu niên, chưa đủ mạnh để thoát khỏi sự khống chế của Chung Băng Tâm, mà thế lực của Chương gia quá lớn, muốn tiêu trừ Úc gia dễ như trở bàn tay.

Úc Tịch Sa biết chuyện nên không thể hiện tình cảm trước thanh thiên bạch nhật, Chương Du Thần cũng vì muốn bảo vệ Úc Tịch Sa mà không công khai người mình yêu cho bất cứ ai ngoài Phó Kỵ Nhâm. Hai người một tuần sẽ được dịp thân mật với nhau ở cabin sâu trong rừng, là cái cabin mà Tiêu Khiết và Dahlia bị bắt vào. Thật sự Chương Du Thần giấu Úc Tịch Sa rất kĩ, tuyệt đối không ai hay, biểu hiện vẫn vô cùng tự nhiên, người ngoài nhìn vào sẽ nghĩ anh ta luôn lạnh nhạt thế kia quyết không gần nữ sắc.

Cho đến một ngày kia Chương Du Thần thổ lộ cho Úc Tịch Sa biết thân thế của mình, thật sự cô đọc cũng phải một phen bàng hoàng. Chương Du Thần vốn tên là 'Chung Vô Triệt', theo vai vế thật sự không phải gọi 'Chung Băng Tâm' là "mẹ" mà là "dì". Chung Vô Triệt là con trai của Chung Hinh Giao - em gái ruột của Chung Băng Tâm, và anh cũng là con trai ruột của Lãnh Dực Vương. Nói cách khác, Lãnh Dịch Khiêm, Mạc Lưu Ly, cả Chung Vô Triệt này nữa, đều là ba anh em.

Cho đến khi mới hôm qua, khi cô đọc cho Từ Lục Giai nghe những dòng này, anh ta mới trầm ngâm một hồi rồi bảo rằng:

-- Chu Tử Đằng, cô không biết rồi. Thực ra, huyết thống của Lãnh gia, chỉ có chân chính là 'Chung Vô Triệt' với 'Mạc Lưu Ly' mà thôi, Lãnh Dịch Khiêm là kết quả mà mẹ cậu ta - Mộc Diêu Tuyền phu nhân ăn nằm với người khác. Hay nói cách khác, "Chương Du Thần" mà chúng ta thấy bây giờ, với cô bé Mạc Lưu Ly, mới là anh em ruột.

Mọi thứ đang dần được sáng tỏ...

https://thuviensach.vn

TỬ ĐẰNG KHÔNG NỞ LẦN HAI - KHÔNG CÒN LÀ NỮ PHỤ

Ka La Ra

dtv-ebook.com

Chương 75: Tử Đằng_ Tái Ngộ

CHAP 75:

Chu Tử Đằng thở dài thườn thượt, thật không biết mình đang làm gì và phải làm gì. Quá nhiều câu hỏi xoay quanh nhân vật 'Úc Tịch Sa' còn chưa rõ đã sống hay đã chết này. Vì cớ gì mà mọi tài liệu về cô gái này đều "không có thông tin"? Hẳn là một nhân vật có sự ảnh hưởng không nhỏ, khiến người ta phải che giấu đi để bưng bít một sự thật gì đó. Mà sự thật đó là cứ thôi thúc cô từng ngày, quyển nhật kí vô tri giác kia tựa như đang thì thầm tiết lộ cho cô một thứ quan trọng lắm.

Dahlia lo lắng sắp xếp chuyện công ty không có giờ chợp mắt, Mạc Lưu Ly không ngơi nghỉ lo hết những chuyện thường nhật trong nhà, Bạch Sở Viên đang bận bịu nghiên cứu chuyện thang thuốc đến không có thời gian rãnh, Camellia cũng phải phụ giúp một tay cùng hai đứa em xử lí hết những chuyện vặt vãnh ở Trình gia. Thế nên, cả cô cũng không được có lấy một phút thảnh thơi, cùng Từ Lục Giai giải quyết tất thảy những vấn đề xoay quanh 'Úc Tịch Sa', còn phải lo bôn ba tìm "Ixora Dietes" - Bạch lão phu nhân theo lời của Tiêu Khiết nữa.

Ngột ngạt. Bế tắc. Chu Tử Đằng bất kể thời gian vùi đầu vào tìm kiếm những giấy tờ liên quan, cô chuyên tâm dùng tất cả trí nhớ của mình cùng thông tin mà Từ Lục Giai cấp cho, vạch lại thành một bản những chuỗi liên kết cần thiết cho việc điều tra.

https://thuviensach.vn

Khi mặt trời đã dập lửa hoàng hôn, cũng là lúc màn đêm bắt đầu múa bút vẽ lên một khung trời giá lạnh của riêng nó. Gió quạt từng ngọn mây ve vãn khắp bầu trời, trăng thổi từng giọt sao lang thang khắp đêm tối. Thoáng một cái đã đến gần khuya, Chu Tử Đằng xoa bóp hai tay mình, nhìn lại những hồ sơ mà mình đã hệ thống lại được.

Tài liệu viết tay của Bạch gia mà Bạch Sở Viên lục lọi được có ghi:

"Tổ chức Mafia La Nostre đầu tiên được thành lập ở Venice - Italia vào năm X, đi lên từ một băng đảng nhỏ, do ngài Achraf Dietes chỉ huy. Sau nhiều năm hoạt động tổ chức trở nên lớn mạnh, dòng họ 'Dietes' cũng từ đó mà có địa vị trong Thế giới ngầm.

...

Chủ nhân của gia tộc Dietes và cũng là lãnh đạo của Tổ chức La Nostre bấy giờ - Achraf Dietes không có con trai, chỉ có con gái là Ixora Dietes. Người được nhắm cho vị trí thừa kế là thủ hạ thân cận nhất của ngài - Lương Phí Hoan và một tay súng bắn tỉa có thực lực nhất được ngài trọng dụng hai năm nay - Ethan Léandre, đồng hương gốc Ý.

...

Năm Y, ngài Achraf Dietes qua đời vì bệnh dịch. Trong di chúc có ghi: "Tài sản của gia tộc Dietes cùng cơ ngơi của Tổ chức Mafia La Nostre thuộc về người sẽ làm chồng của con gái ta - Ixora Dietes."

...

Năm XX, Ethan Léandre lấy con gái ngài Achraf - Ixora Dietes. Từ đó trở thành gia chủ của gia tộc Dietes, Lương Phí Hoan không có dấu hiệu bất bình, ngược lại còn tiếp tục trợ tá chủ nhân mới - Ethan Léandre.

https://thuviensach.vn

Năm YY, Ethan Léandre lấy tên là 'Bạch Thừa Húc', gia tộc Dietes cũng từ đó mà trở thành Bạch gia. Cùng năm đó, Bạch gia có người thừa kế mới, đặt tên là 'Bạch Kỳ Sơ'.

Năm XY, tổ chức Mafia La Nostre dưới sự chỉ huy của Bạch Thừa Húc phát triển mạnh mẽ, dần dần đưa Bạch gia lên tầm tiếng tăm trong giới Hắc đạo. Tuy nhiên vào năm YX, Bạch Thừa Húc tuyên bố thoái vị khi Tổ chức đang trên đà lớn mạnh, nhường lại quyền thừa kế cho con trai mình là Bạch Kỳ Sơ, lúc đó mới 18 tuổi. Lương Phí Hoan chỉ trích rất gay gắt, song vẫn vì lợi ích của Tổ chức mà tiếp tục huấn luyện cho vị chủ nhân tương lai.

...

Năm XXY, Bạch Kỳ Sơ nhận tiếp quản Tổ chức Mafia La Nostre. Cùng thời gian đó, phu nhân Ixora Dietes rời khỏi Bạch gia. Từ đó bặt vô âm tín. Cuối năm này, Phó chủ Lương Phí Hoan mới kết hôn. Đối tượng là tiểu thư Freesia Dietes, con gái bác sĩ Alexander Dietes - con trai nuôi của ngài Achraf Dietes sinh thời.

Năm XYX, Bạch Kỳ Sơ công khai thế giới ngầm kết hôn với tiểu thư Hạ Nhược Tuyết. Đầu năm đó, Phó chủ Lương Phí Hoan có con trai, đặt tên là Lương Kỷ Khiên, mặc định là sẽ là người phò trợ trung tín nhất của gia chủ Bạch gia tương lai.

Năm YXX, Bạch Kỳ Sơ tuyên chiến "Thanh tẩy Hắc đạo", cuối năm đó Bạch phu nhân hạ sinh người thừa kế, đặt tên là Bạch Sở Viên.

Năm YYX, phần thắng đang nghiêng về phía Tổ chức La Nostre. Ở Bạch gia, ghi nhận cho thấy Hạ Nhược Tuyết phu nhân sinh hoạt bình thường. Có sự thân thiết với Lương phu nhân - Freesia Dietes."

Đây! Đôi mắt Chu Tử Đằng như sáng bừng lên. Freesia Dietes, nhân vật này cô đã dành cả buổi chiều để tìm hiểu. Theo như tài liệu ghi chép, thì

https://thuviensach.vn

ngài Achraf Dietes - người mà Bạch Sở Viên phải gọi là 'ông cố', không có con trai, chỉ có độc nhất một cô con gái là Ixora Dietes. Theo phò trợ ông bao nhiêu năm chính là điệp viên có thực lực nhất - Lương Phí Hoan, là cha thân sinh của Lương Kỷ Khiên. Vì không có con trai, cũng dựa theo di chúc ông để lại thì chắc lúc còn sống, ngài Achraf đã định gả con gái mình cho người thừa kế sau này. Lúc đó, hẳn Lương Phí Hoan tự tin người ấy là mình lắm!

Cho tới khi Ethan Léandre - Bạch Thừa Húc xuất hiện. Hay chăng ngài Achraf cũng đã nhìn ra con gái mình có tình cảm với Ethan, cũng thấy Ethan là người có tài nên mới cho Ixora được tự do chọn chồng và chọn người thừa kế như thế, vừa đảm bảo được địa vị cho con gái, vừa hợp tình hợp lí với các giáo chủ. Móc nối lại với nhau cô mới hiểu rõ, có lẽ vì Ethan phải dấn thân vào con đường tăm tối nơi thế giới ngầm này, mà Lavatera với Ethan mới phải chia xa nhau, để rồi tạo nên những chuỗi dài bi kịch sau đó!? Phải chăng vì thế mà Bạch Thừa Húc mới luôn day dứt với mối tình "Oải hương" nọ? Ông đổi tên họ, hay chăng cũng là muốn cắt đứt quan hệ với quá khứ của mình?

Nếu như Bạch Thừa Húc có thể dạy dỗ được cả Bạch Kỳ Sơ và Bạch Dĩ Hiên trở thành những nhân vật kỳ tài ngày nay, thì năng lực của ông ngày đó thực đáng gờm. Cũng phải thế cụ Achraf mới quyết định truyền vị cho 'Ethan Léandre' chứ không phải Lương Phí Hoan, cá chắc lúc ấy Lương Phí Hoan uất ức dữ lắm! Thế nhưng không có cuộc chiến tranh giành nào xảy ra sau đó, ngược lại Bạch gia còn phát triển hơn nhiều sau này, nên Chu Tử Đằng có lòng tin vào sự trung thành tuyệt đối của nhà họ Lương với gia tộc Dietes dù thế nào đi chăng nữa.

Một phần dữ liệu thu thập khác là, Lương Phí Hoan lấy vợ rất trễ, phải khi Bạch Kỳ Sơ đã là một cậu thanh niên, ông ta mới lấy vợ. Đối tượng là Freesia Dietes. Thoạt đầu nhìn cái họ "Dietes", Chu Tử Đằng cứ tưởng cô gái này có quan hệ huyết thống với Bạch lão phu nhân - Ixora Dietes,

https://thuviensach.vn

nhưng không phải. Bạch Sở Viên có nói về bác sĩ riêng của Bạch gia mà anh đã gặp trong mật thất thuở nhỏ, Alexander Dietes, thực chỉ là con trai nuôi của ông cố Achraf Dietes. Ngài nhận bác sĩ Alexander làm con do gia đình đã khuất của Alexander có ân cứu mạng với ngài. Freesia Dietes chính là con gái ông ta, rất trẻ, vậy mà lại cưới một người đáng tuổi cha mình - Lương Phí Hoan?

Vài năm sau thì Freesia sinh ra Lương Kỷ Khiên, hay nói trắng ra, gọi đúng lễ nghĩa, thì Bạch Sở Viên và Bạch Dĩ Hiên phải gọi Lương Kỷ Khiên một tiếng "cậu nhỏ"? Tại sao Freesia lại chấp nhận kết hôn chênh lệch như thế? Trong khi không ai ép buộc bà phải hy sinh tuổi trẻ vì lợi ích gia tộc, cũng như một người phụ nữ tài năng đến độ được mệnh danh là "Đệ nhất Y nữ Bạch gia", lại chịu lấy một con người băng lãnh, không biết yêu là Lương Phí Hoan?

Chưa kể, Hạ Nhược Tuyết rất khó chịu với người Bạch gia, lại vô cùng thân thiết như hình với bóng ngày ngày đi chung với mẹ Lương Kỷ Khiên? Và nếu Freesia gần gũi Hạ Nhược Tuyết như vậy, lẽ nào bà không biết đến sự việc Bạch Dĩ Hiên bị nhốt dưới kia? Hoặc, bà ấy biết, và bà ấy giấu đi!? Nhưng càng suy nghĩ Chu Tử Đằng càng cảm thấy thật vô lí! Trước đây cô biết Hạ Nhược Tuyết là một người mẹ nhẫn tâm, nhưng cô không nghĩ, Hạ Nhược Tuyết có thể che giấu tội ác của mình suốt tận bảy năm như thế! Dù gì cũng là cốt nhục của Bạch gia, họ không thể không quan tâm chứ? Đến cả Bạch Thừa Húc cũng không biết, phải chăng Hạ Nhược Tuyết ngụy trang quá giỏi?

Lại nói thêm, Tiêu Khiết nửa tỉnh nửa mê chỉ bảo tìm bà nội của anh em họ Bạch - Ixora Dietes là có ý gì? Ixora Dietes hoàn toàn không tham gia y thuật cùng nghiên cứu, tìm bà ấy để làm gì? Trừ phi, bà ấy thật sự biết cách giải hóa con chip này và cứu được Bạch Dĩ Hiên cùng Tiêu Khiết, bởi vì bà ấy đã từng tham gia, hoặc đã từng là nạn nhân của con chip này!?

"Cốc, cốc, cốc."

https://thuviensach.vn

Ba tiếng gõ cửa lần lượt vang lên thoáng làm Chu Tử Đằng giật mình. "Mời vào", cô dọn dẹp lại xấp tài liệu trên bàn rồi nghiêm chỉnh ngồi lại. Cánh cửa mở ra, Trình Phong Lữ bước vào, anh mỉm cười nhẹ rồi ôn tồn nói:

-- Nếu tôi không đến, phải hay không em quên mất ngày hẹn khám thai định kỳ?

-- A!? -- Chu Tử Đằng sực nhớ ra mới tự gõ đầu mình một cái. -- Quả nhiên quên mất!

Trình Phong Lữ nhìn bộ dáng miệt mài làm việc của cô lúc này có chút xót xót. "Đừng tìm kiếm anh ta nữa", "Quên anh ta đi", "Tôi sẽ chăm sóc mẹ con em",... bao nhiêu lời anh muốn nói ra và cũng định nói ra, lại tắc nghẹn ở cuống họng khi thấy cô dịu dàng vân vê đôi hoa tai tinh xảo trên tay. Anh biết, đó là một món quà mà Bạch Dĩ Hiên đã tặng cho cô.

-- Đừng lao lực quá. -- Anh bước tới, đặt tay lên vai cô, nhẹ nhàng mở lời. -- Đi thôi. Để tôi chở em, được không?

-- Ưm. Cảm ơn anh nhiều. -- Chu Tử Đằng quay đầu lại vui vẻ trả lời, cũng thấy khá nguy hiểm khi đi xe một mình nên không từ chối.

Mỗi phân tử trong không gian, mỗi tích tắc trong thời gian dường như ướp một mùi Tử đinh hương nhè nhẹ. Cái quay đầu bất chợt của Chu Tử Đằng làm những lọn tóc của cô gợn sóng phủ lên đôi bàn tay đang đặt hờ lên vai cô. Nhìn từ góc độ này, Trình Phong Lữ có thể thấy đôi hàng ki dài tựa phiến lá hoa thưa kia khẽ rung lến theo từng lời nói, đôi môi căng mọng một màu đỏ tươi tựa cánh hoa hồng khẽ mấp máy theo từng câu chữ. Và cả rừng lá phong hiu quạnh mùa thu như nấu chín trong đôi mắt nâu buồn kia khiến Trình Phong Lữ thất thần.

Anh vội rút tay về, không nói thêm lời nào liền xuống lấy xe. Chu Tử Đằng còn mải mê nâng niu đôi hoa tai ngọc ngà trên tay nên không nhận

https://thuviensach.vn

thấy sự bần thần của anh. Cô khẽ đặt một nụ hôn nhẹ lên kỉ vật ấy, Bạch Dĩ Hiên, em nhất định sẽ tìm ra.

***

Thời gian cứ thế mà chảy từng giọt nặng, cứ thế từng giọt cho đến khi nó đong đầy thành một khối nước thấm đẫm hương vị buồn vui của nhân gian. Lại một mùa nữa trôi qua.

Bạch Sở Viên còn thanh niên trai tráng, ấy vậy mà những ca nghiên cứu thâu đêm cùng những ngày bôn ba bộn bề đã làm mái tóc xanh tuổi trẻ ngày nào chẩm vài sợi bạc. Rồi có một ngày Tiêu Khiết gặp lại Dahlia đang một cổ quấn băng, dùng dằng mãi mới biết được vết thương ấy là do chính mình ban cho, Tiêu Khiết bỗng trở nên trầm lặng hẳn. Cũng chẳng cần đến Niếp Ngữ và Hứa Chính Đàm nữa, anh ngoan ngoãn tự trói mình thật chặt ở góc phòng, muốn có thông tin gì thì hỏi chứ nhất quyết không cho ai khác thả lỏng dây trói. Trước hành động rõ ngu tự hành xác mình của Tiêu Khiết, Dahlia khuyên bảo không được nên chỉ có thể ngày ngày đem cơm nước đều đặn tới chăm sóc anh ta. Thỉnh thoảng còn ở lại qua đêm trò chuyện với nhau suốt cả buổi tối, nhờ vậy mà Tiêu Khiết bớt cô đơn.

Từ Lục Giai, anh gầy trông thấy. Việc công ty hoàn toàn giao cho Từ Tiêu Vũ, còn anh thì chạy xuôi chạy dọc đi tìm tung tích của Bạch lão phu nhân - Ixora Dietes, người đã bặt vô âm tín mấy năm nay, đến Bạch gia cũng quyết tuyệt giao. Hiện giờ không ai rảnh rỗi. Bạch gia giờ bị phân hai xẻ nửa, thế lực Bạch gia thu dưới tay hai người. Lương Kỷ Khiên giành được tín nhiệm, quản giáo được tổ chức Mafia La Nostre. Còn Ám đoàn và cơ ngơi còn lại của Bạch gia giờ lại đè nặng lên đôi vai già nua của Bạch lão gia Bạch Thừa Húc.

Ông trở nên rất trầm mặc và khó gần, không chịu gặp ai và cũng chẳng ai muốn gặp. Tuy nhiên, quả thực Bạch Thừa Húc rất cao tay, cùng với Cố giáo chủ chèo lái trụ được vững vàng trước những thế lực muốn Ám

https://thuviensach.vn

đoàn sát nhập hoàn toàn với Tổ chức Mafia, đem mọi quyền đặt lại trên tay Lương Kỷ Khiên.

Khỏi phải nói, Lãnh gia cũng chịu công kích rất lớn từ phía Chương gia. Chương Du Thần như muốn có được trọn vẹn Lãnh gia mà ra sức chèn ép, mánh lới sâu hiểm chặn cửa kinh doanh của Lãnh Dịch Khiêm. Lãnh Dịch Khiêm cũng không chịu để yên, cứ tương kế tựu kế mà đánh trả. Nhưng không hiểu vì sao Chương gia trở nên "mưu mẹo hơn nhiều", lại như được mách điểm biết hết lối làm ăn giao thương của Lãnh gia mà triệt tiêu, khiến Lãnh Dịch Khiêm cũng phải bất ngờ, Lãnh gia vốn không có nội gián! Thế là Trình Lạc Nghiêm phải nhúng tay vào.

Dạo gần đây Niếp Ngữ cùng Hứa Chính Đàm cách dăm bảy ngày ghé qua xem tình hình Tiêu Khiết có thi thoảng liếng thoắng vài câu qua lại về cuộc nói chuyện của Tôn chủ bọn họ, rằng hai vị Tôn chủ Trình Lạc Nghiêm cùng Lãnh Dịch Khiêm đã ngấm ngầm đoán ra, đoán được đường đi nước bước của họ, ra tay liều lĩnh mà tự tin đến vậy... Chẳng phải phong cách của Bạch Dĩ Hiên tôn chủ hay sao...?

***

Cái bụng của Chu Tử Đằng nay đã lớn ra, cô cũng không tiện đi xa, chỉ có thể ôm đồm đống công việc giải quyết tại Trình gia, bởi thế mà báo chí không nhận được tin tức gì từ vị Giám đốc "trẻ tuổi tài cao" đây. Dạo thời gian này Trình Phong Lữ ngoài lo việc của Trình thị, còn tối mặt tối mày san sẻ cô công việc của Glycine trong khả năng có thể giúp.

-- Là con gái này. -- Trình Phong Lữ vui vẻ cầm tập giấy báo kết quả siêu âm thai nhi, mặt mày hớn hở như thể anh là cha đứa bé. -- Chắc chắn sinh ra sẽ vô cùng xinh đẹp.

-- Con gái sao? -- Chu Tử Đằng phấn khích đón lấy tờ giấy siêu âm. Ánh mắt chan hòa niềm hạnh phúc lấy tay vuốt ve ảnh chụp siêu âm con

https://thuviensach.vn

gái mình, mừng rỡ thốt lên. -- "Ruộng sâu, trâu nái không bằng con gái đầu lòng."

Chu Tử Đằng vốn không muốn siêu âm để biết giới tính thai nhi, đằng nào con nào mình cũng thương, chờ khi nó sinh ra rồi biết cũng được. Thế nhưng cái người tên Từ Lục Giai kia lại bứt rứt thay giùm cô như thể người mang bầu là hắn, cách vài ngày ghé lại Trình gia cứ lải nhải suốt. Trình Phong Lữ cũng ậm ừ tán đồng, chưa kể hai vị phu nhân của nhà họ Trình cũng hỏi han cô mãi, thế là cô phải chấp nhận đi siêu âm sẵn trong kỳ khám thai cho yên chuyện.

-- Là con gái. Chúc mừng em. -- Trình Phong Lữ đem tới ly sữa đã pha nguội, đưa cho cô. -- Một công chúa nhỏ sắp ra đời.

-- Cảm ơn anh! Nhất định phải làm một bữa tiệc linh đình ăn mừng chuyện này mới được!!! -- Chu Tử Đằng thoải mái nhận ly sữa trong tay anh, xởi lởi. Dạo gần đây tiếp xúc lâu ngày, tuy vẫn giữ khoảng cách đúng mực nhưng cũng không còn lạnh lùng như trước.

-- Được. Để tôi sắp xếp tổ chức giúp em. Lâu rồi Trình gia cũng chưa mở tiệc gia đình. -- Trình Phong Lữ hào hứng nói, khẽ liếc trộm không biết cô có để ý hai từ "gia đình" hay không. Kết quả thật thất vọng, cô chỉ lo tu ừng ực ly sữa, anh cũng cười khẽ rồi tiếp lời. -- Tôi trở lại công ty. Trời hôm nay rất đẹp, em có thể gọi bác Phỉ chở em đi dạo.

Chu Tử Đằng nghe vậy gật đầu một cái, giơ ngón cái lên cho một "like". Trình Phong Lữ thấy thế thì lắc đầu cười cười rồi xoay gót đi làm. Nôn nóng muốn ra ngoài hóng mát, Chu Tử Đằng liền không chậm trễ thay đồ xong xuôi, kêu tài xế riêng của Trình gia là bác Phỉ lái xe lượn vài vòng. Điểm đến mà cô phấn khởi muốn tới là phố đi bộ "King's spear".

Phố đi bộ "King's spear" là một con phố cổ đã được trùng tu lại thành một điểm tham quan mới của thành phố này, lập tức trở thành một nơi thu

https://thuviensach.vn

hút đông đảo khách du lịch. Chu Tử Đằng nhân dịp hôm nay là ngày đầu tuần, lượng người ghé đến không đông đúc mà thưởng ngoạn. Chu Tử Đằng bước xuống xe, nhìn quanh con phố dập dìu người đi đi lại lại mà không khỏi cảm thán.

Quả thực, "King's spear" rất hoa lệ, từng ngôi nhà cao tầng cổ mang đậm phong cách cổ điển làm người ta như được hòa mình vào cuộc sống xa hoa thời xưa. Cảnh người người buôn bán tấp nập vẽ nên bức tranh giao thương thành thị thời đó, khu phố sặc nức mùi những món ăn truyền thống khiến du khách thưởng thức không ngừng trầm trồ khen ngon. Chu Tử Đằng sải bước trên con phố, cảm thấy cả người như được thả lỏng, dạo chơi xung quanh, thỉnh thoảng lại ghé qua mấy quán ăn mua chút ít thức ăn vặt thỏa mãn khẩu vị bị cấm túc lâu ngày từ khi mang thai của mình.

-- Tiểu thư. -- Giọng bác Phỉ kè kè từ sau cô nãy giờ vang lên. -- Tiểu thư đứng đây chờ bác một chút đi. Cậu bé này bị lạc, tôi đưa nó tới đài thông báo rồi quay lại ngay.

-- À, dạ được. Bác cứ đi đi. Cháu ở đây đợi. -- Chu Tử Đằng nhìn cậu bé đang khóc oa oa do lạc mẹ trong tay bác Phỉ mà cau mày nói. -- Có cần cháu đi cùng không? Cậu bé chắc sợ hãi lắm!

-- Ôi tiểu thư cứ đứng đây đi! Việc này bác lo được, khéo đi nhọc công!

Nói xong bác Phỉ vẫn còn chưa an tâm mà dây dưa dặn dò mãi, Chu Tử Đằng biết bác lo lắng nên điệu bộ vô cùng "ngoan ngoãn" ngồi yên ở ghế đá cho bác xem. Đoạn, bác Phỉ mới nhanh chân đưa cậu bé bị lạc kia tới đài thông báo tìm người thân. Chu Tử Đằng rảnh rỗi thở dài một cái, tiếp tục ăn mấy miếng khoai lang sấy giòn rụm cô vừa mới mua.

"Đoàng, đoàng, đoàng"

https://thuviensach.vn

Ba tiếng súng oanh tạc bầu trời đột ngột vang lên xé toác không gian vui tươi trong khu phố. Thời gian rỉ máu trong tích tắc, không gian chợt lặng như tờ. Chu Tử Đằng bị tiếng súng nổ làm cho mọi tế bào như dựng đứng lên, tim cô đập nhanh, vẻ hoảng sợ vẽ rõ trên mặt, tiếng súng nổ ra trong khu phố! Khi thời gian vừa hay chạy tiếp, mọi người trong khu phố mang một nét mặt kinh hãi tột độ, họ gào thét trong hoảng sợ, xô đẩy nhau chạy thoát thân tán loạn. Phút chốc, con phố tức tưởi mùi máu tanh cùng thất thanh tiếng la hét, con phố nhộn nhịp ban nãy trở nên náo loạn:

-- Giết người!!! Có khủng bố! Chạy mau!!!

-- Trời đất ơi!!! Con tôi! Con tôi đâu rồi!!! Con ơi!!!

-- Tránh ra!!! Tránh ra!!! Bọn chúng có súng!!!

-- Mau gọi cảnh sát!!! Mau gọi cảnh sát!!! Xảy ra án mạng rồi!!!

"Yêu cầu người dân cùng du khách bình tĩnh, hướng ra phía đường bên phải cuối con phố để thoát khỏi đây. Đảm bảo an toàn, cảnh sát sẽ có mặt ở đây trong năm phút nữa."

"Đoàng, đoàng, đoàng"

Tiếng súng chỉ thiên lại man rợ cào lên không gian lần nữa, đám người hãi hùng gào lên từ cuống họng, ồ ạt xô đánh nhau để chạy xuống cuối khu phố, tiếng loa thông báo ồ ồ vang lên giọng nói run rẩy của phát thanh viên càng làm không khí khu phố "King's spear" ướp mùi kinh hoàng. Chu Tử Đằng bị chen chúc đẩy sát vào những bức tường, sau cùng cô phải tự lách ra khỏi đám người đi vào một con hẻm, cứ đà vậy sớm muộn gì cũng xảy ra thảm cảnh giẫm đạp lên nhau. Chu Tử Đằng tim đập thình thịch, từng tế bào như căng ra, con hẻm vắng này chỉ có độc nhất một mình cô trốn ở đây.

Cô thở hổn hển, mọi giác quan nhạy cảm hết mức. Có khủng bố ở đây sao? Không đơn giản vậy chứ, khâu rà soát rất gắt gao, cô sẽ tin là sát thủ

https://thuviensach.vn

trà trộn giải quyết mục tiêu nhiều hơn. Tiếng la hét ngoài kia càng thêm thảm thiết, trái lại nơi đây không có bóng người ghé qua càng thập phần đáng sợ. Liệu bọn chúng có đến đây không? Đi ra cũng không được mà đi sâu cũng không ổn. Chu Tử Đằng suy nghĩ nhanh, tình thế này trốn được thì trốn. Đà vậy, cô liền đi nhanh trốn vào một ngôi nhà không khóa cửa trong hẻm rồi dùng sức đẩy đồ vật vừa tầm chặn tất cả các lối đi.

Tuy nhiên, nếu như Chu Tử Đằng biết những đám người nổ súng ban nãy đang truy sát một người, mà người đó lại cũng ẩn nấp trong này, hẳn cô sẽ rời khỏi đây ngay lập tức. Mà cũng có thể, cho dù đã biết, cô cũng sẽ không rời đi.

Một ngôi nhà cũ kỹ, được xây dựng từ mấy thế kỷ trước, cứ đi dăm ba bước lại kêu "cót két" làm Chu Tử Đằng mấy lần giật thót tim. Cô xoa xoa bụng như đang vỗ về con, khẽ nói thầm, sau này con bé ra đời phải kể nó hành trình phiêu lưu của cô mới được. Mà cũng không biết có "sau này" hay không.

Chu Tử Đằng nhanh chân bước lên gác trên, cô nép người nhìn ra cửa sổ trên lầu xem xét tình hình, đám đông hình như đã chạy trốn gần hết, xung quanh im ắng đến tột độ, chỉ loáng thoáng mấy tiếng la gào vọng lại. Giờ thì hay rồi, cô đang trải nghiệm một cảm giác đích thực như vai chính trong phim hành động: khu phố vắng ngắt không còn một ai ngoài bọn truy sát, bị truy đuổi khi không có lấy một thứ vũ khí, mạng sống trong gang tấc,...

Như thế này đủ điều kiện để cô làm "Bạch phu nhân" rồi chứ?

Chu Tử Đằng thở dài trấn an mình một hơi, cẩn thận buông rèm, cô đột ngột quay lại.

Có một họng súng đang dí sát vào đầu cô. Tuyệt.

https://thuviensach.vn

Chu Tử Đằng đứng chết lặng người nhìn họng súng đang chĩa thẳng vào đầu mình, tay chân cứng đờ ra. Cô thở từng hơi nặng nề, không phải vì sợ, mà là vì kinh ngạc. Tại sao cô có thể đột ngột quay lại? Tại sao cô có thể bình tĩnh không có lấy một tia hoảng loạn như thế? Bởi vì cô cảm nhận được, khí tức này, mùi hương tư nhiên này cũng chỉ một người có.

-- ...Dĩ Hiên? -- Chu Tử Đằng khó khăn mở miệng, cũng không có cảm giác được khóe mắt mình ươn ướt.

Nghe hai chữ "Dĩ Hiên" mà cô nghẹn giọng thốt lên, động tác của người cầm súng che kín mặt có phần ngưng trệ, nhưng rất nhanh trở lại tư thế sẵn sàng bóp cò.

-- ... Dĩ Hiên...? Là anh? -- Chu Tử Đằng nước mắt đã chậm chạp chà lên đôi gò má đang run run, lúc này cô mới cảm thấy sợ. Sợ linh tính duy nhất mà cô tự tin nó có thể giúp cô tìm được anh sai. Sợ mạng sống mà cô đặt cược ngay lúc này là sai.

Lại nhìn cô như vậy, người phía trước sau một hồi chần chừ, rốt cuộc cũng buông súng, nhưng tư thế phòng bị thì vẫn giữ nguyên. Giật phắt khăn bịt mặt cùng tháo cặp kính đen nguy hiểm xuống, lộ ra đôi mắt xanh dương trùng điệp một màu, trầm giọng:

-- Cô biết tôi?

Chu Tử Đằng lúc này liền oà lên khóc nức nở. Biết! Sao không biết cho được!!! Đi khắp thế gian này, người có đôi mắt màu xanh thẫm ngàn xa ấy, có giọng nói thâm trầm lãnh đạm ấy, cũng chỉ có Bạch Dĩ Hiên mà thôi.

-- Biết! Còn xưng "cô - tôi" nữa! Anh bị gì thế hả? Anh là...

Chu Tử Đằng chưa kịp nói hết câu liền bị Bạch Dĩ Hiên nhíu mày lấy tay bịt miệng quát khẽ:

https://thuviensach.vn

-- Im ngay. Bọn chúng còn ngoài kia.

Nói đoạn, thấy Chu Tử Đằng gật đầu mấy cái, anh mới từ từ thả tay ra. Nước mắt cô bất chợt càng chảy nhiều hơn, mà bộ dáng cô là thút thít không phát ra tiếng càng thêm phần đáng thương. Bạch Dĩ Hiên thật đau đầu, lại có ý định muốn nâng súng lên:

-- Lại gì nữa?

-- Anh... không nhớ em sao? -- Giọng nói uất ức đến cay lòng.

Bạch Dĩ Hiên nhìn cô trầm ngâm nhìn cô một hồi lâu, nhen nhóm cho cô chút hi vọng. Sau một lát cả hai đứng trân trân nhìn nhau, cuối cùng anh nghiêm giọng:

-- Không nhớ.

-- Đùa... Đùa em sao? -- Chu Tử Đằng cảm thấy một cỗ cay đắng trào theo từng giọt nước mắt, ánh mắt cô chắp vá toàn những niềm vui đoàn tụ bị rách nát. Cô cắn răng nhào đến ôm lấy anh, Bạch Dĩ Hiên ngạc nhiên mở lớn đôi mắt, mặt anh sầm đi trước hành động này của cô. Lại là một cô ả muốn tiếp cận anh sao?

Nhưng khi anh định vung tay lên đẩy cô ra, anh chợt cảm thấy tim mình thắt lại. Cô ôm anh rất chặt, bởi cái vòng tay này, nó khít những nhung nhớ bị vùi đi, nó chen những đau thương bị chôn giấu, nó lấp những cô đơn bị nung nấu, nó chặt những yêu dấu được đong đầy. Cô siết mạnh vòng tay đang run run, úp mặt vào lồng ngực của anh, da diết thành lời:

-- Đồ tồi tệ... Em rất nhớ anh.

Nước mắt yếu đuối mà bấy lâu nó hóa thành nụ cười mạnh mẽ cô đeo trên gương mặt, bây giờ tan chảy ra đọng lại từng giọt rót vào tim anh. Tay anh siết lại, không đáp lại cái ôm của cô, nhưng cũng không có lấy một

https://thuviensach.vn

động tác đẩy cô ra, anh sững sờ. Nếu như cô đang lừa dối anh, vậy đây là những lời nói dối quá chân thật. Đến mức khiến người ta xót xa. Anh bị sao thế này?

Anh nhíu đôi mày đậm, dứt khoát đẩy cô ra, thầm mắng mình lơ là. Lấy lại vẻ lạnh lùng mọi ngày, anh thấp giọng hỏi lại lần nữa:

-- Cô biết tôi?

-- Hiên... Anh thực sự... không nhớ em sao? -- Chu Tử Đằng cảm thấy trước mắt trống rỗng, cô giương đôi mắt bi thương nhìn anh khiến Bạch Dĩ Hiên cảm thấy vô cùng khó xử.

-- ...Không. -- Lần này anh có chút đắn đo hơn khi thốt ra lời này. Cô là ai? Mỗi khi anh cố nhớ lại thứ gì đó, anh lại chẳng biết được mình đang cố nhớ thứ gì.

Anh đè nén giọng nói có phần dịu dàng của mình xuống, nhìn chằm chằm cô một lúc nữa. Mới nghiêm túc bảo:

-- Cô có một phút. Nói đủ những gì ần thiết khiến tôi có chút lòng tin ở cô. Một phút của cô.

Đây là một ngoại lệ dành cho cô gái xa lạ mà Bạch Dĩ Hiên vũng không hiểu vì sao mình lại phải làm vậy. Anh còn ngỡ cô sẽ tận dụng hết cơ hội gào khóc đủ trò như mọi cô ả khác, nào ngờ cô lại đứng trân trân đối mặt anh. Đã nửa phút trôi qua mà cô không nói lấy một lời, cái cau mày của anh càng nhíu chặt hơn.

-- Em còn bao nhiêu giây?

-- Bảy giây.

-- Vậy giờ em nói được rồi.

https://thuviensach.vn

-- Còn năm giây, cô định nói lời gì với tôi?

-- Lời này chỉ cần hai giây thôi. -- Cô cười gằn. -- ĐỒ - KHỐN - NẠN.

Kết thúc một phút. Lần này đến lượt Bạch Dĩ Hiên đứng trân trân nhìn cô, vẻ mặt hiện nhiều sự bất ngờ hơn là tức giận. Đôi mày anh giờ nhíu dính vào nhau, nhìn cô gái với ánh mắt đầy giận dỗi mà không thể hiếp đáp trước mắt, lần đầu tiên trong đời anh dâng lên một cảm xúc thật lạ:

-- Chỉ thế thôi?

-- Chỉ thế thôi.

-- Em là ai? -- Lần này Bạch Dĩ Hiên thừa nhận mình chịu thua, đổi lại là người khác nói anh thế, mà cũng chưa chắc có "người khác" dám nói anh thế. Lạ là anh có chút cảm thấy... xứng đáng khó hiểu. -- Em biết tôi.

Lần này là anh khẳng định, lối xưng hô cũng ôn hòa hơn chút.

-- Biết. Em biết anh khi ngủ nhất định phải nằm bên trái; đi Nhật nhất định phải ăn Okonomiyaki; sang Ý nhất định phải ăn Tortellini; hãng rượu vang yêu thích nhất là Chateau; hãng xe thích lái nhất là Rolls - Royce; bộ sưu tập đồng hồ của anh luôn chỉ quanh quẩn ba hãng là Breguet, Blancpain và Hublot; anh mỗi khi ăn xong đều có thói quen là đặt dao nĩa song song; cách cài khuy áo cũng khác người là cài từ dưới lên, chỉ mặc những áo đóng nút bên trái; anh bảo anh ghét âm nhạc nhưng thực ra anh có thể chơi được sáu loại nhạc cụ, mỗi điều anh hát dở tệ; ai cũng cho là anh cứng nhắc nhưng em biết rõ thật sự anh có khiếu hài hước; sinh ngày 16/10 - cung Thiên Bình, tử vi có nói anh hợp với cung Song Tử là em và Bảo Bình là Trình Lạc Nghiêm khắc với cung Bạch Dương là Lãnh Dịch Khiêm; anh còn nói anh ghét nhất là kiểu người gác chân lên bàn, thích nhất là em. Những điều như vậy sao anh có thể quên được chứ!?

https://thuviensach.vn

Cô thở hồng hộc nói ra một tràng, song liền cúi gằm đầu xuống lau đi mấy giọt lệ vô dụng. Bạch Dĩ Hiên bối rối mở to mắt nhìn cô, con người của anh hoàn toàn bị cô phanh phui cả thảy rồi.

-- Em đang miêu tả ai vậy?

-- Nói không đúng sao...? -- Cô nấc lên.

-- ... Tôi sẽ xem xét lại cái vế "tôi thích em".

-- Bỏ đi.

Đương lúc nhìn cô với đôi vài gầy mỏng manh, Bạch Dĩ Hiên dường như muốn vươn đôi tay ra chạm vào cô. Quen thuộc, anh thừa nhận cảm xúc này. Nhưng hoài nghi, anh cũng không thể phủ nhận cảm giác này. Anh muốn nói với cô một điều gì đó, muốn dỗ dành cô, nhưng khi tay vừa gần chạm đến thì...

"Rầm, rầm, rầm, rầm"

Tiếng phá cửa ở dưới dồn dập vang lên, bọn chúng đã lục soát từng nhà sao? Nhờ có vài vật dụng Chu Tử Đằng đẩy chặn cửa khi nãy mà tốc độ bọn chúng bị cản chậm hơn, nhưng cũng vì vậy mà chúng thêm khẳng định trong này có người. Chu Tử Đằng sợ sệt lùi lại mấy bước, Bạch Dĩ Hiên mặt lạnh đi, tay anh phòng thủ lên đạn lại khẩu súng. Động tác của anh có chút mất tự nhiên, giờ nhìn kỹ lại cô mới thấy khuỷu tay phải của anh bị thương, máu thấm đậm lên tay áo đen. Cô lo lắng kêu lên:

-- Anh bị thương!

-- Suỵt! -- Anh che miệng cô lại, rồi chỉ chỉ lên tầng lầu của nhà. -- Không chết được. Đi lên tầng trên cùng.

https://thuviensach.vn

Chu Tử Đằng gật đầu, nhanh chân leo lên. Ngôi nhà này tiện một cái chỉ có cánh cửa gỗ dày cộp dưới kia là cổng vào, ngoài ra không còn cửa vào nào khác, nhưng lên tầng trên cùng có gác mái, có thể phá cửa sổ trên đó trèo ra ngoài. Bạch Dĩ Hiên hì hục ở sau nâng đỡ cô lên từng bậc, anh có một chút cảm giác... không thích khi nhìn thấy cái bụng thai nghén gồ lên. Rõ là gái đã có chồng rồi à? Còn làm ra bộ dáng gặp lại cố nhân đó với anh. Nghĩ vậy, không hiểu sao Bạch Dĩ Hiên trào thêm chút chán ghét, mà chắc có đánh chết anh cũng không thừa nhận đây là "ghen".

"Oành!!!"

Vừa hay Chu Tử Đằng cùng Bạch Dĩ Hiên mau chóng leo lên được tầng cao nhất cũng là lúc bọn chúng phá được cửa. Bạch Dĩ Hiên mau chóng mở cửa sổ mái trên, anh đỡ Chu Tử Đằng mau trèo ra ngoài rồi mình cũng phi lên. Anh bồng cô lên thoăn thoắt lao qua nhà kế bên rồi trèo vào đó, cẩn thận bịt kín mọi lối vào. Chu Tử Đằng thở hổn hển, mệt nhọc víu gấu áo anh, muốn nôn vì choáng ngay tức khắc.

-- Tôi sẽ làm gì?

-- Ha?

-- Ý tôi là... -- Bạch Dĩ Hiên ánh mắt có phần dịu đi nhìn cô, giọng nói bỏ thêm vài phần lo lắng. -- Những lúc thế này tôi sẽ làm gì?

-- A! -- Chu Tử Đằng mở tròn đôi mắt nhìn anh, cả rừng lá phong thu dao động nơi đáy mắt cô. Cô mỉm cười ấm áp. -- Đẩy em ra sau lưng anh. Rồi anh nói: "Dù có chuyện gì xảy ra, cứ bình tĩnh nép vào người anh." Thương hiệu của anh đấy.

Bạch Dĩ Hiên nghi ngờ nhìn cô, mặt ghi rõ mồn một mấy chữ "Đời nào tôi làm thế" khiến Chu Tử Đằng ôm một bụng mất mác trộn hụt hẫng trong lòng. Anh đẩy cửa, dắt cô xuống tầng dưới, chợt nghe rõ ràng ngoài kia tiếng súng nổ giao tranh, tiếng còi xe cảnh sát cùng tiếng quát tháo từ

https://thuviensach.vn

nhà bên ngày một rõ. Vậy là cảnh sát đã xong xuôi giải cứu người dân vùng ngoài, họ đã tiến vào trong, cô có thể được cứu. Nhưng nếu bọn người đó vẫn quanh quẩn truy sát anh ngay đây, thì cô không thể an toàn chờ cảnh sát tới giải cứu. Nếu là khi nãy đơn thân độc mã anh thừa sức tẩu thoát được, nhưng có cô ở đây lại thai nghén, anh không liều lĩnh được, bọn chúng không tiếc đạn hạ sát bất kì ai khác đâu! Anh đăm chiêu, tiếng súng nổ gần trong gang tấc vừa rồi có lẽ đã làm cô nhức đầu, nhưng cô cũng rất phối hợp không gây vướng víu anh, khiến anh có mấy bận xót lòng. Cuối cùng, anh thở hắt một hơi, xoa xoa đầu cô mấy cái, kéo cô ra đằng sau rồi day day huyệt thái dương, bảo:

-- Được rồi, được rồi! Dù có chuyện gì xảy ra... cứ bình tĩnh nép vào người tôi, được chưa?

Chu Tử Đằng nghe xong liền nở nụ cười rạng rỡ tột độ, Bạch Dĩ Hiên chỉ còn cách lắc lắc đầu. Thoáng nghe tầng trên có tiếng bước chân, thầm nghĩ bọn chúng chắc cũng đã phát hiện nên cẩn thận rà soát lại đây mà. Đang lúc Bạch Dĩ Hiên thu tay lại toan xoay người bước đi, Chu Tử Đằng hốt hoảng níu anh lại:

-- Anh đi đâu đấy?

-- Này. -- Anh quay người lại, nhẹ nhàng gỡ cánh tay cô xuống, trầm giọng. -- Những tên truy sát tôi có cả thảy bốn người và chỉ truy sát mỗi tôi. Chúng không biết có em ở đây nên nếu em trốn đi, em có thể an toàn, tôi sẽ chạy ra đánh lạc hướng bọn chúng. Cảnh sát ở gần đây, họ sẽ tới cứu em nhanh thôi!

-- Không...

-- Đừng lo cho tôi. -- Nói rồi anh trầm ngâm suy nghĩ thêm mấy giây, lãnh đạm tiếp lời. -- Đi theo chỉ tổ vướng chân thôi.

https://thuviensach.vn

Nói rồi anh dứt khoát đẩy cô núp vào sau bức màn rèm rồi cố ý đạp cửa tạo tiếng động, cô nước mắt lưng tròng nhìn anh, tháo một chiếc hoa tai mà ngày ấy anh tặng cô xuống, với tay ném đến cho anh:

-- Phải trở về, nhất định phải quay lại tìm em, bằng không em sẽ bất chấp đi tìm anh.

Bạch Dĩ Hiên đưa tay chụp lấy đôi hoa tai lấp lánh, gật đầu cất nó vào túi. Tiếng bước chân truy đuổi rầm rập từ trên lầu chạy xuống, lần này anh dồn lực một cước đạp tung cánh cửa. Trước khi anh cất bước đi, cô trốn sau màn rèm tha thiết nói từng lời đủ cho anh nghe:

-- Dĩ Hiên, chúc mừng anh được làm cha, một cô công chúa nhỏ...

-- Hắn kia rồi!!!

Anh sững sờ, bọn chúng đã đuổi kịp đến nơi, nén những cảm xúc mãnh liệt khó tả trong lòng, anh lao ra ngoài như tên bắn, bọn chúng càng gấp rút đuổi theo. Tiếng súng nổ cùng tiếng gào la bên ngoài dữ dội, cùng theo là tiếng hét thất thanh chí mạng của những kẻ đó, rồi im bặt. Chu Tử Đằng như vừa trải qua một giấc mộng vĩnh hằng, cô xụi lơ xuống dưới nền nhà, cắn chặt răng, nắm chặt chiếc khuyên tai còn lại trong lòng bàn tay, cô cảm thấy vạn vật trước mắt ướt nhòe.

-- Con gái... cha của con đấy...

Cô nấc nghẹn từng tiếng thút thít, có mừng rỡ cũng có tan vỡ, có yêu thương cũng có đau thương quyện thành hai giọt lệ chảy dài trên gò má. Anh còn sống, anh còn sống!!! Điều đó thôi cũng đủ khiến cô hạnh phúc quá chừng! Không sao! Không sao! Dù có chuyện gì xảy ra, cô vẫn sẽ luôn bình tĩnh nép vào người anh, sẽ luôn nép vào người anh, sẽ mãi như thế.

Dù có chuyện gì xảy ra...

https://thuviensach.vn

TỬ ĐẰNG KHÔNG NỞ LẦN HAI - KHÔNG CÒN LÀ NỮ PHỤ

Ka La Ra

dtv-ebook.com

Chương 76: Tử Đằng_ Bạch Tiểu Thư

Dường như trời đêm đang nằm lặng lẽ đếm sao ở đâu đó. Cảnh khuya đầy sao thế kia, nếu trời đêm vẫn cứ mải mê nhìn ngắm chúng như vậy... thì trăng này sáng cho ai?

Hoa này nở vì ai?

Chu Tử Đằng nâng mi mắt, cô lại ngó nhìn xung quanh, là căn phòng của cô nơi Trình gia quen thuộc. Không gian vô cùng yên tĩnh, đâu phải cái khoảnh khoắc nguy hiểm hỗn loạn nơi King's Spear, mà sao cô lại vô cùng khao khát cảm giác an bình nơi đó!? Chu Tử Đằng hạ mí mắt, cô đã quên mất để lại cách thức liên lạc với Bạch Dĩ Hiên rồi. Thế giới 7 tỉ người chật ních như vậy, tựa muôn vàn vì sao trên bầu trời, vậy có chăng tìm được vì tinh tú đặc biệt đó?

Khẽ động đậy, cô mới để ý đến bàn tay mình đang bị Trình Phong Lữ gắt gao nắm chặt. Trình Phong Lữ quần áo công sở còn chưa thay ra, quầng thâm nơi đáy mắt hiện rõ, anh đang ngủ nhưng tay anh vẫn không buông tay cô, nắm chặt vô cùng. Điều này làm trái tim Chu Tử Đằng nhói một cái. Phải chi khi xưa...

Dường như cảm nhận được động tĩnh của cô, Trình Phong Lữ liền giật mình ngẩng đầu dậy, khi thấy cô đã tỉnh ngủ mà tươi cười nhìn mình, anh mới thở phào nhẹ nhõm, mỉm cười mở lời:

https://thuviensach.vn

-- Hình như em đi đến nơi nào, nơi đó đều có chuyện. Đã dọa sợ em rồi.

-- Có lẽ tôi có lực hấp dẫn đặc thù. -- Cô nhẹ nhàng rút tay ra khỏi tay anh, làm bộ tự nhiên vén tóc. -- Thể trạng tôi có bị sao không? Thai nhi có bị ảnh hưởng gì không?

-- Không. Em bị sốc nên ngất đi, đã được nửa ngày, nhưng mức độ không nguy hiểm nên thai nhi vẫn an toàn... -- Trình Phong Lữ chậm rãi nói từng tiếng. -- Tôi xin lỗi...

-- Kìa... Sao anh lại xin lỗi!? Người nên xin lỗi là tôi, lại làm phiền hà đến anh rồi. Bác Phỉ không bị gì chứ? Ai mà ngờ con phố King's Spear lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn đâu!

-- Bác ấy không bị sao, không có người chết, chỉ có một phần sáu du khách bị thương, còn lại đều an toàn thoát ra. -- Trình Phong Lữ cúi gằm xuống nhìn đôi tay trống trải của mình, cười gượng. -- Nhưng mà tôi đã không lo cho em chu toàn... Nếu như... Nếu như em không may mắn tai qua nạn khỏi, vậy tôi cả đời cũng không sống thanh thản được.

Trình Phong Lữ vừa nói hết câu, thì cánh cửa đã mở ra, nhìn người bước vào, Chu Tử Đằng bất ngờ reo lên:

-- Từ Lục Giai!? Anh về rồi đấy à!

-- Ừ. -- Từ Lục Giai ánh mắt cũng không giấu khỏi vui vẻ nhìn về phía cô. Sau mấy ngày đi phiêu bạt, làn da của anh trở nên đen sạm, rắn chắc, nhưng vậy càng khiến anh trở nên cuốn hút hơn rất nhiều. Anh đánh mắt qua bóng dáng Trình Phong Lữ đang ngồi cạnh giường cô, có phần mất tự nhiên. -- Trình thiếu, vẫn khỏe chứ?

-- Chào cậu, tôi vẫn khỏe. Hôm nay Từ thiếu ghé qua Trình gia, có đem theo tin mừng chứ!?

https://thuviensach.vn

Trình Phong Lữ đứng dậy, cười nhạt. Chu Tử Đằng nhìn hai người họ, cũng đoán biết được "tin mừng" ấy là gì, chỉ mong cho bọn họ khẳng định lại đúng điều cô đang nghĩ tới.

-- Ừm. Tin mừng. -- Từ Lục Giai từ tốn nói, giọng điệu cũng không mang theo mấy cung bậc cảm xúc. -- Thứ nhất, đã tìm được Ixora Dietes. Thứ hai, đã tìm được... Bạch Dĩ Hiên.

Anh vừa nói xong, liền liếc xem biểu hiện của Chu Tử Đằng. Cô ngoài vui mừng vì đã tìm được bà nội của Bạch Dĩ Hiên ra, cũng không biểu lộ mấy sự kinh ngạc. Nhìn cô như vậy, Trình Phong Lữ ngược lại tỏ vẻ ngạc nhiên:

-- Chu Tử Đằng, anh trai tôi chắc chắn 100%, Bạch thiếu chủ vẫn còn sống. Đã xác định được tung tích rồi. -- Anh còn nghĩ cô vì nghe được tin này mà bán tin bán nghi đến thất thần, mới lặp lại kỹ càng một lần nữa. -- Tôi biết là em rất nghi ngờ, nhưng mà...

-- Không cần giải thích đâu, Trình Phong Lữ. Tôi tin. -- Chu Tử Đằng nhìn ha người trước mắt, tựa lưng vào thành giường buông một tiếng thở dài. -- Tôi đã gặp anh ấy rồi.

-- Gì cơ!? -- Cả hai người đều đồng thanh kêu lên. Cứ nghĩ họ là người sớm nhất biết hành tung hiện nay của Bạch Dĩ Hiên, nào ngờ cô đã biết. Còn hơn thế, cô đã giáp mặt Bạch Dĩ Hiên!? Sao có thể?

Nhận ra mối nghi hoặc trong mắt mọi người, Chu Tử Đằng đem đôi mắt nhìn ra vùng trời xa xăm, dịu giọng nói:

-- Cơ duyên kỳ ngộ. Tôi đã gặp anh ấy trên con phố King's Spear sáng nay. Cũng chính anh ấy đã cứu tôi. Nhưng đáng tiếc quá... anh ấy không nhớ tôi...

https://thuviensach.vn

Màn đêm đính ngoài kia hàng vạn vì sao lấp lánh tỏa sáng lung linh khắp trời. Nhưng ánh sáng huyền dịu ngoài kia không thuộc về những vì sao, chúng thuộc về vầng trăng cô độc trên đó. Khi người nhìn lên bầu trời, người sẽ thấy cả dải trời đính bạt ngàn ánh sao, hay người sẽ thấy áng trăng kia treo đơn lẻ một mình?

-- Cô đã gặp Bạch Dĩ Hiên? -- Từ Lục Giai chậm rãi mở miệng. -- Anh ta thế nào?

-- Vẫn ổn. Vẫn còn có sức để chọc tôi giận. -- Chu Tử Đằng khẽ vuốt ve bụng mình, lỡ như anh vì mất trí nhớ mà không nhận con bé thì sao đây? Vậy thì... anh chết chắc rồi! Lơ đễnh buông một tiếng thở dài, Chu Tử Đằng cười nhẹ, nói. -- Đã tìm ra bà nội của anh ấy rồi ư, Từ Lục Giai?

-- Ừ, đã tìm ra, khá khó khăn. Thật ra thì, Ixora Dietes cũng không có gọi là "bặt vô âm tín" như đồn đãi. Mà là bà yêu cầu Bạch gia giữ kín tung tích của bà, Bạch gia không được can hệ cũng như phải đảm bảo tuyệt đối không tìm kiếm bà. Một chuyện gì đó xảy ra trong quá khứ đã khiến Ixora tuyệt tình đến thế với Bạch Thừa Húc. Tôi phải lần tìm manh mối từ tài liệu viết tay của ngài Achraf Dietes, có nói về thị trấn hẻo lánh Charmé, nơi Ixora được sinh ra. Thế là tôi lần tìm tới nơi đó, hỏi han người dân xung quanh, và đã tìm được bà dưới cái tên "Ixia". Bà hiện giờ quản lý một tiệm bánh nhỏ, thị trấn không đông người nên cũng ít ai biết tới.

Thật ra Từ Lục Giai vốn sẽ không tìm được phu nhân Ixora nếu không có Bạch lão gia. Đương lúc anh đang rối rắm quay cuồng tìm vị trí của Bạch lão phu nhân, thì nhận được thư nhắn chỉ gỏn gọn ba từ: "Thị trấn Charmé" của Bạch Thừa Húc. Ông đang giúp anh, và dù nói là Ixora yêu cầu Bạch gia không can thiệp tới phần đời còn lại của mình, thì Bạch Thừa Húc vẫn giữ chút tình nghĩa mà âm thầm dõi theo người vợ cũ của mình. Đàn ông của Bạch gia... thật rắc rối!

https://thuviensach.vn

Chu Tử Đằng nghe vậy thì gật gật đầu, lòng tràn ắp những hi vọng. Cầu mong bà Ixora biết được điều gì đó có thể giúp được Bạch Dĩ Hiên, chứ nếu như Lương Kỷ Khiên vẫn đang toàn quyền kiểm soát trí não của anh, thì dù anh có thực sự nhớ lại đi chăng nữa, hắn cũng sẽ bắt anh phải quên. Tình hình Bạch gia căng thẳng lắm rồi, cô cũng không muốn phiền hà đến Bạch lão gia nữa.

-- Vậy Từ Lục Giai, nếu đã tìm được Bạch lão phu nhân, vậy hãy mau mau mời bà ấy về đi. -- Chu Tử Đằng sốt ruột nói.

-- E là không dễ. -- Trình Phong Lữ lắc đầu. -- Lão phu nhân Ixora là tiền bối, hậu bối chúng ta không được thất lễ. Bà đã thẳng thừng tuyệt giao với Bạch gia như vậy, cũng không thể bắt ép bà trở về.

-- Phải. -- Từ Lục Giai gật đầu. -- Ixora Dietes phu nhân đã có một quãng thời gian phải vô cùng đau khổ mới dứt áo ra đi những mấy mươi năm không quay lại như thế. Vả lại xung quanh bà vẫn còn vài bà thủ hạ thân tín của ngài Achraf khi xưa để lại cho con gái, nếu ta nóng nảy họ sẽ động thủ ầm ĩ như chơi. Và tôi chắc đó không phải điều Bạch Thừa Húc mong đợi.

Chu Tử Đằng nghe vậy thì cau mày, quả đúng thật. Cô chưa bao giờ gặp mặt Bạch lão phu nhân một thời nổi danh "khó tính", sẽ chẳng tránh nổi chuyện không khéo ăn khéo nói gây ác cảm với bà, như vậy thì hỏng việc. Cho dù đã tìm được Ixora phu nhân, ấy vậy mà cũng không thể giải quyết được gì lớn. Vị lão phu nhân này, nói cắt đứt quan hệ là cắt đứt quan hệ, để mặc cho Bạch gia tự sinh tự diệt, anh em họ Bạch suốt mấy mươi năm qua cũng không quan tâm lấy một cái, như Bạch Sở Viên còn phải thẳng thắn nói không nhớ mặt bà, nói là hồi cha anh tham gia "Thanh tẩy Hắc đạo", đến mẹ cũng chưa biết mặt bà.

Đang lâm vào trạng thái rối bời, bỗng phòng vang lên từng tiếng gõ cửa đều đều. Trình Phong Lữ là người nhanh nhẹn nhất bước đến mở cửa

https://thuviensach.vn

phòng, Mạc Lưu Ly đang dìu Trình lão phu nhân đi tới. Cô bé cúi đầu lễ phép chào từng người trong phòng, nhỏ giọng:

-- Anh Trình, dì Trình (Trình phu nhân) cùng anh hai anh có gọi anh ở dưới sảnh, anh mau xuống đi thôi.

-- Mẹ cùng anh hai gọi anh? -- Trình Phong Lữ thoáng nhíu mày, rồi chợt nhớ ra gì đó, anh vội chạy xuống dưới nhà. -- Anh biết rồi. Cảm ơn em.

Trình lão phu nhân nhâm nhi ly trà Mạc Lưu Ly đang ân cần rót cho bà, nhẹ giọng:

-- Hai cháu đang nói về Ixora Dietes?

-- A! -- Chu Tử Đằng là người có phản ứng đầu tiên. Cô chợt nhớ lại chuyện tình hoa Oải hương mà Lâm Ái Hoa năm đó là ngọn ngành nỗi ghen tuông của Ixora, đắn đo một chút, cô thấp giọng. -- Vâng... là bà nội của Bạch Dĩ Hiên đấy ạ.

-- Bà biết bà ấy đúng không? -- Từ Lục Giai vào thẳng vấn đề. -- Bà ấy đang ở thị trấn Charmé.

-- À... -- Trình lão phu nhân ngân dài, bà mỉm cười, đặt tác trà xuống, dịu giọng. -- Đưa ta đi gặp bà ấy, ta có thể mời bà ấy trở về.

-- Dạ!? Bà à... sao có thể!

Chu Tử Đằng cực kì ngạc nhiên, ai chẳng biết thời trẻ Ixora phu nhân luôn coi Lâm Ái Hoa phu nhân là kẻ thứ ba chiếm khứ trái tim chồng mình. Cũng chính vì bà mà Bạch Thừa Húc mới để lại cho Ixora sự cô đơn dài đằng đẵng, bà ấy hẳn vô cùng căm ghét bà, sao sẽ chịu gặp mặt bà, còn theo bà trở về nữa!?

https://thuviensach.vn

-- Tử Đằng. Rồi một ngày nào đó cháu sẽ nhận ra thôi. Rằng khi ta còn trẻ, cảm xúc sẽ chiếm trọn thời gian ta, khiến ta trở nên xốc nổi và phạm nhiều sai trái. Nhưng khi ta đã già rồi, thời gian sẽ lấp kín cảm xúc, có những chuyện mà ta nghĩ sẽ không đời nào bỏ qua, ta đã chợt không thiết nghĩ đến nó nữa. -- Bà nhìn cô, cười hiền dịu. -- Tin ta đi. Đưa ta đến thị trấn Charmé, và ta sẽ không trở về một mình. Ta hứa đấy!

Trình lão phu nhân không nói đùa, bà nhìn cô bằng một ánh mắt, khẩn thiết nhiều hơn là tha thiết. Như thể đây là chuyến đi của những năm tháng cuối đời mà bà không thể bỏ lỡ. Từ Lục Giai im lặng hồi lâu, cuối cùng cũng nhoẻn miệng cười phấn khởi:

-- Được rồi bà! Cháu sẽ đi chuẩn bị phương tiện ngay đây. Mỗi phút giây đáng quí như vàng, không thể chậm trễ nữa rồi. Từ đây tới Charmé mất một ngày đi đường, cháu sẽ sắp xếp ổn thỏa cho bà.

-- Vậy cảm ơn cháu nhiều.

Từ Lục Giai nhanh chóng khuất bóng sau cánh cửa, lúc này chỉ còn ba bà cháu ở trong phòng. Trình lão phu nhân tiến tới, khẽ đưa tay nhẹ nhàng xoa xoa bụng cô, nở một nụ cười ấm áp:

-- Cháu tôi, lúc nào cũng thích dấn thân vào nguy hiểm thế này! Xem nào, thai nhi đã lớn chừng này rồi, khi nào thì hạ sinh con gái đây!?

-- Chưa tới hai tháng nữa thôi, bà ạ. -- Cô âu yếm cười cười, cực kì trông chờ ngày bé con được ra đời. Đánh ánh mắt về phía Mạc Lưu Ly đang vui vẻ nhìn cô, cô liếc thấy cổ tay cô bé có vết bầm. Những ngày gần đây Lãnh Dịch Khiêm hay ghé qua Trình gia bàn chuyện, khó tránh cảnh hai người chạm mặt nhau, và tối nào về cô bé cũng rúc trong chăn khóc thút thít. Đã có chuyện gì xảy ra, cô phải hỏi Camellia mới được.

Hai tháng, chỉ hai tháng nữa thôi. Nhưng cũng trong sáu mươi ngày không có lấy một giây xuôi tay này, ai ai cũng quay cuồng làm đủ thứ việc.

https://thuviensach.vn

Trình Lạc Nghiêm có nói, rốt cuộc anh đã gặp mặt qua Bạch Dĩ Hiên trong một hội nghị đàm phán kín. Đáng cười là, anh ấy vẫn tới chào hỏi thân thiết anh như thường, nhưng khi anh cố tình gợi nhắc anh ấy một số chuyện xảy ra trước đây, Bạch Dĩ Hiên lại chẳng có thái độ gì cả, có chăng là cái nhìn khó hiểu ném về phía anh. Anh thấy chuyện này cực kì, cực kì bất bình thường. Quả nhiên bị kiểm soát thật, anh ấy giờ được Chương Du Thần "sủng ái" cho "canh gác" chặt chẽ lắm, không thể tiếp cận được nhiều. Phải sau này khi các gia tộc bắt đầu phân tranh quyền lực, cục diện hỗn loạn thì may ra cơ hội tiếp xúc Bạch Dĩ Hiên mới nhiều lên được. Chu Tử Đằng cũng sẽ phải mạo hiểm để được gặp anh nhiều hơn.

Còn về Bạch Sở Viên, anh ta sau mấy ngày liền sống như một người máy nghiên cứu liên tục, cuối cùng cũng thả lỏng tâm trí rời khỏi phòng thí nghiệm, bắt tay lục lọi những tài liệu đời trước để truy lần danh tính "Úc Tịch Sa", cùng móc nối thử xem thế hệ trước đã gây nên những hệ quả gì.

Còn về phần phu nhân Ixora Dietes, Chu Tử Đằng sốt ruột tột cùng. Trình lão phu nhân từ ngày đi sang thị trấn Charmé, có gặp được Ixora phu nhân, nhưng rốt cuộc cũng bị bà ấy đuổi về một mình. Thế nhưng Trình lão phu nhân không bỏ cuộc, bà kiên trì cứ cách ba ngày lặn lội đường xa đến thăm Ixora phu nhân, dù bị từ chối vẫn không ngừng nghỉ đến nay đã được hai tháng. Có tiến triển tốt.

Camellia cùng Andrew, Audrey vẫn sinh hoạt bình thường. Đặc biệt là Camellia, con bé từ khi nào trở nên vô cùng "nữ công gia chánh", kỳ diệu hơn nữa là mọi món ăn thượng hạng đòi hỏi cầu kỳ của Trình Lạc Nghiêm, con bé đều nấu thành thạo, còn phấn khích nữa với tay nghề chuyên nghiệp của mình, niềm yêu thích ẩm thực của con bé cũng từ đó mà trở thành đam mê. Mạc Lưu Ly thì trở nên ít nói hẳn đi, cũng không gần gũi với ai nhiều, chỉ thích ở một mình. Cô thường xuyên tâm sự thân mật với cô bé, mà đáp lại cô chỉ là những lời nói sáo rỗng, dần dần cô nhận ra cái con bé cần là thời gian yên tĩnh.

https://thuviensach.vn

Còn Dahlia và Tiêu Khiết? Công ty Glycine vẫn hoạt động bình thường nhưng chưa đến thời điểm đột phá vì phải bận một giám đốc thì lo bầu bì, còn một thư kí thì lo bầu bạn. Suốt ngày quấn lấy Tiêu Khiết, đang đợi thể trạng anh ổn định rồi sẽ tiến hành phẫu thuật mổ thử. Nói chung là khá phiền phức. Mà hai người đó còn có thể thấy nhau mỗi ngày khiến Chu Tử Đằng thêm chạnh lòng, cô từ dạo đó không có gặp lại anh. Cơ bản là Từ Lục Giai lo cho an nguy nên hạn chế cô ra ngoài, mà Bạch Dĩ Hiên giờ là "con tướng đắc thắng" của Chương Du Thần như vậy, hắn sẽ không dễ dàng để anh lộ diện.

Mà cô cũng chẳng có thời gian để suy nghĩ nhiều. Bởi vì sao? Vì hôm nay Trình Phong Lữ nổi hứng mời cô đi ăn ngày cuối tháng, cũng là ngày nhà hàng 5 sao "Camile" của Trình gia mới mở. Nhà hàng này là của Trình Lạc Nghiêm, được xây cấp tốc trong ba tháng trở lại đây, chiêu mộ những đầu bếp có thực lực chuyên nghiệp nhất, tuy nhiên mục đích Trình Lạc Nghiêm nổi hứng xây một cái nhà hàng thế này thì đến cả Trình Phong Lữ cũng không rõ, cứ cho đó là thu nhập thêm. Nhưng đó không phải vấn đề quan trọng được nói đến. Mấu chốt là cô không tiện từ chối, trên đường nhẽ ra phải đi tới nhà hàng "Camile", Trình Phong Lữ lại phải mau chóng lái tới bệnh viện. Bởi vì mọi chuyện xảy đến quá bất ngờ, cô đau đẻ!

Trình Phong Lữ cuống quýt chở cô tới bệnh viện, rồi lại cuống cuồng bấm số loạn xạ gọi hết Trình phu nhân rồi tới Trình lão phu nhân đến. Mặt mày anh càng thêm tái mét khi thấy y tá vội vã đưa cô đang nghiến răng đau đớn vào phòng sinh. Chu Tử Đằng sau một lần bị sẩy thai, lần này sinh khó, phải mất rất nhiều sức, thời gian như đã đi qua hàng thập kỉ. Cô mồ hôi nhễ nhại bấu víu vào bất cứ thứ gì, răng cắn chặt, gương mặt co giật tột độ, máu nhớp nháp dưới chân, con bé quá cứng đầu, không chịu ra là không chịu ra. Cô đau đến chết đi sống lại, tai ù đi, chỉ nghe thấy tiếng bác sĩ và y tá thốc gọi ở bên, nén cảm giác thống khổ phải trải qua cơn "thập tử nhất sinh", trong đầu cô dâng lên một ý niệm mãnh liệt phải nghe bằng được âm thanh con gái cất tiếng khóc chào đời.

https://thuviensach.vn

Trình Phong Lữ ở ngoài sốt ruột đi lại đến mòn hành lang, gân xanh vì siết chặt mà nổi lên đầy tay, trán anh nhíu lại tựa hình chữ V, chỉ thiếu điều muốn xông vào phòng sinh bắt cô đừng sanh nữa. Ai ai ở ngoài thấy bộ dáng của anh cũng ngưỡng mộ anh yêu thương, lo lắng cho "vợ" của mình thế kia. Vừa hay khi mẹ và bà nội anh vội vàng đi tới thì cuối cùng cũng nghe tiếng trẻ con khóc oa oa từ phòng sinh. Anh chưa kịp thở phào nhẹ nhõm thì đã nghe tiếng bác sĩ cùng y tá nhao lên: "Truyền máu cho người mẹ gấp!!!"

Lúc cô tỉnh lại, mọi vật xung quang vẫn là những mảng mờ ảo. Cô chợt mở bừng đôi mắt, tim đập thật nhanh, con! Con gái cô đâu!? Nó sao rồi!? Nó đâu rồi!? Lúc cô đang lo lắng loay hoay toan chồm người dậy tìm con gái mình, thì đã nghe tiếng bước chân.

-- Ôi mẹ con tỉnh rồi này! -- Trình phu nhân Tô Khả Đồng thích thú reo lên, bước tới cẩn thận đặt cô bé con xuống cạnh giường Chu Tử Đằng. -- Mẹ tròn con vuông, là một bé gái xinh xắn!!! Con bé chắc nhớ mẹ lắm rồi này.

Chu Tử Đằng khó nhọc mới hạ sinh con gái mình, lòng tràn ngập những hạnh phúc thiết tha không nói thành lời. Con bé đã được an toàn đến với thế giới này, cô đã được làm mẹ rồi! Cô vui sướng nắm lấy bàn tay nhỏ tí tẹo của con mình mà không hay rằng mình đã rơi nước mắt. Ngày hôm qua sinh con xong cô liền mất máu mà ngất lịm đi, còn sợ chưa được nhìn thấy mặt con gái mình, nay thấy nó yên bình được Trình phu nhân bế trên tay, cô mới thở phào nhẹ nhõm. Trình Phong Lữ mới từ ngoài bước vào, anh vốn đã luôn kề cận thức trắng đêm chăm sóc cô. Hãy cô còn đang ngủ nên không làm phiền, thấy cô vượt cạn thành công mới gỡ xuống tảng đá lo lắng nặng trĩu trong lòng, anh nhẹ nhàng bước đến, khẽ vuốt ve cái mặt non mềm của cô công chúa nhỏ này, cười dịu:

-- Chúc mừng em. Con bé rất đẹp.

https://thuviensach.vn

-- Nó hãy còn đỏ hỏn, sao anh biết là đẹp được chứ! -- Chu Tử Đằng nằm bên ánh mắt trìu mến nhìn con gái mình mà đầy yêu thương cất lời. Sao cái mặt nho nhỏ này ngũ quan lại giống cha nó đến vậy.

-- Con bé rất đẹp. -- Một cỗ cảm xúc trân quí không biết đến từ đâu đánh mạnh vào tim Trình Phong Lữ. Con bé quọ quậy mấy ngón tay bé tí của mình, cái miệng nhỏ chúm chím khẽ vểnh lên, đáng yêu vô cùng. -- Tôi có thể... bế nó không?

-- Được. -- Chu Tử Đằng nở một nụ cười ấm áp xoa xoa đầu con, trao nó cho Trình Phong Lữ. Trình Phong Lữ nâng như nâng trứng, hết sức cẩn thận bế trên tay đến Chu Tử Đằng cũng phải phì cười.

-- Em đặt tên nó là gì chưa? -- Hưởng thụ đặc ân là người đàn ông đầu tiên bồng nàng tiên nhỏ này trên tay, Trình Phong Lữ có một cảm giác không sao tả xiết. Con bé ngọ nguậy cái tay, Trình Phong Lữ mỉm cười cho ngón tay út của mình vào, tức thì bàn tay bé xíu của con bé vụng về quơ quơ chạm lại, thật khiến người ta muốn ghét cũng không nỡ.

-- Tên? -- Chu Tử Đằng bỗng dâng một chút xót xa. Cô đã muốn Bạch Dĩ Hiên sẽ là người đặt tên cho con gái mình. -- Tôi không biết...

-- 'Ngân Đằng'. -- Trình Phong Lữ vẫn vui sướng nựng nịu con bé, ánh mắt ôn nhu nói. -- "Tử Đằng"... tượng trưng cho "tình yêu bất diệt", "Ngân Đằng" lại mang ý nghĩa của "tình bạn vĩnh cửu". Có được hay không?

Nói đoạn, Trình Phong Lữ hướng ánh mắt rất đỗi vui sướng nhìn cô, cô khẽ nhìn đứa con đang được anh yêu thương ôm trên tay, rạng rỡ nói:

-- Ngân Đằng!? Vậy cũng được, có ý nghĩa lắm!!! Lại trùng chữ "Đằng" với em sao? -- Chu Tử Đằng đã quên bẵng đi cảm giác sinh nở xé ruột xé gan ngày hôm qua, cô cũng quên béng đi mất, từ khi nào cô với Trình Phong Lữ chung đụng nhau, quan hệ cả hai đã trở nên tự nhiên hơn

https://thuviensach.vn

rất nhiều. Anh những tháng ngày qua luôn một lòng săn sóc cô, cô thực tâm cảm kích.

-- Một "Đằng" lớn và một "Đằng" nhỏ đấy mà! -- Trình Phong Lữ cười khì. -- Công chúa nhỏ, chào mừng con đến với vương quốc này!!!

Bạch Ngân Đằng.

https://thuviensach.vn

TỬ ĐẰNG KHÔNG NỞ LẦN HAI - KHÔNG CÒN LÀ NỮ PHỤ

Ka La Ra

dtv-ebook.com

Chương 77: Tử Đằng_ Chạm Trán Ở Honoré

Gió đầu mùa treo lắc lẻo trên những nhành mây, lại không chịu nằm yên chờ ngày rụng gió mà lưu luyến kéo mây đi thật xa. Làm nó lững lờ trôi giữa bầu trời. Nơi đây là "nhà", còn nơi ấy thì sao? Nơi mà mây đen đang dần tích tụ sau những ngày nắng đẹp?

12h khuya đã điểm, ấy vậy mà Chu Tử Đằng chưa thể chợp mắt. Nguyên nhân là do nàng công chúa nhỏ Bạch Ngân Đằng cứ thích om sòm này đây! Con bé rất ưa khóc, khóc mãi, khóc hoài, trời sinh bản tính tiểu thư ngay từ lúc mới ra đời, cứ có chuyện gì "không vừa ý" là sẽ ầm ĩ cả ngày. Như việc không bao giờ chịu nằm yên, nhất định phải có người bế bồng, mà không phải ai nó cũng cho bế. Bác sĩ nói Bạch Ngân Đằng có phần mẫn cảm hơn những đứa trẻ khác, con bé chỉ quen mùi hương của người hay ở gần nó, gặp người khác ẵm bồng là sẽ thấy khó chịu mà la toáng cả lên. Thành ra ru ngủ con bé trở thành chuyện khó khăn nhất. Những ngày ở viện, toàn là Trình Phong Lữ kề cận bế bồng vui đùa cùng Bạch Ngân Đằng, cũng may bé thường xuyên nằm ngủ cạnh cô nên mới quen mùi.

-- Thôi nào, thôi nào! Mẹ thương! Nửa đêm rồi sao con chưa chịu ngủ!? -- Chu Tử Đằng vừa bồng con đi qua đi lại ru bé ngủ vừa vỗ về bảo. -- Ngoan, mẹ ru con ngủ, đừng có la toáng lên thế, để người khác ngủ với nào!

https://thuviensach.vn

Đáp lại Chu Tử Đằng vẫn là tiếng khóc inh ỏi của Bạch Ngân Đằng. Dạo này trời trở gió, con bé vốn nhạy cảm nên càng khó chịu hơn, sao mà khó nuôi thế không biết!?

-- Công chúa nhỏ vẫn chưa ngủ à?

Có một giọng nói hiền dịu vang lên xen vào từng tiếng gõ cửa, Trình Phong Lữ đã về. Nghe tiếng anh kêu khẽ ở ngoài, Chu Tử Đằng tay ôm con bước đến mở cửa, ngạc nhiên bảo:

-- Không phải anh đi công tác ở ngoại thành đến sáng mai mới về sao?

Trình Phong Lữ nhìn Chu Tử Đằng cười cười, anh mỉm cười với tay ôm lấy Bạch Ngân Đằng từ tay cô, đung đưa người ru cô bé ngủ. Trên người anh thoang thoảng mùi xạ hương đặc trưng nhè nhẹ, một mùi hương vốn vô cùng quen thuộc với Bạch Ngân Đằng. Vòng tay ấm áp, hương xạ phảng phất dễ chịu khiến nàng công chúa nhỏ dần bớt khóc lóc rồi sau đó nín hẳn. Theo từng nhịp đưa của anh, Bạch Ngân Đằng nhanh chóng khép đôi mắt xanh mơn man màu biển rồi chìm vào giấc ngủ.

-- Con bé chỉ chịu mỗi anh thôi đấy! -- Chu Tử Đằng dịu dàng đưa tay vỗ vỗ Bạch Ngân Đằng, nhẹ nhàng lên tiếng. -- Mà không phải anh đi công tác sao?

-- Về sớm được bao nhiêu thì về thôi. -- Đôi mắt Trình Phong Lữ vẫn còn ngập những yêu thương nhìn nàng công chúa nhỏ say giấc trên tay. Không biết từ khi nào nữa, anh dần dần khao khát một nơi gọi là "nhà". -- Ngày mai anh đưa hai mẹ con dạo phố nhé, cứ bắt con bé ở nhà hoài thật tội quá!

-- Thế à!? Thích quá rồi! -- Cô khẽ reo lên. -- Anh có cần nghỉ ngơi không, mới đi công tác...

https://thuviensach.vn

-- Không đâu! -- Trình Phong Lữ ngắt lời cô. -- Cứ để anh bế nó thêm một lát, em mới là người cần ngủ sớm. Sức khỏe vẫn chưa hoàn toàn tốt hẳn đâu, đừng thức khuya.

Chu Tử Đằng nhoẻn miệng cười, từ khi sinh Bạch Ngân Đằng đến giờ cũng đã gần ngót năm tháng rồi. Vì đảm bảo an toàn cho con nên cô toàn để con bé mãi lẩn quẩn trong Trình gia. Sáng thì đùa nghịch với "cô" Camellia và hai "cậu" Andrew, Audrey, trưa thì có Trình phu nhân cưng nựng đút ăn rồi ru ngủ cho, chập chiều thì sẽ nhàn nhã ra hoa viên chơi vờn với Trình lão phu nhân. Mãi đến tối khi Chu Tử Đằng đã đi làm về mới có thời gian bên mẹ.

Cũng chẳng trách được, thị trường thời trang hiện nay đang cạnh tranh rất mạnh. Cô không chỉ dành cả ngày giải quyết hết đống công việc bộn bề mà còn bỏ thì giờ ra tập súng. Phải, là tập súng! Trình Lạc Nghiêm nói thời buổi rối ren hiện nay, biết được vài chiêu phòng thân vẫn hơn, vì vậy mà anh cho Hứa Tuấn Kiệt ở bên chỉ dạy cô đôi chút. Cô quả thật không có thiên phú ở lĩnh vực này, khả năng tốc độ cùng quan sát mục tiêu đều không nhanh nhạy, bởi vậy cô phải bỏ ra khá nhiều thời gian.

Chương Du Thần lên làm Lão đại, ở phía sau có Bạch Dĩ Hiên vẽ đường chỉ lối, dần dà có được sự ủng hộ của nhiều gia tộc khác mà nói đúng hơn là họ đang ăn bám kẻ mạnh. Nghe phong phanh, Chương gia sẽ gửi "Độc triệt chiến thư" tới Lãnh gia vào một ngày không xa. Việc tại sao Chương Du Thần lại một mực muốn ép chết Lãnh gia đến thế, phụ thuộc lớn vào câu chuyện bí ẩn đằng sau "Lãnh Vô Triệt" mà "Úc Tịch Sa" đã đề cập trong cuốn nhật ký. Tra ra thông tin là chuyện bất khả thi, Bạch Sở Viên đã chắc nịch một câu sau nhiều ngày vùi đầu tìm kiếm, nếu Chương gia muốn giấu, vậy chẳng ai có thể đào bới lên xem được. Chỉ còn cách hỏi ba người nắm rõ nhất câu chuyện này: mẹ thân sinh của Chương Du Thần - Chung Băng Tâm, mẹ thân sinh của Lãnh Dịch Khiêm - Mộc Diêu Tuyền

https://thuviensach.vn

và một vị phu nhân cuối cùng, dù đã sớm rời xa chuyện tranh giành trong giới Hắc đạo nhưng luôn nắm rõ tình hình - Ixora Dietes.

"Chuyện mời Bạch lão phu nhân trở lại đang trên đà có hi vọng" - Trình lão phu nhân đã nói thế. Sở dĩ Bạch lão phu nhân muốn một mực rời khỏi thế giới ngầm, không phải vì bà ngu ngốc không hiểu chuyện, mà là bởi vì bà đã biết quá nhiều. Những thứ bí mật mà bà biết được, có thể một mạch đưa Bạch gia chạm tới hào quang của địa vị, nhưng cũng có thể khiến nó một khắc bị chà đạp dưới vũng bùn của địa ngục.

Cô nghĩ về Bạch Dĩ Hiên, lại thấp thỏm không yên. Bạch lão gia đã âm thầm nhắn cho cô, ngày nào Lương Kỷ Khiên còn chưa chết thì ngày đó không thể để con bé Bạch Ngân Đằng gặp Bạch Dĩ Hiên. Nếu như sơ suất để Bạch Ngân Đằng bị bắt làm con tin, Bạch gia coi như trúng một phát chí mạng. Mà Chu Tử Đằng cũng không muốn phải phiền lụy đến ai nên luôn cảnh giác cao độ, tránh những kẻ xấu có ý đồ tiếp cận.

Nguyên nhân là thế nên năm tháng qua, công chúa nhỏ nhà họ Bạch vẫn chưa rời khỏi Trình gia lần nào. Nay Trình Phong Lữ nói như thế, tất đã huy động bảo vệ theo sát đâu vào đó, cô liền thấy an tâm mà muốn bồng con bé ra ngoài chơi một chuyến.

Nhưng tất cả đều không qua được chữ "ngờ". Một cuộc hội ngộ trong một dịp tái ngộ.

Sáng ngân reo ngàn tia nắng, gió hân hoan từng sợi mây kéo phủ khắp bầu trời. Chu Tử Đằng cũng con gái đã sửa soạn tươm tất, Trình Phong Lữ cũng xoay qua xoay lại đi lấy bình sữa, khăn ướt, gối êm,... chuẩn bị tất thảy cho vào xe đẩy em bé. Bạch Ngân Đằng ngủ đã giấc, con bé giương đôi mắt ngây ngô nhìn hết chú Trình rồi lại mẹ tất bật lấy đồ. Hôm nay cô công chúa nhỏ nhà ta được mẹ cho diện một bộ đồ liền mũ làm bằng vải bông trắng muốt cực kì đáng yêu với hai cái tai gấu vênh vểnh may trên

https://thuviensach.vn

mũ. Đôi mắt con bé xanh lung linh to tròn nhìn quanh, chốc chốc lại hươ hươ hai cái tay như đòi bế.

"Da... da... da!", Bạch Ngân Đằng chép chép cái miệng chúm chím mới mọc có cái răng cửa dưới mà bất chợt bi bô phát ra tiếng. Trình Phong Lữ nghe vậy thì trợn mắt thốt lên:

-- Ô! Công chúa nhỏ biết nói rồi cơ à!!!

Chu Tử Đằng cũng ngạc nhiên vô cùng mà tròn mắt há miệng, cô không khỏi kích động reo lên:

-- Ôi Ngân Đằng! Con nói lại mẹ nghe xem nào! Con biết nói từ khi nào thế!

Con bé như trêu ngươi cô, chỉ cười khì khì rồi quơ tay chạm lung tung. Trình Phong Lữ là người mừng rõ nhất, anh bồng Bạch Ngân Đằng lên, nhẹ nhàng lấy tay chọc chọc con bé mà cưng chiều nói:

-- Công chúa nhỏ vừa nói gì, nói lại cho thần nghe đi!

"Da...da!", Bạch Ngân Đằng mắt cụp xuống, loạn xạ vỗ vỗ hai bàn tay nhỏ nhắn mà nhấp môi kêu lên. Khỏi phải nói, Trình Phong Lữ cười thật to, yêu chiều thơm con bé mấy cái. Chu Tử Đằng cũng vui lắm, hôm nay là ngày con gái cô cất tiếng nói đầu đời, mà cũng buồn lắm, anh vừa bỏ qua những thời khắc đáng nhớ nhất của con gái mình. Đến khi Hứa Tuấn Kiệt ấn còi đậu xe xong xuôi ngoài cửa, Chu Tử Đằng mới thoát khỏi dòng suy nghĩ mà bước ra, nhìn Trình Phong Lữ đang cười toác miệng bế Bạch Ngân Đằng mà không khỏi lắc đầu.

Địa điểm đến lần này là hội chợ "Honoré" - một phố chợ trên một ngọn đồi thấp vừa mới được nâng cấp xây dựng từ ba tháng trước. Hội chợ "Honoré" nằm ở phía đông nam thành phố, là một điểm đến tuy không hấp dẫn nhưng mỗi mùa chỉ có một dịp, đã là dân bản xứ thì nên tham gia để

https://thuviensach.vn

biết không khí vui nhộn của lễ hội. Đương là ban ngày nên không nhiều người ghé đến đông đúc, Trình Phong Lữ cũng bởi vậy mà mới dẫn hai mẹ con Chu Tử Đằng đi, sợ lại gặp chuyện như hồi ở phố đi bộ King's Spear thì khốn. Hội chợ buổi sáng cũng có cái hay của nó, đa phần tiết mục giải trí biểu chọn diễn giờ này.

-- Qua kia xem thử đi! -- Chu Tử Đằng từ từ đẩy con gái nằm trong xe đang ngơ ngác nhìn khung cảnh lạ lẫm bên ngoài, tiến đến gian hàng khắc vòng cổ.

-- A gia đình ba người hạnh phúc quá! Quí khách có muốn đặt ba chiếc dây chuyền khắc tên kỉ niệm không!? -- Người bán hàng nhanh nhảu vẫy khách, tay chỉ chỉ vào tấm bảng "Đảm bảo chất lượng" mà hí hửng gọi. -- Có rất nhiều mẫu, cô muốn chọn mẫu nào?

-- À... Anh ấy là bạn tôi. -- Chu Tử Đằng cười nhẹ, liền dời sự chú ý của người bán hàng mà chỉ vào sợi dây chuyền bạc hình chữ nhật mảnh ngang. -- Mẫu này lạ quá, lại nhỏ xinh nữa!

-- Cho anh xem với. -- Trình Phong Lữ mới lúc nãy lo phân phó cho thủ hạ bố trí canh phòng xung quanh nên không để ý hai mẹ con cô. Lúc này anh mới đi tới, ngắm nghía sợi dây chuyền trên tay cô rồi gật gù khen. -- Sợi dây đeo cổ này đẹp đấy! Nhỏ nhắn, kiểu mẫu thiết kế rất hợp với Ngân Đằng. Lấy cái này đi.

Bạch Ngân Đằng dường như biết mình sắp được đồ mới mà huơ tay vẫy vẫy rồi lại "Da da" mấy tiếng dễ thương chết mất. Chu Tử Đằng nựng nịu vuốt má con bé rồi vui vẻ nói với người bán hàng:

-- Vậy lấy sợi này đi. Khắc tên "Bạch Ngân Đằng" cho con gái tôi.

-- Còn mặt sau khắc ngày sinh của con bé đi. Ngày 29/2/AAAA. -- Trình Phong Lữ tiếp lời. Anh vừa dứt, người bán hàng đã chuyên nghiệp lấy dụng cụ khắc từng nét chữ uốn lượn tỉ mỉ, còn chép chép miệng:

https://thuviensach.vn

-- Con gái anh sinh ngày độc quá nhỉ!? Phải 4 năm mới được một lần sinh nhật, vậy chắc phải cưng cho mà tổ chức thật hoành tráng!

-- Đã bảo anh ấy là b...

-- Đúng vậy! -- Trình Phong Lữ chợt phấn khởi hơn khi nói về Bạch Ngân Đằng, anh nhận sợi dây chuyền bạc óng ánh đã được khắc tên con bé mà cao giọng. -- Tất nhiên là phải linh đình rồi! Phải không, công chúa nhỏ?

Trình Phong Lữ nhanh nhẹn đưa tiền rồi cúi người xuống, anh cầm sợi dây chuyền bạc trong tay lắc lắc trước mặt con bé, Chu Tử Đằng phối hợp bồng Bạch Ngân Đằng lên cho anh thuận tiện đeo vào.

-- Rồi xong, món quà đầu tiên kỉ niệm ngày con được ra ngoài chơi! -- Chu Tử Đằng vỗ nhẹ đôi má phúng phính của con gái. -- Mau cảm ơn chú Trình đi!!!

"Da... dada!", Bạch Ngân Đằng láo liên đôi mắt xanh thơ ngây của mình, nhoẻn cái miệng nhỏ cười tít cả mắt. Đột nhiên một giọng hát mềm mại vang lên thu hút sự chú ý của mọi người. Chu Tử Đằng chợt cảm thấy tim đập nhanh, cô nghi hoặc nhìn về phía sân khấu thì bắt gặp một dáng người mảnh mai khá quen mắt.

-- Ồ ca sĩ mới nữa à? -- Người bán hàng vừa nãy nhoài người ra xem rồi thi người lại làu bàu. -- Sáng nào cũng có mấy người ca sĩ nghiệp dư được mời về hát góp vui. Hay thì hay thật đấy mà có mấy ai nghe đâu! Thấy tài năng thế mà chẳng nổi bằng mấy người ca sĩ chỉ biết hát nhép!

Chu Tử Đằng nhìn theo dáng người ở xa xa kia mà bất giác ôm con chặt hơn. Cô gái kia có ngoại hình thon thả đúng chuẩn ba vòng, nhìn là biết ngay cô ta rất xinh đẹp. Cô ta diện bộ jumpsuit đen phong cách, lại đội một cái nón vành rộng hợp màu che hết nửa khuôn mặt chỉ để lộ đôi môi trái tim đỏ mọng đang ngân ca từng câu chữ ca khúc "Scaborough fair".

https://thuviensach.vn

"Are you going to Scaborough Fair

Parsley, sage, rosemary and thyme

Remember me to one who lives there

He once was a true love of mine."

Lời hát ma mị dần rót vào tai Chu Tử Đằng như một lời mê hoặc, như một lời chế giễu. Trong khi cô còn đang cau mày cố gắng nhớ lại hình ảnh quen thuộc ấy thì đã nghe Trình Phong Lữ lạnh lùng cất từng chữ:

-- Chu Khuynh Cơ.

***

Cùng thời điểm đó, Trình Lạc Nghiêm đang vô cùng bận rộn lo việc của tổ chức thì nhận được một cú điện thoại. Đôi mắt anh sắc lạnh nhìn về chiếc di động đang rung lên hiện dãy số thân thuộc, anh không khỏi cười khinh với tay bắt máy:

-- Trình Lạc Nghiêm tôi nghe.

-- Người anh em. -- Ở đầu bên kia, Lương Kỷ Khiên đang xuýt xoa cười cợt, điệu bộ rõ ràng đã cao ngạo hơn nhiều. -- Bàn tiệc bốn người vẫn còn dư một chỗ cho cậu.

-- Ồ... -- Trình Lạc Nghiêm ngâm dài, hời hợt đáp lời. -- Ba người nào đã nhập tiệc sớm vậy?

-- Cậu biết mà. -- Lương Kỷ Khiên cười thành tiếng. -- Tôi, Dĩ Hiên, Du Thần, mọi người đã ổn định chỗ ngồi rồi, chỉ chờ cậu tham gia thôi!

Trình Lạc Nghiêm nghe vậy thì cười lớn, anh đứng phắt dậy khỏi bàn làm việc, đi tới vén màn rèm nhìn ra ngoài cửa sổ. Nơi tòa nhà cao tầng đối

https://thuviensach.vn

diện có một kẻ ẩn núp đang chĩa nòng súng về phía anh.

-- Chẳng bao giờ có chỗ cho mày cả, Lương Kỷ Khiên. Một kẻ phản bội tráo trở như mày thì không. Những gì mày cần làm để có miếng ngon là chỉ việc thè lưỡi khi người ta đem khay thức ăn tới và chờ tháo xích thôi.

Trình Lạc Nghiêm nói xong, đầu dây bên kia đã im bặt, anh cơ hồ còn cảm thấy sát khí nồng đậm từ đầu dây bên kia truyền qua. Mấy phút sau, hắn ta mới gằn từng tiếng:

-- Lãnh gia là miếng mồi béo bở mà Chương gia đang từ từ xâu xé. Cậu lại vì giúp đỡ Lãnh Dịch Khiêm mà chống đối Lão đại? Ngu ngốc!!! Nếu như cậu đổi ý đi theo Chương Du Thần, vậy thì kẻ tử trận sẽ chỉ có Lãnh Dịch Khiêm. Bằng không thì Trình gia lẫn tổ chức của cậu sẽ chung phận, cậu dám tiếp tục nữa sao?

Lần này đến lượt Trình Lạc Nghiêm im lặng. Chấm laze đỏ từ họng súng phía xa kia vẫn chiếu thẳng lên trán anh, ánh mặt trời oi ả tựa lửa địa ngục càng làm cho không khí thêm phần căng thẳng. Lát sau, anh nhếch môi cười miệt thị:

-- Vậy đến lượt tao hỏi lại nhé. Mày dám tiếp tục sao, Lương Kỷ Khiên? Mày nên nhớ khi mày nuôi một con sư tử, nó có thể thuần hóa phục tùng mày, cũng có thể nổi điên xé xác mày. Mày tưởng mày là cái lồng sắt nhốt giữ nó ư? Đáng tiếc, mày chỉ là một miếng thịt đỏ tươi người ta ném vào để thưởng cho nó. -- Trình Lạc Nghiêm phóng ánh mắt hừng hực sát khí nhìn tên giấu mặt đang lên đạn, dễ nhận ra hắn là sát thủ của tổ chức anh, giọng thêm lạnh. -- Lương Kỷ Khiên, trời cũng đã sáng lâu lắm rồi. Chúc ngủ ngon.

-- Là do cậu chọn, nếu có ngày hối hận, hãy nên nhớ tôi đã cho cậu cơ hội. -- Lương Kỷ Khiên vừa cúp máy cũng là lúc tên sát thủ kia dứt khoát nổ súng.

https://thuviensach.vn

Trình Lạc Nghiêm thần tốc cúi người xuống nấp sau bàn làm việc tránh đi. Đạn liên hoàn xuyên qua làm vỡ từng thớ kính của tòa nhà, không chút lưu tình mà xả dữ dội. Tiếng kính vỡ đổ rầm xuống, tiếng đạn bắn giật ầm lên rồi bỗng dưng im phăng phắc. Trình Lạc Nghiêm thản nhiên đứng dậy, phủi phủi bụi khỏi áo, thong thả lấy bật lửa châm một điếu thuốc. Anh liếc nhìn bên tòa nhà kia, Hứa Chính Đàm đã một lực bẻ đứt hai cánh tay của tên sát thủ nọ rồi nhằm thẳng họng hắn mà dùng dao đâm mạnh lên, mũi dao nhọn hoắc xuyên khỏi đỉnh đầu của hắn. Mùi máu tanh xồng xộc, mùi thuốc súng nồng nặc.

-- Chủ thượng. Hắn đích thị là sát thủ bên ta, bán đứng tổ chức. -- Hứa Chính Đàm thuật lại qua bộ đàm. Lương Kỷ Khiên là đang dùng trò này cảnh cáo chủ thượng đây sao? Trò dở hơi, hắn coi thường Tổ chức quá rồi!

-- Tăng cường canh gác cẩn mật. Chương gia đã hành động rồi. -- Trình Lạc Nghiêm xoa xoa mi tâm, mệt mỏi nói. Lần này thì cuộc chiến thực sự bắt đầu, và cũng chỉ phải mình anh chống đỡ. Anh không thể để liên lụy tới gia đình, Trình gia thực chất vốn thân cô thế cô giữa giới Hắc đạo, đều là từ Bạch gia tiếp tay gầy dựng mà thành. Nay Bạch Dĩ Hiên lại...

-- Chủ thượng!!! Không xong rồi!!! -- Một thủ hạ hớt hải chạy vào, vẻ mặt kinh hãi tột độ. -- Tiêu Khiết... Tiêu Khiết đã trốn thoát rồi!!! Còn cướp đi vi mạch kích hoạt "interpol" của chúng ta!!!

-- Cái gì!? Chết tiệt!!! -- Trình Lạc Nghiêm đập mạnh xuống bàn khiến nó nứt ra một đường. Tiêu Khiết dạo gần đây dễ bị khống chế trạng thái nên đành phải chuyển xuống nhà giam của trụ sở Tổ chức. Bức tường 3m dày kiên cố, cai ngục phân bố giám sát ở mọi ngóc ngách, thế mà hắn vẫn thoát ra được. Còn xâm nhập vào phòng thiết bị điện tử được trông chừng 24/7 của trụ sở mà cướp lấy vi mạch? Thật đáng chết! Lãnh Dịch Khiêm đang trọng tình trạng nguy hiểm nên cậu ta giữ kín tung tích tuyệt đối. Chương Du Thần nhất định không tìm ra nổi mới nghĩ đến việc lấy cắp vi mạch kích hoạt "interpol" tạm thời độc nhất của thế giới ngầm mà truy ra

https://thuviensach.vn

vị trí cậu ấy. Vậy chẳng phải thật khốn nạn hay sao? Anh hoàm toàn quên mất thiết bị này, nó đã có từ thời hệ thống định vị toàn cầu mới ra mắt nên khá bị lỗi. Không ngờ Chương gia lại cần đến.

-- Chủ thượng. -- Thông qua bộ đàm nghe rõ hết câu chuyện, Hứa Chính Đàm bên kia kêu lên. -- Dù có giữ trong tay vi mạch, bọn họ cũng sẽ không biết cách kích hoạt. Chỉ có hacker hàng đầu mới biết sử dụng. Mà hai hacker siêu đẳng hiện nay đều thuộc Mộc gia của Mộc Diêu Tuyền phu nhân (mẹ Lãnh Dịch Khiêm). Chúng ta ắt còn cơ hội...

Trình Lạc Nghiêm nghe vậy thì không nén nổi tiếng thở dài. Mau đến đây đi, hung tin thứ hai.

-- Chủ thượng!!! -- Như suy đoán của Trình Lạc Nghiêm, một thủ hạ khác vội vã chạy vào, gương mặt kinh sợ tột cùng. -- Không hay rồi. Nhà tù "La Row" vừa bị phá bởi một vụ cháy lớn. Hơn nửa số tù nhân đã chạy thoát ra ngoài... Trong đó có... Chu Quân Dạ và Quách Mộng Thu.

***

"Tell him to make me a cambric shirt

Parsley, sage, rosemary and thyme

Without no seams nor needle work

Then he'll be a true love of mine"

Bài ca nhanh chóng kết thúc, trả lại không gian sự tĩnh mịch nó nên có. Chu Tử Đằng siết chặt Bạch Ngân Đằng trong tay, Trình Phong Lữ cũng ở bên thoăn thoắt rút súng lên đạn. Tất cả thủ hạ một thoáng đã đứng che chắn bảo hộ cho ba người, một tốp đằng sau và một tốp ở trước.

https://thuviensach.vn

-- Chào em gái, lâu quá không gặp. -- Chiếc mũ vành đen được nhẹ nhàng cởi xuống lộ ra khuôn mặt tuyệt mỹ của Chu Khuynh Cơ. Cô ta phóng đôi mắt nhen nhóm lửa hận nhìn về đứa bé có đôi mắt xanh vô cùng nổi bật trên tay Chu Tử Đằng, miệng nở nụ cười quái dị. -- Thật chúc mừng! Cứ đà này thì chẳng bao giờ em gái tôi trở thành góa phụ. Chồng chưa chết đã tính trước mồi chài người đàn ông khác rồi! À nhỉ, em cũng đã có chồng đâu, hóa ra là chửa hoang thôi!

-- Chu Khuynh Cơ!!! -- Trình Phong Lữ phừng phừng lửa giận la to. -- Cô khôn hồn cút ngay!

Trình Phong Lữ vừa nói xong, hai thủ hạ ở tốp sau đã đồng loạt chĩa súng vào gáy anh và Chu Tử Đằng. Các thủ hạ còn lại cũng nhanh chóng bảo vệ ba người mà chĩa súng ngược về phía hai vị đồng đội trong con mắt sững sờ. Dây thần kinh toàn thân Chu Tử Đằng như căng ra, cô ôm chặt hơn Bạch Ngân Đằng. Con bé quá nhỏ đâu hiểu được gì, nó chỉ biết ngơ ngác giương đôi mắt tròn xoe nhìn xung quanh, thỉnh thoảng huơ huơ tay ôm mẹ kêu vài tiếng "Dada" mà thôi.

-- Cô muốn gì? -- Trình Phong Lữ nghiến răng liếc Chu Khuynh Cơ. Tim anh đập mạnh, họng súng lạnh toát đang dí sát vào gáy anh và Chu Tử Đằng. Anh có thể nhanh nhẹn né thoát, chỉ sợ cô đang bồng con bé thì không thể mạo hiểm.

Chu Khuynh Cơ ở trên thỏa mãn ngửa mặt cười lớn. Cô ả vén mái tóc thẳng óng phất phơ theo gió, kiều mị nói:

-- Nếu em nói em muốn anh, anh sẽ cho em chứ!? -- Nhìn thân hình Trình Phong Lữ vì bất ngờ mà cứng đờ trong giây lát rồi lập tức hằn lên vẻ căm phẫn, Chu Khuynh Cơ không nhịn được mà cười to. -- Anh phản ứng thế làm em tổn thương quá! Anh là tình đầu sâu đậm nhất của em đấy!!!

https://thuviensach.vn

Nói rồi ả ta lại cười. Nếu chỉ nhìn vào mắt cô ta, sẽ thấy đó ánh lên sự mỉa mai ngạo nghễ. Còn nếu chỉ nhìn vào nụ cười cô ta, sẽ thấy đó vẽ nên sự trào phúng chua chát. Ả ta chu đôi môi đỏ quyến rũ, ngả ngớn huýt sáo:

-- Nếu như anh đi về phía em, thì họng súng cứ thế mà xa dần thôi! Bằng không... ba người một mộ!

Trình Phong Lữ toàn thân căng thẳng, Chu Tử Đằng cảm nhận bàn tay nắm chặt cô của anh khẽ giật ngón cái. Chu Tử Đằng hít sâu một hơi, đây là ám hiệu, cô ôm chặt Bạch Ngân Đằng, giật lại ngón cái biểu hiện cô đã sẵn sàng.

-- Đừng có mơ! -- Trình Phong Lữ vừa dứt lời liền cùng Chu Tử Đằng hành động thật nhanh. Cả hai tích tắc cúi thấp người hẳn, chân này trụ, chân kia lấy đà xoay người quét một vòng ngoài gạt chân hai tên sát thủ. Động tác diễn ra chỉ trong chớp mắt, hai tên sát thủ kia dù tránh được nhưng cũng bắn lệch đi. Tiếng súng inh tai nổ quá gần ghim thẳng vào không gian làm Bạch Ngân Đằng giật mình khóc thét lên. Trình Phong Lữ quát:

-- Tử Đằng! Chạy mau!!!

Tức thì đám thủ hạ còn lại xông vào giải quyết hai tên kia, cuộc đọ súng diễn ra cam go với những tiếng "đoàng... đoàng" và tiếng hét thất thanh chạy trốn của người dân. Chu Tử Đằng hối hả ôm con chạy khỏi cuộc hỗn loạn. Nhưng Chu Khuynh Cơ nào chịu tha, cô ta cầm micro nhắm ném chuẩn xác vào chân Chu Tử Đằng. Lực phóng tới quá mạnh làm Chu Tử Đằng mất đà ngã sóng xoài, vì ôm con nên cô không thể chống tay, cả người cứ thế mà ngã ập xuống nền đất sạn đá.

Đột nhiên có một người chạy vọt tới cướp lấy con bé từ tay cô khiến Chu Tử Đằng khiếp đảm hét lên. Là người bán hàng khi nãy!!! Gã ta nhanh chóng giật lấy Bạch Ngân Đằng vẫn còn khóc inh ỏi vì sợ rồi vội vã chạy

https://thuviensach.vn

thẳng ra sau đồi. Chu Tử Đằng mặc vết bầm sưng ở chân và vết trầy rách da ở tay mà chạy đuổi theo, cô gào lên:

-- Ngân Đằng!!! Ngân Đằng!!! Trả con cho tôi!!! Có ai không!? Hắn bắt cóc con gái tôi!!! Cứu với!!! Ngân Đằng!!!

Chu Tử Đằng chưa đuổi kịp bao xa thì tóc bị thô lỗ giật lại. Chu Khuynh Cơ dùng sức bấu móng tay vào da đầu cô đau điếng, hả hê nghiến răng kèn kẹt:

-- Sao hả!? Đã chứ!!! Mày đáng bị như thế này!!! Mày đáng phải ch...

Chu Khuynh Cơ chưa nói hết câu thì đã bị Chu Tử Đằng dùng khuỷu tay giật mạnh ra sau hàm cô ta khiến cô ta ngã dập. Chu Khuynh Cơ quệt vết máu ở miệng, không tin vào mắt mình nhìn Chu Tử Đằng vẫn đang dốc sức đuổi theo đòi co, càng thêm tức giận. Ả nhanh chóng nhào tới đạp mạnh vào khuỷu chân Chu Tử Đằng, cô đang gấp gáp đuổi theo con gái nên lửa hận cũng không thua gì cô ả. Chu Tử Đằng trở nên điên tiết hơn bao giờ hết, cô dù có té cũng cố ghì chân giữ thẳng chân Chu Khuynh Cơ rồi khuỷu tay dùng hết lức giáng mạnh xuống đầu gối nghe tiếng răng rắc. Chu Khuynh Cơ nghiến răng nghiến lợi liền nhào tới quật ngã Chu Tử Đằng, ai cũng dùng hết lực mà cào cấu đối phương.

Trình Phong Lữ sau khi liên lạc phái thêm trợ giúp liền hướng về phía gã đàn ông bắt cóc Bạch Ngân Đằng đang co giò chạy. Hắn ta chạy rất nhanh, anh căn bản không thể đuổi kịp. Trình Phong Lữ liền chĩa súng nhắm thẳng chân hắn mà bắn. Kèm theo tiếng "Đoàng" là tiếng thét chói tai của hắn. Chân hắn túa máu ngã sụp xuống, hắn tức tối thả con bé xuống rồi rên la ôm lấy chân mình.

Trình Phong Lữ thấy Bạch Ngân Đằng bị thô bạo thả xuống mà thót tim, anh không nghĩ ngợi gì mà lao tới. Bỗng có một chiếc Cadillac màu đen đến chắn trước hắn, anh càng thêm sốt ruột mà tăng tốc hơn nữa.

https://thuviensach.vn

Nhưng lúc tới nơi thì xe đã phóng vụt đi, chỉ còn gã bán hàng nọ bị một phát xuyên trán mà trợn mắt chết. Ngân Đăng!? Ngân Đăng đâu rồi!!! Đám người trong xe là ai??? Ai đã bắt con bé đi rồi!?

-- Ngân Đăng!!!! -- Trình Phong Lữ vẫn một mực đuổi theo chiếc Cadillac đen, anh gào lên trong vô vọng nhìn chiếc xe xa dần rồi mất hút.

***

Chiếc xe sang trọng ngập tràn mùi áp bức cùng bầu không khí u ám lởn vởn đến đáng sợ. Ấy thế mà Bạch Ngân Đăng lại không khóc. Khóe mắt xoe tròn ngây thơ của con bé còn đọng nước mắt dáo dác nhìn quanh. Hai bàn tay nhỏ nhắn không ngừng bấu bấu víu víu không trung. Cái miệng hồng chúm chím còn chảy dãi, thi thoảng lại nhép nhép liếm liếm rồi kêu bật hai tiếng "Dada" duy nhất nó biết. Cả xe im lặng chỉ có tiếng động cơ chạy êm ru cùng tiếng nói ngây ngô của Bạch Ngân Đăng, không gì hơn.

Con bé vốn không thích sự im lặng, nó sẽ khóc toáng lên nếu không có ai rộn rã chơi cùng. Cũng hiếm khi cô công chúa nhỏ chịu ngồi yên thế này, chẳng qua Bạch Ngân Đăng bị thu hút.

Bị thu hút bởi một người đàn ông lạ mặt có đôi mắt xanh sâu huyền bí y hệt mình.

https://thuviensach.vn

TỬ ĐẰNG KHÔNG NỞ LẦN HAI - KHÔNG CÒN LÀ NỮ PHỤ

Ka La Ra

dtv-ebook.com

Chương 78: Tử Đằng_ Số Phận Thật Diệu Kỳ

Tại biệt thự Trình gia, bầu không khí trở nên nặng nề hơn bao giờ hết. Andrew nhìn Trình Phong Lữ gân xanh nổi đầy trán đang cầm điện thoại quát tháo cái gì đó mà sợ hãi nép người vào Camellia, thủ thỉ:

-- Chưa bao giờ em thấy anh Trình nổi giận như này!

Audrey nghe anh trai mình nói vậy liền thông cảm xoa xoa đầu anh trai, liếc qua Chu Tử Đằng gương mặt vô hồn, ngồi buông thỏng trên ghế mà lo âu thở dài:

-- Em cũng cực kì chưa bao giờ thấy chị Wisteria buồn bã như thế kia!

Nhìn hai đứa em trai vì tâm trạng của người lớn mà bị ảnh hưởng, Camellia vỗ vai trấn an. Cô bé không nói gì cả, chỉ lặng lẽ dắt hai đứa nhóc trở về phòng. Dạo gần đây, thật có rất nhiều chuyện xảy ra.

Trình lão phu nhân sáng nay mừng hớn hở nói là Ixora phu nhân đã đồng ý chịu quay về nên đã lật đật tới thị trấn đón. Mạc Lưu Ly thì từ hai ngày trước đã nói lời tạm biệt, trở về với Lãnh gia, cô khóc lóc suốt cả ngày hôm đó. Lại thêm chú Trình Lạc Nghiêm có công chuyện phải dọn ra ở riêng nên Trình gia vì vậy mà không còn rộn ràng như trước.

Còn may có bé Bạch Ngân Đằng mới sinh mà ba chị em mới có chút niềm vui. Ai ngờ lại gặp việc bé con bị bắt cóc, cô lo lắng rất nhiều nhưng

https://thuviensach.vn

không thể sốt sắng lên vì còn hai đứa em, Andrew và Audrey không nên biết chuyện này.

Chu Tử Đằng ngồi bất động, đôi mắt thẫn thờ nhìn vào vô định. Dù có người đến ứng cứu, cuối cùng vẫn để Chu Khuynh Cơ chạy thoát, còn bị bắt mất con gái nữa. Đã ba tiếng, cô đã chạy chân trần khắp nẻo đường đi tìm con ba tiếng. Thời gian trở nên dài dằng dặc, Trình Phong Lữ huy động hết thủ hạ cấp tốc đi tìm Bạch Ngân Đằng nhưng vẫn chưa có manh mối gì. Mỗi phút mỗi giây trôi qua, cô cảm thấy mình đang chết rồi. Bởi cả nước mắt cũng không còn tuôn rơi được. Con gái, giờ con đang ra sao?

Bạch Ngân Đằng tất nhiên không biết vì sự mất tích của mình mà khiến nhiều người sốt ruột đi tìm. Con bé vẫn ngồi trên đùi người đàn ông đó, ngoài những tiếng "Dada" thì không làm thêm gì khác.

-- Thiếu chủ. Đến nơi rồi. -- Một thuộc hạ xuống mở cửa xe, cung kính gập người xuống.

Bạch Dĩ Hiên gật đầu một cái, một tay bồng đứa bé rời chiếc Cadillac tiến vào biệt thự riêng được Chương gia cấp của mình. Con bé được bế, thích thú vùi đầu vào vai Bạch Dĩ Hiên, cái miệng mới mọc răng nhí nhố ngặm ngặm vai áo anh. Nước dãi con bé thấm vào bộ vest đen lịch thiệp mà anh chẳng thèm để ý. Người thuộc hạ hồi nãy thấy vậy liền khéo ý đằng hắng một cái:

-- Thiếu chủ, áo của ngài.

Bạch Dĩ Hiên vẫn không trả lời, anh khẽ liếc đứa nhóc con đang to gan lấy áo của mình mà gặm nhấm. Bạch Ngân Đằng dường như biết anh nhìn mình mà nhìn lại, hươ hươ cái tay chạm mặt anh. Bạch Dĩ Hiên chỉ nhìn một cái rồi quay phắt mặt đi. Con bé cũng chả biểu lộ gì, tiếp tục quay lại nhoàm nhoàm vai áo anh. Bạch Dĩ Hiên không quan tâm nữa, trực tiếp

https://thuviensach.vn

đi về phòng. "Tại sao Lương Kỷ Khiên lại muốn giết đứa bé này?", Bạch Dĩ Hiên nghi hoặc nghĩ trong đầu.

Mới vài ngày trước, anh được tin Lương Kỷ Khiên đã thu nhận Chu Khuynh Cơ - Fallavil C' kì tài trong việc thiết kế mật thất, ma trận. Anh cũng không để mắt tới cho đến khi vô tình nghe được cuộc đối thoại của hai người họ ở phòng luyện súng. Lương Kỷ Khiên muốn Chu Khuynh Cơ giết một đứa bé và một người phụ nữ. Phải chuyện gì mà đích thân nhờ một sát thủ hạng cao đi giải quyết?

Sau khi tối hôm qua về âm thầm điều tra, dù thông tin gấp rút sơ sài nhưng cũng, anh mới biết Lương Kỷ Khiên đã phái nội gián đâu vào đó, và sáng hôm nay là đã sẵn sàng thi hành. Giết một đứa bé mới 5 tháng tuổi và một cô gái mới hơn 20 mà cần phải bỏ công đến vậy? Linh tính vô cùng mãnh liệt, anh tức tốc chạy xe đến đó, đập vào mắt anh là cảnh tượng ẩu đả vô cùng hỗn loạn. Người con gái kia, chẳng phải là cô gái ở King's Spear hôm nọ sao? Đây là đối tượng truy sát của Lương Kỷ Khiên? Lại đánh mắt về phía một gã đang ba chân bốn cẳng chạy, trên tay ôm đứa trẻ, anh không chút chần chừ mà cho người lái tới.

Để bịt miệng hắn ta, anh một súng giết chết hắn. Không biết ma xui quỷ khiến thế nào mà anh lại bế luôn con nhóc này vào. Nên chờ mọi chuyện lắng đi rồi trả nó về lại cũng được.

Bạch Dĩ Hiên trở về phòng khách ngồi trên ghế sofa, đặt con bé đang ngấu nghiến áo mình ngồi đối diện anh trên đùi. Con bé ngơ ngác nhìn anh với đôi mắt xanh sâu rất cuốn hút, anh cứ tưởng đôi mắt của mình là rất lạ rồi, nào ngờ vẫn còn người thứ hai có đôi mắt thăm thẳm màu đại dương như vậy. Mày sắc, đôi mi cong vút, sống mũi cao thẳng, đôi môi đỏ chúm chím, hai má phúng phính, da mịn hồng hào, tương lai sẽ là một mĩ nhân tuyệt sắc đây.

https://thuviensach.vn

Bạch Dĩ Hiên quan sát ngũ quan con bé hồi lâu mới để ý đến sợi dây chuyền bạc treo lủng lẳng trước ngực.

-- "Bạch Ngân Đằng"? -- Anh nâng mặt dây chuyền lên, nhìn con bé đang ngây ngô mút mút cái tay mà không khỏi nhăn mặt. -- Cái tên thật xấu.

Con bé họ "Bạch"? Anh bất giác nhớ lại hình ảnh Chu Tử Đằng bầu bì ngày ấy, còn cả câu nói chúc mừng anh nữa. Tất cả chuyện này là sao, sao anh lại chẳng có tí ấn tượng gì?

-- Dĩ Hiên! Anh về rồi à! -- Một giọng nói cao chót vang lên. Bạch Dĩ Hiên nhíu mày hằn giọng:

-- Ai cho cô tới đây?

Mộ Dung Vy không quan tâm bộ mặt dọa người của anh, sắp xếp bày biện đồ ăn lên bàn, cúi người xuống nháy mắt thỏ thẻ:

-- Anh là khách quý của vị hôn phu của em, em đương nhiên phải quan tâm rồi!

Mộ Dung Vy thân hình vốn đẫy đà, nay lại mặc một chiếc đầm ôm màu đỏ rượu cực kì hấp dẫn. Gấu váy phía dưới ngắn bó sát đùi, tưởng như cô ta chỉ cần hớ hênh té một cái là sẽ lộ hết. Bộ ngực sẵn nở nang nay lại quyến rũ lấp ló do thiết kế khoét ngực táo bạo. Cô ta để lộ bờ lưng trần trắng nõn, tóc ngắn qua vai xõa tùy tiện, nhìn càng thập phần mê hoặc. Mộ Dung Vy như "vô tình" mà cúi thấp người xuống bày dọn thức ăn, khoe ra khe rãnh của vòng một căng tròn cực kì gợi cảm.

Thế nhưng Bạch Dĩ Hiên lại không mảy may liếc mắt một cái. So với Mộ Dung Vy ăn diện hở hang kia, anh lại để tâm đến cô nhóc trùm bộ đồ bông tai gấu trắng tinh này hơn. Bạch Dĩ Hiên lấy tay véo véo hai cái tai gấu nhỏ trên mũ áo, nở một nụ cười nhẹ hiếm thấy:

https://thuviensach.vn

-- Cục bông nhỏ, bị bắt cóc không sợ à?

"Da... dada!", Bạch Ngân Đằng vỗ vỗ hai bàn tay bé xíu, nhè lưỡi kêu hai tiếng khiến anh cưng nựng xoa đầu.

Mộ Dung Vy nãy giờ lo uốn éo, nghe tiếng trẻ con kêu mới nhận ra Bạch Ngân Đằng. Mới vừa vào là cô đã như thường lệ bày dọn đồ ăn trước cho nên không để ý đến sự hiện diện của con bé này. Nó là con ai mà Bạch Dĩ Hiên lại tỏ ra gần gũi với nó thế kia?

-- Nó là ai vậy? -- Mộ Dung Vy tò mò giật mũ con bé xuống, móng tay cô ta vô tình xẹt qua đầu con bé khiến Bạch Ngân Đằng bị đau mà khóc toáng lên ầm ĩ.

Bạch Dĩ Hiên bất chợt đứng phắt dậy, hất tay Mộ Dung Vy ra, nói lớn:

-- Cút khỏi đây!

Dứt lời, Bạch Dĩ Hiên không đoái hoài cô ta lấy một cái trực tiếp bồng Bạch Ngân Đằng bỏ đi. Để lại Mộ Dung Vy sững sờ nhìn Bạch Dĩ Hiên, trong lòng không lấp nổi những nghi hoặc cùng bực tức. Anh dù có khó chịu với cô nhưng cũng sẽ nể Chương Du Thần mà không quá quắt. Nào ngờ, chỉ vì một đứa trẻ không biết từ đâu kia, anh lại lớn tiếng với cô!? Chết tiệt! Cô nhất định phải cho điều tra lai lịch đứa bé đó! Khiến một người băng lãnh như Bạch Dĩ Hiên cử chỉ dịu dàng đến thế, nhất định không bình thường! Lẽ nào... nó là con riêng của anh...?

Bạch Dĩ Hiên đi thẳng một mạch lên phòng, suy đi nghĩ lại mới đứng trước cửa nói vọng ra với một âm giọng hết sức trầm thấp:

-- Cảnh cáo cô, đừng nên can gián việc của tôi.

Nói rồi anh đóng sầm cửa, chỉ còn Mộ Dung Vy mắt hoe đỏ, tay siết thành nắm nhìn đống thức ăn mới được bày biện đẹp mắt trên bàn.

https://thuviensach.vn

-- Nín đi. -- Bạch Dĩ Hiên ẵm Bạch Ngân Đằng đang nhăn mặt nhăn mày khóc la ỏm tỏi, không khỏi cau có. -- Con gái mà khóc cái gì!?

Nhưng con bé vốn được người bế bồng dỗ dành đã quen nên tất nhiên khóc chưa thỏa. Tiếng con bé khóc la càng thêm inh ỏi, khiến Bạch Dĩ Hiên vốn ưa yên tĩnh không nhịn nổi, quát:

-- Nín mau!

Có lẽ bị nét mặt dữ tợn của anh dọa cho sợ, Bạch Ngân Đằng từ từ thôi khóc. Con bé rơm rớm nước mắt đọng trên đôi mắt tròn xoe, cái miệng nhỏ xinh mím mím lại như tủi thân lắm, còn thút thút thít thít nom dáng vô tội ghê. Bạch Dĩ Hiên nhìn con bé, không biết tự dưng cảm thấy có lỗi, liền thở dài rồi vuốt ve Ngân Đằng dỗ dành. Anh ôm con bé vào, cô công chúa nhỏ liền vùi vào hõm vai anh, quắp quắp tay lấy cổ áo anh gặm gặm.

Anh phì cười, đúng là trẻ con!

-- Cục bông này tên Ngân Đằng nhỉ? -- Anh cười nhẹ nhéo hai cái tai gấu trên bộ áo bông của Ngân Đằng.

-- Da!

-- Ai đặt tên cho vậy?

-- Dada!

-- Có ý nghĩa gì không?

-- Dadada!

-- Cũng không biết à!? Tên xấu quá.

-- Da... da...

https://thuviensach.vn

-- Không sao, có thể đổi tên được.

Nói đoạn anh nhìn vào đôi mắt xanh ngây thơ của con bé, lòng chợt dâng lên một cỗ xúc cảm mãnh liệt. Đôi mắt ấy, khi nhìn sâu vào, anh cứ ngỡ đó là chính mình. Con bé rất xinh đẹp với ánh mắt đặc biệt mê hoặc, làm anh không khởi nghĩ ngợi. Cha mẹ Bạch Ngân Đằng là ai? Là trên thế giới này có một người khác họ "Bạch" giống anh, và đôi mắt giống anh?

Là... con của Bạch Sở Viên sao?

Nó chẳng phải đã tuyên bố biệt tích để vùi đầu vào mớ nghiên cứu từ năm 22 tuổi rồi sao? Anh cũng không can hệ nhiều, làm sao phong lưu lại lòi ra một đứa con gái? Nói vậy, có chuyện gì đó đã xảy ra mà anh không biết?

Tại sao anh có thể không biết!?

Khi Bạch Dĩ Hiên gắng nhớ lại, anh liền thấy đầu mình kéo đến từng trận choáng váng. Lại nữa rồi! Có thứ gì đó đang ngăn cản anh, đang lấp liếm anh những bí mật gì to lớn lắm!

Anh không thể kinh động. Lương Kỷ Khiên vô cớ muốn giết cục bông nhỏ vì vậy không thể bất cẩn để lộ tung tích con bé. Còn quá nhiều nghi vấn xoay quanh anh, anh không thể tin tưởng ai cả. Nếu con bé có mệnh hệ gì, anh không nghĩ mình có thể thờ ơ như xưa được. Anh cũng cần phải nhanh chóng tự mình tìm ra chuyện bí ẩn này, bằng không nó sẽ mãi canh cánh trong lòng.

-- Đi thôi. -- Bạch Dĩ Hiên xoa xoa đầu Ngân Đằng, ôn nhu bảo. -- Cục bông nhỏ, phải về nhà rồi.

Không biết tự lúc nào, anh đã đặt trên trán con bé một nụ hôn nhẹ. Trả lại con bé cho Trình gia là cách an toàn nhất, để Ngân Đằng ở lại đây anh không thể đảm bảo an nguy cho bé. Bản thân anh vẫn còn rất nhiều câu hỏi

https://thuviensach.vn

dồn nén đối với mẹ cục bông nhỏ. Người phụ nữ có đôi mắt nâu buồn man mác.

Bạch Dĩ Hiên lặng lẽ rời biệt thự bằng cửa sau, một mình lái xe chở Bạch Ngân Đằng đang bi ba bi bô ngồi ghế bên. Rất nhanh anh đã tới trước cổng nhà Trình gia. Hiện Trình gia cùng Lãnh gia đang là đối thủ cần phải diệt trừ của anh và Chương Du Thần, vì vậy anh sẽ không ngu ngốc lộ diện trước mặt địch thủ. Anh oái ăm day day huyệt thái dương, thật không biết xử trí thế nào.

Chẳng nhẽ bỏ con bé trước cửa rồi đi? Anh không nỡ, ai biết được có chuyện gì bất cập xảy ra.

-- Hồng nhan họa thủy. -- Bạch Dĩ Hiên khẽ véo má con bé, càu nhàu.

Chợt, xa xa anh thấy từ cổng Trình gia bước ra một bóng dáng thanh mảnh, chậm chạp sải từng nhịp lơ đễnh. Gió xuýt xoa mang từng luồng khí lạnh thổi phất áo cô, càng làm cô thêm mỏng manh, tưởng như chỉ mạnh chút nữa thôi, cô sẽ bị quật ngã.

Mái tóc nâu đỏ xõa dài che khuất đôi vai gầy của cô, càng khiến cô trông nhỏ nhắn hơn. Cô cúi gằm mặt, như chẳng buồn quan tâm đến mọi vật xung quanh, lê từng bước nặng trên đường vắng.

Chu Tử Đằng.

Không biết từ khi nào, anh bắt đầu nhớ. Cái tên đó như một định lí muôn thuở mà anh phải thuộc nằm lòng, như một sự hiện hữu không thể phủ nhận, cứ ngày một khắc tạc thêm sâu vào tâm trí anh.

Anh vốn chẳng biết gì về cô, càng không nên khắc khoải hình bóng của cô. Nhưng thật khác.

https://thuviensach.vn

Mọi thứ hệt như đã chậm rãi bắt đầu từ lâu, cuộc chạm mặt ở khu phố King's Spear kia chỉ là phút nghỉ giữa giờ, để anh và cô lại tiếp tục trò chơi sắp đặt bởi định mệnh.

"Dadaa!", tiếng Bạch Ngân Đằng thích thú vỗ tay đành đạch khi thấy mẹ kéo Bạch Dĩ Hiên trở lại thực tại. Anh nhìn bóng lưng đơn lẻ của cô, cảm giác có nhiều xúc cảm đang thầm thì với anh, bảo anh phải bước ra khỏi xe và tiến về phía cô.

Như một lời dụ hoặc ma mị.

Chu Tử Đằng mang tâm trạng u sầu kéo dài bước chân dạo trên con đường vắng vẻ. Cô suy tư rất nhiều chuyện, đủ thứ chuyện mà cô đã đi qua. Cô đã cay đắng nếm trải nhiều nỗi đau, nỗi đau mất tình, nỗi đau mất gia đình, cô đều đã thử đủ. Riêng nỗi đau này là cô chưa từng gặp qua - nỗi đau mất tất cả. Người đàn ông cô yêu, đứa con gái cô thương, giờ đang ở đâu đó? Sao không về? Chọc cô lo lắng thế này? Có vui hay chăng?

Cô thật muốn đôi chân của mình đi mãi, đi mãi không dừng. Biết đâu sẽ được gặp lại?

Đang chìm trong không gian ảo não của riêng mình, chợt cô bị một người giật lại ngã về sau. Cô chưa kịp hét lên thì đã bị bịt miệng, cả người cô ngã ngửa vào vòng tay rắn chắc ở sau lưng. Cô mở to đôi mắt nhìn người trước mặt, từng luồng sóng ập mạnh đang mãnh liệt cuồn cuộn trong lòng cô khiến cô sững sờ không biết đây là thực hay là mơ.

Bạch Dĩ Hiên từ từ thả tay xuống, làm động tác bảo cô đừng la lên. Thấy cô trân trân nhìn mình, đôi mắt nồng chứa yêu thương, định mở miệng nói: "Chu Tử Đằng, số phận thật diệu kì!"; thì đã bị cô bất ngờ ôm cổ kéo xuống . Cô nhón chân đặt lên môi anh một nụ hôn cuồng nhiệt làm anh chưa thôi kinh ngạc.

https://thuviensach.vn

Môi lưỡi nóng bỏng quấn vào nhau, chất chứa những cảm xúc nồng nàn như liều thuốc phiện, khiến con người ta mê luyến. Cô dạn dĩ quá, khiến anh phải điên đảo! Mãi lúc sau khi môi lưỡi hai người đã thỏa khao khát quấn quýt đủ, cô mới chịu buông ra.

Chu Tử Đằng khóe mi còn ươn ướt vị mặn của nước mắt, nhìn anh bằng đôi mắt trìu mến, đôi tay mảnh dẻ dịu dàng vuốt dọc gò má anh, nhoẻn miệng cười:

-- Dĩ Hiên, số phận thật diệu kì.

https://thuviensach.vn

TỬ ĐẰNG KHÔNG NỞ LẦN HAI - KHÔNG CÒN LÀ NỮ PHỤ

Ka La Ra

dtv-ebook.com

Chương 79: Tử Đằng_ Sự Thật Đằng Sau

Vốn ra, mùa xuân không tươi vui như mọi người hằng tưởng. Ai cũng nghĩ bởi mùa xuân trời quang mây đãng, hoa thắm khoe hương, khí trời nhộn nhịp mà liền cho rằng đã là mùa xuân thì phải tưng bừng.

Mà đâu hay rằng mùa xuân có nỗi niềm riêng nó.

Bởi vì mỗi một mùa xuân xanh ghé qua, đối với những người khác, đó là dấu hiệu của sự sống tràn về. Còn đối với riêng người con gái, đó là một lời thầm thì khe khẽ: "Cô gái ơi, tuổi thanh xuân của người đã qua một thì. Còn người được chăng nở rộ mấy lần hoa?"

"Người phụ nữ là đóa hoa, mà năm tháng tỉa dần từng cánh."

Khi những cánh hoa cuối cùng dần rời, họ sẽ nhận ra một điều, mùa xuân không trẻ. Nó là mùa của sự già đi. Mà chỉ người con gái mới biết bí mật ấy.

Sự khác nhau giữa một người con gái và một người phụ nữ, là ai biết được bí mật đó sớm hơn.

-- Và "già đi", không lúc nào cũng chỉ sắc đẹp, mà còn chỉ tâm hồn của người con gái.

Biệt thự Trình gia trang hoàng vang lên chất giọng điềm tĩnh và đậm chất Ý của một người phụ nữ đã chập tuổi xế chiều.

https://thuviensach.vn

Ixora nhàn nhã thưởng thức ly trà ướp hoa Sứ dìu dịu rồi chậm rãi cất từng tiếng. Trà hoa Sứ luôn là một sở thích từ thời bà còn trẻ được giữ đến hiện tại. Hoặc hay chăng, nó là một bằng chứng cho thấy bà cũng đã từng sở hữu tuổi thanh xuân như mọi cô gái.

"Vậy mà ta đã quên mất từ lúc nào", nghĩ đến đây, Ixora phu nhân nở nhẹ một nụ cười chua chát.

Ngồi đối diện bà là Trình lão phu nhân Lâm Ái Hoa với nét cười hiền hậu trên mặt. Những ngón tay nhăn nheo tao nhã khuấy đều chén trà gừng, hương thơm cứ thế mà lan tỏa. Thi thoảng, chén trà còn nóng sẽ khiến Trình lão phu nhân chuyển tay, muốn thưởng thức trà ngon, người ta cần phải kiên nhẫn chờ đợi.

Những lúc như vậy, Trình Lạc Nghiêm đứng phía sau không biết làm gì sẽ chốc chốc cúi người xuống hỏi han bà nội mình:

-- Trà còn nóng, bà có muốn cháu pha thêm cho nguội không?

-- Ôi thôi. -- Lâm Ái Hoa phu nhân khẽ lắc đầu. -- Như vậy thì loãng mất hương thơm.

Thế là Trình Lạc Nghiêm lại quay về trạng thái "không biết làm gì". Trình lão phu nhân cùng Bạch lão phu nhân thư thái ngồi trên ghế sofa đối diện nhau uống trà đã được nửa tiếng. Lão phu nhân Dietes đích thân kêu anh ở lại, song anh không dám cùng ngồi với những vị lão phu nhân mà đứng sau nãy giờ. Anh không biết tại sao Ixora lại không cho anh đi, có thể bà sắp kể chuyện gì quan trọng lắm cần anh nghe.

-- Trưởng nam Trình gia đây sao? Lớn rồi nhỉ? -- Ixora liếc mắt nhìn Trình Lạc Nghiêm cao to uy dũng đứng phía sau, bâng quơ buông một câu.

-- Vâng. -- Trình Lạc Nghiêm giờ mới biết vẻ trầm tĩnh của Bạch Dĩ Hiên đến từ đâu. Trái với đôi mắt xanh đại dương của anh em họ Bạch,

https://thuviensach.vn

Ixora phu nhân có đôi mắt màu xanh trong ngọc bích. Điều đó càng khiến gương mặt bà thêm phần sắc lạnh.

Ixora phu nhân lúc này trầm tư chẳng nói gì cả. Bà liếc nhìn ngoài cửa sổ, trời gió lộng thổi phất vạt áo đen của người con trai ngoài kia. Cô gái với mái tóc nâu đỏ đang ôm anh ta thật chặt, cơn gió hất mái tóc cô xõa tán loạn. Hình ảnh đôi tình nhân dựa vào nhau như thế, bà đã thấy qua một lần. Khẽ gật đầu nhẹ, bà còn chẳng hay mình đã lặng lẽ buông tiếng thở dài từ khi nào.

Thằng bé thật giống Bạch Kỳ Sơ. Trở lại những năm trước đây, nó cũng đã từng ôm Hạ Nhược Tuyết với tất cả sự che chở như thế.

-- Trà rồi sẽ nhạt, thời gian rồi sẽ hết. Vào trọng điểm đi. -- Ngẩng đầu lên đối mặt với Lâm Ái Hoa, bà lạnh nhạt cất lời.

Trình lão phu nhân cúi đầu trầm tư, bà từ tốn từng câu hỏi thẳng vấn đề:

-- Bà là người phụ nữ biết nhiều bí mật nhất của giới Hắc đạo. Tôi thì có nghe cũng chẳng biết làm gì, chi bằng nhanh gọn thôi, cháu trai của tôi sẽ lắng tai nghe vậy.

-- Ừm. -- Ixora phu nhân gật đầu. Không biết từ khi nào bà đã uống cạn tách trà.

-- Bà biết gì về 'Úc Tịch Sa'? -- Trình Lạc Nghiêm chú tâm hết sức hỏi trúng trọng tâm. Đổi lại là nụ cười nhạt nhếch của Ixora.

-- Vậy cậu biết gì về 'Chương Du Thần'?

Biết gì về Chương Du Thần ư? Trình Lạc Nghiêm trầm ngâm một hồi, sau đó, anh lắc đầu thành thật:

https://thuviensach.vn

-- Cháu chẳng biết gì về cậu ta cả.

-- Ta bắt đầu từ đâu nhỉ...? -- Ixora phu nhân nhìn đáy tách chỉ còn lại xác trà, ánh mắt đượm bóng xa xăm. Thời gian chảy theo từng dòng kể của bà, về một câu chuyện xửa xưa nào đó.

Đời thế hệ của Ixora, là thời điểm Lãnh gia đang trên đà lớn mạnh. Gia chủ của nhà họ Lãnh là Lãnh Mặc Hành mang trong mình rất nhiều tham vọng, đã ngạo nghễ gửi "độc triệt chiến thư" thị uy cho nhiều gia tộc. Trong đó có Chung gia.

Tất nhiên gia tộc họ Chung không thể nào địch lại một Lãnh gia cường hãn như vậy. Cho nên chẳng mất nhiều năm, người nhà họ Chung bị giết sạch. Chỉ có hai cô con gái cuối cùng của gia tộc thoát được là... Chung Băng Tâm và Chung Hinh Giao.

Chung Băng Tâm mang mối hận trong lòng, nhất quyết muốn "nợ máu trả máu". Một người phụ nữ khát khao quyền lực như Chung Băng Tâm dần dần tìm ra cách để có chỗ đứng trong giới Hắc đạo - cưới Chương Hạo Long, thiếu chủ độc nhất của Chương gia (sinh cùng thời Bạch Kỳ Sơ).

Vị thiếu gia tài mạo của Chương gia đã sớm phải lòng Chung Băng Tâm - một người phụ nữ có thiên phú trong việc chiêu dụ lòng người, Chương Hạo Long hoàn toàn bị hớp hồn. Song, Chung Băng Tâm không thực tâm đáp lại tình yêu của Chương Hạo Long mà cốt chỉ muốn lợi dụng thế lực nhà họ Chương để phục thù.

Mối hận đó ngày một lớn dần theo sự khát vọng về địa vị của Chung Băng Tâm, cô ta muốn được nhiều quyền năng hơn nữa bằng cách phản pháo lại Lãnh gia. Nhưng Chương Hạo Long tất nhiên sẽ không đáp ứng cô ta, vô cớ gây sự với Lãnh gia đang hưng thịnh. Vì vậy... Chung Băng Tâm giết người chồng luôn hết mực tin tưởng mình, nghiễm nhiên thừa kế hết quyền hành Chương Hạo Long để lại. Phận nữ nhi như Chung Băng Tâm

https://thuviensach.vn

nói thế nào cũng không thể đường hoàng vùng vẫy trong thế giới ngầm "cá lớn nuốt cá bé", vì vậy cô ta dốc lòng tôi luyện con trai mình - Chương Du Thần - người thừa kế duy nhất của Chương gia.

Lại nói về Chung Hinh Giao - em gái ruột Chung Băng Tâm. Trái ngược với chị mình, Chung Hinh Giao chọn cách rời đi, chấp nhận nguôi ngoai oán thù và sống cuộc sống thật tốt. Phần khác, là bởi Chung Hinh Giao có mối tình trái ngang với thiếu chủ nhà họ Lãnh - Lãnh Dực Vương, gia tộc kẻ thù.

Lãnh Dực Vương cũng yêu thắm thiết Chung Hinh Giao, nhưng cô đã chọn cách bỏ đi biệt tích.

Suy cho cùng, đây là lựa chọn duy nhất của Chung Hinh Giao.

Suy cho cùng, cô không thể nào từ bi bỏ qua thù hận và tiếp tục yêu đương với người nhà họ Lãnh.

Suy cho cùng, cô buộc phải từ bỏ để tránh bản thân khỏi những dằn vặt, đau khổ.

Suy cho cùng, họ với nhau không có duyên mệnh.

Lúc ra đi, Chung Hinh Giao đã oái ăm mang trong mình giọt máu của Lãnh Dực Vương. Chung Băng Tâm biết chuyện tức giận một mực ép em gái phải phá thai. Người mang đầy căm hận như Chung Băng Tâm sẽ không đời nào muốn người họ Chung sinh con họ Lãnh. Kiên quyết giữ con, Chung Hinh Giao liền trốn đi và một mình sinh hạ đứa bé, đặt tên là Chung Vô Triệt. Từ đó hai mẹ con Hinh Giao âm thầm sống qua ngày, Chung Băng Tâm vì bực tức em gái mà cũng để mặc mẹ con họ tự bươn chải lấy.

Phải kể đến, Lãnh Mặc Hành một mực ngăn cấm con trai hạ mình đi tìm Chung Hinh Giao nên đã ra sức ép hôn Lãnh Dực Vương với con gái

https://thuviensach.vn

một gia tộc cường đại không kém. Lãnh Dực Vương bị người cha hung hãn dùng nhiều cách đe dọa, buộc phải cưới Mộc Diêu Tuyền của Mộc gia - gia tộc có mối quan hệ rộng rãi nhất Hắc đạo.

Dĩ nhiên, hôn nhân của họ không hạnh phúc. Thậm chí, Lãnh Dực Vương vì muốn trọn vẹn tình yêu với Chung Hinh Giao, đã âm thầm triệt sản. Một phần Lãnh Dực Vương không muốn có con với người con gái khác là Mộc Diêu Tuyền, một phần làm vậy cũng là muốn Lãnh gia tuyệt tự, trả giá cho những gì Lãnh gia đã tàn nhẫn thực hiện với gia tộc khác.

Mộc Diêu Tuyền bị cho là không sinh được con nay biết chuyện mới ôm niềm uất hận. Sức ép từ phía cha chồng cùng gia tộc quá lớn, Mộc Diêu Tuyền không muốn vì lý do không thể sinh được người thừa kế mà mất địa vị... cho nên cô ta đã chấp nhận quan hệ với người khác, hoài thai con trai đầu lòng.

Lãnh Mặc Hành không biết chuyện con trai cũng không biết chuyện con dâu nên cứ đinh ninh đứa cháu trai trưởng này là huyết mạch Lãnh gia mà nâng niu. Đứa trẻ đó được đặt tên là Lãnh Dịch Khiêm. Còn Lãnh Dực Vương tất nhiên biết chuyện vợ mình ngoại tình, cũng tất nhiên hiểu lí do Mộc Diêu Tuyền làm vậy cho nên cũng chẳng thèm vạch trần. Dẫu sao cuộc hôn nhân của hai người họ đã tan nát từ lâu, Lãnh Dực Vương với hành động Mộc Diêu Tuyền không có lấy nửa điểm ý kiến.

Ngược lại Lãnh Dực Vương còn giao quyền thừa kế cho Lãnh Dịch Khiêm như thể là con trai mình, hoàn toàn phó mặc Lãnh gia vào tay "người ngoài". Khoảng thời gian sau khi Lãnh Mặc Hành mất là thời điểm Lãnh Dực Vương sống buông thả nhất. Để quên đi mối tình sâu đậm với Chung Hinh Giao, ông tìm thú vui hoan lạc mới ở ngoài kia, bỏ mặc Mộc Diêu Tuyền nhiều đêm lẻ bóng, bị chồng mình thờ ơ bỏ rơi khiến bà ngày một sinh lòng ghen tuông và đố kị sâu sắc với bất kì người phụ nữ nào được cùng Lãnh Dực Vương ân ái.

https://thuviensach.vn

Chính vì Lãnh Dịch Khiêm không phải là huyết thống của Lãnh gia cho nên Mộc Diêu Tuyền rất sợ một ngày sự thật bị phơi trần. Bởi thế, Mộc Diêu Tuyền dần biến thành một người tàn nhẫn hơn bao giờ hết, sẵn sàng ra tay giết chết ai có khả năng ảnh hưởng tới ngôi vị của con trai mình.

Đỉnh điểm xảy ra là lúc Mộc Diêu Tuyền biết đến sự tồn tại của Chung Vô Triệt - dòng máu chính thống của Lãnh gia. Lại biết mẹ Chung Vô Triệt chính là Chung Hinh Giao - người Lãnh Dực Vương hằng ngày nhung nhớ. Sự thật động trời đó châm ngòi cho sự phẫn hận của Mộc Diêu Tuyền được dịp bộc phát.

Bà bí mật âm thầm cho người truy sát Chung Hinh Giao. Chung Hinh Giao không biết đến sự việc này nên không cầu cứu kịp chị gái mình, lúc nhận ra thì hiểm nguy đã gần kề. Vừa hay Lãnh Dực Vương biết chuyện ông và người mình yêu có với nhau một đứa con trai, và đang bị Mộc gia trên đường tìm giết nên Lãnh Dực Vương tức tốc chạy đến ngay. Nhưng đã quá muộn, ông cũng bị Mộc gia giết cùng với Chung Hinh Giao theo lệnh Mộc Diêu Tuyền. Tuy nhiên người cần diệt nhất - Chung Vô Triệt lại may mắn trốn thoát.

Bởi lẽ thế, mang trong mình nỗi lo sợ, Mộc Diêu Tuyền - giờ đã tiếp quản Lãnh gia, thận trọng hạ lệnh giết hết tất cả nhân tình của chồng để tránh họ biết được điều gì khác. Trước sự ra tay tàn độc của Lãnh phu nhân, Mạc Tố Doanh - người ở nhà họ Lãnh hi hữu mang trong mình cốt nhục của Lãnh Dực Vương là Mạc Lưu Ly, vội vàng trốn đi mất tăm.

Mộc Diêu Tuyền không biết đến sự tồn tại của Mạc Lưu Ly vì cứ nghĩ Lãnh Dực Vương không thể nào sinh con nữa nên cũng không truy tìm Mạc Tố Doanh. Quả thật Mạc Tố Doanh hoài thai con của Lãnh Dực Vương cũng là một điều diệu kì, là xác suất 1% - 5% mang thai khi người nam đã triệt sản mà vẫn có thể có con. Điều đáng nói ở đây là, Mạc Tố Doanh vô tình có đặc ân mà Mộc Diêu Tuyền cầu mong bấy lâu mà không thể có.

https://thuviensach.vn

Giờ thì về chuyện cậu bé Chung Vô Triệt đã toàn thây được dì mình - Chung Băng Tâm kịp thời cứu thoát về dinh thự nhà họ Chương. Trớ trêu là cùng thời điểm đó, người nối dõi duy nhất của Chương gia - Chương Du Thần lại xảy ra tai nạn không qua khỏi, đó là một đòn đả kích cực lớn với Chung Băng Tâm. Nếu như mất đi con trai, coi như Chung Băng Tâm mất tất cả địa vị, tiền bạc và quyền lực, như vậy mọi tham vọng của bà sẽ nhanh chóng tan thành mây khói. Một gia tộc không có trai trưởng thừa kế, sẽ nhanh chóng trở thành miếng mồi ngon cho đông đảo các gia tộc lăm le muốn chiếm đoạt khác trong giới Hắc đạo..

Tham vọng đang hừng hực như Chung Băng Tâm, ắt sẽ không bao giờ có thể bỏ cuộc, khiến mọi thứ phút chốc để đổ sông đổ bể được. Vì vậy, bà bắt Chung Vô Triệt - cháu trai của bà thế thân, trở thành 'Chương Du Thần'. Đó là điều kiện bà đưa ra với cháu ruột của mình, giúp bà rửa hận và bà sẽ để cậu sống. Ngoài ra, Chung Băng Tâm còn tìm cách thu lại xác của Chung Hinh Giao, hỏa táng thành tro và cất giữ cho toan tính sau này.

Chung Vô Triệt cứ thế mà sống tiếp dưới cái tên "Chương Du Thần". Cậu trai ngây thơ thuở nào còn ngày một cố gắng luyện tập nhằm trở thành kẻ mạnh nhất để có thể hoàn thành tâm nguyện của dì - hủy diệt Lãnh gia.

Cho đến khi cậu gặp... 'Úc Tịch Sa'.

Đó là cô gái khiến Chung Vô Triệt yêu tha thiết. Hai người họ đã có những tháng ngày mặn nồng bên nhau, một tình yêu nảy nở hiếm hoi trên mảnh đất cằn cỗi xác người của thế giới ngầm. Chung Băng Tâm kiểm soát Chung Vô Triệt rất gắt gao, hòng loại bỏ tất cả những thứ ngáng đường cậu, khiến cậu lung lay tâm trí mà dẫn đến hỏng việc. Thế nên, nếu biết đến sự hiện diện của Úc Tịch Sa - một cô gái bình thường không có chút thế lực cao quí gì, chắc chắn Chung Băng Tâm sẽ ngăn cấm bằng những cách thức tiêu cực nhất.

https://thuviensach.vn

Hiểu sự độc ác của dì mình, Chung Vô Triệt giấu nhẹm chuyện này đi bằng mọi cách có thể, không một ai biết đến chuyện tình cảm của hai người trong ngần ấy tháng trời. Nhưng giấy không gói được lửa, Chung Băng Tâm cuối cùng cũng phát hiện ra và nỗi lo âu nhanh chóng làm mờ mắt bà. Chung Vô Triệt đang nuôi ý muốn rời khỏi Chương gia, buông bỏ hết mọi quyền lực nơi Hắc đạo, cùng Úc Tịch sa xây dựng cuộc sống riêng khiến Chung Băng Tâm một mực tìm cách chia rẽ hai người. Bà càng tức tối hơn khi biết Úc Tịch Sa đã biết được những bí mật đắt giá nhất do Chung Vô Triệt chính miệng kể, đó là điểm yếu chí mạng của bà. Giây phút ấy, Úc Tịch Sa không thể tiếp tục sống nữa rồi!

Nhưng Chung Băng Tâm là một người phụ nữ khôn ngoan, bà sẽ không đời nào ra tay trực tiếp thủ tiêu Úc Tịch Sa khiến Chung Vô Triệt gieo niềm hận mình. Chính vì vậy, bà mượn tay... Bạch gia.

Đấy là thời khắc Bạch Dĩ Hiên bước đầu nhận quyền kế vị. Chung Băng Tâm đã khéo léo tận dụng hết mối quan hệ, sắp đặt ngụy tạo khiến Úc gia đụng chạm nặng đến tiền bạc của Bạch gia. Bên cạnh đó bà còn ngầm khiến các gia tộc khác tạo sức ép tới người kế vị mới, rằng Bạch Dĩ Hiên phải ra mặt giải quyết Úc gia để đòi lại danh dự cho giới Hắc đạo, như vậy mới khiến họ khâm phục.

Bạch Dĩ Hiên lúc ấy mới 20, còn chưa đủ sáng suốt nên liền bị khích động, tối hôm đó liền đi xử lí Úc gia ngay. Tuyệt nhiên mấy mạng người vô tội nhà họ Úc đêm đó bị Bạch gia ra tay giết sạch, bao gồm... Úc Tịch Sa.

Chung Băng Tâm hiển nhiên không để Chung Vô Triệt có mặt kịp để cứu người mình yêu. Xong chuyện, bà lại một lần nữa thu xác Úc Tịch Sa, hỏa táng thành tro và giữ lấy.

Chung Vô Triệt vội vã trở về ngay đêm đó nhưng đã muộn, Úc gia giờ chỉ còn xác người đẫm máu nằm la liệt.

https://thuviensach.vn

Chung Vô Triệt điên cuồng không tìm thấy xác người yêu, từ đó mà thống hận Bạch Dĩ Hiên đã chính tay ra lệnh giết Úc Tịch Sa.

Sau khi tra ra mới biết Chung Băng Tâm là người dựt dây, nhưng khó hiểu là Chung Vô Triệt lẽ ra nên căm hờn lật đổ Chung Băng Tâm thì lại tiếp tục làm "Chương Du Thần", ngày một khiến Chương gia thêm phát triển, thực hiện ý đồ diệt trừ Lãnh gia. Có lẽ Chung Băng Tâm sở hữu thứ gì đó thể trói buộc Chung Vô Triệt, buộc cậu ta phải ẩn nhẫn phục vụ mưu đồ của mình.

Ixora tay cầm tách trà vừa được rót đầy, thổi thổi nhấp từng ngụm. Trình Lạc Nghiêm đứng lặng như tờ với đôi mắt không giấu nổi vẻ sửng sốt.

Thật không ngờ, sự thật đằng sau lại khốc liệt đến thế, những mặt tối đáng sợ. Hóa ra, Lãnh Dịch Khiêm đương không phải là người kế nhiệm Lãnh gia chân chính, mà chính là 'Chương Du Thần' - Chung Vô Triệt hiện tại? Vậy ra, Chương gia hiện nay nhắm tới Lãnh gia, chính là đang thực hiện kế hoạch nung nấu lâu nay của Chung Băng Tâm?

Bảo sao, Chương Du Thần với Bạch Dĩ Hiên trước là bạn nay lại trở mặt thành thù. Càng khiến anh phải kinh phục hơn, đó chính là vị lão phu nhân ngồi trước mặt anh đây.

Ixora phu nhân biết rất nhiều, những câu chuyện được che giấu trong bóng tối, không một thế lực nào có thể rõ tường tận, vậy mà bà lại nắm chắc như lòng bàn tay. Thì ra, Bạch gia đích thực là gia tộc hùng mạnh nhất. Với những gì bà biết được, đủ để khiến Lãnh gia cùng Chương gia không ngóc đầu lên được.

Như vậy đồng nghĩ với việc, tai mắt của bà ở khắp nơi, ngay cả khi bà đã đoạn tuyệt rời đi, bà vẫn nắm rõ tình hình hiện tại. Gia tộc Dietes xưa kia, quả thực khiến người ta phải dè chừng. Rồi bỗng, anh cảm thấy một cỗ

https://thuviensach.vn

áp lực trào dâng. Những bí mật này, nghìn vàng nguy hiểm. Nếu không cẩn ngôn mà thốt ra, thì muôn đời suy tàn.

Tinh tường nhận thấy biểu cảm của Trình Lạc Nghiêm, Ixora phu nhân nhếch môi, điệu bộ này thập phần giống Bạch Dĩ Hiên:

-- Sợ rồi à? Sợ là phải thôi. Con người ta cứ tưởng biết được nhiều bí mật là tốt, nhưng không hề. Cái giá của biết quá nhiều, vô cùng nặng nề

Ixora phu nhân lại điềm nhiên hớp một ngụm trà mới vừa được rót, sự bình tĩnh của bà khiến Trình Lạc Nghiêm thêm suy nghĩ về lời bà nói.

Điều đó anh hiểu rõ hơn ai hết. Kẻ biết nhiều có thể sống lâu, nhưng kẻ biết quá nhiều sẽ chết ngay. Giả dụ như lúc đó Bạch lão phu nhân phanh phui sự thật, thì Bạch gia sẽ chuốc hận từ Lãnh gia cùng Chương gia. Dù bà có chiến thắng diệt trừ được hai gia tộc uy mạnh ấy, thì cũng sẽ nhận được sự đề phòng từ mọi gia tộc khác. Chưa kể đến việc bị giết để bịt miệng.

Nghĩ đến đó thôi, Trình Lạc Nghiêm đã mường tượng được cuộc sống ngạt thở như thế nào. Quá nhiều bí mật bức bối trong lòng nên lúc nào cũng phải thận trọng lời ăn tiếng nói, trước khi hành động lúc nào cũng phải suy nghĩ được mất, phải tránh tiếp xúc và thân cận với người khác, cứ thế mà mai một lòng tin.

Cuộc sống như vậy, là một sự tra tấn.

Và bây giờ anh đang dần cảm nhận được sự tra tấn đó. Anh thật không biết phải xoay xở thế nào với những gì anh biết, biết quá nhiều điều thực ảnh hưởng rất lớn. Chẳng trách nhiều người chọn cách sống như không biết gì như Ixora phu nhân đây. Anh thật khâm phục bà có thể tâm cơ sâu giữ kín bí mật, ngoài mặt không biểu lộ.

-- Vậy cho cháu mạn phép hỏi, Lương Kỷ Khiên thực đang có ý đồ gì?

https://thuviensach.vn

Trả lời Trình Lạc Nghiêm là nụ cười mỉm lạnh nhạt của Ixora. Phải rồi! Người kín miệng như bà thể nào cũng không thoải mái đến mức kể đến chuyện gia tộc mình.

-- Ta cho cậu biết, là vì cậu ít ra đối với trận chiến này có khả năng giữ đầu óc thông suốt để mà tiếp chiến. Bằng không nói với Lãnh Dịch Khiêm, với tính khí cao ngạo của nó thế nào biết sự thật cũng xảy ra chuyện. Tự khắc biết phải làm gì.

Nói xong, Ixora phu nhân đặt tách trà xuống, đứng dậy trở về phòng đã được gia nhân chuẩn bị trước. Chỉ còn lại Trình lão phu nhân và Trình Lạc Nghiêm ở dưới lầu.

-- Bạch lão phu nhân chắc còn biết nhiều như thế. Điểm mấu chốt là ở Bạch Dĩ Hiên, phải biết thêm nữa cháu mới biết đường lo liệu chứ!

-- Tính cảnh giác của Ixora rất cao, bà ấy sẽ không dễ dàng nói ra đâu. Những chuyện bà ấy kể cho cháu, cốt là để nói ra cho nhẹ gánh nặng đấy! Tiếp nhận được sự thật rồi thì phải cẩn thận nhiều hơn. Còn chuyện về Bạch gia... Trừ phi có con bé Chu Tử Đằng ở đây, may ra có quan hệ mới có thể khiến Ixora chịu hé miệng.

Trình Lạc Nghiêm gật đầu thở dài. Anh phải mau chóng trở lại biệt thự riêng của mình tìm cách xử trí thôi. Trình Phong Lữ đã cùng mẹ đi hạ lệnh tìm Bạch Ngân Đằng rồi, còn Chu Tử Đằng đâu nhỉ?

***

Ngoài trời lúc này, là những bí mật khác. Quay ngược từng tiếng tích tắc trước đó, là hai con người có khả năng khiến vận mệnh của mỗi người chầm chậm xoay chuyển.

Chu Tử Đằng ôm lấy Bạch Dĩ Hiên mãi không buông, cô mở lời:

https://thuviensach.vn

-- Em như thế này cũng không khiến anh có chút rung động nào? Một chút ham muốn cũng không có!?

Bạch Dĩ Hiên trầm ngâm, anh nhẹ đẩy cô ra, nhìn thẳng vào mắt cô, trầm giọng nói:

-- Rung động thì có, ham muốn thì chưa. Có lẽ em phải cố gắng nhiều.

Chu Tử Đằng phì cười che lấp những thất vọng, chợt cô nghe tiếng "dada" rất quen tai. Đảo mắt nhìn nhanh, cô liền thấy ngay bóng dáng nhỏ bé của con gái ngồi trong xe đằng kia.

-- Ngân Đằng!!!

Chu Tử Đằng mừng rỡ hét lên, cô vội vã chạy tới mở cửa xe bế con vào lòng. Được tận tay tiếp xúc con gái bằng da thịt, xác nhận rằng Bạch Ngân Đằng đang ở trong tay cô, Chu Tử Đằng mới trút bỏ nỗi lo lắng giày xéo mà rưng rưng thở phào nhẹ nhõm.

Bạch Dĩ Hiên bước đến. Nhìn đôi mắt hoe đỏ ánh lên niềm hạnh phúc khôn xiết của cô khi gặp lại con mình, anh bất giác mỉm cười. Lịch thiệp mở cửa xe, anh cười nhẹ:

-- Lần trước ở King's spear làm hỏng ngày đi dạo của em, lần này tôi đền.

Chu Tử Đằng ngay lập tức nở nụ cười rạng rỡ đầy chân thực, Bạch Ngân Đằng trên tay cô như biết vui mà vỗ tay bi bô mấy tiếng.

Cô bồng con ngồi vào, Bạch Dĩ Hiên cũng xong xuôi khởi động xe. Chiếc Cadillac đen cứ thế mà lướt êm trên con đường tan tác hoa rơi.

-- Alo? Trình Phong Lữ, em tìm được con bé rồi.... Anh nghỉ đi, em có chút chuyện, đang ở cùng Ngân Đằng... Thôi em biết rồi! Anh đừng lo nữa,

https://thuviensach.vn

mẹ con em rất an toàn, em cam đoan đấy! Vâng, con sẽ về sớm, Trình phu nhân đừng lo!

Cúp điện thoại, Chu Tử Đằng thư thả tựa ghế, ôm con gái đùa nghịch mấy ngón tay tí ti của con bé. Lại một hồi lâu, không thấy anh phản ứng, cô liền huých tay anh:

-- Này, không muốn nói gì à? -- Cô cố nói to thế là để anh nghe cho rõ đấy!

Bạch Dĩ Hiên im lặng một hồi, mày nhíu lại liếc nhìn Bạch Ngân Đằng, trả lời gỏn lọn:

-- Tên con bé xấu quá.

-- À... -- Chu Tử Đằng nhìn anh cười cười, ngân dài một tiếng. -- Có giỏi sao không ở đó đặt tên cho con anh đi, chê này chê nọ.

-- Con tôi?

-- Ừ, con anh. Bạch - Ngân - Đằng. -- Chu Tử Đằng có xen mấy phần bực bội gằn từng chữ. -- Anh dám phủ nhận thử xem.

Lần này Bạch Dĩ Hiên không nói gì, mày chung quy vẫn nhíu. Mắt không đổi nhìn về phía trước, thỉnh thoảng lại liếc Bạch Ngân Đằng xem nó giống mình ở điểm nào.

Lần trước ẵm con bé cũng đã ngắm qua kĩ, rõ là nó giống anh y đúc. Nhưng nghĩ lại với chuyện mình có một đứa con, sao anh có thể không hay? Còn chuyện anh trước đây có quan hệ với cô, sao anh lại không một chút ấn tượng? Chuyện quan trọng như vậy, anh không tài nào biết đến! Càng cố nhớ đầu tức khắc đau như búa bổ, kết quả chẳng nhớ được gì mà lại bị say sẩm mặt mày. Cho nên anh cố nghĩ khác đi, anh còn người em trai

https://thuviensach.vn

song sinh là Bạch Sở Viên. ADN giống nhau nên có xét nghiệm cũng thế. Nhưng anh lại nằng nặc giữ ý nghĩ, cô sẽ không lừa gạt anh.

Rốt cuộc chuyện này là sao?

-- Đã có lúc em nghĩ...

Tiếng Chu Tử Đằng vang lên khiến thần trí anh tập trung trở lại.

-- ... em sẽ rất đau khổ nếu anh quên đi em. Song em lại nghĩ rằng, như vậy đối với em cũng không to tát mấy.

-- Ừm?

-- Cùng lắm em sẽ khiến anh nhớ em thêm lần nữa. Vì vậy nên đối với anh, em chưa bao giờ có cảm giác từ bỏ.

-- Thật? -- Bạch Dĩ Hiên nhìn qua cô. Ánh nhìn cô da diết quá, chứa bao nhiêu trong đó những nồng đậm cháy bỏng. Mớ kí ức anh chợt trở nên hỗn loạn, có thứ gì đó được thả ra, chạy trên từng xúc cảm của anh.

"Je t'aime"

Bạch Dĩ Hiên vội thắng gấp. Chu Tử Đằng thấy anh cau mày xoa trán thì lo lắng hỏi:

-- Anh bị làm sao thế? Anh đau chỗ nào sao!?

-- Không.

Bạch Dĩ Hiên cố trấn tĩnh mình. Chu Tử Đằng đặt tay lên vai anh, anh cũng nhớ trước kia anh đã từng rất nâng niu đôi tay này. Trước kia?

Bạch Ngân Đằng thấy vậy huơ huơ tay trước mặt anh, cái miệng nhỏ chúp chíp mấy cái như muốn hỏi han anh.

https://thuviensach.vn

Bạch Dĩ Hiên khẽ cười, anh xoa đầu con bé rồi trấn an cô:

-- Không sao cả.

Anh cố thanh tỉnh mình lại sau nhưng đợt choáng váng ập đến bất chợt. Anh đã quên thứ gì đó. Nhất định đã quên thứ gì đó.

-- Cũng tối rồi. Nên cho con bé ngủ đi thôi.

Chu Tử Đằng chỉ gật đầu không nói, anh có biểu hiện lạ, con chip tác động làm anh đau sao? Lương Kỷ Khiên vẫn còn giữ khả năng thao túng anh, như vậy làm sao cô có thể có cơ hội giúp anh nhớ lại đây? Khi mà Lương Kỷ Khiên cứ sàng lọc xóa trí nhớ anh về cô từng chút một?

-- Đường về còn dài, kể tôi nghe những chuyện liên quan đến em và tôi đi.

-- Anh muốn nghe? -- Chu Tử Đằng có chút vui mừng hỏi. Anh là đang tin tưởng lắng nghe cô đây sao?

-- Ừ.

-- Nhưng cũng vô ích thôi. -- Chợt nhớ ra điều gì, cô lại dời mắt xuống con gái mình, giọng không kìm nỗi những hụt hẫng. -- Anh rồi sẽ "bị" quên.

Bạch Dĩ Hiên đương nhiên hiểu ý cô, anh thi thoảng hơi lơ đễnh liếc mắt về phía kính chiếu hậu nơi phản chiếu xa xa bóng dáng một chiếc xe ô tô đen lấp ló đằng sau. Rồi sau đó anh nghiêm giọng:

-- Em cứ kể đi. Lần này tôi sẽ không quên.

Chu Tử Đằng không hiểu Bạch Dĩ Hiên từ đâu mà chắc chắn như thế. Song cô cũng không thắc mắc thêm mà thật thà kể cho anh hết tất cả sự việc không bỏ sót một chi tiết. Cô kể trọng tâm chuyện từ lúc cô lần đầu

https://thuviensach.vn

gặp anh như thế nào cho đến khi anh lần cuối xa cô ra làm sao và tại sao bây giờ sự việc lại diễn biến thành thế này.

Suốt cả quãng đường, Bạch Dĩ Hiên chỉ im lặng lắng nghe không bỏ sót một chữ, kèm theo đó là tiếng hít thở đều của anh theo từng câu chữ ràn mạch của cô.

Không lâu sau, chiếc Cadillac đen nhoáng đã dừng ngay tại Trình gia.

Cô quyến luyến ôm Bạch Ngân Đằng xuống, cúi người hỏi:

-- Em sẽ được gặp lại anh chứ?

Chuyện này nhất định phải đi đến hồi kết, không thể tiếp tục lâu hơn.

-- Ừm. Tôi sẽ tìm đến em.

Nghe lời anh nói, Chu Tử Đằng cong môi nở một nụ cười tươi tắn. Cô giờ con gái lên, cười tít mắt:

-- Con yêu, tạm biệt ba đi nào!

-- Dada!

Bạch Dĩ Hiên bật cười, anh lưu luyến nhoài người ra đưa tay véo tai gấu của con bé:

-- Tạm biệt, cục bông nhỏ.

Cuối cùng, nhìn mẹ con Chu Tử Đằng đã hoàn toàn đi vào biệt thự nhà họ Trình, Bạch Dĩ Hiên mới an tâm lái xe dứt khoát rời đi. Trên đường trở về nhà mình, anh suy nghĩ rất nhiều chuyện. Từng cơn sóng dữ cứ thế mà vươn mình tấp từng đợt mạnh dâng lên trong đôi mắt anh.

***

https://thuviensach.vn

-- Bạch thiếu chủ đã ở cùng với Chu Tử Đằng suốt 1 tiếng liền.

Giọng nói đậm chất địa phương miền Đức của Salvia Scaevola chậm chậm vang lên. Salvia là nữ đặc công thân tín nhất bên cạnh Lương Kỷ Khiên, chính cô ta là người dịch dung thành Tiêu Khiết phục lệnh ám hại Bạch Dĩ Hiên trên chuyến bay Sydney nọ. Cũng mới đây, cô ta đã âm thầm theo đuôi chiếc xe của Bạch Dĩ Hiên, bí mật theo dõi hai người.

-- Vậy sao? -- Lương Kỷ Khiên xoay ghế lại, vân vê từng tấm ảnh chụp lén Bạch Dĩ Hiên và Chu Tử Đằng. -- Xóa kí ức đêm nay của cậu ta là xong chứ gì. Còn nữa, Chu Khuynh Cơ.

-- Tôi đây. -- Chu Khuynh Cơ nhanh nhẹn từ ngoài bước vào, cung kính chờ lĩnh mệnh.

-- Tôi trước đây thực rất hoài nghi tại sao một nữ sát thủ giỏi ngư cô lại bị Chương gia vứt đi. Giờ thì đã hiểu, hóa ra, cô chỉ được cái mác, muôn lần thất bại dưới tay một ả đàn bà mình căm ghét.

Từng lời chì chiết của Lương Kỷ Khiên khiến tay Chu Khuynh Cơ kìm nén siết lại, ngón tay nhọn hoắc đâm sâu vào da thịt hồng hào của cô ta.

-- Thượng chủ, tôi xin nhận nhiệm vụ này. -- Salvia ném cho Chu Khuynh Cơ nụ cười khinh, tự tin vênh mặt. -- Bảo đảm không để ngài thất vọng.

-- Không! -- Tiếng Chu Khuynh Cơ chắc nịch thốt lên. -- Vụ việc lần này có sự nhúng tay của Bạch Dĩ Hiên, tôi không lường được để mà xoay xở. Cho tôi một cơ hội nữa, tôi đã thiết kế ra một ma trận mới, lần này sẽ biến Chu Tử Đằng làm vật thí nghiệm.

-- Vậy tốt. Chương gia sắp gửi "Độc triệt chiến thư" cho Lãnh gia, thời điểm này chớ để xảy ra sai sót.

https://thuviensach.vn

-- Vâng! -- Cả hai người đồng thanh vang lên.

Lương Kỷ Khiên gật đầu hài lòng nhìn ra ngoài cửa sổ. Thoáng thấy xe Bạch Dĩ Hiên đã lặng lẽ trở về, anh mỉm cười đắc ý. Cho tất cả mọi người lui ra, Lương Kỷ Khiên thảnh thơi mở máy tính lên. Thao tác của anh rất điệu nghệ, chỉ một chốc đã tìm tới phần mềm điều khiển con chip.

Chỉ mất một vài thủ thuật nhanh gọn, Lương Kỷ Khiên liền đóng máy tính lại, nở nụ cười thỏa mãn. Giờ thì chẳng có chuyện gì xảy ra.

Khi sớm mai vừa uể oải ngáp một cái đón ngày mới, Lương Kỷ Khiên liền đi đến phòng Bạch Dĩ Hiên kiểm tra:

-- Sao hôm nay dậy muốn thế? -- Lương Kỷ Khiên liếc xem thái độ Bạch Dĩ Hiên, nhận ra không có gì bất thường mới thở phào nhẹ nhõm.

-- Không biết. Cả tối hôm qua đau đầu ngủ không yên. -- Bạch Dĩ Hiên biểu tình mệt mỏi hết sứ bình thường như mọi lần xóa kí ức trước, hằn giọng. -- Cơ thể tôi bị sao vậy, anh biết không?

-- Chả có gì xảy ra đâu. Cậu làm việc quá nên đầu óc căng thẳng thôi. Lát tôi sẽ kê thuốc cho cậu. -- Lương Kỷ Khiên cười xuề xòa. -- À mà nói, Chương Du Thần sắp gửi "Độc triệt chiến thư" cho Lãnh Dịch Khiêm, cuộc chiến sắp bùng nổ rồi. Cậu bớt đi ngao du mà qua hỗ trợ cậu ta đi thôi.

-- Biết rồi.

Bạch Dĩ Hiên bực bội ngả người xuống ngủ tiếp, Lương Kỷ Khiên xác định kĩ càng một lần nữa rồi mới yên tâm rời đi. Khi bóng hắn ta vừa khuất khỏi cổng biệt thự, Bạch Dĩ Hiên liền ngồi bật dậy, anh xoay xoay đôi khyên tai mà Chu Tử Đằng đã đưa cho anh trước kia, mở lại toàn bộ những gì ghi âm được tối qua khi ở cùng cô.

https://thuviensach.vn

Từng lời kể mồn một của Chu Tử Đằng được phát ra, mày Bạch Dĩ Hiên mỗi lúc một nhíu chặt lại. Nếu không có rõ ràng giọng anh trong đây, anh sẽ không tin vào đoạn ghi âm này bởi vì anh chẳng có lấy một chút kí ức gì về chuyện xảy ra ngày hôm qua, chỉ nhớ mang máng hình ảnh anh cùng Lương Kỷ Khiên chuyên tâm làm việc cả ngày. Thậm chí anh còn hoài nghi có hay chăng anh đã thực sự làm gì hôm qua, mọi thứ đang hỗn độn trong anh.

Vậy ra là thật. Chuyện anh bị gắn con chip, bị Lương Kỷ Khiên lừa thao túng tâm trí, tất cả đều là thật. Và quên đi mẹ con Chu Tử Đằng... cũng là thật.

Bachh Dĩ Hiên day day huyệt thái dương, thầm rủa trong lòng.

Nếu như anh không chú ý cơ thể mình có biểu hiện thất thường, nếu như anh không để ý biểu cảm xem xét anh của Lương Kỷ Khiên sau khi trải qua một cơn choáng đầu kì lạ, thì cho đến ngày nay anh vẫn sẽ không biết gì, để mặc người ta kiểm soát.

Nhận ra trí óc mình có dấu hiệu bất thường trong khi Lương Kỷ Khiên luôn miệng bảo không sao, anh đã lén đem theo bộ khuyên tai giấu sau lớp đồng hồ đeo tay và bật ghi âm mọi lúc mọi nơi. Anh nhận ra đôi hoa tai này, thiết kế hết sức mảnh dẻ và có gắn vi mạch công nghệ cao do chính tay ông nội anh chế tác. Của anh thì đúc thành đôi khuyên tai, của Tiêu Khiết thì chế tạo thành đôi đồng hồ và chỉ lưu truyền sử dụng cho mỗi hai người.

Thiết bị này không bị nhiễu bởi bất cứ sóng âm nào, cũng không phát ra tần số nhất định để mà định vị như mọi phương tiện công nghệ khác anh sử dụng. Vì vậy Lương Kỷ Khiên không biết và cũng không kiểm soát được, thứ duy nhất kết nối được với đôi khuyên tai này chính là bộ phận trùng khớp với nó có trong chiếc đồng hồ của Tiêu Khiết.

https://thuviensach.vn

Mà Tiêu Khiết qua lời Lương Kỷ Khiên là đang được điều đi làm nhiệm vụ ngoài biên giới. Vậy anh phải làm sao? Rất có khả năng Tiêu Khiết cũng bị Lương Kỷ Khiên thâu tóm, anh mà liều lĩnh bị phát hiện thì coi như xong.

Đang rối rắm suy nghĩ, chợt biệt thự của anh mất điện một cách đột ngột, gia nhân trong nhà hốt hoảng ầm ĩ cả lên, chuyện chưa từng có! Rồi bất chợt điện thoại anh rung lên một dãy số lạ, một loạt số 0 hiện lên trên màn hình. Không chần chừ, anh lướt qua bắt máy:

-- Ai vậy?

-- Nghe đây, lúc này mau nhanh chóng rời khỏi đây. Cách biệt thự 5m hướng 12h đã đỗ sẵn xe chờ, đợt mất điện chỉ kéo dài 5 phút.

Nói xong đầu dây bên kia lập tức cúp máy, anh nhận ra ngay đó là giọng của ông nội anh - Bạch Thừa Húc. Anh không chậm trễ giây nào liền tức khắc hành động. Động tác dứt khoát, thân thủ điêu luyện khiến anh nhanh chóng hạ gục những kẻ ngáng đường và tới ngay điểm hẹn.

Cửa xe mở ra, anh nhanh lẹ ngồi vào, ông nội ở ghế phụ và Tiêu Bách - nhất đẳng thủ hạ của cha anh và là cha nuôi của Tiêu Khiết đang cầm lái.

--Sao ông lại ở đây? -- Bạch Dĩ Hiên cảm thấy đầu truyền từng trận nhói, có lẽ Lương Kỷ Khiên đã nhận điện báo và đang tức tốc điều khiển tâm trí anh đây mà.

-- Chờ xem màn hay. -- Nói đoạn Bạch Thừa Húc ấn viên ngọc đính trên cây gậy của mình.

Tức thì một tiếng "oành" dữ dội vang lên, căn biệt thự phút chốc nổ tan tành. Đất trời như bị rung chuyển bởi tiếng nổ bất chợt rền vang kinh động. Khói lửa bốc lên ngùn ngụt, mùi thịt cháy nồng nặc lan ra, mảnh gạch đổ chất đống hỗn loạn. Bạch Dĩ Hiên nhìn mà mặt không biểu cảm,

https://thuviensach.vn

trận nổ này thể nào cũng làm tắt đường truyền, như vậy Lương Kỷ Khiên tạm thời không khống chế anh được.

-- Ông đã nói sẽ không giết người nữa. -- Bạch Dĩ Hiên có phần bất ngờ nhìn ông nội mình.

-- Ta đã phá bỏ từ khi giết một giáo chủ ở cuộc họp rồi. -- Bạch Thừa Húc nhàn nhã châm điếu thuốc mở miệng.

-- Ông có thể lén cài bom được?

-- Nói sao nhỉ? -- Bạch Thừa Húc nhả ra một ngụm khói mờ ảo. -- Bà nội của cháu, tai mắt ở khắp nơi. Đi thôi.

Tiêu Bách mau chóng khởi động, xé nắng lao vút về phía Dinh thự họ Bạch. Nói sao nhỉ? Muốn đe dọa một con hổ, phải xem xem mình có phải là sư tử hay không.

https://thuviensach.vn

TỬ ĐẰNG KHÔNG NỞ LẦN HAI - KHÔNG CÒN LÀ NỮ PHỤ

Ka La Ra

dtv-ebook.com

Chương 80: Tử Đằng_ Anh Sẽ Nhớ Em Mãi Đấy

Gần thung lũng Karóly ở phía Nam thành phố có tọa một toà lâu đài uy nghi với thiết kế kiểu Ý tinh tế mà sang trọng. Tòa lâu đài này đã từng có một quãng thời gian huy hoàng, gạch ngói đã phai màu không che giấu nổi nét lẫy lừng nó đã từng có - Roché - toà nhà chính của gia tộc Dietes.

Những thời khắc vẻ vang của Achraf Dietes - người cha oai hùng của bà được khắc trên những bức tường già cỗi của Roché. Nó đã sống qua biết bao năm tháng quyền lực cùng chủ nhân của nó nhưng mặt trời phải lặn, trăng phải mọc. Gia tộc Dietes cũng đến lúc suy tàn và nhường chỗ cho một thế hệ mới gọi là Bạch gia.

Từ khi Bạch Thừa Húc tiếp quản gia tộc, ông đã dời căn cứ sang trung tâm ngoại ô thành phố - một vị thế tiện lợi và dễ dàng phát triển hơn rất nhiều. Chính vì vậy mà, Roché bị đơn độc bỏ lại. Cứ ngày qua tháng lại, mang những vết tích già nua của một quãng đời rung chuyển tứ phương, nó lại ngắm mặt trời lặn rồi mọc luân phiên bốn bể.

Và sự đơn côi của nó, có lẽ chỉ những người con mang họ Diết chính thống mới hiểu thấu.

-- Roché. -- Tiếng Ixora vang lên vọng lại khắp tòa lâu đài. Bà lần theo lối đi trải thảm đỏ dành riêng cho người trong gia tộc giờ đã phủ một lớp bụi mỏng mà thảng thốt kêu lên. Hoài niệm làm sao căn nhà bà đã thuộc làu làu mọi ngóc ngách từ thuở mới lên năm. -- Đã lâu không về.

https://thuviensach.vn

Dường như Ixora không đơn lẻ nói với một tòa nhà, bà đang nói với Roché - một linh hồn sống thực thụ, một người bạn già nua. Tiếng cửa sắt chạm khắc hoa mĩ nặng nề kêu lên từng tiếng kẽo cọt như lời đáp lại đã gỉ sét qua nhiều năm. Đôi mắt xanh ngọc của Ixora nhìn quanh tòa nhà, nơi đây xưa kia đã nườm nượp người qua lại với những cuộc họp tối mật, với những phiên xét xử quan trọng cùng những bữa dạ tiệc xa hoa. Giờ chỉ còn mỗi tiếng kẽo cọt, kẽo cọt... vang lên trong không gian cô quạnh.

-- Bà à... -- Thấy Bạch lão phu nhân đứng ngây người hồi lâu, Chu Tử Đằng đi theo phía sau mới khe khẽ gọi.

-- Ta không sao.

Nói rồi, Ixora phu nhân chậm rãi cất từng bước dẫn mọi người đi tới phòng thí nghiệm.

Tối hôm qua sau khi cô cùng Bạch Ngân Đằng trở về Trình gia, mới bất ngờ gặp được Ixora Dietes - bà nội Bạch Dĩ Hiên, vị Bạch lão phu nhân đã đoạn tuyệt với gia tộc bấy nay. Gặp cô bà chẳng nói một lời nào, chỉ hờ hững buông một cái liếc mắt làm cô chột dạ lo nghĩ cả đêm. Qua sáng nay bà đã xong xuôi đâu đó kêu gọi người Bạch gia ai đi được thì họp mặt tại lâu đài Roché, còn khá đông đủ là đằng khác.

-- Bà của anh luôn kì lạ thế này sao? -- Chu Tử Đằng ngoái đầu hỏi Bạch Sở Viên đi đằng sau.

Anh đang chăm chú lật lật quyển bệnh án nghiên cứu của Tiêu Khiết, mắt không dời mà sẵn miệng trả lời:

-- Không biết đâu! Tôi chỉ gặp bà có đúng hai lần trong cuộc đời. Một là lúc tôi vừa mới sinh ra và hai là lần này. Tôi cũng chẳng có ấn tượng mấy. Nếu không đọc gia phả gia tộc, chắc tôi bây giờ vẫn còn gọi nhầm tên bà là "Rexona Diatex".

https://thuviensach.vn

Chu Tử Đằng nghe anh nói vậy thì nhếch môi cười khinh bỉ đúng nghĩa. Con cháu như thế này bỏ đi là phải!

-- Mau lên, đưa cậu ta vào đây. -- Lão phu nhân Ixora từ trên lầu nói vọng xuống, giọng điệu có phần âm trầm lạ thường như thể đã nghe thấy lời Bạch Sở Viên nói.

Tức thì đám thủ hạ đi sau cùng liền không chậm trễ mà nhanh chân "khiêng" Tiêu Khiết đã bất tỉnh lên lầu. Phải rồi, hôm nay là ngày lão phu nhân Ixora phẫu thuật lấy con chip ra khỏi não bộ Tiêu Khiết. Được chứng kiến quá trình mà mình không làm được này, tất nhiên Bạch Sở Viên cảm thấy hăng hái. Anh cũng khá tò mò về bà nội mình, không hiểu sao đối với ca giải phẫu này bà lại rành rọt đến thế! Và cũng chả hiểu tại sao người phụ nữ giỏi giang như bà ông nội lại để vuột mất.

-- Đưa cậu ta vào đó nằm. Chờ khi thuốc mê ngấm hoàn toàn, ta sẽ vào thực hiện phẫu thuật. -- Bạch lão phu nhân chuyên nghiệp đứng chỉ dẫn đâu ra đó, phong thái này không gì hơn chính là phong thái của một vị nữ chủ nhân gia tộc khiến người e kẻ sợ.

Thế là chúng thuộc hạ lại một phen tất bật vào đó canh chừng Tiêu Khiết phòng xảy ra bất trắc. Ai mà chả một phen hốt hoảng khi vừa chiều qua, Tiêu Khiết - người đã thành công vượt ngục nhà họ Trình, còn lấy đi "Interpol" quí báu của Trình gia... lại bị bắt về nằm đây!? Ngài Tiêu Bách quả là cao tay, chỉ mất hai tiếng đã truy lùng và lôi cổ được đứa con "đại nghịch bất đạo" của mình về. Tiêu Khiết dù có tài năng đến mấy ắt cũng đấu không nổi cha mình rồi! Và tất nhiên, hoàn hảo bắt được Tiêu Khiết về từ tay Lương Kỷ Khiên, phải có sự giúp sức của người luôn được tấm tắc khâm phục "tai mắt ở khắp nơi" - Ixora phu nhân này! Cũng phải kể đến ngài Bạch lão gia đã góp sức dọn dẹp mở đường cho Tiêu Bách dễ dàng xâm nhập Lương gia cứu thoát Tiêu Khiết nữa! Thật không ngờ bộ ba vị lão gia khi hợp sức với nhau lại lợi hại đến vậy!

https://thuviensach.vn

-- Ngồi đi. -- Bạch lão phu nhân ngoắc ngoắc tay ý bảo Chu Tử Đằng cùng Bạch Sở Viên yên vị. Chất giọng Ý đặc sệt của lão phu nhân Ixora nghe sẽ rất êm tai, nếu như bà bớt lạnh lùng trong lời nói một chút. -- Có gì thì hỏi.

-- Ưm... -- Chu Tử Đằng có phần ngập ngừng, quả thực những gì cô muốn biết, Trình Lạc Nghiêm đã nói lại chi tiết với cô qua điện tín tối hôm qua rồi. Cho nên giờ này, cô không biết phải nên bắt đầu từ đâu. Bản thân cô cũng còn khá bối rối trước cái nhìn chòng chọc dò xét không kiêng nể của lão phu nhân Ixora.

-- Tại sao bà lại biết giải phẫu con chip này? -- Bạch Sở Viên nhanh nhẹn hỏi ngay câu hỏi mà mình thắc mắc trong lòng nãy giờ. -- Ý cháu là... bà biết gì về con chip này? Và tại sao anh trai lại nói phải tìm đến bà?

Ánh mắt xanh ngọc của Ixora trở nên lạnh hơn bao giờ hết. Có lẽ câu hỏi của Bạch Sở Viên đã đụng chạm tới một kí ức gì đó không đáng nhớ của bà. Im lặng hồi lâu, Bạch lão phu nhân mới cất lời kể, âm điệu đã dịu đi mấy phần:

-- Chuyện này nói ra thì rất là dài... Những thứ hào nhoáng của Bạch gia mà mấy đứa thấy bây giờ, đều chỉ là lớp mặt nạ kim cương che đậy sự mục rữa bên trong...

Ngày đó người cai trị gia tộc Dietes là ông cố của anh em họ Bạch - Achraf Dietes. Ixora Dietes là con gái duy nhất của ông, được sinh bởi vợ chính, tuy nhiên bà đã qua đời ngay khi cô mới lọt lòng. Ngài Achraf rất yêu thương con gái mồ côi mẹ nên vì thế mẹ bà rất được tôn kính, hằng năm lễ giỗ tang đều được diễn ra rất long trọng trong khuôn viên lâu đài Roché. Trong một lần làm lễ, thành phần phản loạn đã chớp thời nổi dậy chiếm đánh. Vụ giao tranh xảy ra đột ngột không ai lường trước phút chốc trở nên rất cam go, cuối cùng đám phản loạn cũng bị tiêu diệt nhưng ngài

https://thuviensach.vn

Achraf vì bảo vệ con gái mà bị thương trầm trọng, để lại nhiều di chứng cùng hậu quả là vô sinh.

Sau chuyện ấy, ngài Achraf không tổ chức đám giỗ một cách phô trương nữa mà chỉ thực hiện mặc niệm trước linh cữu của người vợ quá cố, nhằm không tạo thêm bất kì dịp nào cho bọn có mưu đồ xấu xa phá hoại nữa. Hồi ấy Ixora chỉ mới có 2 tuổi nên không nhớ gì về vụ việc này, mà cha bà cũng cấm không cho bất kì ai được hé nửa lời vì đó được coi là vết nhơ trong cuộc đời làm thủ lĩnh của Achraf. Mãi đến sau này khi vị quản gia già của gia tộc trước lúc lìa đời kể cho bà sự việc này, bà mới được biết.

Lại nói, thông tin Achraf hứng chịu di chứng sau một cuộc chiến bị rò rỉ khiến nhiều kẻ thù của ông muốn nhân cơ hội ông yếu đi mà ám sát ông. Trong một chuyến viếng thăm nơi ở thuở nhỏ của mình, Achraf bị truy sát và có lẽ không thể dễ dàng trở ra nếu không có một gia đình nhỏ ra tay kéo dài thời gian cho ông trốn thoát. Gia đình ấy bị giết hết, ngoại trừ đứa con trai được Achraf mang theo tẩu thoát cùng.

Achraf Dietes thoát nạn liền cưu mang cậu bé đó trả ân nghĩa này. Cũng sẵn không thể sinh thêm con, ông liền nhận luôn đứa bé đó làm con nuôi. Từ đó về sau Ixora có thêm một người em gọi là Alexander Dietes, cũng chính là bác sĩ riêng của gia tộc sau này.

Lúc đó, vì không thể sinh được con nối dõi nên Achraf rất lo sợ một ngày gia tộc rơi vào tay kẻ khác. Vì vậy ông thà giao quyền thừa kế cho người thân tín còn hơn là những kẻ ngoại tộc. Và nằm trong số người thân tín đó có Lương Phí Hoan của Lương gia.

Chủ nhân Lương gia vốn là bằng hữu thân cận của Achraf từ lúc ông chưa có gì trong tay, sau này khi Achraf trở thành thủ lĩnh thì một lòng tận tụy vì gia tộc Dietes. Lương Phí Hoan chính là kế thừa lòng trung thành đó mà được ngài tín nhiệm thu nhận, đem khổ luyện bao năm, dạy dỗ từ nhỏ. Có thể nói Lương Phí Hoan với Ixora nếu bỏ qua vai vế "chủ nhân - thuộc

https://thuviensach.vn

hạ" thì chính là thanh mai trúc mã với nhau. Lương Phí Hoan lúc đó biết tình hình hiện tại của ngài Achraf, cho nên càng hết lòng tận trung phò trợ ngài, mong sao có ngày được xứng đáng kế thừa gia tộc và trên hết, có đủ thân phận để cưới Ixora - người Lương Phí Hoan thầm yêu nhưng bị địa vị ngăn cách.

Tưởng chừng như sự cống hiến bao năm của Lương Phí Hoan được đền đáp, nào ngờ Ethan xuất hiện... Rồi dần dần Ethan quá dễ dàng sở hữu được những thứ mà Lương Phí Hoan khao khát: danh vọng, quyền lực... và cả Ixora.

Lương Phí Hoan hẳn rất bất mãn, song vì người mình t yêu, ông vẫn chấp nhận gạt bỏ sự đố kị, sát cánh bên gia tộc "Dietes". Cho đến một ngày, trong lúc thi hành nhiệm vụ, ông đã xảy ra ẩu đả lớn với nhà nước - điều cấm kị to tát của hai giới Bạch đạo và Hắc đạo. Việc này đã khiến thế giới ngầm trục xuất ông, khiến ông không thể như xưa cầm súng tung hoành thế giới ngầm. Thế là Lương Phí Hoan lui trở về nhà riêng của mình và tìm cách khác cống hiến cho gia tộc Dietes, nay là Bạch gia - dày công nghiên cứu.

Nếu như Bạch Thừa Húc được cho là một kì tài trong khả năng sử dụng đao súng, thì Lương Phí Hoan là một người xuất thần trong tài năng sử dụng máy móc. Và lúc ấy, Lương Phí Hoan đã mò mẫm, tạo ra một con chip với kích thước rất nhỏ, nhưng sự hữu dụng thì rất lớn.

Khoảng thời gian đó, Ixora có phần lo lắng cho tình trạng Lương Phí Hoan sau khi bị trục xuất nên thường xuyên ghé tới thăm. Và Lương Phí Hoan đã không ngần ngại chia sẻ với Ixora dự án mới đó, cùng không kiêng dè mà chỉ cho bà cách chế tạo cũng như cách điều khiển.

Con chip đó chỉ nhỏ bằng cái móng tay, nhưng lại có thể điều khiển cả não bộ con người. Một sáng chế quá khủng khiếp, cho phép người ta thao túng một người và tùy ý sai khiến họ. Hãy thử tưởng tượng xem nếu con

https://thuviensach.vn

chip này thành công được cài vào thuộc hạ của gia tộc khác, thì coi như Bạch gia đã hoàn toàn có cơ hội kiểm soát gia tộc đó.

Tuy nhiên con chip đó vẫn là một sáng chế chưa hoàn thiện do một sai sót trong quy trình chế tạo mà cả hai không thể tìm ra nguyên nhân. Cho nên Ixora cùng Lương Phí Hoan đành ngậm ngùi để đó, chờ đợi và tìm ra cách hoàn thành nó sau. Khoảng thời gian đó con trai Ixora cũng đã chững 10 tuổi, thích hợp để có một thuộc hạ trung tín ở bên phò trợ như bao vị thiếu chủ khác. Thế là Lương Phí Hoan đảm nhiệm trách nhiệm dạy dỗ và huấn luyện Tiêu Bách - người thủ hạ sẽ kề vai sát cánh cùng Bạch Kỳ Sơ sau này. Bởi vậy, con chip cũng chỉ biết nằm yên trong hộc kéo phòng thí nghiệm, một cách vô dụng.

Gác chuyện đó qua một bên, chúng ta chuyển đến bác sĩ riêng Alexander Dietes - con trai nuôi của Achraf Dietes. Vì sinh ra trong cảnh bình yên nên Alexander không có "năng khiếu" mấy về chuyện chém giết trong giới Hắc đạo, sau cùng ông chọn nghề hành y cứu người trong thế giới dựng trên xác người. Alexander đã cần mẫn làm việc cho gia tộc suốt bao năm qua, mọi chuyện có lẽ sẽ vẫn yên ổn nếu như ông ta không xuất hiện thêm một đứa con gái - Freesia.

Freesia là con rơi của Alexander có với một người kỹ nữ trong lúc say rượu, về sau cô ta đã dắt con gái tới trước cửa Bạch gia, nghênh ngang muốn Alexander nhận con.

Alexander khá bất ngờ vì sự tồn tại của cô con gái mà mình chưa hề gặp mặt, song khi đã chứng thực huyết thống, Alexander đã đồng ý nhận con gái. Dù cho hoàn cảnh Freesia có ra sao, đó là máu mủ của ông, Alexander ắt không thể vô tâm với con gái mình như vậy. Ixora biết chuyện này khá bực bội vì gia tộc Dietes nào có thể chấp chứa một ả kỹ nữ lẳng lơ và con gái ả!? Thế nên Ixora năm lần bảy lượt đuổi hai mẹ con Freesia đi, khổ nỗi ả kỹ nữ kia cũng rất vênh váo, lấy Freesia ra làm công cụ lợi dụng,

https://thuviensach.vn

đánh trúng vào tâm lí thương con của Alexander để tiến thân vào cửa nhà họ Bạch.

Alexander lo cho con gái nên hết lòng van nài chị mình, ả kỹ nữ kia biết vậy càng được nước lấn tới, bắt Alexander phải cho ả một danh phận nếu không ả sẽ làm lộ vết nhơ này của gia tộc Dietes. Alexander bí bách cầu xin vẫn không ăn nhằm, tính độc đoán của Ixora là rất lớn, ngay cả Bạch Thừa Húc rảnh rỗi cũng sẽ không kiếm chuyện mà động đến.

Freesia lúc ấy mới 10 tuổi, vẫn còn rất hoảng sợ và lạ lẫm với mọi người. Ngoài cha mình ra thì chẳng ai thèm đếm xỉa đến cô - được sinh ra bởi một ả gái trơ trẽn, cho nên khi cô bị Ixora một mực làm khó đuổi đi, không một ai phí thời gian đứng ra nói giúp. Cũng không phải là không có ai...

Đương lúc ấy, Bạch Kỳ Sơ đã đứng ra ngăn cản mẹ mình khỏi việc quyết định trong lúc nóng giận, lúc ấy Ixora mới bình tĩnh suy nghĩ lại mà miễn cưỡng cho Freesia ở lại tới năm 20 tuổi. Bên cạnh đó, Ixora còn ra một điều kiện âm độc là bắt Alexander chỉ được "chọn một trong hai". Một là giết ả kỹ nữ kia để bịt miệng, hai là giết đứa con gái kia để khỏi mang tai tiếng. Và tất nhiên, Alexander chọn giết người mẹ mà Freesia dựa dẫm trong suốt 10 năm.

Sau khi đứng ra nói giúp Freesia trước mặt mẹ, Bạch Kỳ Sơ còn cho người chuẩn bị phòng và cấm tất cả gia nhân không được lời ra tiếng vào về thân phận Freesia. Sở dĩ anh hành xử như thế là vì giao tình của Bạch Kỳ Sơ và bác sĩ Alexander là vô cùng thân thiết, cho nên anh làm vậy cũng là chỉ giúp ông ấy một lần, không mấy để ý đến con gái ông ta. Thế mà Freesia lại thất hồn lạc phách si tâm vọng tưởng thiếu chủ nhà họ Bạch 16 tuổi lãnh đạm mà uy phong, đủ để khiến cô gái non trẻ cứ thế mà dần dần sa vào lưới tình.

https://thuviensach.vn

Freesia lớn lên cùng Bạch Kỳ Sơ, trở thành tiêu điểm ghen tị của nhiều cô gái khác. Freesia lấy đó làm thích thú và tự hào, nhưng ngặt nỗi Bạch Kỳ Sơ lại không mảy may có chút tình cảm với Freesia. Cùng lắm là cũng chỉ vì thân tình với cậu mình mà chiếu cố cô. Điều đó khiến Freesia bất mãn và nuôi lòng đố kị với tất cả cô gái mà Bạch Kỳ Sơ thân mật. Rồi lâu ngày nếm trải sự khinh khi của mọi người về xuất thân hèn kém của mình, Freesia học được cách tàn nhẫn. Cô âm hiểm, cô khôn ngoan, đủ để cho phép mình kiêu ngạo ngẩng cao đầu và chà đạp lại những kẻ đã khinh miệt cô xưa kia, tựa một con rắn độc chờ phun nọc.

Và rồi nọc độc của nó cũng đã được tiêm vào những chiếc răng nanh sắc nhọn, khi nó đã thấy con mồi - Hạ Nhược Tuyết. Chuyện Bạch Kỳ Sơ từ chối Freesia - người gắn bó với anh suốt 10 năm để yêu lấy một người chỉ mới gặp trong 1 ngày khiến Freesia phẫn uất. Song Freesia là cô gái thông minh, cô ta sẽ không biểu lộ sự ghen tuông quá rõ rệt, cô không muốn Bạch Kỳ Sơ căm ghét cô.

Vì vậy Freesia đã luôn thân thiện, cởi mở với Hạ Nhược Tuyết, khiến Hạ Nhược Tuyết tin tưởng Freesia như một người bạn duy nhất giữa thế giới ngầm xa lạ và cả hai gần gũi nhau hơn từ đó. Tuy nhiên, hạn định mà Ixora ra lệnh: "chỉ cho phép cô ở lại Bạch gia cho đến năm 20 tuổi" đã sắp gần kề.

Đồng nghĩa với việc cô sẽ phải cuốn gói rời khỏi chốn này và "sống an nhàn" với cha mình ở một nơi mới, xa cách Bạch Kỳ Sơ vĩnh viễn. Điều này do chính Alexander yêu cầu, ông muốn cùng con gái rời khỏi chốn Hắc đạo đầy rẫy mưu mô tha hóa nhân cách con người cho nên đã kí kết ước định như vậy. Tất nhiên Freesia không đời nào đồng ý, cô cảm thấy chán ghét người cha ngu ngốc của mình hơn bao giờ hết.

Cô nhất định phải rời đi nếu không có mối quan hệ nào với Bạch gia nữa. Bọn người hầu trong nhà chướng mắt cô đã lâu, nay Alexander đồng ý rời đi lại còn đề nghị từ nay cha con cô với Bạch gia cắt đứt quan hệ để

https://thuviensach.vn

không còn dính dáng với giới Hắc đạo, càng khiến ai nấy đều mừng rỡ ra mặt. Quẫn bách và cùng đường, Freesia nhắm đến một người - Tiêu Bách.

Thà chấp nhận xảy ra quan hệ với một người xa lạ để đổi lấy danh phận được ở lại Bạch gia, vẫn còn cơ hội có được Bạch Kỳ Sơ, cô cam tâm tình nguyện trả giá. Đêm đó, Freesia đã thành công lén bỏ thuốc vào cốc nước của Tiêu Bách, và sẵn đâu vào đấy chờ đợi. Nhưng xui rủi thế nào, li nước ấy lại đến tay Lương Phí Hoan!

Đã dày công chừng này, nếu giờ rút lui nhất định bị phát hiện, tội trạng khó chối cãi. Vì vậy, đâm lao phải theo lao, Freesia cắn răng làm tới với Lương Phí Hoan. Cùng người đáng tuổi cha mình trải qua một đêm ân ái, tất cả vì lòng ghen tuông không đáy.

Lương Phí Hoan dĩ nhiên chỉ coi đó là tình một đêm, đối với cô gái nhỏ hơn mình cả chục tuổi này chẳng mấy hứng thú. Nếu như Freesia có mười phần tự tin khi nghĩ có thể khống chế Tiêu Bách - một cậu trai trẻ đầy trách nhiệm thì đối với Lương Phí Hoan, Freesia không có cách lên mặt uy hiếp người đàn ông đáng sợ này. Chỉ biết tuyệt vọng vì kế hoạch vỡ lở...

Tưởng như mất trắng... và cũng không biết có phải là may mắn hay không, Freesia hoài thai huyết mạch nhà họ Lương. Chuyện bất đắc dĩ xảy ra, Lương Phí Hoan không thể trốn tránh trách nhiệm mà phải lấy Freesia - suy cho cùng vì nể mặt Alexander. Dù sao thì đó cũng là dòng máu của Lương gia, Lương Phí Hoan đã đứng tuổi, phải có người nối dõi rồi.

Với danh phận Lương phu nhân, Freesia danh chính ngôn thuận ở lại Bạch gia. Mà chuyện diễn biến chẳng mấy tốt đẹp, Freesia càng ngày càng thù ghét sự quan tâm mà Bạch Kỳ Sơ hết lòng dành cho Hạ Nhược Tuyết. Freesia phẫn hận, thứ cô ta thèm muốn phải đánh đổi bằng đời con gái, Hạ Nhược Tuyết lại rẻ rúng vứt đi. Ngoài mặt thì Freesia là chị em tốt, nhưng trong lòng thì đã đẽo sẵn một con dao thật sắc.

https://thuviensach.vn

Khoảng thời gian thai nghén rảnh rỗi ở Lương gia, Freesia đã phát hiện đến dự án con chip cất giấu bao năm nay. Và rồi cô ta bí mật nghiên cứu, cứ thế khám phá ra sức mạnh diệu kì khống chế kẻ khác của con chip nhỏ bé này, thời khắc đó... là lúc Tử thần đã mài bén lưỡi hái.

Không thể phủ nhận Freesia có một cái đầu biết tư duy hơn ai hết. Sau khi hạ sinh con trai độc nhất của Lương gia - Lương Kỷ Khiên, Freesia càng có nhiều thời gian tìm hiểu về con chip, mong chờ ngày trả thù Hạ Nhược Tuyết không còn xa. Lương Phí Hoan không mấy quan tâm vợ nên không kiểm soát Freesia quá chặt, là bà chủ của Lương gia nên chẳng ai dám chất vấn hành tung của Freesia. Và rồi một năm sau, Freesia đã mò mẫm ra lỗi sai của con chip, từ đó thành công kích hoạt được nó.

Đỉnh điểm xảy ra khi Bạch Kỳ Sơ đi thanh tẩy Hắc đạo, khi Lương Phí Hoan túc trực trợ giúp Bạch Thừa Húc, khi Ixora đã rời khỏi Bạch gia và khi Hạ Nhược Tuyết đang mang thai cặp song sinh họ Bạch.

Ả đàn bà khác mang thai đứa con của người mình thầm thương trộm nhớ, Freesia đương nhiên ghét cay ghét đắng. Con chip chưa hoàn thiện hẳn, nhưng Freesia đã bị lửa giận che mờ mắt, rắp tâm cài con chip vào Hạ Nhược Tuyết. Số phận của anh em họ Bạch, cũng bởi thế mà đảo lộn.

Con chip bị cài phải mãi đến sáu tháng sau mới đi vào hoạt động, đó cũng là thời điểm Hạ Nhược Tuyết sắp sinh. Freesia vô cùng mừng rỡ nên ngày lại ngày tới kiểm tra dưới danh nghĩa "đi thăm", càng sung sướng hơn khi có những lúc đã kiểm soát được tâm trí và hành động của Hạ Nhược Tuyết. Rồi ngày sinh cũng đến, Hạ Nhược Tuyết an toàn hạ sinh hai đứa bé trai kháu khỉnh. Nhưng sự ra đời của chúng chỉ tổ khiến Freesia thấy gai mắt.

Nếu giết chết cả hai đứa cháu nối dõi nhà họ Bạch thì nhất định có chuyện lớn, bị phát giác thì coi như tiêu đời. Cho nên Freesia chọn trút giận lên một đứa trẻ kém may mắn - Bạch Dĩ Hiên. Chỉ cần tìm đứa bé yểu

https://thuviensach.vn

mệnh khác thế thân, nói rằng Hạ Nhược Tuyết yếu ớt chỉ sinh được một đứa, đứa còn lại giấu dưới hầm kín là xong. Cô ta đã đi tới nước này, tuyệt không thể quay đầu.

Dù cho đó là táng tận lương tâm, dù cho cha cô biết chuyện một lòng phản đối bắt cô đi thú tội thì cô vẫn quyết không quay đầu. Người cha Alexander nhu ngược, yếu ớt thật khiến cô chán ghét, cho nên Freesia nhẫn tâm cắt lưỡi bịt miệng ông, đẩy ông xuống hầm sâu. Thế giới này đã biến chất cô ta như thế ấy, không có tình thương vô hạn, chỉ có thủ đoạn vô cùng! Từ nay về sau, Freesia vui thích nghĩ, đứa trẻ dơ bẩn của ả phụ nữ yếu hèn này sẽ là nơi cô ta thỏa thích giải tỏa nỗi lòng căm phẫn bấy lâu.

Và sự thật là vậy. Freesia điều khiển Hạ Nhược Tuyết, khiến cô trong trạng thái không thanh tỉnh mà đi hành hạ con trai mình. Freesia lấy đó làm thú vui tiêu khiển mỗi buổi tối. Gương mặt bi thống cố phản kháng lại sự khống chế từ Freesia của Hạ Nhược Tuyết, cùng với nét mặt nhợt nhạt xanh xao của thứ con bẩn thỉu kia khiến cô thỏa mãn. Và mai đấy lại xong đâu vào đó, Hạ Nhược Tuyết chẳng nhớ gì và lại trở về bộ dạng người mẹ hiền dịu với Bạch Sở Viên.

Nhưng cái gì cũng có cực hạn của nó. Bạch Kỳ Sơ thanh tẩy Hắc đạo sắp trở về, thì càng không để Bạch Dĩ Hiên sống, nhất định sẽ bại lộ. Cho nên Freesia thảnh thơi sai khiến Hạ Nhược Tuyết đi giết con trai mình.

Cái gì cũng có cực hạn của nó...

Freesia tính thế nào cũng không ngờ, Hạ Nhược Tuyết ý chí vậy mà quá đỗi mạnh mẽ, kiên quyết chống cự sự kiểm soát của Freesia. Cô đã chật vật dùng chút lí trí cuối cùng ngăn mình không giết Bạch Dĩ Hiên. Sau cùng không còn đủ thanh tỉnh để kháng cự, Hạ Nhược Tuyết muốn tự sát, đã van xin Bạch Dĩ Hiên giết mình.

https://thuviensach.vn

Và thể nào Freesia cũng không ngờ, Bạch Dĩ Hiên vậy mà lại có thể vung dao.

Freesia nhìn con chip mất kết nối với não bộ nên tắt lịm đi mà chết trân ngay lúc đó... Hạ Nhược Tuyết chết, cô ta chết rồi! Nếu như ai đó phát hiện ra con chip, nếu như cha cô tìm cách khai ra... Bạch Kỳ Sơ nhất định sẽ không để yên, nhất định sẽ không để cô chết tử tế!!! Cô còn Lương Kỷ Khiên, cô không thể chết, không thể!

Chuyện này làm rúng động đến Bạch gia rất lớn, Bạch Thừa Húc phải đứng ra giải quyết. Bạch Kỳ Sơ đang giao chiến, không thể bị phân tâm, ông liền nhanh chóng cho người chôn cất Hạ Nhược Tuyết. Ấy là thời cơ Freesia tự cứu mình, trước khi kiểm tra thi thể, Freesia đã vào nhà xác và nhanh tay thuần thục lấy con chip đã cài ra khỏi não Hạ Nhược Tuyết. Xong việc phi tang, cô ta thở phào trở về mà lại không ngờ rằng Ixora đã thấy hết toàn bộ.

Vì quá vội vàng mà Freesia đã để sót một mảnh con chip. Ixora đã cẩn thận tiến tới lấy tay rạch miệng vết thương sau gáy và lấy nó ra khỏi tủy xương của Hạ Nhược Tuyết. Cuối cùng bà đem về để làm vật chứng điều tra. Cũng bởi lẽ đó mà khi Bạch Dĩ Hiên rình rập ở cửa nhà xác, anh đã nhầm nghĩ Bạch lão phu nhân là người đã cài con chip vào đầu mẹ mình.

-- Ta cho người điều tra... -- Ixora phu nhân kể đến đây thì thấy cổ họng khan khát. Bà phẩy tay một cái, rất nhanh sau đó liền có người mang trà hoa Sứ tới cung kính dâng cho bà. Nhấp một ngụm, Ixora điềm đạm nói tiếp. -- ... thì mới phát hiện ra chân tướng sự việc. Nếu không phải lúc ấy có mật báo báo ta về sự xuất hiện của Bạch Dĩ Hiên... Nếu như ta không thấy nghi hoặc mà sốt ruột trở về... thì có lẽ sẽ không theo đuôi con bé kia mà biết được chân tướng sự việc động trời này! Quả là con gái kỹ nữ, chỉ biết lén lén lút lút!!!

https://thuviensach.vn

Những câu cuối Ixora gần như là dữ tợn gầm lên khiến Chu Tử Đằng cùng Bạch Sở Viên thoáng phút mất hồn mất vía. Một phần là vì sự tức tối của bà khi nhắc lại chuyện này, một phần là vì sự thật này... không thể nuốt trôi.

-- Nói vậy... Bạch phu nhân... -- Chu Tử Đằng thật không thể ngờ khi vén bức màn nên, mặt tối của nhà họ Bạch thối nát đến vậy. -- ... thì ra không tàn nhẫn đến mức vì hận gia chủ Bạch Kỳ Sơ mà hành hạ con trai mình sao?

-- Không. Có lẽ hơn bất cứ ai... Bạch Dĩ Hiên hiểu rõ điều này nhất...

Lão phu nhân Ixora não nề thở dài, Bạch gia quả là một gia môn bất hạnh. Bạch Sở Viên trầm ngâm không nói gì, những ngón tay anh nặng nề đan vào nhau, không nói gì... Anh chẳng biết gì cả... Điều anh biết duy nhất là anh đã khinh ghét mẹ mình suốt hai mươi năm qua...

-- Sau đó thì sao?

Từng câu chữ chậm chạp của Bạch Sở Viên vang lên, khiến không gian xung quanh bỗng chốc theo đó mà ngạt thở. Bạch gia đã quá vẻ vang trước những trái ngang mà nó bưng bít...

-- Ta âm thầm theo dõi sát sao Freesia thì mới phát hiện... Hóa ra bấy lâu nay nó không bị phát hiện là bởi phân nửa thủ hạ cận kề Hạ Nhược Tuyết đều bị nó cài con chip kiểm soát. Quả là một con rắn độc, nếu như nó có dã tâm lớn hơn nữa thì chẳng phải Bạch gia lúc ấy bị nó thao túng hết rồi sao!?

Bà đè nén lửa giận của mình bằng cách bình tâm nhấp một ngụm trà, cái bộ dáng cau mày bực tức của bà quả thật không khác so với Bạch Dĩ Hiên là mấy! Lúc Ixora đang mở miệng kể tiếp thì bất chợt cánh cửa sắt kẽo cọt mở ra, mùi trầm hương quen thuộc sộc vào cánh mũi bà khiến động tác của Ixora cứng lại ngay tức thì.

https://thuviensach.vn

-- Roché vẫn chưa hề thay đổi.

Giọng Bạch Thừa Húc trầm thấp vang lên, ông đảo mắt một vòng nhìn tòa lâu đài nơi những tội lỗi được viết nên. Và ông chẳng khác gì một kẻ tội đồ đến ngục tù xin được xá tội. Khi ánh mắt ông bắt gặp ánh mắt màu xanh ngọc sắc lạnh kia, ông cũng đã đờ người ngay tức khắc.

Ixora...

Đã có quá nhiều những thống khổ và bi phẫn đục khoét tâm hồn họ vào những tháng ngày tuổi trẻ ở bên nhau. Đó là một tội lỗi không được địa ngục ân xá...

-- Thuốc mê chắc đã ngấm, ta tiến hành phẫu thuật.

Ixora dứt khoát quay mặt đi, bà đứng phắt dậy rồi chậm rãi bước lên lầu. Cũng như khi xưa, đây sẽ là điều Ethan làm khi thấy bà. Họ không xứng đáng chờ đợi ngày rửa tội từ nhau...

-- Ông đến đây làm gì vậy? -- Bạch Sở Viên ngơ ngác hỏi. Lúc sau mặt lại làm vẻ ngờ nghệch -- Không phải để tán tỉnh bà đấy chứ!?

-- Cũng chỉ nghĩ tới đó.

Một giọng nói lạnh nhạt hờ hững vang lên khiến Chu Tử Đằng sững người. Cô tức tốc lao người ra nhìn, mắt mở to như muốn chứng thực hình bóng trước mắt là anh bằng xương bằng thịt. Không khóa lấp nỗi cái sung sướng trào dâng trong từng tấc lòng, cô vội chạy nhào xuống ôm lấy anh:

-- Dĩ Hiên!!!

Chu Tử Đằng thể hiện sự mừng rỡ không che giấu khiến Bạch Dĩ Hiên thoáng chốc bất ngờ. Tuy nhiên, anh không đẩy cô ra mà vỗ vỗ lưng cô rồi nhẹ nhẹ xoa đầu, dịu giọng:

https://thuviensach.vn

-- Ừ tôi đây. Ở đây người cô đơn rất nhiều. Thế này không phải phép.

Chu Tử Đằng nghe anh nói vậy thì cười rạng rỡ siết tay anh thật chặt. Nhớ ra còn ông ở đây thì xấu hổ cúi đầu rời khỏi người anh, nhưng vẫn không có buông tay. Cô cúi đầu chào lễ phép gỡ rối:

-- Ông đến rồi ạ!?

Bạch Thừa Húc thấy vậy thì cười cười, bất thình lình lấy cây gậy quật một cái rõ mạnh vào khuỷu chân Bạch Dĩ Hiên một cái làm anh né không kịp:

-- Ừ ta đây. Ở đây không có người cô đơn. Chỉ có những kẻ tồi tệ để người phụ nữ của mình cô đơn. Chào mừng nhập hội.

Bạch Dĩ Hiên bị một gậy kia mà bất giác khuỵu chân xuống, dồn người lên Chu Tử Đằng. Vì vậy mà mặt hai người phút chốc gần nhau hơn, suýt tí nữa là chạm môi. Cô cười khúc khích đỡ anh đứng lên, làm cho anh có phần thẹn quá hóa giận mà đẩy cô ra, tự đứng lại chỉnh tề. Sau đó, Bạch Dĩ Hiên nhíu mày ném cho ông nội trẻ con của mình cái nhìn khinh thường. Bạch Sở Viên đứng ở trên lầu bỗng chen vào một câu cực kì nhạt nhếch:

-- Nhưng cháu chưa có người phụ nữ nào mà!?

-- Chẳng phải có chị Lạc Nghiêm, chị Du Thần, chị Kỷ Khiên, chị Dịch Khiêm đấy sao?

Bạch Dĩ Hiên ý vị thâm lường liếc hận Bạch Sở Viên khiến cậu ta rùng mình. Khiếp, "tứ đại mỹ nhân giới Hắc đạo" hồi anh khoe cho Andrew và Audrey đây mà! Sao hắn thù dai thế!? Ơ khoan!!! Nói như thế...

-- Dĩ Hiên, anh nhớ lại rồi sao?

https://thuviensach.vn

Chu Tử Đằng nghe thế thì giật mình, ánh mắt chứa chan mong đợi nhìn anh. Bạch Dĩ Hiên thật không thể đối diện ánh mắt hi vọng ấy của cô, anh khẽ lắc đầu nhẹ, bảo:

-- Nhớ được vài thứ. Nhưng không nhớ ra một người.

Chu Tử Đằng thất vọng cụp mi mắt xuống, cô siết tay anh mạnh hơn nữa.

-- Anh sẽ ổn thôi mà! -- Chu Tử Đằng ngập ngừng nói. Sau cùng lại không biết phải nói gì hơn, cô liền chuyển đề tài. -- Sao anh tới được đây? Chẳng phải anh bị giám sát hay sao?

Bạch Dĩ Hiên mỉm cười chỉ về phía lầu trên có Bạch lão phu nhân Ixora. Bạch Thừa Húc đứng cạnh bên thở dài, ông chậm chạp ngồi xuống bên bục, lại nhàn rỗi châm điếu xì gà:

-- Bà ấy... tai mắt ở khắp nơi!

-- Sao cơ!? -- Bạch Sở Viên nhanh nhảu hỏi ngược lại. -- Chẳng phải bà rời khỏi Bạch gia lâu rồi ư?

-- Đều là con chip thôi. -- Từ ngoài cửa, Tiêu Bách từ tốn bước vào, ông lạnh lùng nói. -- Thiếu gia có nhớ việc ngài Bạch Kỳ Sơ "thanh tẩy Hắc đạo" bắt tù binh gia tộc khác rồi lại "nhân từ" thả ra không? Thực ra thời gian đó ngài đưa tù binh về cho lão phu nhân. Bà đã cài con chip vào cả ngàn tên. Cho nên khi thả ra, họ bị kiểm soát mà không hay biết. Cứ thế cả ngàn người đi đến nhiều nơi, len lỏi nhiều tộc đều vô tình trở thành tai mắt của bà.

Nghe Tiêu Bách - thủ hạ thân cận của Bạch Kỳ Sơ khi xưa tiết lộ vậy, Bạch Sở Viên không khỏi trố mắt kinh ngạc. Trời ạ! Bà quả là đáng sợ quá! Hóa ra đều đã tính hết cả rồi!

https://thuviensach.vn

-- Nói vậy bà còn cao thủ hơn cả Freesia?

-- Hiển nhiên. Ixora phu nhân đã chế tạo lại con chip theo một hướng khác hoàn hảo hơn. Còn Freesia chỉ đơn giản là chắp vá chỉnh sửa dùng tạm, Lương Kỷ Khiên đời sau thì khá hơn, biết cách cải tiến. Nhưng nhà họ Lương làm ra con chip chỉ có khả năng cài vào chứ không biết cách lấy ra, muốn phi tang thì chỉ có cách cho tự nổ rồi khiến thân chủ chết cùng.

Tiêu Bách hừ lạnh, khá khen cô ả Freesia năm đó tính kế muốn trèo lên giường hắn, loại phụ nữ như vậy bị Ixora phu nhân xử nướng sống là đáng lắm.

-- Dĩ Hiên, Sở Viên! Mau lên đây, ta đã xác định được vị trí con chip của Tiêu Khiết rồi.

Từ trên lầu, Ixora nói vọng xuống. Bạch Sở Viên hồ hởi chạy lên ngay, cô nắm chặt tay anh, kích động nói:

-- Mau đi đi, bà gọi anh. Có lẽ anh sắp được "tự do" rồi kìa!!!

Bạch Dĩ Hiên gật đầu, anh bất chợt đặt lên trán cô một nụ hôn rồi nhanh chân lên lầu. Chu Tử Đằng mừng thầm trong lòng, nghĩ tới việc sẽ được cùng anh chân chính đoàn tụ mà không khỏi vui thay.

Nhưng...

-- Xác suất là rất thấp.

Tiếng Ixora lạnh lẽo vang lên cứa từng nhát sau vào lòng Chu Tử Đằng.

-- Con chip này công nghệ cao hơn con chip Tiêu Khiết rất nhiều. -- Là nhìn lầm hay chăng? Cô thấy trong ánh mắt bà lóe lên tia thất vọng ảo

https://thuviensach.vn

não. -- Đối với Tiêu Khiết ta có khả năng lấy ra an toàn đến 80%. Nhưng đối với Dĩ Hiên... ta không chắc.

"Không chắc".

Nói như vậy chẳng khác nào 1% cũng không đủ can đảm để khẳng định. Chu Tử Đằng cúi gằm mặt, cô nhìn đôi tay gầy trơ trống rỗng của mình, thấp giọng:

-- Hậu quả dẫn đến mà anh ấy phải chịu... sẽ là gì?

-- Là... nếu sơ suất làm mất nguồn truyền... con chip sẽ ngắt mạch và tự động phát nổ...

Như vậy anh sẽ chết theo...

-- Còn bằng không... -- Ixora chầm chậm nói tiếp, càng nói càng thêm ủ dột. -- Nó sẽ phải mổ trong tình trạng thanh tỉnh. Như vậy con chip vẫn trong trạng thái hoạt động, xác suất tự ngắt mạch nổ sẽ thấp hơn. Nhưng con chip có thể chạm mạch trong quá trình lấy ra! Nếu nó tác động tới ký ức thằng bé thì nó có thể sẽ quên cháu vĩnh viễn.

Cánh cửa phòng mổ được mở ra, Bạch Dĩ Hiên quần áo đã thay sạch sẽ chậm rãi rời phòng. Anh trầm ngâm nhìn cô, ánh mắt da diết đó như đang trải lửa đốt cả đại dương. Ixora phu nhân thức thời rời đi, bà cũng biết dù thế nào Bạch Dĩ Hiên cũng sẽ bắt bà thực hiện ca mổ này. Bỏ cuộc để bị người khác khống chế không phải điều nó sẽ chịu. Vì vậy, một chút thời gian thôi...

-- Hiện trạng của anh, anh đã biết rồi.

-- Đi với em đi.

https://thuviensach.vn

Cô dắt tay anh ra ngoài ban công. Gió cứ thế mà thổi thành từng lời hát, hiu hắt ca những bản tình buồn vi vu giữa khuya tối. Trăng gảy từng phím mây giữa trời sao, hóa bất diệt giữa màn đêm bất tận.

Mất anh và xa anh, nó thì khác nhau ở điểm nào? Khác điểm nào? Mất anh mãi mãi và xa anh vĩnh viễn, rốt cuộc thì khác nhau điểm nào?

Hay khác là... xa anh vĩnh viễn thì chẳng còn đêm để mà ngắm. Còn mất anh mãi mãi thì, chẳng còn anh để mà nhớ...?

Chu Tử Đằng tựa đầu vào vòm ngực vững chắc của anh, không nói gì cả.

-- Tử Đằng...

-- Đừng nói gì cả.

Chu Tử Đằng nắm chặt tay anh, cảm nhận hơi ấm đang dần dần buốt giá từng thớ thịt của cô. Nếu anh quên em, em vẫn sẽ nhớ anh.

Chu Tử Đằng xoay người lại, cô ngước nhìn anh và thấy trong đáy mắt anh phơi bóng dáng cô, anh cúi thấp người xuống, ghì cô chặt vào lòng, trầm giọng:

-- Anh không muốn mất em.

-- Em cũng vậy.

Dứt lời, Chu Tử Đằng liền nhón lên đặt lên môi anh một nụ hôn. Nó không cuồng nhiệt cũng chẳng nóng bỏng, nó hòa quyện những hương vị của riêng hai người.

Môi lưỡi giao nhau quấn quýt, Bạch Dĩ Hiên siết chặt cô trong vòng tay của mình. Anh muốn nhớ cô mãi mãi.

https://thuviensach.vn

-- Em yêu anh.

Giờ chỉ còn em và anh thôi.

Anh ôm cô chặt hơn nữa, cơ thể hai người sát vào nhau, cảm nhận nhiệt độ của người kia đang dần dần đốt cháy mình mà từ từ rơi bể trầm luân.

Nụ hôn của anh càng lúc càng lưu luyến hơn, anh nâng cằm cô, khảm sâu từng hương vị thân thuộc nhất. Môi lưỡi giao nhau, tạo nên từng âm vang của sự quyến luyến cả hai dành cho nhau. Khám phá từng tấc môi tấc lưỡi, cuồng nhiệt và cháy bỏng. Như một nụ hôn mặn nồng trước khi rời đi vào buổi sớm mai.

Anh rời đôi môi cô, nở một nụ cười nhu tình. Và chỉ anh mới hiểu rõ, nụ cười của mình chứa bao nhiêu cay đắng. Hoặc anh còn chẳng biết mình đang bất giác nở nụ cười chua chát đến thế:

-- Anh nghĩ anh sẽ nhớ em mãi đấy.

Căn phòng không được bật lò sưởi nhiều năm mà trở nên lạnh lẽo, tựa như đêm đầu tiên em gặp anh.

Chiếc xe Cadillac màu đen thong thả chạy giữa phố Pháp lấp lánh trong ánh đèn màu. Hình như lúc đó trời Pháp lạnh lắm, mà em và anh, chúng ta chỉ đơn thuần là Chu Tử Đằng và Bạch Dĩ Hiên, cho nên cũng lạnh lắm.

Nhưng đêm nay khác.

Bạch Dĩ Hiên vùi đầu vào hõm vai cô, để mùi Tử đinh hương dìu dịu cứ thế mà làm anh nhớ mãi không quên.

https://thuviensach.vn

Chu Tử Đằng ôm chặt lấy Bạch Dĩ Hiên, quấn quýt không rời. Anh cười ôn nhu lấy tay lau đi giọt nước mắt nóng hổi của Chu Tử Đằng, dựa vào trán cô, dịu dàng dỗ dành:

-- Sao lại khóc cơ chứ? Anh sẽ trở về. Em không cần phải chịu đựng nữa.

Anh ngả người xuống, nâng đầu cô gác lên tay mình. Yêu thương ôm cô vào lòng, vỗ về gương mặt thấm nước mắt của cô, đặt lên má một nụ hôn âu yếm. Cô cuộn người để anh cưng chiều ôm vào lòng, mệt mỏi thiếp đi sau cuộc yêu thương.

Trăng ngủ. Mây ở xung quanh nhẹ nhàng bọc lấy trăng. Sẽ mãi bao bọc lấy trăng như vậy cho đến khi nắng ban mai ló dạng.

https://thuviensach.vn

TỬ ĐẰNG KHÔNG NỞ LẦN HAI - KHÔNG CÒN LÀ NỮ PHỤ

Ka La Ra

dtv-ebook.com

Chương 81: Tử Đằng_ Trả Lại Oán Xưa

Nắng hồng hòa tan vào từng kẽ gió lộng, trời quang hòa quyện vào từng thớ mây xanh, pha trộn nên một buổi sáng đẹp nên thơ chưa từng thấy.

Bạch Dĩ Hiên vòng tay ôm cô, nhẹ nhàng đặt lên bờ vai Chu Tử Đằng một nụ hôn:

-- Đang nghĩ gì thế? -- Thấy cô miên man lơ đãng, Bạch Dĩ Hiên có chút khó chịu hỏi. -- Nằm ở trong lòng anh mà em vẫn còn tâm trí nghĩ chuyện khác?

-- Em ở trong lòng anh chứ anh có ở trong tâm trí em đâu mà em phải luôn suy nghĩ về anh!? -- Vẫn còn dỗi, Chu Tử Đằng hừ một cái, bảo. -- Anh còn vợ đẹp con xinh, nhất định phải chống đỡ đến cùng, chống cự đến chết giữ lại cái mạng này cho em đấy!

-- ...

Bạch Dĩ Hiên phì cười, dịu giọng:

-- Nhất định, anh sẽ trở về.

***

Nắng dệt sợi tơ vàng, trời đan tiết khô hanh, cái buổi ban trưa oi ả thật khiến người ta nặng những bức bối trong người. Chu Tử Đằng ngồi bơ phờ giữa hoa viên trồng đủ mọi loại cây hoa sau tòa nhà Roché, thỉnh thoảng lại

https://thuviensach.vn

lo lắng liếc về phía căn phòng mổ sáng đèn, lòng không khỏi rối loạn. Cả khu vườn rộng mênh mang ngan ngát hương hoa, lạ nhỉ? Tòa nhà Roché bị quên lãng, lại có những đóa hoa thắm sắc như chưa hề bị lãng quên.

Chu Tử Đằng đang thẩn thơ suy nghĩ, chợt một cú điện thoại lạnh lẽo vang lên. Là số của Trình Phong Lữ? Chu Tử Đằng thản nhiên nhấc máy, liền tím tái mặt mày ngay tức khắc khi nghe từ đầu dây bên kia tiếng la khóc inh ỏi của Bạch Ngân Đằng và tiếng... Chu Khuynh Cơ:

-- Em gái! Con bé, quả thật giống Dĩ Hiên quá đi? Và cái tên "Ngân Đằng" nghe cũng xuôi tai quá!

-- CHU KHUYNH CƠ!!! -- Chu Tử Đằng kinh hoảng đứng phắt dậy, cố bình tĩnh nói rõ ràng từng chữ. -- Cô... Không được đụng đến con tôi!!!

-- Ái chà chà! Con bé nãy giờ khóc ầm ĩ thật điếc tai, mà trẻ hư thì phải phạt. -- Chu Khuynh Cơ xuýt xoa tà mị thốt từng lời, lát sau nghiến răng rít từng câu. -- Mày nghĩ mày là ai? Bạch phu nhân!? Haha, hay là Trình phu nhân? Nghe cho rõ đây, một mình mày. Cao tốc La Verne, tới đó trong 20 phút. Bằng không, tao sẽ cho con gái mày "thả dốc"!!! Nói trước, mày cứ thử thông báo thêm một ai nữa đi, tao đảm bảo... ngày này năm sau sẽ là giỗ tang đứa nghiệt chủng này của mày!

Chu Khuynh Cơ dứt khoát nói xong liền đay nghiến cúp máy. Chu Tử Đằng cầm chiếc điện thoại đã kết thúc cuộc gọi mà hô hấp không thông, cảm thấy mọi thần kinh tế bào đều căng ra như muốn chẽn chết cô. Mọi mạch máu như nghẽn lại làm ngực cô tức lên từng đợt, nghĩ về con gái cô đang trong tay người phụ nữ tàn độc kia, Chu Tử Đằng cái gì cũng không màng nữa.

Ngoái nhìn lại phòng mổ một lần cuối, cô đành cắn chặt răng chạy một mạch đi lấy xe. Không cho ai biết, không để ai hay, cao tốc La Verne! Trước khi bẻ gãy sim ngắt kết nối chiếc điện thoại, Chu Tử Đằng liền lưu

https://thuviensach.vn

loát gửi đến điện thoại Bạch Dĩ Hiên một đoạn tin nhắn dùng đường truyền ngầm có mã bảo mật để nêu rõ địa chỉ cô đang tới. Hi vọng, tất cả đều hi vọng! Bạch Ngân Đằng, con chờ mẹ! Bạch Dĩ Hiên, em chờ anh!

***

Trình Phong Lữ bất chợt mở hờ đôi mắt, mí mắt co giật ngay lập tức kéo đến một trận đau buốt. Anh cố nén đau nhoài người dậy, dùng hết sức dỡ tảng đá nặng đè lên chân mình ra.

-- Khốn kiếp! -- Trình Phong Lữ nghiến răng ken két, cẩn thận lấy khỏi mảnh đá nhọn găm vào chân mình. Máu đỏ cứ thế mà chảy ra từng dòng, anh vội xé tay áo băng tạm chân cầm máu.

Khập khiễng đứng dậy, Trình Phong Lữ nhìn quanh căn biệt thự Trình gia giờ chỉ là đống đổ nát mà còn chưa hết khiếp đảm thay. "Nếu Bạch gia có tâm phá nát Lương gia, vậy Lương gia cũng có gan dẫm nát Trình gia!", đấy là lời của Lương Kỷ Khiên âm độc gửi đến anh em họ Trình. Hắn là đang cảnh cáo? Không! Hắn đang trả thù việc Bạch lão gia ngang nhiên đặt bom kích nổ biệt thự hắn, phá hủy toàn bộ máy móc cùng cơ sở quan trọng của hắn đây mà! Vì Trình gia đã tiếp lực giúp đỡ Bạch gia, nên Lương thiếu anh là đang muốn thị uy? Hèn hạ, chẳng phải hắn ta rõ là không trả thù nổi Bạch gia, mới dạn qua trả đũa Trình gia đấy sao?

Mới sáng nay anh đi đến công ty giải quyết việc cùng với Trình Lạc Nghiêm, là bàn về hung tin của Lãnh thiếu: Lãnh Dịch Khiêm bị Chương gia lùng được cứ điểm trong rừng phía Đông, hiện bị truy sát ở đồi thông Honoré. Trình Lạc Nghiêm biết tin định cấp tốc điều tổ chức tới giải vây, nào ngờ Hứa Chính Đàm lại điện báo tiếp một tin dữ: "Chủ thượng, mau quay về Trình gia giải tán tất cả mọi người! Lương Kỷ Khiên, hắn từ tối qua đã lên kế hoạch chuẩn bị cho sáng hôm nay! Mật báo cho biết hắn sẽ dồn lực tấn công biệt thự chúng ta giữa ban ngày ban mặt, sẽ không để ý mặt mũi giới Bạch đạo nữa!!! Ngài mau trở về!"

https://thuviensach.vn

Chẳng kịp tắt máy, Trình Lạc Nghiêm cùng Trình Phong Lữ không nói hai lời liền tức tối lên đường về Trình gia thật nhanh. Tổ chức Geranium vì vậy mà không ứng cứu được cho Lãnh gia, toàn đội trở về Trình gia giải cứu trước, âu có lẽ, đây là chủ ý của Chương Du Thần.

Quả nhiên mới chỉ còn cách biệt thự Trình gia một đoạn đường ngắn nữa, thì anh em anh lại "kinh hỉ" đón dàn xe Maserati đen với sát khí ngun ngút đã bày trận đâu đó. Trình Phong Lữ nhìn cục diện mà không khỏi chặc lưỡi vài cái. Băng đảng Mafia La Nostre đấu với tổ chức Ám sát Geranium, thật kẻ tám lạng người nửa cân. Trình Lạc Nghiêm ánh mắt sắc như dao hằm hằm bước xuống xe, không kiêng dè mà lên đạn với tư thái sẵn sàng nhập cuộc. Hai bên như hai thái cực khác nhau, chỉ cùng chung một điểm là đều muốn giết chết đối phương đến không toàn thây trở ra!

-- Chủ thượng! -- Lương Kỷ Khiên mỉm cười, tay vuốt ve khẩu súng mang lời gọi của tử thần. -- Một mất một còn, thử xem... Tổ chức Ám sát được gầy dựng nên nhờ tay La Nostre, mà giờ quay lại cắn chủ ấy, đã tiến bộ được bao nhiêu rồi!?

-- Mày nhiều lời vậy làm gì? Để dành thời gian kiểm tra xem đũng quần mình đã ướt hay chưa đi!? -- Trình Lạc Nghiêm nhếch môi cười khinh bỉ. -- Băng đảng Mafia tựa hổ, chỉ tiếc lại được chỉ huy bởi một con chó phản chủ. Thật khiến anh em tổ chức của tao thấy ngại thay!

-- Mày...! -- Lương Kỷ Khiên dù gì cũng chỉ là kẻ suốt ngày cặm cụi nghiên cứu, đương nhiên chẳng đi bôn ba giao tiếp nhiều như Trình Lạc Nghiêm. Thành ra mấy năm qua, vốn từ cũng chỉ nhiêu đó, bởi vậy lúc muốn mắng người cũng chẳng lựa nổi lời để đả kích. -- Ha, để xem mày cười được bao lâu?

Nói rồi Lương Kỷ Khiên lấy ra trong tay một thiết bị, nhấn một cái, 7 phút đếm ngược liền hiện trên đó ngay tức thì. Xong xuôi, hắn cười ha hả:

https://thuviensach.vn

-- Quả bom mà các người tặng tao hôm đó, tao đây ném lại cho các người nếm thử! Mạng thủ hạ họ Lương, ái chà, đổi lấy Trình lão phu nhân, Trình phu nhân, chị em của gia tộc Esmeé và cả... đứa con hoang kia, chắc đủ! Nào nào, bước qua xác tao rồi về nhà với mẹ đi!

Lương Kỷ Khiên khoái chí nhìn sắc mặc đã xám đi của anh em họ Trình mà không giấu nổi hưng phấn. Trình Lạc Nghiêm không nói tiếng nào liền nghiến răng nghiến lợi thoắt tay cho bụng Lương Kỷ Khiên một phát đạn. Sự việc xảy ra nhanh như chớp mắt! Không gian không đợi thời gian liền oanh lên những tiếng súng rầm trời. Hành động của Trình Lạc Nghiêm đã khai chiến, Lương Kỷ Khiên bị bất ngờ ăn đạn không kịp phòng bị phải 'hèn nhát' rúc về phi cơ chăm bẵm vết thương, để tự La Nostre như con rắn mất đầu chiến đấu tiêu diệt tổ chức Ám sát.

-- Phong Lữ!!! Còn năm phút, mau chạy về cứu người!!! -- Trình Lạc Nghiêm một mình chỉ đạo tổ chức đánh trả băng mafia hét lên!

Trình Phong Lữ nghe vậy không phí một giây liền chạy hết tốc lực về tới Trình gia. Tim anh đập nhanh chưa từng có, một phần vì dùng hết sức để chạy, phần còn lại là vì lo cho an nguy gia đình đến phát điên. Vừa tới nơi anh đã thô bạo đẩy cổng, xông thẳng vào nhà rống lên:

-- Biệt thự có bom! Mọi người có ba phút, mau rời nhanh đây! Hứa Tuấn Kiệt!!! Lấy xe đi!

Nhìn điệu bộ anh như thế, không ai dám hỏi và chả ai dám đùa với mạng sống của mình. Ai nấy liền ba chân bốn cẳng bỏ của chạy thoát thân. Hứa Tuấn Kiệt không hỏi thêm lời nào liền tức tốc lấy xe, mặc cho những sợ sệt cùng ngạc nhiên không biết chuyện gì đang diễn ra. Chỉ trong vòng mấy mươi giây, Andrew cùng Audrey và Camellia nhanh chóng được đưa vào xe lái đi xa trước. Còn hai phút!!! Anh liền chạy vội lên phòng đỡ mẹ và dìu bà xuống, gia nhân trong nhà thật nhanh đã nháo nhào cả lên, còn về

https://thuviensach.vn

phòng lục ôm của cải mới chịu rời đi. Thành ra bầu không khí trở nên náo loạn và chật chội hơn bao giờ hết!

Anh chẳng mấy quan tâm bọn người ở đó, Trình lão phu nhân già cả đi rất chậm, anh phải bế thốc bà lên chạy ra xe. Quản gia Hứa cùng Vú Trương đã hối hả phục xe đợi ngoài cửa, Trình phu nhân cùng Trình lão phu nhân vừa an toàn ngồi vào xe, tài xế nhà họ Trình - bác Phỉ liền bẻ lái chạy đi ngay.

-- Còn ba mươi giây! Phong Lữ, em mau chạy ra xa đi!!! -- Từ xa xa vọng tới tiếng Trình Lạc Nghiêm đang cật lực giải quyết Ám đoàn từng tên một. Anh dù kỹ năng thành thạo nhưng người cũng bị chém vài vết thương. Trình Phong Lữ toan chạy tới tiếp ứng anh thì đã bị anh quát đuổi. -- Cảnh sát sẽ tới, cứ chạy đi!!! Nhà họ Trình nhất định phải còn có em!

Trình Phong Lữ nghe anh cả nói vậy liền cắn răng quay hướng ngược lại, chạy đi thật nhanh. Trình Lạc Nghiêm nói đúng, nếu cả hai anh em đều không may không thoát qua nổi, vậy Trình gia sẽ đi về đâu? Bà và mẹ sẽ phải sống thế nào? Vì vậy... anh cất bước chạy thật xa...

Khoan đã!!! Ngân Đằng!!! Ngân Đằng!!! Trình Phong Lữ nhìn về phía phòng ngủ của Chu Tử Đằng mà mặt mày tái mét. Anh liền quay gót phi thân chạy trở vào Trình gia. Anh cấp tốc leo mấy tầng lầu, ập cửa xông vào. Bạch Ngân Đằng nãy giờ đã khóc toáng đến khô cả nước mắt nhưng vì tình thế hỗn loạn nên chả ai để ý. Anh vội vội vàng vàng ẵm con bé trong nôi lên, chạy thật nhanh xuống cầu thang với hơi thở lẫn lộn đan xen:

-- Đừng sợ... công chúa nhỏ, con sắp thoát rồi!

Khi anh sắp ra đến cửa, bỗng từ đâu có một tên mafia máu me đầm đìa lao đến đá mạnh vào chân anh một cú khiến anh không kịp phản ứng ngã sóng soài. Hắn còn hung hăng dùng lực đạp vào bụng anh một cái rồi cướp con bé đi.

https://thuviensach.vn

-- Ngân Đằng!!!

Trình Phong Lữ hét lên, anh gắng sức nhổm người dậy chạy ra. Nhưng hình như, anh nghe thần Chết cười rợn, đếm ngược từng giây với anh: "Ba... hai... một."

BÙM!!!

Và một tiếng nổ rầm trời nghiễm nhiên làm rúng động vạn vật vang lên khắp không gian. Biệt thự Trình gia phút chốc đổ sụp xuống, khói lửa mù mịt, đất bụi mập mờ văng tứ tung. Cả tòa nhà sừng sững như vậy mà đổ rạp xuống từng đợt. Vụ nổ lớn bất thình lình trong thành phố đã kinh động rất dữ dội tới dân chúng vùng gần đó, tiếng thét do bị kinh hoảng thi nhau thất thanh. Và những ngày sau, đều mang mùi chết chóc như thế...

Trình Phong Lữ cái gì cũng không biết từ giờ khắc đó, anh cảm thấy đất trời tối đen, chỉ chập chờn những vầng lửa thiêu từ địa ngục bao quanh. Anh... anh phải chết ư...?

***

Và giờ đây anh tỉnh lại, còn không nghĩ, mình may mắn còn sống. Tủ giày ngã xuống bức tường đã trở thành một lá chắn, tạo khoảng trống tại vị trí anh đang nấp dưới! Chính "tam giác cứu mạng" này đã cứu sống anh! Việc anh làm đầu tiên là vội lục điện thoại gọi người cứu, tuy nhiên anh không thấy nó đâu. Đột ngột, có tiếng truyền rè rè của bộ đàm cất lên. Nhìn kí tự con sói khắc trên kia, anh đoán... Cái này là của gã mafia nọ, hắn trong lúc đánh anh hắn đã làm rơi, và nhặt nhầm chiếc điện thoại của anh.

"Thủ hạ Lương gia tập hợp tại cao tốc La Verne sau mười lăm phút nữa. Lần này bắt mẹ con Chu Tử Đằng làm con tin theo lệnh Lương thiếu chủ. Mai phục sẵn, phòng khi Bạch gia tiến đánh cứu người. Không được để lộ vị trí. Thủ hạ nhà họ Chu mau tới trung tâm thành phố gây chú ý bằng mọi hình thức, nhiễu loạn không để cảnh sát dò tìm được tọa độ căn cứ

https://thuviensach.vn

chúng ta. Cứ tiếp tục đánh phá nhà người dân như lúc nãy, ai bị bắt tự khắc kết liễu mình, quyết không khai!"

"Tổ chức Ám sát đã hạ gục một phần ba Tổ chức La Nostre. Cứ tiếp tục ứng chiến đánh lạc hướng bọn chúng. Chương lão đại đang tập kích ở đồi thông Honoré, Lương gia đang phục sẵn ở cao tốc La Verne. Cứ cầm chân Trình gia, không để bọn chúng ứng cứu được ai."

"Quân số của Tổ chức Ám sát không lại bằng Tổ chức Mafia, hiện đang thất thế, cứ giữ cuộc chiến như vậy, tự bọn chúng sẽ hao tổn quân lực. Cao tốc La Verne sau mười phút nữa sẽ đóng chặt mọi đường truyền, không thể lần ra địa điểm trên bản đồ. Nhằm ngăn chặn Trình gia và Bạch gia truy lùng, yêu cầu thủ hạ Lương gia tập trung gấp."

Là giọng Chu Khuynh Cơ!!!

Trình Phong Lữ nghe mà đất trời như đảo lộn trong tất thảy. Chu Tử Đằng... Bạch Ngân Đằng... Trời ơi!!! Mẹ con họ đang ở trong tay người phụ nữ tàn nhẫn đó sao? Còn Tổ chức của anh nữa, rốt cuộc đã bị họ dương đông kích tây hao phí sức lực đánh nhau rồi. Không thể được! Nhất định không được có chuyện gì!

Trình Phong Lữ như đã quên đi cảm giác đau đớn dưới chân, anh đứng thẳng dậy, lê tới chiếc xe Maserati đen có cửa đã bị bắn đến rơi ra ở đằng kia. Chuyện gì đã xảy ra sau vụ nổ? Tại sao phía cảnh sát không có dấu hiệu tới đây rà soát? Tại sao bọn chúng lại sắp đặt chuyện này? Từng tá câu hỏi cứ dồn dập làm anh loạn trí, nhưng anh không suy nghĩ được nhiều. Điều anh quan tâm nhất bây giờ chỉ có ba thứ: khởi động xe - liên lạc Tổ chức - cao tốc La Verne!

Chiếc xe tuy đã đứt cửa nhưng vẫn còn chạy được, hẳn là bọn mafia đã bỏ của chạy lấy người đây mà!

https://thuviensach.vn

Trình Phong Lữ ngồi vào, xong xuôi đâu đó khởi động xe, liền tắt hết mọi thiết bị định vị tránh gây báo động mà chuyển hướng tới cao tốc La Verne. Trên đường lái xe, anh sử dụng bộ đàm vừa nãy, chuyển sang sóng kênh liên lạc của Tổ chức Geranium (đương nhiên chỉ có người tổ chức biết) để liên lạc với Trình Lạc Nghiêm. Rất nhanh sau đó, tiếng Trình Lạc Nghiêm gấp gáp truyền đến:

-- Có thông báo gì?

-- Anh, Phong Lữ đây! Rút khỏi nơi đó, đừng đánh với La Nostre nữa. Họ chỉ là một nước cờ đánh lạc hướng thôi. Anh mau đi tiếp ứng Bạch gia. Cao tốc La Verne!

-- Phong Lữ? Anh đã nghe được cuộc liên lạc từ bộ đàm ra. Hiện tổ chức đang vờ thua cuộc rút lui thôi, anh đang dụ chúng tới bãi mìn đã chôn trước ở chiến địa. Kết thúc cuộc chiến này sẽ tới ứng cứu cho Bạch gia. Chỉ e là không kịp tới cao tốc La Verne trước khi họ phong tỏa vị trí.

-- Không sao! Hiện em đang tới đó, chỉ cần em vào được, liền sẽ gửi được tọa độ của em qua địa chỉ IP cho anh.

-- Không được! Trình Phong Lữ! Mau quay lại...

Không để Trình Lạc Nghiêm nói thêm, Trình Phong Lữ liền ngắt liên lạc. Cao tốc La Verne, Trình Lạc Nghiêm, có lẽ đoạn kí ức này anh đã quên, thực ra anh là người nhớ rõ mồn một nơi đó là đâu. Bởi chính cha của chúng ta và mẹ của anh đã tử nạn tại cao tốc này. Là anh lựa chọn quên đi La Verne...

Chỉ mất sáu phút để lái xe hết tốc lực từ Trình gia tới cao tốc La Verne. Thoáng chốc, Trình Phong Lữ liền nhận ta khung cảnh dốc đá lởm chởm quen thuộc nơi đây, đường gồ ghề vắng tanh, có lẽ thủ hạ họ Lương chưa tới kịp. Vậy thời gian này tại căn cứ nằm sâu dưới lòng đất cao tốc chưa có nhiều thủ hạ canh gác.

https://thuviensach.vn

Trình Phong Lữ đỗ xe ở một góc khuất có cây là xum xuê che đi. Anh còn đang băn khoăn tìm cách lẻn vào thì đã thấy một bóng xe màu đỏ quen thuộc lướt qua.

Đó là... xe của Chu Tử Đằng!!!

Chết tiệt! Bọn chúng nhất định lấy tính mạng Bạch Ngân Đằng ra uy hiếp cô. Giờ thì cả hai mẹ con họ, đều ngàn cân treo sợi tóc.

***

Ở gần đáy vực dưới chân đồi thông Honoré, có một con suối nhỏ với dòng nước đục bẩn chảy ngang qua. Thỉnh thoảng dòng suối máu ấy, lại ghê rợn cuốn trên lưng nước rải rác những cái tay, cái đầu, cái thân đứt lìa. Mùi máu tanh tưởi của những thân xác không toàn thây oan khuất xộc lên nồng nặc, khiến Mạc Lưu Ly khẽ cau mày.

Mạc Lưu Ly đột nhiên mở lớn đôi mắt, nhìn ngó xung quanh vị trí mình rơi xuống mà chưa hết bàng hoàng. Lãnh Dịch Khiêm kể từ lúc bị truy sát, Lãnh gia đã không còn đủ an toàn, liền mọi lúc mọi nơi mang cô theo bên mình. Hắn đi đâu cô đi theo đó, như lời nguyền hắn đã trói buộc cô:

"Mạc Lưu Ly, trước giờ mạng sống của em đều do tôi một tay che chở mà còn. Vậy em lấy quyền gì đòi chết trước tôi? Có chết, cùng phải cùng tôi mà xuống địa ngục, vĩnh viễn tôi không cho em sống yên ổn!"

Chính vì vậy, mà dù chỉ một khắc thôi, cô cũng chưa từng rời xa hắn. Phải, hắn muốn cô chết cùng, tại sao không để cô rời Lãnh gia, tự sinh tự diệt ngoài kia? Rốt cuộc vẫn là muốn thứ mình không có được, cũng phải tự tay hủy diệt để không còn ai có thể sở hữu. Đã không muốn quan hệ tới ba chữ "Lãnh Dịch Khiêm", hắn lại càng muốn can hệ vào cuộc sống của Mạc Lưu Ly cô.

https://thuviensach.vn

Ví như hôm nay, cuối cùng cũng tới ngày này. Ngày người cao cao tại thượng như hắn sa cơ lỡ vận, bị Chương gia truy lùng. Trên đường di chuyển tới San Francissco để nhận sự trợ giúp từ Mộc gia của Lãnh phu nhân, xe cô đã bị tấn công.

Cuộc nổ súng ác liệt diễn ra. Thứ cô nhớ sau cùng là xe của hai người bị huých đến rơi khỏi đường cái, nhào lao xuống vực dốc đồi thông và phát nổ. Lãnh Dịch Khiêm đã phá cửa xe rồi ôm trọn cô nhảy ra ngoài, hắn đã bao bọc cô rồi lăn xuống chân đồi như thế. Vì vậy, dù toàn thân ê ẩm, chằng chịt vết trầy xước, cô vẫn bảo toàn cái mạng. Vậy thì, Lãnh Dịch Khiêm, đâu rồi?

Khi mà, trận chiến này, buộc phải có kẻ chết? Buộc phải có kẻ trả mạng cho tử thần, trả máu cho địa ngục, họ đâu rồi?

Bạch Dĩ Hiên, Chương Du Thần, Lãnh Dịch Khiêm, Trình Phong Lữ... đã đến lúc phải trả lại rồi...

https://thuviensach.vn

TỬ ĐẰNG KHÔNG NỞ LẦN HAI - KHÔNG CÒN LÀ NỮ PHỤ

Ka La Ra

dtv-ebook.com

Chương 82: Tử Đằng_ Cao Tốc Tử Thần

Mạc Lưu Ly nén sự đau nhức đang từng đợt làm rụng rời tay chân mình, nặng nề đứng dậy. Thể chất cô vốn yếu, căn bệnh tim này lại không cho phép cô chạy nhanh, càng khiến cô thêm lo lắng cho sự an nguy của Lãnh Dịch Khiêm trong mỗi giây mỗi phút. Mạc Lưu Ly dáo dác nhìn quanh tìm kiếm anh, trong lòng không kìm nổi bất an. Anh ấy đâu rồi? Tại sao chỉ còn có mình cô nằm đây? Có khi nào... người ta bắt anh ấy đi rồi?

Những suy nghĩ cứ chậm rãi được viết nên bất chợt khiến lòng dạ cô nóng như lửa đốt. Bước chân vì thế mà đi nhanh hơn vài phần. Dưới này hoang vu đến đáng sợ, đâu đâu cũng rập rình những mối nguy hiểm. Quả không thể ở lại lâu, dù cho... Lãnh Dịch Khiêm có chết, nhất định cũng phải tìm được xác người. Nhưng tuyệt đối, Lãnh Dịch Khiêm... anh không được xảy ra mệnh hệ gì!

Mạc Lưu Ly ngước nhìn lên đồi dốc, xác định vị trí mà hai người đã rơi xuống. Con dốc chết người này có nhiều vách đá lởm chởm, còn có những cành cây sắc nhọn cắm ra lắc lẻo giữa lưng chừng, dưới chân lại um tùm bụi rậm gai, thật không cho con người ta cơ hội toàn thây nếu rơi xuống. Con dốc khá dài cộng với việc Lãnh Dịch Khiêm dùng lực mạnh ôm cô nhảy ra khỏi xe chắc chắn đã gây ra cho anh nhiều thương tích. Nếu không mau chóng tìm ra anh, không biết anh có thể cầm cự đến bao lâu.

Mạc Lưu Ly vội vội vàng vàng bước thấp bước cao, đi dọc chân đồi lúi húi tìm kiếm. Trời đã chập tối, nếu không mau tìm ra nhau thì hậu quả

https://thuviensach.vn

về sau khó lường, nhất là ở nơi đây có nhiều thú dữ. Đi được mấy trăm bước, Mạc Lưu Ly đã nhìn thấy một cái hang cao ở gần chân đồi, có một cánh tay buông thỏng ra ngoài. Mạc Lưu Ly cả kinh, cô thu hết can đảm tiến tới gần hơn thì liền nhận ra ngay chiếc nhẫn biểu trưng của Lãnh gia trên tay người đó. Lãnh Dịch Khiêm!!!

Bao nhiêu kinh hoảng, bao nhiêu lo sợ thu hết vào từng bước chạy của Mạc Lưu Ly. Cô sợ... Cô rất sợ... Đừng!

Mạc Lưu Ly cởi đôi giày đế cao bất tiện khỏi chân, cô hít sâu một hơi rồi vội vã bám víu vách đá leo lên hang. Vách đá sắc nhọn vài lần làm cô bị trầy trật, khiến cô vốn không giỏi leo trèo nay lại càng thêm khó khăn. Mạc Lưu Ly hổn hển thở từng tiếng, cuối cùng cũng leo đến cái hang này. Lãnh Dịch Khiêm!

Cô tức tốc lao người tới, tim như ngừng đập khi thấy anh nằm bất tỉnh, quần áo rướm máu chằng chịt những vết thương.

-- Dịch Khiêm! Dịch Khiêm!!! -- Trộn trong dòng nước mắt nhạt nhòa là từng tiếng thét xé lòng của Mạc Lưu Ly. Trời bị bao trùm bởi sự u ám của màn đêm đằng đẵng hệt như lòng cô đang bị bao phủ bởi nỗi sợ hãi mất đi một người. -- Tỉnh dậy đi! Đừng chết! Có chết, cũng phải chết cho oanh liệt vào!!!

Mạc Lưu Ly bất chấp lay mạnh người Lãnh Dịch Khiêm, cô không có đủ dũng khí để trấn áp nỗi sợ trong tâm trí nên cứ thế mà òa khóc. Giọng của Mạc Lưu Ly đứt quãng bởi từng tiếng nấc, tay hết ấn ngực Lãnh Dịch Khiêm lại run rẩy đưa lên mũi kiểm tra hơi thở anh.

-- Dịch Khiêm!!! Cậu chẳng phải hờ hững với phụ nữ lắm sao!? Vì "anh hùng cứu mĩ nhân" mà chết, người đời sau sẽ coi cậu thành cái gì cơ chứ? -- Mạc Lưu Ly cảm thấy đầu óc choáng váng sau từng trận điên đảo.

https://thuviensach.vn

Cô mệt mỏi gục người xuống, tay gắt gao nắm chặt tay anh, vẫn không ngừng thút thít. -- Lãnh Dịch Khiêm... Đừng chết...

-- Tự cho mình là "mĩ nhân". -- Đột nhiên giọng Lãnh Dịch Khiêm nói yếu ớt vang lên khiến Mạc Lưu Ly lập tức dựng người dậy.

-- Cậu! Cậu chưa chết!!!

-- Chưa chết. -- Đúng là vậy, Lãnh Dịch Khiêm tuy thương tích đầy mình, song vẫn còn may mắn giữ lại cái mạng. Hoặc có lẽ, anh đã đi đến một nơi rất xa, nếu không có tiếng gọi kéo anh về của cô.

Mạc Lưu Ly run run nắm chặt tay anh, cảm nhận anh động đậy từng khớp tay mà không khỏi vui mừng.

Tạ ơn chúa, con cứ tưởng... người đã mang anh ấy đi...

Nước mắt lưng chừng khóe mi, Mạc Lưu Ly vô thức áp bàn tay anh vào má cô, truyền đến từng cơn ấm. Cô nhắm mắt lại để cảm nhận sự ấm áp ấy, thật lạ, ngỡ như cô đã chết rồi ngay khoảnh khoắc đó. Có lẽ Mạc Lưu Ly cũng không biết, có một giọt lệ đã chậm rãi trượt dài xuống, nóng hổi.

Khuôn mặt mãn nguyện ấy của Mạc Lưu Ly khiến Lãnh Dịch Khiêm phút chốc thất thần. Có lẽ biểu cảm hạnh phúc dường kia, là một nỗi ám ảnh đến tận mai sau của anh. Không phải vì cô trong giây phút ấy trở nên xinh đẹp như một thiên sứ, giang đôi tay cứu vớt một kẻ tội đồ, cảm hóa một linh hồn tội lỗi... mà là vì khoảnh khắc ấy bất chợt khiến Lãnh Dịch Khiêm nhận ra, người con gái trước mắt vô cùng yêu anh. Thực sự rất yêu anh... hơn những năm tháng anh nghĩ.

Đừng vì bất cứ người phụ nữ nào mà trầm luân. Họ không xứng, còn anh không đáng.

https://thuviensach.vn

Không hiểu vì sao, Lãnh Dịch Khiêm nhíu mày giật tay lại trước sự sững sờ của Mạc Lưu Ly. Nhưng ngay lập tức Lãnh Dịch Khiêm thấy hối hận, cử động vừa rồi của anh đã động tới vết rách ở khuỷu tay, khiến nó rỉ máu. Anh nhăn mặt đau đớn, Mạc Lưu Ly thấy thế thì cuống cuồng cả lên, cô vồn vã xé áo mình lấy vải băng lại cho anh, không còn để tâm thái độ vừa rồi của "Lãnh thiếu". Một ngọn gió lạnh thổi vù quá, cô cảm nhận được thân hình Lãnh Dịch Khiêm thoáng chốc run rẩy.

-- Đi thôi, chúng ta vào trong hang.

Mạc Lưu Ly bước tới dìu anh đứng lên, Lãnh Dịch Khiêm ban đầu có chút bài xích đẩy cô ra. Nhưng sau cùng, tự thấy mình không đứng vững nổi, anh đành mặc sĩ diện để cho Mạc Lưu Ly đỡ vào.

Hang đá chật hẹp xộc mùi bụi gỗ khiến Lãnh Dịch Khiêm có phần khó chịu, không khí mốc meo còn chi chít những sâu bọ. Điều kiện này không tốt cho vết thương của anh. Nếu anh bị nhiễm trùng trong thể trạng này, vậy rất khó có khả năng sống sót.

Lãnh Dịch Khiêm ngồi tạm xuống khúc gỗ phủ đầy rong rêu có trong hang, đầu óc bắt đầu cảm thấy choáng váng. Cú rơi vừa rồi khá mạnh, làm tứ chi anh như thể bị đứt lìa, thật không biết có thể cầm cự bao lâu. Mạc Lưu Ly lấy hết đồ vật từ trong túi áo ra, nhìn ngắm một hồi, đầu chợt suy nghĩ miên man. Mãi đến khi tiếng hắt xì của Lãnh Dịch Khiêm đánh thức cô, cô mới quay lại thực tại.

-- Cậu mặc đi. -- Mạc Lưu Ly cởi áo khoác ngoài của mình đắp lên anh, ngay lập tức bị Lãnh Dịch Khiêm dứt khoát trả lại.

-- Không. Mặc vào đi, ban đêm rất lạnh. -- Lãnh Dịch Khiêm cau mày nói, giọng điệu có phần dữ dằn. Toan thấy Mạc Lưu Ly còn cứng đầu định khoác lại cho mình, Lãnh Dịch Khiêm lạnh nhạt nói thêm. -- Đằng nào đã sẵn thói quen tối ngủ phải có chăn đắp, em cũng sẽ quay qua giựt lại.

https://thuviensach.vn

Mạc Lưu Ly nghe vậy thì bật cười, cũng không dùng dằng khoác áo cho Lãnh Dịch Khiêm nữa. Cô đi loanh quanh tìm vài ba cành cây khô rải rác trong hang, rút từ túi quần chiếc bật lửa nhóm lửa lên. Thấy không gian im ắng quá, Mạc Lưu Ly cố vui vẻ chêm thêm vài lời:

-- Em không ngờ cậu chủ Lãnh biết thói quen mới có một năm nay của em đấy!

-- Đây là tuyến đồi nổi tiếng buôn gỗ lậu mà bọn vận chuyển thường xuyên đi qua. Cái hang này là nơi bọn chúng đục ra để nghỉ chân, sau này bị tuần tra phát hiện thì lấp đi. Thủ hạ Lãnh gia nhất định sẽ bất chấp tất cả khởi hành tìm chúng ta sáng mai, chỉ cần cầm cự được qua tối nay...

"Chỉ cần qua được tối nay..." Khỏi cần nhìn nét mặt của anh cũng biết sự bất lực của anh khi nói ra những lời này. Không kể đến thương thế nghiêm trọng của Lãnh Dịch Khiêm, vấn đề là ở nơi đây quá nửa khuya nhiệt độ sẽ giảm xuống rất nhiều. Lúc nãy Mạc Lưu Ly đã đi khắp hang góp nhặt mới được chút gỗ khô này đốt lên sưởi ấm, nhưng sẽ không đủ cháy qua nửa đêm. Hai người quần áo rách bươm không đủ ấm, cộng với việc không có thức ăn để giữ sức, chỉ sợ Lãnh Dịch Khiêm lúc này chính là cảm thấy điều mình nói cũng quá hoang đường. Mà dưới khu đồi hiu quạnh thế này, thú dữ cũng rình rập săn mồi không ít. Nếu như Mạc Lưu Ly mới nãy còn có ý đi dọc chân đồi kiếm củi về đốt tiếp thì bây giờ đã nhất quyết không muốn rời hang sau khi nghe tiếng sói hú gọi bầy. Mạc Lưu Ly thu người về, nhìn chằm chằm vào đốm lửa tí tách.

-- Sợ rồi à? -- Lãnh Dịch Khiêm uể oải ngả người xuống, cười hờ. Mùi rêu mốc xông vào mũi khiến anh khẽ nhíu mày.

-- À... -- Mạc Lưu Ly liếc nhìn lại Lãnh Dịch Khiêm, vẻ mặt có chút bí hiểm.

-- Tiếng "à" đó là sao?

https://thuviensach.vn

-- Tối nay sẽ rất lạnh đấy!

-- Thì sao?

-- Cậu có muốn cùng em trong hang làm ấm người không? Như cái lúc Bạch thiếu chủ làm với chị Tử Đằng ấy! Không biết chừng, cũng có Trình thiếu chủ và Bạch thiếu chủ lại đứng ở ngoài chờ như cậu ngày đó thì sao?

Lãnh Dịch Khiêm thật sự trợn mắt nhìn cái miệng nhỏ nhắn của Mạc Lưu Ly hết sức tự nhiên mà thốt nên những lời này. Cảm thấy như bị trêu tức đến nghẹn, anh dứt khoát quay lưng về phía Mạc Lưu Ly, hừ hừ vài cái rõ to:

-- Đừng nói nữa!

-- Ai da cậu mắc cỡ đúng không!? -- Hình như Mạc Lưu Ly không biết điểm dừng mà còn dạn dĩ đến bất thường trêu chọc vị Lãnh thiếu trước mặt. -- Ai bảo cậu Lãnh sống hai mươi mấy năm đến giờ vẫn còn là trai tân chứ? Nếu đổi lại là Bạch thiếu nghe Đằng tỷ nói câu này, chắc bây giờ đã làm khúc dạo đầu rồi!

-- MẠC LƯU LY!!! -- Lãnh Dịch Khiêm quả thật bị những lời cô nói làm cho tức điên lên rồi! Anh ngồi phắt dậy, nhìn cô dữ dằn với ý thị cảnh cáo rõ rệt. -- Em im ngay cho tôi! Em đi quá giới hạn rồi!

Vậy mà Mạc Lưu Ly chỉ nhìn Lãnh Dịch Khiêm rồi cười cười như thể không có gì to tát. Lãnh Dịch Khiêm đương nhiên có sự nghi ngờ thái độ lạ lùng của cô. Cô rất bạo dạn nói những lời nói "đen tối" thế kia trong khi trước đây Mạc Lưu Ly đối với phương diện này rất ngại. Hơn nữa còn cả gan chọc tức anh, trái với vẻ khúm núm ngày thường của mình.

Và, em cười nhiều hơn mọi ngày.

https://thuviensach.vn

Trước cách hành xử kì hoặc của Mạc Lưu Ly, Lãnh Dịch Khiêm cho rằng đây là cách khiến cô phân tâm nỗi sợ hãi trong lòng nên cơn giận cũng dịu bớt. Anh mệt mỏi nằm xuống, lúc nãy đứng dậy đã một lần nữa động tới miệng vết thương, làm cho anh đau nhói. Anh không chấp cô nữa, hằn học nói:

-- Đừng bao giờ khiêu khích ranh giới giữa tôi và em. -- Lãnh Dịch Khiêm nói xong liền thấy mí mắt trĩu nặng, anh đã mất sức quá nhiều. Có lẽ, một cái chợp mắt sẽ tốt cho anh trong giờ phút này. -- Tôi chợp mắt một lúc. Em tự chăm sóc lấy. Lúc cảm thấy có nguy hiểm thì gọi tôi dậy.

-- Vâng.

Nói đoạn Lãnh Dịch Khiêm mơ màng ngủ thiếp đi. Mây đen thêu lên từng tấc trời, dệt nên một khung cảnh sầu bi mà chỉ Mạc Lưu Ly mới thấy. Cô ngước nhìn trời đã chuyển lạnh, mà thấy trong lòng ấm áp lạ thường. Thời gian cuối cùng cũng chạm thời khắc phải dừng lại.

Ai mà biết được... một cái chợp mắt của một người con trai đã đổi lấy một giấc ngủ vĩnh hằng của một người con gái.

***

Cánh cửa sắt nặng trịch tự động mở để chiếc Limousine chầm chậm tiến vào. Chu Tử Đằng ngồi yên vị trong xe, cố quan sát địa hình để trấn áp trái tim đang đập nhanh như muốn nhảy khỏi lồng ngực.

Ai mà biết được được ở cao tốc La Verne có xây một cái hầm cơ chứ? Cao tốc này xây quấn quanh một quả núi dẫn ra ngoại thành, đường đi quanh co có nhiều khúc cua chết người. Đường đi nguy hiểm là thế mà lại không có rào chắn ở bìa ngoài, chỉ cần lái xe không chú ý một chút thôi là sẽ rơi xuống vực tan xác ngay tức khắc. Cũng vì vậy mà "Cao tốc Tử thần" này rất hiếm người mạo hiểm đi qua dù đây là đường tắt ngắn nhất, cùng lắm xuất hiện ở cao tốc này chỉ có những thanh niên ngông cuồng thích tổ

https://thuviensach.vn

chức đua xe hay thử cảm giác mạnh. Bản thân Chu Tử Đằng vốn rất chắc tay lái mà trên đoạn đường đến đây cũng phải đổ mồ hôi hột.

Tại khúc cua thứ tư, ngay mặt núi sát liền với đường cao tốc là địa điểm hẹn mà Chu Khuynh Cơ gửi cho cô. Chu Tử Đằng đã tới nơi, song chẳng thấy có ai ở chỗ này, bốn bề chỉ có xe cô đứng trơ trọi. Trong khi cô đang sốt ruột ngó nghiêng thì bỗng "cửa núi" đột ngột mở ra. Mặt núi mà cô thấy trước mắt nhanh chóng tách ra hai bên để lộ một cánh cửa sắt bên trong.

Phải, là cánh cửa! Không thể tin được quả núi này đã được đục bên trong và xây hẳn một tầng hầm tân trang thiết bị đầy đủ trong đó. Dăm ba tên thủ hạ mặc áo đen hùng hổ bước ra, ai nấy cũng sặc mùi chết chóc. Cánh cửa tiên tiến sau khi nhận diện không còn người bước ra đã tự động đóng lại nhanh như chớp. Dường như đây là một hệ thống cửa bảo mật được cài sẵn tuyệt đối không cho ai có cơ hội bước vào.

Hai tên lực lưỡng trong số bốn tên bước tới, cánh tay cơ bắp cuồn cuộn của chúng mạnh bạo phá cửa xe của cô rồi ném quăng ra xa như để thị uy. Hắn thô lỗ núm áo lôi cô ra khỏi xe, tên kia ở sau vươn tay dùng lực đẩy ngã khiến cô té sụp xuống mặt đường. Một tên khác thích thú nâng cằm cô lên rồi huơ cao tay giáng thẳng xuống mặt cô một bạt tai đau điếng. Chu Tử Đằng không hề hé răng rên rỉ lấy một tiếng, máu từ khóe miệng cô chậm rãi chảy xuống từng giọt đậm. Tên còn lại cuối cùng cũng góp một tay, hắn thô bạo nắm tóc cô giật ngược ra sau, hung hăng rút con dao găm trong túi mình ra chém lên một đường. Từng lọn tóc của cô bị đứt lìa cứ thế mà rơi lả tả xuống mặt đường, mái tóc trước kia dài đến lưng bây giờ chỉ còn lòa xòa ở ngang vai.

Cô biết nhìn cô bây giờ rất thảm hại. Cô biết đây là ý chỉ của Chu Khuynh Cơ, vui thú nhìn cô quằn quại. Một tên ở đằng sau như thấy chưa đủ, mạnh tay nắm áo cô xé toạc ra, áo cô bị xé rách để lộ tấm lưng trắng

https://thuviensach.vn

ngần. Vì quá mạnh tay mà móng tay của hắn đã cào qua da thịt cô, để lại trên đó vết bầm đỏ rướm máu.

Xong xuôi bọn chúng thô thiển cười ha hả, Chu Tử Đằng cắn chặt răng, chẳng biểu hiện một chút gì là chống đối, cứ để mặc bọn chúng muốn làm gì thì làm, cô chỉ cần mạng sống vẹn toàn để cứu con gái cô ra khỏi đây. Cô ả muốn cô thê thảm thì cô sẽ thê thảm, muốn cô thống khổ thì cô sẽ thống khổ, lúc này đây vị thế của cô hiện giờ không cho phép cô vì chút lòng tự trọng mà chọc tức cô ta. Nếu cùng đường thì cô chỉ mong muốn Chu Khuynh Cơ trút thù hận lên cô, không đả động Bạch Ngân Đằng.

Quả nhiên từ bộ đàm giắt ngang lưng của cái tên vừa hung dữ cắt tóc cô khi nãy truyền đến giọng nói thỏa mãn của Chu Khuynh Cơ: "Mang ả ta vào! Để xem ả kênh kiệu được bao lâu!"

Ngay lập tức bốn tên vận đồ đen cao to đứng lại nghiêm chỉnh, tên ở sau còn vì thấy khoái chí mà cho bờ lưng nõn nà của cô một đạp khiến cô hoàn toàn quỳ xuống. Cô có thể ngửi thấy mùi máu tang từ khóe miệng cô vẫn đang ngừng chảy in máu xuống mặt đường. Tên đứng trước mặt cô hình như sực nhớ ra thứ gì đó mà cúi người xuống, bàn tay bât đầu sờ soạng lần mò cơ thể cô.

-- Khốn nạn!!! Buông ra!!! -- Chu Tử Đằng vừa giãy người hét lên liền bị hai tên vạm vỡ ở sau kìm xuống chế trụ.

Hắn ta phủi tay, chuyên nghiệp nói:

-- Ổn cả, người cô ta không có thiết bị gì. Có thể nhập mật mã mà không sợ cô ta truyền tín hiệu liên lạc rồi. -- Nói xong gã còn sảng khoái nhếch môi cười kệch cỡm, trong đầu còn ý nghĩ muốn xin chủ nhân Chu Khuynh Cơ trước khi giết chết cô ta hãy để cho hắn hưởng thụ chà đạp một phen.

https://thuviensach.vn

Cô siết chặt mảnh áo rồi liêng liếc mắt nhìn, cánh cửa kia đúng thật cần có mật khẩu mới vào được. Tên bự con nhất vụng về quẹt thẻ rồi nhập mật mã có 4 con số lên khóa cửa không một chút phòng bị gì nữa khi nghe đồng bọn vừa nói.

1234

Mật khẩu không ngờ lại là 4 con số liên tiếp dễ dàng như vậy. Đúng theo phong cách của Chu Khuynh Cơ, quan niệm những gì càng dễ con người ta càng phức tạp hóa. Không bao giờ nghĩ đến sẽ có chuyện cô ta đặt mật khẩu khôi hài như vậy, vì thế nên bốn con số tưởng chừng đơn giản này lại nằm ngoài dự liệu của những kẻ muốn đột nhập.

Chu Tử Đằng nhanh tay quệt máu từ khóe môi mình rồi viết lên mặt đường, hy vọng nếu có người đến cứu họ sẽ cứu được cô.

"PW 1234"

Xong xuôi, Chu Tử Đằng vờ đau đớn trườn người lên để che đi, bọn chúng tưởng cô đang đau đớn mà cuộn người nên cũng không để ý gì nhiều. Sau cùng khi đã xác nhận, cửa liền tức khắc mở ra, hai tên đằng sau liền lập tức tiến tới nhấc cô lên lôi đi xềnh xệch vào trong. Căn hầm chỉ có vài ba ánh đèn nhấp nháy, lại trúng Chu Tử Đằng vì mất sức mà lả người đi nên không thể quan sát kĩ càng. Cô chỉ nhớ mình đã rẽ phải ba lần, đi lên hai tầng lầu, thẳng đến một cánh cửa kính trong suốt phải quẹt thẻ để mở.

Cánh cửa mở ra, cô đã thoáng nghe tiếng khóc nấc lên của Bạch Ngân Đằng. Bước chân trì trệ của cô vì thế mà trở nên gấp rút. Vẻ lo lắng càng lúc càng hiện rõ trên mặt cô, cuối cùng khi nhìn thấy bóng dáng nhỏ bé của Ngân Đằng bị treo lơ lửng trên trần nhà, trái tim của Chu Tử Đằng như ngừng đập.

-- Ngân Đằng!!!!!!!! -- Chu Tử Đằng hét lên thất thanh. Không biết cô lấy sức ở đâu mà có thể xô ngã hai tên thủ hạ đứng chắn cản cô, bất chấp

https://thuviensach.vn

lao tới. -- Ngân Đằng!!! Mẹ đây! Mẹ đến rồi đây!

Có lẽ bị tiếng la xé lòng của mẹ làm cho kinh sợ, Bạch Ngân Đằng khóc toáng lên quẫy quẫy người. Nhìn con bị cột treo lên cao mà Chu Tử Đằng ứa nước mắt, nét căm phẫn cùng hoảng sợ tột độ hiện rõ trong mắt cô, tay cô siết chặt lại, cố nhìn xung quanh tìm cách cứu con gái.

-- Thật cảm động quá đi! Nếu con tao được sinh ra, có lẽ cũng tròn trịa như con gái mày bây giờ. -- Chu Khuynh Cơ đứng ở lan can trên cao hất hàm nói vọng xuống.

Trên tay cô ta nắm sợi dây thừng treo con gái cô qua cái ròng rọc, còn ác ý làm hờ buông thả tay khiến Bạch Ngân Đằng như muốn rớt xuống. Con bé bị thả rơi xuống rồi đột ngột thựng lại khiến cho dây thừng căng ra siết cho đau điếng mà khóc dữ dội.

-- Đừng!!! -- Chu Tử Đằng mặt trắng bệch đứng ở dưới hét lên, hai tên đàn ông vừa nãy đã lao tới ghì cô xuống khiến cô không thể vùng vẫy. Cô chỉ còn biết trợn trừng mắt nhìn thân ảnh con gái yếu ớt đung đưa mà gào lên từng tiếng đứt ruột. -- Đừng!!! Đừng hại nó!!! Tôi xin cô...

-- Xin tao? Ha, mày nghĩ mày xứng sao? -- Nói rồi ả ta làm bộ yểu điệu cuộn quanh sợi dây qua lòng bàn tay, liếc xéo Chu Tử Đằng, hừ một cái. -- Nhưng nếu mày thể hiện đủ thành ý, tao sẽ rủ lòng thương xót cho.

Nói rồi Chu Khuynh Cơ ngoắc ngoắc tay ra lệnh tên thủ hạ ở dưới chạy lên. Một tên rảnh rỗi trong số bốn tên nhanh nhẹn chạy lên cho cô ta sai bảo. Chu Khuynh Cơ uyển chuyển chuyền sợi dây treo tính mạng Bạch Ngân Đằng cho hắn, gã cầm sợi dây thừng trong tay mà không khỏi vui thú, còn ác ý cố kéo lên thả xuống hành trái tim Chu Tử Đằng ở dưới như muốn chết đi sống lại. Chu Khuynh Cơ nhẹ nhàng bước xuống bậc thang xoắn ốc đã gỉ sắt, cô ta bước tới phía Chu Tử Đằng đang bị ghì xuống kia với cái khí thái uy nghi mà hùng hổ.

https://thuviensach.vn

Tiếng đôi bốt của cô ta nện lên sàn mang theo vẽ thỏa mãn, khuôn mặt Chu Khuynh Cơ tràn ngập sự phấn khích, ả ta đã chờ đợi ngày này rất lâu. Tất nhiên khi đã đứng trước mặt Chu Tử Đằng, ả ta liền dùng cách thức quen thuộc nhất để làm bản thân hả giận - giáng cho cô một cái tát không lưu tình. Một tiếng *chát* vang lên rõ to, khuôn mặt Chu Tử Đằng in hằn năm dấu tay đỏ chói, vết thương vừa nãy ở khóe môi vì thế mà rách ra thêm.

-- Sao hả? Bạch phu nhân cũng có ngày này? -- Chu Khuynh Cơ cười nhếch môi. Cô ta cúi người xuống khiến những lọn tóc nâu óng rớt xuống từ bờ vai, nhìn thập phần yêu kiều. Trái với vẻ nhếch nhác của Chu Tử Đằng hiện giờ. Cô ta nâng cằm Chu Tử Đằng một cách thô bạo, vờ vuốt ve mái tóc đã bị cắt cụt đi của Chu Tử Đằng, hất hàm. -- Muốn cứu con gái? Được thôi!!! Làm mẹ thì phải hy sinh cho con một chút chứ!

Nói rồi ả mạnh tay hất cằm Chu Tử Đằng ra, đạp một cước vào bụng cô khiến cô ngã vật ra. Hai gã to con ở sau liền hiểu ý chủ nhân xốc cô lên lại, Chu Tử Đằng cảm thấy như lục phũ ngũ tạng đã rơi ra đến nơi rồi. Chu Khuynh Cơ ngoắc ngoắc tay gọi tên thủ hạ còn lại như gọi một chú cún, hắn ta biết ý liền đi lấy ngay một chiếc máy quay!

-- Sao nhỉ? -- Chu Khuynh Cơ cầm máy quay, hướng thẳng về phía Chu Tử Đằng, cười cợt nhả. -- Mày muốn cứu con gái? Dễ thôi! Tự thoát y đồ mày ra rồi "phục vụ" thủ hạ của tao thật "chu đáo"! Nếu mày làm ba tên thủ hạ của tao hài lòng, tao sẽ nể tình tôi tớ mà tha cho con gái mày một mạng sống! Thế nào, dễ chứ?

Chu Tử Đằng nghe mà trợn trừng mắt, cô cắn chặt răng trước những lời lả lơi phát ra từ miệng Chu Khuynh Cơ. Cô ta muốn cô chịu khuất nhục! Muốn cô nếm trải cảm giác nhục nhã bẩn thỉu đến tận xương tủy!

-- Mày không chịu ư? Sao có thể! Bạch Dĩ Hiên cũng rất tự nhiên ném tao cho những tên đàn ông khác chơi đó thôi! Mày cứ tự nhiên như anh ấy

https://thuviensach.vn

đi, để tao quay lại và gửi cho anh ấy xem. Ái chà, phản ứng anh ấy sẽ thế nào đây? Ngài Lão đại trước đây đã chà đạp biết bao nhiêu người phụ nữ, nay người phụ nữ của mình lại bị chà đạp, thực rất muốn xem!

Chu Khuynh Cơ cười khúc khích giương máy quay trong trạng thái sẵn sàng, gật đầu nhẹ một cái. Hai tên kia mừng húm vội lần mò khắp cơ thể Chu Tử Đằng, thò vào trong bứt dây nịt ngực của cô. Chu Tử Đằng giãy giụa kịch liệt, không ngừng la hét phản kháng sự xâm hại của bọn chúng. Chu Khuynh Cơ cầm máy quay cười thích thú, ả càng vui vẻ hơn khi thấy một tên thủ hạ phối hợp nắm tóc bắt Chu Tử Đằng phải ngửa cổ lên, còn tên kia thì vội vàng... kéo khóa quần xuống.

-- Cút ra!!! Khốn kiếp!!! Cút ra!!! -- Chu Tử Đằng cố giãy mình ra liền bị tên ở sau giật tóc mạnh hơn nữa.

-- Phải rồi! Là như vậy đấy! -- Chu Khuynh Cơ vui sướng reo lên. Tay ả cầm máy quay mà không khỏi run lên thích thú, ngày này cuối cùng cũng tới. Để ả xem sau chuyện này, Bạch Dĩ Hiên có còn đủ rộng lượng mà thương yêu cô ta nữa không?

Đúng lúc đó, một tiếng "đoàng" rõ to vang lên ở ngoài cửa hầm khiến ai nấy cũng dừng ngay lập tức mọi hành động của mình. Chu Khuynh Cơ nhíu mày khi nghe tiếng súng kì lạ phát ra trong trụ sở liền cau có kêu:

-- Bảo mọi người tạm thời dừng hết mọi công việc thí nghiệm. Kêu tất cả thủ hạ tập hợp lại, bật camera giám sát lên xem chuyện gì xảy ra.

Đương lúc đó, một tiếng *bíp* đột ngột vang lên. Và cả tầng hầm được cho là bất khả xâm phạm nhanh chóng chìm vào bóng tối.

"Có kẻ đã ngắt điện khu trụ sở!!! Yêu cầu tất cả mọi người đề phòng xung quanh! "

https://thuviensach.vn

"Báo động có xâm nhập!!! Giữ nguyên vị trí không được hành động bừa bãi!"

"Mau khởi động lại hệ thống! Trước hết đóng cổng hầm lại!!!"

"Chủ nhân đang ở đâu, xin người ra khởi động lại hệ thống an ninh!"

Chu Khuynh Cơ nghe vậy thì mày càng nhíu chặt hơn nữa, ả bật chế độ nhìn ban đêm trong chiếc máy quay đang cầm rồi sải bước đi ra. Ả còn quay lại lườm nguýt Chu Tử Đằng một cái, lớn giọng:

-- Đợi đến khi ta khởi động lại hệ thống hẳn làm tiếp. Việc bây giờ là cứ trông chừng nó!!!

-- Vâng!!!

"Chủ nhân, anh em đã tập hợp trước cửa, tin báo cho biết Lương thượng chủ sắp đến rồi!"

"Chủ nhân, có một nhóm thanh niên đua xe đang tiến về phía cao tốc. Nếu không đóng cửa lại chúng sẽ phát hiện! Xin người về phòng máy xử lí gấp!"

Từng tiếng la ó vang lên khiến Chu Tử Đằng thấy điếc cả tai. Hai tên lực lưỡng đằng sau vẫn chăm chăm ghì cô xuống khiến cô không thể nào động đậy! Chỉ biết lúc đó... cô có ngửi được mùi xạ hương quen thuộc phảng phất trong hầm kín. Và sau đó, một tiếng thét chói tai vang lên.

https://thuviensach.vn

TỬ ĐẰNG KHÔNG NỞ LẦN HAI - KHÔNG CÒN LÀ NỮ PHỤ

Ka La Ra

dtv-ebook.com

Chương 83: Tử Đằng_ Chưa Từng Quên Đi

-- Cấu trúc cài đặt con chip là như thế nào vậy... bà? -- Trong căn phòng thí nghiệm trắng toát lạnh lẽo, tiếng Bạch Sở Viên nặng nề vang lên dội lại từ các bức tường.

-- Cài vào tủy, nếu không cẩn thận kích động nó, con chip sẽ tự nổ. Coi như xương tủy não sẽ vỡ ra, sống không nổi. -- Giọng Ixora phu nhân chậm chạp vang lên. Bà đang soi qua soi lại các tấm chụp X- quang, cố gắng tìm ra đường mổ an toàn nhất để đảm bảo xác suất sống sót của cháu trai mình... Dù chỉ một ít.

-- Tại sao hắn có thể cài được con chip này? -- Bạch Dĩ Hiên nằm nghiêng người bất động, anh nhìn các tấm hình chụp mô phỏng cấu tạo não và vị trí con chip ngay màn hình mà không khỏi cau mày.

-- Thật sự cài vào rất dễ. Chỉ cần rạch 1 đường ở sau gáy, dùng một cây gắp với độ mỏng nhỏ nhất gắp đưa nó vào. Người cài chắc chắn đã biết rõ cấu tạo não nên dù không mổ ra cũng biết cách đưa con chip vào đúng vị trí tủy.

Ixora phu nhân mặt mày căng thẳng, hơi thở có phần trì trệ cầm "cây gắp với độ mỏng nhỏ nhất" mà bà vừa đề cập tới. Bà coi lại một lần nữa tấm chụp X- quang rồi đeo găng tay vào.

-- Con chip có kích thước cực nhỏ, khi đã vào được bên trong rồi thì mọi việc hoàn toàn dễ dàng. Người cài sẽ thiết lập một bộ máy điều khiển,

https://thuviensach.vn

chính là công cụ kiểm soát trí não của người bị cài sau này. Trước tiên họ sẽ kết nối với con chip để bắt tín hiệu. Sau đó điều khiển nó tách chân di chuyển đến tủy sống rồi cắm cố định tại tủy. Xong việc đó, coi như chuyện thao túng một người qua các mạch thần kinh không còn là trở ngại nữa.

Bạch Dĩ Hiên nghe vậy thì trầm ngâm suy nghĩ chuyện gì đó. Lát sau anh hỏi tiếp:

-- Tình trạng của cháu thế nào?

-- Tình trạng của anh không đến nỗi nguy kịch nhưng cũng không ở mức an toàn. -- Bạch Sở Viên khoanh tay nhìn anh trai nằm đó, nhíu mày cất chậm rãi từng chữ. Lúc nãy mổ cho Tiêu Khiết, xác suất an toàn tận 90% vì con chip đó đang trong quá trình hoàn thiện, chưa có hệ thống tự nổ nên may cho Tiêu Khiết. Anh chỉ mất có mười lăm phút để phẫu thuật gắp nó ra, nếu Tiêu Khiết hồi phục nhanh thì chưa đến mười lăm phút sau sẽ tỉnh rồi. Con chip cài vào Bạch Dĩ Hiên rõ đã được nâng cấp lên rất nhiều, đường truyền liên lạc cũng mạnh hơn. Nếu không phải vì trong phòng thí nghiệm của gia tộc Dietes có hiệu quả cách sóng âm tuyệt đối thì không biết chừng Lương Kỷ Khiên đã giành lại quyền kiểm soát tâm trí của Bạch Dĩ Hiên từ nãy đến giờ. Cho nên, một khi Bạch Dĩ Hiên chưa phẫu thuật lấy con chip ra thành công thì chỉ cần bước khỏi cửa phòng này, Lương Kỷ Khiên luôn chực chờ kiểm soát anh sẽ lấy lại quyền điều khiển.

-- Con chip nào cũng được cài hệ thống tự hủy. Phòng khi người bị cài có vấn đề gì chẳng hạn như rơi vào tay kẻ địch hay bị phát hiện thì người kiểm soát sẽ khởi động chế độ tự nổ, chấp nhận hy sinh người đó để bảo toàn thông tin mật hay tung tích.

Ixora phu nhân tiến tới trong tư thái đã sẵn sàng chuẩn bị, bà kéo tới một máy quay bắt sóng hiện hình ảnh lên màn hình trước mặt.

https://thuviensach.vn

-- Ta sẽ phải rạch một đường khá sâu. Thuốc mê liều nhẹ qua ba mươi phút đã ngấm rồi, tuy nhiên chỉ làm cháu giảm bớt đau một chút thôi.

-- Cháu chịu được. Làm đi.

Ixora phu nhân nghe cháu mình nói vậy thì cũng không chậm trễ hơn nữa. Bà nhanh chóng dứt khoát lấy dao mổ rạch một đường, càng mau càng bớt đau. Bạch Dĩ Hiên vẫn nằm nghiêng người bất động, trái tim anh nhói lên từng đợt. Không phải vì vết cắt quá đau mà là vì sự lo lắng ở tận sâu. Ở cuối một giới hạn nào đó trong lòng anh, anh bỗng cảm thấy bồn chồn không yên, có cái gì đó đáng sợ cứ thôi thúc anh phải đi, nhất định phải đi. Và nó cứ ngày một lớn dần, thời gian cứ thì thầm một cách quái đản rằng anh đang trễ, anh đang chậm trễ.

-- Bạch Dĩ Hiên, cháu phải tập trung vào thì con chip mới bị phân tán. Vì thời điểm cháu tỉnh táo suy nghĩ là thời điểm con chip mất rất nhiều năng lượng quản lý các mạch thần kinh để đảm bảo nó vẫn "thâu tóm" được cháu mọi lúc mọi nơi. Đó là lí do vì sao phần lớn thời gian cháu bị kiểm soát là đang trong lúc cháu ngủ hay ý thức mập mờ, như vậy con chip mới không tốn quá nhiều năng lượng mà hoạt động hết năng suất.

Ixora phu nhân vừa nói vừa cẩn thận đưa con gắp vào. Dù nói rằng Bạch Dĩ Hiên đã ngấm thuốc mê, nhưng anh vẫn có thể cảm nhận được cái gắp lạnh lẽo đang luồn vào, tách hai mảnh da thịt anh ra, nhớp nháp máu, từ từ tiến vào sâu bên trong. Trên màn hình hiện rõ cảnh tượng đó, Bạch Sở Viên đã phẫu thuật bao nhiêu người, tiếp nhận mổ bao nhiêu ca, song vẫn chọn cách quay mặt đi không muốn nhìn tiếp, anh thực sự rất sợ.

Chỉ một lúc sau khi Ixora phu nhân đã tách vết rạch ra, Bạch Dĩ Hiên liếc lên màn hình liền thấy một mảnh sáng lóe lên.

-- Đó là con chip! -- Ixora phu nhân cúi người xuống nặng nề thốt lên.

https://thuviensach.vn

Lúc bà chuẩn bị đưa con gắp sâu vào để gắp con chip ra thì đột ngột con chip nhấp nháy ánh đỏ khiến ba giật mình rút thật nhanh con gắp ra khỏi. Hành động đó động đến vết rạch làm nó rách ra, Bạch Dĩ Hiên đau đớn rên lên một tiếng.

-- Có chuyện gì vậy!? -- Bạch Sở Viên hốt hoảng bước đến hỏi.

-- Không xong rồi! -- Ixora phu nhân mặt tái đi. Nếu như lúc trước bà nói xác suất là rất thấp thì bây giờ... không có xác suất! -- Con chip phản ứng với kim loại! Không cần chúng ta bất cẩn kích động nó, chỉ cần tiếp xúc với kim loại, nó sẽ tự khắc nổ!!!

Bạch Dĩ Hiên nghe vậy tay bất giác siết chặt vào thành giường, Bạch Sở Viên mặt cũng xám đi mà lắp bắp từng tiếng:

-- Tại... tại sao... có chuyện này? Nó... nó không... hề nằm trong dự đoán...!

-- Ta cũng không ngờ tới! Nếu không phải ta tiếp xúc với con chip đã lâu và nhận biết được trạng thái trước khi tự nổ của chúng, thì ta đã không vội vàng rút cái gắp ra như vậy! Về điểm "tân tiến" này, ta cũng không nghi ngờ nếu bộ óc thông minh của Lương Kỷ Khiên nâng cấp được thế!

Ixora phu nhân cầm con gắp trong tay mà run run không biết sao mới phải. Hơn phân nửa đồ dùng trong phòng thí nghiệm này được cấu tạo bằng kim loại và ngoài kim loại ra, chả đồ vật nào có thể chế tác ra đạt kích thước chuẩn mà vẫn không ảnh hưởng đến chất lượng như nó. Bây giờ bà bỗng lâm vào một tình thế cực kì nan giải mà suốt mấy mươi năm qua bà chưa hề gặp qua. Không phẫu thuật thì không được mà muốn phẫu thuật cũng không thể.

-- Nói như vậy, không thể tiến hành phẫu thuật sao? -- Bạch Dĩ Hiên trong lời nói có phần gấp gáp, anh nghe rõ tiếng tim mình đang đập rất mạnh, cơ hồ muốn nhảy khỏi lồng ngực anh.

https://thuviensach.vn

-- Không... ta sẽ tìm cách! Trước tiên, Bạch Sở Viên, cháu lại băng bó vết thương cho anh cháu đi.

Bạch Sở Viên miễn cưỡng gật đầu tiến tới lấy bông băng bắt đầu cầm máu. Ixora phu nhân xoay người đi lấy bút ghi ghi chép chép lại tình hình phẫu thuật để lấy làm tư liệu nghiên cứu tiếp. Đột nhiên cánh cửa phòng thí nghiệm bị va mạnh vào, người thủ vệ ngoài kia đang cực kì gấp rút muốn xông vào.

-- Có chuyện gì? -- Ixora đi tới mở cửa cho hắn, hắn thở hồng hộc bước vào, vẻ mặt rất khẩn cấp:

-- Có chuyện lớn rồi! Trình gia vừa mới báo lại tình hình. Đại tiểu thư bị Chương gia bắt cóc, phu nhân vì muốn cứu con gái nên đã đồng ý tới địa điểm giao dịch mà Chu Khuynh Cơ đưa ra. Hai người họ hiện sống chết trước rõ. Trình thiếu chủ đang bận đối phó với Lương thiếu chủ, hiện không thể qua ứng cứu. Bạch lão gia đã đem thuộc hạ cận lực về lại Bạch gia phòng thủ, hiện không có ai chỉ huy Ám đoàn ở dưới. Xin Bạch nhị thiếu gia ra lệnh ạ!

-- Cái gì? Con bé Ngân Đằng bị làm sao? Sao lại xảy ra chuyện này? -- Ixora phu nhân nghe mà đánh rơi cả xấp tài liệu ghi chép trên tay, bà hốt hoảng thốt lên.

Bạch Sở Viên nghe vậy thì đờ người trong giây lát, anh cứ đứng sững không biết ra làm sao. Mạng sống của họ đang ngàn cân treo sợi tóc, không thể nào!

-- Tiêu Khiết! -- Đương lúc mọi người đang thừ người ra chưa tiếp nhận nổi chuyện này, giọng Bạch Dĩ Hiên đã dứt khoát vang lên. -- Bảo Tiêu Khiết lấy một nửa thủ vệ Ám đoàn đi tới tiếp ứng thay Trình gia. Để Trình Lạc Nghiêm tới địa điểm giao dịch cứu người trước, tôi sẽ đến sau.

https://thuviensach.vn

Người thủ hạ nghe vậy thì gật đầu rồi hết tốc lực chạy đi. Tiêu Khiết xưa nay chỉ biết giết người, chưa biết cách cứu người và chưa đủ sức để xoay xở trong tình huống nguy hiểm liên quan đến mạng người này. Bản thân anh vẫn lựa chọn tin tưởng giao cho Trình Lạc Nghiêm hơn, chỉ cần nghe tin Tiêu Khiết đến tiếp ứng, hắn nhất định tự hiểu mà lo đi giải cứu mẹ con Chu Tử Đằng.

-- Bạch Sở Viên. -- Bạch Dĩ Hiên níu tay em trai mình, giọng vô cùng nghiêm túc khiến Bạch Sở Viên có chút lo lắng. Chưa bao giờ anh thấy đôi mắt củ anh trai mình che một màu xanh lạnh lẽo đến vậy. -- Chỉ cần không phải kim loại tiếp xúc, nó sẽ không kích hoạt tự nổ đúng không?

-- Đúng...

-- Vậy cậu dùng tay mình lấy nó ra đi.

-- Cái gì!!! -- Bạch Sở Viên xanh mặt hét lên. -- Anh bị điên rồi sao? Dùng tay lấy sẽ nới rộng vết thương của anh ra, chưa kể anh là đang mổ sống! Là mổ sống đó!!!

-- Đúng vậy Dĩ Hiên! Chuyện này ta không đồng ý! -- Ixora phu nhân lo âu nói. -- Con chip rất nhỏ với những cái chân cắm vào tủy, dùng tay thô lấy ra sẽ không gỡ được lần lượt từng cái chân mà phải bứt nó ra luôn. Như vậy đau đớn đến cỡ nào? Cháu hoàn toàn thanh tỉnh kia mà!!!

-- Sở Viên. -- Trong căn phòng 23°C, tiếng anh vang lên rất nhẹ mà cũng nặng nề vô cùng. Như thể nếu lựa chọn kia đưa anh xuống vực thẳm, thì lựa chọn này đẩy anh xuống hố sâu. Như thể, không còn lựa chọn khác. -- Làm đi.

-- ...

***

https://thuviensach.vn

Chẳng gì có thể so sánh được cả.

Đó là lí do tại sao chúng ta không áp dụng được từ "thay thế" lên con người.

Không ai là thay thế được người này, cũng chẳng ai là thế thân được cho người kia. Sở hữu thứ vốn không thuộc về mình đâu làm ta thấy thỏa mãn hơn.

-- Nhưng không sở hữu được thứ thuộc về mình cũng đâu có làm ta thấy mãn nguyện hơn.

Trong màn đêm thanh vắng chỉ còn tiếng gió hú thả trên đồi, giọng Mạc Lưu Ly vẫn đều đều vọng ra từ hang đá ẩm ôi, hòa theo tiếng gió dập dồi rồi hóa hư ảo trong không gian.

Cô đang ngắm sao. Thỉnh thoảng lại chặc lưỡi vài cái tiếc rẻ kêu lên:

-- Sau mưa vẫn còn có cầu vồng, trong đêm vẫn còn áng sao.

Vậy tại sao người ta lại không đủ can đảm để nắm tay nhau đi qua gió mưa? Sao người ta không đủ dũng cảm để ôm lấy nhau vượt qua đêm tối? Bỏ lỡ nhau như vậy... có đáng chăng? Trách ai không dám cùng nhau ngắm cầu vồng. Tiếc người không muốn cùng nhau ngồi ngắm sao.

Ngoài hang kia là mặt trăng của trời, trong hang này là mặt trời của tôi.

Mạc Lưu Ly lẳng lặng nhìn người con trai mình đã yêu sâu đậm nhiều lắm, tay cầm nắm thuốc trong tay mà cô đã suy nghĩ nhiều lắm.

"Lưu Ly, trong tất cả số thuốc mà tôi chế cho cô, vỉ thuốc này là quan trọng nhất. Vì cô phải dùng rất nhiều loại thuốc để áp chế sự phát tán của bệnh tim, cơ thể tiếp nhận nhiều rồi sẽ đạt đến cực hạn. Liều thuốc này sẽ

https://thuviensach.vn

cân bằng cho cô. Các tế bào trong cô phải hoạt động rất nhiều theo tác dụng của thuốc phụ cho nên cần nhiều dinh dưỡng để bù hao, một viên này đủ để đáp ứng dinh dưỡng bị thiếu hụt đó. Nói chung là nó vừa giúp cân bằng nội tiết, vừa cung cấp thêm dinh dưỡng rất nhanh, cô không ăn uống đầy đủ cũng chẳng lo thiếu sức.

Chính vì vậy mà nó rất quan trọng! Định kì bắt buộc phải uống 1 lần mỗi ngày. Nếu làm mất thuốc nhất định phải tới tìm tôi để đưa cho uống, không thể bỏ qua viên này. Cô biết đấy, đối với người thường nó chỉ có tác dụng kháng sinh, cung cấp dinh dưỡng giúp hồi phục nhanh thôi; nhưng với cô nó liên quan đến mạng sống. Chỉ cần cô bỏ lỡ không uống thuốc cân bằng thì các tế bào vận động trong cô sẽ hoạt động không ngừng, lượng dinh dưỡng cứ thế mà lấy đi nhiều hơn. Buộc tim cô phải làm việc hết công suất để bơm máu, mà cô bị bệnh tim thì...

Mọi thứ đều có hai mặt. Cách thức này giúp cô kéo dài thời gian sống, nhưng cũng làm cao hơn khả năng chết nếu cô không tuân thủ đúng đơn thuốc. Dù gì thì có trục trặc khác phải gọi ngay cho tôi để tôi kịp thời cứu chữa, cô cứ thủ sẵn trong người mười mấy vỉ, và nhớ là phải uống! Không được bỏ qua."

Lời Bạch Sở Viên nghiêm trọng vang lên trong đầu cô đánh từng hồi chuông mạnh. Mạc Lưu Ly cầm vỉ thuốc chỉ còn đúng 1 viên mà mỉm cười nhẹ. Cô có mang theo cả tá viên, nhưng tai nạn xe lúc nãy đã khiến cái túi của cô văng đi mất và giờ trong túi áo cô chỉ còn lại đúng một viên này thôi.

Lãnh Dịch Khiêm thương thế nghiêm trọng, từng vết thương của anh đang không ngừng rỉ máu. Anh quần quật bởi công việc Lãnh gia mà chưa kịp ăn uống gì suốt cả ngày hôm nay. Chẳng phải thời gian đang vắt kiệt sức lực của anh mà tự cơ thể anh đang ăn mòn chính mình. Anh cảm thấy người mình run lên bần bật vì bị cơn sốt hành hạ, chưa bao giờ anh cảm thấy bất lực như lúc này đây.

https://thuviensach.vn

Cái giá lạnh của màn đêm đang dần dần trở nên mạnh mẽ hơn, tiếng gió gào làm chao đảo các ngọn cây đang dần dần dữ dội hơn. Lạnh quá...

Lãnh Dịch Khiêm ôm chặt tấm áo khoác của Lưu Ly mà vừa mới nãy anh đã từ chối không đắp, thân thể anh run lên từng đợt. Sức đề kháng của anh hoàn toàn bằng 0 trong lúc này, ý thức anh dần mơ hồ đi và anh cảm thấy mệt mỏi đến độ chẳng muốn mở mắt.

Cả lửa cũng sắp tàn.

"Không thể qua khỏi đêm nay.", trong lúc thiêm thiếp đi, một phần nào đó trong Lãnh Dịch Khiêm đã tuyệt vọng thốt lên như vậy.

Mạc Lưu Ly xích lại gần Lãnh Dịch Khiêm, nắm lấy đôi tay lạnh ngắt của anh, cô chồm người tới đặt lên môi Lãnh Dịch Khiêm một nụ hôn. Nụ hôn của cô nồng cháy tựa ngọn lửa mới bừng lên, ấm áp và nóng bỏng. Đôi môi của cô say đắm hòa quyện vào đôi môi của Lãnh Dịch Khiêm, một hương vị lạ lùng đến lưu luyến. Cô chưa từng chủ động hôn anh, vì cô chẳng dám biểu lộ tình yêu của mình. Nhưng hôm nay thì khác, tình yêu này không chết mãi được, nó phải sống một lần. Cô nhẹ nhàng dùng lưỡi quấn quýt trong khoang miệng của anh...

...Rồi cũng nhẹ nhàng dùng lưỡi đẩy viên thuốc kia tiến vào.

Mạc Lưu Ly rời đôi môi anh, cô chợt nhận ra nước mắt mình đã lăn dọc gò má từ lâu. Cô gục đầu lên đôi tay đang gắt gao nắm chặt mình, vì cố gượng cười mà giọng nói chợt trở nên nghẹn ngào:

-- Lãnh Dịch Khiêm, anh sẽ không chết ở đây. Chốn này ngay cả tư cách là nơi ra đi cuối cùng của Lãnh thiếu cũng không xứng. Anh sẽ trở về, kết hôn với Giả tiểu thư. Hai người sẽ có con bồng, có cháu ẵm. Anh sẽ sống cuộc đời viên mãn như vậy cho đến lúc nhắm mắt xuôi tay.

Xin đừng quên em.

https://thuviensach.vn

Đừng hứa với ai về ngày mai vì lời hứa sẽ bên nhau mãi mãi ngày hôm qua, ta có thể sẽ không còn cơ hội được thực hiện nó ngày hôm nay.

Mạc Lưu Ly nắm chặt tay Lãnh Dịch Khiêm, tân trạng của người đi đối với người ở lại luôn mang chút thổn thức nào đó khó tả. Dường như ta có rất nhiều điều để tâm sự cho nhau nghe, nhưng buồn nhất là, ta lại luôn nói với nhau: "Để khi khác..."

-- Em không muốn phải mất anh lúc này đâu. -- Mạc Lưu Ly thở dài, hơi thở của cô như kết tinh lại trong màn đêm lạnh cóng. -- Thật đáng tiếc, em đã bỏ rất nhiều giờ ghi di chúc, bỏ ra rất nhiều ngày để liệt kê những việc cần làm trước khi chết... vậy mà em không viết nổi một lá thư cuối cho anh.

Thật kì lạ, em cảm thấy như anh sẽ ám ảnh em như một tâm niệm cho đến lúc cuối đời vậy.

-- Sao em không thể yêu anh chứ... -- Nước mắt là thứ vô nghĩa nhất, nó luôn rơi cho những thứ nó tự cho là ý nghĩa. -- Là vì em là Mạc Lưu Ly... hay vì em là Lãnh Lưu Ly...?

Tiếng gào vọng ra từ sâu thẳm của những giọt lệ lòng của Lưu Ly cứ thế nhỏ dần, nhỏ dần rồi lại vọng ngược vào đáy lòng. Đã mất rất rất lâu để lời nói ấy của Mạc Lưu Ly trở thành lời ru cuối vọng sâu trong tiềm thức đang mơ hồ của Lãnh Dịch Khiêm.

Trời trở lạnh qua từng vết cắt rét thấu xương. Lãnh Dịch Khiêm lại thấy thật ấm áp, bàn tay ai đó không rời đang dần truyền nhiệt đến cho anh. Thần sắc anh lại hồng hào hơn trong khi nhiệt độ đủ để người ta tím tái mặt mày. Mạc Lưu Ly chưa từng đứng dậy hay buông tay anh mà đã luôn ngồi kề anh suốt hàng giờ liền.

Lửa đã tắt. Thời gian vội vã chạy dần... chạy dần...

https://thuviensach.vn

Hơi thở của cô cũng cứ thế mà đều dần... đều dần rồi thu hết những hơi ấm ấy ngược lại vào lồng ngực... đã ngừng đập...

Tận cùng của cuối cùng, em mừng vì mình giữ được lời hứa sẽ ở bên anh ngày mai của ngày hôm qua. Kết thúc của cuối cùng, em hạnh phúc vì em tin rằng, nếu có kiếp sau... Nếu có kiếp sau...

"Em yêu anh. Em yêu anh. Xin đừng quên đi em."

***

Tôi chẳng biết gì cả. Khi tôi mở mắt dậy, đó đã chuyện của ngày mai. Tôi cầm sợi dây chuyền khắc tên cô ấy trong tay và nhận ra rằng cô ấy đã rời xa tôi. Cô ấy vừa rời tôi đi. Lúc ấy "vĩnh viễn" thật sự tồn tại cho sự ra đi của cô ấy...

Tôi chẳng nhớ gì cả. Khi tôi mở mắt dậy, đó đã là chuyện của 1 năm sau. Tôi cầm bó hoa đặt lên mộ cô ấy và nhận ra rằng cô ấy chết rồi, đã chết rồi. Cô ấy không ở đó ngày hôm qua, tôi đã không ôm cô ấy ngày hôm qua. Không phải Mạc Lưu Ly...

Tôi chẳng hay gì cả. Khi tôi mở mắt dậy, đó đã là chuyện của mười năm sau. Tôi hoàng tỉnh và nhận ra rằng tôi đã luôn mong mình đừng thức giấc. Rốt cuộc thì... tôi sợ phải học được cách chấp nhận rằng cô ấy chỉ còn sống trong tiềm thức.

Tôi chẳng mong gì cả. Khi tôi mở mắt dậy, đó đã là chuyện của hai mươi năm sau. Tôi hút một điếu thuốc và nhận ra rằng tôi có trong tay rất nhiều tiền. Nhưng tôi lại không thể mua được cho cô ấy đồ ăn mà cô ấy thích, túi xách mà cô ấy muốn... và "cô ấy" mà tôi cần.

Tôi chẳng chờ gì cả. Khi tôi mở mắt dậy, đó là chuyện của ba mươi năm sau. Tôi tựa vào giường bệnh và nhận ra rằng tôi có thể gặp lại cô ấy. Tận cùng của cuối cùng, tôi mừng vì mình đã giữ được lời hứa sẽ không

https://thuviensach.vn

quên cô ấy ngày sau của ngày trước. Kết thúc của cuối cùng, tôi hạnh phúc vì tôi tin rằng... sẽ có kiếp sau... Sẽ có kiếp sau...

"Anh yêu em. Anh yêu em. Chưa từng quên đi em..."

https://thuviensach.vn

TỬ ĐẰNG KHÔNG NỞ LẦN HAI - KHÔNG CÒN LÀ NỮ PHỤ

Ka La Ra

dtv-ebook.com

Chương 84: Tử Đằng_ La Verne

Cao tốc La Verne không tự dưng được mệnh danh là "cao tốc Tử thần". Có nhiều vô kể những vụ tai nạn thảm khốc xảy ra nơi này, như một lời nguyền rủa chết chóc của các linh hồn không được siêu thoát. Cao tốc La Verne không xây bằng đất đá, bê tông bình thường như những con đường khác, nó được xây bằng máu thịt và xác người. Phải có người chết khi đặt chân lên La Verne đã trở thành nỗi ám ảnh của bất - cứ - ai nghe tên nó.

Chính vì vậy mà con người, với bản tính tò mò bao la và trí tưởng tượng mênh mông, đã thêu dệt nên hàng ngàn câu chuyện ma quái về "cao tốc Tử thần" này. Ở những khu xóm gần đó, mỗi buổi tối họ thường tụ tập trước sân nhà của một người rồi kể nhau nghe những điều rùng rợn họ đã "trải nghiệm" ở La Verne. Và tất nhiên, mọi người nghe xong đều vô cùng sợ hãi, nhất là bọn trẻ con nhát cấy. Thuở còn nhỏ sống chung với mẹ quanh quẩn khu xóm đó, Trình Lạc Nghiêm chưa bao giờ tin những người dựng chuyện bịa đặt nọ, đặc biệt là lời nguyền "phải có người chết khi đặt chân lên La Verne". Thậm chí anh còn đi cười nhạo lũ bạn vì đã đem lòng tin những câu chuyện ma quỉ vớ vẩn kia, mặc cho lời những cụ già khuyên ngăn "có thờ có thiêng, có kiêng có lành". Anh cố chấp bỏ ngoài tai và đã nhận lấy sự trừng phạt cay đắng... vì...

... Sự chế giễu của anh là một lời báng bổ.

https://thuviensach.vn

Cho nên "nó" đã lấy mạng của bố mẹ anh chỉ vỏn vẹn qua hai từ "tai nạn". Nó đã vĩnh viễn giấu nhẹm đi thân xác người tử nạn bất hạnh dưới những vực sâu u ám, vĩnh viễn giam cầm linh hồn họ ở địa ngục đen tối. "La Verne" trở thành một bóng ma trong anh, khiến anh không bao giờ dám đối mặt với nó.

Vậy mà giờ đây Trình Lạc Nghiêm đang phải tức tốc lái xe để tới đoạn cao tốc đó càng nhanh càng tốt. Hai phần ba tổ chức Ám sát gắt gao theo sau anh, họ đang chạy với vận tốc gần như tối đa trên con đường không có lấy một rào chắn an toàn.

-- Chết tiệt Trình Phong Lữ! -- Trình Lạc Nghiêm tức tối nhấn mạnh chân ga, rít một tiếng. -- Thằng nhỏ này dám một mình bám chân đến đây!

Tâm trạng Trình Lạc Nghiêm lo lắng dữ dội, đối với đứa em trai duy nhất, anh không thể thờ ơ để Trình Phong Lữ đơn thân độc mã đi cứu mẹ con Chu Tử Đằng mà chẳng có kế hoạch gì. Lúc nãy không cần Tiêu Khiết mang Ám đoàn Bạch gia tới ứng cứu, anh nhất định cũng sẽ cầm hết lực lượng rút lui đi cứu người trước tiên. Mặc kệ danh dự của tổ chức, mặc xác việc trừng trị tên Lương Kỷ Khiên khốn kiếp nọ, anh cũng sẽ không chần chừ mà quay lại hỗ trợ em trai.

Khỉ thật! Lãnh Dịch Khiêm thì mất liên lạc, Bạch Dĩ Hiên thì chỉ còn cách hi vọng, đương lúc dầu sôi lửa bỏng như vậy đều thật oái oăm!

-- Chúng ta tách ra. Một phần ba tổ chức đi theo Hứa Chính Đàm lên đường chính gây sự chú ý của bọn chúng trước. Số còn lại vòng xuống đường núi để không bị phát hiện, lấy đó mà tập kích! -- Trình Lạc Nghiêm dứt lời liền bẻ tay lái chạy ra khỏi đường, anh gấp gáp đến mức đâm đổ cả mấy cọc gỗ được đóng làm ranh giới giữa đường cái và đường núi.

Cầu mong Trình Phong Lữ cùng mẹ con Chu Tử Đằng vẫn an toàn...

***

https://thuviensach.vn

Chu Khuynh Cơ tâm trạng vô cùng bất an tiến về phòng thiết bị nơi những tiếng "lạch cạch" của tua vít va chạm với hộp thiếc được phát ra.

-- Có chuyện gì? -- Trong bóng tối, giọng Chu Khuynh Cơ nghiêm trọng vang lên.

-- Thưa chủ nhân, đã có ai đó xâm nhập vào nơi này và tìm được phòng thiết bị, cắt tất cả mạch điện. Hiện chúng tôi đang sửa nguồn điện.

-- Tại sao có xâm nhập mà các người lại không biết? -- Chu Khuynh Cơ giận dữ thẳng tay bang mạnh cùi súng vào đầu tên thủ hạ khiến hắn ngã ngửa ra bất tỉnh, máu chảy ròng ròng từ trán hắn lấm lên đôi bốt của Chu Khuynh Cơ. Đôi mắt sắc nhọn của cô ả như nhìn xuyên được trong màn đêm, khiến những kẻ còn lại phải bất giác cúi đầu. -- Có hệ thống camera an ninh theo dõi, có cả hàng tá thủ hạ ở xung quanh vậy mà vẫn bị đột nhập? Lũ các người vô dụng đến vậy sao?

-- Nhưng là... -- Một tên ngập ngừng nói. -- Kẻ đột nhập thân thủ không tệ, hơn nữa rõ ràng muốn vào được căn cứ này thì phải có thẻ phận sự hoặc mã nhận diện sóng âm từ bộ đàm chỉ được chế tạo ở trụ sở. Và còn phải biết mật khẩu nữa. Tên ấy nhập được cả hai điều kiện nên chúng tôi chỉ tưởng đó là thành viên tổ chức... Vả lại hắn vừa vào đã tìm ngay đến ổ phát điện và ngắt mạch, đã phái người tới kiểm tra nhưng chưa kịp nhận dạng hắn là ai... Vả lại căn hầm tối thế này...

-- Ngụy biện!!! -- Chu Khuynh Cơ thở mạnh, phì phò rống lên. -- Tăng cường an ninh, lục soát tất cả căn cứ. Không điều khiển máy tính đóng cổng được thì ra đóng thủ công bằng sức người, không được để bất cứ tín hiệu nào truyền ra ngoài!

-- Vâng! -- Tất cả cuống cuồng đồng thanh hô to.

Chu Khuynh Cơ bực bội quay người toan trở lại căn hầm nơi giam giữ mẹ con Chu Tử Đằng thì đúng lúc ấy, tiếng thét từ đó vọng ra khiến Chu

https://thuviensach.vn

Khuynh Cơ hốt hoảng, càng vội vã cất nhanh bước.

-- Bao vây căn hầm đó! Nhất định kẻ kia đến đây là giải cứu Chu Tử Đằng, vậy càng không thể để mẹ con ả bình yên trở ra!!!

Chết tiệt! Kẻ đó rốt cuộc là ai mà có thể hoàn hảo lẻn vào căn hầm đó mà không bị phát giác? Falanvil C' cô thiết kế một căn hầm chưa từng có ai dễ dàng đột nhập mà quỷ thần không hay! Kiểu thiết kế này cô đã ấp ủ phác thảo từ hồi đầu năm ngoái và mới xây cấp tốc gần đây, chuyện hack hệ thống là điều không thể. Ngoại trừ...

-- Cơ nhi? Những mẫu vẽ này là gì vậy?

Trong căn phòng sực nức mùi hương hoa đã ướp từ lâu, Trình Phong Lữ ghé đến bàn làm việc của Chu Khuynh Cơ, vô tình lại thấy tập phác thảo công trình quái lạ này.

Thời điểm ấy là đầu năm, nơi mọi chuyện đang chậm rãi bắt đầu. Khi ấy Trình Phong Lữ vẫn còn theo đuổi Chu Khuynh Cơ, cũng là thời gian 'Chu Tử Đằng' kia còn tồn tại trên thế giới này. Hôm đó là ngày đầu tiên Trình Phong Lữ được Chu Khuynh Cơ mời ghé qua Chu gia dùng bữa với gia đình mình, là một trong những phút giây đầu tiên Trình Phong Lữ thực sự có ấn tượng với một người.

Chu Khuynh Cơ đang nhẹ nhàng chải mái tóc mượt mà bên bàn trang điểm, chợt nghe Trình Phong Lữ nói thế thì liền đứng phắt dậy. Cô nhanh chân tới giật lấy tập bản vẽ đó khiến Trình Phong Lữ bị giật mình không kịp phản ứng. Chu Khuynh Cơ hơi nhăn nhó, vội vàng cất tập vẽ vào trong học, cô làm bộ e ấp:

-- Cái đó... anh đừng để ý! Em dạo này rảnh rỗi muốn luyện vẽ nên lên mạng tìm vài ảnh vẽ lại thôi mà!

https://thuviensach.vn

-- Thật đang luyện vẽ ư? -- Trình Phong Lữ nhìn biểu cảm "có tật giật mình" kì lạ của Chu Khuynh Cơ, nghi hoặc hỏi lại. -- Nhìn nét vẽ em điêu luyện không gôm tẩy thế cơ mà! Còn là vẽ công trình nữa, ai mới bắt đầu vẽ lại chọn vẽ ảnh mức độ khó vậy!? Mà anh nhìn sơ quá liền thấy thiết kế rất công phu, phải người vô cùng tinh vi mới vẽ nên không gian chi tiết như vậy! Sao lại là ảnh mạng được!

-- Phong Lữ!!! -- Chu Khuynh Cơ kéo lấy tay Trình Phong Lữ đặt lên hông mình, nhíu đôi mày thanh tú, cao giọng lộ rõ vẻ bực bội. -- Anh là đang không tin em đấy ư? Em nói là ảnh mạng thì cứ cho là ảnh mạng đi! Nó không quan trọng, anh chất vấn em làm gì cơ chứ?

-- Thôi thôi! Anh không hỏi nữa, em bớt giận đi! -- Trình Phong Lữ thấy người đẹp trước mắt trở nên nóng nảy liền cúi người xuống hôn nhẹ đôi má đang phồng lên vì tức giận của Chu Khuynh Cơ, cố dỗ dành. -- Anh không quan tâm nó nữa là được chứ gì!

-- Được đấy! -- Chu Khuynh Cơ hài lòng reo lên. -- Giờ thì, chúng ta xuống nhà ăn cơm thôi!

-- Ừ. -- Trình Phong Lữ để mặc Chu Khuynh Cơ lôi lôi cánh tay mình xuống dưới sảnh dùng bữa. Anh không khỏi suy nghĩ về bản vẽ có in dấu hoa văn rất cầu kì đó. Anh từ nhỏ đã biết đọc mẫu vẽ thiết kế nên Chu Khuynh Cơ không biết cứ tưởng lừa được anh, tại sao cô lại lừa anh? Và tại sao cô có thể vẽ được mẫu thiết kế khó như vậy, hẳn cô vô cùng có tài. Nhưng tại sao cô lại giấu diếm anh?

Hàng vạn câu hỏi cứ bủa vây trong đầu Trình Phong Lữ hôm đó khiến anh cứ thi thoảng lại nhìn về phía Chu Khuynh Cơ dò xét cô. Tuy nhiên sau đó lại có quá nhiều chuyện xảy ra, Trình Phong Lữ cũng không hỏi lại làm Chu Khuynh Cơ tin rằng anh đã quên béng nó đi.

---

https://thuviensach.vn

Giờ nghĩ lại, quả nhiên là Trình Phong Lữ! Trình Phong Lữ là người duy nhất xem qua bản thảo cô sơ suất phơi ra lúc ấy, cô chỉ bắt đầu biết cảnh giác với người tình của mình sau chuyện vô ý để lộ hôm đó mà thôi. Dấu in hoa văn trên bản vẽ năm đó giờ khắc đầy trên các bức tường hầm để đánh dấu chủ quyền của cô, có khi Trình Phong Lữ đã vô tình bị gợi nhớ lại cũng nên.

Và cũng chỉ có Trình Phong Lữ mới sẵn sàng bán mạng vì ả đàn bà kia!

Thật cô đã quá khinh thường Trình Phong Lữ suốt thời gian qua, cứ cho hắn chỉ là người tình đào hoa không hơn không kém mà quên khuấy đi rằng hắn là em trai của Trình Lạc Nghiêm. Những chuyện như vậy Trình Phong Lữ tất phải khắc sâu vào đầu, chỉ chờ dịp phù hợp sẽ điều tra mà thôi!

Nghĩ đến việc bao lâu nay mình đã xem nhẹ Trình nhị thiếu gia, Chu Khuynh Cơ tối sầm mặt lên nòng súng, phòng trường hợp xấu nhất, ả sẽ thẳng tay kết liễu anh vậy!

"Trình Phong Lữ, đừng trách tôi vô tình. Cũng là tự anh đã quá vô tâm."

***

Trong căn mật thất tối om do mất điện, Chu Tử Đằng vẫn đang bị tên thủ hạ kia ghì người xuống không cho chạy thoát. Tiếng khóc nức nở giờ chỉ còn lại thút thít của Bạch Ngân Đằng khiến cô lòng nóng như lửa đốt.

Mùi xạ hương?

-- Này! -- Tên thủ hạ còn lại trong số hai tên rút ra con dao sắc sáng loáng trong bóng tối, giọng trở nên nguy hiểm. -- Tao nghe có tiếng bước chân! Có kẻ đã vào đây thì phải, tao còn nghe cả mùi máu nữa.

https://thuviensach.vn

-- Ừm. -- Tên đang ghì đầu cô buông lỏng tay, hắn rút từ bên hông ra khẩu súng đen, con mắt hắn sáng quắc trong màn đêm. -- Mày đi kiểm tra thử xem!

Tên kìa "Ừ" một tiếng, hắn lấy đèn pin ra soi xung quanh, ánh đèn lờ mờ trong căn hầm âm u càng khiến bầu không khí thêm đáng sợ. Bạch Ngân Đằng bị treo ở trên, con bé vì mệt lả đi mà cũng thôi khóc réo, sự im lặng của con bé làm cô như nghẹt thở.

Cô còn chẳng nghe nổi tiếng tích tắc của thời gian. Mọi thứ đang diễn ra thật chậm... thật chậm...

Bất chợt!!!

Tiếng thét thất thanh của gã thủ hạ kia đau đớn vang lên như làm rung chuyển cả căn hầm im ắng. Không chần chừ một khắc, Chu Tử Đằng dùng lực giật ngược khuỷu tay trái đánh vào bụng dưới của tên còn lại đang giữ khư khư khẩu súng. Hắn chỉ kịp rên một tiếng, những tưởng cô đã đuối sức sau những trận đánh đập vừa rồi nên hắn ta không mảy may phòng bị. Chu Tử Đằng không cho hắn kịp trở mình, cô trụ một chân, chân còn lại lấy lực một phát đá bật khẩu súng khỏi tay hắn. Và rồi cô cũng không lưu tình, nhằm thẳng ngay chỗ hiểm của hắn mà dùng lực thật mạnh nâng gối đá huých lên. Hắn ta kêu lên một tiếng rõ to rồi khuỵu người xuống. Nhanh như chớp, Chu Tử Đằng giương tay lên dồn sức đập vào sau gáy tên to xác này, khiến hắn trợn tròn mắt rồi cũng ngã rạp xuống bất tỉnh.

Còn tên kia, mới nãy hắn đang cẩn trọng quan sát xung quanh thì đột nhiên có thứ gì đó găm phập một phát đau điếng vào mắt trái hắn. Hắn gào toáng lên ôm lấy con mắt đang túa máu của mình mà điên cuồng vung dao loạn xạ. Mắt của hắn bị một cây kim rất nhỏ đâm xuyên qua, khi hắn đau đớn nhấp nháy mắt đã vô tình đẩy cây kim vào sâu thêm. Hắn cố bình tĩnh đưa bàn tay đang run run của mình hòng lấy thứ chết tiệt này ra nhưng

https://thuviensach.vn

không thành. Máu đỏ nhớp nháp dính vào tay hắn khiến hắn không tài nào lấy được cây kim ra mà còn khiến nó xuyên thẳng vào.

-- Ai!!! Là ai làm!!! -- Hắn điên loạn hét lên, nâng dao chém tứ phương vào không khí. -- Tên khốn kiếp!!! Tao phải giết mày!!!

Rồi hắn trở nên im bặt. Thân người hắn vẫn cứng nhắc đứng sững, tay hắn cầm con dao sắc bén rỏ từng giọt máu thẫm lên sàn nhà, chiếc đèn pin đã trượt khỏi bàn tay lấm lem máu của hắn, "cạch" một tiếng. Ánh sáng đèn vô tình chiếu rọi cái đầu đã bị chém đứt lìa của hắn lăn lăn lóc với đôi mắt trợn trừng tia máu.

Rồi chẳng mất vài giây, thân người không còn đầu của tên thủ hạ nọ cũng đổ rạp xuống, máu từ phần cổ bị cắt lìa cũng từ đó mà thi nhau tuôn xộc ra.

Đèn vụt sáng. Hệ thống đã được khởi động lại.

Chu Tử Đằng lúc này nghe tiếng bước chân rất gần, ước chừng Chu Khuynh Cơ đang nhanh chóng quay trở lại nơi này. Cô liền lao tới nhặt lên khẩu súng mà tên to xác kia vừa vứt. Tay cô run run, máu ở khóe miệng cô đã khô, còn máu từ xác người kia vẫn còn lênh láng. Cô nhanh tay lên đạn, hướng về phía bảng mã điều khiển cửa hầm, nhắm vào nó!

-- Chu Tử Đằng! -- Chu Khuynh Cơ nghiến răng tức tốc chạy đến. Khẩu súng của ả đã được lên nòng sẵn chỉ chờ dịp này. -- Mau bắt nó lại!!!

Đoàng một tiếng!

Cánh cửa hầm đột ngột đóng lại. Chu Tử Đằng chưa vội mừng vì đã nhắm bắn trúng bảng điều khiển được bao lâu thì liền nghe Chu Khuynh Cơ quát tháo ở ngoài:

-- Chặn hết đường đi của bọn chúng! Mau phá cửa!!!

https://thuviensach.vn

-- Chu Tử Đằng! -- Lúc này đây Trình Phong Lữ mới lên tiếng. Trong tay anh đã bồng an toàn Bạch Ngân Đằng, khắp người anh đầy những thương tích mà anh chẳng lộ vẻ gì là để tâm. -- Mau tìm đường rời khỏi đây!

Chu Tử Đằng không đứng ngây ra đó mà vội vã đi theo Trình Phong Lữ. Nơi đây tuy là căn hầm xây sâu nhất nhưng nhất định vẫn phải có một đường thông thoát hiểm!

-- Em tìm bên kia, anh sẽ tìm bên này! Để ý xem cánh cửa thoát hiểm dự phòng ấy lẫn ở đâu!

-- Được.

Nói đoạn, Chu Tử Đằng liền bắt tay vào rà soát các bức tường để tìm xem có kí hiệu hoặc là dấu vết gì có thể giúp cô và anh trở ra không.

Tiếng cưa sắc nhọn đục xuyên qua cánh cửa hầm tạo nên tiếng xè xè inh tai.

-- Bọn chúng đang cưa phá cửa!!! -- Trình Phong Lữ không che đậy nỗi nét khẩn trương, anh vừa bế Bạch Ngân Đằng vừa cuống quýt tìm lối thoát. Chân anh ráng bước từng bước khập khiễng, vết thương ở khuỷu chân rách miệng càng khiến anh di chuyển thêm khó khăn.

-- Trình Phong Lữ! Không có lối thoát!!! -- Chu Tử Đằng mồ hôi rơi lã chã, ngoài kia cánh cửa đã sắp bị cưa khoét ra. Tiếng thúc giục đầy giận dữ ngoài kia của Chu Khuynh Cơ càng làm cô thấy sợ hãi. Cô không tiếc mạng mà sẵn sàng người chết kẻ sống ở nơi này, chỉ không dám để con gái còn quá nhỏ đã phải chịu thảm cảnh.

-- Không thể nào! -- Trình Phong Lữ ôm chặt Bạch Ngân Đằng vào lồng ngực đang phập phồng dữ dội của mình. Gương mặt anh đã tái đi do

https://thuviensach.vn

mất máu nhưng anh vẫn không ngừng nghỉ tìm kiếm đường thoát thân. -- Nhất định có lối ra.

Nhất định sẽ không để mẹ con em bỏ mạng ở nơi này.

Cánh cửa bị cưa nóng mà dần dần nứt ra, chiếc cưa trong một thời khắc vì không chịu nổi mà đơ máy. Coi như ông trời cho họ thêm thời gian tìm đường sống. Chu Khuynh Cơ ở ngoài vẫn không ngừng quát tháo, tiếng đập đá cửa uỳnh uỳnh vang lên. Cánh cửa sắt dường như không chịu nổi mà cũng bị móp méo lồi ra.

-- Mau lên!!! Bọn chúng sẽ không thoát nổi! Xông vào lập tức bắn!

-- Trình Phong Lữ!!! -- Đương lúc tưởng chừng như hi vọng đã hết, Chu Tử Đằng mừng rỡ reo lên. -- Ở trên kia có ống thông gió!!!

Trình Phong Lữ nhìn theo hướng chỉ của Chu Tử Đằng thì nhận ra đúng là có một ống thông gió ở đó. Họ còn thể thoát khỏi đây bằng cách bò qua ống thông gió!

-- Mau chạy lên lan can! Anh sẽ đỡ mẹ con em trèo lên!

Dứt lời, Chu Tử Đằng cũng Trình Phong Lữ tức tốc chạy vọt lên cầu thang đến lan can dưới ống thông gió. Trình Phong Lữ đặt Bạch Ngân Đằng nằm xuống để dùng thân đỡ Chu Tử Đằng lên. Chu Tử Đằng đứng trên vai Trình Phong Lữ, cô rút súng bắn hai viên ở hai mép cho cửa lỏng ra rồi dồn hết lực mở cửa gió. Xong xuôi, cô nhanh chóng trèo lên ống thông gió chật hẹp.

-- Đưa con gái cho em!

-- Đưa súng cho anh!

https://thuviensach.vn

Không đợi Chu Tử Đằng nói, lúc cô đã lên được ống thông gió anh liền bế ngay Bạch Ngân Đằng lên cho cô. Cô đẩy tay đưa con gái lên trước rồi cứ thế mà trườn tiếp thật nhanh. Lúc Trình Phong Lữ nhảy đà leo lên ống thông gió thì cánh cửa đã được phá ra, một lũ người áo đen ập vào như ong vỡ tổ.

Chu Khuynh Cơ quả nhiên không lưu tình vừa xông vào đã hướng súng ngay về phía Trình Phong Lữ mà nhằm bắn. Anh nhanh trí thụt người vào, tay cầm súng bắn vào thiết bị phun nước khi có cháy lắp ở trên trần. Ngay lập tức nước ở đó bị chập mạch mà đồng loạt tuôn ra xối xả. Vài ba kẻ ở dưới bao gồm cả Chu Khuynh Cơ vì gấp gáp đuổi lên mà trượt ngã sóng soài.

-- Tuyệt lắm! -- Trình Phong Lữ reo lên, anh không phí thời gian vàng bạc nữa mà cũng nhanh nhẹn bò qua ống thông gió, theo sát mẹ con Chu Tử Đằng phía sau.

-- Mau phái người mai phục hết ở cuối ống thông gió! -- Chu Khuynh Cơ hét lên. Cô ả không nói hai lời liền quay gót đi một lối khác chặn đầu bọn họ. Ống thông gió ấy nếu biết suy nghĩ mà rẽ đúng hướng thì sẽ dẫn ra một nhà kho trống được xây ở nơi cao nhất. Ở đó có một cái thang mà khi trèo lên sẽ hoàn toàn thoát khỏi hầm ra ngoài đỉnh núi. Mặc dù vị trí đỉnh núi muốn an toàn chạy trốn cũng hiểm hóc không kém nhưng chỉ cần thoát ra khỏi hầm là có cơ may sống.

Dĩ nhiên Chu Khuynh Cơ sẽ không để chuyện đó xảy ra. Ả phải tận mắt thấy xác cả ba người họ tắm trong máu. Họ không xứng đáng được sống, có chết cũng phải khiến cả ba kẻ kia chết không toàn thây.

Quả nhiên đối với một người bắt buộc phải thành thạo hệ thống thoát hiểm như Trình Phong Lữ, anh đã đưa cả ba người đúng hướng ra. Chu Tử Đằng từ bên trong đẩy mạnh cửa gió cho nó rơi ra, rồi cô cẩn thận ôm con gái trèo ra.Trình Phong Lữ theo sau, cảm giác như chân anh đã bị tê liệt đến

https://thuviensach.vn

nơi, anh hầu như không còn cảm thấy gì nữa, mọi thứ trước mắt cứ đảo qua đảo lại thật mơ hồ.

-- Trình Phong Lữ! Căn phòng này có độc nhất một cái thang hướng lên cửa trần kìa!!!

-- Ừ... -- Trình Phong Lữ nhìn quanh, anh yếu ớt nói. -- Nó đến hiện tại là lối thoát duy nhất...Đã đến được đây rồi phải sống sót trở ra.

-- Trình Phong Lữ! Anh có bị sao không? -- Chu Tử Đằng nhìn sắc mặt nhợt nhạt của anh mà lo lắng không yên.

-- Dada! -- Bạch Ngân Đằng từ nãy giờ không hề hé răng liền với người như muốn anh ẵm. Con bé đã không còn sợ nữa, nó quả nhiên kế thừa huyết mạch của Bạch Dĩ Hiên, gặp những chuyện như vậy đều không để nỗi sợ hại xâm chiếm lâu.

-- Công chúa nhỏ thật dũng cảm. -- Trình Phong Lữ như được tiếp thêm sức mạnh, anh cố thanh tỉnh mình, trấn an Chu Tử Đằng. -- Anh không sao. Lại đằng kia, em cùng con mau lên trước.

Chu Tử Đằng không phí thêm một giây, cô một tay ẵm Bạch Ngân Đằng, tay kia với thang trèo lên. Lên đến tận cùng có một cái cửa gỗ, cô mạnh tay đẩy nó ra thì liền nhìn thấy bầu trời vời vợi bên ngoài.

Họ đã thoát được rồi.

Gió mạnh thổi xuống vù vù từng đợt hung hãn làm cô như bị cuốn theo. Hoa cỏ xung quanh cũng nghiêng ngả theo cơn gió dữ, đất cát thỉnh thoảng lại rơi xuống tứ tung. Lúc này cô mới nhận thức được cô đang ở trên đỉnh núi. Chu Tử Đằng cùng con gái đã an toàn trở ra, cô chồm người vào đưa tay giúp Trình Phong Lữ leo lên nhanh hơn.

-- Trình Phong Lữ, anh mau lên đây. Chúng ta sắp thoát rồi!!!

https://thuviensach.vn

Trình Phong Lữ cảm thấy cả người như nóng lên, ý chí sống sót dâng lên trong anh mạnh mẽ khiến anh quên đi cơn đau. Cứ từng bước một leo lên những nấc thang, cứ từng giây một chạm tới khát khao sống.

Đột ngột cánh cửa bị đá bật ra, Chu Khuynh Cơ đã đuổi tới nơi. Cô ả mặt mày đỏ lên không biết vì cơn giận sục sôi hay vì đã gấp rút truy cùng giết tận bọn cô. Ả ta thở hồng hộc giương súng nhằm thẳng vào người Trình Phong Lữ, Chu Tử Đằng nhoài người ở cửa miệng hét lên, thân lao người tới:

-- Trình Phong Lữ!!! Coi chừng!!!

Đoàng Đoàng*

Hai phát súng liên tiếp vang lên, kéo theo đó là tiếng thét đau đớn của Trình Phong Lữ.

-- Khốn nạn! -- Chu Khuynh Cơ hét lên, quăng đi khẩu súng đã hết đạn. Bắt đầu trèo lên thang.

-- Chết tiệt! Nhưng cũng thật là...

Thật là may cho anh. Chu Khuynh Cơ không ngần ngại chĩa súng tính kết liễu anh, Chu Tử Đằng cũng không chần chừ mà dùng hết lực kéo anh lên. Anh vì thế mà giữ được cái mạng, nhưng cũng không tránh khỏi hai viên đạn đồng loạt găm vào bàn chân anh.

-- Dadadada!

Bạch Ngân Đằng cố gào lên, lúc này anh mới để ý Chu Tử Đằng đang ôm con bé, còn anh thì đang đè lên người Chu Tử Đằng.

-- Xin lỗi công chúa nhỏ... làm con ngộp rồi! -- Mới nãy khi cô dùng sức kéo anh ra, cả hai đã mất đà khiến anh ngã nhào lên cô. -- Chu Tử

https://thuviensach.vn

Đằng... Em không sao chứ!?

-- Chúng ta cứ chạy khỏi đây đã... -- Chu Tử Đằng cố nhoài người dậy, cánh tay bị trật khớp nặng vì đã kéo Trình Phong Lữ ra bắt đầu truyền đến từng trận đau khiến cô cắn chặt răng.

Chu Tử Đằng vội bồng con lên, cô cố chạy thật cẩn thận, con núi này khá dốc, vách đá lởm chởm đầy cành cây nhọn chĩa ra như thế này nếu không may rớt xuống sẽ mất mạng như chơi.

Chu Khuynh Cơ trèo thang đã sắp lên được tới nơi, bỗng từ đâu mấy quả đạn pháo được bắn liên hoàn vào chân núi làm chấn động cả căn hầm. Tưởng như cả quả núi bị đánh động mà lắc lư, Chu Tử Đằng cùng Trình Phong Lữ đang tìm đường xuống khỏi quả núi cũng bị đợt rung chuyển vừa rồi làm cho mất đà ngã ngược ra sau. Chu Khuynh Cơ đã nhanh nhẹn đu bám vào mặt đất, cái thang đã bị trận chấn động lúc nãy làm lệch ngã. Giờ ả mà buông tay ra thì chỉ có rớt xuống lại gãy xương!

-- Cấp báo!!! Cấp báo!!! -- Giọng nói kinh sợ cùng hoảng loạn được rè rè phát ra từ bộ đàm giắt bên hông Chu Khuynh Cơ. -- Có tập kích!!! Căn hầm đã bị tấn công!!! Là người của tổ chức Geranium do Trình Lạc Nghiêm chỉ dẫn đã xâm nhập vào được căn cứ!!!

-- Báo động!!! Căn hầm bị phá hỏng nghiêm trọng! Cứ đà này hầm sẽ bị sập, mau phản công!!!

-- Chủ nhân! Người ở đâu rồi??? Chúng tôi cần chỉ thị của người!!!

-- Không thể nào!!! Chu thiếu gia vừa mới gửi cảnh báo... những quả đạn pháo vừa rồi được bắn bởi một phi cơ đang bay đến!!! Phi cơ đó thuộc Ám đoàn Bạch gia... Và người ra lệnh khai bắn là... Bạch Dĩ Hiên!?

-- Lương thượng chủ nói hắn đã là người của chúng ta mà!!! Dùng hết lực đánh trả lại! Trước tiên điều thủ hạ ra giải quyết bọn Geranium đi! Xin

https://thuviensach.vn

nhắc lại! Chủ nhân!!! Người ở đâu, chúng tôi cần chỉ thị của người!!!

--...

Mặc cho những tiếng quát tháo khẩn cấp đan xen tiếng súng nổ ác liệt phát ra từ bộ đàm, Chu Khuynh Cơ không hề mảy may quan tâm. Mắt cô ả hằn lên những tia máu, gương mặt ả bị thù hận làm vặn vẹo đi trông vô cùng kinh hãi. Ả nhìn bóng dáng hai người dìu nhau, tay bồng đứa trẻ cùng nhau tháo chạy mà ý muốn tẩm xác bọn chúng càng thêm mãnh liệt!

"Giết chết chúng!"

Phải có người chết khi đặt chân lên La Verne.

https://thuviensach.vn

TỬ ĐẰNG KHÔNG NỞ LẦN HAI - KHÔNG CÒN LÀ NỮ PHỤ

Ka La Ra

dtv-ebook.com

Chương 85: Tử Đằng_ Anh Yêu Em

Chu Khuynh Cơ cắn chặt môi đến bật máu, cô ả rút ra chiếc dao găm giắt bên hông, bất chấp tất cả lao tới.

Bỗng nhiên một tiếng "ẦM" rúng động cả không gian vang lên, có thể cảm nhận cả quả núi cũng bị chấn động mà lắc lư. Một quả đạn pháo vừa được bắn ra tiếp, họ chính là muốn khoét rỗng quả núi này ra đây mà!

Không riêng gì Chu Khuynh Cơ mà Trình Phong Lữ, Chu Tử Đằng (cùng Bạch Ngân Đằng) cũng bị vụ nổ ấy làm mất thăng bằng dẫn đến té nhào. Đồi núi dốc lại có nhiều đá nhọn, Trình Phong Lữ từ đầu đến cuối phải dùng cả thân hình che chắn mẹ con Chu Tử Đằng, đảm bảo cô cùng con bé không trầy trật. Đổi lại, khắp người anh không miếng da nào không bị rách, không miếng thịt nào không bị thương. Anh cố lê đôi chân máu chảy đã khô, dường như nó đang mất dần cảm giác. Gương mặt anh nhợt nhạt hẳn đi, anh đã mất máu quá nhiều, anh chủ còn cầm cự được một lát nữa thôi. "Mình sẽ không qua khỏi", Trình Phong Lữ cười ảm đạm, cảm nhận tứ chi dần dần tê dại, đầu óc từ từ mụ mị mà không khỏi tuyệt vọng.

Nhưng cứ nghĩ đến Chu Tử Đằng cùng Bạch Ngân Đằng đang phải chật vật rời khỏi đây, lại thêm Chu Khuynh Cơ đằng sau lăm lăm sát khí, đôi chân anh không biết tại sao lại có thể cất từng bước vững vàng đến vậy. Chu Khuynh Cơ đằng sau cũng chịu nhiều thương tích không kém, nhưng nếu quay đầu là ngõ cụt, vậy chi bằng cùng nhau nhảy xuống vực thẳm!? Ả đã lún quá sâu, giờ phút này không phải lúc để tỏ lòng từ bi.

https://thuviensach.vn

Giết! Giết!! Giết!!!

-- Bạch Dĩ Hiên! -- Tiếng Trình Lạc Nghiêm khẩn trương truyền qua bộ đàm xen lẫn trong tiếng đạn nã và tiếng la hét thảm thiết. -- Không có em trai tôi và mẹ con Chu Tử Đằng ở đây!!! Họ đã thoát khỏi hầm rồi!

-- Ngừng bắn! -- Bạch Dĩ Hiên nghe vậy ngay tức khắc ra lệnh. Giọng nói chất chứa mười phần lo lắng. -- Tuần tra quanh núi!

Nói đoạn, thủ hạ Ám đoàn lập tức thi hành ngay. Bạch Dĩ Hiên không giấu nổi sự đau đớn hiện rõ trên gương mặt, anh cau mày, dùng tay ấn nhẹ miếng băng cứu thương quấn sau gáy. Máu chảy ra thấm đẫm băng gạc, thấy vậy Tiêu Khiết chỉ huy phía sau liền sốt sắng nói:

-- Tôn chủ, người vừa phẫu thuật lấy con chip ra liền chạy tới đây ngay. Người nên vào trong cứu chữa thật kĩ càng đã. Nếu không thì...

-- Tiêu Khiết! -- Anh quát lên ngắt lời. -- Tìm họ!

Trí nhớ hồi phục thì có lợi gì? Lo lắng bảo vệ tính mạng mình thì có ích gì? Chu Tử Đằng đang ngoài kia! Người phụ nữ của anh đang ngàn cân treo sợi tóc ngoài kia! Ruột gan anh như muốn rối tung lên, anh thật vô dụng biết bao nhiêu!!! Anh chán ghét bản thân mình đến cùng cực, chỉ hận không thể che chở cô ngay từ phút ban đầu!

-- Trình Phong Lữ! Anh... Anh cố lên!

Chu Tử Đằng một tay giữ con, tay còn lại cố dùng lực dìu đỡ Trình Phong Lữ, trời đất như đảo lộn trước mắt cô nhưng cô tự nhủ phải gắng giữ sự tỉnh táo. Họ chạy xuyên qua những bụi cây, chạy và chạy! Chu Khuynh Cơ ráo riết đuổi đằng sau, sức của cô và cả Trình Phong Lữ bây giờ đã suy yếu, không địch nổi người hừng hực ý chí giết người như cô ta.

-- Ư!!!

https://thuviensach.vn

Trình Phong Lữ đột ngột té khuỵu xuống, chân của anh... chân của anh... anh khó mà cảm nhận được nó nữa...

-- Trình Phong Lữ! -- Chu Tử Đằng hét lên, cô vội quay lại gồng mình đỡ anh dậy. Thân ảnh bé nhỏ yếu ớt của cô không màng tới thương thế mà cứ vận sức dìu anh đứng lên. -- Anh cố chút nữa! Không một ai được bỏ cuộc!!!

Trình Phong Lữ lắc đầu đẩy cô ra, ánh mắt tràn ngập bi thương, gào lên:

-- Chu Tử Đằng! Anh không đi được nữa! Anh sẽ cản trở đường sống của mẹ con em! Đi đi!!! Mau chạy đi!!! Anh có thể dừng chân Chu Khuynh Cơ một lúc, em mau chạy đi!

-- Không!!! -- Chu Tử Đằng nước mắt chực trào ra, cô mặc kệ lời Trình Phong Lữ. Cúi người xuống vòng một tay qua đỡ anh đi, đôi mắt cô cháy bừng lên hi vọng sống, dù là một tia lửa nhỏ nhất. -- Chúng ta cùng thoát khỏi đây!!!

-- Chu Tử Đằng!!! -- Tiếng Chu Khuynh Cơ từ đằng xa dữ tợn rống lên, Chu Tử Đằng cắn môi chịu đựng dùng hết tốc lực dìu Trình Phong Lữ bước thật nhanh.

Bóng dáng mảnh khảnh của cô trở nên nhỏ bé giữa đồi núi hoang vu, một tay cô ôm chặt con một tay lại dìu đỡ anh, đôi vai gầy guộc đang không ngừng gồng lên cùng anh chậm chạp từng bước. Trong phút chốc tim Trình Phong Lữ như có hàng vạn nhát dao đâm xuyên qua, ngày đó vẫn vậy và hôm nay vẫn thế. Vẫn là hình ảnh người con gái nhỏ nhắn hôm nào...

"Người vì anh mà chết, anh có rất nhiều. Nhưng người vì anh mà sống, anh đã mất đi mãi mãi."

https://thuviensach.vn

Anh không thể sống vì em nữa rồi.

Hãy để anh chết vì em.

***

-- Tôn chủ! Tìm thấy họ rồi!!!

-- Mở cửa ra! Thả thang xuống!!! -- Bạch Dĩ Hiên nhìn qua hình ảnh phóng to, xác định đó là bóng dáng Chu Tử Đằng thì không chần chừ thêm một giây nào. -- Tới chỗ cô ấy!

Thủ hạ lĩnh mệnh chưa kịp quay đầu bay thì đột nhiên phi cơ bị tấn công, cả thân máy chấn động mạnh mà nghiêng ngả! Còi báo động vang lên inh ỏi trong buồng lái, Bạch Dĩ Hiên mắt che đậy một tầng âm u, nhìn trực thăng mang kí hiệu của Chương gia vừa nã súng vào mình mà không khỏi nghiến răng.

-- Chương Du Thần.

***

...

-- Triệt... anh có sợ cô đơn không? -- Cả bầu trời khuya bao la trọn ngàn sao là thế mà cũng có thể thu gọn hết vào đôi mắt của con người đấy thôi. Úc Tịch Sa ngắm nhìn màn đêm huyền bí mà không khỏi mông lung nghĩ ngợi, cô lắng lặng hỏi người con trai nằm bên cạnh mình bằng ngữ điệu rất bâng quơ. -- Cô đơn ấy... anh có... sợ không?

Giữa đồng xanh còn thêm mùi cỏ mới, nơi mọi tiếng ồn đều trở nên tĩnh lặng nơi đây; chỉ còn tiếng gió vi vu lách qua từng kẽ núi và tiếng xào xạc của lá rừng mênh mông. Lãnh Vô Triệt nằm kế bên Úc Tịch Sa, hiếm

https://thuviensach.vn

có đêm nào họ có thể cùng nhau nằm ngắm sao một cách thanh bình đến vậy.

-- Chẳng phải "cô đơn" cũng chỉ là một từ có hai tiếng và năm chữ thôi sao.

Giọng Lãnh Vô Triệt nhẹ nhàng hòa vào thanh âm của gió, anh nghiêng mặt qua nhìn Úc Tịch Sa, nhẹ nhàng hỏi:

-- Em lại lo sợ gì vậy?

-- Không có. -- Úc Tịch Sa mỉm cười nhìn anh, rồi lại nhắm mắt cảm nhận bàn tay hai người đan vào nhau san sẻ từng hơi ấm. Lần này cô lại nghịch ngợm hỏi tiếp -- Điều anh mong muốn nhất là gì vậy?

Lãnh Vô Triệt hôn nhẹ lên trán cô, dịu giọng:

-- Nằm đây cùng em ngắm sao đêm. Rồi lại nghe em hỏi "điều anh mong muốn nhất là gì". Chỉ bấy nhiêu đó thôi...

-- Còn em... Em chỉ muốn cùng anh già đi. Khi chết cả hai ta sẽ được chôn cùng nhau dưới gốc Tử đằng nghìn năm nọ.

...

Em chỉ muốn được an nghỉ tại nơi ấy, nơi hai ta thề nguyện gắn bó lứa đôi.

***

...

-- Úc Tịch Sa!!! Úc Tịch Sa!!! Em ở đâu?

https://thuviensach.vn

Trong căn biệt thự giờ chỉ còn là đống đổ nát của Úc gia, "Chương Du Thần" hớt hải gào lên từng tiếng xé lòng... Thanh âm ấy của anh len lỏi qua từng ngóc ngách rồi hoài vang... Và cũng chỉ là những tiếng vọng vô hồn.

-- Tịch Sa!!! -- Chương Du Thần tuyệt vọng hét lên, anh không ngừng tìm khắp mọi ngóc ngách, chứng kiến xác người họ Úc chết không nhắm mắt nằm la liệt mà lồng ngực anh như bị bóp nghẹn. -- Tịch Sa!!! Tịch Sa!!!

Mặc cho Chương Du Thần điên cuồng kêu gào khản cổ, vẫn không có lấy một lời đáp lại. Không đáp lại, chẳng một ai đáp lại lời anh cả.

...

***

...

-- Chung Băng Tâm!!! Là dì phải không!? Dì đứng đằng sau lợi dụng Giả Minh Hàm giật dây vu oan giá họa cho nhà họ Úc? Là dì đúng không!!!

Chương Du Thần cặp mắt long lên sòng sọc, đứng trước mặt Chung phu nhân lãnh huyết vô tình mà đau khổ chất vấn. Có rất nhiều thủ hạ bà bố trí phòng vệ hai bên, phòng khi anh mất bình tĩnh mà hành xử ngu xuẩn.

-- Ừ. Là ta làm đấy. -- Giọng Chung Băng Tâm hờ hững vang lên khiến Chương Du Thần chết lặng. Mười ba mạng người của Úc gia, không trừ già trẻ đều bị giết sạch trong một đêm. Và một đêm máu tanh đó thản nhiên gói gọn trong tiếng "Ừ" thừa nhận một cách tàn nhẫn.

-- Tại sao!? Tại sao dì lại làm thế!!! Họ vô tội! -- Chương Du Thần mắt hằn những tia máu rút súng ra chĩa vào Chung Băng Tâm. Đồng loạt thủ hạ hai bên cũng giương súng nhắm vào anh.

https://thuviensach.vn

-- Tại sao ư? -- Chung Băng Tâm lạnh nhạt nhíu mày. -- Đó là hình phạt thích đáng của con vì đã có hành động muốn rời khỏi Chương gia. Ta không cưu mang con bấy lâu nay để con cùng ả đàn bà khác trốn đi biệt tích.

-- Vì vậy... mà dì giết Tịch Sa...? -- Đôi mắt Chương Du Thần dại đi, anh nghiến răng, nhất định sẽ không ngần ngại bóp cò. -- Bà là một con rắn độc!

-- Chớ hành động dại dột. Con có biết xác Úc Tịch Sa ở đâu không? -- Chung Băng Tâm cười khẽ, lấy ra một cái hũ sứ được chạm khắc tinh xảo. Đắc ý nói -- Nằm trong đây. Tro cốt của nó ở trong đây. À...

Nói đoạn Chung Băng Tâm lôi ra một hũ tro đã cũ nữa. Nhìn gương mặt chuyển sang tái mét của Chương Du Thần, bà mím môi cười nhạt:

-- Hũ này... đựng tro cốt của mẹ con. Triệt. Con là một đứa con đầy lòng hiếu thảo, cũng là một chàng trai "đầy tình yêu thương". Không biết... Con có đau lòng không khi ta cho người rải rắc tán loạn tro cốt của mẹ và người con yêu đi khắp nơi? Khiến họ cũng chỉ tầm thường như đống cát bụi ngoài kia, đến chết cũng không được an táng mồ mả đàng hoàng, trở thành vong hồn vất vưởng không thể siêu sinh?

...

Chương Du Thần vô lực quỳ phịch xuống, anh buông súng, cúi người thật thấp, giọng ứ nghẹn nơi cổ họng đau rát:

-- Phải làm sao... Phải làm sao bà mới để họ được yên nghỉ...

-- Đơn giản. Trong vòng mười năm. Ta cho con mười năm vực dậy Chương gia, hạ bệ Bạch gia, tiêu diệt Lãnh gia, giành lại vị trí Lão đại. Lúc đó ta sẽ trả lại cho cốt của Chung Hinh Giao và Úc Tịch Sa cho con. Ta sẽ

https://thuviensach.vn

"bảo quản" họ tử tế, đừng hòng nghĩ đến chuyện lấy cắp. Bằng không, ta sẽ cho người đập nát hai hũ tro này rồi quét nó đi như quét một thứ bụi bẩn.

-- Ha... -- Chương Du Thần quỳ trên mặt đất, nghe từng lời nói độc địa của dì ruột mình mà thấy lòng như bị cứa rát. -- Tôi đồng ý với bà.

***

Chẳng có gì có thể cứu vãn nổi chúng ta nữa rồi.

Anh và em, chúng ta đã có thể có một cuộc sống khác. Nếu vậy thì hay quá, anh sẽ không phải lạc bước qua ngôi mộ không tên của em, và rồi lại cố lướt nhanh qua nó như một người lạ.

Anh chỉ ước anh và em có thêm thật nhiều đêm trăng nữa để ngắm cùng nhau.

Anh muốn chết cùng em.

***

-- Tôn chủ, chúng ta bắn trả hay không? -- Tiêu Khiết tập trung cao độ để điều khiển phi cơ. Anh đặt hờ ngón cái lên cần phím kích hoạt súng, trầm giọng hỏi Bạch Dĩ Hiên.

-- Chết tiệt! -- Bạch Dĩ Hiên gân xanh nổi lên trên trán, anh quát lên. -- Dụ chúng đi nơi khác. Lúc đó phản công.

Nếu trực tiếp giao chiến ở đây, đạn lạc có thể gây nguy hiểm đến mẹ con Chu Tử Đằng ở dưới. Anh không dám đặt cược bất kì điều gì, ngay cả vận may của mình vào lúc này.

Phi cơ của Bạch Dĩ Hiên nhanh chóng chuyển ngược hướng bay vòng ra sau núi. Ở bên trong căn hầm Tổ chức Ám sát cùng quân đoàn của Lương Kỷ Khiên giao tranh rất gay gắt. Mặc dù ở thế chủ động nhưng

https://thuviensach.vn

Trình Lạc Nghiêm vẫn vô cùng căng thẳng, Lương Kỷ Khiên không có ở đây, hắn vẫn ở đâu đó điều khiển từ xa.

Đột nhiên tiếng hệ thống tự động vang lên giữa tiếng la hét chói tai và tiếng đạn nã không ngừng:

"Hệ thống tự nổ được kích hoạt. Căn cứ sẽ phát nổ trong 120 giây."

"Bắt đầu qui trình đếm ngược: 120, 119, 118,..."

-- Mẹ kiếp!!! -- Trình Lạc Nghiêm tức giận gào lên. -- Rời khỏi đây! Trong đây có bom!!!

Quả bom này được cài mặc định vào mọi góc phòng của căn cứ. Chỉ cần được kích hoạt thì không chỉ căn cứ bị nổ tan tành mà còn gây chấn động tới quả núi. Căn cứ xây sâu vào ngọn núi này, nếu kích nổ thì chắc chắn ngọn núi sẽ bị sập.

-- Thiếu chủ, phi cơ Bạch gia đã rẽ sau núi. -- Phó Kỵ Nhâm là người lái trực thăng của Chương gia thận trọng lên tiếng.

Trong không trung lúc này đang xảy ra trận giao tranh ác liệt. Hai phe Chương gia và Bạch gia đang không ngừng điều khiển máy bay đấu với nhau. Một bên liên hoàn nổ súng, bên kia lại luồn lách lái tránh và nã súng đáp trả. Tiếng đạn va vào nhau tạo nên những thanh âm rầm trời, tiếng xác máy bay rơi thẳng xuống đất oanh lên dữ dội, mùi khói nồng nặc và mùi thuốc súng hung hăng giăng trùm khắp nơi. Cảnh tượng hỗn loạn chưa từng có.

-- Đuổi theo. -- Chương Du Thần lãnh đạm ra chỉ thị. Đôi mắt anh tối đi, không ai biết được nó chứa những loại bão tố gì ẩn dưới đó. -- Truy cùng giết tận.

"100, 99, 98, 97,..."

https://thuviensach.vn

Tất nhiên thông báo này còn được truyền qua bộ đàm của người nội bộ. Chu Khuynh Cơ cùng Trình Phong Lữ đều mang bộ đàm nên có thể biết rõ tình hình hiện tại. Chu Khuynh Cơ có phần tái mặt khi nghe điều này. Lương Kỷ Khiên! Hắn đúng là có thể hy sinh cả tổ chức để diệt sạch mọi vết tích. Chết tiệt! Ngọn núi nhất định sẽ xảy ra sạt lở, lúc đó không chắc được chết toàn thây.

Ngước lên không trung, cả ba người đều có thể thấy Ám đoàn Bạch gia đang "bận rộn" xử lí lại quân đoàn của Chương gia. Chu Tử Đằng mấy lần ra hiệu Bạch gia mình ở dưới này nhưng không tác dụng. Cô biết hai bên đang giao đấu rất gay gắt nên cũng không trông chờ nữa, tự cứu lấy thân là phương pháp hiệu hữu nhất lúc này.

"Dù thế nào, tao chỉ nhắm mắt khi mày chết!!!", Chu Khuynh Cơ tăng tốc độ chạy về phía bóng dáng khập khiễng của Chu tử Đằng. Đùi của ả đã bị rách đến hở thịt, có thể thấy thấp thoáng đốt xương trắng nhưng ả vẫn nghiến răng chạy.

Trình Phong Lữ nghe bộ đàm rè rè truyền đến thông báo ấy thì mặt tái nhợt đi. Chu Tử Đằng mồ hôi nhễ nhại, lo bồng con lo dìu anh và cố tập trung hết sức đi về phía trước nên không nghe thấy gì cả.

Chu Khuynh Cơ sắp đuổi tới rồi! Vì chạy quá nhanh mà cô ả bị vấp vào mớ cành cây dưới chân mà ngã lăn.

Trình Phong Lữ thấy cảnh đó liền trầm ngâm, anh đột ngột dừng bước chân khiến Chu Tử Đằng mất đà mã ngã chúi xuống. Anh cúi người xuống nhặt lên một hòn đá to bằng bàn tay, nhìn cô với ánh mắt bất đắc dĩ nhưng cũng đầy tự nguyện. Cô hoảng hốt nhìn anh, gào lên:

-- Trình Phong Lữ!!! Anh làm gì vậy!!! Mau chạy!!!

Bạch Ngân Đằng bị la cho hoảng sợ mà khóc thét lên. Trình Phong Lữ cười nhẹ, ánh mắt ấy của anh ám ảnh cô cả đời.

https://thuviensach.vn

-- Giờ thì em hãy quay lưng đi. Hãy đi đi.

Không để cô nói gì thêm, anh quay người lại nấp sau một thân cây to, Chu Tử Đằng mắt dại đi nhìn anh mà lắc đầu òa khóc:

-- Em không thể để anh ở lại đây!!!

Thân ảnh Chu Khuynh Cơ đứng lên, dữ tợn tìm con dao đánh rơi rồi lại lao tới với tốc độ rất nhanh khiến Chu Tử Đằng cắn chặt răng. Anh nấp sau thân cây đối mặt với cô, lớn giọng hét lên:

-- ĐI ĐI!!!

Chu Tử Đằng bàng hoàng nhìn anh lần cuối. Nước mắt cô lã chã tuôn rơi, sau cùng cô vội vàng đứng lên, bàn tay run run ôm chặt con gái, chân bước thấp bước cao cắm cúi chạy. Cô chạy, cô chạy thật nhanh mà không dám quay đầu. Nước mắt cô chảy xuống bay ngược ra sau, gió trái hướng tát vào mặt cô từng cơn đau rát.

-- Chu Tử Đằng!!! Mày chết đi!!! -- Chu Khuynh Cơ thấy bóng dáng Chu Tử Đằng dần xa mà điên cuồng thét lên. Trong mắt ả giờ đây chỉ còn hình ảnh mẹ con người ả căm hận phải xé xác thành từng mảnh mà thôi.

Bốp

Chu Khuynh Cơ đang đà chạy xuống bỗng ai đó lao ra dùng đá đập vào đầu ả khiến ả hét lên thất thanh:

-- Aaaaaaaaa!!!

Ả bị giáng mạnh mà đau đớn ngã ngửa xuống, Trình Phong Lữ cũng thấy đất trời lảo đảo dưới chân, mắt anh mờ đi, anh như đã tới cực hạn của mình. Trán Chu Khuynh Cơ nhanh chóng đổ máu, sự bi thống này ả cảm

https://thuviensach.vn

nhận rõ rệt trong từng tế bào, song ả vẫn không từ bỏ nỗi bi phẫn đã chôn sâu mười mấy năm này.

Như một ngọn núi lửa đến ngày phun trào, ả không thể quay đầu lại.

-- Tên khốn kiếp!!! -- Chu Khuynh Cơ tròng mắt đỏ lên, ả không ngần ngại nhặt dao lên đâm loạn xạ mấy nhát vào hông bụng Trình Phong Lữ.

-- Aaaaaaaa!!! -- Trình Phong Lữ đau đớn gào lên. Tiếng thét của anh làm bước chạy của Chu Tử Đằng khựng lại, cô toan quay lại nhưng đạn lạc từ trên vừa bắn qua làm gãy mấy thân cây khiến cô phải lùi bước.

Bạch Ngân Đằng mặt mũi tèm nhem nước mắt, con bé khóc không ngớt đến giọng cũng khàn đi. Có lẽ Chu Tử Đằng lúc nãy cũng không để ý, con bé bị cành cây quệt phải một đường trên trán, từng giọt máu đỏ tươi đang chậm rãi chảy xuống thấm trên áo con bé. Bạch Ngân Đằng cũng đã mệt...

Một chiếc phi cơ và một chiếc trực thăng vẫn ác chiến với nhau không dứt trên bầu trời cách quả núi mấy mươi mét. Chính quyền địa phương đã cho lệnh di dời người dân, nói rằng đây là một vụ khủng bố. Song họ vẫn đang chậm chạp cho quân lực lên "giải quyết".

"30, 29, 28, 27,..."

Oành một tiếng động vang trời. Phi cơ của Bạch gia và trực thăng của Chương gia đều bị trúng đạn đến liêu xiêu, cánh bay bị hư, chúng sẽ phát nổ.

-- Phi cơ đang rơi! -- Tiêu Khiết hô to. -- Nhảy khỏi phi cơ!!!

-- Mẹ kiếp!!!

https://thuviensach.vn

Bạch Dĩ Hiên văng một câu chửi thề, anh rất nhanh chóng rút dây dù nhảy khỏi trực thăng. Chương Du Thần tất nhiên cũng không chịu chết mà nhanh nhẹn nhảy khỏi trực thăng. Hai chiếc trực thăng và phi cơ rơi xuống đâm sầm xuống bãi đất trống phía sau ngọn núi và đồng thời nổ tan xác. Chương Du Thần cùng Bạch Dĩ Hiên đáp trúng rìa núi đá chân núi, sơ sẩy một chút sẽ rơi xuống vực.

Bạch Dĩ Hiên sốt sắng hô to qua bộ đàm:

-- Tiêu Khiết mau lên cứu cô ấy trước!!! Những người còn lại cầm chân Chương gia.

Chết tiệt! Cơn tê rần ở sau gáy lại truyền tới khiến anh đau nhức không yên. Vừa khi phẫu thuật xong anh liền cấp tốc đi ngay, mặc cho Bạch Sở Viên can ngăn hết lời. Bạch gia đang là miếng mồi béo bở cho bọn gia tộc khác, đích thân ông nội phải đứng ra lèo lái phản kháng. Giáo chủ của Giả gia - Giả Minh Hàm đã phản bội, ông ta đứng ra gây hiềm khích và muốn xưng bá trong Hắc đạo. Lợi dụng Chương gia và Bạch gia đang đấu đá nhau, "trai cò cắn nhau ngư ông đắc lợi", đã có đông đảo giáo chủ khác theo phe Giả gia mà đi tấn công những gia tộc đối địch. Điều khiến bọn chúng thêm phần lộng hành là Cố giáo chủ Cố Đồ Ức, người vốn sát cánh cùng Bạch lão gia suốt thời trai trẻ nay cũng quay lưng chọn đứng về phía Giả Minh Hàm.

-- Ngôi vị Lão đại cần đổi chủ. -- Giáo chủ Cố Đồ Ức đã lạnh lùng nói như vậy. Người bạn đồng hành cùng vị lão gia nhà họ Bạch còn nói như vậy, bảo sao bọn tép riu kia "thừa nước đục thả câu". Còn chưa kể con gái Cố giáo chủ là Cố Tinh Uyển và con trai Giả giáo chủ là Giả Thuật Nham vừa bí mật kết duyên, tất nhiên phải tương trợ lẫn nhau rồi.

Trước tình hình "giang sơn thay đôi thì lòng người cũng đổi thay" này, Bạch Thừa Húc chắc chắn vô cùng bất ngờ, song chuyện bị phản bội khiến ông khó lòng chấp nhận. Chính vì vậy mà Bạch Thừa Húc phải ra mặt, trận

https://thuviensach.vn

chiến cuối cùng, giết tất! Dù là bằng hữu chí cốt hay bạn bè thâm niên, đều chỉ có một kẻ thắng.

Hắc đạo giờ đang dậy sóng cuồn cuộn...

"20, 19, 18, 17,..."

Cơ thể Trình Phong Lữ bị Chu Khuynh Cơ không lưu tình đâm thẳng đến túa máu. Chu Khuynh Cơ loạng choạng đứng lên, tóc tai ả rũ rượi, khắp người chằng chịt những vết thương kinh dị, khuôn mặt ả nhăn nhó đến ghê rợn. Ả không thương tiếc lấy chân đạp mạnh vào chỗ vết đâm ở bụng của Trình Phong Lữ.

-- Aaaaaaaaa!!! -- Trình Phong Lữ thống khổ thét lên. Anh chật vật ôm lấy phần bụng loang lổ máu, cố ép mình thanh tỉnh.

-- Các người nên chết hết đi!!! -- Chu Khuynh Cơ rít lên, cầm con dao đầy máu, ả lại xoay ngoắt về phía Chu Tử Đằng, nhấc chân chạy tới.

Chu Tử Đằng lả người đi lững thững từng bước, cô cảm thấy vạn vật xung quanh như xoay mòng mòng. Tiếng khóc oai oái của Bạch Ngân Đằng là thứ duy nhất đánh thức ý chí sống còn của cô.

-- Ngoan... Mẹ đưa con ra khỏi đây...

Rồi sau đó cô lảo đảo ngã quỵ xuống, chân cô không nhấc nổi bước nào. Chu Tử Đằng bật khóc khi nghĩ tới chuyện đứa con gái vô tội phải cùng cô bỏ mạng nơi đây mà vận hết sức trườn về phía trước. Tay cô lấm máu, người cô chi chít những vết thương, nhưng cô không dám bỏ cuộc. Cô muốn sống... Cô không thể bỏ mạng ở đây!

Trình Phong Lữ lết người từng đoạn. Thật không hiểu điều phi thường gì đã làm anh cố gắng tới mức này. Hóa ra khi cận kề tới ranh giới cái chết,

https://thuviensach.vn

con người ta lại trở nên mạnh mẽ đến vậy. Khát khao được sống trở nên mãnh liệt hơn bao giờ hết!

Bạch Dĩ Hiên không phí thì giờ vội vã đứng lên sau cú tiếp đất không mấy an toàn. Sau gáy truyền đến từng hồi đau nhức khiến tứ chi anh tê rần, nhưng nghĩ đến việc vợ con anh đang gặp nguy hiểm trên kia, ruột gan anh như quặn lại từng đợt. Bạch Dĩ Hiên dùng hết sức bám vách đá leo lên, bàn tay anh trầy trật đau rát nhưng như vậy có hề hấn gì! Anh chỉ hi vọng mọi thứ chưa quá muộn.

Bỗng nhiên có một lực đạo nhào tới lôi anh xuống. Anh trượt tay khỏi vách đá ngã xuống rìa, chưa kịp định thần thì đã lĩnh trọn một cú đấm vào bụng.

-- Cái này là cho sự dốt nát của cậu. -- Chương Du Thần không kiêng nể mà dùng toàn lực.

-- Chương Du Thần!!! -- Bạch Dĩ Hiên trong lòng đang nóng như lửa đốt nên cũng không nương tay mà giáng thẳng một quyền vào mặt Chương Du Thần. -- Đủ rồi!!!

-- Đủ? -- Chương Du Thần lau đi vết máu ở khóe miệng, nhếch môi cười thê lương. Anh điêu luyện chuyển người đạp thẳng vào gối của đối phương khiến Bạch Dĩ Hiên khuỵu gối xuống. -- Chưa bao giờ là đủ với tội lỗi của cậu.

-- Tôi không biết Úc Tịch Sa là người cậu yêu. -- Khuôn mặt Bạch Dĩ Hiên đầy vẻ khổ sở nhìn vào đôi mắt xám đen trống rỗng kia, lần này anh không đánh trả Chương Du Thần. Nhưng anh cũng không dây dưa thêm mà tìm cách leo lên khỏi vách đá. Chu Tử Đằng đang ở trên núi đó. -- Xin cậu. Cô ấy đang ở trên đó. Con gái tôi đang ở trên đó.

Chương Du Thần đã mất đi Úc Tịch Sa, Bạch Dĩ Hiên không muốn phải gánh chịu quả báo tàn khốc như vậy. Nếu anh để họ chết đi thì chắc

https://thuviensach.vn

chắn anh sẽ không sống nổi. Cảm giác như bị hành hình ấy, Chương Du Thần vốn hiểu rất rõ.

-- Khi cậu giết Tịch Sa... -- Khi nhắc lại chuyện này, đáy mắt Chương Du Thần thể hiện rõ mồn một vẻ ưu thương mà anh phải nếm trải từng ngày từng tháng. --... lúc đó cô ấy đang mang thai tuần thứ năm.

Nghe vậy, Bạch Dĩ Hiên ngẩn người. Anh quả là một kẻ tội đồ mà địa ngục luôn mở cửa đón chào. Đôi mắt Bạch Dĩ Hiên tối đi khi nghĩ về những tội ác mình đã gây ra, nhưng anh buộc phải lãnh đạm cất lời:

-- Xin lỗi... Nếu cậu vẫn giữ ý định ngăn cản tôi... Tôi không thể không giết cậu.

Thật nực cười... Kẻ tước đi tất thảy sự sống của Chương Du Thần nay lại muốn anh chết ư? Anh đã chẳng còn sống để mà chết thêm lần nữa rồi.

Chương Du Thần lặng thinh một lúc. Anh đang suy nghĩ rất nhiều thứ chỉ trong tích tắc vài giây, đôi mắt anh lạnh đi. Lát sau, anh điềm nhiên cất giọng:

-- Tôi để cậu đi. Với một điều kiện.

"10, 9, 8, 7,..."

Tiêu Khiết sau khi lĩnh mệnh liền gấp rút leo lên núi. Trí lực của Tiêu Khiết vẫn chưa hồi phục hoàn toàn sau ca phẫu thuật, thị giác của anh không tinh tường như mọi ngày. Nhưng mọi giác quan khác của anh đều vô cùng tỉnh táo, anh thầm hối thúc bản thân phải cứu lấy mẹ con phu nhân trước khi sự đã rồi.

Nào ngờ đâu anh vẫn bị cản lại. Một phát súng găm qua vai anh khiến nó bật máu. Tiêu Khiết ôm bả vai nhức nhối máu chảy, tức giận lên đạn, quay người lại bắn liên tiếp ba phát:

https://thuviensach.vn

-- Mẹ kiếp! Phó Kỵ Nhâm!!! -- Con chó săn của Chương gia này là kẻ đã huấn luyện nên con người bệnh hoạn như Chu Khuynh Cơ.

Phó Kỵ Nhâm núp sau những thân cây không may vẫn bị trúng đạn, viên đạn sượt qua cổ tay trái hắn khiến nó ứa máu. Thật xui xẻo vì Tiêu Khiết đã không bắn trúng bàn tay phải cầm súng của một xạ thủ bậc nhất, Tiêu Khiết không thể nào địch lại hắn ta ở khoản này. Chỉ có nước tước súng của hắn may ra mới có cơ hội hạ gục hắn.

Phó Kỵ Nhâm thoăn thoắt lách người, bỗng nhiên bị giáng mạnh vào đầu từ phía sau. Phó Kỵ Nhâm chật vật đứng lên, không quên phát tín hiệu gọi thủ vệ tới ứng phó.

-- Xéo đi! -- Hứa Chính Đàm hất hàm bảo Tiêu Khiết. Cánh tay lực lưỡng cầm thanh sắt của anh tiếp tục giáng thêm một đòn vào đầu Phó Kỵ Nhâm khiến hắn lăn ra bất tỉnh. Thủ vệ Chương gia rất nhanh đã xuất hiện từ xa, Hứa Chính Đàm nhặt khẩu súng của Phó Kỵ Nhâm lên, tìm một chỗ núp thuận tiện. -- Đi làm việc của cậu đi.

Tiêu Khiết gật đầu rồi phóng đi ngay. Anh leo lên vách núi, thấy ngay bóng dáng vô cùng thảm hại nhưng đầy ý chí sống đang cố lết đi từng đoạn của Chu Tử Đằng. Đằng sau là Chu Khuynh Cơ đang xổ dốc tới sát Chu Tử Đằng. Hai tay ả nắm chặt giơ con dao lên, rồi ả nhảy bật một phát:

-- Chu Tử Đằng!!! Chết đi!!!

-- KHÔNG!!! -- Ngay cái khoảnh khoắc Chu Tử Đằng hét lên, cô xoay người lại ôm con vào lòng che chắn ở dưới, chấp nhận hứng chịu một nhát kết liễu ấy của Chu Khuynh Cơ thì Tiêu Khiết vút tới.

Anh phóng nhào đến ôm lấy Chu Khuynh Cơ bằng một lực rất mạnh, cô ả bị mất đà mà không thể phản ứng kịp. Cả hai đều đập người vào một thân cây sừng sững ở đó, tiếng xương cốt của Chu Khuynh Cơ vỡ vụn vang lên, Tiêu Khiết cũng bị trật khớp do đã vội lao tới. Anh ép mạnh người ả

https://thuviensach.vn

vào thân cây, cho ả lĩnh trọn một cú đấm. Mồm Chu Khuynh Cơ méo xệch đi, Tiêu Khiết tưởng ả đã bất tỉnh rồi nên định chạy tới đỡ mẹ con Chu Tử Đằng. Bất thình lình Chu Khuynh Cơ vung dao lên đâm xuống chân anh, xuyên cả thân dao qua đến thấy đầu mũi dao sắc nhọn. Tiêu Khiết đau đớn rên lên một cái, nói đoạn anh rút con dao khỏi chân ra, thô bạo lấy bàn tay Chu Khuynh Cơ đặt lên thân cây. Anh dùng hết lực cắm phập con dao ấy qua, găm chặt vào thân cây.

-- Áaaaaaaaaa!!! -- Lần này thì đến lượt Chu Khuynh Cơ trợn mắt gào lên. Ả không tài nào nhúc nhích nổi, hệt như cảnh chúa Giêsu bị tàn bạo đóng đinh trên cây thập giá. Chỉ khác ả là một kẻ tội lỗi tày trời và ả đáng bị như vậy.

-- Mục rữa ở đây đi. -- Tiêu Khiết nhăn mặt ôm lấy chân, anh chật vật gồng mình đứng dậy. Bỗng anh nghe tiếng Chu Khuynh Cơ cười điên dại vang lên:

-- Ba... hai... một!

BÙMBÙM***BÙM***

Những tiếng nổ rầm vang cả khung trời liên tiếp vang lên làm ù tai tất thảy mọi người. Căn cứ bị nổ tanh bành, khỏi lửa bốc khỏi hang mù mịt, xác người bị văng ra rải rác khắp nơi. Phút chốc khói đen dày đặc bầu trời, toàn thể phi cơ trên đó đều mất phương hướng, vài cái va vào nhau rồi nổ oành trên không trung. Xác máy bay rơi lả tả, mùi dầu lửa cùng khói khí vây kín làm người ta nghẹt thở. Cao tốc La Verne ngay lập tức bị nứt, ngọn núi nó được xây quanh cũng rung chuyển dữ dội, nó lắc lư một cách mạnh mẽ. Cả quá núi bị chấn động quá đột ngột nên sập xuống, đất đá ở phía trên cứ thế mà sạt lở từng đợt liên tục. Cây cối bị đánh cho ngã rạp, đất cũng đang bị lún xuống. Căn cứ bên trong bị kích nổ, ngọn núi trống rỗng liền bị sập ngay.

https://thuviensach.vn

-- Khốn kiếp!!! -- Chu Tử Đằng mất cân bằng đứng lên, mặt đất rung chuyển làm cô ngả nghiêng rồi lại trượt té. Vì mắc tay ôm con nên cô không thể bám víu được gì, chỉ cố bao bọc Bạch Ngân Đằng tránh không cho con bị thương.

Đột nhiên! Chỗ đất phía chân Chu Tử Đằng nứt ra làm hai rồi ầm ầm lún xuống tạo thành một hố sâu, dưới kia là vực thẳm đen ngòm. Có thể thấy xác căn cứ xây ở trong lởm chởm phía dưới kia, rơi xuống là tan xác. Quả núi lại lung lay không ngừng, Chu Tử Đằng bị mất đà mà ngã chúi xuống.

-- KHÔNG!!! -- Chu Tử Đằng nhanh trí bám lấy một cành cây bị chặn ngang trên vách vực, cả người cô treo lơ lửng, tay của cô cố bấu víu lấy cành cây, mồ hôi cùng máu rã ra khiến nó trơn trượt. -- Đừng mà!!! CỨU VỚI!!! CỨU CHÚNG TÔI VỚI!!!

-- Chu Tử Đằng!!! -- Cả người Trình Phong Lữ phủ đầy đất đá cố nhổm dậy khi nghe tiếng kêu cứu đầy vô vọng của cô. Anh lăn người xuống theo đồi dốc, đã đến được đây rồi, em đừng chết!

-- TỬ ĐẰNG!!! -- Bạch Dĩ Hiên leo lên ngọn núi đầy chướng ngại với tốc độ rất nhanh. Anh từ phía dưới nhìn lên, thấy cô ở rìa bên kia trong tình trạng nguy kịch như vậy liền sợ hãi thét lên. Anh thất kinh hồn vía lao như điên tới mép đá, chính vực sâu tử thần này đã ngăn cách họ.

-- DĨ HIÊN!!! -- Chu Tử Đằng như không tin vào mắt mình. Ngón tay cô như sắp buông ra đến nơi, cô mừng rỡ gào lên. -- CỨU LẤY CON!!!

Bạch Dĩ Hiên một tay vịn thành vực, anh vươn người ta hết cỡ đưa tay còn lại về phía cô ở đối diện. Anh căng thẳng hét lên:

-- Từ từ thôi Tử Đằng. Em cố chịu đựng. Đưa con qua đây cho anh!

https://thuviensach.vn

Bạch Dĩ Hiên với tay tới, Chu Tử Đằng run lẩy bẩy đưa con gái ra, con bé được quấn lại rất kĩ trong cái bọc. Bạch Ngân Đằng giương đôi mắt ngây thơ nhìn cảnh tượng xung quanh mà không hay rằng con bé đang trong những giât phút vô cùng nguy hiểm. Chu Tử Đằng ưỡn người chuyền con bé đến tay anh, lửng lơ giữa không trung, phía dưới là vực núi mà rơi xuống là không toàn thây. Bạch Dĩ Hiên khi đã nắm được con gái rồi thì dứt khoát thu tay lại ôm con bé vào lồng ngực mình. Bạch Ngân Đằng hoàn toàn an toàn trong vòng tay của anh. Anh cùng cô đều đồng thời thở phào nhẹ nhõm, nhưng họ an tâm chưa được bao lâu thì...

-- Tử Đằng! Giờ đến em..

Đột nhiên quả núi lại bị chấn động một lần nữa. Lần này là bị rúng động còn mạnh hơn so với lần trước. Bạch Dĩ Hiên tay nổi đầy gân vịn chắc vào thành vực, ôm chặt Bạch Ngân Đằng trong lồng ngực, anh nhìn về phía Chu Tử Đằng hét lên:

-- TỬ ĐẰNG!!!

-- Chăm sóc cho con...

Chu Tử Đằng đã chạm đến giới hạn của mình, mọi vết thương đồng loạt truyền đến từng nhát đau đớn khiến ý thức cô dại đi. Đôi mắt cô đờ đẫn... Đôi tay cô run run... Từng đốt tay cô trắng bệch yếu ớt bám lấy cành cây thô to... Trước từng cơn rung chuyển mạnh mẽ của ngọn núi, Chu Tử Đằng như mất đi chút khí lực ít ỏi còn sót lại... cô từ từ buông tay ra trong tiếng gào thét của Bạch Dĩ Hiên.

-- TỬ ĐẰNG!!! KHÔNG!!! TỬ ĐẰNG!!!

Cô thả người rơi xuống vực, con gái đã an toàn, ít ra cô còn chết thanh thản một chút. Nhưng đúng lúc ấy có một bóng người lao xuống theo cô. Anh ta xoay người cô lên trên rồi ôm chặt lấy cô trong vòng tay của mình.

https://thuviensach.vn

Tay anh ta siết chặt lại, bảo bọc cô bằng cơ thể đẫm máu của mình. Cả hai cùng rơi xuống vực...

Trong lúc mọi ý thức còn chưa vội tắt, mọi ý niệm còn chưa vội tan, Chu Tử Đằng nghe loáng thoáng tiếng ai đó nhỏ giọng thì thào bằng một ngữ điệu đầy mãn nguyện:

-- Chu Tử Đằng... Lần này... em phải sống tốt nhé. Anh y...

Và sau đó là tiếng xương cốt vỡ tan từng mảnh thê lương...

Tại sao nhất định phải có người chết trên La Verne, trong khi tên của nó có nghĩa là "Sinh ra trong mùa xuân"?

Là vì mùa xuân cũng đã quá tàn nhẫn, nó đã giết chết mùa đông bằng nhựa sống của mình. Nhưng ai cũng ca tụng nó...

Cho nên, mọi thứ, ta đều phải trả giá cho nó... mọi thứ.

...Anh yêu em...

https://thuviensach.vn

TỬ ĐẰNG KHÔNG NỞ LẦN HAI - KHÔNG CÒN LÀ NỮ PHỤ

Ka La Ra

dtv-ebook.com

Chương 86: Tử Đằng_ Mọi Thứ Sắp Kết Thúc Rồi

Mọi thứ trở nên hỗn độn... và trống vắng đến vô cùng, tựa như ta đang bị cô lập.

T ô i

lặng lẽ mở đôi mắt.

Thứ ánh sáng quen thuộc của bệnh viện làm tôi khẽ nheo mắt. Tiếng máy đo nhịp tim vẫn vang lên từng thanh âm đều đều khiến mọi thứ xung quanh như im bặt đi, nó là thứ tiếng duy nhất tôi nghe được. Tôi ước mình nghe được tiếng tim đập chậm rãi của mình, hơn là nghe cái máy vô tri đó thông báo giùm là tôi đang còn sống.

Tôi muốn ngồi dậy nhưng tôi còn chả nhích nổi cái vai mình, cơ thể tôi đau nhức và nặng trịch đến khiến tôi bực bội. Tôi đảo mắt nhìn quanh tình hình hiện tại, để thử xem tôi có còn nhớ nổi lí do tại sao tôi ở đây hay không. Thật kì dị khi tỉnh dậy ở một bệnh viện yên tĩnh đến lạ lùng, nó làm tôi liên tưởng tới cảnh nhân vật Rick Grimes trong "The Walking Dead" cũng có khởi đầu thế này.

Chỉ khác một điều là chàng cảnh sát ấy đi lại được, còn tôi nằm bó bột ở đây với đống dây nhợ ngoằn ngoèo trên người. Và cũng chỉ khác đó là phim, còn đây là thực.

Tôi thấy lạnh.

https://thuviensach.vn

Đầu tôi, đau như búa bổ.

Cảm giác tôi đã bỏ lỡ đi thứ gì đó quan trọng lắm.

Tôi muốn nói, nhưng thanh quản tôi không rung nổi.

Và tôi vận động thứ giác quan duy nhất có ích ngay lúc này - thính giác. Tôi lắng tai và nghe được ngoài kia có tiếng lộp cộp của giày cao gót nhẹ nhàng hết mức có thể gõ xuống sàn nhà. Bóng họ tiến tới đứng ở mé cửa phòng bệnh, giọng nói nhỏ nhẹ nhưng giữa không gian vắng lặng như này, tôi có thể nghe rõ mồn một.

-- Những chuyện xảy ra mấy ngày qua thật khủng khiếp!

-- Đúng vậy... Tử Đằng phu nhân nằm trong đó, mê man đã hai ngày liền. Thân thể của người chi chít những vết thương, chả biết khi nào sẽ hồi phục...

-- Thật là đáng sợ... Khoảnh khoắc Bạch tiên sinh cả người đầy máu. vẻ mặt hoảng loạn ôm phu nhân đã bất tỉnh đến đây, tôi cũng sợ thót tim!

-- Nếu như Tử Đằng phu nhân không tỉnh lại... vậy Ngân Đằng tiểu thư... sẽ phải thế nào? Người còn quá nhỏ để mất mẹ...

-- Đừng nói gở!!!

Từng câu chữ của họ rơi vào tai tôi, như một cú tát mạnh khiến tôi bừng tỉnh. Khoảnh khoắc đó, tôi còn tưởng như cả cái máy đo nhịp tim kia cũng đã vẽ lên một đường thẳng bất định.

Và rồi tất cả những thứ trống rỗng trong tôi đột ngột dội ùa về như lũ nước trào ra khỏi con đập bị vỡ.

Ngân Đằng đã bị Chu Khuynh Cơ bắt cóc. Và tôi có mặt ở đó.

https://thuviensach.vn

Trình Phong Lữ đã tới, anh đã hết lực cứu mẹ con tôi thoát khỏi khu căn cứ mật ấy. Và tôi đã rời khỏi đó.

Núi bị đánh lở, Chu Khuynh Cơ sát tâm đuổi theo ở đằng sau. Chúng tôi chạy, rồi chỗ đất tôi đứng bị lở. Và anh đã tới kịp lúc đó.

Anh bảo vệ được con. Nhưng tôi đã buông tay, tôi đã rơi xuống. Và tôi nghe ai đó nói lúc ấy.

"... Em phải sống tốt nhé. Anh y..."

Mọi kí ức tràn về hung dữ tạt từng đợt sóng trong tim tôi. Tôi bàng hoàng, hai ngày! Tôi đã nằm chết xó ở đây hai ngày ư!!!

Ngân Đằng thế nào!? Dĩ Hiên thế nào!? Trình Phong Lữ thế nào!?

Sao tôi có thể ung dung nằm dí ở nơi này, không thể tưởng tượng được!!! Tôi còn chưa biết họ sống chết thế nào!

Tôi dùng hết lực cựa người, tôi muốn đứng dậy, tôi muốn rời khỏi đây. Tôi muốn nhìn thấy họ. Tôi muốn nhìn bằng hai mắt của mình rằng họ vẫn an toàn. Tôi muốn trở người nhưng tứ chi như tê rần, cả mớ dây nhợ trên người tôi như đang trói buộc tôi lại.

Tôi tức tối dùng hết sức có thể quẫy người thật dứt khoát. Lực không hề nhỏ, thế là tôi lăn khỏi giường, cả cơ thể cứng nhắc của tôi rơi bịch xuống mặt đất một cách nặng nề.

-- Ôi phu nhân!!! Sao lại thế này!!!

-- Phu nhân!!! Người không sao chứ!!!

Hai cô gái ban nãy đứng ngoài nghe tiếng động thì hoảng hốt xông vào. Vẻ mặt họ đầy lo lắng đỡ lấy tôi, thân mình họ gồng lên nâng tôi nằm lên trên giường.

https://thuviensach.vn

Tôi run run cử động bàn tay, nắm chặt lấy góc áo y tá trắng tinh của họ, đầy khẩn thiết, tôi mấp máy môi hi vọng họ có thể hiểu được:

"Con tôi đâu?"

Một người luống cuống lấy ly rót nước cho tôi, cô gái còn lại dịu dàng nắm đôi tay đang run rẩy của tôi, an ủi:

-- Người đừng lo. Tiểu thư bị xây xát nhỏ, giờ không sao cả. Tiểu thư đang được Từ Lục Giai chăm sóc rất bí mật ở nhà họ Từ. Người yên tâm, tiểu thư an toàn.

Tôi nghe thấy vậy thì thở phào nhẹ nhõm. Nước mắt tôi còn suýt trào ra khi hỏi tin con bé, mọi lời nói của tôi lúc ấy tắc nghẹn nơi cổ họng, đủ để hình dung rằng tôi lo âu về nó tới dường nào.

Nữ y tá kia đỡ lấy lưng tôi, cô ấy cẩn thận đưa ly nước đến cho tôi uống. Tôi thấy đã thoải mái hơn, lần này khi đã bình tâm lại, tôi phát ra được những tiếng lí nhí khàn khàn:

-- Vậy, Trình Phong Lữ đâu?

Lần này họ im lặng.

Không gian im lặng.

Tôi thấy họ cúi đầu, né tránh ánh mắt của tôi, đùn đẩy nhau trả lời câu hỏi của tôi.

Tôi bắt đầu dâng lên những nỗi lo sợ, đã có chuyện gì xảy ra với anh ấy ư? Tôi gặng hỏi lần nữa:

-- Trình Phong Lữ sao rồi?

https://thuviensach.vn

-- Thưa phu nhân... -- Một cô ấp úng khe khẽ thốt ra mấy tiếng đứt đoạn. -- Trình thiếu... trong tình trạng nguy kịch hơn. Nên đã được chuyển đến nơi khác.

-- Và ngài ấy sẽ ổn thôi! Việc phu nhân cần làm là tĩnh dưỡng cho khỏe để có thể đi thăm ngài ấy!

Cô gái còn lại thì trái ngược, cô ta tươi cười trấn an tôi với một nụ cười gắng gượng nở ra nhưng rất khéo léo giấu đi.

Lúc ấy tôi chẳng biết gì.

-- Mong là vậy.

Tôi tựa người vào thành giường, với mọi lời thành khẩn xuất phát tận đáy lòng cầu mong Trình Phong Lữ sẽ thoát khỏi tình trạng nguy kịch ấy.

Tôi đã quá ngu ngốc.

Tôi đã chẳng để ý.

"... Nên đã được chuyển đến nơi khác."

Phải. Anh ấy thực sự đã được chuyển đi một nơi khác đúng như lời cô y tá ấy kể. Một nơi rất khác.

"Việc phu nhân cần làm là tĩnh dưỡng cho khỏe để có thể đi thăm ngài ấy."

Và tôi cũng không ngờ rằng lần đi thăm đó, tôi mặc đồ đen, tay cầm một đóa hoa tang trắng. Trời đổ mưa và tôi thì đứng dưới mưa, vô hồn nhìn người ta lấp đất phủ lên nấm mồ đã yên lặng. Và họ dựng lên tấm bia đá lạnh lẽo cho anh đang yên nghỉ.

***

https://thuviensach.vn

-- Chỉ còn một trận cuối này thôi, thiếu chủ. Hai ngày qua Chương gia đã tàn sát rất nhiều gia tộc, bọn chúng đã rơi vào bẫy và có dấu hiệu chủ quan. Đây là thời điểm tốt nhất để hành động, nếu chần chừ sẽ bị bại lộ.

Trong căn phòng phảng phất khói thuốc lá xám xịt, tiếng Hứa Chính Đàm vang lên một cách máy móc.

Trình Lạc Nghiêm dập điếu thuốc còn mới vào cái gạt tàn đựng bảy điếu đã tắt, thờ ơ buông lời:

-- Ừ.

Anh chỉ đáp gỏn lọn một tiếng rồi đứng dậy. Đôi mắt anh sâu hoắm bởi những quầng thâm rõ rệt, nhìn dáng anh tiều tụy hẳn đi với điệu bộ lê từng bước chân đầy mệt mỏi. Những gì anh đã mất như một thứ xiềng xích nặng nề gông kìm anh lại, khiến anh thay vì dành thời gian để nghĩ tiếp những chiến lược thắng trận, anh đã dùng nó để tiếc nuối nhớ lại những khoảnh khoắc vui vẻ đã qua. Và anh hối hận, sự hối hận là điều duy nhất khiến anh phải quên đi và tiếp tục. Để bù đắp.

-- Mọi thứ sắp kết thúc rồi.

Anh hờ hững buông một câu, từ từ mở cửa rời phòng để đối mặt với hiện thực. Vừa vặn đối diện anh là Bạch Dĩ Hiên đã đứng chờ sẵn ở ngoài. Cậu ta đã ở đây năm tiếng mặc dù biết anh cố tình không gặp mặt để cậu ta đứng đó, và giờ cậu ta vẫn chẳng chịu hé răng. Đôi mắt xanh của cậu ta đã tối đi, nhìn vào đó chỉ thấy vực sâu không đáy, cậu ta cũng đã mệt mỏi. Trình Lạc Nghiêm thở dài, anh nở ra một nụ cười nhạt nhếch, nhưng ánh mắt ấy thì lại hừng hực lửa như mới ban đầu:

-- Chỉ còn một trận cuối này thôi.

Cuối cùng, Bạch Dĩ Hiên đáp:

https://thuviensach.vn

-- Ừ. Mọi thứ sắp kết thúc rồi.

***

Hai ngày đủ để làm nên nhiều thứ.

Căn cứ ấy bị đánh sập từ lòng núi, mọi thứ đều bị đất đá vùi lấp. Họ đành để đống tàn dư ấy lại cho chính quyền xử lí, và chính quyền sẽ có cách an dịu người dân của họ mà chúng ta không cần phải bận tâm. Bản thân các nhà cầm quyền nọ cũng chẳng ưa gì việc có một căn cứ mật được xây trái phép bấy năm qua mà họ chẳng có lấy một thông tin, như một sự khinh thường đến sự tồn tại của họ. Và họ rất hân hạnh được quét đi đống đổ nát đó với một số tiền bồi thường kha khá từ giới Hắc đạo, như một giao dịch bảo vệ sự yên bình của hai bên.

Lúc đó, một phần ba thủ hạ của Chương gia bị thủ tiêu. Chương Du Thần đã bất ngờ ra lệnh rút quân trong khi đang có đà thắng, không ai biết "lòng nhân từ" ấy hắn lấy ở đâu ra. Tuy nhiên cũng nhờ vậy mà cả Ám đoàn lẫn tổ chức Ám sát mới có thể toàn tâm dùng lực dỡ lấy đất đá cứu người bị kẹt trước tiên.

Có nhiều người đã chết, và cũng có nhiều người may mắn còn sống. Và khi đã chớp được cơ hội sống sót, dĩ nhiên phải toàn lực đánh trả.

Tiêu Khiết bắt sống được Chu Khuynh Cơ, tống ả ta vào ngục tối và tra tấn để moi thông tin.

Lãnh Dịch Khiêm đã tỉnh lại rất nhanh sau khi được cứu về, Niếp Ngữ đã thông báo lại gọn lọn như vậy. Còn mấy ngày nay hắn làm gì, hắn ở đâu thì không ai hay. Trình Lạc Nghiêm khi nghe điều này thì tức không chịu được về thái độ của hắn, đương lúc cần lại chẳng thấy mặt.

Bạch Dĩ Hiên cứu được con gái, song lúc này không phải thời điểm an toàn để ở bên anh. Cho nên anh đã giao Ngân Đằng cho Từ Lục Giai, với

https://thuviensach.vn

mọi sự bảo vệ hết mức. Anh đã không ngủ mấy ngày liền, kề cạnh chăm sóc cho Chu Tử Đằng đang nằm hôn mê sau ngày dài đánh chiến đến vắt kiệt sức lực. Phải khi Bạch Sở Viên thể quyết đảm bảo tính mạng cho cô, Bạch Dĩ Hiên mới đành rời đi, chú tâm vào trận giao chiến quyết định này.

Giờ thì anh đã hiểu, tại sao năm ấy ông nội nhất quyết không cho Bạch Kỳ Sơ gặp mặt hay nghe tin gì về mẹ trong ngần ấy năm. Bởi nếu có chuyện gì xảy ra với người anh yêu, anh chắc sẽ mặc kệ họ đơn độc chiến đấu, anh chắc sẽ bỏ họ lại và trở về một cách vô trách nhiệm, anh chắc sẽ không màng tới cuộc chiến này và cả thứ anh sẽ có được nếu chiến thắng. Vì anh chắc chắn anh cần cô.

Ngày kế tiếp sau khi giải quyết mọi chuyện một cách chóng vánh, Bạch Thừa Húc huy động lực lượng của các gia tộc liên minh chống lại sự công kích của bè phái Chương gia về mọi mặt: quân sự, kinh tế và cả truyền thông. Chương gia có sự liên kết gia tộc rất vững mạnh, hầu như không để lọt thông tin mật hay lộ điểm yếu ở ngoài.

Ixora phu nhân là người điều hành được các con chip, Bạch gia đã nhờ bà sử dụng nó để dùng gián điệp đột nhập được vào hệ thống Chương gia. Tuy nhiên lần này vô ích. Chu Quân Dạ, hắn là người đã ra lệnh giết chết những kẻ có con chip và bị tình nghi có con chip sau khi điều tra tường tận vụ việc. Bí mật mà chỉ mình Ixora giấu kĩ ngần ấy năm đã bị hắn phát hiện và tiêu hủy một cách nhanh chóng.

Hắn là một kẻ bị ruồng bỏ với khát khao quyền lực và tiền tài còn đang nung nấu, cho nên với cuộc chiến này hắn háo hức được thắng vô cùng. Hắn sẽ có lại tất cả, hắn sẽ giẫm đạp tất cả. Chính vì vậy mà hắn hết lòng dốc sức.

Điều ấy khiến Chung Băng Tâm cực kì hài lòng, bà chỉ ước giá mà Chương Du Thần được nhiệt tình như hắn.

https://thuviensach.vn

-- Ta hứa với cậu, nếu Chương gia thắng, Lãnh gia bị đạp đổ, Trình gia bị rớt đài và Bạch gia bị lụn bại, ta sẽ giúp cậu quật ngã gia tộc Esmeé. Và cơ ngơi cùng tất thảy mọi thứ thuộc về nó sẽ do cậu toàn quyền cai quản.

Nghĩ đến ấy hắn phấn khích tột độ. Nhưng ánh mắt Chương Du Thần luôn lạnh đi khi nhìn thấy hắn như thấy một chướng ngại vật trong khi hắn là người hữu ích nhất trong cuộc chiến này. Chu Quân Dạ cho rằng anh đang coi thường vì hắn nhỏ tuổi, điều đó làm hắn thêm muốn chứng tỏ bản thân và cống hiến cho Chương gia và các gia tộc cùng phe khác nhiều một nhiều. Từ tài liệu tác chiến mật của Trình gia, tài khoản ngân hàng đen của Bạch gia và cả vị trí tồn trữ vũ khí của Lãnh gia, hắn đều cặm cụi ngày đêm xâm nhập hòng cướp về, nếu vậy thì chắc chắn ba gia tộc kia toi mạng.

Và ánh mắt Chương Du Thần càng ngày càng lạnh đi.

Ngày tiếp theo, Chung Băng Tâm ra lệnh Chương Du Thần đi giải quyết những nhánh gia tộc nhỏ đứng về phía Bạch gia. Ai cũng muốn chặt đầu con đầu đàn mà không nghĩ rằng nó mạnh là nhờ bầy đàn. Vậy giết những con yếu nhất và cô lập con đứng đầu ấy, cũng là một cách hoàn hảo.

Chương Du Thần thực hiện, sáu gia tộc đã bị thảm sát ngày hôm qua. Những gia tộc ấy đều bị gián điệp làm lộ vị trí, họ bị tập kích và trở tay không kịp. Bạch Thừa Húc cố gắng bảo toàn lực lượng hết mức có thể, nhưng ông đã quá già để gồng gánh. Và ông đã quá già để có thể chiến đấu một mình, trước sự quay lưng của hai chiến hữu đã cùng ông tung hoành ngang dọc thời trẻ là Cố Đồ Ức và Giả Minh Hàm.

Và Lãnh gia - tiêu điểm của cuộc chiến do Lãnh Dịch Khiêm đứng đầu vẫn im hơi lặng tiếng.

Bạch gia cùng Trình gia là mối đe dọa lớn nhất nhưng không có động tĩnh gì, phe đối địch đắc ý cho rằng họ đang mải mê bị phân tâm bởi lo quan tâm cho người thân của mình. Hơn nữa Tổ chức Mafia La Nostre là

https://thuviensach.vn

một tổ chức có thực lực, dưới sự chỉ huy của Lương Kỷ Khiên và cả sự giúp sức của Chương gia, đã chiếm được nhiều cứ điểm quan trọng, thu về nhiều chiến lợi phẩm cùng con tin, từ đó khai thác nhiều thông tin cần thiết.

Mọi thứ sắp kết thúc.

***

Sau tất cả, hôm nay là hôm nay.

Mộc Diêu Tuyền lẳng lặng đứng giữa sảnh chính của dinh thự nhà họ Lãnh. Bà giương đôi mắt đã già đi, chẳng còn trong trẻo và sắc sảo thuở trước, nhìn bức tranh chân dung vẽ lại Lãnh thiếu gia thời trẻ - Lãnh Dực Vương hào hoa một thời mà không khỏi nở nụ cười nhẹ, và nụ cười đó chứa rất nhiều ưu tư:

-- Sau bao năm, tôi vẫn thấy anh trẻ mãi như vậy. Còn tôi đã già.

Mộc Diêu Tuyền đưa những ngón tay thon dài vuốt từng đường vẽ góc cạnh khuôn mặt người bà gọi là chồng từ hồi xa lắc, và lúc này đây bà thở dài, dịu giọng:

-- Nếu tôi chết đi và gặp lại anh ở dưới đó, lần này anh sẽ chào lại tôi khi tôi chào anh chứ?

Rồi tiếng súng nã vang lên một tràng dài. Tiếng kêu la thảm thiết bắt đầu vang vọng khắp tòa nhà quạnh quẽ, gia nhân trong Lãnh gia hốt hoảng chạy tán loạn. Chỉ có Mộc Diêu Tuyền vẫn bình thản đứng đó, bà từ tốn nói với đám người hầu đang run cầm cập với vẻ mặt kinh hoàng túc trực bên cạnh từ nãy giờ:

-- Chạy đi. Tìm đường thoát khỏi đây. Vơ lấy tất cả những thứ có giá trị ở đây và cứu lấy thân đi.

https://thuviensach.vn

Bọn họ nghe xong có phần chần chừ, nhưng khi nghe từng tiếng hét thê thảm ấy vang lên liên hồi, họ liền sợ hãi vắt chân lên tìm đường sống như lời Mộc Diêu Tuyền. Khung cảnh Lãnh gia vô cùng hỗn loạn, người giết người, người dẫm người, người bỏ người.

-- Nhưng tôi sẽ ở lại đây. -- Mộc Diêu Tuyền nhắm mắt lại, tìm trong mình sự thanh tịnh sau cả cuộc đời mưu tính.

-- Xem kẻ nào đáng thương đứng trơ trọi ở kia kìa.

Lời Chung Băng Tâm từ phía cửa đi vào ngạo nghễ vang lên. Thủ hạ Chương gia thì vẫn truy cùng giết tận nã súng từng người một, phút chốc nơi đây biến thành vũng máu với bãi thây chất ngổn ngang.

Chung Băng Tâm vẫn tự nhiên như nơi đây là nhà của bà ta. Khung cảnh kinh khủng phía sau như làm nền cho người phụ nữ trong bộ váy đen quí phái, kiêu ngạo và quyền lực đúng như địa vị của Chung Băng Tâm này. Bà nâng đôi gót cao năm phân bước qua xác người chết không nhắm mắt, và đôi môi được tô màu đỏ đậm của bà nở nụ cười:

-- Xem "Lãnh phu nhân" tội nghiệp chưa này.

Mộc Diêu Tuyền chậm rãi xoay người lại, đối mặt với Chung Băng Tâm, người phụ nữ đầy tham vọng mà bà đã từng khinh khi. Mà giờ mình có khác gì mụ ta, ngoài việc ít có nhẫn tâm hơn ư?

-- Sau mấy mươi năm, và Mộc Diêu Tuyền, cô chỉ có thế này ư?

Mộc Diêu Tuyền im lặng, để mặc cho Chung Băng Tâm tự huyên thuyên.

-- Cô và tôi đều như nhau. Cô thậm chí còn có lợi hơn tôi vì có Mộc gia của mình chống lưng, còn nhà họ Chung của tôi thì đã bị tiêu diệt không để lại chút vết tích nào.

https://thuviensach.vn

Chung Băng Tâm khoác lên người tấm áo choàng lông đắt tiền, bà sang trọng ngồi xuống trên chiếc ghế gỗ hương đàn.

-- Ấy vậy mà nhìn lại xem, cô đã làm gì? Thật bất hạnh. Cô phải tuyệt vọng đến mức nào mới phải nhờ đến gã đàn ông khác để có thể giữ vững địa vị của mình ngày hôm nay? Bám víu lấy nhà họ Lãnh rẻ tiền, cô thật hạ thấp Mộc gia của mình.

Những lời lẽ thô thiển phát ra từ tầng lớp trung lưu như Chung Băng Tâm khiến Mộc Diêu Tuyền nhếch môi cười lạnh. Suy cho cùng cũng chỉ con gái của một gia tộc thuộc tầng lớp trung lưu:

-- Cứ nói tiếp đi Chương phu nhân. Nói như thể cô đã không giở trò rù quyến Chương Hạo Long để được trèo lên giường hắn. Nói như thể cô đã không dùng đứa con trai của mình để lấy được chỗ đứng trong nhà họ Chương. Nói như thể cô đã không lo sợ Chương Hạo Long thay lòng đổi dạ đến mức phải ra tay giết chết hắn ta để bảo toàn "số vàng" mình "đào" được.

Nụ cười trào phúng lộ liễu trên gương mặt Mộc Diêu Tuyền khiến Chung Băng Tâm cứng lại. Ánh mắt của bà tối sầm đi, song, bà vẫn có thể nhoẻn miệng cười rất rạng rỡ, vì bà là người thắng cuộc:

-- Ồ. Phụ nữ chúng ta luôn có những cách riêng để đạt được mục đích. Cũng như tôi, sau ngần ấy năm chỉ theo đuổi một mục tiêu duy nhất.

Trong cái không khí rùng rợn đến sởn gai ốc, tiếng Chung Băng Tâm rít qua từng kẽ răng đủ để khiến con người ta dựng tóc gáy:

-- Tiêu - diệt - Lãnh - gia! -- Nói rồi bà lại vuốt ve tấm áo lông thú đắt tiền của mình. -- Và con trai tôi sẽ giúp tôi thực hiện điều đó. Chẳng như con trai ai đến giờ vẫn chưa thấy mặt.

https://thuviensach.vn

Mộc Diêu Tuyền hờ hững buông một cái liếc mắt, và nụ cười của quí phu nhân này đây bỗng trở nên cực kì khinh thường:

-- Con trai của cô?

Nghe thấy thế, Chung Băng Tâm dừng ngay động tác bà cho là quí tộc đó của mình. Đó là thứ tối kị duy nhất trở thành bóng ma dai dẳng trong lòng Chung Băng Tâm, "con trai". Nó đã chết, và tên nó vẫn còn được gọi đến tận bây giờ. Mỗi khi cái tên "Chương Du Thần" được kêu lên, bà luôn vô thức ngước nhìn đứa cháu mà chính bà đã để nó sống thay cuộc đời con trai mình, với một ý nghĩ cay độc, tại sao người chết không phải là đứa con hoang mang dòng máu nhà họ Lãnh dơ bẩn này, mà lại là khúc ruột của bà?

-- Đối với một người mẹ có thể nhẫn tâm kết thúc mạng sống của con trai mình, cô đã vượt xa quan niệm sống của tôi, thưa phu nhân. -- Mộc Diêu Tuyền nhìn thẳng vào đôi mắt đã trầm xuống của Chung Băng Tâm và điềm đạm nói rõ từng lời một.

Chung Băng Tâm có thể nghe mồn một từng khớp tay của mình đang kêu lên rắc rắc vì siết lại.

Lí do duy nhất khiến bà không để Chương Du Thần sống tiếp? Vì bà đủ tàn ác để đày đọa kẻ khác, nhưng lại run rẩy khi thấy con mình bị đày đọa. Cho nên bà chấm dứt nó, huyễn hoặc rằng mình làm điều này là vì lợi ích của Chương gia. Có lẽ vì thế mà bà chưa hề nghĩ sẽ có lúc phải buông xuôi tham vọng của mình, vì bà chỉ có duy nhất mỗi thứ dã tâm này ở bên bà đến phút cuối cùng. Còn lại chẳng có ai, chẳng có gì.

-- Mộc Diêu Tuyền, đừng trách tôi. Hãy trách vì cô là người của Lãnh gia. Sẽ nhanh thôi.

Và cũng hãy trách người ấy vì cô mà thay lòng đổi dạ.

https://thuviensach.vn

Chung Băng Tâm dứt lời, động tác của bà nhanh như cắt, bà chỉ mất có hai giây để rút ra con dao găm bạc và chỉ mất có một giây để cắm thẳng nó vào lồng ngực của Mộc Diêu Tuyền. Mọi thứ xảy ra chỉ trong tích tắc.

Rất nhanh, máu đỏ thẫm đã thấm loang lổ trên bộ váy trắng muốt của Mộc Diêu Tuyền, đây là lần đầu tiên sau mấy mươi năm qua bà mặc lại đồ trắng. Không một tiếng kêu la, không một lời van xin, khoảnh khoắc Chung Băng Tâm rút con dao ướm máu khỏi trái tim Mộc Diêu Tuyền, cũng là lúc bà ngã quỵ xuống. Mọi tiếng hét thảm thiết đều như im bặt đi, và bà thấy toại nguyện. Đây không phải là biểu cảm mà Chung Băng Tâm muốn, bà đã hi vọng được thấy sự thống khổ từ kẻ thù của mình, và Mộc Diêu Tuyền đã làm bà thất vọng. Chính vì vậy mà bà tức giận, chính vì vậy mà bà còn nghiệt ngã buông thêm một lời đả kích:

-- Đứa con trai cô dốc lòng yêu quí ấy cũng chẳng bảo vệ được cô sao? Nó đã trốn chui trốn nhủi ở chỗ nào rồi!?

Thế nhưng, Mộc Diêu Tuyền lại thanh thản khép mắt, hơi thở bà thoi thóp yếu dần, dường như bà đã chờ đợi giây phút này từ lâu. Bà chẳng còn thấy lo lắng gì nữa.

***

-- Niếp Ngữ, cậu theo Lãnh gia được bao nhiêu năm rồi? -- Trong căn phòng xa hoa nhất của Lãnh gia, giọng Mộc Diêu Tuyền vang lên lãnh đạm.

-- Thưa, đã hai mươi năm rồi ạ. -- Niếp Ngữ kính cẩn cúi thấp đầu xuống, cậu tới đây để thông báo cho Lãnh phu nhân chuyện Lãnh thiếu gia bị đột kích ở đồi thông Honoré, vậy mà người lại thản nhiên tới mức này.

-- Lãnh gia sẽ suy tàn.

-- Phu nhân...

https://thuviensach.vn

-- Nếu như cậu tìm thấy được Dịch Khiêm, mà ta chắc chắn cậu sẽ tìm được nó... -- Mộc phu nhân cười khẽ. -- Hãy đảm bảo rằng nó sẽ được ngủ bù sau mấy ngày không chợp mắt. Đừng để ai tìm ra nó nữa.

Khi nghe những lời mập mờ này Niếp Ngữ có phần không tỏ, cậu theo bản năng ngước đầu lên nhìn vào đôi mắt của vị nữ chủ nhân nhà họ Lãnh. Ánh mắt người nói lên tất cả. Dường như đã hiểu được ý tứ trong lời nói của Mộc Diêu Tuyền, Niếp Ngữ thảng thốt kêu lên:

-- Nhưng phu nhân! Trận chiến này chúng ta phải tương trợ các gia tộc khác. Bọn họ cần sự giúp sức của Lãnh thiếu! Nếu lúc này quay lưng... chẳng khác nào...

-- Niếp Ngữ. -- Mộc Diêu Tuyền thở dài, bà đã tính toán điều gì đó. -- Lí do Lãnh Dịch Khiêm không thích ta, là vì ta luôn tự ý sắp đặt cho nó mọi chuyện. Đối với thằng bé đó, người mẹ như ta chưa từng có một vị trí quan trọng trong tim nó. Và ta sẽ rất nhẹ lòng để hứa với nó rằng đây là sự sắp đặt cuối cùng của ta lên cuộc đời nó.

-- Phu nhân...

-- Niếp Ngữ. Lần này ta không lấy tư cách một vị phu nhân nói với một thuộc hạ, mà là ta đang lấy tư cách của một người mẹ cầu xin người duy nhất có thể đảm bảo sự an toàn cho con trai mình ngay lúc này. Vì vậy, Niếp Ngữ, hãy đáp ứng ta, đưa nó ra khỏi vòng xoáy này, đừng để nó lún thêm sâu.

-- ... Vâng.

***

Chắc một người như Chung Băng Tâm, sẽ chẳng bao giờ hiểu được cái khép mắt thanh thản ấy của Mộc Diêu Tuyền từ đâu mà có. Sự khó hiểu

https://thuviensach.vn

ấy làm Chung Băng Tâm bức bối, bà nắm chặt con dao nhuộm đậm màu máu, và đôi mắt bà cũng ánh lên màu máu.

-- HA... HAHA! HAHAHAHAHAHA!

Chung Băng Tâm cười lên như điên dại, tiếng cười quái dị của bà vang vọng khắp tòa dinh thự tanh tưởi mùi chết chóc. Bà cười. Lãnh gia kết thúc rồi! Họ đã chết tất cả rồi!!! Bà đã được như ý rồi!!!

Và bà cảm thấy cô độc, cô độc đến cùng cực. Và bà vẫn cười thật to như chưa hề nhận ra nước mắt mình cũng đã chảy.

Mộc Diêu Tuyền, Hạ Nhược Tuyết, Hebe Quince. Tất cả những ả đàn bà mà bà cho là đối thủ một thời son trẻ, dưới lòng đất lạnh lẽo kia có nghe được tiếng cười đắc thắng đây của bà?

Bà ngừng những tiếng cười vô cảm, chỉn chu lại tấm áo choàng lông đã bị lệch khỏi vai, và bà lại nghe đâu đó trong đầu mình tiếng Hạ Nhược Tuyết, lãnh đạm cất lên từ nơi sâu thẳm nhất:

-- Cô nói đúng rồi, Chung Băng Tâm, cô sẽ là người thắng sau cùng. Và cô cũng sẽ là người nhận ra sau cùng, rằng cô đáng thương đến cỡ nào. Rằng linh hồn cô đã chết, nhưng phải khi cơ thể cô ngừng hoạt động, phải khi cô đã già và được gã nào đó chuẩn đoán cô không còn thở nữa, cô mới được đem đi chôn.

Và Chung Băng Tâm buông thỏng con dao găm bạc trong tay. Để thứ kim loại nhơm nhớp máu đó vang xuống nền đá hoa cương giá lạnh, rồi tắt hẳn mọi thanh âm.

Mọi thứ sắp kết thúc rồi.

https://thuviensach.vn

TỬ ĐẰNG KHÔNG NỞ LẦN HAI - KHÔNG CÒN LÀ NỮ PHỤ

Ka La Ra

dtv-ebook.com

Chương 87: Tử Đằng_ Đã Có Quá Nhiều Chuyện Xảy Ra

Đã có quá nhiều chuyện xảy ra.

Những hận thù âm ỉ trong trái tim nay đang reo vang lên ầm ĩ trong tâm trí. Rốt cuộc ta của ngày hôm qua đã làm những gì tạo nên ta của ngày hôm nay?

Ta đưa đôi mắt vô hồn nhìn thi thể của Mộc Diêu Tuyền nằm bất động trong vũng máu đỏ tươi.

Cảm giác trống vắng đến lạ.

Ôi, và giờ ta lại bắt đầu nhớ rồi sao?

Nhớ về cái thuở niên thiếu khi ta thiếu nữ tóc xõa ngang vai, ra đường đùa vui với bè bạn tận hưởng tuổi trẻ, về nhà lại cười nói với gia đình tận hưởng tình thương. Đó là cái thời mà người ngoài vẫn còn hay thủ thỉ tấm tắc khen với nhau rằng: "Nhà họ Chung có con gái đầu đẹp như tiên, có con gái thứ xinh như hoa và có con trai út tuấn tú hơn người, ông bà Chung gia thật có phúc quá đi!"

Đó là niềm hãnh diện của cha mẹ và cũng là sự tự hào của ta về gia cảnh êm ấm của mình. Vậy mà nhoáng một cái, tất cả mất sạch. Hai mươi ba năm yên vui của ta thì ra cũng chỉ như một đêm máu tanh sương gió.

https://thuviensach.vn

Ánh nhìn bi thương của mẹ, nét mặt thống khổ của cha và cả tiếng hét đau đớn đó của em trai, từng cái một như khảm sâu, như đục sâu, như khoét sâu vào tâm hồn ta cho đến khi nó đổ nát và vỡ tan.

Tại sao trời lại tầm tã mưa hôm đó?

Tại sao lại đổ nước xả trôi máu người nhà họ Chung thê thảm chết oan, lại xối nước rửa mờ dấu chân bọn nhà họ Lãnh tàn bạo càn quét?

Tại sao trời lại mưa? Để thân ảnh người chị cõng người em vội vã chạy trốn đi trong màn mưa vũ bão càng thêm đơn độc đến đáng thương? Mưa rơi tẩy được tội ác của bọn chúng, nhưng mãi mãi không gột được nỗi hận trong lòng ta.

-- Băng Tâm, mẹ không muốn chị thế này! Mẹ muốn chúng ta quên đi thù hận và sống tốt, chị đừng như vậy...

-- Hinh Giao!!! Em bị tên khốn nhà họ Lãnh kia làm cho lí trí bị hoại tử rồi phải không? Nợ máu phải trả máu, đó là luật nhân quả!!!

-- Mang theo thù hận mà sống, vậy chả khác nào tự gông vào mình mớ xiềng xích và bước đi? Băng Tâm... mẹ hi sinh cho ta cơ hội để rời đi, không phải để quay lại...

-- ĐỦ RỒI!!! Em... em vĩnh viễn không biết được... Nụ cười của mẹ đã tang thương đến mức nào để trấn an em, ánh mắt của cha đã tuyệt vọng đến nhường nào khi dỗ dành chị. Mẹ bảo chị đi đi, nhưng đôi mắt của người lại khóc. Cha bảo chị đừng trở về, nhưng đôi tay người lại luyến tiếc nắm chặt. Những điều đó... em vĩnh viễn không biết được...

-- ... Băng Tâm... Vậy chị muốn trả thù ư? Chị à... dù có muốn... chúng ta cũng không trả nổi thù này với Lãnh gia...

https://thuviensach.vn

-- Không! Có thể! Có thể mà! Hinh Giao, nghe chị, chúng ta phải hi sinh, em à. Em có nhớ Mã Đặc Nhĩ không? Ông ta sau lần dự tiệc mừng thọ của bà có để ý đến em, mặc dù ông ta đã tứ tuần... nhưng gia thế cùng địa vị không phải nhỏ. Em chỉ cần chịu khó một chút làm ông ta ưng ý, vậy ít ra có được...

-- CHỊ!!!!! Mã Đặc Nhĩ đáng tuổi cha mình! Sao em có thể làm chuyện đó!?

-- HINH GIAO! Nghe chị, chị cũng đã nhắm được một đối tượng. Cứ bước chân vào nhà họ Mã đã, chị sẽ tìm cách khử ông ấy và tài sản thừa kế sẽ thuộc về em. Lúc đó chuyện phục thù sẽ rất dễ dàng!

-- Không! Em sẽ không bán đi phẩm hạnh của mình như vậy!!!

-- Hinh Giao! Đây là con đường duy nhất, tài phú và quyền lực ở trước mắt kia mà! Nếu chần chừ...

-- Đủ rồi Băng Tâm!!! Chị à... em có thai rồi. Đứa bé... là con của Lãnh Dực Vương...

-- ...

Ta còn nhớ được lúc ấy, hình ảnh của ta phản chiếu rõ mồn một nơi đáy mắt của em gái mình, là kinh ngạc, là sững sờ, là thất vọng tột độ, là phẫn nộ tột cùng.

Con gái nhà họ Chung mang trong mình giọt máu của nhà họ Lãnh. Con gái gia tộc bị thảm sát yêu lấy con trai gia tộc đã thảm sát mình.

Ta như chết lặng khi nhìn ánh mắt khẩn thiết của nó, nó van xin ta bỏ qua, nó cầu xin ta dừng lại. Ta như chết đứng khi thấy nó vì nghiệt chủng

https://thuviensach.vn

trong bụng mà quì xuống, mà dập đầu lạy lục ta một cách hèn mọn. Nó thà thế ư? Sao nó có thể?

Nó thà quên đi nỗi đau gia tộc dai dẳng để nhớ lấy một kẻ thù đã nặng tình xưa. Nó chác đổi sự kiêu ngạo của mình để cúi đầu van nài ta như van nài một kẻ tàn nhẫn xa lạ. Giây phút đó, trong mắt ta, nó không còn là người nhà họ Chung nữa, nó không còn là em gái ta bảo bọc năm nào nữa.

"Cút đi!!! Cút đi cho khuất mắt!!! Cùng thứ con hoang đó cút đi!!!"

Ta đã quát lên to như thế. Rồi nó cũng đã khóc... và rời đi nhanh như thế. Cái quay lưng của nó làm ta thấy mình trở nên trơ trọi, nó là người thân cuối cùng của ta, vậy mà nó cũng bỏ ta mà đi.

Nhưng chưa phải. Cho đến khi ta nhận được một phép nhiệm mầu, nó chưa phải là người cuối cùng, cũng không còn là duy nhất nữa.

Ta hạ sanh đứa con trai đầu lòng.

Chương Du Thần.

"Du" trong "ngao du", "Thần" trong "thánh thần". Đi khắp tứ phương, băng qua tứ hải, kiêu ngạo và cao quí tựa vị thần hạ phàm vi hành nhân thế. Nó là sự cứu rỗi lớn lao cho niềm kiêu hãnh của ta.

Khoảnh khoắc bàn tay nhỏ bé của nó đặt trong bàn tay đã sạn chai của ta, ta tìm lại được cảm giác yên bình và thanh thản, chỉ cần có nó thôi chắc cũng đủ rồi. Thế là ta muốn mọi điều tốt nhất phải dành cho nó, ta muốn người người phải qui phục dưới chân nó, ta muốn nó oai vị đứng trên đỉnh cao quyền lực, một đấng tối cao. Cứ thế thì lần này sẽ không một thế lực nào có thể hạ gục nó như cái cách chúng đã tàn ác dẫm đạp Chung gia.

Phải. Ta là một kẻ không có tình yêu. Ta chỉ có tham vọng và thời gian để thực hiện chúng. Và tham vọng của ta, tất cả đều là vì đứa con trai đầy

https://thuviensach.vn

kì vọng này.

Bão tố nào có để một ngày bình an, ta nhận được hung tin từ em gái sau mấy năm chị em tương tàn. Nó đã chết. Và ta cũng chết sững khi nghe tin ấy.

À...

Giá mà nó chịu nghe ta, rằng yêu tên đó chẳng có kết cục tốt đẹp đâu. Giá mà nó chịu tin ta, rằng hi sinh cho hắn sẽ không nhận lại được gì đâu. Nhưng nó đã không nghe theo cũng chẳng làm theo, kết cục là còn mỗi mình ta, chỉ biết lặng lẽ đứng ở đây trách móc nó trong lòng.

Ta đã tức tốc đến nơi, và ta lại nhìn thấy cảnh tượng thảm khốc như dạo đó. Nó nằm trong vũng máu đã khô, hắn cũng thế. Nhưng hắn là nguyên nhân khiến em gái ta phải chết, vậy hắn có tư cách gì ôm chặt em gái ta đến vậy?

Nó là em gái ta. Là ruột thịt của ta. Cứ ngỡ người sẽ ra đi trước là ta, mà giờ lại là ta hỏa táng đưa nó trở về với cát bụi. Ta đã muốn chôn vùi mọi thứ, ta muốn thiêu trụi nơi chết chóc này. Nhưng ta đã không làm. Vì ta đã nghe thấy tiếng khóc ư ử, giọng nói non dại yếu ớt vọng từ đằng trong căn gác sập sệ nơi nó ẩn dật.

"Mẹ... đừng giết mẹ..."

Ta biết đứa trẻ này. Nó giống em gái ta, nó cũng giống hắn nữa.

Lãnh Vô Triệt.

Ta đã dẫn nó về, ta chả biết tại sao ta lại hành động như vậy, nếu có người phải chết, vậy căn nguyên tội ác như nó phải không được phép tồn tại. Nhìn mà xem, nó trong bộ đồ lấm lem cát bụi và đang run lên cầm cập

https://thuviensach.vn

vì sợ, nhìn bộ dáng nó yếu hèn và dơ bẩn hệt như dòng máu chảy trong người nó. Mà ta không hay...

Ta trở về và nghe thêm một tin dữ, con trai ta gặp tai nạn ở bìa núi trong thời gian ta đi vắng. Ta đứng như trời trồng khi đòn tin nặng nề ấy giáng thẳng lên người ta một cách đột ngột. Lần đầu tiên sau ngần ấy năm, ta phải nhờ cậy đến thánh thần trong đức tin mà ta vẫn hằng cho rằng nó thật hoang đường... để nài nỉ phép nhiệm màu xảy ra lần nữa.

"Xin Người... đừng cướp nó đi..."

Ta đã mất đi một đứa em gái, và giờ ta mất cả cốt nhục của mình. Ta nhìn đứa con trai thoi thóp cố nâng mí mắt nhìn ta mà ta phải cắn răng chịu đựng để không sụp xuống khóc.

"Mẹ hứa sẽ không để thứ gì làm đau được con."

Ta đã ngoắc tay hứa với nó như vậy. Mà giờ ta nhìn nó phải quằn quại trong từng cơn thống khổ ập đến, nó rên lên từng hồi đau đớn với những vết bỏng mưng mủ rỉ máu theo từng cái nhích người, ta nghe tựa lòng mình đang gào thét. Một ngày rồi hai ngày, ta như bị giày vò đến chết đi sống lại, vậy sau này thì sao, cả đời thì sao? Nó sẽ ra sao, ta sẽ như thế nào?

Cho nên ta thực hiện lời hứa của mình. Ta không để nó đau đớn nữa. Ta để nó yên ngủ.

Và khi ta nhìn lại đứa con hoang kia, bây giờ đã lành lặn những vết thương, ta nhận ra rằng, nó là tai họa. Dòng máu bẩn thỉu chảy trong người nó là nguồn cơn của mọi tội lỗi, ông của nó cướp đi gia đình ta, cha của nó cướp đi em gái ta và cả nó, nó đem sự xui xẻo tới cho con trai ta. Nó được cứu sống vào ngày đó, còn con trai ta lại chết đi vào ngày đó.

Giờ ta làm gì? Ta giết nó ư? Không, hai cái tang kia đã đày đọa ta đủ rồi. Ta bỏ cuộc ư? Không, ta đã mất quá nhiều, ta đã mất rất nhiều. Thế tại

https://thuviensach.vn

sao bọn nhà họ Lãnh tàn độc kia vẫn ung dung sống? Sau từng ấy tội ác, và tiệc tùng xa hoa vẫn được mở, bọn chúng vẫn nhởn nhơ nâng li cạn chén chúc mừng thật rộn ràng, sao chúng có thể? Bởi vậy, chúng phải chết, cả những gia tộc đã đứng chung tiền tuyến, bọn chung phải chết, một cách thảm khốc.

Sự trả thù của ta, là khiến bọn chúng chết không nhắm mắt, chết trong thống khổ, chết trong sự cầu xin được chết. Và hơn thế nữa, chính hậu duệ của gia tộc họ Lãnh - cái gia tộc thường cho mình có quyền sinh sát, chính đứa trẻ Lãnh Vô Triệt này sẽ tự tay tiêu diệt gia tộc mình. Một sự trả thù hoàn hảo.

Người đời bảo ta tàn nhẫn, họ bảo ta lạnh lùng như cái tên của mình, họ bảo ta vô tình, họ bảo ta giết người không gớm tay. Ta không mảy may quan tâm hay bị tác động đâu, cho nên thật thừa thãi khi dèm pha như vậy. Thôi thì, các ngươi đã nghĩ về ta như vậy lúc còn sống, vậy ta sẽ để ngươi chết đi khi biết rằng ngươi đã nói đúng về ta.

Và vị phu nhân cao ngạo của nhà họ Lãnh đây là một ví dụ. Bà ta từng cho mình cao quí bao nhiêu, từng cho ta thấp hèn bấy nhiêu, thì giờ đây cũng ngã rạp dưới chân ta cả rồi. Ta là kẻ cười sau cùng, là kẻ thắng cuối cùng.

-- Dì. -- Ta nghe tiếng gọi quen thuộc, à phải rồi, nó là đứa cháu mang tên con trai ta kia mà. -- Lãnh gia giờ đây đã bị giết sạch, đã đúng ý người rồi. Nếu như người đã vừa lòng.

Nó không nói tiếp về sau mà chỉ dừng ở đó, nó là đang để ta tự nhớ lấy sao?

Ta nhìn nó, rồi nhếch môi cười. Phải rồi, ta đã hứa với nó. Thật nực cười, nó là nguyên nhân gián tiếp khiến ta không thể thực hiện lời hứa với

https://thuviensach.vn

con trai mình, và giờ thì nó ở đây, đứng trước mặt ta và đòi ở ta lời hứa của nó.

-- Chưa đâu. -- Ta lại vuốt ve tấm áo choàng lông của mình, ta biết ta đang nở nụ cười méo mó vô cùng. -- Chẳng phải Lãnh Dịch Khiêm chưa tìm thấy đấy sao? Như vậy thì sao được gọi là diệt hết Lãnh gia được? Còn tên thiếu gia ấy ngày nào, là hiểm họa lớn dần ngày đó. Phải giết chết hắn đi mới gọi là diệt tận gốc!

Nó im lặng. Rồi nó cung kính cúi đầu lĩnh mệnh. Một đứa trẻ biết nghe lời.

Ta nhìn bóng lưng nó bước đi khỏi nơi này, móng tay ta bấu chặt vào tấm áo choàng lông đắt tiền đến nhăn nhúm. Phải rồi, chẳng phải nó cũng là người nhà họ Lãnh đấy sao? Hậu duệ chính thống của nhà họ Lãnh đây mà, như vậy thì sao được gọi là diệt hết Lãnh gia được? ...Phải không?

***

Chương Du Thần rời khỏi dinh thự của Lãnh gia, ánh mắt anh tối đi. Lòng tham của Chung Băng Tâm là vô đáy. Bà ta đã bán mình cho quỷ dữ đến nỗi giờ đây chỉ còn lại cái khung xương trơ trọi trong thân xác kia.

-- Thưa Thiếu chủ, có tin chẳng lành... -- Phó Kỵ Nhâm nghiêm giọng nói.

-- Chuyện gì?

-- Trên đường vận chuyển vũ khí lấy được từ một nhánh căn cứ của nhà họ Lãnh, quân ta đã bị tập kích. Là Ám đoàn Bạch gia.

-- Ừ. -- Anh bước vào xe, mệt mỏi ngả người ra ghế sau.

https://thuviensach.vn

-- Ngài... -- Phó Kỵ Nhâm toan hỏi tiếp, nhưng khi thấy vẻ mặt không chút gì là sốt sắng của Chương Du Thần, hắn biết điều mà im miệng. Hắn ngồi vào, nhanh nhẹn lái xe, còn không quên thông báo. -- Thiếu chủ, còn một việc nữa. Tiểu thư Y Dao ở biệt thự của ngài nhất quyết gặp mặt ngài bằng được. Người đã tuyệt thực mấy ngày rồi, thưa thiếu chủ.

Chương Du Thần vẫn nhắm mắt nghỉ ngơi, anh không nói gì. Thật phiền phức.

"Triệt."

Anh khẽ nhíu mày. Giọng nói trong tiềm thức ấy tiếp tục vang lên trong tâm trí anh.

"Nếu từ giờ trở đi cậu là tôi, thì tất thảy mọi thứ thuộc về tôi cũng là của cậu."

Tay anh siết chặt lại thành nắm đấm. Đủ rồi, đừng bắt tôi nhớ lại!

"Cho nên... nhiệm vụ che chở Y Dao, trách nhiệm yêu thương Y Dao... cũng là của cậu."

Cuối cùng... anh mở đôi mắt nhìn vào khoảng không vô định, lãnh đạm cất tiếng:

-- Trở về biệt thự.

***

-- Thưa tiểu thư, xin người dùng bữa sáng đi ạ. -- Trong biệt thự xa hoa, giọng nói của cô người hầu lo lắng vang lên. -- Thiếu chủ rất bận, người sẽ không thể trở về gặp tiểu thư đâu.

-- Nhưng tôi cần gặp anh ấy. -- Chương Y Dao lơ đãng nhìn đống thức ăn được bày biện thịnh soạn trên bàn, lạnh giọng.

https://thuviensach.vn

-- Nhưng thưa tiểu thư, thật sự trong hoàn cảnh giao chiến ác liệt thế này, người nên hiểu cho thiếu chủ, ngài không thể...

-- Tôi sẽ không ăn cho đến khi gặp mặt anh ấy! Canna, cô dọn xuống đi!!! Và nếu không có phận sự, hãy đi đi! Tôi sẽ chờ anh ấy đến khi gặp mới thôi, thụt thò đứng ở đó không đuổi tôi đi được đâu! -- Chương Y Dao cau mày nói lớn với vẻ rất kiên quyết. Nhưng biết làm sao được...

-- Nhưng thưa tiểu thư... -- Canna - người hầu riêng của Chương Y Dao ấp úng, sao tiểu thư hôm nay lại khó tính thế?

-- Đủ rồi.

Cả không gian trở nên im bặt khi giọng nói lạnh lùng của Chương Du Thần bất ngờ cắt ngang. Chương Y Dao nhìn thấy thân ảnh người mình muốn gặp liền sốt ruột đứng phắt dậy, mở miệng nói ngay:

-- Em có chuyện cần nói với anh.

Chương Du Thần tỏ vẻ khó chịu nhìn bộ dáng ương ngạnh của Chương Y Dao, cô chưa bao giờ có vẻ mặt nghiêm túc như vậy.

-- Nói đi.

-- Em chỉ muốn anh nghe được.

Lần này thì đến lượt Chương Du Thần cau mày, ánh mắt kiên quyết kia của Chương Y Dao buộc anh phải lắng nghe.

-- Được rồi. Lui xuống hết đi.

Chỉ chờ có vậy, không chỉ riêng Canna mà chúng người hầu xung quanh đó đều đồng thanh "dạ" một tiếng rồi vội vã rời đi ngay, để lại không gian riêng cho hai người. Chương Du Thần bước đến ngồi vào bàn ăn, anh không động đũa mà chỉ chậm rãi rót một ly rượu vang đỏ.

https://thuviensach.vn

-- Giờ thì nói đi.

Chương Y Dao hít sâu một hơi, cô đã suy nghĩ rất nhiều về chuyện này, những thứ đã quên, đã mất, đã bị cướp đi:

-- Em muốn trở về dinh thự Chương gia.

Chương Du Thần toan đưa ly rượu kề môi uống liền dừng động tác. Khi đó thỏa thuận với Chung Băng Tâm, anh đồng ý lấy Mộ Dung Vy để cô không phải lấy lão già Mộ Dung Viễn. Sau đó thì anh đưa Chương Y Dao về lại căn hộ riêng của cô với vệ sĩ được trang bị 24/24, tránh bà ta lại giở trò đổi ý hay mưu tính thêm điều gì khác lên con gái mình. Và anh đã đúng, Chung Băng Tâm đúng là cần Chương Y Dao cho kế hoạch gì đó nên đã truy tìm Chương Y Dao. Anh nhanh hơn một bước đã đưa cô về biệt thự trốn khỏi tai mắt của mẹ mình, giờ cô lại muốn tới nơi đó, tự dâng mình lên miệng cọp ư?

-- Để làm gì?

-- Em có thể giúp anh. Em biết mẹ đang đề phòng anh nên không cho anh vào trong dinh thự nhà họ Chương. Nhưng em có thể, mẹ đang tìm em nên em có thể vào.

-- Vào để làm gì? Giúp để làm gì? -- Chương Du Thần ánh mắt tối đi, nhìn bộ dạng thong thả uống rượu này của anh, không ai nghĩ rằng anh đang rất không vui trong lòng. -- Những chuyện này không đến lượt em phải nhúng tay. Từ khi nào...

-- Em biết mẹ có giấu rất nhiều tài liệu cùng đồ vật quan trọng ở phòng của bà. -- Chương Y Dao thế mà lại cắt lời anh, dường như bị anh xem nhẹ, giọng cô càng trở nên rắn rỏi hơn. -- Chỉ cần em đột nhập vào được, thì em có thể tìm thấy những thứ có ích cho việc dừng cuộc chiến này. Cho nên...

https://thuviensach.vn

-- Dừng được rồi. -- Chương Du Thần không màng nghe nữa, anh đứng dậy rời khỏi bàn ăn. -- Đó là việc mà anh phải lo. Đối với em, em không có phận sự. Giữ mình an toàn là được rồi, đi về đi.

Trong không gian vắng lặng, chỉ còn âm thanh tích tắc của chiếc đồng hồ Thụy Sĩ đều đặn gõ lên cùng tiếng giày của Chương Du Thần va vào nền đá hoa cương nâng bước rời đi. Và sau đó, không gian bị phá vỡ bởi lời nói điềm tĩnh của Chương Y Dao:

-- Anh không muốn tìm lại tro cốt của dì và cả Úc Tịch Sa sao?

Và giờ thì chỉ còn âm thanh tích tắc của chiếc đồng hồ Thụy Sĩ đều đặn gõ lên.

***

Sự im ắng nơi đây làm Chu Tử Đằng cảm thấy phát bực.

Bây giờ trời đã chập tối, một ngày nữa sắp qua đi trong vô vị. Không một ai ở xung quanh để đảm bảo độ bảo mật, chỉ có hai cô y tá quanh quẩn tối ngày túc trực và nằng nặc không cho cô rời giường nửa bước.

-- Tôi biết tình hình ngoài kia đang rất gay gắt, để tôi đi, tôi có thể giúp sức cho Bạch Dĩ Hiên.

-- Nhưng thưa phu nhân... chính Bạch thiếu chủ là người ra lệnh cho chúng tôi ở đây chăm sóc cô...

-- Đúng đó! Cô bị thương rất nặng, nếu bây giờ ra ngoài lại rước thêm thương tích thì sẽ rất khó lành...

Chu Tử Đằng quay mặt đi tỏ ý không muốn nghe, cô đã bất lực nằm lì ở đây một cách vô ích trong hai ngày rồi! Cô sẽ không để hôm nay trở thành ngày thứ ba. Cô đang tính toán cách để rời khỏi đây thì bỗng nhiên

https://thuviensach.vn

chiếc điện thoại bàn bất chợt vang lên sau mấy ngày tưởng chừng nó chỉ để trưng bày.

-- Ơ!? Có điện thoại gọi đến ư? -- Cô y tá cảm thấy rất ngạc nhiên nhưng vẫn tiến tới nhấc máy. Sau một hồi "dạ dạ vâng vâng" thì cô ấy mỉm cười đưa máy đến cho Chu Tử Đằng.

-- Chu Tử Đằng xin nghe. -- Chu Tử Đằng nhận điện thoại, có lẽ cũng đã đoán được người ở đầu dây bên kia là ai sau nụ cười mỉm của cô y tá.

-- Em thấy trong người thế nào? -- Chất giọng trầm ấm của Bạch Dĩ Hiên pha lẫn chút mệt mỏi chậm rãi được truyền qua, cô đã rất nhớ anh, nhớ và lo lắng đến phát điên.

Cô im lặng.

-- Tại sao không trả lời? -- Anh đối với cô vẫn luôn ôn nhu như vậy, có khi anh ở nơi đó đang vô thức vẽ tên cô cũng nên.

-- Có phải anh biết rằng em sắp chết tới nơi rồi mới gọi điện hỏi han lần cuối không? Có như vậy thì anh sẽ thấy bớt dằn vặt hơn hay sao? -- Phải chi anh cũng biết rằng, cô đã phải mất một lúc mới bình tĩnh được mà trả lời anh. Bởi vì cô vẫn đang phát điên trong lòng bởi sự nhung nhớ và lo lắng.

Anh im lặng.

-- Anh chơi lại em đấy à? Sao anh không trả lời...?

-- Anh không biết phải trả lời thế nào. -- Vì khi nghe giọng em, anh rất nhớ em. Nhớ đến mức chỉ muốn cúp điện thoại và tới chỗ em ngay tức khắc mà thôi. -- Em đang giận mà.

https://thuviensach.vn

-- Ừ, giận. -- Chu Tử Đằng siết chặt điện thoại, thật buồn vì chỉ có thể nghe giọng anh. -- Anh đang ở đâu đấy? Ăn có đủ, ngủ có ngon không? Vết thương đã khỏi hay chưa? Khi nào anh có thể trở về, con bé sẽ rất nhớ anh đấy!?

-- Anh vẫn tốt. Vẫn rất tốt, đừng lo quá nhé.

-- ...

-- ...

Lần này, cả hai cùng im lặng.

-- Em đang khóc à?

Nước mắt cô đang rơi, nhưng cô đã vội lấy tay áo lau mạnh rồi, lau đến mức đôi mắt đỏ lên vì khô, thì có được gọi là khóc nữa không?

-- Đừng khóc...

Lúc nói hai từ này, giọng của anh đầy chân tình, mà xót xa.

-- Anh không thể ở bên lau nước mắt cho em được rồi... Không phải em lại lấy tay áo lau cho khô mắt đấy chứ?

Thấy cô cố nén tiếng thút thít không đáp lại, Bạch Dĩ Hiên biết mình đã nói đúng. Song, anh thở dài, và ánh mắt anh nhìn về một khung trời nào đó thật xa xăm.

-- Khóc là một đặc quyền của phụ nữ. Và em vẫn luôn từ chối nó. Em đúng là không phải phụ nữ mà. -- Bạch Dĩ Hiên nhẹ nhàng trêu cô.

-- Em không phải phụ nữ. -- Cô cười nhẹ, giọng điệu cũng đã ôn hòa hơn rất nhiều. -- Vậy người anh em, anh là yêu người đồng giới với anh đấy à!?

https://thuviensach.vn

-- Vẫn còn sức đáp trả được. -- Bạch Dĩ Hiên dịu dàng nói. -- Vậy, anh gác máy... nhé? Anh không thể nói chuyện lâu với em hơn nữa, thực sự xin lỗi. Anh sẽ trở về, sớm thôi, anh hứa.

-- Đừng quên giữ gìn sức...

Tút... Tút... Tút

Tắt máy rồi.

- ...Đừng quên giữ gìn sức khoẻ.

Chu Tử Đằng cảm thấy hụt hẫng trong lòng, cô biết cuộc điện thoại này là anh phải đắn đo cân nhắc lắm mới gọi đến, ai biết đường truyền có an toàn không trong khi anh đã cố giấu cô ở một nơi không ai tìm được. Chu Tử Đằng đặt lại ống nghe lên điện thoại, cô ngả người về phía sau, suy nghĩ miên man nhiều thứ. Bạch Dĩ Hiên căn bản là không để cho cô rời đi hay dính dáng gì tới cuộc chiến này, vậy cô làm cách nào để giúp đây!? Rồi cô nghĩ tới Chương Du Thần. Cô biết quá khứ của hắn sau đoạn nhật kí của Úc Tịch Sa, nhưng vẫn không rõ. Nếu hắn đã một lòng muốn rời đi cùng Úc Tịch Sa như vậy, sao đến giờ hắn vẫn ở lại?

Hắn biết rõ dì của hắn gián tiếp sắp đặt để Bạch Dĩ Hiên thanh trừng Úc gia, vậy sao hắn còn mù quáng tìm anh ấy để báo thù? Mà nếu báo thù, vậy chẳng phải đối tượng ăn miếng trả miếng đúng ra là cô hay sao? Nếu vậy thì hôm cô một mình gặp hắn ở ngoại ô nơi có cây Tử đằng nghìn năm, hắn đáng ra nên chớp lấy cơ hội mà giết cô. Như vậy mới là đòn chí mạng với Bạch Dĩ Hiên, nhưng hắn đã không làm, vậy có uẩn khúc gì?

Đúng lúc đang suy nghĩ vu vơ, lại một cú điện thoại reng lên. Chu Tử Đằng nhoài người dậy bắt máy ngay, tưởng là Bạch Dĩ Hiên có chuyện gì đó gọi lại nên liền sốt sắng hỏi:

-- Có chuyện gì xảy ra hay sao?

https://thuviensach.vn

Nào ngờ không phải. Thật đáng ngạc nhiên:

-- Có phải là nhà thiết kế Wisteria đấy không? Em là Chương Y Dao. Chị còn nhớ em chứ?

***

Buổi sáng hôm đó đối với Chương Du Thần là định mệnh, với Chương Y Dao là sự khởi đầu và đối với những người khác là sự kết thúc.

"Anh không muốn tìm lại tro cốt của dì và cả Úc Tịch Sa sao?"

Chương Du Thần đã sững người lại khi nghe cái tên cấm kỵ đó. Đôi mắt anh trở nên âm u, anh xoay người lại đối diện Chương Y Dao, giọng nói mang theo hàn khí:

-- Em vừa nói gì vậy?

Chương Y Dao cụp mắt xuống, cô buông chiếc nĩa trong tay, và buông tiếng thở dài:

-- Anh có nhớ em đã hay than rằng em bị đau đầu, em bị mất ngủ mấy ngày nay không? Em đã than rằng em luôn gặp ác mộng, rằng anh đã chết, rằng chúng ta gặp tai nạn, rằng em đã lãng quên rất nhiều thứ. Cuối cùng, em nhận ra... đó không phải là cơn ác mộng, đó là kí ức.

Khi nghe những lời nói được chậm rãi phát ra từ miệng Chương Y Dao, Chương Du Thần đã phải hít một hơi thật sâu, đôi tay anh vô thức siết lại. Thứ không nên nhớ...

-- Em đã nhớ những gì?

Chương Y Dao cúi đầu xuống nhìn vào đôi tay trắng nõn nà mà nếu quan sát kỹ, sẽ thấy ở nơi đây có một vết sẹo mờ dài cỡ hai đốt ngón tay.

https://thuviensach.vn

-- Em nhớ lúc ấy em vẫn còn nhỏ. Và anh ấy, người anh duy nhất của em đã là một cậu thiếu niên. Anh ấy là người thừa kế duy nhất của gia tộc nên mẹ đặt rất nhiều kì vọng ở anh ấy, buộc anh ấy phải học tập, phải luyện tập liên tục. Và cả em cũng vậy.

"Y Dao, con có thấy anh con không? Anh con rất tài giỏi và có tư chất hơn người, sau này sẽ là người đứng đầu. Chính vì vậy con cũng phải rèn luyện tài nghệ cho xứng, trở thành tiểu thư xuất sắc nhất trong các tiểu thư. Đừng làm anh con phải mất mặt khi dắt con theo, nhé! Nghe lời mẹ, đừng chơi nữa và tập trung học đàn tiếp đi."

-- Mặc dù sống chung một nhà nhưng anh ấy và em lại ít có thời gian chơi đùa cùng nhau vì lịch học dày đặc. Em chưa bao giờ được ra ngoài lúc đó, chỉ toàn quanh quẩn trong dinh thự học đánh đàn, học thêu thùa, học ca hát,... Và hôm đấy, em đã một mực đòi anh hai đưa em đi ngắm cảnh sắc bên ngoài... Anh ấy đã chiều ý em... Đã sai tài xế riêng lén lái xe rời khỏi Dinh thự, chở hai anh em đi dạo. Em ước giá như em chưa từng yêu cầu điều đó.

Nghe đến đây, đôi tay Chương Du Thần siết mạnh lại.

-- Đá ở trên núi qua một cơn bão đã sụp xuống, xe mất lái, lao thẳng xuống vực. Anh hai đã lấy thân che chắn cho em, chính vì vậy mà em vẫn còn mạng, nhưng anh ấy thì không. Hôm đó, là sinh nhật của em...

"Xem dự báo thời tiết ngày 5/12 nào! Ái chà, trời nhiều mây, dự đoán mưa lớn lắm đây! Triệt, con ở đây canh nồi cơm coi chừng bị khê nhé! Mẹ đi ra đem quần áo phơi vào kẻo ướt!"

Lồng ngực Chương Du Thần đột nhiên nhói lên, những kí ức anh đã cố gắng chôn chặt dưới đáy lòng, nay lại vô thức ùa về.

-- Ngày sinh nhật em, 5/12, anh trai của em đã định sẵn phải lìa đời.

https://thuviensach.vn

Ngày sinh nhật em, 5/12, còn là ngày tôi mất mẹ, lẫn người tôi chưa có dịp gọi một tiếng "cha".

-- Bảo sao... mẹ luôn khó chịu khi nhìn thấy em, vì em là lí do gián tiếp hại chết anh trai. Bảo sao... mẹ luôn không bao giờ tổ chức sinh nhật cho em, vì trong ngày này, bà đã phải đối mặt với tháng năm mất đi người con của mình. Và, em đã lãng quên đi mọi thứ, em là một kẻ vô tâm...

-- Không phải lỗi của em. -- Giọng nói của Chương Du Thần nhỏ và nghẹn ngào. Anh từ từ bước từng bước tới, ngồi vào bàn. -- Mẹ đã thuê một chuyên gia tâm lí, ông ta đã thôi miên em, khiến em quên đi chuyện này.

-- Có phải vì bà đã nhẫn tâm bắt anh làm người thay thế, cho nên trí nhớ của em với sự việc này có thể là một mối nguy, nên bà đã làm vậy để bịt kín sự thật ấy không? Vì với bà, người thừa kế "Chương Du Thần" là tất cả sự sống của mình!?

-- ... Bà làm vậy là muốn em quên đi những chuyện sẽ khiến em đau lòng sau này.

Câu trả lời gượng gạo của Chương Du Thần đã giải đáp tất cả những mâu thuẫn trong lòng cô bấy năm qua. Chương Y Dao ngẩng đầu lên nhìn anh, với đôi mắt đã biết được sự thật phũ phàng ấy, rằng vì sao cô phải ra ở riêng, rằng vì sao mẹ chưa một lần ôm lấy cô âu yếm mà chỉ tìm gặp khi muốn dùng cô để chác đổi.

-- Em thấy xấu hổ vì những chuyện ác độc mà mẹ em đã gây ra. Mà anh là người chịu đựng. Anh không cần phải nói tốt cho bà ta đâu, bà ta đã tồi tệ đến tận cùng trong mắt em rồi...

-- Anh không muốn em phải thù ghét mẹ mình. -- Trước ánh mắt chớm lửa căm phẫn của cô, Chương Du Thần, không, Lãnh Vô Triệt điềm đạm mở lời. -- Mang theo thù hận mà sống, vậy chả khác nào tự gông vào

https://thuviensach.vn

mình mở xiềng xích và bước đi... Chương Du Thần, cậu ta rất yêu thương em, cậu ta sẽ không muốn em như thế này.

Lần này, Chương Y Dao không biết nói gì, cô bỗng cảm thấy mình trẻ con quá mức trước sự trầm lặng của anh. Cô lí nhí trong miệng:

-- Anh... em có thể gọi... gọi anh là Triệt được không?

Lãnh Vô Triệt khá sững sờ trước câu hỏi của cô, song, anh nở nụ cười nhẹ hiếm có trên đôi môi của mình:

-- Nếu có người khác thì phải gọi như bình thường.

Gương mặt Chương Y Dao thêm phần rạng rỡ, cô được đà liền hỏi:

-- Vậy em sẽ vào phòng của mẹ, sẽ lục tìm tư liệu để...

-- Không được. -- Nhắc đến việc này, Lãnh Vô Triệt vẫn tỏ rõ thái độ không đồng ý. -- Rất nguy hiểm, Chương gia sẽ không vì em là người nhà mà bỏ qua. Còn chuyện của anh... anh tự lo được. Đừng nhọc công, đã được mấy năm rồi, anh tự xử lí được. Nghỉ đi. Em gái.

Không để Chương Y Dao kịp lên tiếng thuyết phục, Lãnh Vô Triệt đã dứt khoát rời đi, cánh cửa đóng sầm một cách mạnh bạo. Chương Y Dao ở trong buồn phiền lắc đầu, có cảm giác rất khó tả, Lãnh Vô Triệt không tin tưởng cô hay sao? Vẫn là khi phát giác chuyện người mình coi là anh trai ruột thịt bấy lâu nay lại không phải, mà người anh hai thật sự đó đã đoản mệnh từ lâu, trong khi mình một cái viếng giỗ cũng không có thì bỗng thấy quá xót xa. Chính vì vậy mà cô mong cuộc chiến phi nghĩa này dừng lại, mong nó kết thúc đi, cho người còn sống và cả người đã khuất được nhẹ lòng.

Chuyện ấy là bất khả thi ư?

https://thuviensach.vn

Lãnh Vô Triệt đi ra ngoài, anh thầm mắng một câu: "Chết tiệt!". Lúc nãy khi Chương Y Dao nhắc lại, bao nhiêu kỉ niệm ấy chợt dội về khiến lồng ngực anh như muốn vỡ tung ra thành từng mảnh.

"Mẹ chỉ muốn sau này qua đời, có mồ mả đàng hoàng là đã may mắn rồi. Con biết đấy, nhà ngoại mình đã chết đi mà con cháu không thể tìm được xác để dựng bia chôn cất, rất tội nghiệp. Cho nên mẹ chưa từng đòi hỏi gì nhiều dù là sự ra đi, chỉ cần Triệt vẫn còn sống khỏe mạnh đến lúc đó nhớ thăm mẹ, đặt trên mộ mẹ một bó cúc trắng là mẹ an tâm rồi."

"Em muốn sau này chết đi, sẽ được chôn dưới gốc Tử đằng nghìn năm, chứng nhân duy nhất cho tình yêu của em và anh."

Đó là tha thiết cuối cùng của họ, và đã hơn hai mươi mấy năm qua, anh vẫn chưa thể thành toàn. Vậy khi anh nhắm mắt, vậy khi anh gặp lại họ, anh còn mặt mũi nào để gặp lại họ?

Trong một thoáng khi Chương Y Dao ra đề nghị đó, anh đã thầm cho rằng ấy là ý kiến hay. Nhưng không. Nếu anh ích kỷ để Chương Y Dao đi như thế, vậy nếu cô gặp mệnh hệ gì, thì vẫn là khi xuống hoàng tuyền, Chương Du Thần sao có thể tha thứ cho anh? Vẫn là không được, anh đã sống mà gây ra quá nhiều tội lỗi, anh không muốn khi chết đi vẫn mang danh là một kẻ tội đồ. Anh không muốn... không muốn mình như vậy gặp lại họ...

Lãnh Vô Triệt đã đứng thẫn thờ như thế trong vài phút, mãi đến khi Phó Kỵ Nhâm tiến tới gọi tên anh mới bừng tỉnh. Đúng vậy, anh không thể quay đầu được nữa rồi... Chỉ còn một trận cuối này thôi... Mọi thứ sắp kết thúc rồi!

Chiếc xe lăn bánh rời đi rất nhanh, hệt như từng suy nghĩ hỗn loạn trong tâm trí Lãnh Vô Triệt. Và trong đống hỗn loạn ấy, anh đã quên nghĩ tới việc tại sao Chương Y Dao lại biết đến Úc Tịch Sa và cả mẹ của anh.

https://thuviensach.vn

Hai người họ chưa bao giờ xuất hiện trong kí ức ấu thơ của cô và hiển nhiên Chung Băng Tâm chưa bao giờ để chuyện kinh thiên động địa này lộ ra ngoài. Đó là chưa kể đến, thông tin về giới Hắc đạo mọi khi đưa đến để Chương Y Dao tiếp nhận, anh đều sai người lọc rất kĩ.

Vậy tại sao cô lại biết...?

***

Tòa lâu đài Roché uy nghi và già cỗi đang nóng lên vì cái ánh nắng ban trưa chói chang. Ixora đi đến kéo tấm màn màu đỏ sậm có thêu hình ảnh phượng hoàng - biểu tượng của quyền quý mà bà mãn nguyện nhất, che đi cái nắng gay gắt bên ngoài.

Không gian bên trong Roché yên tĩnh lắm. Phải đến khi Bạch Thừa Húc mở chiếc bật lửa và nhàn nhã châm một điếu thuốc, sự ngột ngạt ấy mới phần nào chấm dứt.

-- Phu nhân đã làm gì mấy ngày nay vậy?

Ixora khó chịu liếc mắt về phía ông già vẫn còn đẹp lão chán ở đằng kia, hằn học:

-- Cháu trai ngài bận rộn nơi chiến trường Hắc đạo, và ngài thì ở đây thư thả châm một điếu Vegas Robaina à?

"Ôi phụ nữ Ý... Chưa bao giờ hết sắc sảo, với một bà già thì điều này càng khó ưa biết bao, mặc dù bà ta vẫn còn rất hấp dẫn!", Bạch Thừa Húc thầm nghĩ. Song, tất nhiên ông sẽ không nói ra điều này, mà thay vào đó, ông lặp lại câu hỏi:

-- Phu nhân đã làm gì mấy ngày nay vậy?

https://thuviensach.vn

Ixora phu nhân khinh khỉnh quay người bước lên lầu, rồi bà vừa đi vừa nói vọng ra mà chẳng để tâm Bạch Thừa Húc có nghe được hay không:

-- Tôi đi nói sự thật cho một cô gái. Và tôi hi vọng bước đường cùng này của tôi khi phải đặt niềm tin lên một vị tiểu thư lá ngọc cành vàng chỉ mới 19 tuổi sẽ mang lại kết quả tích cực.

Bạch Thừa Húc vẫn rất thư thái nhả ra một ngụm khói, đôi mắt ông mờ đi. Ông vốn đã biết việc làm của bà rồi, ông chỉ hỏi lấy lệ mà thôi. Chả ai ngu ngốc ở nhờ nhà một người mà không chí ít hỏi han họ một câu cả.

Thời gian Chu Quân Dạ hoạt động ở Chương gia, hắn đã phát hiện ra tính năng hoạt động của con chip nhờ sự phân tích cặn kẽ của Lương Kỷ Khiên về cấu tạo của nó. Chính vì vậy mà hắn tìm được cách nhận dạng sóng âm của con chip, và cũng từ đó hắn phát hiện ra hết những kẻ đã vô tình làm "tai mắt" cho Bạch lão phu nhân mấy năm qua. Hắn đã hạ lệnh giết sạch những kẻ bị gài con chip, đồng thời cài hệ thống báo động nếu có sự xâm nhập điện tử từ bên ngoài. Chính vì vậy mà Bạch gia không thể dùng chiêu sử dụng gián điệp ngầm mà điều khiển người lấy thông tin mật từ Chương gia được. Con chip được cho là hữu ích nhất trong việc sai khiến nay trước sự "bất khả xâm phạm" của Chương gia đã hoàn toàn vô dụng.

Nhưng Ixora đã vắt óc suy nghĩ và tìm được một đối tượng mới, không khả thi cho lắm - Chương Y Dao. Ngoài phạm vi của Chương gia và nếu không bị phát giác thì con chip vẫn có tác dụng, và bà đã nắm lấy cơ hội đó khi Chương Du Thần trả Chương Y Dao về lại nhà riêng của cô sau khi thay cô lấy người nhà họ Mộ.

Anh ta đã bố trí thủ hạ bảo vệ và thêm một cô người hầu người Úc - đất nước yên bình mà Hắc đạo chưa đụng tới nên tất nhiên là người ở đó không biết gì nhiều về tình trạng ở đây. Cô ta chính là Canna, và thật sự rất khó khăn để thao túng một kẻ bị gài chip - một thủ hạ trong số mười hai tên

https://thuviensach.vn

mà Chương Du Thần ngẫu nhiên bố trí - biết cách gài lại một con chip khác lên nạn nhân mới - người hầu thân cận nhất với Chương Y Dao .

Tạ ơn trời, nó đã thành công!

Tận dụng ngay Canna, bà đã dùng Canna để giúp bà tạo một cuộc gọi với Chương Y Dao một cách bí mật, không để kẻ nào biết. Lúc đó mới tờ mờ một, hai giờ sáng, thủ hạ chuyển ca và thường lơ là vì mệt mỏi. Lúc đầu Chương Y Dao có phần sợ sệt và hoảng loạn khi bất ngờ thấy bà qua một màn hình chiếu ảo, rõ ràng Chương Du Thần chưa bao giờ sắp đặt vật dụng này ở đây.

Tuy nhiên nhờ Ixora từ tốn trấn tĩnh, cuối cùng vị tiểu thư được bảo bọc kĩ lưỡng nọ cũng ngồi im lắng nghe. Không khó để một vị lão phu nhân dày dạn như Ixora lựa được lời thuyết phục Chương Y Dao tin vào sự thật bà đã kể y hệt cho Trình Lạc Nghiêm, một sự thật động trời đến khiến Chương Y Dao phải đập mạnh tim vì sốc.

Và bà chỉ nói nhiêu đó rồi không liên lạc thêm, nếu bà chỉ dẫn cô bé phải làm gì để vào được Chương gia và lấy cắp thông tin, thì bộ não non nớt chưa thấu sự đời như Chương Y Dao sẽ bán tin bán nghi cho bà là kẻ xấu đang tìm cách chiêu dụ cô phản bội gia tộc mình. Vì vậy nên bà có điểm dừng, và Chương Y Dao sẽ ít nhiều cảm thấy đó như một ân huệ khi bà đã khai sáng sự thật đã ẩn nấp bấy lâu nay trong cô.

Cũng bởi thế mà chuyện cô phải xử lí ra sao khi nghe việc bà kể, chuyện cô phải hành động thế nào khi đã biết sự thật, bà không thể can thiệp. Thế mới bảo, bà đang phó mặc hay gọi hoa mĩ hơn là đặt niềm tin lên Chương Y Dao, bước đường cùng, hi vọng con bé sẽ nghĩ ra được cách giải quyết hữu ích.

Và có lẽ mọi việc đang tiến triển theo ý mà Ixora mong muốn. Khi Chương Y Dao nhờ đó mà nhớ lại mọi chuyện, khi cô nhờ đó mà lên tiếng

https://thuviensach.vn

muốn về lại Chương gia để tìm tòi thông tin. Mặc dù Chương Du Thần không cho phép, nhưng cô bé đã thông minh mà tìm đến sự giúp đỡ của người khác:

-- Có chuyện gì xảy ra hay sao?

-- Có phải là nhà thiết kế Wisteria đấy không? Em là Chương Y Dao. Chị còn nhớ em chứ?

Mọi thứ sắp kết thúc rồi.

https://thuviensach.vn

TỬ ĐẰNG KHÔNG NỞ LẦN HAI - KHÔNG CÒN LÀ NỮ PHỤ

Ka La Ra

dtv-ebook.com

Chương 88: Tử Đằng_ Giúp Sức

-- Có phải nhà thiết kế Wisteria đấy không? Em là Chương Y Dao, chị còn nhớ em chứ?

Trong một thoáng đó, Chu Tử Đằng như ngẩn ngơ đi vì cú gọi quá đường đột này. Chương gia và Bạch gia đang đối kháng nhau kịch liệt, vì lí gì mà tiểu thư của Chương gia này lại tìm đến cô?

-- Chị còn nhớ em, Y Dao. -- Chu Tử Đằng lấy lại giọng điều điềm đạm vốn có của mình. Giây phút đó, trong cô bỗng lóe lên niềm tin rằng Chương Y Dao có thể làm điều gì đó đối với cuộc chiến này. -- Em tìm chị có chuyện gì sao?

Đầu dây bên kia, cô có thể nghe rõ tiếng có bé hít một hơi thật sâu. Một chuyện quan trọng lắm sắp được nói ra, và Chu Tử Đằng cũng nghe "thình thịch" trái tim mình gõ từng nhịp.

-- Em cũng như chị, đều không muốn cuộc chiến tranh giành phi nghĩa này diễn ra. -- Chương Y Dao thể hiện sự căm phẫn của mình ngay trong cái từ "phi nghĩa" được gằn rất mạnh. -- Mọi chuyện đến nước này đều do mẹ em một tay khơi mào. Em mệt mỏi với điều đó, em quá thất vọng với điều đó! Ngay bây giờ, em muốn chuyện này kết thúc, em không muốn thấy bà ấy giữ được vẻ thản nhiên bước qua xác người nữa.

-- Mẹ em rất có quyền thế. Bà ấy không tiếc những đứa con đâu. Nếu em có ý định chống lại bà ấy, thì em nên nhớ rằng hai mươi tư gia tộc khác

https://thuviensach.vn

đã có cùng ý nghĩ với em, và xem, họ có một hố chôn tập thể riêng cho mình. -- Chu Tử Đằng hạ giọng, cô ngỏ ý "nhắc nhở", nhưng bằng cái giọng điệu "khiêu khích" để dò xét xem quyết tâm của cô bé kia cao đến đâu. -- Em chắc chứ? Đứng lên chống lại mẹ em - Chung Băng Tâm, như cái cách Mộc Diêu Tuyền phu nhân đã làm, và như cái cách bà đã ngã xuống ư?

-- Họ đã không làm được, vì Chương gia là "bất khả xâm phạm". Mẹ em, bà ấy giữ rất nhiều bí mật động trời, mà nó có thể giúp cho trận chiến này mau chóng kết thúc "êm xuôi". -- Chương Y Dao lạnh giọng đi như một người xa lạ khi nhắc về người mẹ tàn độc của mình. Có lẽ từ khi biết sự thật rằng bà ấy là người đã phán cho Chương Du Thần "quyền được chết" và ban cho Lãnh Vô Triệt "quyền được sống" - như cái cách những bậc cao cả hay làm, Chương Y Dao đã nguội lạnh từ tận đáy lòng. -- Bà ấy không có cái quyền đó! Những thứ mà các vị Chương gia quyền năng đời trước đã tàn nhẫn lấy đi, đến lúc con cháu đời sau phải gánh vác trả lại nó cho người.

Chu Tử Đằng im lặng một lúc. Có một mối mâu thuẫn đang dấy lên trong cô. Đúng vậy, Chương gia là "bất khả xâm phạm", không một kẻ nào có thể trà trộn vào nhà họ Chương. Người ngoài không thể vào, vậy chỉ có cách là người bên trong tự đưa ra. Và Chương Y Dao, thật hoàn hảo! Nhưng như vậy lại nguy hiểm cho cô bé quá!

-- Kế hoạch của em là gì?

-- Em sẽ vào dinh thự họ Chương, mẹ em đề phòng anh trai em, nhưng với một đứa con gái mà bà vẫn hằng cho là vô dụng này, bà sẽ không có lấy nửa điểm nghi ngờ đâu. Nếu có thể vào được căn phòng của bà, vậy tất cả mọi thứ đều sẽ trở nên vô cùng đơn giản. Bà chắc chắn lưu lại những tài liệu quan trọng, đó là thói quen của bà, phải luôn giữ lại một bản sao cho mọi việc. Bà hiện đang lùng sục người nhà họ Lãnh nên vẫn đang ở biệt thự Lãnh gia quản lí mọi việc, thời điểm tối nay vừa khớp để hành động.

https://thuviensach.vn

-- Em cần chị giúp, đúng không?

-- Đúng vậy. Chị biết đấy, em đã nói với anh trai, anh ấy không đồng ý chuyện mạo hiểm này. Nhưng em đã quá chán ngấy việc ngồi mãi ở một xó và chỉ biết tập đánh hoài những bản Sonata. Em muốn làm một điều mà em tin chắc rằng em có thể làm được. Anh ấy sẽ không cho em đi, cho nên em chỉ biết tìm đến chị, chị có thể đưa em tới đó chứ?

Chu Tử Đằng suy nghĩ một hồi, lát sau cô chắc nịch trả lời.

-- Được! Chị có thể giúp em! Cho chị địa điểm, chị có thể tới đó đón em!!!

Bạch Dĩ Hiên mà biết, chắc chắn cũng không cho cô đi. Nhưng những gì cô quan tâm bây giờ, là họ đang có một hi vọng mà thôi.

-- Em sẽ nhắn chị sau. Đúng 6h chiều nay nhé!

-- Đúng 6h chiều nay!

Cuộc gọi dài 4 phút sắp kết thúc ngay đây, trong lòng ai cũng thấy hồi hộp, chẳng biết chuyện sẽ đi tới đâu! Chu Tử Đằng toan gác máy, nào ngờ ở đầu dây bên kia, Chương Y Dao lại liên hồi kêu lên:

-- Khoan!!! Khoan đã!

-- Có chuyện gì sao? -- Chu Tử Đằng lo lắng hỏi, lẽ nào cuộc nói chuyện của hai người bị ai phát hiện rồi sao?

-- Em quên khuấy mất một điều quan trọng! Em tìm đến chị vì hệ thống bảo mật của Chương gia, em nghĩ chị có thể phá nó như cái cách chị thoát được "ma trận một chiều". Phòng mẹ em có gài mã khóa trong đó, nơi nào cũng có, và em cần sự giúp đỡ của chị để giải được nó, nếu không thì tới đó công cốc!

https://thuviensach.vn

Nghe Chương Y Dao sốt ruột nói vậy, môi Chu Tử Đằng liền nhẹ nhàng vẽ nên một nụ cười. Với tất cả sự tự tin, cô đáp lại:

-- Chị biết hẳn một người thiết kế ra nó đấy!

***

-- Dadada!!! Da!!! Dada!

Trong một ngôi nhà rộng lớn nhưng lại thưa thớt bóng người, tiếng một đứa bé vô tư không ngừng reo lên trở thành thanh âm duy nhất trong không gian.

-- Dada! Dadada!!!

Bạch Ngân Đằng cầm những con búp bê xinh đẹp mới ra mắt của nhãn hiệu Lilas mà quăng tứ tung. Và cái cách con bé đối xử với đồ chơi (mà mấy bé gái nhẽ ra phải cực thích) lại "rất ác", con bé đi trái với tự nhiên quá! Với cái mặt nhăn nhó và cái tay luôn lấy mấy nàng Barbie lộng lẫy đập ném xuống sàn nhà, Bạch Ngân Đằng như đang cáu bẳn nói rằng những thứ "nữ tính" này không hợp với mình.

-- Vậy ra con cũng không thích búp bê sao? -- Từ Lục Giai thở dài thườn thượt, bộ dáng chán nản gom những cô nàng Barbie tội nghiệp do hãng mình sản xuất kia cho thấy rằng anh đang đau xót dữ lắm. -- Rốt cuộc con thích gì thế? Con khó nuôi quá!?

-- Dada! Dadada!!! Da!!

Bạch Ngân Đằng giương đôi mắt xanh ngây thơ chẳng hiểu chuyện láo liên xung quanh, rồi cái tay con bé cố vươn tới quyển sách của Từ Lục Giai trên bàn.

https://thuviensach.vn

-- Không! Lần này thì không! -- Từ Lục Giai nhanh nhẹn lao vụt ôm con bé lại! Lạy trời, hai ngày nay đã đủ chứng tỏ anh không thích hợp với nghề trông trẻ một phần trăm nào. -- Con sẽ không xé thêm quyển sách nào của cái nhà này nữa!!! Đủ rồi!

Liên tiếp sau đó là tiếng la đòi oai oái của Bạch Ngân Đằng, cả cặp mắt lưng tròng nước đang làm loạn lên nữa. Và rồi Từ Lục Giai lại thở dài thườn thượt lần hai trong ngày, anh thầm nhủ cứ để mặc cho con bé khóc mệt rồi nghỉ. Nhưng rất nhanh, anh đành phải chán chường với lấy quyển sách đưa con bé gặm phá sau khi nhận ra mình đã rã rời thân thể vì nhức đầu trước khi chờ con bé dừng khóc vì mệt.

Không còn tiếng khóc oang oáng của Bạch Ngân Đằng nữa, thay vào đó là tiếng xé giấy rột roạt và tiếng chuông điện thoại bất chợt reo lên. Từ Lục Giai ngạc nhiên tột độ khi thấy dòng số của Chu Tử Đằng. Không chần chừ, anh liền bắt máy ngay:

-- Tôi đây!

-- Từ Lục Giai! Con bé khỏe chứ?

-- Chu Tử Đằng? Sao cô lại... À con bé vẫn ổn. -- Theo phản xạ, Từ Lục Giai liếc qua nhìn con bé đang vui vẻ xé nhàu từng trang sách với đôi mắt thích thú rồi gật gật nói. -- Ổn hơn rất nhiều so với quyển sách của tôi.

Tất nhiên Chu Tử Đằng không hiểu vế so sánh hơn ấy của Từ Lục Giai là gì, nhưng không lãng phí thì giờ hơn, cô kể lại tất tật cuộc gọi vừa rồi của Chương Y Dao. Kèm theo đó là mô tả rất rõ vị trí hiện tại của mình một cách rõ ràng nhất. Suốt thời gian kể lại, Từ Lục Giai đều trầm ngâm không hé lấy một lời nào.

-- ...Và cô bé cần sự giúp đỡ của anh để có thể vào được căn biệt thự của nhà họ Chương. Anh có thể làm được, đúng không?

https://thuviensach.vn

Tới khi Chu Tử Đằng hạ màn kể chuyện bằng một câu hỏi đầy ắp những hi vọng đó, Từ Lục Giai mới miễn cưỡng "Ừ" một cái rất nhỏ. Nhận ra sự khác lạ đó của anh, Chu Tử Đằng sốt vó hỏi lại:

-- Anh sao thế? Có vấn đề gì ư?

-- Không phải. -- Từ Lục Giai lắc đầu nói. -- Tất nhiên tôi làm được. Nhưng Chu Tử Đằng, cô có biết là việc chúng ta làm, đã thay đổi rất mạnh tới thế giới này không?

Chu Tử Đằng lặng thinh, dường như cô nhận ra một sự chối từ, một sự bỏ cuộc trong từng tiếng thì thào cố phát ra lời của Từ Lục Giai. Mọi sự phấn khích mà cô có trước đó, bỗng dưng hóa thành hụt hẫng, cô nhỏ nhẹ cất tiếng.

Cái điệu bộ nhỏ nhẹ ấy của cô, Từ Lục Giai hiểu quá rõ đó là biểu hiện của việc cố - giữ - bình - tĩnh.

-- Đó... là ý gì? Tôi vẫn chưa hiểu.

-- Chu Tử Đằng. Những việc mà chúng ta làm, ta tưởng như đang cứu lấy mình, cứu lấy người. Nhưng không, ta đã cố thay đổi vòng quay của bánh xe. Và một số người không theo kịp nó, đã bị nó nghiền nát. -- Anh thở dài lần thứ ba trong ngày, với dáng vẻ mệt mỏi và bất lực. -- Cô không để ý sao, rằng những việc chúng ta làm, đều gián tiếp khiến ai đó phải bỏ mạng. Chúng ta làm lệch quỹ đạo, và nó dẫn tới nhiều hệ lụy tồi tệ hơn trước.

Rồi, Chu Tử Đằng cũng đã hiểu hàm ý của Từ Lục Giai. Cô chẳng thể làm gì, ngoài để người ở đầu dây bên kia nghe rõ mồn một sự yên lặng của mình. Sao lại yên lặng? Sự yên lặng đó cũng đang dày vò Từ Lục Giai, khiến anh không thể cùng cô im lặng được nữa mà phải gào lên:

https://thuviensach.vn

-- Ngay từ giây phút chúng ta được tồn tại, đã có hai người phải bỏ mạng nhường sự sống cho tôi và cô. Một "Chu Tử Đằng" cho Chu Tử Đằng, một "Từ Lục Giai" cho Hàn Lục Giai. Chu Khuynh Cơ sẽ không mang đầy thù hận đến thế mà trở nên khát máu, là do ai? Cái chết của Chu Cảnh Điềm, nguồn cơn do đâu? Trận chiến này xảy ra là từ sự phản bội của Lương Kỷ Khiên. Mà hắn vốn không định quay lưng với Bạch gia, là do sự xuất hiện của ai? Rất nhiều người bỏ mạng cho cuộc chiến này, là vì Bạch Dĩ Hiên muốn thanh trừng thế giới ngầm một lần nữa, nhưng hắn làm vậy với lí do muốn bảo vệ ai? Chúng ta không cứu người, Chu Tử Đằng!!! Chúng ta giết người!!! Chúng ta... là những kẻ giết người rất tinh vi...

Từng lời nói của Từ Lục Giai như phát một, phát một cứa vào tận xương tủy của Chu Tử Đằng, cứu vào lương tâm sâu thẳm nhất của chính cô. Những con số đếm vẫn chạy trên màn hình cuộc gọi, nó cứ chạy mãi, mà hai người vẫn không nói thêm được lời nào nữa. Thời gian trong khoảnh khoắc như ngừng trôi, nó đọng lại trên đôi môi run run mím lại của Chu Tử Đằng.

Tại ai?

Cô biết.

-- Tôi nghĩ rằng... tôi không thể chịu nổi nữa. Chúng ta tới thế giới này với tư tưởng bắt kẻ ác phải đền tội... Chúng ta không có quyền đó... kẻ ác lấy tư cách gì mà bắt kẻ ác phải trả giá...?

Từ Lục Giai đã có một giấc mộng chia làm hai. Một cái là viễn cảnh câu chuyện không có sự tồn tại của họ, thế giới vẫn còn vô tư cười. Nhưng tới cảnh sau khi họ đến, chưa bao giờ nghĩa trang lại dựng đầy những nấm mồ không tên san sát nhau kín cả bãi đất như vậy. Có rất nhiều cái tên quen thuộc được khắc trên đó, những cái tên mà ở trong cuốn tiểu thuyết gốc ngày nào, nó vẫn được nằm tới chương cuối cùng - "Kết thúc của nỗi đau, khởi đầu của hạnh phúc".

https://thuviensach.vn

Sáu phút không hai, bảy phút không ba, sáu phút không bốn, sáu phút không năm.

Sáu phút không sáu, sau một hồi lặng thinh, cuộc gọi kết thúc. Từ Lục Giai nhìn màn hình cuộc gọi tắt đi, mà lòng cũng trĩu nặng không kém. Thở dài, lại thở dài, khi nào mới hết tiếng thở dài.

Anh chẳng biết mình nên đi tiếp, hay là nên dừng lại. Nếu đi tiếp, đi tiếp vì cái gì? Nếu dừng lại, dừng lại vì điều gì?

Không hiểu vì lí do gì, Từ Lục Giai đã tắt nguồn điện thoại rồi ném nó lên chiếc sofa ở đằng xa. Bạch Ngân Đằng vẫn ngây ngô xé rẹt rẹt từng trang giấy, như cái cách anh đã làm đối với tất cả mọi thứ thuộc cuốn tiểu thuyết này - hủy bỏ nó.

***

Trời lộng gió. Gió thổi rất mạnh, như đem tất cả sự cuồng bạo của nó quật cả bầu trời, thổi mây đen văng đi tứ tung. Gió còn đầy hung hăng, nó đem sự thịnh nộ của mình trút lên những thân cây đang vật lộn nghiêng ngả trước sức mạnh của nó.

Trong khi cơn gió đang cố chứng tỏ sự cường hãn của mình, thì cây cũng đang gắng sức gồng mình, thể hiện sự kiên cường của nó. Chu Tử Đằng vén màn cửa sổ nhìn trông ra ngoài, tự hỏi liệu gió sẽ thắng hay cây sẽ vượt qua. Trong lòng cô, cô thầm mong cái cây trơ trọi kia sẽ vẫn hiên ngang đứng vững.

Nhưng cô đã phải thất vọng. Cái cây kia lắc lư thật mạnh, rồi cành của nó lũ lượt gãy. Thấy cảnh tượng đó, cô bèn buông màn xuống, cái cây kia sẽ không qua khỏi.

Nó rốt cuộc cũng chẳng trụ nổi sự tàn phá của thiên nhiên.

https://thuviensach.vn

Chu Tử Đằng ngồi phịch xuống giường với những suy nghĩ ngổn ngang. Lời Từ Lục Giai thật sự đã tác động tới cô, nó khiến cô do dự. Đúng là... nếu ban đầu không có cô, mọi chuyện sẽ bớt bi thảm đi.

Nhưng nó chứng minh được điều gì? Nói trước nói sau, cô cũng đã ở đây, chẳng phải sao?

-- Trời đã hết gió rồi kìa! -- Tiếng một cô y tá reo lên. -- Hên là không nổi sấm! Tôi sợ sấm chết đi được!!!

-- Khiếp thật, hẳn 3 tiếng cơ đấy! Tới kia đứng xem thử đường sá thế nào đi! -- Cô y tá kia đáp lại.

Tiếng hai cô y tá hớn hở trò chuyện làm Chu Tử Đằng rời khỏi những phút trầm ngâm. Cô đứng dậy tiến tới mở he hé cửa, thoáng thấy hai cô y tá kia đang mải ngắm nhìn cảnh vật ngoài ban công, thầm nghĩ đây là cơ hội ngàn vàng để rời khỏi đây.

Cô vội vàng mở cửa sổ, nhanh tay xé màn rèm rồi buộc thành bện thật chắc chắn. Mọi thao tác của cô đều rất thành thạo, chẳng mấy chốc cô đã buộc xong đâu vào đấy rồi thả xuống. Tầng lầu có hơi cao, bện rèm thả xuống vẫn cách mặt đất tận 3 mét. Tất nhiên, Chu Tử Đằng không dám liều lĩnh nhảy xuống. Cũng may tòa nhà này có bắc lan can thang sắt ở rìa ngoài, đó là mục tiêu của Chu Tử Đằng. Cô cẩn thận bám thật chặt bện dây, nhìn sang bên kia có gờ cửa sổ vừa đủ để đặt chân, cô liền đưa người lấy đà rồi thành công bắc một chân qua.

Chu Tử Đằng có chút khó khăn khi dùng lực đưa cả thân người đứng thăng bằng trên gờ cửa sổ. Lâu không hoạt động, xương cốt đã chẳng dẻo dai như xưa. Mồ hôi mau chóng lấm tấm rơi trên trán Chu Tử Đằng, cô tập trung cao độ vịn lấy thành cửa rồi lặp lại động tác, leo qua gờ cửa sổ thứ hai. Còn một cửa sổ nữa thôi là sẽ tới được cầu thang sắt.

https://thuviensach.vn

Trời đã bắt đầu sẩm tối, sắp đến giờ hẹn với Chương Y Dao, cô không thể chậm trễ thêm. Dù không có sự giúp đỡ từ Từ Lục Giai, cô vẫn muốn gắng hết sức! Thay vì ngồi ăn năn về quá khứ, cô nên đối mặt với hiện tại thì hơi.

-- Cửa sổ cuối cùng! -- Chu Tử Đằng rướn người nhảy qua một cách cực nhọc. Cầu thang sắt ở ngay trước mắt như tiếp thêm cho cô sức lực khiến cô thật uyển chuyển trèo qua.

Sau khi đã chạm chân đến chiếc thang sắt, cô liền không chần chừ nữa mà nhanh nhẹn chạy xuống. Chu Tử Đằng đã thành công rời khỏi tòa nhà, cô thở hồng hộc, hướng ra đường chính. Trong lúc Chu Tử Đằng đang băn khoăn không biết phải đi đường nào mới tới điểm hẹn của Chương Y Dao thì một chiếc xe Jeep từ đằng sau bất ngờ thắng lại trước mặt cô làm cô hốt hoảng lùi về sau mấy bước.

-- Tôi đây! Ngũ Tần đây!

-- Ngũ Tần!? -- Tâm trí Chu Tử Đằng phải mất mấy giây mới hoạt động lại. Cô suýt thì quên Ngũ Tần - vị luật sư trẻ đã giúp cô thắng kiện Chu Quân Dạ. Không còn cảnh giác nữa, cô vội leo lên ngay chiếc xe Jeep của Ngũ Tần. -- Sao anh biết mà tới đây? Còn nữa, sao lại chọn chiếc xe nổi bật thế này!!!

Chiếc jeep bắt đầu lăn bánh, Ngũ Tần từ tốn giải thích một cách ngắn gọn nhất có thể:

-- Từ Tiêu Vũ bảo tôi tới. Căn nhà Từ gia rất im ắng, mà thằng nhóc ấy không để ý sự hiện diện của chúng tôi nên chúng tôi vừa vặn trở về đã nghe được cuộc nói chuyện của hai người. Từ Tiêu Vũ ngay lập tức bảo tôi tới chỗ đón cô, còn cậu ấy sẽ tìm cách vực lại tinh thần của Từ Lục Giai. Còn chiếc xe này là của Từ lão gia, xe này không cài bất kì thiết bị định vị nào nên sẽ giảm thiểu khả năng bị dò tìm.

https://thuviensach.vn

-- Ra là thế! Vậy mau mau đến biệt thự của Chương gia thôi! Nếu trễ hẹn, Chương Y Dao đứng chờ ở điểm hẹn sẽ bị bại lộ mất, con bé không giỏi trong những việc này.

Nghe vậy, Ngũ Tần liên tăng tốc chiếc jeep to tướng băng băng trên đường, hướng tới biệt thự Chương gia.

***

-- Từ Lục Giai... Đến nước này rồi, em phải...

-- Thôi được rồi. -- Từ Lục Giai lắc đầu cắt lời, ra vẻ phớt lờ Từ Tiêu Vũ, cố dồn hết mọi sự chú ý lên cục bông nhỏ tinh nghịch ở trong lòng. -- Vốn em trai của anh chẳng có dính dáng gì đến mấy thứ quái quỷ của giới Hắc đạo đang diễn ra cả!

Từ Tiêu Vũ thật sự phát bực với thái độ vô tâm này của Từ Lục Giai, Ngũ Tần chắc đã tới rước Chu Tử Đằng rồi mà thằng nhãi này còn chưa chịu nhấc chân. Anh định lớn tiếng mắng Từ Lục Giai một trận thì chuông điện thoại của anh bất chợt rung lên.

Anh đương nghĩ Ngũ Tần gặp chuyện gọi đến nên hối hả bắt máy ngay mà không thèm xem người gọi là ai.

-- Ngũ Tần!? Có chuyện gì rồi ư? Anh có an toàn không đấy!? Chu Tử Đằng sao rồi?

-- Chuyển máy cho Từ Lục Giai.

Đáp lại lời anh là một giọng nói thật kiên quyết với âm vực trầm thấp đến đáng sợ. Anh liền hoàn hồn nhận ra ngay người gọi là Bạch Dĩ Hiên, và giọng điệu của hắn cho thấy hắn đang cực kì nóng giận. Không thắc mắc một lời, anh liền chuyền đến tay Từ Lục Giai.

https://thuviensach.vn

Từ Lục Giai nhận máy, điệu bộ trở nên nghiêm túc hơn ban nãy rất nhiều.

-- Có chuyện gì?

-- Tôi không muốn cho Tử Đằng tham gia vào trận chiến này. Tuy nhiên, cô ấy lại từ chối sự bảo vệ của tôi mà làm điều cô ấy cho là nên làm, dù nó nguy hiểm. Cả anh và Tử Đằng đều có xuất phát điểm giống nhau, nhưng cuối cùng người kiên cường bước tiếp lại là cô ấy, còn kẻ hèn nhát dừng chân lại là anh. Ý chí thua cả một cô gái, không đáng mặt đàn ông!

Nói xong, Bạch Dĩ Hiên liền cúp máy ngay không để Từ Lục Giai đáp trả một tiếng nào. Từ Tiêu Vũ đứng gần dĩ nhiên nghe được những lời Bạch Dĩ Hiên nói, nhất là câu cuối, quả khiến ai nghe cũng thấy nóng máu. Anh liếc nhìn xem biểu cảm của Từ Lục Giai, thấy đôi mày của cậu ta cau lại rõ rệt. Đột nhiên cậu ta đứng phắt dậy, không nói lời nào đưa Bạch Ngân Đằng cho anh, nhất quyết bước đi. Anh kịp nghe thấy Từ Lục Giai lầm bầm trong miệng:

-- Muốn tôi giúp vợ anh thì cứ nói huỵch toẹt ra đi. Suy cho cùng cũng là gã sĩ diện, không đáng mặt đàn ông!

-- Cẩn thận nhé em trai! Xe của anh có gắn thiết bị định vị đấy, tắt được nó thì tốt.

-- Biết rồi. -- Lúc nói ra câu đó, Từ Lục Giai đã ra khỏi cửa.

Từ Tiêu Vũ thật khâm phục Bạch Dĩ Hiên, anh nãy giờ ở đây nói khản cả cổ họng vẫn không khiến Từ Lục Giai thay đổi ý định. Thế mà Bạch Dĩ Hiên chưa tới một phút đã làm cậu ta hành động ngay.

-- Hiếm lắm mới thấy cha con nói nhiều vậy đấy! -- Từ Tiêu Vũ nựng nịu Bạch Ngân Đằng trong lòng, trong đầu không hiểu sao suy nghĩ tới viễn

https://thuviensach.vn

cảnh khốc liệt của cuộc chiến. Nếu chẳng may, cuộc chiến này tước đi cha mẹ của con bé...

Hi vọng sẽ thành công.

Nhất định phải thành công!

https://thuviensach.vn

TỬ ĐẰNG KHÔNG NỞ LẦN HAI - KHÔNG CÒN LÀ NỮ PHỤ

Ka La Ra

dtv-ebook.com

Chương 89: Tử Đằng_ /Rồi Ngươi Sẽ Chết/

Dinh thự của Chương gia sáng trưng ánh đèn, thủ hạ đi tuần tra khắp mọi ngóc ngách chẳng hề ngơi nghỉ. Cuộc giao tranh đang đến hồi phân thắng bại nên Chung Băng Tâm ra lệnh kiểm soát rất gắt gao. Hơn nữa, bà đang bận ở nhà họ Lãnh tìm kiếm tung tích của Lãnh Dịch Khiêm nên càng thắt chặt hơn an ninh của Chương gia, khiến nơi này gần như một con kiến cũng không thể chui lọt.

Chương Y Dao đứng ở ngoài cách nơi đó một khoảng vừa đủ khuất tầm mắt, đây là điểm hẹn của cô. Cô vừa chờ Chu Tử Đằng vừa lẩm bẩm trong miệng:

"Nhiệm vụ này khó hơn mình tưởng. Không biết nhà thiết kế Wisteria sẽ có cách gì để đột nhập vào nơi bất khả xâm phạm kia đây!"

Ngó nhìn đồng hồ đã điểm 5:50, Chương Y Dao trở nên bứt rứt lo sợ Chu Tử Đằng gặp chuyện gì đến được. Cô khó khăn lắm mới van nài Canna hỗ trợ giúp cô lẻn ra khỏi biệt thự riêng của anh mà tự ý đến đây. Cô chỉ có mỗi cơ hội này, nếu lần này mà trở về thì Canna nhát cấy kia sẽ không có gan để cô trốn đi nữa. Cô đang nghĩ tới trường hợp xấu nhất là phải tự vào một mình. Cô không biết nên làm sao cho phải vì trước giờ cô có được đào tạo bài bản đâu! Chả nhẽ xông đến và nói: "Tiểu thư Chương Y Dao đây! Dẫn ta vào trong, ta muốn gặp mẹ!"?

-- Không được! -- Y Dao tát nhẹ mặt mình cho tỉnh. -- Nếu thế thì bọn họ sẽ bắt nhốt mình rồi điều người đi theo canh giữ mình mất!

https://thuviensach.vn

-- Chương Y Dao!

Mãi miên man suy nghĩ, Chương Y Dao bị một tiếng gọi đột ngột làm cho giật mình mà hét lên. May thay, người đó đã nhanh chóng bịt miệng cô lại trước khi tiếng hét của cô thoát khỏi cuống họng.

-- Suýt thì cô làm những kẻ canh gác ngoài kia chú ý! -- Từ Lục Giai cẩn thận đưa đầu nhìn ra, thấy bọn thủ hạ canh gác không có động tĩnh gì mới yên tâm thở phào nhẹ nhõm thả tay xuống. -- Chu Tử Đằng đâu?

-- Chị ấy chưa đến. Sao anh lại ở đây? Một người không có gì ở giới Hắc đạo như anh sao lại mạo hiểm tham gia vào chuyện này chứ?

-- Chính cô ấy gọi nhờ tôi giúp đỡ. -- Từ Lục Giai liếc nhìn đôi mắt Chương Y Dao đang bán tin bán nghi về "công dụng" của anh mà "hừ" một cái. -- Tôi có ích hơn cô nghĩ đấy, tiểu thư. Dinh thự kia là do tôi thiết kế.

Từ Lục Giai vừa dứt lời, Chương Y Dao liền tròn mắt kinh ngạc mà thốt lên:

-- Không thể nào!!! Dinh thự này có từ đời ông cố của tôi rồi!

-- Suỵt!!! Cô nói nhỏ thôi!

Từ Lục Giai vội vã đưa ngón tay lên miệng biểu thị ý im lặng. Chương Y Dao biết mình cũng hơi to giọng nên gật đầu đồng ý.

-- Vậy kế hoạch là gì?

Đột nhiên có một giọng nói khác bất thình lình vang lên từ phía sau Từ Lục Giai khiến anh giật mình toan hét lên. Lần này thì may sao, Chương Y Dao đã kịp tới bịt miệng anh lại.

-- Suýt thì anh làm những kẻ canh gác kia chú ý!

https://thuviensach.vn

-- Cô làm gì mà cứ như ma thế!? -- Từ Lục Giai hoàn hồn gạt tay của Chương Y Dao ra, quăng cho người mới xuất hiện kia một cái nhìn trách móc. -- Cô làm tôi thất hồn lạc phách đấy, Chu Tử Đằng!

-- Sao anh hốt hoảng dữ thế? -- Chu Tử Đằng cúi người xuống, ló đầu ra khỏi bụi cây quan sát tình hình. -- Thôi được rồi. Chúng ta cùng bàn thôi, kế hoạch đột nhập là gì?

Từ Lục Giai lấy một cành cây gần đó rồi vẽ lên trên nền đất bản đồ của toàn dinh thự Chương gia. Chương Y Dao ngồi xem kế bên mà phải há hốc mồm ngạc nhiên vì bản đồ kia trùng khớp với dinh thự từ hành lang cho đến phòng ngủ.

-- Dinh thự nhà họ Chương có bốn lối vào. Một lối là cửa chính dành cho giới quý tộc đường hoàng bước vào, từ cổng đi thẳng vào là tới liền cửa chính. Chúng ta là kẻ đột nhập, không đường hoàng mà đi cổng chính được. Cửa thứ hai là nằm bên mặt phải, đối diện với hoa viên. Cửa này dành cho người hầu trong nhà, dạo gần đây Chương gia đề phòng bọn họ sẽ có người là gián điệp nên rà soát và canh phòng rất kĩ. Chúng ta không thể trà trộn vào.

-- Cánh cửa thứ ba là của thủ hạ dưới quyền mẹ em. -- Chương Y Dao tiếp lời. -- Đây là những thủ hạ mà mẹ em đã tự lực tuyển chọn, những người phục vụ Chương gia từ trước đã được mẹ em phái đi theo bà trong cuộc tàn sát Lãnh gia. Bà để lại tay sai riêng của mình canh gác cẩn mật ở đây. Nói thế có nghĩa là bà đang tỏ rõ hàm ý dè chừng anh em - Chương Du Thần. Thủ hạ của Chương gia thì sẽ nghe thêm lệnh của thiếu chủ nhà họ Chương nhưng lực lượng của riêng Chung Băng Tâm thì chỉ nghe theo Chung Băng Tâm. Nói đến đây có thể thấy rằng ba cửa duy nhất của dinh thự đều đã bị chặn.

Từ Lục Giai gật đầu xác nhận điều cô nói. Chương Y Dao nhìn trên bản đồ mà Từ Lục Giai phác họa trên đất, tiếp lời:

https://thuviensach.vn

-- Dinh thự nhà họ Chương chỉ có ba cửa. Nhưng anh lại bảo là có bốn. Vậy cánh cửa thứ tư ở đâu!?

-- Cánh cửa thứ tư là cánh cửa bí mật, chỉ có mình Chung Băng Tâm biết và cũng chỉ có bà ta ra vào thôi phải không? -- Chu Tử Đằng im lặng lắng nghe nãy giờ liền cất lời.

-- Đúng vậy. -- Từ Lục Giai trả lời, trong đầu thầm khen cô nhanh nhạy đoán ra. -- Cánh cửa này vốn không có trong bản đồ nhà họ Chương vì nó chỉ mới được xây từ lúc Chung Băng Tâm hoàn toàn trở thành nữ chủ nhân duy nhất của Chương gia. Bà ta luôn rất cảnh giác với mọi hành tung của mình và điều đó hình thành trong bà ta nỗi sợ bị phát hiện, bị theo dõi. Chính vì vậy mà bà ta đã xây nên cánh cửa đặc biệt kia và hắn cũng đã thủ tiêu luôn những ai thi công xây nó.

-- Nhưng không ai phát hiện? -- Chương Y Dao thắc mắc. -- Ý em là nó có lí nếu người ngoài không biết quá trình thi công này, nhưng ngay cả anh em cũng không hề nghe ngóng gì về cánh cửa ấy ư?

Chu Tử Đằng lấy tay gạch một dấu X trước hình vẽ biệt thự Chương gia trên đất rồi sau đó khoanh một vùng tròn ở ngôi mộ nhà họ Chương - một bãi đất nằm phía sau Dinh thự.

-- Cánh cửa đó không phải là cánh cửa bình thường gắn liền với dinh thự như ba cánh cửa kia, mà phải là một cánh cửa hầm. Và như em nói, xây một cánh cửa sẽ thu hút sự chú ý của mọi người, thế mà cả mấy năm nay không nhiều người biết đến sự tồn tại của nó... -- Chu Tử Đằng kéo dài hơi, đủ thời gian để Chương Y Dao suy đoán ra câu trả lời.

-- Như vậy... để xây cánh cửa hầm ấy thì phải lợi dụng một sự kiện nào đó mà bà ấy có thể xới đất xây hầm nhưng không để lại hoài nghi. -- Nói rồi Chương Y Dao liếc nhìn lên vùng đất gần với dinh thự nhất mà Chu

https://thuviensach.vn

Tử Đằng khoanh tròn. -- Và sự kiện đó, chỉ có thể là... lễ chôn cất của một người...

Nói đến đây, Chương Y dao rùng mình, không nghĩ mẹ mình lại có thể đụng đến nơi an nghỉ của người nhà họ Chương mà thực hiện mưu đồ của mình.

-- Chương gia từ lúc có mặt Chung Băng Tâm đến nay chỉ tổ chức đúng một tang lễ. Đó là tang lễ của vị chủ nhân Chương gia đời trước - Chương Hạo Long. Suy ra, cánh cửa hầm được xây dưới mộ của ông ấy.

-- Ôi chúa ơi! -- Chương Y Dao thảng thốt kêu lên với nét mặt bàng hoàng. -- Dưới mộ cha em... bà ấy đã lợi dụng ngày chôn cất để xây con đường bí mật kia... Cha của em... Đó là nơi thiêng liêng biết chừng nào...

Chu Tử Đằng biết Chương Y Dao bị Chung Băng Tâm cấm không cho trở về Dinh thự, suốt mấy năm liền không có mặt giỗ tang cha nên luôn đầy niềm mong mỏi được trở về. Nay lại nghe tin này, hẳn là cô bé tức tối và xót xa cho cha mình lắm! Cô tiến tới gần Chương Y Dao, vỗ vai trấn an cô:

-- Chị biết em rất khó chịu với sự thật này. Nhưng nếu ta ngăn được Chung Băng Tâm, kết thúc được cuốn chiến này thì chúng ta có thể cam đoan với cha em rằng ông ấy có thể thanh thản yên giấc. Chính vì vậy mà ta không những phải mạo phạm chốn linh thiêng của ông một lần mà còn phải kính xin ông phù hộ cho chúng ta nữa. Em phải mạnh mẽ lên, không còn đường lui nữa rồi.

Chương Y Dao nghe vậy thì lặng lẽ gật đầu. Cô đã chuẩn bị tâm lí cho mọi việc xảy ra nhưng biết chuyện này quả thực khiến cô sốc rất nhiều. Nó làm dấy lên trong cô một sự hoài nghi về nhân tính của Chung Băng Tâm, rốt cuộc lòng dạ của bà tàn độc phải đến cỡ nào mới có thể bỏ mặc lương tâm mà lấy nơi an táng của chồng mình làm cửa ra vào?

Thấy Chương Y Dao cũng đã bình tâm chút ít, Từ Lục Giai tiếp lời:

https://thuviensach.vn

-- Chúng ta phải đi vòng ra sau đến bãi đất mộ của Chương gia, là nơi không ai canh gác vì Chung Băng Tâm quá đề phòng nên mới đinh ninh rằng không ai phát giác được cánh cửa bí mật ấy. Đầu tiên, ta sẽ cạy nắp quan tài và tôi sẽ đứng ở ngoài giữ cửa. Cô và Y Dao vào trong lục soát. Thời gian của hai người chỉ có 10 phút, dưới hầm thì sẽ không bắt được tín hiệu nên chúng ta không liên lạc được. Dùng bộ đàm thì dễ bị phát hiện cho nên... cố lên! Tôi biết cô đi cùng với Ngũ Tần, anh ấy có nhắn sẽ hỗ trợ nên đã ở ngoài đợi sẵn. Xong chuyện thì ta tức khắc chạy đến xe anh ấy và đi mau trước khi bị phát hiện. Các cô rõ rồi chứ!?

Chu Tử Đằng cùng Chương Y dao quyết tâm gật đầu một cái. Ngay bây giờ, họ bắt đầu hành động vừa nhanh mà phải vừa chắc. Từ Lục Giai nắm rõ bản đồ của biệt thự nên anh tìm ra một lối đi khác kín hơn. Tuy nhiên, để vượt qua mặt bọn lính canh gác mà vòng ra sau khu đất mộ là chuyện khó khăn hơn rất nhiều.

Từ Lục Giai đi trước, Chương Y Dao cẩn thận theo sau, Chu Tử Đằng là người áp sát cuối cùng vì cô là người biết giữ bình tĩnh khi gặp chuyện nhất trong ba người, nếu chẳng may bị phát giác thì Chu Tử Đằng còn biết đường rẽ lối tẩu thoát. Đường đi vào cổng chính của Chương gia là con đường rộng nhất, hai bên đường trồng hai hàng cây dương xỉ được cắt tỉa tỉ mỉ và đầy nghệ thuật. Đây cũng là con đường rộng duy nhất mà một chiếc xe hơi có thể vào tới dinh thự Chương gia nên lính canh tập trung ở đây nhiều hơn cổng khác. Từ Lục Giai đã dẫn hai Chu Tử Đằng và Chương Y dao tới mép phải của hàng cây, anh đang tính sẽ dẫn cả ba chui qua những hàng cây này. Nhưng đây không phải kế hay vì anh cần người đánh lạc hướng, di chuyển trong đây sẽ khiến hàng cây chuyển động, nếu không có người thu hút sự chú ý của bọn chúng thì bọn chúng sẽ một phát nã súng ngay.

-- Hoa viên là một khu vườn thu nhỏ trong dinh thự nhà họ Chương và nó nối liền với khu đất mộ. Muốn tới được khu mộ thì chỉ còn nước đi qua

https://thuviensach.vn

hoa viên, phải không? -- Chương Y Dao ngó nghiêng, họ đã dừng ở bụi cây này được vài phút, nếu chần chừ lâu hơn nữa sẽ bị bắt mất!

Từ Lục Giai gật đầu đáp:

-- Đúng vậy. Hoa viên có lính canh nhưng lại không nhiều vì cửa ở đó chỉ có kẻ hầu ra vào. Mà dạo gần đây có giao chiến, Chương Băng Tâm liền ra lệnh "nội bất xuất, ngoại bất nhập" để đảm bảo an toàn cho nên người làm trong đó cũng khó mà rời khỏi dinh thự thường xuyên. Vì vậy, số lính canh ở đó chắc chỉ lác đác vài ba người. Khổ nỗi, phải chui qua hàng cây này mới tới được hoa viên, đường khác đều có hàng rào sắt ngăn cách, tôi sợ các cô leo trèo không đủ nhanh nhẹn.

Tuy Từ Lục Giai biết rõ đường đi nhưng sự việc không như lí thuyết muốn tới là tới ngay được. Anh đã nghĩ tới chuyện tìm đường khác nhưng lúc nãy quan sát thì thấy những vị trí đó đòi hỏi sự nhanh nhẹn và phải hao tốn nhiều sức lực hơn để đột nhập vào. Đằng này anh lại đi với hai cô gái, đặc biệt là có một Chương Y Dao chân yếu tay mềm, nếu sơ suất thì sẽ hỏng chuyện.

-- Vậy chúng ta cứ chui qua bụi cây một cách cẩn thận thôi. Chúng ta còn đường nào khác đâu... -- Chu Tử Đằng lên tiếng. Bụi cây dương xỉ này rậm rạp, nhưng vì là cây kiểu nên được cắt tỉa theo nhiều hình hài khác nhau. Vì vậy mà mới có những khoảng thưa ra, đủ để họ cúi người xuống mà chậm rãi di chuyển qua. Tuy nhiên, nếu nhỡ may làm động cây thì dễ phát hiện vô cùng.

-- Phải vậy thôi. Đi nào! -- Nói rồi Từ Lục Giai hạ người áp xuống mặt đất bắt đầu uyển chuyển chen qua lùm cây rồi nhích từng đoạn cơ thể.

-- Ước gì có chiếc xe nào đó xông vào dinh thự... -- Chương Y Dao rón rén trườn người theo sau, kế đến là Chu Tử Đằng. Cả ba người đều di chuyển rất chậm, phải đợi người dẫn đầu là Từ Lục Giai nhích được đoạn

https://thuviensach.vn

thì họ mới có thể nhích 1 đoạn. Con đường đến hoa viên không xa lắm mà bỗng chốc trở nên thật trắc trở.

Mặt Từ Lục Giai đổ đầy mồ hôi, cả người anh toàn là đất, thỉnh thoảng lại thấy mùi phân bón bốc lên xộc vào cánh mũi rất khó chịu. Đang di chuyển lách người qua, bỗng chân Từ Lục Giai sơ ý đụng phải một cái cây nhỏ ở đằng sau làm nó lắc lư lá. Chương Y Dao và Chu Tử Đằng hốt hoảng ngừng di chuyển ngay lập tức.

-- Này! -- Tên thủ hạ đứng ở cổng thoáng thấy chuyển động liền huých tay tên kia. -- Trời không hề có gió, vậy tại sao cái cây kia lại nghiêng ngả vậy? Mà cũng chỉ có mình nó nghiêng ngả?

-- Có khi nào là con chuột không? -- Tên kia ngờ vực hỏi. -- Mày tinh mắt thật đấy, tao chả thấy gì giữa lùm cây um tùm kia!

-- Mày cứ ở đây. Tao đi kiểm tra thử

Nói đoạn, tên thủ hạ ấy lên đạn và bước từng bước tới chỗ mà hắn để ý. Từ Lục Giai ở gần đó thấy thấp thoáng bóng người tiến tới liền nghĩ tới tình huống xấu nhất là liều mạng xông ra đánh lạc hướng cho Chu Tử Đằng cùng Chương Y Dao có cơ hội thoát thân. Chu Tử Đằng cũng biết mình có nguy cơ lộ tẩy, tim cô đập mạnh và nhanh đến mức cô có thể nghe rõ nó. Chương Y Dao cũng không khác gì, cô bé còn hoảng loạn hơn khi không biết phải làm thế nào để xoay xở tình hình. Hay là cô chạy ra tự xuất đầu lộ diện? Nói thế nào cô cũng là tiểu thư Chương gia, họ sẽ không tùy tiện giết cô nhưng Chu Tử Đằng và Từ Lục Giai thì không có gì để đảm bảo tính mạng họ cả.

Tên thủ hạ đang dần tiến tới gần hơn, chỉ cần thêm vài bước nữa là cả ba người dưới bụi cây sẽ lọt vào tầm nhìn của hắn. Bỗng nhiên lúc đó có một chiếc xe hơi màu xám bạc từ ngoài tiến vào cổng với tốc độ rất nhanh, chiếc xe ấy không e ngại mà chạy thẳng trên đường chính của Chương gia.

https://thuviensach.vn

Tên thủ hạ đứng giữa đường trở tay không kịp liền bị chiếc xe ấy đâm phải, cả cơ thể bị hất văng ra khỏi đường. Hắn tru tréo lên một tiếng đánh động lính canh, tên đứng canh cửa còn lại cũng giật mình mà hét lên:

-- Dừng lại ngay! Nếu không tụi tao sẽ bắn!

Vừa hay đây là thời cơ mọi sự chú ý đổ dồn liếc chiếc xe kia, Từ Lục Giai liền nhanh nhẹn trườn qua khỏi bụi cây và tới được hoa viên. Anh nấp sau một hồ cá xây, ngoắc tay bảo Chương Y Dao cùng Chu Tử Đằng nhanh chân lên. Chương Y Dao có thấy chiếc xe ấy xông vào, nhìn nó rất quen. Nhưng cô không có thời gian nghĩ ngợi nhiều mà liền cấp tốc trườn theo lối của Từ Lục Giai. Chu Tử Đằng là người cuối cùng di chuyển từ bụi cây nơi đường chính đến hồ cá ở hoa viên. Lúc cô sắp tới nơi thì có nghe loáng thoáng tiếng thủ hạ bối rối nói: "Thưa thiếu gia, phu nhân ra lệnh nếu ngài ra tay trước thì chúng tôi có quyền động thủ với thuộc hạ của ngài..."

Cả ba người đều đã thành công đến hoa viên nhờ sự giúp đỡ vô tình của một người nào đó. Không phí phạm một phút giây nào, Từ Lục Giai liền dẫn mọi người luồn lách qua các hang hốc nhỏ tránh tai mắt lính canh. Cửa ải khó nhất đã vượt qua, cửa ải này càng trở nên dễ dàng hơn khi mọi thủ hạ đều phân tán tập trung ở đường chính. Chính Từ Lục Giai và Chương Y Dao cũng thấy kì lạ, riêng Chu Tử Đằng là không. Cô thừa biết nhân vật ấy là ai, đặc biệt cỡ người đó thì có thu hút sự chú ý của tất cả lính canh cũng chẳng có gì lạ. Điều khiến cô không hiểu chính là sự xuất hiện của anh ta ở nơi đây, nơi này lẽ ra là nơi anh ta nên kiêng đến nhất trong thời điểm này.

Không quá năm phút, ba người đã tới được khu đất mộ. Cỏ ở nơi đây xanh ngát, khu đất rất rộng, không có hàng rào nào ngăn cách. Đây là đất chuyên quyền của Chương gia bao đời nay, khu đất mộ là nơi chỉ có người nằm trong gia phả nhà họ Chương mới được tự ý ra vào. Đây là nơi an nghỉ của tổ tiên mang họ Chương, thường được xếp theo thứ bậc cho nên đã được xây sẵn. Không khó để tìm ra ngôi mộ của Chương Hạo Long vì mộ

https://thuviensach.vn

được xây theo thứ tự thế hệ, hàng mộ trong cùng và cũng là hàng mộ xa nhất chính là thế hệ đầu tiên của Chương gia sinh sống trên mảnh đất này. Suy ra ngôi mộ của thế hệ gần đây chẳng đâu xa được.

-- Mộ của cha em hắn ở kia kìa. -- Chương Y Dao chỉ tay về phía ngôi mộ màu trắng chạm nổi hình con sư tử - biểu trưng cho người đứng đầu gia tộc.

Lúc đi tới ngôi mộ đó, Chương Y Dao cùng Chu Tử Đằng và Từ Lục Giai có thấy ba ngôi mộ đằng sau lần lượt khắc tên "Chung Băng Tâm", "Chương Du Thần", "Chương Y Dao". Cả ba liền cảm thấy có chút ớn lạnh với cách thức "xây mộ trước" của gia tộc họ Chương này. Nhất là Chương Y Dao, có một cảm xúc khó tả và chẳng hề dễ chịu dâng lên trong cô khi nhìn thấy bia đá có khắc tên mình, ở dưới đã điền sẵn năm sinh, chỉ chưa khắc năm mất. Như thể chỉ cần cô chết một cái là tạc vào ngay vậy.

Quan tài đá của Chương Hạo Long cao tới ngang hông Từ Lục Giai.

-- Được rồi... Chúng ta sẽ cùng nhau đẩy nắp quan tài này ra... nhé! -- Từ Lục Giai thủ thế, bất đắc dĩ nói. Trong lòng anh đã sớm cầu nguyện vị chủ nhân của ngôi mộ tha thứ cho hành động mạo phạm này của bọn họ.

Chu Tử Đằng gật đầu, toan tay Chương Y Dao tới góp sức. Nhưng sau vài giây suy nghĩ, cô mở lời:

-- Chương Y Dao. Em có thể quay lưng lại không nhìn cũng được. Hai anh chị vẫn đủ sức làm việc này.

-- Không đâu. Em càng phải phụ hai người làm, ông ấy sẽ hiểu cho hành động của em. -- Nói đoạn, Chương Y Dao tới vịn lấy thành nắp quan tài, quyết tâm nói.

Cả ba người đều có sự đồng lòng, họ bắt đầu vận sức đẩy nắp chiếc quan tài đá này. Nắp quan tài không nặng như họ tưởng, đẩy ra không dễ

https://thuviensach.vn

dàng nhưng cũng không đến nỗi chật vật. Có lẽ vì đây là cửa đi của Chung Băng Tâm nên bà ta đã liệu đường tính toán thiết kế sao cho chiếc nắp này nhẹ lại so với thông thường. Chiếc nắp quan tài được đẩy ra 2/3 thì Từ Lục Giai hô ngừng lại. Nếu đẩy hết ra và để ngôi mộ trơ trơ dưới trời thế này thì khó coi quá, vả lại giữ được hiện trường càng đúng ban đầu càng tốt.

Chu Tử Đằng nhón chân nhìn vào ngôi mộ trước riên thì ngạc nhiên thốt lên:

-- Trong đây trống rỗng!

Từ Lục Giai và Chương Y Dao cũng chồm lên nhìn vào thì mới thấy đúng thế thật. Trong ngôi mộ này không có gì cả.

-- Tôi sẽ ở ngoài đây canh. Cô cùng Chương Y Dao mau vào đi, cửa vào chắc chắn phải ở trong đó. Chịu khó tìm một chút.

Chu Tử Đằng nhanh nhẹn trèo vào trước tiên, cô lấy tay gõ trên nền đá của quan tài. Đến chỗ cuối thì âm thanh trở nên khác đi, nhìn kỹ còn thấy một chỗ tay cầm lõm xuống. Cô đút tay vào rồi dùng sức kéo về phía mình thì "kịch" một tiếng, miếng đá ấy được kéo ra và một đường hầm đi xuống xuất hiện. Cánh cửa này đúng như Từ Lục Giai nói, nó được xây dưới lòng đất và ngay dưới ngôi mộ của Chương Hạo Long.

-- Có một cái thang dưới đây!

Chu Tử Đằng thông báo cho Chương Y Dao, cô dỡ hẳn miếng đá che cửa ra rồi bắt đầu trèo xuống theo chiếc thang đứng. Chiếc thang cũ kĩ, nhìn có phần không chắc chắn nên cô nói vọng lên bảo Chương Y Dao lúc nãy đã vào trong mộ và sẵn sàng đi xuống:

-- Chị sợ chiếc thang này không đủ sức cho hai người được. Em hãy chờ chị chạm đất rồi hẳn bắt đầu.

https://thuviensach.vn

Đường hầm đi xuống ước chừng dài hơn 10 mét, Chu Tử Đằng phải mất vài phút mới leo xuống tới nơi. Ở dưới đây là một căn phòng trong lòng đất, không bí bách như đường leo xuống nhưng vẫn khiến người vào cảm thấy ngột ngạt. Chu Tử Đằng chờ Chương Y Dao đi xuống xong thì mới bắt đầu men theo con đường hầm duy nhất trước mặt dẫn tới phòng Chung Băng Tâm.

-- Tối quá. -- Chương Y Dao phải sờ soạng vào vách hầm đã phủ rêu mà đi, cô không khỏi than lên một tiếng.

-- Chúng ta phải đi mau lên. Hầm này đóng cửa kín mít nên không khí không thông, chúng ta phải tới nơi trước khi bị ngạt vì thiếu khí.

Mon men được một đoạn thì cuối cùng họ cũng tới điểm cuối của con đường. Trước mặt họ là một "cánh cửa", Chu Tử Đằng nhẹ nhàng xê dịch nó qua thì ánh sáng từ căn phòng của Chung Băng Tâm hắt vào. Họ đã đến được nơi cần đến rồi!

Chu Tử Đằng cùng Chương Y Dao mừng rỡ bước xuống, "cánh cửa" mà Chu Tử Đằng xê dịch hóa ra là một bức tranh lớn. Trong tranh vẽ Chung Băng Tâm với gương mặt nghiêm nghị đọc sách, cả người toát ra thần thái quí phái.

Cuốn sách mà bà cầm trên tay khá dày và có vẻ nặng, tên cuốn sách là "y morirás", cô nhận ra cuốn sách này. Nó là cuốn sách của một tác giả người Tây Ban Nha, Bạch Dĩ Hiên cũng có một cuốn tương tự trong phòng của mình, anh bảo anh không thích nó. Cô ấn tượng với nó là vì một quyển sách to thế kia nhưng lại không có nội dung gì. Cả một quyển sách 500 mấy trang nhưng chỉ có vài trang xen kẽ là in chữ, còn lại hầu hết là giấy trắng.

"Quyển sách này không được xuất bản, nó được tác giả viết tay hoàn toàn và thế giới này chỉ có hai mươi cuốn. Người viết ra nó là một vị giáo chủ người Tây Ban Nha, anh được ông ta tặng trước ngày nhận ngôi vị lão

https://thuviensach.vn

đại... sau một sự kiện. Ông ta bảo đây là phần thưởng cho sự dũng cảm của mình, nhưng anh không thấy việc làm ấy là đáng tự hào nên chỉ nhận và mở ra xem lướt vài trang. Nó ở trên chiếc kệ đó cũng được tám năm rồi."

Đó là điều Bạch Dĩ Hiên đã nói với cô khi cô bâng quơ hỏi về cuốn sách này. Lúc đó chỉ là cô muốn tìm chủ đề để nói chuyện mà thôi, không nghĩ tới nó sẽ quan trọng sau này. Anh có giải thích ý nghĩa về cái tên ấy và lí do vị giáo chủ người Tây Ban Nha lại để trắng trang nhưng cô đã quên khuấy đi do không để ý.

Cô thấy lạ vì bà ta cũng có thời gian để đọc sách và có quyển sách này, và khi liếc đến một tủ sách đồ sộ phải hơn 200 quyển trong căn phòng, Chu Tử Đằng mới nhận ra rằng bà ta còn đọc nhiều nữa là đằng khác.

-- Đây là bàn làm việc của bà. -- Chương Y Dao chẳng có thời gian để tâm ngắm nhìn căn phòng xa hoa của mẹ mình, cô lao đến bàn làm việc của bà ta ngay.

-- Suỵt! -- Chu Tử Đằng đưa tay ra hiệu Chương Y Dao khẽ khàng hơn chút, cô có nghe thấy tiếng bước đi qua lại "lộp cộp" của lính canh. -- Nhỏ thôi, bị phát hiện thì toi.

Chương Y Dao gật đầu đã rõ rồi quay sang lục lọi bàn làm việc chi chít giấy tờ của bà.

-- Các tủ chứa tài liệu đều khóa mất rồi! -- Chương Y Dao thầm than. -- Ổ khóa số, có thể sẽ mất thời gian để em giải ra mã số.

Chu Tử Đằng ngẫm nghĩ hồi lâu liền nói:

-- Chị nghĩ không cần đâu.

-- Gì cơ?

https://thuviensach.vn

-- Thứ quan trọng thực sự sẽ không nằm trong tủ được bảo vệ bằng chi chít ổ khóa đâu. Nó sẽ được Chung Băng Tâm đặt ở một nơi mà người ta ít nghĩ đến nhất vì nó là nơi không có sự bảo mật nào.

Nói rồi cô tiến đến tủ sách đầy ắp sách là sách kia, bảo:

-- "y morirás". Có thể đây mới là bí mật mà bà ta giấu giếm.

-- Thưa thiếu gia, phu nhân ra lệnh nếu ngài ra tay trước, chúng tôi có quyền động thủ với thuộc hạ của ngài...

Tên thủ hạ kia tay lăm le súng, nhìn thì thấy gã đang làm bộ dõng dạc qua giọng điệu bối rối của gã. Trước ánh mắt khinh thường kia của Chương Du Thần, gã bỗng thấy bị áp bức đến run rẩy. Các thủ hạ khác đã tụ tập trước cổng Dinh thự khi thấy sự xuất hiện của "vị khách không mời mà đến" này. Họ chẳng hề ngờ đến sự ghé thăm đột ngột của Chương Du Thần, không có Chung Băng Tâm ở đây vậy ngài ấy đến làm gì? Chung phu nhân có lệnh bất kì ai xâm phạm Dinh thự đều xử lí không nương8 tay, bất - kì - ai. Họ là thủ hạ cho Chương gia, theo luật thì chỉ nghe theo lệnh của người tiếp quản gia tộc là Chương thiếu. Thế nhưng thao túng quyền hành lại là Chung phu nhân, họ đứng ở thế "tiến thoái lưỡng nan". Mà dù cho họ có kiêng nể không muốn mạo phạm huyết thống của Chương gia thì Chương Du Thần cũng không thể dễ dàng đến rồi đi vì thủ hạ riêng của Chung Băng Tâm cũng sẽ không bỏ qua.

Chương Du Thần đôi mắt lạnh đi, anh nhìn ra dáng vẻ khó xử của thủ hạ nhà họ Chương, và cũng nhìn ra bộ dáng sẵn sàng ẩu đả kia của thủ hạ riêng mà Chung Băng Tâm đã sắp đặt. Bà ta đã đề phòng anh đến mức này rồi ư?

Lúc nãy anh có nhận tin báo rằng Y Dao đã biến mất, tra hỏi ra thì mới biết cô hầu thân cận của Y Dao là Canna đã che giấu giúp cô trốn

https://thuviensach.vn

thoát. Và nơi mà Y Dao tới chỉ có một - đó là dinh thự nhà họ Chương. Chương Du Thần biết tin liền tốc hành đến đây, thật sự bực bội vì sự ngu ngốc của cô bé. Anh lo sợ bọn chúng đã tóm được cô rồi, nhưng nhìn tình hình hiện tại anh nghĩ cô bé vẫn chưa bị bắt.

-- Hành động của các ngươi là có ý gì? -- Chương Du Thần lạnh lùng mở miệng -- Chính Chung phu nhân của các ngươi hẹn ta tới đây để đón tiểu thư. Các ngươi lại dám chặn ta như thế này.

-- Thưa thiếu gia... -- Tên thủ hạ ấy lí nhí. -- Người hẳn đã nhầm rồi. Có thể Chung phu nhân hẹn người ở nơi khác. Nơi này không có tiểu thư, có thể tiểu thư đã được đưa đi nơi khác.

Chương Du Thần nghe đến đó thì gật đầu, quay sang nói với thủ hạ riêng của mình là Phó Kỵ Nhâm:

-- Cậu là người nhận thông báo, cậu nói sao về chuyện này?

-- Thiếu chủ, có thể tôi nhầm lẫn. Có rất nhiều thông báo từ bề trên vừa qua, có thể tôi đã nhầm lẫn chúng.

Chương Du Thần im lặng không nói gì, một lát sau anh mới quay người trở vào xe. Phó Kỵ Nhâm hạ mình xin lỗi thủ hạ rồi cùng thuộc hạ của mình trở về xe nốt. Chiếc xe lăn bánh quay đi rời khỏi biệt thự, đám thủ hạ nhà họ Chương cũng giải tán trở lại canh gác bình thường. Bọn thủ hạ của Chương gia thì cho đó là sự nhầm lẫn, còn thủ hạ của Chung Băng Tâm thì bán tin bán nghi nhưng cũng không suy nghĩ ra được nếu không phải là nhầm lẫn thì là gì nên bọn chúng cũng tản đi mất.

Chương Du Thần ngồi trên xe, anh chắc chắn rằng Y Dao vẫn chưa bị bọn chúng bắt được. Anh phải rời đi vì nếu nán lại lâu hơn sẽ làm bọn chúng nghi ngờ, như vậy thành ra khiến Y Dao có khả năng cao bị phát hiện hơn. Anh biết đi với cô là Chu Tử Đằng nên cũng an tâm hơn một chút, hi vọng cô ta sẽ bảo vệ được Y Dao. Và anh nghĩ... nếu Y Dao thành

https://thuviensach.vn

công thì sao...? Nếu con bé thật sự tìm ra tro cốt của mẹ anh và cả Tịch Sa thì sao...?

Lúc đó, anh không còn bị vướng bận bởi điều gì nữa.

Chương Du Thần nhắm nghiền đôi mắt, anh nhận ra rằng mình đang có một niềm hi vọng. Bỗng nhiên, từ bộ đàm xe hơi, giọng nói của Chung Băng Tâm nặng nề vang lên:

-- Con trai, mau tới dinh thự của Lãnh gia ngay đi.

-- Để làm gì?

-- Để chứng kiến cảnh ta tự tay giết chết giọt máu cuối cùng của nhà họ Lãnh!

Chương Du Thần lặng người đi khi nghe lời bà ta nói. Lãnh Dịch Khiêm... bà ta đã tìm được Lãnh Dịch Khiêm rồi ư?

Nếu như bà ta tìm được Lãnh Dịch Khiêm thì đồng nghĩa với việc Mộc gia cũng đã bị tiêu diệt vì Mộc gia là gia tộc duy nhất được Mộc Diêu Tuyền tin tưởng phó thác con trai cho. Nếu vậy, việc anh ở đồi núi Honoré tha cho hắn ta một mạng coi như vô ích.

-- Ba mươi phút nữa tôi sẽ có mặt ở đó.

-- Ta cho con hai mươi phút. -- Từ bên kia đầu dây, Chung Băng Tâm âm trầm lên tiếng rồi cúp máy ngay sau đó.

Anh không thể đoán được suy nghĩ của bà ta nữa rồi. Anh mong sao chuyện này mau chóng đi đến hồi kết.

Thế lực của bà ta đang dần lớn mạnh. Nếu bà ta thâu tóm hết quyền lực thì lần này này bà ta sẽ thật sự khiến Hắc đạo chìm trong biển máu.

https://thuviensach.vn

Anh thực sự không muốn chuyện đó xảy ra, một Úc gia là đã quá đủ. Bà ta thật sự sẽ thắng cuộc chiến này sao?

***

-- Thưa các thiếu chủ, Chung Băng Tâm có động tĩnh. -- Hứa Chính Đàm đứng ở ngoài cửa phòng họp vọng vào bẩm báo, giọng điệu gấp rút kia không giấu nổi vẻ lo lắng.

-- Vào đi. -- Từ trong phòng họp vọng ra tiếng của Trình Lạc Nghiêm.

Chỉ chờ có vậy, Hứa Chính Đàm liền vội vã đẩy cửa bước vào:

-- Thưa các thiếu chủ...

Trong phòng họp có Trình Lạc Nghiêm, Bạch Dĩ Hiên và cả người khiến Hứa Chính Đàm phải sững sờ tột độ khi nhìn thấy là... Lãnh Dịch Khiêm!

-- Lãnh... Lãnh thiếu...?

-- Có chuyện gì sao? -- Bạch Dĩ Hiên mất kiên nhẫn hỏi.

-- Nhưng... Chung Băng Tâm bảo rằng bà ta đã bắt được Lãnh thiếu chủ...

Cả ba người nghe vậy thì liền chau mày khó hiểu. Nhất là Lãnh Dịch Khiêm, anh không biết hành động của bà ta có mục đích gì. Anh biết mụ ta truy lùng anh, nhưng hẳn chính mụ cũng biết rằng mụ không có khả năng bắt được anh dễ dàng đến vậy. Chính việc anh cùng Mộc gia có thể trở về nương náu tại Trình gia mà không ai phát giác hành tung của anh chính là minh chứng rõ nhất.

-- Bà ta nói vậy ư? -- Lãnh Dịch Khiêm hướng về phía Hứa Chính Đàm.

https://thuviensach.vn

-- Phỏng theo mật thám trà trộn bên trong thuộc hạ của Chương Du Thần, Chung Băng Tâm ra lệnh anh ta phải trở về dinh thự Lãnh gia để "chứng kiến bà ta giết chết giọt máu cuối cùng của Lãnh gia".

Trình Lạc Nghiêm nghe vậy thì trong lòng đã ngờ ngợ ra đáp án.

-- Chuẩn bị xe đi. -- Trình Lạc Nghiêm hướng đến phía Hướng Chính Đàm ra lệnh. Hứa Chính Đàm gật đầu rồi vội vàng rời đi.

-- Sáng hôm nay có sự kiện gì xảy không? -- Bạch Dĩ Hiên nhìn biểu cảm bình tĩnh của Trình Lạc Nghiêm, hỏi.

-- Có. -- Trình Lạc Nghiêm khó khăn đáp. -- Đó là cuộc họp của ban nguyên lão. Như mọi người biết thì khi một gia tộc đồ sát một gia tộc thì họ chỉ được toàn quyền chiếm dụng tất cả tài sản của gia tộc đó khi gia tộc kia mất người thừa kế.

-- Vậy thì sao? -- Lãnh Dịch Khiêm âm trầm hỏi.

-- Luật này thực ra đối với thế lực to lớn của Chung Băng Tâm không cần phải hiệu nghiệm. Ban nguyên lão là đang làm khó bà ta. -- Bạch Dĩ Hiên hiểu ý tiếp lời.

Chương gia hiện giờ đang là miếng mồi béo bở cho bọn chúng. Bọn chúng có thể hỗ trợ mụ ta nắm quyền, cũng có thể liên kết xâu xé mụ.

-- Mục tiêu duy nhất của bọn chúng nếu muốn hạ đài Chương gia là Chương Du Thần. -- Bạch Dĩ Hiên nói đến đây thì trầm ngâm. -- Lũ già ấy e ngại năng lực của cậu ấy. Phải có một cái cớ thâm sâu nào đó khiến lũ ấy có thể loại đi Chương Du Thần.

-- Vậy là cớ gì? -- Lãnh Dịch Khiêm càng nghe càng khó hiểu mà nhăn mày nhăn mặt. -- Chuyện đó có liên quan gì đến tôi?

https://thuviensach.vn

-- Như đã nói... -- Trình Lạc Nghiêm giương đôi mắt khó xử nhìn Lãnh Dịch Khiêm, trả lời. -- Chung Băng Tâm cần Lãnh gia của cậu để chống đỡ tài chính. Mà viện nguyên lão lại làm khó bà ta, nếu bà ta không tuân theo "luật", bọn chúng sẽ có cớ trở tay "trừng trị" Chương gia. Suy cho cùng, chẳng ai muốn một người phụ nữ sau này sẽ lên thống trị cả. Cho nên để không làm phật lòng ban nguyên lão, Chung Băng Tâm phải mềm mỏng mà nghe theo. Nhưng cũng như tôi đã nói, ban nguyên lão cũng muốn từng bước một hạ bệ Chương gia, như vậy hai gia tộc lớn là Lãnh gia và Chương gia đều nằm trong tay bọn chúng.

-- Vậy tại sao Chung Băng Tâm lại lệnh Chương Du Thần tới đó? -- Lãnh Dịch Khiêm không chịu nổi nữa liền gọi thẳng Bạch Dĩ Hiên. -- Cậu nói tôi nghe xem!? Bà ta gọi hắn đến làm gì trong khi Lãnh thiếu là tôi vẫn còn sờ sờ ở đây!?

-- Bởi vì khi viện nguyên lão đưa ra quyết định ấy thì chắc chắn đã phải biết chuyện. -- Bạch Dĩ Hiên nhìn vào mắt của Lãnh Dịch Khiêm, nói ra sự thật. -- Biết chuyện cậu không phải là chủ nhân thực sự của nhà họ Lãnh. Biết chuyện Chương Du Thần thay thế kia, biết rằng anh ta chính là Lãnh Vô Triệt, mới là chủ nhân chân chính của Lãnh gia.

-- Đi thôi, xe đã chuẩn bị xong rồi. -- Trình Lạc Nghiêm khoác áo, hắn giọng. -- Đi đến dinh thự Lãnh gia, ta phải ngăn Chung Băng Tâm mù quáng muốn giết cậu ta trước khi quá muộn.

***

-- Ban nguyên lão đã ra quyết định. Chung phu nhân, nếu bà muốn sở hữu Lãnh gia thì phải tiêu diệt được người thừa kế của gia tộc đó.

-- Tôi đang trên đường truy lùng hắn. Và mới chỉ vài ngày kể từ khi hắn biến mất cho nên viện nguyên lão phải cho tôi thời gian chứ? Việc tổ chức cuộc họp này là không cần thiết.

https://thuviensach.vn

-- Việc truy lùng là vô dụng và là hành động phí thời gian cho việc không đáng, thưa bà.

-- Vâng? Ngài vừa nói gì cơ?

-- Tôi nói, việc truy lùng là không đúng mục đích và không đúng người. Người bà cần truy lùng đang ở gần bà nhất.

-- Các ngài... các ngài biết được điều mình đang nói là không có nghĩa lí gì, đúng không? Tôi nghĩ rằng...

-- Điều chúng tôi nói là có cơ sở. Chúng tôi có bằng chứng... từ Mộc Diêu Tuyền phu nhân, thưa Chung Băng Tâm phu nhân. Mộc phu nhân đã khai báo tất cả cho viện nguyên lão chúng tôi, rằng Lãnh Dịch Khiêm không phải là người thừa kế của nhà họ Lãnh mà là người tên Lãnh Vô Triệt, cũng là người bà gọi là con trai với cái lốt "Chương Du Thần". Và bà đã che mắt chúng tôi bấy lâu. Chúng tôi đã mong chờ sự thành thật từ bà trong mấy ngày qua. Nhưng bà không làm, và chúng tôi buộc phải mở hội nghị này, để xem xem sự quyết tâm của bà là bao nhiêu. Chúng tôi cần hành động của bà để tạo dựng lại niềm tin với bà, thưa Chung phu nhân.

Chung Băng Tâm đã chết sững không nói được gì khi nghe lời vạch trần làm bộ lịch sự và ra vẻ đầy bất đắc dĩ kia của những lão già ranh mãnh.

Và lúc đó, Chung Băng Tâm mới hiểu ra nụ cười mà Mộc Diêu Tuyền dành cho mình trước lúc chết là gì. Cũng như mới đọc ra được cái khẩu hình miệng của Mộc Diêu Tuyền mà bà ta không đoán ra được lúc đó.

"Y morirás"

"Rồi ngươi sẽ chết".

https://thuviensach.vn

TỬ ĐẰNG KHÔNG NỞ LẦN HAI - KHÔNG CÒN LÀ NỮ PHỤ

Ka La Ra

dtv-ebook.com

Chương 90.1 : Tử Đằng_ Điều Ta Hối Tiếc Nhất Trong Cuộc Đời Này

Có rất nhiều thứ sẽ thay đổi nếu như con người chịu thay đổi.

Chung Băng Tâm đang ở trong phòng của Lãnh Dực Vương. Bất kì một quyển sách nào của ông ta mà bà mở ra, đều có hình em gái của bà - Chung Hinh Giao kẹp trong đó. Lãnh Dực Vương đã luôn lấy ảnh em gái bà làm dấu giữ sách ư? Thật ngạc nhiên làm sao! Chung Băng Tâm vô hình trung coi đó là sự mỉa mai của gã, vì gã có nhiều hình ảnh của em gái bà hơn cả bà, cũng như kỷ niệm về nó.

"Thế hệ của ta, ta là người cuối cùng."

Phải. Bà là người sống sót cuối cùng của thời hoàng kim đã tàn lụi và nó đang sắp chết hẳn rồi đây.

Chung Băng Tâm thầm nghĩ, có thể coi đó là một chiến thắng sau cùng không? Những kẻ trước đây khinh miệt bà đều đã phải trách móc chính mình vì việc đó trong tuyệt vọng và cầu xin. Chung Băng Tâm rất khoái nghe những lời van nài thảm thiết từ những kẻ vênh váo khi xưa, nhưng giờ bọn chúng đã chết cả rồi, chẳng còn tiếng van nài nào thét lên nữa cả.

Có rất nhiều thứ đã thay đổi vì con người thay đổi.

Chẳng hạn như việc ban đầu, vị hôn phu được sắp đặt từ nhỏ của Mộc Diêu Tuyền là Bạch Kỳ Sơ. Nhưng hắn ta đã hủy hôn vì một cô gái tầm

https://thuviensach.vn

thường. Một quyết định làm thay đổi cả thế giới Hắc đạo.

Mộc gia rất tức giận. Họ coi đó là sự sỉ nhục lớn, nhưng đứng trước một Bạch gia đang hưng thịnh, họ dám to tiếng ư? Vậy nên họ đành "ngậm bồ hòn làm ngọt" mà thôi.

Mộc gia là một gia tộc giàu có mà ai cũng muốn kết thông gia, nay Bạch gia ngang nhiên từ chối hôn sự đó tất sẽ có kẻ thèm muốn bấy lâu đớp lấy. Và kẻ đó không ai khác là Lãnh Mặc Hành - chủ nhân của Lãnh gia. Ông ta đã vội vã ra đề nghị kết duyên Lãnh Dực Vương và Mộc Diêu Tuyền. Lãnh lão gia trấn an Mộc lão gia rằng con trai lão đã thích thầm Mộc tiểu thư từ lâu, nay Mộc tiểu thư bị hủy hôn thì uổng quá! Chi bằng cho đôi trẻ thành vợ thành chồng, như vậy con trai lão cưới được người nó thầm thương trộm nhớ, còn Mộc tiểu thư sẽ không phải lo sợ trước cái mác bị hủy hôn.

Mộc lão gia nghe vậy liền khoái chí đồng ý.

Tuy nhiên éo le là, Lãnh Dực Vương không có thích Mộc Diêu Tuyền như lời cha mình bịa ra, mà anh ta yêu Chung Hinh Giao. Tất nhiên, Lãnh Dực Vương quả quyết từ chối hôn sự mà Lãnh lão gia tự ý sắp đặt đó. Lãnh Mặc Hành nổi trận lôi đình, ông ta đã lỡ hứa với Mộc gia trót lọt, nay lại từ chối thì khác nào đùa giỡn họ!? Vả lại, Chung Hinh Giao trong mắt lão chỉ là một đứa con gái xuất thân hèn kém, không xứng với quý tử nhà lão.

Rồi lão gia ấy tự cho mình đúng, lão đồ sát Chung gia chỉ vì lòng tham của mình.

Chung Băng Tâm nghĩ tới đó lại thấy nực cười. Vậy ra nguyên căn của bi kịch mà bà gánh chịu suốt bấy năm qua lại bắt nguồn từ Bạch Kỳ Sơ. Cho đáng lắm, ông trời đã trừng phạt hắn, biến người con gái hắn yêu thương sa đọa vào vũng lầy tanh máu của thế giới này. Bạch Kỳ Sơ không

https://thuviensach.vn

thể bảo vệ nổi sự tinh khiết của cô ta, hắn thống khổ vì quyết định năm xưa và rồi chết đi trong sự ruồng rẫy của tất cả những thứ thuộc về mình.

Đáng nhẽ hắn nên nhận ra từ đầu rằng Hạ Nhược Tuyết không hợp với thế giới này. Quá mỏng manh, quá yếu đuối, quá thuần khiết. Tại sao Bạch Kỳ Sơ lại lấy cô ta? Không một ai hiểu điều đó, mảnh ghép của hắn nên là một người đàn bà sắc sảo, đanh thép như Mộc Diêu Tuyền, không phải Hạ Nhược Tuyết.

Khi đã tiến sâu vào giới Hắc đạo, Chung Băng Tâm cũng dần hiểu rằng những con người thánh thiện như Hạ Nhược Tuyết, như Chung Hinh Giao sẽ không tồn tại được lâu. Đó cũng là một trong những lí do mà bà tuyệt giao với em gái mình, bà không muốn nó trở thành điểm yếu của mình.

"Cốc cốc"

Chung Băng Tâm gấp cuốn sách đang cầm trong tay, bà tiến ra mở cửa. Thủ hạ cung kính cúi người bẩm báo:

- Thưa, thiếu chủ đã tới rồi.

- Ta xuống ngay đây. Và, đuổi hết thuộc hạ của nó đi đi.

Khoảnh khoắc tên thủ hạ cúi người cung kính lần hai và thốt ra tiếng "vâng", mọi thứ sau đó thay đổi từ đấy.

***

Khi xưa Lãnh lão gia là một con người xa xỉ và thích khoe khoang sự giàu có của mình. Màu vàng là màu của sự giàu sang và phú quý, ông ta ám ảnh bởi nó nên tất cả mọi thứ xung quanh ông ta đều có gam vàng. Dinh thự này là thứ thể hiện điều đó rõ ràng nhất, các bức tường sơn màu đồng và được dát lên lấm tấm vàng. Dưới ánh đèn trần pha lê, chúng óng ánh lên

https://thuviensach.vn

làm sáng cả Dinh thự và khiến người đứng đằng trong phải "lóa mắt" trước sự lộng lẫy ấy.

Nhưng nó đã mất đi vẻ trang hoàng trước kia bởi những vệt máu đã khô đặc lại loang lổ trên sàn, bức tường cũng bị vấy những sắc màu đỏ chết chóc sau cuộc thảm sát Lãnh gia vừa rồi. Chung Băng Tâm không cho lau chúng đi, bà ta bảo bà ta thích màu đỏ, một màu đỏ tự nhiên.

Chương Du Thần đứng giữa trung tâm sảnh, tất cả ánh mắt của thủ hạ đều nhìn chằm chằm vào anh đầy sát khí. Máu người đọng lại lâu ngày xộc vào mũi anh một thứ mùi tanh nồng đến khó chịu. Vị trí anh đang đứng là vị trí mà Mộc Diêu Tuyền đã ngã xuống, vũng máu đã khô đặc dưới chân anh là của bà ấy, nhưng nó sẽ phủ lên một lớp máu tươi nhanh thôi.

Tiếng giày cao gót của Chung Băng Tâm gõ trên sàn nhà lạnh lẽo. Bà ta khoác chiếc áo da hổ, mặc một chiếc đầm đính kim sa lấp lánh màu cam, tóc búi cao trịnh trọng và đội chiếc mũ mạng che mặt màu đen được thiết kế cầu kì. Chương Du Thần nhớ dáng vẻ ấy, đó là bộ đồ bà ta đã mặc trong buổi lễ sắc phong bà trở thành nữ chủ nhân của nhà họ Chương, chỉ sau đám tang của Chương Hạo Long đúng hết ba ngày. Hình ảnh quý phái đó được bà ta thuê họa sĩ vẽ lại rồi treo dưới sảnh ngang hàng với tổ tông Chương gia một cách ngạo mạn.

Trên tay Chung Băng Tâm là một con mèo con tam thể. Bà ta vuốt ve nó rất nhẹ nhàng, và cũng sự nhẹ nhàng đó, bà ta cất giọng.

- Vô Triệt. - Chung Băng Tâm nở một nụ cười sắc sảo trước sự sững sờ của Chương Du Thần. Không, giờ anh đã trở lại cái tên Lãnh Vô Triệt kể từ giây phút này. - Lâu lắm rồi ta mới gọi con bằng cái tên này, nhỉ? Ta thật vô lí phải không? Ta cấm con trở thành chính mình và tước đi cái tên mà mẹ con trao cho con.

https://thuviensach.vn

- Bà đang nói cái gì vậy? - Lãnh Vô Triệt giương đôi mắt đầy sự tức giận kèm khinh thường nhìn bà ta. Bà ta dám nhắc tới mẹ anh sau từng ấy sự việc xảy ra ư? - Sự giả tạo của bà thật đáng ghê tởm.

Nhưng Chung Băng Tâm không hề đoái hoài đến sự vô lễ kia. Bà ta vẫn vô tư cưng nựng chú mèo nhỏ trên tay.

- Con có muốn biết về mẹ con không, Vô Triệt? Và cả cha con nữa? - Bà ta liếc mắt nhìn anh, cũng nhìn ra được sự hoang mang trong anh lúc này. Chung Băng Tâm cười khẩy vài tiếng rồi tiếp lời. - Nơi đầu tiên cha con và mẹ con gặp nhau là dưới gốc cây Tử Đằng nghìn năm.

Lãnh Vô Triệt lặng người.

- Ký ức không tốt với con sao, Vô Triệt? Phải rồi, lần cuối con gặp cô gái kia là ở nơi đó mà.

- Chung Băng Tâm! Bà đang muốn nói cái gì?

" Cây Tử Đằng nghìn năm tuổi đó rất linh thiêng. Nó có gắn với nhiều sự tích, nhưng sự tích được nhiều người biết đến rộng rãi nhất vẫn là sự tích một vị nữ thần yêu người phàm. Nàng ta là nữ thần cai quản một phương, thánh vật của nàng ta là con mắt thần có thể nhìn thấu được vạn vật, kể cả lòng người. Trong một lần du ngoạn trần gian, nàng ta thấy một đứa trẻ bị bỏ rơi liền rủ lòng thương mà phong làm hậu duệ rồi đem về dạy dỗ. Nhiều năm sau, đứa trẻ ấy lớn lên thành một thiếu niên cường tráng với những thiên phú phi thường.

Nàng ta đem lòng yêu thiếu niên ấy, hết mực tin tưởng mà trao quyền năng của mình cho hắn sử dụng, kể cả thánh vật. Nhưng hắn ta đã phản bội nàng, hắn sử dụng thánh vật để nhìn thấu tâm tư của nữ thần. Hắn lợi dụng, giả vờ yêu thương nàng để cuối cùng lật đổ nàng, trục xuất nàng khỏi thần giới. Uất hận, nàng ta sa đọa giao dịch với ác thần với mục đích giết chết hắn ta, đổi lại ác thần muốn có được thánh vật kia của nữ thần. Nhưng khi

https://thuviensach.vn

ác thần giúp nàng ta có cơ hội giết hắn, nàng ta đã không thể xuống tay. Việc nàng ta làm được chỉ là giành lại thánh vật đã trao cho hắn rồi hủy hoại nó để ác thần không chiếm được.

Thánh vật bị phá hủy khiến ác thần nổi cơn thịnh nộ, hắn tước đi linh hồn của nàng rồi ném thân xác nàng xuống trần gian. Từ chỗ thân thể nát tan của nàng đã mọc lên cây Tử Đằng tím, nó có một vẻ đẹp mê hoặc lòng người, vẻ đẹp của thần thánh. Nhưng hoa của nó luôn rũ xuống, đó là nước mắt của nữ thần, nặng hạt và không bao giờ vơi đi. Cây Tử Đằng là hiện thân của nữ thần, bất kì đôi nam nữ nào đến đây thề hẹn đều mãi gắn kết với nhau dù âm dương cách trở, ấy là lời chúc phúc của nữ thần. Nếu đã thề hẹn cùng ai trước sự chứng giám của cây Tử Đằng thì cả cuộc đời sẽ chỉ yêu mình người đó, ấy lại là lời nguyền của nữ thần."

- Khi ta kể cho mẹ con nghe câu chuyện trên, Vô Triệt, nó đã nằng nặc đòi ta dẫn nó tới đó. Hinh Giao là một người tin vào tâm linh, nó đã thường xuyên lui tới chỗ đó để cầu xin "nữ thần" hoàn thành những ước nguyện của nó. Năm 18 tuổi, nó đã xin người ban cho nó một tình yêu. - Chung Băng Tâm nói tới đây liền siết tay lại làm chú mèo trên tay bà ta phải kêu lên. - Nhưng có lẽ nữ thần đã thấy mệt mỏi bởi những mong muốn vô độ của nó, nên người nguyền rủa nó và cho nó gặp cha của ngươi!

Con mèo bị bà ta bóp chặt trong tay kêu lên oai oái, nó cố vùng vẫy thoát ra liền bị Chung Băng Tâm không thương tình ném thẳng xuống. Chú mèo non nớt tội nghiệp lăn mạnh xuống mấy bậc thang rồi im bặt nằm thoi thóp trước mặt Lãnh Vô Triệt.

- Ta căm hận cái ngày mà bọn chúng gặp được nhau. Ta căm hận sự xuẩn ngốc của chúng đã làm cả gia đình ta phải bỏ mạng. Ngươi tưởng tình yêu của cha mẹ ngươi là cao quý sao? Thứ tình yêu rẻ mạt gì mà có thể mua được bằng máu người vậy? Suy cho cùng, cha mẹ ngươi chỉ là bọn ích kỷ, chỉ là những cậu ấm cô chiêu được bảo bọc mà cho rằng sự hy sinh là trách nhiệm của người khác! Cha của ngươi còn chẳng thể thuyết phục nổi

https://thuviensach.vn

một lão già, Lãnh Dực Vương là một kẻ hèn hạ và nhát gan! Hắn ta nói yêu mẹ ngươi nhưng điều hắn ta làm được chỉ là hẹn mẹ ngươi ra một chỗ bí mật không ai biết đến. Và ngươi quả thực là con của hắn ta, Lãnh Vô Triệt, cũng chỉ biết hẹn con gái nhà lành ra chỗ vắng vẻ để thỏa mãn sự khát cầu của chính mình! Ngươi cùng hắn ta quả là hạ đẳng như nhau!

- Chung Băng Tâm! - Lãnh Vô Triệt gầm lên với tất cả sự phẫn nộ. - Bà chỉ luôn cho rằng mình đúng? Tại sao chúng ta phải trốn chạy ư!? Bởi vì bà quá tàn ác! Bà đã bao giờ nghĩ đến cảm nhận của mẹ tôi chưa? Từ lúc mẹ còn rất nhỏ đã bị bà đem ra so sánh, bà luôn lấy mình làm tiêu chuẩn và dè bỉu nếu mẹ tôi không thể làm được điều mà bà làm được. Mẹ tôi đã sống một cuộc đời mà cho rằng mình thật thất bại và vô dụng. Bà đã bao giờ nhìn nhận mẹ tôi như đúng con người của mẹ chưa hay chỉ coi người như một bản sao lỗi của mình. Bà có biết tại sao mẹ tôi lại yêu cha tôi không? Bởi ông hiểu được tâm hồn của người, còn khô khan và cứng nhắc như bà thì chỉ khiến người khác cảm thấy căng thẳng. Mẹ tôi không cầu cạnh bất kì thứ gì từ bà, nhưng bà luôn áp đặt mẹ tôi, bà thậm chí còn muốn gả mẹ tôi cho một lão già chỉ để lợi dụng gia sản của lão. Vậy thì bà có tư cách gì mà sỉ vả mẹ tôi? Có lẽ chính vì sự máu lạnh đó của bà mà không ai chịu nổi bà, từ Chương Hạo Long cho đến Chương Du Thần, họ thà chết còn hơn ở bên cạnh bà!

- Xấc xược!!! - Chung Băng Tâm hét lên, khuôn mặt bà ta đỏ lên vì tức tối, bà ta chỉ ngón tay vào anh và bắt đầu buông lời khinh miệt. - Thứ con hoang đáng chết. Ngươi quên rằng ta đang giữ tro cốt của mẹ và cô ta ư?

Lúc Chung Băng Tâm nói tới đó, Lãnh Vô Triệt liền im lặng. Thấy vậy, Chung Băng Tâm liền đắc ý cười lớn.

- Khí thế của ngươi ban nãy đâu rồi? Ta cảm thấy không biết nên mừng cho người hay nên buồn cho ngươi nữa. Với tư cách một người dì, ta sẽ mừng cho ngươi vì ngươi là một đứa trẻ hiếu thảo. Nhưng với tư cách

https://thuviensach.vn

của một vị chủ nhân, ta sẽ buồn cho người vì chính sự ủy mị trong ngươi làm ngươi trở nên yếu đuối. Ngươi cũng đã biết đến sự tàn khốc của thế giới này, nhưng người vẫn để lộ điểm yếu chí mạng ấy của mình. Nếu không phải là ta nắm thóp ngươi mà là kẻ khác thì sao? Ngươi - chết - chắc! Nhưng mà...

Lãnh Vô Triệt nghe thấy thế thì cười thầm trong lòng, cũng chẳng muốn đôi co với bà ta nữa. Bà ta nói như thể anh phải cảm thấy may mắn vì có một người dì như bà. Loại lươn lẹo này đã mất nhân tính lẫn lý trí của mình rồi. Và quả thật, Chung Băng Tâm giờ đã hoàn toàn hồ đồ, bà ta lạnh lùng nhìn anh rồi vẽ lên một nụ cười hiểm ác tiếp lời cho câu trước:

- ... Nhưng mà có sao đâu nhỉ!? Vì kết cục của ngươi, còn gì khác ngoài cái chết đâu!

Tất nhiên Lãnh Vô Triệt hiểu bà ta nói thế là có ý nghĩa gì. Anh cũng đã lường trước được chuyện này, chỉ là không nghĩ Chung Băng Tâm sẽ thi hành ngay mà chả cần cất nhắc như thế.

- Ngươi có vẻ rất bình thản?

- Tôi còn lạ gì tâm địa của bà nữa sao? Bà giết tôi thì Chương gia coi như sụp đổ. Bà cho rằng những lão giáo chủ kia thực sự sẽ cho bà nắm quyền ư?

- Tất nhiên ta biết. - Chuyện đến nước này, Chung Băng Tâm cũng chẳng còn gì luyến tiếc. - Ta đã biết từ cái lúc ta bắt đầu mọi thứ. Nhưng giờ ta còn gì để mất nữa đâu? Ta muốn quyền lực vì nó giúp ta gột rửa được thù hận, và những kẻ thù của ta, chúng đều chẳng còn nữa. Chỉ còn ngươi, dòng máu dơ bẩn của Lãnh gia!

Nói đến đó, bà ta đằng đằng sát khí liếc anh và cuối cùng thẳng tay hạ lệnh:

https://thuviensach.vn

- Kết thúc hắn đi!

Vừa lúc bà ta hạ lệnh xong thì tiếng súng từ đâu lần lượt xả ra và kèm theo đó là những tiếng hét lên rồi tắt ngấm. Đạn bắn qua tường làm gạch vỡ văng tung tóe, bụi trắng bắt đầu tỏa ra làm mờ đi mọi thứ. Thủ hạ của Chung Băng Tâm vội vàng lao ra bảo vệ bà, tiếng súng vẫn nổ ra rất gay gắt trong Dinh thự của Lãnh gia.

- Hãy đi sát tôi, chủ nhân.

- Lãnh Vô Triệt, tên nhãi đó! - Bà ta nghiến răng. - Chính nó đã câu giờ để chờ viện trợ tới.

Dinh thự Lãnh gia có sự canh gác cẩn mật từ thủ hạ của bà. Lãnh Vô Triệt ắt không còn đủ người để đối đầu với lực lượng của bà, vậy hắn ta chỉ còn cách nhờ đến sự trợ giúp của gia tộc khác cũng phải hùng mạnh không kém. Nhưng hắn thân cô thế cô, gây thù biết bao nhiêu người, ai sẵn lòng ra tay giúp hắn!?

- Cậu giải quyết nhanh hơn tôi tưởng. - Giữa tiếng súng đạn đang vang lên vồn vã, Lãnh Vô Triệt nhận từ tay Bạch Dĩ Hiên một khẩu súng rồi bình tĩnh lên đạn.

- Tôi không tài đến mức có thể một tay dẹp hết đám lính của bà ta. - Bạch Dĩ Hiên nấp sau trụ đá cẩm thạch, liếc nhìn về phía Lãnh Dịch Khiêm, nói. - Cậu ta thông thạo ngõ ngách của nơi này, nhờ thế mới phục kích nhanh chóng mà không gây chú ý. Cậu nên cảm ơn cậu ta.

- Không cần. - Lãnh Dịch Khiêm dứt khoát lên tiếng. - Tôi muốn mạng của Chung Băng Tâm.

Chính bà ta đã hủy hoại tất thảy gia tộc của anh, cả con người anh. Trên đường đến đây Bạch Dĩ Hiên cùng Trình Lạc Nghiêm đã dặn phải bắt

https://thuviensach.vn

sống Chung Băng Tâm. Nhưng anh sẽ không làm thế, anh sẽ giết bà ta ngay tức khắc, không một ai cản được.

Lãnh Vô Triệt cảm nhận được hận ý sâu đậm đang cuồn cuộn trong Lãnh Dịch Khiêm. Anh cũng muốn bà ta chết đi để xuống tạ lỗi với mẹ và Tịch Sa, nhưng bà ta từng nói bà ta đã giấu tro cốt của họ đi và sẵn sàng kích nổ phá hủy bất cứ lúc nào. Anh muốn tra hỏi cho bằng được chỗ bí mật đó, thế nên anh cần phải tìm được bà ta trước Lãnh Dịch Khiêm.

Nghĩ đoạn, Lãnh Vô Triệt nâng súng lên tầm ngắm, rồi tay anh ấn bóp cò kết liễu đám thủ hạ đang cản đường cho bà ta có thời gian chạy thoát.

Sân sau của Lãnh gia đang chờ sẵn những chiếc trực thăng, lính bắn tỉa của Chung Băng Tâm cũng đã sẵn sàng chờ lệnh. Bà ta leo lên ngồi an toàn trong buồng và chiếc trực thăng bắt đầu cất cánh.

- Vô Triệt, yểm trợ cho tôi. Dịch Khiêm, cậu lo nốt chỗ này vậy.

Nhận thấy bà ta đang tẩu thoát, Bạch Dĩ Hiên nhanh chân vội chạy đuổi theo. Lãnh Vô Triệt cũng phối hợp chạy liền sau anh, ngăn không cho Lãnh Dịch Khiêm giành mất cơ hội cuối để đến gần Chung Băng Tâm.

- Phá tan nơi này đi. - Chung Băng Tâm từ trên nhìn xuống, lạnh giọng.

- Nhưng thủ hạ của chúng ta vẫn còn dưới đó.

- Làm mau!

Lập tức, từ trên cao nã xuống hàng loạt đạn pháo vào dinh thự, bọn chúng muốn làm sập nơi này, muốn vùi chôn tất cả dưới đống đổ nát.

- Rút lui. - Lãnh Dịch Khiêm nhìn động thá của Chung Băng rất nhanh trí liền hạ lệnh rời đi.

https://thuviensach.vn

Tuy nhiên, thủ hạ của Chung Băng Tâm đứng ở quá sâu trong dinh thự, bọn chúng không kịp chạy thoát. Rất nhanh chóng, chúng đã bị đè bẹp dưới lớp gạch vàng mà chưa kịp nhận ra vị chủ nhân mình cung phụng đã thí mạng mình.

Chiếc trực thăng của Chung Băng Tâm không nấn ná lại lâu liền quay đầu toan bay đi. Thế nhưng chưa đi được bao xa thì nó bị tấn công bằng những loạt đạn bởi một chiếc khác:

- Chiếc trực thăng đó thuộc đoàn cất cánh cùng của chúng ta. Tại sao nó lại quay ra bắn? - Tên phi công hốt hoảng la lên.

Chung Băng Tâm nhìn Phó Kỵ Nhâm cùng Tiêu Khiết ngồi lái trong chiếc trực thăng mà nghiến răng kèn kẹt. Bọn chúng đã trà trộn vào được, bọn chúng vốn đã ở trên chiếc trực thăng kia từ đầu!

- Tăng tốc nhanh lên! - Bà quát. Lúc nãy đã dùng quá nhiều đạn để làm sập chiếc Dinh thự kia, bây giờ nếu đối đầu chỉ sợ không phải là ý kiến hay. Hóa ra bọn chúng chính là chờ thời khắc này mới bắt đầu lộ mặt.

- Không ổn! - Tên lính bắn tỉa mồ hôi ròng rã, run rẩy nói. - Chúng ta đang bị bao vây. Tất cả các chiếc trực thăng khác đang đồng loạt giương nòng về phía ta. Chúng muốn bắn hạ chúng ta!

"Không thể nào!", Chung Băng Tâm cứng đờ người khi nghe tin đó. Bọn chúng đều là thủ hạ bà tuyển chọn rất kĩ, Phó Kỵ Nhâm hay Tiêu Khiết có trà trộn vào cũng không thể thay thế hết hàng loạt người của bà được.

- Chung Băng Tâm. - Ở phía dưới, Lãnh Vô Triệt ngước lên nhìn tình thế bị động của bà ta mà lên tiếng. - Thủ hạ của bà không phải máy móc. Họ đủ thông minh để nhận ra theo bà sẽ không có kết cục tốt đẹp. Nếu như bà giơ tay chịu trói, tôi sẽ đảm bảo mạng sống cho bà.

https://thuviensach.vn

Chung Băng Tâm nghe thấy thế thì phá lên cười loạn sảng. Hóa ra đã được sắp đặt trước cả rồi sao? Bà sống đến chừng này lại bị một đứa con hoang dắt mũi.

Bạch Dĩ Hiên nhìn biểu cảm tồi tệ của bà ta, thầm khen Lãnh Vô Triệt ứng biến giỏi. Thật ra thuộc hạ của Chung Băng Tâm được quản lí rất sát sao, khó mà thay người trà trộn tất cả được mà phải điều khiển chúng bằng con chip. Lãnh Vô Triệt đã biết điều này nhưng lại nói khác đi nhằm đánh vào tâm lý của Chung Băng Tâm, khiến bà ta cảm thấy trơ trọi mà từ bỏ dã tâm.

(Còn tiếp)

https://thuviensach.vn

TỬ ĐẰNG KHÔNG NỞ LẦN HAI - KHÔNG CÒN LÀ NỮ PHỤ

Ka La Ra

dtv-ebook.com

Chương 90.2: Tử Đằng_ Chính Là Đã Khắc Cốt Ghi Tâm

Chung Băng Tâm bỗng chốc trở thấy trơ trọi trên cõi đời này. Tất cả mọi người đều đang chống đối bà ta, mà kẻ thù của kẻ thù là bạn, bà trở thành đối tượng để chúng hợp sức tiêu diệt! Trên không là những chiếc trực thăng bao vây sẵn sàng bắn hạ trực thăng của bà, dưới đất là thủ hạ của Bạch gia cùng Lãnh gia đang chờ bắt sống bà. Rơi vào tình cảnh như này, Chung Băng Tâm chợt cười phá lên:

- Vậy ta nên vui mới đúng chứ? Ta đã trở nên quá mạnh với quyền lực được thâu tóm trong tay! Đến nỗi các ngươi phải liên kết nhau mới có thể hạ bệ được ta! Một lũ kém cỏi! Hahahaha!!!

Nhìn biểu hiện của bà ta, Bạch Dĩ Hiên không khỏi dâng lên một chút lo lắng. Đó là biểu hiện của kẻ không còn gì để mất, hệt như Bạch Kỳ Sơ ngày đó. Trong cơ thể kia là những thống hận, bất mãn cùng tuyệt vọng, những người như vậy thậm chí chẳng tiếc mạng để làm như chuyện dại dột. Anh nói khẽ với Lãnh Vô Triệt: "Phải kết thúc nhanh trước khi bà ta manh động."

Lãnh Vô Triệt gật đầu. Anh muốn bắt sống bà ta bằng mọi giá, nhưng Lãnh Dịch Khiêm thì không. Anh muốn bảo toàn mạng cho bà ta nếu có thể, ngay cả khi bà ta làm ra những hành động điên rồ, nhưng Lãnh Dịch Khiêm thì sẽ không chần chừ mà kết liễu bà ta ngay. Vì vậy, anh đang cố gắng dùng lời lẽ khuyên bà ta quy hàng:

https://thuviensach.vn

- Bỏ cuộc đi Chung Băng Tâm. Bà thua rồi. Nếu bà chịu đầu hàng, tôi thề trước vong linh của mẹ tôi sẽ bảo vệ mạng của bà. Còn không...

- Còn không thì sao? - Không để Lãnh Vô Triệt nói hết câu, Chung Băng Tâm đã ngắt lời với một nụ cười quỷ quái. - Ngay cả khi ta không còn gì, ta cũng muốn ngươi mất hết tất cả!

Vừa dứt lời, bà ta đạp thẳng tên lính bắn tỉa đứng cạnh bà ta khỏi máy bay. Hắn ta gào lên trước khi thân thể nặng trịch đập xuống đất rồi bất động. Mọi việc xảy ra quá nhanh, mọi sự chú ý của mọi người đều dồn vào tên lính xấu số bị đẩy ngã bất thình lình cùng tiếng hét của Lãnh Vô Triệt:

- Không được bắn!

Chung Băng Tâm tiến thẳng vào buồng lái, tên phi công cũng vì sợ hãi mà run rẩy nép qua cửa kế. Bà ta khởi động súng lắp của trực thăng rồi nã vào những kẻ cản đường trước mặt.

- Các ngươi còn đứng đó làm gì!? Bắn hạ nó trước khi mụ ta chạy thoát! - Lãnh Dịch Khiêm đùng đùng bước tới giật lấy súng của một thủ hạ kề đó, nóng súng hướng vào chiếc trực thăng của Chung Băng Tâm. Sau hai phát súng của Lãnh Dịch Khiêm, vì tầm bắn quá xa mà anh không thể nhắm chuẩn xác, thành ra kẻ trúng đạn chết lại là tên phi công ngồi cùng buồng lái với bà ta. Tuy nhiên phát súng thứ ba cuối cùng lại chệch hướng găm thẳng vào cánh máy bay, tuy chưa khiến nó rơi hẳn nhưng chắc chắn không cầm cự được lâu!

- Chết tiệt! - Đôi mắt Lãnh Dịch Khiêm long sòng sọc, anh quay người ra khỏi Dinh thự đã đổ nát với hiệu lệnh triệu tập - Dò xem vị trí hạ cánh của mụ ta.

Quay lại lúc thủ hạ trên không đang phân vân mệnh lệnh của hai vị chủ nhân, thời khắc đó đủ để Chung Băng Tâm rẽ hướng chạy thoát. Còn

https://thuviensach.vn

Lãnh Vô Triệt vẫn còn bị ám ảnh bởi nụ cười ma quỷ kia của bà ta, lời bà ta nói có nghĩa là gì?

- Tiêu Khiết! Thả thang xuống đây, chúng ta sẽ đuổi theo! - Bạch Dĩ Hiên vội vã ra lệnh.

- Xem ra Lãnh Dịch Khiêm đã quyết truy cùng giết tận, nếu chúng ta không tới mau, ắt sẽ chậm trễ. - Tiêu Khiết nhanh nhẹn thả thang xuống, Bạch Dĩ Hiên cùng Lãnh Vô Triệt nhamh chóng leo lên. Anh tiếp lời. - Chiếc trực thăng của Chung Băng Tâm đã bị Lãnh thiếu bắn bốc khói, sẽ không bay xa khỏi tầm nhìn của chúng ta được.

- Nó đi về hướng nào? - Lãnh Vô Triệt nhìn chiếc trực thăng của Chung Băng Tâm đang chao đảo trên bầu trời với tốc độ rất nhanh liền bất an hỏi.

- Về hướng Đông, ngoài thành phố trên một rìa núi.

Đó là nơi mọc cây Tử Đằng nghìn năm.

Bà ta muốn phá hủy nó.

Tại sao?

- ... Và đó là kết thúc của sự tích cây Tử Đằng nghìn năm!

Trong một căn phòng nhỏ xinh dán chi chít những hình vẽ ngộ nghĩnh, có người chị đang dịu dàng kể chuyện cho cô em gái bé bỏng của mình.

- Nhưng Băng Tâm, em không thấy câu chuyện đó được dạy trên nhà trường!

Chung Băng Tâm xoa đầu em gái, từ tốn nói:

https://thuviensach.vn

- Mỗi địa phương đều có một câu chuyện kể riêng, đây là câu chuyện tạo nên mảnh đất tuổi thơ của những người dân ở đây.

- Woaaa, chị biết nhiều quá. - Chung Hinh Giao chớp chớp đôi mắt trong tỏ vẻ ngưỡng mộ, cô bé nép vào lòng chị mình, thỏ thẻ - Nhưng chung quy câu chuyện ấy vẫn là một kết thúc bất công với vị Nữ thần kia. Nàng không có được hạnh phúc mà lại hóa thân thành sự cầu chúc cho mỗi người. Làm sao ta biết được nàng có thấy buồn hay không?

- Nàng sẽ vui. - Chung Băng Tâm nhẹ nhàng véo má cô em út đa cảm của mình, nói - Nàng ta sẽ vui vì nàng ta giúp ích cho người khác. Thay vì gieo rắc sự hận thù, nàng nhân đôi những niềm vui, vì vậy nàng mới hóa thành một sinh vật đẹp đẽ thế kia. Nếu nàng ta xấu xa chỉ nghĩ đến việc phá hoại kẻ khác để khiến họ phải khổ sở như mình, vậy nàng ta sẽ trở thành cô hồn dã quỷ rồi ấy!!!

Chung Băng Tâm dứt lời liền làm động tác giơ móng vuốt hù em gái làm cô bé la toáng lên. Chung Hinh Giao bị làm cho giật mình liền phụng phịu:

- Tối rồi chị đừng làm em sợ!!! - Nhưng sau đó cô bé hết dỗi ngay. Chung Hinh Giao rúc người vào ngực Chung Băng Tâm, thầm thì trong tiếng ngáp ngoái ngủ - Em thấy vị Nữ thần đó rất giống chị, Băng Tâm. Chị thích vận trang phục màu tím, loài hoa đó cũng màu tím; Nữ thần đó đầy đức hy sinh còn chị cũng luôn chia sẻ những gì tốt đẹp nhất cho em. Với Hinh Giao, cây Tử Đằng kia như là hiện thân của Băng Tâm vậy! Em rất thích nó, hôm nào chúng ta đi đến xem đi!

Chung Hinh Giao không giấu nổi sự phấn khích trong lòng, cô ôm lấy cánh tay chị mình và cười hớn hở.

- Được thôi! Nhưng em phải ngoan nha! - Chung Băng Tâm âu yếm hôn là má em gái mình. - Giờ thì ngủ đi nào!

https://thuviensach.vn

Rồi ánh đèn phòng ngủ được tắt đi. Cũng như những kỷ niệm thuở đó, nó bị tắt đi để người ta chìm vào giấc ngủ vĩnh hằng.

Chung Hinh Giao đã từng ca ngợi chị gái Chung Băng Tâm như một vị Nữ thần và cho rằng cây Tử Đằng nghìn năm là linh vật phù hộ của bà ta. Tuy nhiên đối với Chung Băng Tâm, nó là nơi chứa đầy những kí ức bi thương và đáng hận biết bao! Nó không nên tồn tại ngay từ giây phút đầu tiên.

Mỗi lần bà ở một mình với mớ tài liệu chất chồng, câu nói của người em đã khuất lại lanh lảnh lên đầy ám ảnh: "Nữ thần đó đầy đức hy sinh còn chị cũng luôn chia sẻ những gì tốt đẹp nhất cho em." Nó như là một lời mỉa mai, cũng là một lời oán hận từ cõi chết ám ảnh bà mỗi đêm. Nó như đang lên án bà, nó đang lên án người đã đổ bao công sức để gầy dựng lại gia tộc đó ư? Một đứa chỉ biết hưởng thụ ngay từ khi còn nhỏ, một tiểu thư chỉ biết được bảo bọc, một cô em út phải luôn được cưng chiều, nó hiểu được những gì?

Và bà đã yêu thương nó thật nhiều. Nhưng ngoài sự yếu đuối và thất vọng, bà nhận được gì từ nó? Khi con người ta đã dành tất cả tấm lòng cho một người mà bị phủi bỏ đi, ta bỗng chốc cũng muốn quét sạch những gì liên quan tới người đó.

Chung Băng Tâm muốn phá hủy cây đại thụ kia.

Ý nghĩ ấy lóe lên trong đầu Lãnh Vô Triệt, khiến anh trở nên bứt rứt, luôn miệng thúc giục Tiêu Khiết tăng tốc. Khi thấy bà ta nhất quyết bay thẳng về phía Đông, anh càng thêm chắc chắn Chung Băng Tâm muốn liều mạng hủy hoại cây Tử Đằng. Cây Tử Đằng nghìn năm là nơi rất thiêng liêng đối với anh, quả đúng như bà ta nói, đó là những gì còn lại của Lãnh

https://thuviensach.vn

Vô Triệt này. Anh không muốn ngay cả một vật vô tri mà anh cũng không thể bảo vệ được.

- Hãy bắn hạ bà ta nếu cần. - Bạch Dĩ Hiên lạnh lùng ra lệnh khi nhận ra ý đồ của Chung Băng Tâm. Đối với anh, nơi đó cũng là một nơi rất đặc biệt.

- Không được. - Lãnh Vô Triệt gằn giọng, cố kìm nén sự run rẩy vì lo âu, thấp thỏm. - Dưới rìa núi là đá với đá, bà ta rơi xuống sẽ không có cơ hội toàn thây.

- Giờ không phải lúc. Nơi đó là một thắng cảnh thuộc về Chính phủ, nếu nó bị phá đi thì chúng ta khó ăn khó nói.

Trong một khoảnh khoắc, Bạch Dĩ Hiên đã quên béng đi mục đích Lãnh Vô Triệt muốn giữ mạng sống cho Chung Băng Tâm là bởi anh chưa biết vị trí tro cốt của mẹ và Úc Tịch Sa. Chung Băng Tâm cũng đủ thông minh để nhận ra điều này nên bà ta kiên quyết muốn tự sát để vĩnh viễn chôn vùi bí mật.

Địa điểm chi tiết của cây Tử Đằng nghìn năm đã hiện rõ mồn một trên bản đồ. Trước mắt, ta có thể thấy được một sắc tím nổi bật giữa ngàn xanh, sừng sững mà trơ trọi với vẻ đẹp huyền ảo của mình là cây Tử Đằng đó. Chiếc trực thăng của Chung Băng Tâm lúc này đạt tốc lực tối đa đang vụt thẳng vào nó. Bà ta muốn đâm sầm nó, sẵn sàng bỏ mạng chỉ để phá hủy nó. Chấp niệm của bà ta đã lên tới đỉnh điểm rồi.

- Bắn đi. - Bạch Dĩ Hiên như không còn đoái hoài đến Lãnh Vô Triệt nữa. Thỏa thuận của họ ở cuộc chiến La Verne là "Chương Du Thần" sẽ để anh sống, với điều kiện anh sẽ có mặt giải cứu cho "Lãnh Vô Triệt" bằng mọi giá. Và thỏa thuận ấy đã xong. Một sự tính toán xa xôi đã hữu dụng và hoàn thành.

https://thuviensach.vn

- Bạch Dĩ Hiên! - Lãnh Vô Triệt bộc lộ sự tức giận khi nghe mệnh lệnh của anh. Hắn tức tối vì giờ này trong tâm trí anh vẫn còn lo cho cục diện Hắc đạo sau này. Ngọn nguồn sâu xa là do trong tâm tưởng Chương gia vốn đã không thuận hòa với Chính phủ.

Tất nhiên Tiêu Khiết không đợi Lãnh Vô Triệt ngăn cản mà thi hành ngay. Anh ấn cần lái điều khiển súng chĩa thẳng vào trực thăng của Chung Băng Tâm rồi khai hỏa chuẩn xác vào đuôi máy làm nó bốc cháy rồi giảm tốc. Sự va chạm vừa nãy làm trực thăng của Chung Băng Tâm mất thăng bằng nhưng bà ta nhanh chóng lấy lại bình tĩnh điều khiển tiếp. Mặc cho động cơ đang rò rỉ và có thể phát nổ bất cứ lúc nào, Chung Băng Tâm vẫn hướng đến mục tiêu duy nhất của mình.

- Một phát nữa và nó sẽ nổ. - Tiêu Khiết để hờ ngón tay trên nút ấn, chờ lệnh của Bạch thiếu chủ.

- Khai hỏa. - Bạch Dĩ Hiên không chần chừ ra lệnh.

Tiêu Khiết nhận lệnh liền thi hành ngay. Tuy nhiên Lãnh Vô Triệt đã nhanh tay lao đến bẻ cần lái khiến chiếc trực thăng lắc lư và tên lửa khai hỏa chệch hướng. Nó lướt qua va trúng mạn sườn trực thăng của Chung Băng Tâm rồi đâm thẳng vào cây Tử Đằng làm gãy hẳn một cành lớn. Chiếc trực thăng của Chung Băng Tâm do chịu quá nhiều sát thương mà lảo đảo mấy hồi rồi cũng đâm sầm vào thân cây. Chịu hai lực mạnh, cái cây cũng nghiêng ngả, dưới gốc cây là xác trực thăng của Chung Băng Tâm đang bốc cháy và chuẩn bị nổ tung.

Nhìn thấy cảnh tượng diễn ra còn tồi tệ hơn, Bạch Dĩ Hiên tức tối gào lên:

- Chết tiệt! Đáp xuống mau.

Ở dưới mặt đất, Chung Băng Tâm đã lê lết ra được khỏi chiếc trực thăng sắp nổ tan. Trên khuôn mặt đầy máu của bà ta nở nụ cười khi nhìn

https://thuviensach.vn

thấy cây Tử Đằng trước kia đẹp lung linh nay đã bị tàn phá.

Vừa kịp lúc chiếc trực thăng của Bạch Dĩ Hiên đáp xuống thì đoàn xe của Lãnh Dịch Khiêm cũng vừa kịp tới mai phục. Và chỉ trong tích tắc mấy giây, xác trực thăng phát nổ, lửa bốc lên ngùn ngụt thiêu đốt những nhành hoa tím, thân cây bén lửa bị trụi đi và ăn mòn vào trong. Tượng đài linh thiêng giờ như ngọn đuốc sáng.

- Cháy lên đi! Cháy to nữa lên! - Chung Băng Tâm cười lớn trong phấn khích.

- Hôm nay thế là đủ rồi. - Lãnh Dịch Khiêm bước xuống xe, đôi mắt phản chiếu bầu trời lửa, anh rút súng nhắm vào đầu bà ta.

Lãnh Vô Triệt nhanh chân chạy tới bên chỗ Chung Băng Tâm, vừa vặn chắn đi tầm ngắm của Lãnh Dịch Khiêm.

- Anh đừng tưởng tôi không dám giết anh. - Lãnh Dịch Khiêm lạnh giọng, đúng, anh sẽ không nể nang bất kì ai nữa.

- Cho tôi một phút. - Lãnh Vô Triệt trước giờ không hạ giọng cầu xin bất kì thiếu chủ nào, nay là lần đầu tiên. - Xong một phút, bà ta tùy ý anh xử trí.

Nhìn thấy ánh mắt kiên quyết của Lãnh Vô Triệt cùng cái gật đầu xác nhận của Bạch Dĩ Hiên, Lãnh Dịch Khiêm cuối cùng cũng nới lỏng còi súng:

- Một phút.

- Hahaha! - Chung Băng Tâm cười điên dại. - Ngươi không cần một phút đâu, Lãnh Vô Triệt! Thay vào đó, ngươi nên tìm cách dập lửa thì hơn.

https://thuviensach.vn

Lãnh Vô Triệt nhìn bà ta với đôi mắt căm hờn và vẫn còn đầy khó hiểu, anh bóp cổ bà ta, gằn giọng:

- Bà nói vậy là có ý gì?

Rồi Chung Băng Tâm nở một nụ cười lạnh lẽo, đó là nụ cười ghê rợn và xấu xí nhất từ trước đến giờ của bà ta. Trong giây lát, móng tay bà ta vụt lên và bấu vào bàn tay đang nắm lấy cổ họng mình của Lãnh Vô Triệt. Tức thì bàn tay của anh bỗng trở nên tê liệt đi, và anh biết rằng trong móng tay của bà ta có độc. Một loại độc cực mạnh và phát tán ngay tức thì làm liệt dần những thớ cơ với cái chết là không thể tránh khỏi.

- Lãnh Vô Triệt! - Bạch Dĩ Hiên vội vàng vút người đến lôi anh ra khỏi bà ta. Tay của Chung Băng Tâm vẫn bấu chặt vào Lãnh Vô Triệt với tất cả sự căm hận cho tới khi Lãnh Dịch Khiêm lạnh lùng bước đến và cho tay bà ta đứt lìa với ba phát bắn.

Trong sự tru tréo vì cảm giác cái kết đã gần kề, bà ta mới thốt lên bí mật mà bà ta đã cất giữ bao lâu:

- Ngươi hẳn là đang tuyệt vọng lắm phải không!? Vì trong thân cây Tử Đằng đang cháy dữ dội kia, ta giấu tro cốt của mẹ người và người yêu ngươi trong đó! Hahaha! Lần này thì bọn chúng sẽ vĩnh viễn biến mất! Ngươi mất tất cả rồi, Lãnh Vô Triệt!!!

Trong đống tro tàn tứ tung bay ra từ chiếc cây đang chìm trong biển lửa, có khi trong đó lẫn lộn cả tro người, đôi mắt của Lãnh Vô Triệt dại đi và mọi thứ trong anh sụp đổ đột ngột. Tiếng cười đắc ý của Chung Băng Tâm vẫn vang vọng lên đầy tàn ác và ám ảnh, cho đến khi một phút kết thúc và tiếng cười của bà ta im bặt, thay vào đó là tiếng súng nã liên hoàn không ngơi nghỉ của Lãnh Dịch Khiêm.

- Cậu cố giữ tỉnh táo đi! - Bạch Dĩ Hiên hét lên. - Chúng tôi sẽ chữa cho cậu.

https://thuviensach.vn

Nhưng Lãnh Vô Triệt không còn nghe thấy gì nữa. Thế giới của anh lúc này tĩnh lặng không một tiếng động, chỉ có sắc đỏ của tro lửa tuẫn tán quẩn quanh trên không trung.

Hình như nó đang cố dồn tụ lại xếp thành hình ảnh của họ. Nhưng đôi mắt anh đã mờ đi, nó xám ngắt.

Nhưng vẫn tuyệt đẹp.

https://thuviensach.vn

TỬ ĐẰNG KHÔNG NỞ LẦN HAI - KHÔNG CÒN LÀ NỮ PHỤ

Ka La Ra

dtv-ebook.com

Chương 91: Tử Đằng_ Sang Trang Mới

Tất cả mọi thứ đều đã dừng lại.

Qua một chặng đường dài, ta còn lại những gì sau cuộc chiến tàn khốc?

Đó là những nấm mồ ảm đạm xếp ngay ngắn trên nền đất lạnh lẽo. Xung quanh là những con người vận y phục đen đang than khóc tiễn đưa.

Có những bia đá vô tri tạc những cái tên đã một thời lừng lẫy, nhưng cũng có những cái tên chỉ cho người nào nhớ họ, cũng có cái chẳng có dòng chữ nào.

Mưa rơi rất nhẹ, không đủ thấm ướt áo người đi tang. Nhưng rốt cuộc vẫn là mưa. Những giọt nước hiu hắt ẩm lên da mặt, cũng đủ để khiến không khí hôm ấy càng thêm ngậm ngùi với hai dòng nước mắt ngắn dài trộn lẫn.

Vì cái chết quá nhiều, sau cuộc chiến gay gắt, kinh phí của mỗi gia tộc đều bị hao hụt nên họ quyết định tổ chức chung một ngày - ngày cầu mong phước lành sẽ được ban phát cho người còn sống và lời khấn nguyện an nghỉ sẽ thấu truyền tới người đã khuất.

Mỗi người đều có một cái tên riêng trên nấm mộ để nhớ về những ngày người đó còn tồn tại trên thế gian và để đặt bó hoa tang như một lời giã biệt.

https://thuviensach.vn

Lãnh gia với sự ra đi của Mộc Diêu Tuyền và Mạc Lưu Ly.

Chương gia với sự vĩnh biệt của Lãnh Vô Triệt cùng Chung Băng Tâm.

Bạch gia với cái chết không được đón nhận của Lương Kỷ Khiên.

Chu gia với một gia đình bị gạch tên khỏi sự sống lần lượt là Chu Cảnh Điềm, Quách Mộng Thu, Chu Khuynh Cơ và Chu Quân Dạ.

Và Trình gia với sự vắng mặt mãi mãi của Trình Phong Lữ.

Lễ tang đang được diễn ra, người người cúi đầu nghe lời tưởng niệm về những ngày những cái tên kia còn hiện hữu trên cõi đời. Lễ tang trịnh trọng nhưng không quá nhiều hình thức rườm rà, bởi không một ai có tâm trạng để tuân theo những quy tắc nữa cả.

Lãnh Dịch Khiêm, Chương Y Dao, Trình Lạc Nghiêm và Bạch Dĩ Hiên có mặt để đại diện cho tứ đại gia tộc. Sau lễ tang trọng đại ngày hôm nay, một cơn mưa máu rồi sẽ đến để gột tẩy những tàn dư chưa bị xóa sổ. Sự thanh tẩy Hắc đạo sẽ diễn ra triệt để với một bản kí kết đồng minh của bốn gia tộc, đó mới là mục đích sâu xa của việc làm đám tang chung một ngày. Suy cho cùng, đây là thế giới ngầm, nó gieo rắc sự tang thương và buộc con người ta phải nhanh chóng nguôi ngoai để tiếp tục tồn tại.

Trong lễ tang hôm ấy, ai ai cũng có những suy nghĩ riêng về quá khứ, về hiện tại, về tương lai, họ đang băn khoăn rồi khi nào sẽ đến lượt cái tên mình được khắc trên bia đá đó. Và những ai sẽ tới viếng thăm nó.

Mọi người đều để ý, Bạch gia là một gia tộc không mất mát nhiều ngoại trừ sự biến mất vĩnh viễn của một kẻ phản bội. Và những vị giáo chủ già đang đinh ninh một điều, Bạch Dĩ Hiên vẫn sẽ là "Vua".

https://thuviensach.vn

Nhưng trong tâm trí của anh, anh có có những suy nghĩ khác, ngôi vị kia là gánh nặng, không phải ân huệ. Đôi mắt anh dáo dác tìm bóng hình của Chu Tử Đằng, rồi nhận ra cô không có mặt ở đây. Cô đã đi đâu đó, cô không thể chịu nổi sự tang tóc nơi này sau khi đặt vòng hoa tang đầu tiên lên mộ Trình Phong Lữ.

***

Từ Lục Giai bế Bạch Ngân Đằng trên tay, không có sự bình yên nào chân thực hơn nụ cười ngây thơ của cô bé. Anh đi theo sau Chu Tử Đằng, cô đang cầm ba hũ tro cốt, hai người họ lặng lẽ tiến về phía cây Tử đằng nghìn năm.

Trước kia, nó rất đẹp, đúng nghĩa một nơi thuộc về thánh thần. Nhưng rồi người phàm đã hủy hoại nó, hệt vị Nữ thần nọ cũng đã chết bởi một người trần. Cây đại thụ sau một trận cháy giờ trở nên xơ xác, chỉ còn lại lởm chởm vài cành tím biếc đong đưa ủ rũ. Loài người quả thật tham lam và tàn nhẫn.

- Sẽ mất rất lâu để nó mọc lại như xưa. - Từ Lục Giai lên tiếng phá vỡ sự im lặng.

- Nó đã chết rồi. Đã chết thì không sống lại được. - Chu Tử Đằng trầm ngâm một hồi rồi nói. Cô khuỵu người xuống đào đất dưới gốc cây lên, Từ Lục Giai thấy vậy cũng liền một tay giữ Ngân Đằng tay kia phụ giúp bới đất.

Khi đã đủ độ sâu, Chu Tử Đằng cẩn thận đặt lần lượt ba hũ tro cốt xuống. Đó là hũ tro của Chung Hinh Giao, Úc Tịch Sa và Lãnh Vô Triệt.

- Bằng cách này, họ sẽ được ở bên nhau trọn vẹn. - Cô vốc đất lại phủ lên ba hũ tro. Và rồi cô thầm thì - Tôi xin lỗi vì đã không đến sớm hơn, Lãnh Vô Triệt.

https://thuviensach.vn

Khi ba người Chu Tử Đằng, Chương Y Dao và Từ Lục Giai biết được nơi cất giấu bí mật của Chung Băng Tâm, họ đã lập tức rời khỏi lăng mộ của Chương Hạo Long để đến vị trí cây Tử đằng nghìn năm. Thật không ngờ Chung Băng Tâm lại giấu tro cốt của Chung Hinh Giao và Úc Tịch Sa trong thân cây Tử đằng. Cả cô và Lãnh Vô Triệt đã ghé qua nơi này biết bao nhiêu lần trong tiềm thức, vậy mà không ai hay thứ mình kiếm tìm bấy lâu lại ở ngay trước mắt mà như xa tận chân trời.

Khi xong xuôi lấy được hai hũ tro cốt, bọn họ đã rời đi vì sợ bị phục kích. Nhưng thật không may sau đó địa điểm này trở thành chiến trường cuối cùng. Ôm hai hũ tro, cô cùng Chương Y Dao quay trở lại nhưng không kịp để nói cho Lãnh Vô Triệt biết mẹ anh và người yêu củ anh ta đã an toàn. Anh ta nhắm mắt trong sự tuyệt vọng và cô độc.

Nên Chương Y Dao đã quyết định hỏa táng xác Lãnh Vô Triệt thành tro đưa Chu Tử Đằng đi chôn dưới gốc cây Tử đằng nghìn năm theo ước nguyện của họ sinh thời. Vậy ra chiếc quan tài kia là một quan tài rỗng.

- Chúng ta xong rồi. - Từ Lục Giai nắm tay Chu Tử Đằng đỡ cô dậy. - Về thôi.

Anh trao lại Bạch Ngân Đằng cho cô và hỏi:

- Cô tính làm gì sau này?

Ôm đứa bé kháu khỉnh trong lòng, cô bất giác nghĩ về những điều xa xăm. Cô hôn lên má con và trả lời:

- Nếu như ngày xưa chỉ có tôi và Bạch Dĩ Hiên, tôi sẽ theo anh ấy đến hơi thở cuối cùng. Nhưng bây giờ tôi còn có Ngân Đằng... nếu như anh ấy vẫn muốn gắn chặt thế giới này... thì tôi sẽ cùng Ngân Đằng bỏ lại anh ấy.

- Cô bằng lòng sao? - Họ di chuyển rất chậm rãi với những bước chân đều đều.

https://thuviensach.vn

- Không có cách nào để giữ anh lương thiện trong thế giới này cả. Cách duy nhất là rời khỏi nó. Tôi không muốn Ngân Đằng lớn lên mà trong mắt nó ngập tràn những ý nghĩ sống còn. - Cô ủ dột đáp.

- Sẽ rất khó khăn cho hai người khi rời xa những cái đã thành thói quen.

Và họ im lặng suốt quãng đường về tới lễ tang. Trời lúc ấy cũng đã ngả ban trưa và mưa chỉ còn vài hạt thoi thóp.

Khi về đến cổng, cô được mọi người cúi chào và gọi bằng danh vị đầy kính cẩn là "Bạch phu nhân". Rồi cái suy nghĩ rời đi trong cô một thêm chắc chắn.

Bước chân đều đặn của cô khựng lại trong giây lát khi thấy Bạch Dĩ Hiên đứng chờ cô gần đó. Và trong mắt anh cũng muốn nói rất nhiều điều.

- Tôi phải đi đây. - Từ Lục Giai kế bên thức thời chào tạm biệt rồi xoay người rời đi.

Còn cô vẫn đứng đó ôm Ngân Đằng, không hiểu sao cô không dám tiến lên. Cô sợ phải nói chuyện cùng anh rồi phải nghe những gì cô không muốn. Cuối cùng, Bạch Dĩ Hiên đành cất bước tiến đến. Khi anh đứng trước mặt cô, cô bất giác cúi đầu, cái bóng cao lớn của anh phủ lên người cô và phút chốc cô cảm nhận rằng đó là phong thái của Bạch Lão Đại.

Hai người không ai nói tiếng nào một hồi lâu, cho đến khi Bạch Ngân Đằng giơ tay về phía Bạch Dĩ Hiên kêu hai tiếng "Da da" đòi bế, thì anh mới choàng người tới ôm cả hai mẹ con cô vào lòng.

- Anh sẽ đi cùng em. - Anh nói. - Anh chỉ có duy nhất một nhà này thôi.

https://thuviensach.vn

Đôi mắt cô lóng lánh những giọt nước, cô nở nụ cười mãn nguyện và dụi đầu vào ngực anh, thổn thức:

- Em cũng thế.

Mọi cơn bão đều phải đến lúc vụt tan.

***

Tứ đại gia chủ có một cuộc họp mặt nói chuyện lần cuối trước khi Hắc đạo bước sang một thời đại mới.

Đại diện cho Bạch gia là Bạch Dĩ Hiên. Và không hiểu lí do gì, anh cũng bắt Bạch Sở Viên phải đi theo mình.

Đại diện cho Chương gia là nữ chủ mới - Chương Y Dao cùng cận vệ kề bên giúp đỡ là Phó Kỵ Nhâm.

Đại diện cho Trình gia là Trình Lạc Nghiêm.

Và Đại diện cho Lãnh gia là Lãnh Dịch Khiêm.

- Tôi sẽ rời đi. - Bạch Dĩ Hiên mở đầu bằng một quyết định ngắn gọn.

- Cái gì cơ!? - Bạch Sở Viên đứng kế bên hốt hoảng thét lên. - Anh là chủ nhân của Bạch gia, anh định đi đâu!?

- Đi đâu? - Trình Lạc Nghiêm trông cũng không ngạc nhiên lắm với quyết định của vị Lão đại trẻ. - Chúng ta gây thù chuốc oán với biết bao nhiêu thế lực, đừng mơ tưởng đến một cuộc sống bình thường.

- Tôi đã có sự chuẩn bị rồi. Ông và bà cũng đã đồng ý với tôi. - Bạch Dĩ Hiên điềm đạm nói.

https://thuviensach.vn

- Mọi người bàn với nhau mà không có mặt em sao??? - Bạch Sở Viên chưa hết ngạc nhiên nay lại thêm phần tức giận. - Một chuyện trọng đại như thế!

Nhưng có vẻ tất cả mọi người đều bỏ qua tâm trạng của Bạch Sở Viên khiến cậu ta bỗng thấy như bị ra rìa. Lúc này đây, ngoại trừ Bạch Sở Viên với đầu óc đơn giản, ai cũng biết quyết định của Bạch Dĩ Hiên có ảnh hưởng lớn tới cục diện như thế nào.

- Nếu như Bạch thiếu chủ từ bỏ ngôi vị Lão đại, vậy ai sẽ là người kế nhiệm? - Bắt trúng trọng tâm vấn đề, Chương Y Dao chủ động lên tiếng.

Lời nói của cô lúc này mới bừng tỉnh suy nghĩ của Bạch Sở Viên. Đúng vậy! Nếu anh trai rút khỏi vị trí Gia chủ nhà họ Bạch, vậy chẳng phải Bạch gia bắt đầu do Bạch Sở Viên anh gánh vác ư? Nghĩ đến đó, Bạch Sở Viên trước giờ đã quen thói sống tự do nay đây mai đó bỗng cảm thấy rùng mình.

- Cậu rất phù hợp. - Trình Lạc Nghiêm hướng ánh mắt về phía Lãnh Dịch Khiêm, người nãy giờ thâm trầm không một lần hé môi, nghiêm túc nói. - Lúc này đây, người đáng tin cậy nhất chỉ có cậu.

Bạch Sở Viên nghe thế đồng tình gật đầu lia lịa. Còn Chương Y Dao không giấu được mà lén liếc mắt chớp nhoáng. Có lẽ đâu đó trong huyết quản dòng họ Chương chân chính đang chảy trong Chương Y Dao, ý nghĩ làm bá chủ bỗng lặng lẽ được nung nấu. Chỉ có duy nhất Bạch Dĩ Hiên để ý được cái liếc mắt nhanh như chớp mà chứa đầy suy tư kia.

Và khi khoảnh khắc này hóa thành một đoạn ký ức mà Bạch Dĩ Hiên sau này nhớ lại, anh mới nhận ra rằng đó là một điềm báo cho sự thật hiện tại lúc bấy giờ.

- Sao các người lại tín nhiệm tôi? - Lãnh Dịch Khiêm cũng đã chuẩn bị tâm lí tiếp nhận ngôi vị Lão đại từ trước, tuy nhiên anh vẫn lạnh lùng

https://thuviensach.vn

hỏi. - Kinh tế Lãnh gia sau trận chiến vừa rồi khó mà khôi phục, hơn nữa quyền lực hiện tại sau Bạch gia chẳng phải là Trình gia sao?

Cả ba người Bạch Dĩ Hiên, Trình Lạc Nghiêm lẫn Lãnh Dịch Khiêm lúc ấy đã phạm một sai lầm đó là chỉ để thế giới Hắc đạo xoay quanh ba nhà họ Trình, Bạch và Lãnh. Chẳng ai hay chính sự vô tình không suy đoán đó lại qua tai Chương nữ chủ lại là một sự coi thường ngấm ngầm. Nhưng lúc đó, cô ấy vẫn im lặng.

- Tôi sẽ hỗ trợ cậu. - Trình Lạc Nghiêm đặt tay lên vai Lãnh Dịch Khiêm, mỉm cười. - Cậu rất tài ba, Lãnh gia sẽ quay lại thời hoàng kim của nó nhanh thôi. Dù sao thì cậu cũng còn sự đồng hành của Mộc gia và cả... Giả gia.

Đúng vậy.

Lãnh Dịch Khiêm, sau đám tang ngày hôm qua, đã chính thức liên kết đồng minh với Giả Thuật Nham - Vị gia chủ mới của nhà họ Giả, thông qua lời cầu hôn công khai với Giả Tư Lộ. Hôn lễ của hai người sẽ được tổ chức vào năm sau, khi mọi chuyện đã được thu xếp ổn thoả. Lãnh Dịch Khiêm bảo phải đợi năm sau thì thế lực Lãnh gia mới được củng cố lại, hôn lễ diễn ra mới đảm bảo an toàn và trang trọng, song Giả Tư Lộ vẫn sẽ chuyển qua Dinh thự Lãnh gia sống với danh nghĩa "vợ chưa cưới".

Thực ra, kẻ mạnh hiện tại là Lãnh gia. Trong cuộc chiến với Chương gia, dù Lãnh gia bị tổn thất nặng nề nhưng suy cho cùng vẫn là kẻ thắng cuộc. Chương gia ngoài mặt vẫn là một gia tộc độc lập với sự điều hành của nữ chủ mới là Chương Y Dao, nhưng thực chất Chương gia bây giờ không còn tư cách ngang hàng và khả năng đe dọa với Lãnh gia nữa.

Chương Y Dao được các vị giáo chủ thân tín còn sót lại của nhà họ Chương tín cử làm nữ chủ cốt chỉ để tuyên bố với Hắc đạo Chương gia vẫn chưa hoàn toàn suy tàn.

https://thuviensach.vn

- Ngài chỉ là một con rối trong tay kẻ thắng cuộc là hắn, ngài chỉ là bù nhìn để ngăn kẻ khác không nhìn được sự thật rằng chúng ta đang dần dần mất đi vị trí của mình. - Đó là điều Phó Kỵ Nhâm đã nói với Chương Y Dao.

- Quyết định vậy đi. - Bạch Dĩ Hiên nói đoạn rút chiếc nhẫn ngọc tượng trưng cho ngôi vị Lão đại uy quyền của mình, đặt vào tay Lãnh Dịch Khiêm. - Hãy thay tôi tiếp quản vị trí này.

Hắc đạo bước sang thời đại mới từ giây phút đó.

***

https://thuviensach.vn

TỬ ĐẰNG KHÔNG NỞ LẦN HAI - KHÔNG CÒN LÀ NỮ PHỤ

Ka La Ra

dtv-ebook.com

[End] Chương 92: Tử Đằng_ Dấu Chấm Hết

Quyết định thoái vị của Bạch Dĩ Hiên là một cơn chấn không hề nhẹ với vận mệnh của Hắc đạo. Thế giới ngầm đã được thanh tẩy bằng biết bao nhiêu mạng người, mặc dù "yên bình" là một đòi hỏi quá mức xa xỉ, song ai cũng mong muốn mọi thứ đến nước này dừng lại được rồi, không người nào còn đủ tàn độc để chém giết thêm nữa.

Thế mà Bạch Dĩ Hiên trước các vị giáo chủ, vẻ mặt không một chút đắn đo, dõng dạc nói muốn rời vị trí "Vua". Bản giấy tuyên bố hẳn rõ dấu vân tay và có chữ kí máu kia của Bạch Dĩ Hiên là dấu chấm hết cho thời đại của anh.

Điều đó đồng nghĩa với một kỷ nguyên mới sẽ đến, một kỷ nguyên mới cần một vị vua mới, và những kẻ ngoài kia nghe rõ mồn một tiếng dã tâm thách thức hắn làm vua.

Tham vọng của bọn chúng như được sục sôi và chắc chắn không kẻ nào bằng lòng trước quyết định nhường ngôi đột ngột của Bạch Dĩ Hiên cho một thiếu chủ của gia tộc khác - Lãnh Dịch Khiêm. Kẻ làm vua là kẻ phải khiến mọi người run sợ và khuất phục, nếu Lãnh Dịch Khiêm muốn an tọa trên vị trí Lão đại, anh sẽ phải sẵn sàng trên chiến trường của riêng mình sắp tới.

Đó là lí do khi trao ngôi cho Lãnh Dịch Khiêm, Bạch Dĩ Hiên đã cúi đầu, không phải vì cúi đầu trước vị vua mới, mà là cái cúi đầu tạ lỗi.

https://thuviensach.vn

***

Hôm nay là ngày Bạch Dĩ Hiên cùng Chu Tử Đằng dọn đi. Theo ý của Bạch Dĩ Hiên, anh muốn trong Bạch gia không lưu lại một dấu vết gì của mình. Bạch gia sẽ do Bạch Sở Viên tiếp quản, Tiêu Khiết sẽ trở thành quản gia giúp đỡ Bạch Sở Viên cai quản căn nhà này.

Gia đình nhà họ Bạch không có mấy khi đậm đà bên nhau, Dinh thự Bạch gia tuy tráng lệ nhưng lại cô quạnh vì thiếu vắng tiếng cười. Riêng hôm nay, nó như được tiếp thêm sinh khí. Đây là lần đầu tiên, nó được các vị chủ nhân của nó tự tay tân trang, dọn dẹp.

- Sao anh không để đồ anh ở lại đây đi chứ!? Sao cứ phải hành hạ người khác lao lực đến mức này? - Bạch Sở Viên vừa quét bụi trong căn phòng của Bạch Kỳ Sơ vừa càu nhàu. Căn phòng này bị cấm đã lâu nên không ai quét dọn, nay tự dưng Bạch Thừa Húc chiều ý cháu trai ông ta mà cho đám hạ nhân nghỉ hết rồi hạ lệnh "Người họ Bạch phải dọn nhà họ Bạch". Và căn phòng anh phải dọn lại là căn nhà của cha, căn phòng dơ bẩn nhất!???

- Giờ cậu là chủ nhân mới của căn nhà này, phải dọn dẹp để tiếp đón chứ. - Bạch Dĩ Hiên ở trong phòng anh, cẩn thận chọn lựa di dời đồ đạc của mình.

- Thế tại sao không cho người hầu làm mà lại yêu cầu chúng ta phải làm hả!??? - Bạch Sở Viên cứ hít bụi mãi chịu không nổi hét toáng lên. - Còn ông bà nữa!!! Sao lại đồng ý với yêu cầu của anh ta chứ!?

- Đó là lời đề xuất, không phải yêu cầu. - Bạch Dĩ Hiên nhún vai trả lời.

Mặc kệ những lời rên rỉ của Bạch Sở Viên đang phá vỡ không khí yên bình của căn nhà, Ixora phải thừa nhận rằng:

https://thuviensach.vn

- Nhưng ta cảm thấy rất vui.

- Đấy là bởi vì bà không dọn... - Không thể thất lễ với lão bối, Bạch Sở Viên đành ngậm ngùi lí nhí.

Bạch lão phu nhân xưa nay có kẻ hầu người hạ đã quen, mấy việc dọn dẹp bụi bẩn như này tất nhiên là không quen. Tuy nhiên, khi nhìn thấy cảnh tượng đầm ấm hiếm có của Bạch gia lúc này đây, bà không muốn rời đi mà đã nhận nhiệm vụ giữ cháu chắt là Bạch Ngân Đằng để nán lại chung vui.

- Thì ra em bé lại nhỏ thế này.

Ixora hình như đã quên đi cảm giác bồng bế một đứa trẻ. Bạch Kỳ Sơ chỉ được nằm trong vòng tay bà duy nhất một lần sau khi mới vừa lọt lòng, còn lại đều là nhũ mẫu đảm nhận chăm sóc. Lí do của Bạch lão phu nhân thuở đó là vì bận, bận cáng đáng Bạch gia, bận vùi mình vào phòng nghiên cứu, cả bận canh chừng tình cũ của chồng. Cho nên Bạch Kỳ Sơ đã luôn thiếu thốn tình thương của bà, bà tự hỏi đứa trẻ ấy đã một mình lớn lên như thế nào.

Nghĩ đến đó, trái tim Ixora như co thắt lại, bà càng ôm chặt Bạch Ngân Đằng vào lòng hơn để cảm nhận được làn da mềm mại trắng hồng, cơ thể nhỏ xíu còn thơm mùi sữa - những thứ diệu kì mà trước đây bà chưa cảm nhận được.

Bạch Kỳ Sơ và Hạ Nhược Tuyết là vợ chồng, nhưng hai người mỗi người đều có phòng riêng ngay cả khi đã kết hôn với nhau, cũng đủ để hiểu được hôn nhân của họ xa cách đến mức nào. Chu Tử Đằng cẩn thận lau chùi những kỉ vật còn sót lại của cố Bạch phu nhân Hạ Nhược Tuyết. Bà quả thật sống rất giản dị, không ngọc ngà xa hoa, không hàng hiệu cầu kì, đặc biệt là những vật dụng đều có màu trắng, thanh tao như cái tên của bà. Con người đơn thuần như Hạ Nhược Tuyết phu nhân quả thực không thích

https://thuviensach.vn

hợp với thế giới này. Bạch Kỳ Sơ vốn thích phần người này của Hạ Nhược Tuyết mới đem bà về giữ bên cạnh, vô tình lại tự tay làm mai một nó.

Chu Tử Đằng nghĩ, Bạch Dĩ Hiên có lẽ cũng vì tránh vết xe đổ của cha mẹ mà đồng lòng cùng cô và con rời khỏi nơi đây.

- Có cần anh giúp không? - Chu Tử Đằng đang suy nghĩ về Bạch Dĩ Hiên thì vừa hay nghe giọng anh vang lên ở đằng sau.

Anh đã đứng tựa cửa gần 5 phút nhìn cô nhưng cô vẫn không nhận ra sự hiện diện của anh, vậy ra những đồ vật của mẹ anh đã gợi cho cô rất nhiều liên tưởng, đến nỗi khiến cô lạc vào dòng suy tư miên man. Cô đã nghĩ gì? Liệu có nghĩ đến việc rời đi cùng anh là quyết định đúng đắn, hay một thoáng nào đó cũng cảm thấy hối hận khi đã lựa chọn ở bên anh không? Anh từ giã thế giới Hắc đạo mà Bạch gia đã gầy dựng nên một thời đại, cô cũng từ biệt công ty Glycine và niềm đam mê thiết kế của mình, thật là những mất mát lớn buộc người ta không thể không đắn đo.

- Tử Đằng, một phần nào đó trong em rất giống mẹ anh.

Chu Tử Đằng nhìn anh, cô không biết phần giống đó là phần nào. Là anh đang có ý khen cô giống Hạ phu nhân về tính cách, phẩm chất hay là một lời ngậm ngùi như Bạch Kỳ Sơ thuở trước khi phát hiện ra vợ của mình không cùng thuộc về một thế giới với mình?

Sau đó, điều Bạch Dĩ Hiên nhận được là một cái ôm cùng cái xoa đầu đầy trìu mến của Chu Tử Đằng, và một lời đáp trong tiếng cười khúc khích của cô:

- Chúng ta rồi sẽ ổn thôi.

Khi nghe những lời nói dịu dàng đó từ Chu Tử Đằng, trái tim anh cảm thấy thật dễ chịu và bình lặng biết bao. Thay cho tiếng "Ừ", anh cúi người xuống và hôn lên đôi môi ấm nóng của cô, và có lẽ họ sẽ cứ giữ nguyên tư

https://thuviensach.vn

thế đó, cứ âu yếm trao nhau tất cả tình yêu trên đầu môi nếu không có tiếng la oai oái của Bạch Sở Viên khi bắt gặp cảnh tượng này:" Trời ạ!!! Mục đích của ngày hôm nay là DỌN NHÀ đấy!!!"

Chỉ trách trong Bạch gia, Bạch Thừa Húc có Ixora Dietes, Bạch Kỳ Sơ có Hạ Nhược Tuyết, Bạch Dĩ Hiên có Chu Tử Đằng, còn Bạch Sở Viên hắn đến bây giờ vẫn chưa có lấy một mảnh tình vắt vai.

***

Hắc đạo trong 1 năm đã hứng chịu nhiều dư chấn.

Chẳng hạn như việc Bạch Dĩ Hiên cùng Chu Tử Đằng thật sự biến mất hút khỏi giới Hắc đạo, không một ai tra rõ tung tích. Người kế thừa Bạch gia bây giờ là Bạch Sở Viên, còn trẻ và độc thân, đang trong tầm ngắm muốn kết thông gia của nhiều vị giáo chủ.

Đám cưới thế kỉ của Lãnh Dịch Khiêm và Giả Tư Lộ vẫn được tổ chức mặc cho Giả gia đã không còn lớn mạnh và có thể gây sức ép với Lãnh gia như xưa. Tiệc cưới còn vô cùng trang hoàng và xa xỉ, tạo nên một sự kinh hãi không hề nhỏ đối với các gia tộc khác khi vốn đinh ninh rằng Lãnh gia đã kiệt quệ sau cuộc hỗn chiến với Chương gia. Cũng cuối năm đó, hậu duệ chính thống của Lãnh gia ra đời, tên là Lãnh Khải Luân.

Chương Y Dao chính thức tiếp quản Chương gia, trở thành vị chủ nhân mới, gánh trên vai con nợ khổng lồ hậu chiến tranh và đang chịu nhiều sự dòm ngó lăm le của các gia tộc cùng thời. Cùng năm đó rò rỉ tin đồn chủ nhân của Chương gia - Chương Y Dao kết hôn với cận vệ của cố gia chủ Chương Du Thần là Phó Kỵ Nhâm, gây nhiều lời ra tiếng vào, đại đa số là nghi ngờ và cười cợt. Đáng kinh ngạc hơn nữa, hôn lễ bất thình lình được diễn ra vào cuối năm, còn tráng lệ là đằng khác, như một lời xác nhận thẳng thừng. Mọi người chế giễu rằng Chương gia đã tan tành đến nỗi

https://thuviensach.vn

chỉ có cận vệ cũ của cố thiếu chủ Chương Du Thần mới đồng ý lấy Chương Y Dao tiểu thư.

Trình gia chủ Trình Lạc Nghiêm công khai đề bạt lại nguyện vọng của vị Lão đại tiền nhiệm Bạch Dĩ Hiên: trao quyền hành toàn bộ cho Lãnh Dịch Khiêm. Trong Hội nghị, không một gia tộc nào lên tiếng phản đối.

Lễ sắc phong trao nhẫn được diễn ra hoành tráng và linh đình, Lãnh Dịch Khiêm trở thành Lão đại hiện tại, Hắc đạo đổi chủ từ Bạch Dĩ Hiên sang Lãnh Dịch Khiêm từ giây phút ấy.

Tuy nhiên sau lễ sắc phong một tuần, cuộc hỗn chiến thứ hai diễn ra, chủ đích nhắm vào gia tộc Lãnh gia và vị Tân Lão đại Lãnh Dịch Khiêm.

Hắc đạo trong 2 năm đã có nhiều dấu mốc quan trọng.

Chương gia chủ Chương Y Dao thông báo tin mừng là mình đã mang thai. Tạm nghỉ dưỡng đã chăm sóc sức khoẻ sinh con, công việc của Chương gia từ nay giao cho chồng mình là Phó Kỵ Nhâm cáng đáng. Phó Kỵ Nhâm ngầm được xem là Kế gia chủ, sự đổi mới này thật sự khiến nhiều người đứng ngồi không yên, không biết Chương gia sẽ có những hành động gì để chứng tỏ đẳng cấp của mình.

Lãnh Lão đại Lãnh Dịch Khiêm đích thân đàn áp những cuộc bạo loạn đòi lật đổ ngôi vị của mình. Hắc đạo tiếp nhận đợt thanh tẩy thứ ba trong cùng một thế kỷ, giao tranh rất cam go và ác liệt.

Giả Thuật Nham - anh rể của Tân Lão đại đồng thời là chủ nhân của Giả gia, đính hôn với Cố Tinh Uyển. Giả gia được Cố gia toàn tâm trợ giúp đã dần dần lấy lại được vị thế của mình trong giới Hắc đạo.

Tin tức chỉ nội bộ Bạch gia được biết: nhà họ Bạch đón thêm một nhân vật nhỏ, là con trai, đặt là Bạch Phong Vệ. Cái tên tưởng nhớ một người đã khuất.

https://thuviensach.vn

Hắc đạo trong 3 năm đã xảy ra một số chuyện.

Chương gia chủ Chương Y Dao đã hạ sinh thành công một bé trai kháu khỉnh. Kế gia chủ Phó Kỵ Nhâm rất vui mừng, tổ chức hẳn một bữa tiệc lớn chỉ để chọn tên cho con trai. Cuối cùng, kết thúc bữa tiệc, hậu duệ nhà họ Chương mang tên Chương - Đế - Hoàng.

Bạch gia bất ngờ công khai người thừa kế chính thống là Bạch Tước Duệ. Đính chính là con trai ruột của Bạch gia chủ Bạch Sở Viên, lai lịch người mẹ chưa rõ. Do vậy ghế Bạch phu nhân vẫn còn trống, các vị gia tộc khác vẫn chưa từ bỏ ý định kết thông gia dù người thừa kế đã được định sẵn. Hắc đạo trong 1 năm liền đón nhận hai người thừa kế đến từ hai gia tộc lớn quả thật là một dự báo cho câu "tre già măng mọc."

Chưa hết, Hắc đạo lại đón thêm một tin tức gây sốc: Trình gia chủ Trình Lạc Nghiêm kết hôn với một vị tiểu thư của giới Bạch đạo là Camellia Esmee. Trước đó không có một thông báo nào về chuyện động trời này, nay lại bất ngờ tung ra làm nhiều vị giáo chủ ngỏ lời muốn gả con vào hào môn thế gia nhà họ Trình phải phá sản kế hoạch.

Lãnh Lão đại vẫn phải đương đầu giải quyết với những thế lực gây hấn. Tuy đã tiêu diệt được hơn phân nửa nhưng tình hình vẫn chưa ổn thoả theo mong đợi, nghi ngờ có kẻ đứng sau giật dây gây bất hoà. Thế giới Hắc đạo vẫn đang trong giai đoạn căng thẳng, tuy nhiên tin báo Lãnh phu nhân Giả Tư Lộ đang hoài thai huyết mạch thứ hai của Lãnh gia đã làm không khí thế giới ngầm đón được niềm vui nho nhỏ. Vậy là, trong năm nay, Hắc đạo chào đón ba vị gia chủ tương lai.

Tin tức chỉ nội bộ Bạch gia được biết: quản gia của Bạch gia là Tiêu Khiết đã nên duyên vợ chồng với giám đốc điều hành công ty Glycine là Dahlia Daisy. Hai người họ đã có với nhau một đứa con gái tên là Tiêu Linh Tê sinh vào giữa năm, trở thành thanh mai trúc mã với thiếu gia Bạch Tước Duệ. Cuối năm nay đám cưới của họ sẽ được tổ chức kín đáo trong

https://thuviensach.vn

khuôn viên Dinh thự nhà họ Bạch và chỉ những người thân cận mới được chung vui.

Hắc đạo trong 4 năm đã xảy ra không ít biến động.

Chỉ trong vòng 4 năm, Chương gia đã trả hết nợ gốc, dự định trong 3 năm kế sẽ trả hết nợ lãi. Mặc dù chung quy vẫn là chưa trả hết nợ hậu chiến tranh, song tốc độ tài chính phát triển của Chương gia hiện giờ đang là một dấu hiệu đáng gờm.

Giả gia chủ Giả Thuật Nham sau 2 năm đính hôn với Cố Tinh Uyển tiểu thư đã tiến đến hôn nhân. Giả gia tổ chức tiệc cưới rất rộn ràng, đồng thời tại bữa tiệc đó cũng là dịp ba vị tiểu gia chủ tương lai Lãnh Khải Luân, Bạch Tước Duệ và Chương Đế Hoàng ra mắt thanh thiên bạch nhật.

Lãnh phu nhân Giả Tư Lộ sinh hạ đứa con thứ hai không thuận lợi, cả mẹ lẫn con đều không giữ được. Trước sự ra đi của phu nhân, người người tỏ lòng thương xót, tang lễ được diễn ra rất long trọng. Lãnh lão đại lúc ấy đi giải quyết tranh chấp ở nửa kia địa cầu không thể về nhìn phu nhân lần cuối, thiếu gia Lãnh Khải Luân mất mẹ khi chỉ mới 4 tuổi.

Hắc đạo trong 5 năm đã đón nhận không ít sự kiện.

Lãnh Lão đại trong 5 năm đã dẹp tan những thế lực phản động, đem lại sự bình ổn cho thế giới Hắc đạo. Lãnh Dịch Khiêm giờ đây được danh chính ngôn thuận an toạ trên vị trí Lão đại.

Chương gia chủ Chương Y Dao lại đem đến một tin mừng cho toàn thể mọi người là nhà họ Chương sắp đón thêm một vị thiếu gia. Đặc biệt, Kế gia chủ trong một bữa tiệc có mời Lãnh thiếu chủ Lãnh Khải Luân, mời Lãnh thiếu chủ đặt tên cho đứa con trai sắp ra đời của mình. Lãnh thiếu chủ đặt tên là Chương Thượng Uy, đó là cái tên vốn dành cho đứa em trai sắp chào đời trước kia của thiếu chủ.

https://thuviensach.vn

Giả gia chủ Giả Thuật Nham cùng Cố Tinh Uyển tiểu thư cũng thông báo tin mừng là mang thai song sinh, còn là "một đôi long phụng" một trai một gái, đặt tên là Giả Tự Huyền và Giả Thiên Kim. Giả phu nhân Cố Tinh Uyển thường xuyên qua lại với Chương gia chủ Chương Y Dao đang trong cùng thời gian mang thai với mình, cả hai thể hiện tình cảm rất thân thiết. Trong một bữa tiệc trà với các vị phu nhân, Giả phu nhân đã cao hứng ngỏ lời muốn Giả Thiên Kim đính ước với Chương Thượng Uy sau khi sinh ra. Chương gia chủ mỉm cười đồng ý.

Trình phu nhân Camellia sau 2 năm kết hôn đã sinh hạ thành công hai bé gái song sinh, tên là Trình Tiểu Nhiên và Trình Tĩnh Xuyên. Trình gia lần nào cũng thế, kết hôn lẫn sinh con đều không mảy may tuồn một thông tin nào ra ngoài, đến lúc chuyện đã thành rồi mới cho mọi người một vố bất ngờ. Chương gia chủ Chương Y Dao có dự tiệc đầy tháng của cặp song sinh nhà họ Trình, dắt theo con trai Chương Đế Hoàng mới 2 tuổi đến. Trong lúc trò chuyện, Chương gia chủ có ý muốn đính ước con trai cả với một trong hai vị tiểu thư của Trình gia. Trình phu nhân mỉm cười từ chối.

Hắc đạo trong 10 năm đã xảy ra nhiều thay đổi.

Chương gia không những trả hết nợ lãi mang còn đang trong thời kì lột xác lớn mạnh. Kế gia chủ Phó Kỵ Nhâm giờ đây được các giáo chủ tín nhiệm, đường đường chính chính trở thành Chương gia chủ, đổi họ thành Chương Kỵ Nhâm. Chương Y Dao lui xuống trở thành Chương phu nhân, vì Lãnh phu nhân mất đã lâu mà Lãnh Lão đại chưa lập người mới, còn Bạch gia chủ có con trai đã 7 tuổi mà vẫn chưa cưới vợ nên Chương Y Dao mặc định là vị phu nhân cao quý nhất của giới Hắc đạo.

Lãnh gia thế lực vẫn rất ổn định, tuy nhiên lại chưa có sự đột phá nào để khiến địch thủ lớn nhất hiện giờ là Chương gia phải chịu quỳ gối. Việc tranh chấp lần 2 giữa 2 Đại gia tộc là Chương gia và Lãnh gia được tiên đoán sẽ xảy ra trong 10 năm tới khi các vị thiếu gia trưởng thành và trở thành chủ nhân mới của gia tộc.

https://thuviensach.vn

Mới vào dịp Giáng sinh, lễ đính hôn giữa Giả tiểu thư Giả Thiên Kim và Chương nhị thiếu gia Chương Thượng Uy được tổ chức tưng bừng rộn rã khi cả hai mới được 5 tuổi. Sự kiện đó đánh dấu một bước ngoặt cho nhà họ Giả khi bị đưa vào thế trung lập giữa nhà họ Lãnh và nhà họ Chương với tư cách nhà ngoại của hai bên.

***

Hắc đạo sẽ lại xảy ra một đợt máu tanh tàn khốc.

Bạch Dĩ Hiên đã lường trước điều đó. Suốt 10 năm qua, dù đã rời xa thế giới Hắc đạo nhưng anh vẫn nhờ Tiêu Khiết gửi những thông tin trọng yếu về cho mình đều đặn mỗi năm. Thỉnh thoảng, cứ cách nửa năm, Bạch Sở Viên sẽ cho người đến đón gia đình anh về thăm Bạch gia. Nhưng trong 3 năm trở lại đây, khi Chương gia đã dần dà lấy lại thế chủ động, anh cũng đã dè chừng hơn không để vợ con đi đi về về như xưa. Anh biết dẫu cho anh đã mất tích khỏi thế giới ngầm nhưng nhiều kẻ vẫn lăm le coi anh là một mối nguy tiềm tàng cần diệt tận gốc.

Suy cho cùng, bản chất của Hắc đạo là kẻ sống người chết, ngoài việc nhắc nhở Bạch Sở Viên và đứa cháu trai của mình là Bạch Tước Duệ phải hết sức đề phòng bảo vệ tính mạng, anh cũng không thể làm gì hơn.

- Ba đang nghĩ gì đó!?

Giọng nói trẻ con ngây ngô của Bạch Phong Vệ đã đánh thức anh khỏi những dòng suy tư bề bộn. Bạch Phong Vệ giờ đã 8 tuổi, nó có đôi mắt xanh còn sẫm màu hơn anh, và khuôn mắt nó lại rũ xuống, buồn hệt khuôn mắt của mẹ. Nếu Bạch Ngân Đằng giống anh y đúc, thì Bạch Phong Vệ lại giống hệt mẹ, nó chỉ giống anh ở đôi mắt xanh mà thôi. Anh cũng thật háo hức không biết đứa con thứ ba của mình, đứa con mà Chu Tử Đằng nằng nặc bảo phải sinh vào đúng dịp Halloween cuối tuần này, nó sẽ trông giống ai nhỉ?

https://thuviensach.vn

- Con định hoá trang thành gì? - Bạch Dĩ Hiên đứng dậy, anh bồng Phong Vệ lên và rời khỏi công viên. Cứ đều đặn mỗi buổi chiều, anh sẽ dẫn Phong Vệ đi chạy bộ, chạy từ nhà đến công viên, cho Phong Vệ tụ tập chơi đá bóng với chúng bạn rồi lại đi về. Trong quãng thời gian hai cha con đi dạo ấy, Bạch Ngân Đằng sẽ vui vẻ ở nhà cùng mẹ tập nấu ăn, con bé chỉ mới 10 tuổi nên tay chân vụng về lắm, nó cứ bày bừa căn bếp hoài. Cho nên lần nào hai cha con đi dạo về cũng phải phụ Chu Tử Đằng một tay dọn dẹp cả.

- Con sẽ hoá trang thành xã hội đen! - Bạch Phong Vệ hí hửng hô lên.

Cái ý tưởng của Bạch Phong Vệ làm Bạch Dĩ Hiên phải giật mình:

- Sao con lại hoá trang thành nhân vật đó chứ!?

- Bởi vì các bạn nữ đều nói vẻ ngoài của con rất ngầu, cô giáo cũng bảo tướng tá con mặc vest rất hợp, cho nên con muốn hoá thân thành xã hội đen!

Bạch Dĩ Hiên nghe thế mới thở phào một phen, anh cứ tưởng có phải anh và Chu Tử Đằng đã để lộ sơ hở nào khiến nó nhận ra thân thế thật sự của mình không nhưng thì ra không phải. Tuy nhiên, quả thật cái không giấu được vẫn là khí chất, anh cũng chẳng biết làm sao ngoài khuyên nó đổi ý:

- Con hoá thân thành xã hội đen thì mọi người sẽ sợ con đấy.

- Không đâu! Mỗi khi ba đón con, mẹ của các bạn khác đều nhìn ba và bảo trông ba ngầu như xã hội đen, nhưng họ đâu có sợ ba đâu. Họ cứ luôn miệng hỏi con về ba là đằng khác!

- ...

Quả thật... cái không giấu được vẫn là khí chất.

https://thuviensach.vn

- Con không còn nhân vật khác sao?

Bạch Phong Vệ ôm cổ anh, lắc lắc cái đầu nhỏ.

- Thôi vậy. - Bạch Dĩ Hiên thở dài. - Ngày mai ba sẽ dẫn cả nhà ra tiệm mua đồ.

- Yeahhhhh! - Bạch Phong Vệ không giấu nổi thích thú liền reo lên, cậu càng ôm cổ anh chặt hơn và còn thơm má anh một cái.

- Còn nữa. - Còn vài bước nữa là về tới nhà, anh liền nhắc con trai. - Không được nói mẹ về chuyện kia đấy.

- Chuyện gì vậy ba?

- ... Chuyện mẹ của các bạn con...

Khi thấy Bạch Phong Vệ giương đôi mắt ngây thơ không hiểu nhưng vẫn gật đầu, anh mới yên tâm đẩy cửa vào nhà. Chỉ mới tháo giày ở cửa, hai cha con đã nghe từ bếp vọng ra tiếng của mẹ con Tử Đằng:

- Hồi mẹ bằng tuổi con, mẹ đã biết nấu trứng tự ăn rồi đấy!

- Mẹ và chị lại cãi nhau nữa rồi!

Đúng vậy. Đây chính là hạnh phúc của anh, mỗi lần về đều nghe thấy câu nói này của Chu Tử Đằng, đều có cảm giác tò mò không biết hôm nay hai mẹ con sẽ cho cả nhà ăn những gì.

- Nhưng hồi mẹ bằng tuổi con, mẹ đâu phải là mẹ của mẹ! - Bạch Ngân Đằng hờn dỗi lí nhí từ trong bếp đi ra, con bé cởi chiếc tạp dề bẩn, vừa hay thấy anh thì liền nhào đến. - Ba về rồi!

Bạch Dĩ Hiên thả Phong Vệ xuống, anh ôm con gái vào lòng, trìu mến an ủi:

https://thuviensach.vn

- Là do Ngân Đằng không thích hợp với nấu nướng thôi.

- Đúng vậy đó! - Được ba ủng hộ mình, Ngân Đằng cảm thấy vui vẻ hơn liền reo lên. - Chỉ có ba hiểu Ngân Đằng nhất!

- Tất nhiên. - Anh nhấc bổng cả Ngân Đằng lẫn Phong Vệ lên rồi âu yếm đặt lên trán hai đứa mỗi đứa một nụ hôn trong tiếng cười phấn khích của chúng. Và có lẽ anh sẽ tận hưởng cảm giác hai đứa bé nhỏ nằm gọn trong vòng tay anh đến tối luôn nếu không phải thấy Chu Tử Đằng từ trong bếp thò đầu ra với vẻ mặt "sao em đợi nãy giờ mà chưa thấy anh chào em".

- Thôi hai đứa lên tắm đi. - Bạch Dĩ Hiên vội đặt Ngân Đằng cùng Phong Vệ xuống rồi vào bếp ngay.

Anh ôm cô từ phía sau, nhẹ nhàng xoa lên chiếc bụng tròn 9 tháng của cô, anh dúi đầu vào hõm vai cô, còn cô thì cũng mỉm cười ngả đầu xuống. Họ cứ như vậy rất lâu, chẳng cần những lời hoa mĩ hay hứa hẹn nào, họ vẫn cảm thấy bình yên với những thứ hiện tại, bởi đây là thế giới riêng mà họ thuộc về. Hoá ra thứ họ cần không phải là một Dinh thự Bạch gia xa hoa có kẻ hầu người hạ, thứ họ cần chính là hiện tại này đây, một căn nhà bình thường như bao căn nhà khác, căn nhà mà ngày đó Ethan bước ra là sẽ nhìn thấy cánh đồng hoa oải hương và nàng Lavatera đạp xe đi qua, căn nhà tuy không lộng lẫy, giàu sang nhưng ấm cúng với tiếng cười của con trẻ và tiếng chào "Bonjour" thân thiện của những người hàng xóm mỗi sáng. Đó là tất cả những gì họ cần. Cũng là tất cả những gì mà những người mất tất cả lẫn có tất cả thực sự cần.

- Je suis de retour.

"Anh về rồi."

Theo đúng mong muốn của Bạch Phong Vệ, cả nhà đều hoá trang thành xã hội đen vào dịp Halloween (mà thật sự thì họ cũng không phải là hoá trang). Anh và hai đứa con đều đóng vest hết cả, Chu Tử Đằng bầu bì

https://thuviensach.vn

thì chỉ có thể chán nản mặc váy đen dài mà thôi. Bạch Dĩ Hiên cùng Bạch Phong Vệ, hai bố con khoác lên chiếc vét đen nom rất lịch lãm, tóc vuốt keo chải ngược ra đằng sau, khoe rõ đôi lông mày ngang rậm cùng đôi mắt xanh hút hồn người. Bạch Ngân Đằng cũng thế, nó có gương mặt góc cạnh giống anh nhất nên khí thái thật sự nổi bật, ánh mắt xanh sắc lẹm với đôi mi cong quyến rũ quả thật có thể khiến người khác nhìn không chớp mắt! Còn nhỏ mà đã là một đại mĩ nhân như thế rồi! Còn Chu Tử Đằng cô, đôi mắt nâu cùng tóc nâu, mặc lên đồ đen thì chỉ như một quý bà yêu kiều thôi của giới quý tộc thôi, còn ba cha con họ nguyên một set đen, điểm nhấn là đôi mắt xanh đại dương, lại thêm thần thái của con nhà Hắc đạo chính hiệu nên trên đường đi thu hút biết bao nhiêu ánh nhìn.

Lại nói, Bạch Dĩ Hiên giờ đây đã trạc tuổi tứ tuần, thế mà vẫn phong độ, khí thế ngời ngời như lúc xưa, không biết trên đường đi đưa đón con đi học về mỗi ngày có phụ huynh nào ngó nghía không đây. Cô may mắn xuyên vào thân xác vị nguyên chủ lúc chết mới là một cô gái tuổi đôi mươi nên khi bây giờ được tuổi ba mươi, trông cô vẫn còn trẻ đẹp, nếu như cô có thân thể thật của mình, bây giờ cũng trạc tuổi anh, chả biết cô sẽ tự ti và ghen cỡ nào.

Suy nghĩ thế, Chu Tử Đằng liền dỗi suốt đường dẫn hai đứa con đi xin kẹo, chẳng thèm nói với anh một lời nào luôn.

- Em thấy không thoải mái à? - Lo lắng cho cô, anh liền ân cần hỏi.

- Em chỉ thấy mình thật xấu xí mà thôi.

- ...

Khi thấy Bạch Dĩ Hiên không nhanh nhạy khen lại một lời cho cô vui lòng như trước, cô tổn thương sâu sắc nghĩ chắc anh công nhận mình xấu thật mất rồi. Nhưng Chu Tử Đằng không cùng đài suy nghĩ với anh, ấy là bởi vì nãy giờ cô giận dỗi anh trước nên không để ý ánh mắt những người

https://thuviensach.vn

xung quanh nhìn cô; ấy là bởi vì Bạch Dĩ Hiên bảo cô đừng mặc áo trễ vai nhưng cô muốn mình đẹp nên kiên quyết không chịu, để giờ khi cô vén mái tóc nâu dài xoã qua một bên trước ngực, nước da olive khoẻ khoắn lộ rõ ra dọc theo cần cổ và đôi bờ vai thon; ấy là bởi thế nên có mấy tên đi qua cứ nhìn cô mãi, ở Pháp thì người ta vẫn chuộng vẻ đẹp của Pháp hơn, và Chu Tử Đằng với nét đẹp mặn mà truyền thống của con gái Pháp kia càng làm anh nghe rõ mồn một mấy lời khen: "Đúng là gái ba con trông mòn con mắt" của mấy tên đó.

Thế là, Bạch Dĩ Hiên cởi chiếc áo vest của mình ra khoác lên người cô, khẽ hôn nhẹ lên môi cô rồi nói:

- Anh muốn em xấu hơn nữa.

Nếu suy nghĩ sâu xa hơn, sẽ thấy ý khen cùng ý ghen của Bạch Dĩ Hiên ẩn trong câu nói, nhưng phụ nữ mang thai sự tinh nhạy giảm đi vài phần, cái Chu Tử Đằng hiểu là hiện giờ anh bảo cô xấu thật thôi.

- Ý anh là...

Chu Tử Đằng chưa buông hết câu trách móc anh thì đã phải khựng lại. Cô ôm lấy bụng, Bạch Dĩ Hiên thấy vậy liền hốt hoảng hét lên:

- Cái gì! Em lựa được đúng ngày vậy sao!!!

- Là do... anh chọc em... tức đến độ muốn rớt con ra đó...

Chu Tử Đằng khó nhọc nói, mặc dù đã qua hai lần sinh con, cô cũng không còn sợ như trước, nhưng cô cảm giác đứa trẻ này cô sinh sẽ không dễ dàng. Bạch Dĩ Hiên thấy vợ mình nhăn mặt như vậy thì càng rối loạn hơn, anh vội vã gọi cấp cứu đến, người đi xung quanh cũng xúm lại giúp đỡ Chu Tử Đằng:

- Trước hết chị cứ bình tĩnh đã, hít thở sâu vào...

https://thuviensach.vn

- Ai gọi giúp chiếc xe cứu thương đi, đỡ cô ấy ngả người ra.

- Này này, đứng tản tản ra đi, hai người phụ giúp là được rồi. Đứng đông làm nghẹt thai phụ mất!

- ...

Lễ hội Halloween vốn đã rộn ràng, nay càng rộn ràng hơn.

Khoảng 7 phút thì xe cứu thương tới, nhanh chóng đưa cô lên, Chu Tử Đằng đã bắt đầu cảm nhận được sự đau đớn ở phía dưới nhưng cô cố kìm nén. Bạch Dĩ Hiên thấy vậy càng luống cuống hơn, anh vội bế Ngân Đằng cùng Phong Vệ lên xe, tay anh đặt lên trán cô, lo lắng trấn an:

- Em thấy đau thì cứ cắn tay anh nhé?

- Mẹ ơi mẹ đừng nhăn mặt nữa... - Phong Vệ thấy mẹ mình nhăn mặt nhăn mày như vậy liền thút thít nói. - Hay là mẹ khỏi có em bé cũng được.

- Mẹ sẽ không nhăn mặt nữa mà. - Chu Tử Đằng vẹo má con trai, gượng cười đáp. - Nhưng con cũng không được nhăn mặt nữa...

Chưa bao giờ cô thấy mình mất sức như vậy.

Đã hai mươi phút trôi qua nhưng Chu Tử Đằng vẫn chưa lâm bồn, Bạch Dĩ Hiên đứng ngoài cửa quả thực lo lắng đến phát điên. Ruột gan anh nóng như lửa đốt, anh cứ cảm thấy có gì đó thấp thỏm không yên, nhưng anh buộc bản thân phải tỉnh táo tránh những suy nghĩ không hay.

Anh quả thực muốn vào đó cùng cô, nghe tiếng cô la mà tim anh như thắt lại, trước đây khi sinh Ngân Đằng anh đã không có ở bên cô, lúc sinh hạ Phong Vệ thì lại rất thuận lợi, chỉ mất mười lăm phút, còn đứa bé lần này sao lại khó khăn đến vậy. Anh rất muốn vào xem tình trạng của cô như

https://thuviensach.vn

thế nào nhưng anh lại không dám để Ngân Đằng cùng Phong Vệ ở ngoài, chỉ sợ những thứ "chẳng may".

Tình hình bỗng biến chuyển tồi tệ hơn khi bác sĩ thông báo với Bạch Dĩ Hiên phải chuyển cô từ sinh đẻ sang sinh mổ vì đứa bé khó ra mà cô thì đã kiệt dần sức rặn. Khỏi phải nói lúc đó Bạch Dĩ Hiên suy sụp đến mức nào, tâm trạng anh đang rất không ổn định. Anh chỉ còn nước ngồi thụp xuống, không nói một lời, sợ rằng nếu không kiềm chế thì mình sẽ lại bộc phát những bản tính khi xưa.

- Thai phụ băng huyết nhiều quá...

Anh có thể nghe rõ câu nói đó vang lên mồn một trong lúc y tá chuyển cô từ phòng sinh thường sang sinh mổ. Anh có thể thoáng thấy gương mặt cô nằm trên giường đẩy xanh xao với hơi thở nhọc nhằn. Một vị y tá hộ sinh đi tới định thông báo tình hình khẩn cấp cho anh thì liền cứng họng khi bắt gặp ánh mắt của anh, ở anh toát ra một vẻ nguy hiểm đặc trưng, bà ta đã gặp qua rất nhiều dáng vẻ người chồng trở nên bất an, tức giận, lo lắng, hung hãn khi nghe tin không khả quan về vợ mình. Tuy nhiên người trước mặt bà mang lại cảm giác khác hoàn toàn, trong bộ vest đen, trông anh càng thập phần đáng sợ đến nỗi khiến bà ta lắp bắp:

- Nếu... nếu quá trình sinh không thuận lợi... phải chọn...

- Giữ lại cô ấy. - Anh không cần nghe đến vế sau liền trầm giọng trả lời.

Y tá hộ sinh chỉ cần thế liền vội gật đầu rồi nhanh chóng trở về phòng sinh ngay, không dám nán lại thêm phút nào.

- Trông ba đáng sợ quá... - Bạch Ngân Đằng ngồi co ro ở phía ghế đối diện cùng em trai cũng phải sợ sệt thốt lên.

https://thuviensach.vn

- Vậy à... - Bạch Dĩ Hiên đã cố hết sức khống chế cảm xúc của mình rồi, nhưng anh thật sự không chịu được nữa. Nếu như chuyện không lành thật sự xảy ra thì sao? Anh sẽ làm gì? Anh đã từ bỏ cả thế giới kia vì cô. Cô nhất định sẽ không bỏ anh lại!

- Mẹ sẽ không sao chứ. - Tiếng thút thít của Bạch Phong Vệ nay đã trở thành tiếng nấc.

- Mẹ sẽ không sao. - Anh lạnh giọng trả lời, họ đã phải vượt qua cùng nhau bao nhiêu khó khăn mới được ngày hôm nay, họ không thể kết thúc như thế này được.

Từ khi rời khỏi giới Hắc đạo, không một phút giây nào bản thân anh không dằn vặt về những tội lỗi mình đã làm. Khi đã có gia đình, anh càng nơm nớp lo sợ về những tội lỗi ấy sẽ quy trả, không phải quy trả lên anh mà là quy trả lên chính những người anh yêu thương. Mặc dù trước kia anh buộc phải giết người theo quy luật sinh tồn khắc nghiệt, nhưng anh quả thật không thể vì lẽ đó mà rửa đi đôi tay nhuốm máu của mình. Chu Tử Đằng hiểu điều đó, cho nên trong mười năm qua cô đã giúp anh rất nhiều, giúp anh giúp đỡ người khác, giúp anh biết chia sẻ với người khác, giúp anh dùng chính đôi tay mình để đem lại niềm vui cho người khác, giúp anh tìm lại tính thiện đã bị vùi lấp bấy lâu của mình. Cô là sự thanh tẩy của anh, anh sợ khi mất đi cô, anh sẽ không chịu nổi cú sốc đó mà trở lại con người tàn nhẫn trước kia và huỷ hoại đi mái ấm quý báu này.

"Y moriras - Rồi ngươi sẽ chết".

Chu Tử Đằng có thể nghe rõ tiếng Chung Băng Tâm vang dội lại từ một khoảng hư không, như một lời nguyền đeo đẳng suốt đời. Xung quanh cô đen kịt, nhưng cô cảm giác được mình đang lơ lửng, vậy cô đã chết rồi sao? Cô đã chết thật sao?

https://thuviensach.vn

Có lẽ Chung Băng Tâm đã hoá thành ác hồn, mụ thống hận cô vì cô đã phá hoại kế hoạch của mụ, vì cô biết trước những tình tiết mà nếu không có cô thì nó không bao giờ được phát hiện.

Rồi trước mặt cô, trên nền đen kịt, cô có thể thấy thân ảnh của Chung Băng Tâm, máu chảy ròng ròng từ mắt của mụ, trước khi chết mụ đã nuốt kịch độc nên ruột gan của mụ bị o ép đến trào hẳn ra khỏi miệng, lòng thòng trông thật kinh hãi.

- Y moriras!

Mụ thét lên. Và xung quanh mụ bỗng hiện lên những thân ảnh đáng sợ khác, thân ảnh loang lổ máu với da thịt bỏng toác của Chu Khuynh Cơ, gương mặt bị thiêu rụi phân nửa của Chu Quân Dạ, hình hài gãy nát lặt lẹo của Quách Mộng Thu, Lương Kỷ Khiên với cái cổ gập hẳn về bên trái và miệng gã rách toạc nhiễu nhão máu, rồi cả E.f, sinh vật dị dạng từng gây nỗi kinh hoàng lại mở khuôn miệng may vá của mình nắc nẻ "Ngươi thấy ta, ta thấy ngươi". Tất cả bọn họ, với ánh mắt thù hằn đáng sợ hướng về phía cô, nở một nụ cười quái đản đầy ám ảnh rồi đồng thanh thét lên:

- Y moriras.

Cô không biết đây là mơ hay là thực, nhưng những hình ảnh hãi hùng ấy quá rõ ràng trước mắt cô làm cô khiếp sợ tột cùng. Bọn họ bỗng nhấc lê đôi chân đầy máu tiến đến phía cô, Chu Tử Đằng không thốt lên nổi lời nào, cô cứ cảm thấy thân thể mình lơ lửng thế thôi chứ không nhúc nhích được, cứ trơ mắt nhìn đám người bọn họ đến cứ mỗi một gần hơn.

- Y moriras!!! - Tiếng tru tréo đồng thanh ấy lại vang lên giữa khoảng không đen kịt lặng như tờ.

Bọn họ cứ đến thật gần hơn, khoảng cách chỉ còn một cánh tay, cô có thể thấy rõ những vết loét lở trào máu từ cơ thể thối rữa, nhão nhoẹt không ra hình hài của họ. Nước mắt cô ứa ra vì sợ hãi tột độ, cô cố vùng vẫy

https://thuviensach.vn

người nhưng tất cả chỉ trong suy nghĩ, cơ thể cô nặng trĩu không cử động được.

- Y moriras!!!

- Pero no hoy.

Đương lúc ấy, Chu Tử Đằng nghe được những tiếng nói rất quen thuộc, và có một bàn tay ấm áp đặt lên vai cô. Cô như không tin vào mắt mình, khi nhìn thấy đứng kế bên cô là Mạc Lưu Ly, là Trình Phong Lữ, thấy cả Chương Du Thần cùng Úc Tịch Sa tay trong tay, thấp thoáng sau đó, còn là thân ảnh của Bạch Kỳ Sơ cùng Hạ Nhược Tuyết đứng kề bên nhau, cô cảm nhận được nụ cười hiền hậu của bà dành cho cô từ xa, còn có cả, nguyên chủ Chu Tử Đằng cùng nguyên chủ Từ Lục Giai nhìn cô rồi cho một cái gật đầu nhẹ. Họ được bao bọc bởi một quầng sáng, và khi họ tiến tới đứng gần nhau, ánh sáng ấy càng lộng lẫy hơn đến khiến những ác hồn kia phải lui lại.

Ánh sáng ấy thật chói chang, nó khiến mắt cô phải nhắm lại, và khi cô mở mắt ra, giữa những tiếng động hỗn độn không rõ thanh âm, cô thấy gương mặt của Bạch Dĩ Hiên. Gương mặt đầy vẻ lo lắng, sự hốc hác tiều tuỵ thấy rõ, và nước mắt anh rơi thấm nóng trên gương mặt tê dại của cô.

Cô thật muốn sờ lấy gương mặt đó nhưng cơ thể cô như cạn kiệt sức lực không thể nhấc nổi dù là ngón tay, điều cô làm được chỉ là mấp máy đôi môi khô. Bạch Dĩ Hiên không nén nổi cảm xúc trong lòng, anh tựa trán vào trán cô, nhìn thật sâu vào đôi mắt màu nâu mà anh đã những ngỡ sẽ không còn được thấy nữa, nghẹn ngào:

- Em muốn nói gì?

- Je... suis... de retour.

"Em về rồi."

https://thuviensach.vn

Chu Tử Đằng vậy mà đã hôn mê ba ngày. Đứa bé sinh ra là một đứa bé trai, lại vô cùng khoẻ mạnh và khóc oe oe rõ to như thể hiện cho mọi người biết mình đáng chú ý như thế nào, trong khi mẹ nó sinh nó ra sống dở chết dở, thật khiến Bạch Dĩ Hiên phát ghét.

Ba hôm nay đều là Bạch Ngân Đằng cùng Bạch Phong Vệ chơi cùng em trai còn chưa có tên. Khi mới sinh ra thì Bạch Dĩ Hiên một mực lo lắng cho vợ đã không thèm đoái hoài gì rồi, anh chỉ ở suốt bên giường bệnh của cô, khi hôm nay Chu Tử Đằng tỉnh lại rồi thì anh mới bế nó lần đầu đến gặp cô.

Nhận đứa con trai bé bỏng trên tay, mọi sự mệt mỏi của cô như tan biến đi hết. Nó mở đôi mắt ti hí nhìn cô, bất giác khiến cô xúc động rơi nước mắt.

- Tên nó là gì vậy? - Cả hai đứa con trước, đứa đầu thì do Trình Phong Lữ đặt tên, đứa sau thì do cô đặt tên nên cô đã để phần đặt tên đứa thứ ba này cho Bạch Dĩ Hiên. Khi mang thai cô cũng không đi siêu âm gái hay trai, nhằm muốn đón sự bất ngờ, Bạch Dĩ Hiên lúc ấy cũng háo hức muốn là bé gái để đặt cái tên Bạch Thiên Ưu mà anh mong ngóng.

Nhưng trong lòng cô là bé trai nè!

- Vì em muốn nó sinh vào đúng dịp Halloween, nên trước đó anh định đặt con trai là Bạch Vạn Thánh Tiết (/Vạn Thánh Tiết/ là phiên âm Hán Việt của /Halloween/). Tuy nhiên sau chuyện vừa rồi, anh quyết định nó sẽ có tên là Bạch Nhất Sinh.

Bạch Nhất Sinh, Nhất Sinh trong "Thập tử nhất sinh". Cái tên đã nói rõ sự cơ cực của Chu Tử Đằng khi sinh hạ nó. Anh muốn nó sau này phải biết quý trọng tính mạng mà cha mẹ đã ban cho nó, càng phải biết yêu thương người mẹ đã vất vả sinh mình ra hơn.

- Vậy con gái vẫn tên Thiên Ưu phải không?

https://thuviensach.vn

- Cái gì! - Bạch Dĩ Hiên nghe vậy thì tức giận theo phản xạ. - Em còn ý nghĩ muốn sinh con nữa sao? Em bị điên sao!

Tiếng la của Bạch Dĩ Hiên đã đánh thức Bạch Ngân Đằng cùng Bạch Phong Vệ ngủ trên ghế gần đó. Hai đứa trẻ mở mắt ra nhìn thấy mẹ đang hiền từ nhìn chúng thì liền rưng rưng khóc rồi chạy oà tới mếu máo "Mẹ, mẹ", Bạch Nhất Sinh vừa mới có tên cũng bỗng oà khóc theo.

- Được rồi, mẹ đây mà! - Ôm những đứa trẻ vào lòng, trong cô dâng lên một nỗi xúc động khó tả. Trong lúc lâm bồn, cô đã rất sợ hãi, cô sợ cái chết, sợ sẽ không được nhìn thấy Bạch Dĩ Hiên mỗi ngày, sợ sẽ không được tết mái tóc đen dài cho Bạch Ngân Đằng mỗi sáng đến trường, sợ sẽ không còn được giúp Bạch Phong Vệ cài nút áo mỗi lúc thay đồ, còn sợ sẽ không được nhìn mặt đứa con mới sinh.

Nhưng tất cả đều đã ổn rồi đây.

- Đừng khóc làm ồn mẹ nữa. - Bạch Dĩ Hiên nghiêm khắc lên tiếng chúng mới chịu im mà ngoan ngoãn ngồi nép bên cạnh mẹ,

Còn Bạch Nhất Sinh, cô phải dỗ mãi một lúc nó mới thôi khóc. Bạch Dĩ Hiên vẫn đang nắm tay cô rất chặt. Cái nắm tay của anh gợi cô lại hình ảnh Chương Du Thần cùng Úc Tịch Sa trong giấc mộng nửa thực nửa ảo:

- Vậy...

- Anh đã bảo không sinh nữa!

- Không phải, em muốn hỏi là "Pero no hoy"... nó có nghĩa là gì.

Bạch Dĩ Hiên không giấu khỏi biểu cảm khó hiểu khi nghe cô đột nhiên hỏi câu đó, tuy nhiên anh vẫn trả lời mà không thắc mắc hỏi lại nguyên nhân:

https://thuviensach.vn

- Nó là tiếng Tây Ban Nha, nó có nghĩa là "không phải hôm nay".

"Y moriras"

"Peru no hoy."

Chu Tử Đằng nghe vậy thì mỉm cười. Cô ngả người dựa vào lồng ngực vững chắc của anh. Trên tay cô bồng Bạch Nhất Sinh, sát bên người cô là Bạch Ngân Đằng cùng Bạch Phong Vệ. Ánh nắng vàng chiếu qua ô cửa sổ của bệnh viện, gió nhè nhẹ làm rèm cửa khẽ bay, cả Bạch Dĩ Hiên cùng Chu Tử Đằng đều có thể phác hoạ lại trong tâm trí mình khung cảnh lúc này của gia đình họ bình yên và đẹp đến nhường nào.

- Em lại đang nghĩ gì vậy?

- Em đang nghĩ rằng, em sẽ cùng anh đi đến hết cuộc đời này.

§HẾT§

https://thuviensach.vn

TỬ ĐẰNG KHÔNG NỞ LẦN HAI - KHÔNG CÒN LÀ NỮ PHỤ

Ka La Ra

dtv-ebook.com

Lời Kết

Xin chào các bạn độc giả thân yêu.

Trước tiên, mình vô cùng cảm ơn các bạn vì đã theo dõi bộ truyện của mình, càng quý mến hơn những bạn độc giả đã đi cùng truyện từ những ngày đầu tiên. Lúc đó là vào cuối tháng 9, đầu tháng 10 của năm 2016 (khi mình mới vào lớp 10), "Tử Đằng không nở lần hai - Không còn là nữ phụ" đã được viết nên. Nó là tác phẩm đầu tay của mình nên sai sót đủ điều, từ mạch logic, tạo hình nhân vật cho đến câu cú ngữ pháp, nó đều không hoàn hảo và việc nó được đón nhận quả thực rất khiến mình vui sướng. Mình không phải là người hoàn thiện tác phẩm mà chính các bạn mới là người hoàn thiện tác phẩm, mình chỉ là người công bố thành quả ấy mà thôi. Đó là lí do tại sao mà mình, dẫu có thất vọng về tác phẩm này vì nó chưa truyền tải được giá trị mà mình hướng tới, vẫn cố gắng kết thúc nó để đáp lại sự mong chờ của các bạn.

Tính ra thì mình và các bạn đã đi cùng nhau hai năm rưỡi rồi! Mình đã xoá truyện một lần, xoá cả facebook vì lúc ấy mình bị stress kinh khủng khi suy nghĩ về những vấn đề viết. Mình được nhận xét bằng những lời lẽ rất tích cực trong khi thực sự truyện của mình chưa đạt tới một ngưỡng mà mình mong muốn. Nó vẫn còn bấp bênh trong khoản truyền tải thông điệp vì mình chỉ đang là một học sinh, kinh nghiệm sống chưa nhiều, đa phần là lí thuyết nên tác phẩm này chỉ nằm ở mức đọc để giải trí, bạn sẽ không nghiệm ra điều gì hơn nếu muốn đào sâu nghiền ngẫm nó. Với tư cách là

https://thuviensach.vn

một người viết, mình thấy mình không cam tâm khi đã bỏ công bỏ sức rồi mà không đem đến cho các bạn một bộ truyện xuất sắc hơn.

Thế nhưng nói đi nói lại thì "Tử đằng không nở lần hai - Không còn là nữ phụ" vẫn là con đầu lòng của mình, mình không thể ghét bỏ nó được mà lại càng thương yêu hơn khi biết nó sinh ra với những khiếm khuyết. Cho nên mình vẫn đảm bảo ở truyện sự tâm huyết, mình sẽ cố gắng rà lại truyện để sửa những sai sót, thêm vào đó, mình sẽ dẫn dắt các bạn đi sâu hơn vào cốt truyện qua phiên ngoại Tứ đại gia tộc: Bạch gia - Chương gia - Lãnh gia - Trình gia. Trong phiên ngoại "Tứ đại gia tộc", mọi nút thắt đều được mở ra một cách rõ ràng nhất có thể khi các tuyến nhân vật xoay đi xoay lại thì đều có liên quan tới Tứ đại gia tộc. Vì mình đang trong thời gian ôn thi đại học nên việc ra chap sẽ rất ù lì và chậm chạp, các bạn thông cảm nhé.

Ngoài ra, mình xin bật mí thêm một thông tin đó là đợi sau khi thi đại học xong và vào đại học rồi, mình sẽ dành thời gian tập vẽ và vẽ lại bộ truyện này. Bởi vì chỉ có duy nhất bộ truyện này của mình là hoàn thành nên việc vẽ truyện sẽ được tạo lập liên kết hơn, mặt khác là mình có thể tự nâng tay nghề nhưng mình không chắc là mình vẽ chuyên nghiệp đâu nha do nó cũng chỉ bắt nguồn từ sở thích mà thôi. Điều trọng yếu là truyện này sẽ không được mình cho phép xuất bản theo nhiều lời đề xuất của các bạn độc giả đâu nên việc vẽ truyện cũng là một hình thức đền bù nhỉ? ^^

Và trong khi chờ đợi một "Tử Đằng không nở lần hai - Không còn là nữ phụ" kết thúc hoàn chỉnh, các bạn có thể ghé thăm những tác phẩm khác của mình:

* Vô cùng rồi sẽ có khoảng dừng: bản remake của "Tử Đằng không nở lần hai - Không còn là nữ phụ" với tuyến nhân vật chính giữ nguyên nhưng thay đổi cốt truyện. Đang dự tính đổi thành tên tiếng Anh để tránh nhầm lẫn giữa hai bản.

* Nhật ký: tập thơ sến súa của một con tác giả thích sự lâm li bi đát

https://thuviensach.vn

* Quán cà phê trữ tình dành cho người thất tình: tản văn tâm trạng, truyện ngắn cũng tâm trạng nốt

* The Fabulous 4: thi Đại học xong sẽ đăng. Đây là dạng tự truyện dựa trên cuộc sống cấp 3 của mình và mình viết ra nó với mục đích lưu giữ sự tươi trẻ của cuộc sống ấy.

Trước tiên thì mình ra mắt những bộ đó. Và nói thêm về những dự định sắp tới, mình sẽ re up lại truyện mình trên một web đó là /Mê đọc truyện/ , đây là một app tích hợp giữa truyện tranh và truyện chữ rất hữu dụng mà mình cảm thấy hài lòng những tháng gần đây. Ngoài việc được đọc truyện của tác giả khác ra thì mình có thể tự đăng truyện của mình lên cho người khác cùng đọc nên mình tính sẽ đăng lại bản "Tử Đằng không nở lần hai - Không còn là nữ phụ" truyện chữ và đăng bản truyện tranh sau này. Tất nhiên mình vẫn sẽ cập nhật ở Wattpad trước tiên nhưng cứ thông báo trước như thế nhé!

Sau đây mình xin để lại các tài khoản xã hội của mình, hãy liên lạc với mình nếu muốn nhé:

Các bạn có thể lấy link ở info trên tường wattpad của mình:

Xin cảm ơn queenieriks và Nguyennnguyenn đã giúp mình trong việc edit bìa truyện và bìa chương không chỉ tác phẩm này mà còn nhiều tác phẩm khác:

Nếu có hứng thú, hãy ghé qua TeenySquad - một nhóm viết mà tớ là thành viên trong đó. Nhóm có mặt trên wattpad lẫn cả facebook nha các bạn:

Đó là tất cả những gì mà mình cần quảng cáo! >_<

Sau đây mới là phần quan trọng: mình biết có nhiều bạn theo dõi truyện và đọc liền mạch truyện nên ít khi dừng chap để comment nhưng

https://thuviensach.vn

thực sự mình rất cần những bình luận từ các bạn. Một phần là để biết đến sự hiện diện của các bạn, hai là mình rất trông chờ những phản hồi của các bạn về truyện, ba là mình muốn thông qua đó tương tác với độc giả, giải quyết thắc mắc và trò chuyện với các bạn nhiều hơn.

Vậy nên, ở phần này, bạn hãy nói lên tất cả những gì bạn cảm nhận, suy nghĩ, đánh giá về truyện nhé! Mình sẽ reply từ cái một.

Ngoài ra, hãy tái bút những thắc mắc của bạn về truyện như tình tiết, nhân vật hay là về những gì liên qua tới nó, mình sẽ trả lời. Nếu có những câu hỏi trùng nhau với số lượng nhiều, mình sẽ gom thành một chap để trả lời chung.

Mình rất cần bình luận từ bạn đó nha! Hãy cho mình thấy cánh tay của các bạn nào!

Rất cảm ơn các bạn vì đã trở thành động lực lớn nhất của mình! <3

https://thuviensach.vn

TỬ ĐẰNG KHÔNG NỞ LẦN HAI - KHÔNG CÒN LÀ NỮ PHỤ

Ka La Ra

dtv-ebook.com

Phiên Ngoại 0.1: Những Điều Cần Biết

1. Gia phả các nhân vật:

*** : đời đầu

>>>: đời thứ hai

~~~: đời thứ ba (nhân vật hiện tại sẽ được in đậm)

===: đời thứ tư (con cái sau này)

| : và

+ : kết hôn

• : yêu

° : không yêu (có con)

× : anh em

/.../: con nuôi

Δ: ghi chú thêm

1/ Bạch gia:

*** Bạch Thừa Húc + Ixora Dietes

https://thuviensach.vn
~~~

>>> Bạch Kỳ Sơ + Hạ Nhược Tuyết

~~~ Bạch Dĩ Hiên + Chu Tử Đằng

=== Bạch Ngân Đằng (+ Lãnh Khải Luân) × Bạch Phong Vệ × Bạch Nhất Sinh

~~~ Bạch Sở Viên ° Nadeshiko Aoi Gyangu

=== Bạch Tước Duệ

Δ /Alexander Dietes/ ° Trần Phỉ Uất

>>> Freesia Dietes + Lương Phí Hoan (• Ixora Dietes)

=== Lương Kỷ Khiên

Δ Tiêu Bách - thủ hạ Bạch Kỳ Sơ === /Tiêu Khiết/ + Dahlia Daisy

~~~ Tiêu Linh Tê (• Bạch Tước Duệ)

2/ Lãnh gia:

*** Lãnh Mặc Hành + Cố Nghinh Thi

>>> Lãnh Dực Vương + Mộc Diêu Tuyền

| • Chung Hinh Giao === Lãnh Vô Triệt (• Úc Tịch Sa)

| ° Mạc Tố Doanh === Mạc Lưu Ly (• Lãnh Dịch Khiêm)

Δ Mộc Diêu Tuyền ° Niếp Lâu - thủ hạ của Lãnh Mặc Hành:

>>> Lãnh Dịch Khiêm + Gỉa Tư Lộ

=== Lãnh Khải Luân (+ Bạch Ngân Đằng)

https://thuviensach.vn
~~~

>>> /Niếp Ngữ/ - con nuôi của Niếp Lâu, thủ hạ của Lãnh Dịch Khiêm === /Niếp Tích/ (• Bạch Ngân Đằng)

3/ Chương gia:

*** Chương Dư Định + Mã Tịnh Đan

>>> Chương Hạo Long + Chung Băng Tâm

=== Chương Du Thần

=== Chương Y Dao + Phó Kỵ Nhâm

~~~ Chương Đế Hoàng × Chương Thượng Uy

>>> Chương Hạo Liêu (• Chung Băng Tâm)

4/ Trình gia:

*** Trình Vĩ Chân + Lâm Ái Hoa (Lavatera •)

>>> Trình Khởi Luật + Tô Khả Đồng === Trình Phong Lữ (• Chu Tử Đằng)

| ° Ngũ Tương Phù === Trình Lạc Nghiêm + Camellia Esmee

~~~ Trình Tiểu Nhiên (• Chương Đế Hoàng) × Trình Tĩnh Xuyên (• Bạch Tước Duệ)

Δ Hứa Trác Đổng - quản gia + Trương Ý Liên - vú nuôi:

>>> Hứa Chính Đàm × Hứa Tuấn Kiệt (• Chương Y Dao)

5/ Chu gia:

>>> Chu Cảnh Điềm + Veronique Esmee === Chu Tử Đằng

https://thuviensach.vn

| + Quách Mộng Thu === Chu Khuynh Cơ × Chu Quân Dạ

6/ Qúy tộc Esmee:

*** Vincent Esmee + Weigela Daisy

>>> Veronique Esmee + Chu Cảnh Điềm === Chu Tử Đằng

>>> Roussel Esmee + Marguerite Edith

=== Camellia Esmee (+ Trình Lạc Nghiêm) × Andrew Esmee × Audrey Esmee

>>= /Dahlia Daisy/ + Tiêu Khiết

7/ Từ gia:

>>> Từ Nhất Ngôn + Liễu Nghênh Phi

=== Từ Tiêu Vũ + Ngũ Tần

~~~ Triệu Lịch Giác

=== Từ Lục Giai + Mễ Lợi Lợi

~~~ Từ Hi Hi (• Bạch Phong Vệ)

8/ Gỉa gia:

>>> Gỉa Minh Hàm + Hebe Quince

=== Gỉa Thuật Nham + Cố Tinh Uyển

~~~ Gỉa Tự Huyền × Gỉa Thiên Kim (• Chương Thượng Uy)

=== Gỉa Tư Lộ + Lãnh Dịch Khiêm

https://thuviensach.vn
~~~

~~~ Lãnh Khải Luân

https://thuviensach.vn
~~~

TỬ ĐẰNG KHÔNG NỞ LẦN HAI - KHÔNG CÒN LÀ NỮ PHỤ

Ka La Ra

dtv-ebook.com

Phiên Ngoại 0.2: Bạch Gia_ List Nhân Vật

Sau đây là hình ảnh (đã được lựa chọn sát nhất với mô tả) để minh hoạ cho các nhân vật. Nhân vật được tổng hợp ảnh theo gia tộc.

Mình lấy ảnh từ Pinterest, các bạn tìm nick Phương La là sẽ thấy những tấm hình này được mình ghim lại và từ đó truy ra nguồn. Nếu có trùng hoặc giống nhân vật nào ở một bộ truyện khác thì chỉ là vô tình. Cảm ơn các bạn rất nhiều!

1. Achraf Dietes:

- Tên thật là Alexandro Dietes.

- Là thủ lĩnh sáng lập nên tổ chức Mafia La Nostre.

- Rất căm ghét cha mình. Đã cho nổ tung chiếc xe chở cha mình trong khi ông ta đang trên đường về nhà sau bấy năm đi tù.

- Hoạt động có quy tắc của bản thân đó là không phải gặp ai cũng giết. Hơn nữa còn là con người có ân tất báo.

- Có đôi mắt quan sát rất tinh nhạy và trí nhớ siêu phàm.

- Rất thương yêu con gái của mình.

"Con phải biết để ý tới người khác, không phải là tự làm đau đầu mình, mà là tự biết bảo vệ mình."

https://thuviensach.vn

2. Ixora Dietes: (Ixora - Hoa Mẫu đơn đỏ)

- Mất mẹ từ nhỏ.

- Tuy bề ngoài tỏ ra lãnh cảm và lạnh lùng nhưng thực chất bên trong rất dễ mềm lòng và dễ khóc.

- Là con người phân định yêu ghét rõ ràng, yêu là yêu, ghét là ghét. Khi đã quyết tâm dứt bỏ rồi thì không xiêu lòng.

- Sau này rời Bạch gia mai danh ẩn tích thì lấy cái tên cũ của mẹ và tên của người vú nuôi nấng mình ghép lại là Ixia Marigold.

"Một người thà đi tin người ngoài còn hơn đi tin người nhà thì nên ở hẳn bên ngoài chứ đừng về nhà nữa."

"Thông điệp: Hoa bị lãng quên"

(http://flowerinheart.blogspot.com/2014/04/hoa-mau-on-bong-trang.html?m=1)

3. Lương Phí Hoan:

- Là con trai của Lương Kiêu.

- Yêu Ixora nhưng không được đáp lại. Tận tuỵ hết mình cho gia tộc Dietes và Bạch gia vì thỉnh cầu của Ixora. Khi Ixora rời khỏi Bạch gia thì Lương Phí Hoan cũng ngừng phò trợ Bạch Thừa Húc.

- Ghét ai thì sẽ không bao giờ gọi tên người đó.

- Bị hạ độc bởi người vợ không mong muốn là Freesia Dietes mà người vô tình giúp Freesia giết mình chính là Lương Kỷ Khiên - con trai của mình.

https://thuviensach.vn

"Em có biết một sát thủ đã cầm súng trong tay mà không được lệnh bắn nó ngứa ngáy thế nào không? Tôi có thể giết tên ấy vì em, nhưng cũng lại vì em mà tôi không thể giết tên ấy."

4. Alexander Dietes:

- Tên thật là Lia. Từng là một cậu bé ăn mày, được Achraf nhận nuôi.

- Làm bác sĩ riêng cho Bạch gia. Luôn là người đứng giữa giải hoà cho Bạch Thừa Húc và Ixora chị mình.

- Có con gái bất đắc dĩ là Freesia Dietes nhưng vẫn rất yêu thương cô con gái ấy.

- Bị chính con gái mình lập mưu đẩy xuống ngục thất, trong thời gian đó đã chăm sóc cho Bạch Dĩ Hiên.

"Nếu đã không thể cứu người thì đừng giết người."

5. Bạch Thừa Húc:

- Tên thật là Ethan Léandre.

- Trước rất yêu Lavatera - Lâm Ái Hoa, sau này mới nhận ra mình có tình cảm với Ixora nhưng đã muộn.

- Là một vị thủ lĩnh tài giỏi, song không phải là một người đàn ông của gia đình. Ethan Léandre không biết cách vun đắp gia đình mình.

- Trong thâm tâm vẫn rất yêu thương con trai nhưng vì tự cao và cái tôi với Ixora mà tỏ ra không đoái hoài. Không cho Ixora mang theo Bạch Kỳ Sơ khi Ixora quyết định rời đi.

"Ta không biết những người khác thấy gì ở ta sau từng ấy chuyện ta đã làm, riêng ta, ta thấy hối hận."

https://thuviensach.vn

6. Bạch Kỳ Sơ:

- Con trai của Ixora và Bạch Thừa Húc.

- Lớn lên trong sự bỏ bê của cha mẹ. Giống mẹ ở điểm bề ngoài luôn tỏ ra lãnh đạm nhưng thực chất bên trong rất yếu lòng.

- Yêu Hạ Nhược Tuyết, song lại giống cha mình ở điểm không biết cách vun đắp gia đình mình.

" Tôi phải thanh tẩy Hắc đạo, tôi muốn nó trở nên tốt đẹp hết mức có thể. Bởi vì cô ấy nói rằng thế giới ngầm này quá xấu xa và dơ bẩn so với thế giới của cô ấy."

7. Hạ Nhược Tuyết: (Lily - Hoa Huệ Tây)

- Là con gái của một nhà thương nhân bình thường.

- Là con người rất nặng tình, cả đời chỉ yêu duy nhất một người là Tả Trạch Huân.

- Không phải là người giận cá chém thớt, tuy Bạch Kỳ Sơ làm chuyện có lỗi với mình nhưng Hạ Nhược Tuyết vẫn rất yêu thương hai đứa con, đối xử tốt với hạ nhân và vẫn dành sự kính trọng hết mức có thể đối với thân sinh của Bạch Kỳ Sơ.

- Hạ Nhược Tuyết tiếp tục chịu ở lại Bạch gia là vì hai đứa con. Trong chuyện Hắc đạo không dính dáng tới, lánh xa hết tất cả những thị phi với các vị phu nhân khác trong thế giới ngầm.

" Anh có biết mối quan hệ tốt nhất mà chúng ta có thể có là gì không? Là anh vẫn ngồi bên vệ đường với bóng tối che khuất nửa mặt, là tôi vẫn sẽ đến và động viên anh bằng những lời chân thành nhất từ lòng tôi. Anh và

https://thuviensach.vn

tôi sẽ chỉ ở mức hai kẻ qua đường, nhưng ít ra tôi sẽ dành cho anh một tấm lòng. Còn bây giờ thì, tôi chỉ muốn quên mặt anh."

"Một biểu trưng cho sự tinh khiết, ân sủng, đức hạnh, lòng chung thuỷ, cao thượng, ngây thơ, hy vọng ..."

https://www.google.com/amp/me.phununet.com/WikiPhununet/amp/y-nghia-cua-hoa-hue-tay-bieu-tuong-cua-long-chung-thuy/52766

8. Freesia Dietes: (Freesia - hoa lan Nam Phi)

- Là con gái của Alexander Dietes và kỹ nữ. Sống với mẹ từ nhỏ trong khu ổ chuột. Cuộc sống thiếu thốn, đói khát và dơ bẩn đã khiến Freesia luôn đố kị với những người sống tốt hơn mình và tìm cách phá hoại cuộc sống của họ.

- Sau này được nhận cha thì cuộc sống đã khấm khá hơn nhưng Freesia chưa bao giờ thấy đủ. Lòng tham đã dẫn Freesia đến với những mưu mô quỷ quyệt.

- Là con người xảo trá, có hiểu biết về y thuật nhưng lại sử dụng nó cho mục đích xấu.

- Cảm mến Bạch Kỳ Sơ vì anh là người đàn ông quyền lực nhất Thế giới ngầm bấy giờ, luôn ganh ghét Hạ Nhược Tuyết trong lòng nhưng bên ngoài lại tỏ vẻ thân thiết.

- Có với Lương Phí Hoan một đứa con trai là Lương Kỷ Khiên, song sau này giết Lương Phí Hoan vì đã biết bí mật con chip của mình.

"Những thứ mà các người sẵn có là những thứ mà tôi phải sống chết mới có. Đừng hỏi tại sao tôi trở thành như vậy, nếu các người là tôi, có khi sẽ còn hơn thế."

https://thuviensach.vn

"Lan nam phi thể hiện ý nghĩa của tình bạn, sự yêu mến, tin tưởng vào đối phương, sự chân thành, thơ ngây bằng hữu dành cho nhau. "

(https://www.google.com/amp/ynghiacacloaihoaviet.com/lan-nam-phi-loai-hoa-cua-tinh-ban/amp/)

9. Lương Kỷ Khiên:

- Là bác sĩ riêng cho Bạch gia. Luôn bị mẹ lợi dụng để phục vụ cho mục đích của bà, chỉ gần gũi với cha.

- Vô tình gián tiếp gây ra cái chết của cha, từ đó bị chấn động tâm lí. Để bù đắp tội lỗi, cậu đã cố gắng làm theo di nguyện lúc chết của cha đến mức bị ám ảnh là: "Dù có chuyện gì xảy ra cũng phải dốc lòng để Bạch gia được tồn tại và lớn mạnh."

"Tôi lớn lên ở Bạch gia thì sẽ chết ở Bạch gia, cha mẹ tôi trước đây cũng thế. Tôi chỉ muốn thấy Bạch gia vững mạnh và trường tồn, là Bạch gia chứ không phải Lương gia. Cho nên nếu cậu đã may mắn mang họ Bạch, hãy dốc sức vì nó và tôi sẽ dốc lòng vì cậu."

10. Bạch Dĩ Hiên:

- Là người anh trong cặp song sinh nhà họ Bạch do Hạ Nhược Tuyết hạ sinh.

- Bị Freesia bắt cóc nhốt xuống dưới hầm để tra tấn. Vì thời điểm đó Ixora đã rời khỏi Bạch gia, Lương Phí Hoan không để tâm nhiều nữa, Bạch Kỳ Sơ cùng Bạch Thừa Húc thì đang trong cuộc chiến "Thanh tẩy Hắc đạo" nên không ai phát giác để giải cứu anh.

- Là bản sao của Bạch Kỳ Sơ khi tính cách lẫn đường nét gương mặt đều giống với ông nhất. Song anh lại là người bài xích ông nhất.

https://thuviensach.vn

- Ngoài lạnh trong nóng, thực chất là con người rất nhẹ nhàng, không ham tranh đấu trong Thế giới ngầm.

- Yêu Chu Tử Đằng và thương nhất là con gái Bạch Ngân Đằng, sau này luôn đau đầu với đứa con trai út là Bạch Nhất Sinh.

" Dù có chuyện gì xảy ra, hãy bình tĩnh nép vào người tôi."

11. Bạch Sở Viên: sinh đôi nên giống nhau y đúc chứ :)))

- Là con người vô tư, có phần vô tâm và vô trách nhiệm. Sống tự tại, chỉ thích nghiên cứu khoa học chứ không thích kế thừa gia tộc.

- Là đứa con trai và cháu trai được cưng chiều nhất trong nhà.

- Không ham nữ sắc lẫn nam sắc (nhưng có phát sinh một đêm ngoài ý muốn).

- Tính cách khá trẻ con nên cũng thích trẻ con. Vì vậy sau đêm phát sinh có con thì chỉ lấy đứa con chứ không lấy mẹ của đứa con.

"Tôi chỉ thích con trai tôi chứ không thích mẹ của con trai tôi hay mẹ của con trai người khác. Cũng không phải thích con trai mấy người, mấy người cứ phàn nàn về tôi làm gì!?"

12. Bạch Ngân Đằng: (Iris - hoa Diên vĩ)

- Là đại tiểu thư của Bạch gia và là con gái duy nhất của Bạch gia. Còn có tên gọi khác là Iris Esmee.

- Mặc dù bề ngoài trông rất đài các, lễ phép nhưng thực chất lại rất khó ở, sẵn sàng đáp trả lại những người khác nếu họ chọc đến mình.

- Là "gái hư" trong lời nói xấu của các bạn nữ, tuy vậy Bạch Ngân Đằng có một trái tim cởi mở, không phân biệt bất kì ai và luôn biết chia sẻ

https://thuviensach.vn

với người khác.

- Không tham gia vào Thế giới ngầm nhưng lại được/bị các thiếu gia của Tam đại gia tộc còn lại để ý.

- Mẹ rất thả lỏng cho Bạch Ngân Đăng chơi bời nhưng ngược lại cha cô lại rất khó tính và đôi lúc mang tư tưởng phong kiến :v.

"Có rất nhiều thứ có thể thay đổi thế giới này và có rất nhiều cách để thay đổi thế giới này. Nhưng thứ duy nhất và cách duy nhất khiến thế giới này thay đổi trở nên tốt đẹp hơn chỉ có thể là tình yêu và niềm yêu thương lẫn nhau."

"Tôi muốn mình trở nên mạnh mẽ, vì chỉ khi tôi có thể cho bản thân tôi cảm giác an toàn, tôi mới yên tâm ra tay bảo vệ người khác."

Hoa Diên Vĩ (hay còn gọi là Iris) là một loài hoa thiêng biểu tượng cho lòng dũng cảm cũng như đem tới may mắn, tín hiệu tốt và những niềm hy vọng mới.

https://mrhoa.com/hoa-dep/hoa-dien-vi/

13. Bạch Phong Vệ:

- Là con trai đầu của Bạch gia. Còn có tên gọi khác

- Trầm tĩnh, luôn dịu dàng và rất hiếm khi thấy cậu gắt gỏng với người khác.

- Là người duy nhất hoàn toàn không tham gia vào giới Hắc đạo, rất ghét cảnh tranh đấu và chết chóc.

- Luôn nghĩ cho người khác trước, học giỏi, thành tích tốt. Vì từ nhỏ đã biểu hiện là cậu bé hiểu chuyện nên thành ra ba mẹ vì quá yên tâm về

https://thuviensach.vn

cậu mà đôi khi không để ý tới những biểu hiện muốn được quan tâm của cậu.

- Ít nói, nhiều tâm sự nhưng luôn giữ trong lòng mà chỉ có mẹ mới hiểu. Rất yêu thương gia đình mình, là người mà Bạch Ngân Đằng tin cậy nhất.

- Mặc dù luôn thân thiện và dễ gần với mọi người nhưng trong chuyện tình yêu Phong Vệ rất kĩ lưỡng và cầu toàn. Nếu không phải đúng người thì anh sẽ không yêu. Còn nếu đã yêu rồi thì sẽ bất chấp tất cả để gắn bó với người đó suốt đời (bất kể người đó là ai, có thân phận và giới tính là gì. :))))

"Anh muốn nhìn nhận người khác đúng như bản chất con người họ, không phải qua những tấm ảnh có mặt họ hay những lời đàm tiếu nói về họ."

"Kẻ mạnh không phải là kẻ có thể làm tổn thương người khác mà không sợ bị tổn thương ngược lại đâu, Nhất Sinh."

13. Bạch Nhất Sinh:

- Khác với tính cách trầm tĩnh của anh mình thì Bạch Nhất Sinh khá nổi loạn. Ngay từ nhỏ đã ương ngạnh và bộc lộ rõ cá tính của mình, thích gì làm nấy, không quan tâm người ta đang chỉ trỏ mình cái gì.

- Luôn tự tin vào chính bản thân mình, lâu dần sinh ra tính tự kiêu. Rất dễ cáu gắt khi có người không hiểu nổi những gì mình nói, chính vì vậy mà Bạch Tước Duệ không hoà hợp với các bạn cùng lớp và thường xuyên chọc tức cô giáo.

- Tiếp thu rất nhanh nhạy, luôn ham học hỏi nên ít khi gần gũi gia đình. Thích chơi với Bạch Tước Duệ.

https://thuviensach.vn

- Không thích chơi với anh mình vì luôn bị đem ra so sánh. Càng không thích ở gần với cha vì luôn bị giáo huấn vì suy nghĩ muốn đưa lại Bạch gia về thời hoàng kim bá chủ của mình.

"Ai cũng ước mơ mình có một cuộc sống bình thường như bao người, nhưng còn tuỳ "ai" đó là ai và "bao người" ấy là người nào. Vì ước muốn đó đối với kẻ yếu sẽ khác, kẻ mạnh sẽ khác, kẻ tốt sẽ khác, kẻ xấu sẽ khác. Thay vì cứ phải dành cả đời để phân loại bản thân xem mình thuộc loại người nào, em muốn trở thành người đứng ở trên và thưởng thức quá trình đó của họ."

14. Bạch Tước Duệ:

- Là người thừa kế chính thức của Bạch gia, sống tại Dinh thự Bạch gia ngay từ nhỏ.

- Luôn đi theo cha để học hỏi, sớm đã có niềm đam mê nghiên cứu giống cha nên cũng không muốn kế thừa gia tộc.

- Do suốt ngày quanh quẩn trong Bạch gia vùi đầu nghiên cứu nên không có bạn. Người duy nhất nói chuyện hợp với cậu là Bạch Nhất Sinh.

- Một mực tìm cách ghép đôi cha và mẹ - một người chỉ thích nghiên cứu và một người chỉ thích tiệc tùng. Luôn là cầu nối giữa hai người, canh chừng cha và ngăn cản mẹ đến với những người khác. Khi Bạch Tước Duệ được 18 tuổi thì hoàn thành nhiệm vụ bấy lâu của mình.

"Cô thoát y trước mặt tôi vô ích, tôi chả có hứng thứ nhìn thấy cơ thể cô. Thứ tôi muốn nhìn thấy là lễ thành hôn của ba mẹ tôi mà thôi."

15. Chu Tử Đằng: (Wisteria - hoa Tử đằng)

- Nguyên chủ là con gái của Chu Cảnh Điềm và Veronique Esmee, rất ghét mẹ con Quách Mộng Thu đã xen ngang gia đình mình. Suy nghĩ bồng

https://thuviensach.vn

bột, luôn tiêu cực nên đã tự kết thúc cuộc đời mình.

- Chu Tử Đằng hiện tại là một người phụ nữ đã 30. Bình thường rất điềm đạm và khéo léo nhưng khi đụng đến chuyện tình cảm thì lại hành xử rất nóng vội.

- Bản tính hay ghen, không thích dây dưa nên ghét cay ghét đắng những con người có thói trăng hoa.

- Khi giúp đỡ ai thì sẽ giúp hết lòng nên khi bị phản bội thì sẽ rất sốc mà dẫn đến những hành động theo cảm tính.

- Là một người rất giỏi chịu cực khổ, không kêu ca hay oán trách số phận mà luôn nghe theo phương châm sống là: "Nếu hôm nay bạn chấp nhận làm những điều không ai muốn làm thì ngày mai bạn sẽ có được những thứ mà nhiều người muốn có."

- Là một người mẹ tâm lí, luôn lắng nghe con cái và luôn tìm cách hoàn thiện vai trò người mẹ của mình đối với các con.

"Je t'aime"

trong tình yêu, nếu đem một cành hoa Tử Đằng tặng cho người mà mình để ý thì nó có nghĩa là "Tôi đợi sự hồi đáp của người". Vì thế, nó đại diện cho một tình yêu bất diệt bất chấp thời gian

http://dulichnhatban.net/amazing/hoa-tu-dang-tinh-yeu-vinh-cuu-295

16. Nadeshiko Aoi Gyangu: (Fuchsia - Hồng hoa đăng/ Hoa Lồng Đèn)

- Là con gái của ông trùm Yakuza Nhật Akumeidakai Gyangu (được nhắc đến trong Chương 41: Tử Đằng_ Giải cứu)

- Tôn thờ Chủ nghĩa độc thân, là mẫu phụ nữ thích tiệc tùng thâu đêm.

https://thuviensach.vn

- Rất sòng phẳng, cũng cởi mở trong chuyện nam nữ. Đời sống tình dục khá phong phú :v.

- Ưng ý Bạch Sở Viên từ cái nhìn đầu tiêu nhưng "gạ" bất thành. Sau Bạch Sở Viên bị chơi xỏ chuốc thuốc thì liền sẵn lòng ra tay "giúp đỡ".

- Sau chuyện đêm đó thì Nadeshiko có thai và đồng ý sinh con theo đề nghị sẽ nhận trách nhiệm nuôi dạy của Bạch Sở Viên.

- Sinh con xong thì Nadeshiko về lại lối sống phóng túng của mình và thỉnh thoảng lại ghé qua thăm Bạch Tước Duệ.

- Mãi khi Bạch Tước Duệ 15 tuổi thì Nadeshiko mới bị con trai thuyết phục để chính thức theo đuổi Bạch Sở Viên.

"Có thể tôi không phải là cô bồ lý tưởng, nhưng làm vợ thì cũng chẳng đến nỗi nào đâu mà!"

Hoa Lồng Đèn hay Hồng Hoa Đăng như một biểu tượng của ánh sáng, của niềm tin và hi vọng.

https://vietflower.info/2018/tim-hieu-ve-hoa-long-den-fuchsia

https://thuviensach.vn

TỬ ĐẰNG KHÔNG NỞ LẦN HAI - KHÔNG CÒN LÀ NỮ PHỤ

Ka La Ra

dtv-ebook.com

Phiên Ngoại 0.3: Lãnh Gia - List Nhân Vật

1. Lãnh Mặc Hành:

- Là con người mưu mô, giảo hoạt, chỉ làm những gì có lợi cho mình và sẵn sàng lợi dụng bất kì ai để phục vụ cho mục đích của bản thân.

- Có vợ là Cố Nghinh Thi - tiểu thư nhà Cố gia (chị của Cố Đồ Ức - dì của Cố Tinh Uyển). Vì mong muốn gấp gáp có con trai mà Lãnh Mặc Hành đã giấu nhẹm đi báo cáo thai nhi có khả năng gây nguy hiểm tới tính mạng người mẹ.

- Lãnh Mặc Hành đã để Cố Nghinh Thi không hay biết tiếp tục mang thai mà không có những chữa trị nào bởi ông sợ quá trình chữa trị sẽ ảnh hưởng tới cốt nhục trong bụng. Kết quả là Cố Nghinh Thi chết trên giường mổ, đổi lại sự chào đời an toàn của Lãnh Dực Vương.

- Rất thích bộ môn đấu kiếm, thường lấy những tù binh ra đấu kiếm với mình và cuối cùng nếu họ thua thì sẽ chém đầu họ để mua vui cho bản thân.

- Sau này khi Mộc Diêu Tuyền đã được gả vào làm dâu nhà mình thì âm thầm sát hại gia chủ Mộc gia (cha của Mộc Diêu Tuyền) để thâu tóm được nhà họ Mộc, buộc Mộc gia phải dựa dẫm vào nhà họ Lãnh.

- Muốn sở hữu Ixora Dietes và quyền lực của tổ chức Mafia La Nostre nhưng bất thành. Là người loan tin đồn thất thiệt về Bạch phu nhân - Ixora

https://thuviensach.vn

Dietes nhằm phá hoại và kết quả là chết dưới tay Bạch Thừa Húc.

"Nắm được quyền lực là nắm được cán cân công lý."

2. Lãnh Dực Vương:

- Khác với gã cha tham lam và độc tài của mình, Lãnh Dực Vương lại giống mẹ ở tính nhân hậu, không muốn đáp ứng những kì vọng vô nhân tính của Lãnh Mặc Hành.

- Yêu Chung Hinh Giao nhưng vì sợ hãi uy quyền của cha mình nên không dám công khai để bảo vệ cô nhưng bất thành.

- Sau khi bị ép hôn với Mộc Diêu Tuyền thì Lãnh Dực Vương thay đổi, trở nên lãnh cảm và bắt đầu tiếp quản điều hành Lãnh gia theo đúng ý muốn của Lãnh Mặc Hành. - Nhưng ngược lại, Lãnh Dực Vương huỷ hoại bản thân bằng cách đắm chìm vào hoan lạc và "giận cá chém thớt" là Mộc Diêu Tuyền. Lãnh Dực Vương biết đến sự tồn tại của Mạc Lưu Ly và đã âm thầm phái Niếp Lâu bảo vệ cô.

"Niếp Lâu, tôi biết ông và Mộc Diêu Tuyền đã làm những chuyện gì. Trước đây tôi mắt nhắm mắt mở cho qua, tuy nhiên giờ ông cũng phải trả một cái giá tương tự. Tôi bảo vệ cho con trai ông, ông bảo vệ cho con gái tôi, đồng ý chứ?"

3. Mộc Diêu Tuyền: (Anemone - hoa Cỏ Chân Ngỗng/ Thu Mẫu Đơn)

- Tiểu thư duy nhất của nhà họ Mộc, là bạn thanh mãi trúc mã với Bạch Kỳ Sơ. Là vị hôn thê của Bạch Kỳ Sơ, cũng là tình đầu của Bạch Kỳ Sơ.

- Mọi người đều lầm nghĩ Bạch Kỳ Sơ vì Hạ Nhược Tuyết mà từ hôn với Mộc Diêu Tuyền nhưng thực ra Mộc Diêu Tuyền mới là người vì Lãnh Dực Vương mà xin Bạch Kỳ Sơ chủ động từ hôn thành toàn cho mình.

https://thuviensach.vn

- Yêu Lãnh Dực Vương một cách dại dột và mù quáng. Luôn ghen tuông và tìm cách kiểm soát thời gian của Lãnh Dực Vương.

- Ra tay tàn độc với tất cả nhân tình của Lãnh Dực Vương, một mực tìm cách truy sát Chung Hinh Giao.

- Sau khi Mộc gia dần dần mất vị thế thì càng trở nên độc đoán hơn, luôn lo sợ nếu không sinh được con trai sẽ bị đuổi khỏi Lãnh gia. Đã chấp nhận xảy ra quan hệ với thủ hạ của Lãnh Mặc Hành để sinh ra Lãnh Dịch Khiêm.

"Luôn có hai hoặc hơn những lựa chọn cho một người. Đừng nói ngươi không còn lựa chọn khác."

"Có lẽ đó là lý do tại sao cuối cùng, Thu mẫu đơn mang ý nghĩa của sự bơ vơ."

https://www.google.com/amp/s/banmaihong.wordpress.com/2014/09/13/anemone-co-chan-ngong-thu-mau-don/amp/

4. Mạc Tố Doanh: (Lantana - Hoa Ngũ sắc)

- Là một người hầu giúp việc trong Lãnh gia.

- Vì có vóc dáng giống Chung Hinh Giao mà Lãnh Dực Vương đã nhận lầm trong lúc say rượu và xảy ra quan hệ.

- Sau chuyện đó, vì sợ hãi Mộc Diêu Tuyền phát giác mà Mạc Tố Doanh đã cuốn gói rời đi. Sinh xong Mạc Lưu Ly thì bị giết mất, Mạc Lưu Ly bị gửi vào cô nhi viện.

"Tất cả chỉ là ngoài ý muốn."

"Giản dị nhưng không vì thế mà nó kém phần rực rỡ đâu nhé, nó thể hiện sự hài hòa, sự cân bằng biết trân trọng những điều mình đang có,

https://thuviensach.vn

những điều mình nắm trong lòng bàn tay."

(https://vietflower.info/2018/y-nghia-hoa-ngu-sac)

5. Lãnh Dịch Khiêm:

- Thật sự là con trai giữa Mộc Diêu Tuyền với Niếp Lâu.

- Được mẹ yêu thương và kì vọng nhưng cha (Lãnh Dực Vương) thì không hề đoái hoài tới.

- Lên 15 tuổi thì biết Lãnh gia có thêm một người con ở ngoài là Mạc Lưu Ly chứ không hề biết đến sự tồn tại của Lãnh Vô Triệt.

- Từ nhỏ đã được ông nội (Lãnh Mặc Hành) tiêm nhiễm về dòng máu Lãnh gia cao quý của mình, từ đó sinh ra tính tự cao và chỉ xem trọng người cùng đẳng cấp với mình.

- Lãnh Dịch Khiêm có cuộc sống rập khuôn và cứng nhắc, cậu không được tiếp xúc với âm nhạc và hội hoạ - những thứ mà Lãnh Mặc Hành cho là thiên về cảm tính và gây nhiễu loạn cảm xúc con người. Không một bài nhạc nào được bật trong Lãnh gia, cho nên khi nghe Mạc Lưu Ly lén lút hát ở hoa viên, Lãnh Dịch Khiêm đã thấy rung động.

- Lãnh Dịch Khiêm muốn lấy Giả Tư Lộ vì Giả Tư Lộ là con nhà khuê các và xứng với hào môn thế gia như mình. Thực chất Lãnh Dịch Khiêm không có tình cảm đối với Giả Tư Lộ.

"Ngươi sợ sự thật hay sợ mình là người cuối cùng được biết sự thật?"

6. Mạc Lưu Ly/ Lãnh Lưu Ly: (Forget Me Not: Chi Lưu Ly)

- Là cô gái nhân hậu, tốt bụng và không giận ai lâu được. Lưu Ly luôn tự ti về xuất thân thấp hèn và vẻ ngoài bình thường của bản thân trong giới

https://thuviensach.vn

thượng lưu hoa lệ. Cô rất coi trọng tình cảm và sẽ dằn vặt bản thân rất nhiều nếu gây ra tổn thương cho ai đó.

- Lưu Ly rất tự tin về giọng hát và khả năng nấu nướng của mình. Đến năm 15 tuổi thì cô đột nhiên bị mắc bệnh nặng và không còn sống được bao lâu nữa.

- Lưu Ly không muốn đánh giá ai qua vẻ bề ngoài và không màng tới quá khứ của họ. Vì vậy nên Lưu Ly luôn tử tế với mọi người không phân biệt giai cấp và cũng vì thế mà cô có thể thân thiết với Chu Tử Đằng.

- Mạc Lưu Ly thầm yêu Lãnh Dịch Khiêm qua những lời thơ mà anh giấu dưới bụi hồng trong hoa viên. Mạc Lưu Ly đã tự phổ nhạc và hát những lời đó ngay dưới phòng của Lãnh Dịch Khiêm mong anh nghe được.

- Nhưng thực chất, những bài thơ đó là của Niếp Ngữ.

"Khi mọi thứ đã quá muộn để cứu vãn thì em chỉ còn phần hồn này để trả lại anh thôi. Xin anh hãy tha thứ cho em và xin anh đừng ghét bỏ nó."

Tiếng Anh gọi là forget me not, có nghĩa là: xin đừng quên tôi.

(https://hoasaigon.com.vn/hoa-tuoi/y-nghia-cac-loai-hoa/y-nghia-hoa-forget-me-not-hoa-luu-ly.html)

7. Chung Hinh Giao: (Daffodil - Hoa Thuỷ tiên vàng)

- Rất thích đọc sách, nhất là truyện cổ tích. Có ước mơ làm diễn viên trong nhà hát kịch.

- Rất tin vào thần thoại và những sự tích, là một cô gái có tâm hồn bay bổng, tự do và mơ mộng. Chung Hinh Giao được ví như nàng Belle của giới Bạch đạo.

https://thuviensach.vn

- Ngẫu nhiên gặp Lãnh Dực Vương, sự lạc quan và rạng rỡ của Chung Hinh Giao đã thu hút Lãnh Dực Vương và hai người dần tiếp xúc với nhau thân mật hơn từ đó.

- Sau khi Chung gia bị diệt sạch thì đã trốn đi. Luôn luôn can ngăn Chung Băng Tâm khi chị mình có sát tâm, quyết không chấp nhận bán mình để đạt được mục đích.

- Sống cùng con trai là Chung Vô Triệt, đã chịu cực khổ để nuôi nấng con mình nhưng chưa bao giờ than vãn và trút giận lên con cái.

"Ta chưa bao giờ cảm thấy sinh con ra là một tội lỗi. Nếu không có con, ta có thể sẽ buông thả bản thân mình cho tới khi giá trị của ta có thể mua được, ta sẽ bất chấp đúng sai để trả thù và tự cho mình cái quyền làm nhân quả của người khác. Thế thì, ta sẽ phạm nhiều đại tội hơn. Vì vậy, Vô Triệt, con chính là sự cứu rỗi mà Chúa trời ban cho ta."

Thông điệp : "You're the Only One", "The sun is always shining when I'm with you"

(https://quatangonline.com/newsdetail/y-nghia-hoa-thuy-tien-vang.html)

8. Lãnh Vô Triệt/ Chung Vô Triệt:

- Là một con người coi trọng tình cảm. Từ nhỏ đã được mẹ dạy phải biết sống vì người khác, biết yêu thương và giúp đỡ mọi người.

- Ngay từ bé đã biết phụ giúp mẹ làm việc để đỡ đần cho bà bớt vất vả. Chính vì vậy mà trong Tứ đại thiếu chủ người Chung Vô Triệt không muốn phương hại nhất là Trình Lạc Nghiêm vì anh cũng đã từng có thời thơ ấu giống mình.

https://thuviensach.vn

- Là một người giữ lời hứa, không bao giờ thất hứa với một ai, kể cả hứa với lòng. Khi mẹ chết thì Chung Vô Triệt đã thề sẽ chôn cất mẹ đàng hoàng, Chung Băng Tâm nắm được điểm này mà đã thuận lợi sai khiến anh.

- Anh rất ghét những con người lăng nhăng trong chuyện tình cảm vì anh cho rằng chính thói không coi trọng tình yêu của con nhà hào môn thế gia đã gây ra đau khổ cho những người khác mà mẹ anh là một nạn nhân.

- Luôn sẵn sàng hi sinh vì người khác nên cũng sẵn sàng giết những ai có thể là mối nguy hại đối với mọi người sau này.

"Ta không làm tất cả để thay đổi thế giới này, ta chỉ đang cố gắng để không bị nó thay đổi."

8. Giả Tư Lộ: (Pansy: hoa Păng sê)

- Là tiểu thư lá ngọc cành vàng của nhà họ Giả. Có niềm đam mê yêu thích khảo cổ và sưu tầm cổ vật.

- Cha của Giả Tư Lộ có phần coi trọng con trai cả là Giả Thuật Nham hơn nên thường không quản chuyện của Giả Tư Lộ. Từ nhỏ mọi sự chú ý của Giả gia đều dồn lên anh trai nên thành ra Giả Tư Lộ phải tự phục vụ cho bản thân mình.

- Mặc dù Giả Tư Lộ là một người phụ nữ luôn dùng lời lẽ sắc lạnh, có phần chua ngoa nhưng thực chất bên trong Giả Tư Lộ là người sẽ không vì thù riêng mà lẫn sang chuyện khác. Đó cũng là lí do mà thay vì tìm cách hãm hại Lưu Ly, cô đã để yên cho Lưu Ly cùng Lãnh Dịch Khiêm tự giải quyết chuyện cá nhân của mình.

"Người phụ nữ mất giá trị nhất không phải là người bán thân thể mình cho người đàn ông mà là người bán sự kiêu ngạo và tự tôn của mình để giành giật người đàn ông đó."

https://thuviensach.vn

"Tình yêu vô ích"

https://mayflower.vn/y-nghia-va-biu-tung-hoa-pansy-hoa-canh-bum-pansee/

9. Lãnh Khải Luân:

- Là người thừa kế chính thức của Lãnh gia lẫn Mộc gia. Lên 3 tuổi thì mất mẹ, cha thì lại bận rộn giải quyết chiến loạn nên Lãnh Khải Luân đã thiếu vắng tình cảm cha mẹ.

- Lãnh Khải Luân cực kì kiệm lời (đến nỗi mọi người đều tưởng thiếu gia nhà họ Lãnh bị câm). Một phần là vì ở Lãnh gia không có ai nói chuyện và Lãnh gia luôn ở trong trạng thái tĩnh lặng, phần nữa là vì Lãnh Khải Luân bị chướng ngại tâm lý khiến cậu gặp khó khăn khi tiếp xúc với người khác.

- Người duy nhất chịu kiên nhẫn để nói chuyện và ở bên Lãnh Khải Luân là Bạch Ngân Đằng. Lãnh Khải Luân đã âm thầm nảy sinh tình cảm với người lớn hơn mình 2 tuổi từ đó. Việc đan tay vào tay của Ngân Đằng khiến cậu cảm thấy yên bình, và cậu là người duy nhất gọi cô bằng cái tên Thiên Ưu một cách thường lệ.

- Lãnh Khải Luân có đầu óc tinh nhạy và biết nắm bắt cảm xúc của người khác thông qua nét mặt của họ. Chính vì vậy mà khi đối diện với cậu, rất hiếm người dám nhìn thẳng vào mắt cậu.

- Lãnh Khải Luân có quy tắc rõ ràng, những đối xử tốt với cậu thì cậu sẽ trân ai trọng lại; còn đối xử tệ với cậu thì cậu sẽ ra tay rất dứt khoát và tàn nhẫn.

"Thiên Ưu, đưa tay đây."

10. Úc Tịch Sa: (Petunia - Dạ Yến Thảo)

https://thuviensach.vn

- Là một cô gái tràn trề sức sống và luôn lan toả năng lượng tích cực đến cho mọi người. Úc Tịch Sa rất hăng hái tham gia những hoạt động do thành phố tổ chức, nhất là những hoạt động từ thiện.

- Úc Tịch Sa gặp Chung Vô Triệt trong một bữa tiệc đấu giá và ngoại hình cùng nụ cười của cô đã gợi cho anh nhớ tới người mẹ của mình. Vô Triệt cảm thấy Úc Tịch Sa đánh thức những thứ tốt đẹp đã bị chôn giấu trong người anh nên anh đã bất chấp tới ngỏ lời.

- Úc Tịch Sa biết thân phận nguy hiểm của anh nhưng không vì thế mà trốn tránh hay xa lánh. Cô yêu anh nhưng éo le thay Chung Băng Tâm đã biết được mối tình bí mật này và ra tay huỷ diệt.

"Anh đừng giống họ, nhé?"

"Bạn luôn ở trong trái tim tôi."

https://vietflower.info/2018/tim-hieu-ve-hoa-da-yen-thao-petunia

11. Niếp Lâu:

- Tên thật là Aster Trollius.

- Là dân nhập cư trái phép, đã phải mạo hiểm đưa gia đình vượt biên khỏi xứ sở Syringa bom đạn của mình. Nhưng cuối cùng, chỉ có ông và Niếp Ngữ là còn sống sót để tới đất nước mới.

- Được Lãnh gia chuộc ra khi bị bắt và sắp bị trả về quê nhà. Từ đó Niếp Lâu và cả con trai ông bắt đầu làm sát thủ để phục vụ Lãnh gia theo sự áp đặt của Lãnh Mặc Hành.

- Bị gài bẫy xảy ra quan hệ với Mộc Diêu Tuyền - con dâu Lãnh Mặc Hành mà không hề biết người tạo bẫy chính là Lãnh Dực Vương. Từ đó, thay vì phụng lệnh Lãnh Mặc Hành truy sát Chung Hinh Giao và giết

https://thuviensach.vn

Chung Vô Triệt, Niếp Lâu buộc phải nghe theo lệnh Lãnh Dực Vương làm điều ngược lại để bảo toàn mạng sống cho Niếp Ngữ lẫn Lãnh Dịch Khiêm.

"Ta chỉ là một kẻ không có gì cả. Quê hương không, tên tuổi không, tự do không, ngay cả quyền làm người cũng không có. Ta thật có lỗi với con."

12. Niếp Ngữ:

- Tên thật là Ilex Trollius.

- Từng có một gia đình đầy đủ ở đất nước Syringa đang trong chiến tranh của mình.

- Sau cuộc di cư thì mất mẹ và anh em, phải nghe lời cha phụ thuộc vào Lãnh gia mà sống.

- Ở đất nước của cậu, thơ ca là một phần không thể thiếu trong đời sống người dân dù đang trong thời chiến. Cậu lớn lên với những vần thơ và lời hát của người cùng khổ nên dẫu đã sinh sống ở xứ sở mới thì cậu vẫn giữ trong mình văn hoá ấy.

- Niếp Ngữ thường làm thơ và cuối cùng giấu nó vào bụi hồng, Lưu Ly đã vô tình đọc được và phổ nhạc. Niếp Ngữ thích Lưu Ly từ đó nhưng vì sự hiểu lầm của Lưu Ly mà Niếp Ngữ đã tưởng rằng Lưu Ly dùng chính lời thơ của mình để gửi tặng cho người cô thích - thiếu gia oai phong nhà họ Lãnh.

- Vì đối tượng Lưu Ly thích lại là Lãnh Dịch Khiêm nên Niếp Ngữ đã chọn cách chôn giấu tình cảm của mình và chấp nhận tiếp tục viết những lời thơ ẩn danh gửi tặng cô.

- Một mực trung thành với Lãnh Dịch Khiêm. Còn có phần phũ phàng và có thể khiến người khác mất hứng bất cứ lúc nào.

https://thuviensach.vn

- Sau khi Lưu Ly mất thì Niếp Ngữ xin được trở về quê nhà, dùng kĩ năng và sức lực của mình để đầu quân chiến đấu vì quê hương.

"Thật đáng tiếc, ngay cả chuyện hiểu lầm nhau mà tôi với em cũng đồng điệu đến vậy. Chẳng biết nên vui hay là nên buồn."

13. Niếp Tích:

- Không phải là con Niếp Ngữ. Niếp Tích là một người dân tộc thiểu số lưu vong được Lãnh Dịch Khiêm đem về để gợi nhớ tới Niếp Ngữ.

- Tên thật là Lupin Rudbeckia.

- Luôn ở với Lãnh Khải Luân như hình với bóng. Khác với một Lãnh Khải Luân luôn im lặng thì Niếp Tích nói rất nhiều.

- Niếp Tích luôn cười, chưa bao giờ người ta thấy Niếp Tích có bộ dạng buồn khổ hay sợ hãi, dù là chuyện gì thì Niếp Tích cũng giữ nụ cười trên môi và điều đó khiến Niếp Tích thêm thập phần quái gở.

- Niếp Tích có thể làm thân với bất kì ai bởi tính cách tự nhiên của mình, và vì thế mà không chỉ Bạch Ngân Đằng, các tiểu thư của gia tộc khác cũng rất thích trò chuyện với Niếp Tích.

- Là người duy nhất mà Bạch Nhất Sinh cãi không lại.

- Niếp Tích là con trai hay con gái?

"Này, Nhất Sinh, cậu thích tôi hả? Cậu chấp nhận bỏ họ Bạch mang họ Niếp hả?"

https://thuviensach.vn

TỬ ĐẰNG KHÔNG NỞ LẦN HAI - KHÔNG CÒN LÀ NỮ PHỤ

Ka La Ra

dtv-ebook.com

Phiên Ngoại 0.4: Chương Gia - List Nhân Vật

1. Chương Dư Định:

- Là kỳ phùng địch thủ của Bạch Thừa Húc thời trẻ. Luôn ở phe đối lập phản bác lại mọi quyết định của Bạch Thừa Húc trên bàn họp.

- Đã làm phá sản biết bao nhiêu kế hoạch của Bạch Thừa Húc, trong đó có "Thanh tẩy Hắc đạo."

- Là một người khao khát và độc chiếm quyền lực, đến nỗi suýt giết con trai mình vì nghi ngờ chúng đang muốn tước đoạt quyền hành từ tay mình.

- Chương Dư Định thể hiện mình là người tham tiếc quyền lực đến mức khi nhà của ông bị đột kích phá thì ông liền đem những tài liệu quan trọng thoát đi trước mà không cứu đứa con đầu là Chương Hạo Long bị mắc kẹt trong đám cháy. Kết quả Chương Hạo Long dù được cứu ra sau đó nhưng vì chậm trễ dẫn tới chịu ngạt quá lâu mà ảnh hưởng nặng tới sức khoẻ sau này.

- Bị giết chết bởi vợ và con trai là Mã Tịnh Đan và Chương Hạo Liêu.

"Một núi không thể có hai hổ. Một là ngươi chết, hai là ngươi nhất định phải chết!"

2. Mã Tịnh Đan: (Hydrangea - Hoa Cẩm Tú Cầu)

https://thuviensach.vn

- Cũng là một người phụ nữ tâm địa rắn rết, luôn mang lại cho kẻ khác cảm giác đề phòng khi tiếp cận. Đối xử với những phu nhân khác, Mã Tịnh Đan vô cùng coi thường và hay mỉa mai, bêu riếu những bí mật của họ.

- Bà cũng là một người mẹ chồng khắc nghiệt, cay độc khi luôn chỉ trích thân thế và miệt thị Chung Băng Tâm công khai trước mặt mọi người.

- Trái với người chồng vô nhân tâm của mình, Mã Tịnh Đan thật sự rất yêu thương hai đứa con trai và sẵn sàng dùng mọi thủ đoạn để đem lại lợi ích tốt nhất cho con trai mình.

- Khi Chương Hạo Liêu mách Chương Dư Định muốn giết mình, bà đã cùng con trai lập kế hoạch sát hại Chương Dư Định.

"Ngươi nghĩ ngươi là ai? Một con bò cái trưng ra chờ vắt sữa, hay là một con gà mái chờ người ta đem ổ đến ấp trứng? Thật đáng mất mặt thay!"

"hoa cẩm tú cầu lại là loài hoa mang ý nghĩa tượng trưng cho sự lạnh lùng, vô cảm."

https://www.tuvikhoahoc.com/giai-nghia/loai-hoa-mang-y-nghia-lanh-lung-vo-cam/

3. Chương Hạo Long:

- Là một người đàn ông luôn dựa dẫm vào mẹ của mình, do thể chất yếu ớt nên được mẹ bảo bọc từ nhỏ. Vì vậy Chương Hạo Long lớn lên mà không biết xử lí những tình huống gì nếu không có mẹ.

- Chính vì thế mà Chương Hạo Long sinh tính bạc nhược, dù yêu thương Chung Băng Tâm nhưng Chương Hạo Long lại không dám phản bác Mã Tịnh Đan khi bà chì chiết vợ mình.

https://thuviensach.vn

- Sự lãnh cảm và sắc sảo của Chung Băng Tâm đã thu hút Chương Hạo Long từ cái nhìn đầu tiên. Sau vài tháng tiếp xúc, mặc cho mẹ ngăn cản, Chương Hạo Long đã quyết định lấy Chung Băng Tâm.

- Vì không có năng lực kế thừa Chương gia, lại sợ cha mình coi khinh nên Chương Hạo Long đã giấu mẹ đưa hết tất cả quyền hành cho Chung Băng Tâm nắm giữa cai quản giúp.

- Bị Chung Băng Tâm giết chết để công khai nắm quyền hành điều khiển Chương gia.

"Tôi vì yêu em nên mới thật lòng muốn cưới em, nhưng tôi mong em nhún nhường vì em phải hiểu đó không chỉ là mẹ tôi mà còn là mẹ em."

4. Chương Hạo Liêu:

- Trái với người anh trai ngoan ngoãn luôn nghe lời mẹ, Chương Hạo Liêu lại luôn chống đối Mã Tịnh Đan và mải mê ăn chơi trác táng.

- Thực tâm Chương Hạo Liêu làm vậy là vì ở nhà thì luôn bị mẹ thiên vị bắt phải nhường nhịn với anh trai bệnh tật, ra ngoài thì bị cha chê bai năng lực của Hạo Liêu so với con trai các gia tộc khác (vì Chương Hạo Long yếu ớt nên đi đâu Chương Dư Định chỉ có thể mang theo con thứ là Chương Hạo Liêu). Từ đó khiến Chương Hạo Liêu quẫn bức mà đâm ra ngang bướng và ngỗ nghịch.

- Vì Chung Băng Tâm là người ngoài mà hiểu được tâm trạng của Chương Hạo Liêu nên Chương Hạo Liêu đem lòng yêu mến. Khi Chung Băng Tâm về làm dâu thì Chương Hạo Liêu cật lực giúp đỡ Chung Băng Tâm và họ đã đi quá giới hạn với nhau.

- Đã nghe theo lời Chung Băng Tâm thúc đẩy mẹ giết cha. Sau này khi phát hiện Chung Băng Tâm đứng sau xuống tay với mẹ mình thì cũng đã

https://thuviensach.vn

tin tưởng bỏ qua cho cô khi nghe cô nức nở về chuyện bị Mã Tịnh Đan chèn ép nên mới phải giết bà.

- Cũng vì nghe theo lời xúi giục của Chung Băng Tâm mà đã hạ thủ với người anh vô dụng mà mình luôn ghen ghét để được danh chính ngôn thuận thừa kế Chương gia và lấy Chung Băng Tâm sau khi nghe rằng Chung Băng Tâm đang hoài thai con mình.

- Cuối cùng, bị Chung Băng Tâm cấu kết với Giả Minh Hàm thủ tiêu mình. Khi chết còn bị đổ lên hết mọi tội lỗi giết cha, giết mẹ, giết anh.

"Tôi đã vì em mà làm tất cả, em còn muốn gì ở tôi nữa?"

5. Chung Băng Tâm: (Carnation - Hoa Cẩm chướng)

- Mặc dù Mã Tịnh Đan phản đối gay gắt nhưng ngược lại Chung Băng Tâm được sự đồng ý cho gả và Chương gia của Chương Dư Định. Chung Băng Tâm là người đề xuất với ông chuyện muốn bành trướng thế lực, hạ đài Bạch gia và tiêu diệt Lãnh gia nên Chương Dư Định cực kì hài lòng.

- Sau này khi Chương Dư Định có ý lật lọng, đòi giao Chung Hinh Giao cùng Chung Vô Triệt làm sức ép đối với Lãnh gia (hiện giờ do Lãnh Dực Vương nắm quyền) nên Chung Băng Tâm đã lên kế hoạch giết ông.

- Vốn căm ghét Mã Tịnh Đan năm lần bảy lượt hạ nhục mình cùng Chương Hạo Long yếu đuối, nhu nhược không thành toàn ý muốn động thủ với Lãnh gia, Chung Băng Tâm đã lên kế hoạch tiếm quyền thông qua Chương Hạo Liêu.

- Chung Băng Tâm thực chất không yêu Chương Hạo Liêu, ngược lại còn kinh tởm những động chạm của hắn, tuy nhiên vì lợi ích nên buộc phải nhẫn nhịn lợi dụng. Cả hai đứa con của Chung Băng Tâm đều là con của Chương Hạo Long, nhưng Chung Băng Tâm đã nói dối Chương Hạo Liêu

https://thuviensach.vn

khi đang hoài thai Chương Y Dao rằng đứa con thứ hai này là của hắn để khiến hắn nghe lời giúp mình thủ tiêu Chương Hạo Long.

- Khi Chương Hạo Liêu nắm quyền điều khiển Chương gia, hắn đã nung nấu ý nghĩ muốn giết Chương Du Thần vì biết chắc chắn Chương Du Thần là con trai của gã anh mình căm ghét, đồng thời chỉ muốn Chung Băng Tâm có con là huyết mạch của mình. Để bảo vệ tính mạng con trai, Chung Băng Tâm đã cấu kết với Giả Minh Hàm tiêu diệt nốt Chương Hạo Liêu.

"Những kẻ trước đây khinh rẻ ta, giờ chẳng còn sống để được kính sợ ta nữa rồi."

Ý nghĩa hoa cẩm chướng đỏ thể hiện sự ái mộ, lòng tôn kính. Ngoài ra, cẩm chướng đỏ thẫm là bày tỏ đau khổ, đau buồn. Ý nghĩa hoa cẩm chướng vằn, sọc hoặc bị tước hết lá nhằm tỏ ý từ chối hay không tiếp nhận tình yêu.

https://www.tinmoi.vn/y-nghia-hoa-cam-chuong-bieu-tuong-cua-sac-dep-van-nguoi-me-011402522.html

6. Chương Du Thần:

- Là con trai của Chương Hạo Long và Chung Băng Tâm.

- Vì còn nhỏ nên rất ngây thơ và tốt bụng dù sinh ra trong nơi máu tanh. Chung Băng Tâm khiến kẻ khác ghê sợ thì Chương Du Thần lại là đứa trẻ khiến người người yêu quí vì luôn đối xử tốt với hạ nhân và lễ phép với mọi người.

- Khi lên bảy thì bị chú mình là Chương Hạo Liêu ra tay ám hại. Tuy cậu thoát chết nhưng bị chém trúng mắt dẫn đến hỏng thị giác mắt.

https://thuviensach.vn

- Rất yêu thương em gái. Chết trong vụ sạc lở đá, nhưng thực chất là do Mộc Diêu Tuyền động tay để ngăn chặn âm mưu của Chung Băng Tâm đang đích thân thực hiện kế hoạch ám sát con trai mình là Lãnh Dịch Khiêm. Cuối cùng Mộc Diêu Tuyền đạt được mục đích, Chung Băng Tâm bị phân tâm đồng thời chịu đả kích mất con làm ngừng hẳn kế hoạch.

- Thực chất chưa chết. Vị bác sĩ riêng của Chương gia đã tráo đổi xác của Chương Dư Thần theo cùng sự giúp đỡ của Hạ Nhược Tuyết. Vì Mộc Diêu Tuyền ám hại là chủ kế nhưng người ra tay giúp lại là Bạch Kỳ Sơ, thế nên Hạ Nhược Tuyết khi biết được đã theo dõi và cuối cùng ra quyết định cứu Chương Du Thần bằng cách nhờ đến Hebe Quince.

- Bạch Ngân Đằng cùng Lãnh Khải Luân là người phát hiện ra Chương Du Thần.

- Chương Du Thần, sau khi phục hồi trí nhớ, ảnh hưởng lớn tới kết cục của Chương gia và thế hệ thứ năm (thế hệ Bạch Ngân Đằng).

"Y Dao, mọi chuyện đều đã qua rồi."

7. Chương Y Dao: (Tulip - Uất Kim Hương)

- Là con gái của Chung Băng Tâm và Chương Hạo Long.

- Là một cô bé thánh thiện, vô tư và yêu đời. Luôn ngoan ngoãn vâng lời Chung Băng Tâm nhưng lại không được mẹ chú ý nhiều vì Chung Băng Tâm mong muốn có con trai.

- Vì Chung Băng Tâm lo sợ kế hoạch ám sát của Lãnh gia nên đã buộc hai đứa con mình phải ở trong Chương gia. Chương Y Dao từ nhỏ tới lớn đều chưa bước ra ngoài. Trong một lần ngẫu nhiên nằng nặc đòi anh trai mình dẫn ra ngoài chơi đã vô tình tạo cơ hội cho Kẻ ám sát.

https://thuviensach.vn

- Chương Y Dao sống sót nhưng đã bị mẹ hoàn toàn vứt bỏ, cô sống cả phần đời còn lại ân hận vì mình là nguyên nhân gián tiếp gây ra cái chết cho anh trai. Cho đến khi Chương Y Dao tiếp quản Chương gia và điều tra ra chân tướng vụ việc có liên quan đến Lãnh gia và Bạch gia.

- Chương Y Dao yêu Hứa Tuấn Kiệt một cách trong sáng và đơn thuần nhưng bị khước từ. Sau này cô lấy Phó Kỵ Nhâm để hợp tác bảo vệ gia sản Chương gia không rơi vào tay các gia tộc khác. Chương Y Dao đã thay đổi và nhúng chàm từ thời khắc đó.

"Ta đã sống một phần đời nghĩ rằng mình có tội và còn cảm kích nhận sự khoan dung từ chúng."

"Ý nghĩa của hoa Tulip đỏ là tỏ lòng yêu nhưng chưa được đáp lại."

https://luu.vn/su-tich-hoa-uat-kim-huong-tulip.htm

6. Phó Kỵ Nhâm:

- Là thủ hạ đắc lực của Chung Vô Triệt và được anh tin dùng nhất trong Chương gia.

- Phó Kỵ Nhâm trước là trẻ mồ côi được gửi vào trại trẻ mồ côi. Cậu đã thoát ra khỏi tay những gã chủ trại ấu dâm và được Chương Hạo Liêu thu nhận về. Nhiệm vụ đầu của cậu là ám sát Chương Du Thần nhưng cậu đã không làm mà báo lại cho Chung Băng Tâm. Cậu không nghĩ rằng Chung Băng Tâm sẽ giết Chương Hạo Liêu - ân nhân của mình.

- Cũng nhờ chuyện đó mà Chương Du Thần đã xin cho cậu ở lại làm thủ hạ bên mình, tránh khỏi sự thủ tiêu nốt của Chung Băng Tâm.

- Ban đầu Phó Kỵ Nhâm không có khao khát quyền lực, nhưng khi kết hôn với Chương Y Dao và tiếp cận nó, Phó Kỵ Nhâm đã thay đổi và trở thành đối thủ đáng gờm của rất nhiều gia tộc.

https://thuviensach.vn

"Thì ra trước đây không phải ta không muốn quyền lực, mà là ta sợ. Ta sợ thứ đó quá to lớn nên ta không với tới được. Nhưng giờ đây, ta thấy nó thật nhỏ, chỉ đủ nằm trong lòng bàn tay ta."

7. Chương Đế Hoàng:

- Là một quý công tử lịch thiệp, tao nhã và tử tế trong mắt các cô gái. Thật sự bên trong Chương Đế Hoàng lại rất lãnh đạm và vô tình, cậu có thể khiến người ta đắm chìm vào mật ngọt rồi vứt bỏ một cách phũ phàng khi tình cảm của họ đã hết giá trị lợi dụng.

- Điều đặc biệt là Chương Đế Hoàng luôn biết cách bẻ cong sự thật khiến kẻ bị mình bỏ rơi vẫn si ngốc nhung nhớ cậu và sẵn sàng nhận phần lỗi về mình.

- Mặc dù là con người không đáng tin trong chuyện tình cảm nhưng với công việc thì Chương Đế Hoàng lại rất sòng phẳng. Trái với ý muốn của mẹ là muốn tiêu diệt Lãnh gia lẫn Bạch gia vì thù riêng, Chương Đế Hoàng đơn giản muốn so tài cao thấp với Lãnh Khải Luân và Bạch Nhất Sinh.

- Cậu không có tình cảm với Bạch Ngân Đăng, nhưng vì biết Lãnh Khải Luân thích Bạch Ngân Đăng nên đã cố tình tiếp xúc với cô. Lâu dần thì Chương Đế Hoàng cũng xảy ra rung động nhưng đã bị Bạch Ngân Đăng khước từ. Cuối cùng thì Chương Đế Hoàng thừa nhận mình thua Lãnh Khải Luân trong ván bài này.

"Nếu nói ta sai, chứng minh đi."

8. Chương Thượng Uy:

- Cũng như anh trai, Chương Thượng Uy cũng là kiểu người thích chơi đùa với tình yêu.

https://thuviensach.vn

- Nhưng không giống tác phong "chơi đẹp" như Chương Đế Hoàng, Chương Thượng Uy luôn tìm cách lách luật và chơi gian để "tiết kiệm thời gian".

- Chương Thượng Uy làm việc rất tuỳ hứng và không nghiêm túc trong bất kì việc gì. Nhưng đổi lại Chương Thượng Uy lại rất biết cách lấy lòng người, vì vậy mà cha mẹ vẫn cưng chiều cậu mặc dù cậu rất dễ khiến họ bực bội vì hành tung phá phách của mình.

- Ai cũng nghĩ cậu gay nhưng thực sự cậu không gay.

"Cứ chơi thoả thích đi. Quan trọng là dám chơi thì phải dám chịu nhé! ^^"

9. Giả Minh Hàm:

- Trước khi có sự xuất hiện của Trình gia thì Giả gia nằm trong Tứ đại gia tộc.

- Cho đến đời Giả Minh Hàm thì suy yếu dần do Giả Minh Hàm không có năng lực chèo chống, phải để cho Hebe Quince đằng sau giúp đỡ.

- Giả Minh Hàm có thể xem là lí lịch sạch sẽ vì chưa vướng vào bất cứ vụ ẩu đả nào trong giới Hắc đạo mà chỉ tập trung mở rộng thị trường kinh doanh làm giàu. Sau này khi gặp Chung Băng Tâm hết mực lôi kéo thì mới si mê mà nhúng tay vào chuyện tranh chấp quyền lực.

- Mặc dù có quyền thế nhưng Giả Minh Hàm lại rất sợ vợ là Hebe Quince, nhiều lúc ông cảm thấy bí bách vì bị vợ đè ép nhưng không dám nói ra vì thể diện. Chung Băng Tâm là người đã mời gọi Giả Minh Hàm chống lại vợ và khiến ông cảm thấy thích thú khi làm những chuyện mà Hebe Quince không biết.

https://thuviensach.vn

- Giả Minh Hàm tuy vậy lại rất yêu thương con cái, để bù đắp thì ông đã ra sức mặc kệ những lời khuyên mà cho Giả Thuật Nham cùng Giả Tư Lộ tự do theo đuổi sở thích không dính dáng tới Hắc đạo của mình.

"Thôi, muốn vậy thì cứ như vậy đi!"

10. Hebe Quince: (Everlasting/ Immortelle: Hoa bất tử)

- Xuất thân là công chúa của một quốc gia lớn nhưng lạc hậu, vô cùng đề cao nam quyền. Bởi vì muốn chống đối lại những lễ giáo bất công và tập tục cổ hủ mà Hebe Quince bị trục xuất khỏi cung điện và được Giả Minh Hàm giúp thoát ra. Hebe Quince đã đem lòng yêu ông từ đó.

- Vì sợ mình không có gì thù Giả Minh Hàm bỏ rơi nên Hebe đã nắm bắt những điểm yếu của Giả Minh Hàm và khiến ông phải e dè người vợ là mình. Tuy dữ dằn là vậy, Hebe Quince vẫn rất yêu thương Giả Minh Hàm và đã sinh cho ông hai đứa con.

- Khi phát hiện Giả Minh Hàm phản bội mình qua lại với Chung Băng Tâm (Mộc Diêu Tuyền là người nói) thì Hebe Quince đã tới tìm Chung Băng Tâm tính sổ. Hebe Quince không phải đối thủ của Chung Băng Tâm nên đã bị Chung Băng Tâm hãm hại ngược lại dẫn đến suýt bị cưỡng hiếp.

- Hebe Quince đã được Hạ Nhược Tuyết cứu thoát nhưng không lâu sau đó thì bị Giả Minh Hàm trong lúc tức giận tuôn xả hết những suy nghĩ bấy lâu và khẳng định rằng ông hối hận khi rước Hebe về. Hebe Quince không chịu nổi đả kích từ người chồng mình yêu nhất nên đã nghỉ quẫn tự kết liễu cuộc đời mình.

- Để trả ơn cho Hạ Nhược Tuyết thì Hebe Quince đã giúp Hạ Nhược Tuyết cứu Chương Du Thần và đưa về tiểu quốc của mình.

"Ở quốc gia của tôi, chúng tôi không thờ vị thần sáng thế nào cả, chúng tôi thờ chồng mình."

https://thuviensach.vn

"Hoa bất tử mang trong mình một ý nghĩa cao đẹp: Tình yêu là bất tử, giống như hoa bất tử - loài hoa không bao giờ chết trong gian khổ khó khăn."

https://gaubongdep.com/y-nghia-cua-hoa-bat-tu/

11. Giả Thuật Nham:

- Là con trai cả của Giả gia. Từ nhỏ đã rất dịu dàng, ôn hoà, luôn kiên nhẫn với người khác.

- Giả Thuật Nham là người công tư phân minh, không vì những tranh chấp gia tộc mà ảnh hưởng đến cái nhìn của anh đối với các thiếu gia.

- Giả Thuật Nham theo đuổi y học nhờ bác sĩ Alexander Dietes truyền cảm hứng, là người được Bạch Dĩ Hiên, Chung Vô Triệt cùng Lãnh Dịch Khiêm tôn trọng.

- Chính vì vậy mà tâm tư của Giả Thuật Nham rất đơn giản, sau này khi buộc phải tham gia vào Hắc đạo thì bị bên vợ là Cố gia gián tiếp điều khiển.

- Mất 5 năm theo đuổi con gái Cố Đồ Ức là Cố Tinh Uyển, đủ thấy anh là người kiên trì và coi trọng tình yêu như thế nào.

- Rất yêu thương em gái là Giả Tư Lộ, đó là lí do mà dù không ghét Lãnh Dịch Khiêm nhưng anh vẫn phản đối khi biết Giả Tư Lộ kiên quyết muốn làm vợ Lãnh Dịch Khiêm.

"Cái gì phải đến thì sẽ đến. Nếu đã không tránh khỏi, thì thôi chúng ta cứ phải chấp nhận vậy. Dù sao chúng ta đã cố hết sức rồi."

12. Cố Tinh Uyển: (Peony)

- Là con gái độc nhất của giáo chủ Cố Đồ Ức.

https://thuviensach.vn

- Được nâng niu và sống trong nhung lụa từ nhỏ nên rất kiêu kỳ, xa hoa và luôn hành động theo sở thích của mình.

- Cũng bởi vì được cưng chiều, bảo bọc nên Cố Tinh Uyển chỉ là một cô nàng bánh bèo chứ không có tâm cơ sâu xa.

- Mặc dù là con gái của giáo chủ cũng thuộc dạng giết người không gớm tay nhưng vì hay ở bên cạnh Giả Thuật Nham nên tính thiện lương trong Cố Tinh Uyển vẫn còn rất nhiều.

- Sống vô tư, không quan tâm đến thế sự nên đôi khi làm Giả Thuật Nham nhiều phen khốn đốn. Cuối cùng Giả Thuật Nham đành phải nhường cha vợ mà san sẻ quyền hành của Giả gia.

"Chỉ cần thích là được mà! Sao phải suy nghĩ nhiều chứ?"

13. Giả Tự Huyền:

- Là một người nhát gan, hay sợ hãi đủ điều. Giả Tự Huyền còn sở hữu một trái tim mỏng manh, cậu rất dễ xúc động và dễ khóc.

- Rất sợ ông ngoại và luôn tránh mặt ông ngoại.

- Nằng nặc không chịu tham gia vào giới Hắc đạo dù đã được Cố Đồ Ức trải sẵn đường. Ước mơ của Giả Tự Huyền là muốn làm nhà thiết kế.

- Chính vì vậy mà Giả Tự Huyền rất thích được ở cùng với Chu Tử Đằng.

"Quyền lực không phải là tất cả. Quyền sống mới là tất cả."

14. Giả Thiên Kim:(Jasmine - Hoa Nhài)

- Vì anh trai luôn bày ra bộ dạng yếu đuối, dễ vỡ nên Giả Thiên Kim đã thể hiện mình là một cô gái mạnh mẽ, khôn khéo nhằm làm vừa lòng

https://thuviensach.vn

ông ngoại.

- Có hôn ước với Chương gia, cô cũng luôn làm theo ý muốn của Chương Y Dao, trở thành một cô gái hiểu biết và giỏi giang để xứng đáng làm Chương phu nhân sau này.

- Như vậy, Giả Thiên Kim đã sống mà chỉ biết làm hài lòng người khác. Chính vì ngoài mặt luôn tỏ ra ngoan ngoãn, hiền thục nên nhiều tâm tư uất ức trong lòng đều phải đè nén để giữ hình tượng. Cuối cùng thành ra Giả Thiên Kim trở thành con người nguy hiểm ngầm.

"Em không có gì đặc biệt cả. Em chỉ có đôi mắt biết khóc và đôi môi biết cười như bao cô gái khác mà thôi."

Hoa nhài trắng: Sự đáng yêu, ngây thơ, tinh khiết.

Tên Jasmine của hoa nhài xuất phát từ tiếng Ả Rập: "Jas" có nghĩa là tuyệt vọng và "min" có nghĩa là lời nói dối.

https://hakufarm.vn/y-nghia-cua-hoa-nhai-hoa-lai-jasmine/

15. Cố Đồ Ức:

- Mặc dù Cố gia chưa từng có chân trong Tứ đại gia tộc nhưng đến đời Cố Đồ Ức thì đã khiến người khác phải dè chừng.

- Cố Đồ Ức một mình lèo lái Cố gia, trả hết con nợ khổng lồ của gia tộc. Cho nên về mặt tiền bạc, Cố Đồ Ức rất keo kiệt với người ngoài và thường cho vay nặng lãi đối với những kẻ nào hướng tới gia tộc mình nhờ giúp đỡ.

- Ngoài điểm đó ra thì Cố Đồ Ức là một kẻ nguy hiểm bởi ham vọng quyền lực, sẵn sàng khiến kẻ nào đụng chạm tới tài sản của mình phải chết bất đắc kỳ tử.

https://thuviensach.vn

- Dù quan trọng tiền bạc nhưng Cố Đồ Ức không tham muốn tiền bạc của người khác, chính vì sự minh bạch đó mà ông được nắm quyền quản lí ngân hàng thế giới ngầm.

- Sau này khi Giả gia dần suy yếu thì Cố Đồ Ức đã lăm le muốn toàn bộ Giả gia thuộc quyền hành của mình.

"Tiền nằm trên tay ta chứ không nằm trên mắt ta."

https://thuviensach.vn

TỬ ĐẰNG KHÔNG NỞ LẦN HAI - KHÔNG CÒN LÀ NỮ PHỤ

Ka La Ra

dtv-ebook.com

Phiên Ngoại 0.5: Trình Gia - List Nhân Vật

1. Trình Vĩ Chân:

- Là một người đàn ông của gia đình, chăm chỉ, hiền hậu và có lối sống rất giản dị.

- Đã gặp và yêu Lâm Ái Hoa từ cái nhìn đầu tiên, đã hết lòng theo đuổi bà và tình nguyện giúp bà hàn gắn những vết thương lòng.

- Trình gia của Trình Vĩ Chân không phải một gia tộc lâu đời và phồn thịnh. Trình Vĩ Chân làm ăn chân chính, không dính dáng tới Hắc đạo.

- Một sai lầm đã khiến Trình Vĩ Chân rơi vào bẫy và chịu mất mạng.

"Chỉ cần mình vui là tôi vui rồi."

2. Lâm Ái Hoa: (Lavender - Hoa Oải hương)

- Tên thật là Lavatera Violet Lavendel.

- Thuở nhỏ sống ở vùng Provence Pháp với gia đình hành nghề trồng hoa của mình. Lavatera thường đi ngang qua nhà của Ethan và đã say mê tiếng sáo của Ethan từ đó.

- Là một cô gái đơn giản, không muốn va phải quá nhiều rắc rối và có một đời sống tuy sang giàu nhưng phức tạp. Vì vậy Lavatera đã chọn giã từ Ethan khi biết anh dấn thân vào con đường phi pháp.

https://thuviensach.vn

- Tuy đã rời xa Ethan nhưng Lavatera vẫn luôn dành trong tim một chỗ trống cho Ethan. Dù sau này đã nên đôi vợ chồng với Trình Vĩ Chân và thay tên đổi họ thành Lâm Ái Hoa thì Lavatera vẫn đeo đuổi quá khứ hạnh phúc trước kia của mình.

- Hình dung về Lavatera, có thể nói nàng rất yên phận, chấp nhận hài lòng với hiện tại và chưa bao giờ đi trái với bổn phận của mình mặc dù đầy rẫy cám dỗ mời gọi xung quanh.

"Nụ cười của ta ở đây, nhưng đôi mắt ta gieo ở Provence xa xôi."

Hoa Lavender còn được gọi là herb of love (thảo dược tình yêu). Nó tượng trưng cho một tình yêu chung thủy sắc son, dù trải qua bao khó khăn, gian khổ vẫn ở bên nhau.

https://hakufarm.vn/y-nghia-cua-hoa-oai-huong-lavender/

3. Trình Khởi Luật:

- Trình Khởi Luật được sinh ra nhờ quá trình mang thai hộ do Lavatera không thể sinh con.

- Là một người điềm đạm, ấm áp và nho nhã. Trình Khởi Luật rất chăm chỉ trong công việc nhằm muốn gia đình mình trở nên khá giả hơn.

- Trình Khởi Luật lấy Tô Khả Đồng qua một cuộc xem mắt. Ngày niên thiếu thì Trình Khởi Luật phải lòng Ngũ Tương Phù, tuy nhiên do không môn đăng hộ đối mà đã chia tay nhau sau khi ra trường.

- Trước những ngày diễn ra hôn lễ, Trình Khởi Luật bị gài bẫy dẫn đến việc qua đêm với một người phụ nữ khác để phá hoại hôn nhân của anh.

- Tuy nhiên, nhờ sự bao dung và thấu hiểu của Tô Khả Đồng, hôn lễ vẫn được diễn ra và họ có với nhau đứa con trai là Trình Lạc Nghiêm.

https://thuviensach.vn

"Những thứ gì anh đã chấp nhận thì anh sẽ không than trách tại sao điều đó lại xảy đến với anh."

4. Tô Khả Đồng: (Gerbera - Hoa đồng tiền)

- Là một quý tiểu thư của gia tộc Tô gia - một gia tộc nắm giữ sự liên kết với thế giới ngầm trong Showbiz.

- Tuy nhiên, Tô Khả Đồng vẫn lớn lên mà không biết rằng gia tộc mình có liên quan đến Hắc đạo, cô chỉ biết cha mình là CEO của một công ty giải trí bậc nhất.

- Do Tô gia theo phe Bạch gia - thực chất là do Bạch Thừa Húc sắp đặt nhằm muốn nâng đỡ âm thầm Trình gia nên đã khiến Bạch phu nhân bấy giờ là Ixora Dietes ghen tuông tìm cách phá hoại cuộc hôn nhân kết giao giữa hai gia tộc. Ixora đã lợi dụng tình cũ của Trình Khởi Luật và gửi đến Tô Khả Đồng bằng chứng ngoại tình do bà lên kế hoạch nhằm khiến cô đau khổ muốn huỷ hôn.

- Trái với mong đợi của Ixora, Tô Khả Đồng đã lắng nghe lời giải thích của Trình Khởi Luật và tiếp tục cử hành hôn lễ.

- Sau này khi biết đến sự tồn tại của Trình Lạc Nghiêm - kết quả sau một đêm của Trình Khởi Luật và Ngũ Tương Phù, Tô Khả Đồng đã chấp nhận gạt bỏ những thù ghét giữa người lớn mà đem cậu về nuôi.

"Sự cao quý của một người không nằm ở số tài sản họ có được, mà nó nằm ở số tài sản họ đã cho đi."

Loài hoa này tượng trưng cho hạnh phúc, nó mang ý nghĩa về vẻ đẹp và sự diệu kì.

https://gaubongdep.com/y-nghia-cua-hoa-dong-tien/

https://thuviensach.vn

5. Ngũ Tương Phù: (Cactacea - Hoa Quỳnh)

- Là con gái của một gia đình quan chức. Thuở trước học cùng Trình Khởi Luật trong Học viện và nảy sinh tình cảm.

- Bị gia đình ngăn cấm dữ dội vì cha mẹ cô một mực muốn gả cô vào gia đình phải là quan chức giống nhà mình. Ngũ Tương Phù đành chia tay với Trình Khởi Luật để không cản bước thanh xuân của anh.

- Sau này Ngũ Tương Phù bị tính kế sắp đặt ngủ với Trình Khởi Luật. Khi việc cô có thai ngoài ý muốn bị lộ ra với gia đình cô thì cô đã bị cha mình từ mặt và đuổi đi. - Ngũ Tương Phù đã đơn thân nuôi lớn Trình Lạc Nghiêm mà không nhờ đến bất kì sự giúp đỡ nào. Lòng tự trọng của Ngũ Tương Phù đã ngăn cản cô cầu cứu Trình gia vì không muốn làm khó khăn cho cuộc sống hôn nhân của Trình Khởi Luật.

- Chết trong một vụ tai nạn trên cao tốc La Verne.

"Phụ nữ vốn dĩ sinh ra đã chịu nhiều bất công. Nhưng không vì thế mà ta sẽ vời xin những gã đàn ông rủ lòng thương giành lại công bằng cho ta."

Hoa quỳnh còn tượng trưng cho sự chung thủy, vì hoa chỉ nở một lần rồi tàn, cũng như một tình yêu đầu tiên nguyên thủy và duy nhất dâng hiến cho người tình. Hoa quỳnh khoe sắc rất ngắn ngủi nên người ta còn hay nói hoa quỳnh tượng trưng cho sự mong manh sớm nở tối tàn.

https://gaubongdep.com/y-nghia-cua-hoa-quynh/

6. Trình Lạc Nghiêm:

- Là con trai cả của Trình Khởi Luật và Ngũ Tương Phù. Mẹ là người anh hâm mộ nhất vì bà là một người phụ nữ bản lĩnh, không dễ bắt nạt và luôn kiên định với suy nghĩ của mình.

https://thuviensach.vn

- Trái với Trình Phong Lữ xuất thân là cậu ấm chính hiệu, Trình Lạc Nghiêm lại dày dạn kinh nghiệm từng trải ngay từ nhỏ và rất dễ thích nghi với môi trường sống xung quanh mình. Trình Lạc Nghiêm không phải tuýp người hay than trách, anh luôn tìm hướng giải quyết hoặc chấp nhận làm quen với nó.

- Trong "Tứ đại thiếu chủ" thì Trình Lạc Nghiêm là người dễ nói chuyện nhất vì anh luôn tỏ ra rất cởi mở, tuy nhiên anh lại là người khó để thấu hiểu nhất vì anh luôn đeo trên mình một lớp mặt nạ.

- Trình Lạc Nghiêm chưa vướng vào bất kì mối tình nào cho đến khi gặp Camellia. Anh là người được Bạch Thừa Húc giao cho tiếp quản Tổ chức Ám sát Dietes - sau đổi thành Tổ chức Ám sát Geranium.

- Tuy giữ trong tay một lực lượng hùng mạnh, Trình Lạc Nghiêm luôn chủ trương giải quyết mọi việc theo lối ôn hoà. Luôn mong muốn một ngày sẽ thấy sự hợp tác hoà bình giữa "Tứ đại gia tộc."

- Sợ vợ.

"Các cậu có biết là dù các cậu không phẫu thuật thẩm mĩ từ chung một bác sĩ nhưng lại mang một khuôn mặt giống hệt nhau bởi cái sắc thái lạnh lùng cố thể hiện sự cool ngầu không?"

7. Trình Phong Lữ:

- Là một thiếu gia phong lưu với vẻ ngoài điển trai, ánh mắt đa tình đã hớp hồn bao thiếu nữ.

- Trình Phong Lữ sinh ra đã ở vạch đích (được định sẵn là người kế nghiệp Công ty giải trí của Tô gia), vì là con một trước đây và là con út bây giờ nên luôn được chăm sóc và trải thảm.

https://thuviensach.vn

- Vận đào hoa khiến anh rất coi rẻ tình yêu, Trình Phong Lữ đã trải qua muôn vàn mối tình chớp nhoáng cho đến khi gặp chị em Chu gia.

- Anh bị Chu Khuynh Cơ thu hút vì Chu Khuynh Cơ biết chiều chuộng bạn trai. Thật tâm anh thích Chu Tử Đằng nguyên chủ vì nguyên chủ là người duy nhất yêu chính con người anh và là người đầu tiên cho anh nếm trải trái đắng.

- Tình yêu mà Phong Lữ dành cho Chu Tử Đằng hiện tại là một sự cố chấp, không thoát khỏi bóng ma quá khứ và không chấp nhận được việc cô đã dứt tình với anh chỉ sau một đêm.

- Khi bắt đầu nghiêm túc suy xét về cảm xúc của mình thì cũng là lúc Phong Lữ nhận ra mình yêu Tử Đằng. Nhưng rốt cuộc anh phải trả giá cho những gì mà anh đã làm với nguyên chủ bằng cái chết bởi chính tình yêu anh dành cho Tử Đằng.

"Tử Đằng... Anh yêu em..."

8. Hứa Chính Đàm:

- Là con trai của Quản gia nhà họ Trình và vú nuôi nhà họ Trình.

- Xuất hiện với thân phận là cận vệ của Trình Lạc Nghiêm. Là trợ thủ đắc lực giúp Trình Lạc Nghiêm quản lí Tổ chức Ám sát Geranium.

- Là một con người cục súc, không nói chuyện với ai ngoài những người có liên quan tới nhiệm vụ của mình.

- Là bạn thân của Niếp Ngữ và cũng là người duy nhất biết tâm tình của Niếp Ngữ dành cho Lưu Ly. Vì không muốn Niếp Ngữ sa vào mối tình mà có thể khiến cậu quay lưng với thiếu chủ của mình nên Hứa Chính Đàm đã trực tiếp ở sau lưng thuyết phục khiến cho Lưu Ly dập tan mọi nghi ngờ và đinh ninh tin người mình yêu là Lãnh Dịch Khiêm.

https://thuviensach.vn

"Chúng ta là cận vệ, hãy chỉ làm tròn trách nhiệm của một cận vệ thôi."

9. Hứa Tuấn Kiệt:

- Khác với anh trai tham gia sâu vào giới Hắc đạo, Hứa Tuấn Kiệt đảm nhận trợ giúp Trình Phong Lữ quản lý công ty của Tô gia.

- Hứa Tuấn Kiệt là một người hướng nội, luôn nằm trong vùng an toàn và không thích mạo hiểm - hoàn toàn trái ngược với Hứa Chính Đàm thích thử thách và những trò điên rồ. Cũng bởi vậy mà anh không dám tiếp nhận tình cảm của Chương Y Dao dù xác định trong lòng mình có thích cô.

- Hứa Tuấn Kiệt có một giọng nói rất trầm ấm và đặc trưng, anh khá chậm tiêu về chuyện tình cảm nên không biết những câu hỏi han dịu dàng của anh đã vô tình làm Chương Y Dao rung động rồi dẫn đến kết quả vốn không thể thành sau này.

"Nếu như được quay trở lại ngày đó..."

10. Camellia Esmee: (Camellia - Hoa Trà)

- Là Quý tiểu thư của gia tộc Esmee. Được sinh ra trong dòng dõi quý tộc nên Camellia có cốt cách và phong thái đúng chuẩn những vị tiểu thư trong tầng lớp thượng lưu ngày xưa.

- Nhưng không vì thế mà Camellia trở thành một cô nàng kiêu kỳ, đỏng đảnh. Camellia giống Lưu Ly ở điểm luôn thể hiện mình là con người lạc quan, yêu đời nhằm đem lại nguồn năng lượng tích cực cho mọi người nhưng khác là Lưu Ly thì bản chất vốn tồn tại sự tự ti về bản thân còn Camellia thì tràn đầy sự tự tin về chính mình.

- Camellia lại là một cô gái rất hay ghen (đặc điểm chung của gái nhà Esmee). Khi đã xác định nghiêm túc với một ai thì cô sẽ bí mật tìm cách

https://thuviensach.vn

kiểm soát người đó mà vẫn khiến người ấy ung dung không biết mình đã bị nắm thóp. ;))))

- Trong một mối quan hệ, khác với Chu Khuynh Cơ chỉ biết hấp dẫn được đối phương trong thời gian nhất định, Camellia nhìn thì ngây thơ nhưng lại rất biết nắm bắt tâm lý đối phương mà khiến họ không thể chán mình.

- Camellia là một người xác định rất rõ ràng tình cảm của mình, không phải loại người chôn giấu cảm xúc để rồi sau này tiếc nuối. Cô thích thầm Bạch Dĩ Hiên và cũng đã tỏ tình trước ngày anh đi dù biết nhất định sẽ bị từ chối. Cô coi đoạn tình cảm cô dành cho anh là một món quà của thanh xuân mà "không nói ra thì phí lắm"; và thật tâm chúc anh cùng chị mình sống hạnh phúc.

- Khi tiếp nhận tình cảm mới là Trình Lạc Nghiêm thì cô dứt hẳn sự nguôi ngoai với mối tình đầu và tập trung vào phát triển tình cảm với anh.

"Anh vừa mới mắng em đấy à?"

Trong ngôn ngữ của loài hoa, hoa trà mang ý nghĩa là "sự duyên dáng nhất" cũng như là "Trái tim anh đã thuộc về em".

https://www.google.com/amp/me.phununet.com/WikiPhununet/amp/y-nghia-cua-hoa-camellia/9546

11. Trình Tiểu Nhiên: (Calla - Hoa Rum)

- Còn có tên khác là Calla Esmee. Với vẻ ngoài xuất chúng và tài năng diễn xuất thiên bẩm, Calla là ngôi sao đắt giá đem lại ánh hào quang cho Công ty giải trí Tô gia của gia đình mình.

- Sự nghiệp phất lên ngay từ khi còn bé đã tạo cho Calla sự tự kiêu với thành công của mình. Có rất nhiều người bị cô thu hút, nhưng Calla lại

https://thuviensach.vn

chẳng để người đàn ông nào vào mắt vì cô cả thèm chóng chán. Kết quả là như người cậu quá cố Trình Phong Lữ của mình - Calla có rất nhiều mối tình chóng vánh - điều khiến Trình Lạc Nghiêm luôn đau đầu vì sự đa tình này của con gái.

- Cho đến khi cô gặp Niếp Tích - người không bị hấp dẫn bởi cô và lại luôn coi thường cô. :)))

"Cậu mắng tôi thì chỉ có một cái miệng của cậu mắng tôi. Nhưng tôi mà mắng cậu thì có thêm cả trăm ngàn cái miệng khác sẵn sàng vì tôi mà mắng cậu luôn đấy nhé!"

Hoa rum nói chung thể hiện sự cảm nhận sâu sắc về tình yêu đôi lứa, sự cung kính tôn nghiêm.

http://hoatetdep.com/hoa-rum-loai-hoa-mang-nhieu-y-nghia/

12. Trình Tĩnh Xuyên: (Rose - Hoa hồng)

- Còn có tên khác là Rose Esmee.

- Luôn bị áp lực bởi cái bóng của chị gái. Vì luôn trở thành chủ đề so sánh với chị nên Rose dần dần ghét chị mình và nảy sinh lòng đố kị. Trong khi Rose là người được Trình Lạc Nghiêm quan tâm nhất còn Calla thì đã sẵn sự gai góc từ nhỏ khi bước chân vào showbiz nên ít được lo lắng hơn.

- Rose là một cô gái nhạy cảm, dễ để bụng lời nói của người khác, hay suy nghĩ nhiều và thành ra dễ bị tổn thương. Calla rất yêu thương em gái nhưng vì chưa tinh tế nên chưa hiểu được những uất ức trong lòng Rose.

- Khi biết chuyện tình của chị mình với Niếp Tích, Rose đã không tự chủ được mà tiết lộ thông tin dẫn đến scandal cho chị mình. Sau này Andreis là người đứng ra giúp tháo bỏ những gút mắc trong lòng Rose đối với Calla.

https://thuviensach.vn

"Tôi là Rose! Là Rose Esmee, không phải Calla Esmee!"

Hoa hồng cam thể hiện sự nhiệt tình và đam mê cháy bỏng. Màu cam đầy rực rỡ thể hiện một tình yêu nồng nhiệt nhưng cũng hòa lẫn với sự ghen tuông.

https://hoayeuthuong.com/y-nghia-hoa/431448_y-nghia-hoa-hong

13. Hứa Trác Đổng:

- Tên thật là Ulmus Clover. Thân thế thật là một lính đánh thuê cấp cao được Bạch Thừa Húc ra lệnh ở lại Trình gia với danh vị quản gia để dạy dỗ cho Trình Lạc Nghiêm kế nghiệp Tổ chức Ám sát Geranium.

- Là người bảo vệ cho Trình gia đồng thời là mật báo cho Bạch Thừa Húc về mọi việc xảy ra ở Trình gia.

- Là một người máy móc, chỉ biết làm theo mệnh lệnh được giao, kể cả lập gia đình cũng theo chỉ thị của Bạch Thừa Húc để có thể danh chính ngôn thuận ở lại Trình gia.

"Cảm giác sung sướng nhất là cảm giác đánh dấu tick vào bảng To do list của mình."

14. Trương Ý Liên: (Magnolia - Hoa Mộc Lan)

- Là cháu ruột của Trình Vĩ Chân. Do cha mẹ ly hôn qua nước ngoài sống cuộc sống riêng mà Trương Ý Liên đã được cậu mình chu cấp nuôi dưỡng.

- Là hoa khôi của Học viện Nghệ thuật mà Chu Khuynh Cơ theo học sau này, từng làm diễn viên múa, nổi danh bởi vẻ ngoài thanh thuần, khả ái. Một tai nạn sân khấu đã cướp đi khả năng nhảy múa của Trương Ý Liên lẫn huỷ hoại dung mạo của cô khiến cô sa sút và không tha thiết làm gì nữa.

https://thuviensach.vn

- Bởi vì dung nhan bị huỷ nên cho đến năm 30 tuổi, không ai cầu hôn Trương Ý Liên. Mãi đến khi Trình Vĩ Chân mất và Hứa Trác Đồng xuất hiện ở Trình gia thì cuộc sống của Trương Ý Liên mới thay đổi.

- Không biết về thân thế thật sự cùng mục đích của Hứa Trác Đổng, Trương Ý Liên đã chấp thuận nên vợ nên chồng với ông mặc dù không hiểu vì sao Hứa Trác Đổng lại ngỏ lời cầu hôn mình - một người dung mạo xấu xí. Trương Ý Liên nghe theo sự sắp xếp của chồng, yên bình ở lại Trình gia làm "vú nuôi" của Trình gia.

- Có phần bị ảnh hưởng bởi Hứa Trác Đổng nên Trương Ý Liên đôi lúc vì quá chăm chăm hoàn thành xong nhiệm vụ của mình mà có phần bỏ bê hai đứa con trai.

"Hợp hay không hợp thì do duyên số quyết định."

(Ảnh thời trẻ)

Hoa mộc lan xanh có liên quan đến sức khỏe và sự may mắn.

https://gaubongdep.com/y-nghia-cua-hoa-moc-lan/

https://thuviensach.vn

TỬ ĐẰNG KHÔNG NỞ LẦN HAI - KHÔNG CÒN LÀ NỮ PHỤ

Ka La Ra

dtv-ebook.com

Phiên Ngoại 0.6: Chu Gia Và Gia Tộc Esmee - List Nhân Vật

1. Chu Cảnh Điềm:

- Gia đình sống ở biển, cha làm người gác hải đăng, mẹ làm giáo viên dạy ở một vùng đảo nhỏ gần đó. Chu Cảnh Điềm khi lên 6 đã ra hải đăng sống cùng cha, thường chèo thuyền đi lang thang trên biển để câu cá.

- Gia cảnh chỉ đủ ăn khiến Chu Cảnh Điềm vô cùng bất mãn, luôn mong muốn một ngày được vào đất liền nơi có đô thị xa hoa.

- Chu Cảnh Điềm trong lúc đi câu cá đã may mắn cứu được Veronique đang trôi dạt trên biển qua một vụ đắm tàu. Veronique đã trú ở ngọn hải đăng nơi Chu Cảnh Điềm sống cùng cha mẹ trong 1 tuần trước khi vị trí của cô được tìm thấy.

- Nhận thấy Veronique có thiện cảm với cha mẹ của mình, Chu Cảnh Điềm đã nhân cơ hội gần gũi với Veronique và thường xuyên tâm sự với cô về ước mơ của mình. Cuối cùng Chu Cảnh Điềm đã khiến Veronique xiêu lòng trước miệng lưỡi ngọt ngào của mình và cuối cùng đã cưới được con gái của gia tộc Esmee.

- Sau khi lên thành thị, sự phồn hoa của thế giới tân tiến làm Chu Cảnh Điềm choáng ngợp. Chu Cảnh Điềm rất lanh lợi nên đã nhanh chóng hoà nhập được với xã hội mới. Khi dần dần tự chủ được kinh tế, Chu Cảnh Điềm đã nghĩ đến chuyện trở mặt.

https://thuviensach.vn

- Khi đã thuyết phục được Veronique theo mình rời khỏi Pháp, Chu Cảnh Điềm đã cắt được sợi dây trói buộc của nhà vợ và ông thoả thích vẫy vùng từ đó.

- Chu Cảnh Điềm thay đổi và trở nên đam mê tiền bạc. Ông dần ghét Veronique suốt ngày lải nhải dạy ông cách chi tiêu. Chu Cảnh Điềm tìm thú vui mới bên ngoài và gặp được Quách Mộng Thu - người luôn luôn ca ngợi ông và khiến ông cảm thấy vui sướng.

- Vì mê đắm Quách Mộng Thu nên ông đã đối xử tệ bạc với vợ con, cuối cùng ông chịu cảnh chết trong cô độc do chính tay hai đứa con của vợ kế tạo nên.

"Ta ghét Veronique, bởi cô ta cho ta cảm giác ta luôn thấp hèn trước cô ta."

2. Quách Mộng Thu:

- Sinh ra và lớn lên ở khu phố đèn đỏ "Blooming". Quách Mộng Thu đã sẵn thói xảo quyệt, lừa lọc người khác hòng vơ vét lấy lợi cho bản thân. Nhờ gương mặt gợi cảm và đôi môi biết nói lời ngon ngọt, Quách Mộng Thu đã một thời khiến bao gã đàn ông không tiếc tiền đổ vào, thậm chí còn bỏ cả vợ con để bao nuôi Quách Mộng Thu.

- Ám ảnh bởi sự giàu sang, Quách Mộng Thu đã tìm tới giới thượng lưu Bạch đạo, và có tham vọng được công khai trước thanh thiên bạch nhật hình ảnh của mình.

- Quách Mộng Thu đã được chỉ dẫn tìm tới Chu Cảnh Điềm và giờ trò quyến rũ, Chu Cảnh Điềm sa lưới và từ đó bà dần dần lập kế hoạch thâu tóm khối gia sản kếch sù của Chu gia.

- Quách Mộng Thu chỉ nghĩ tới bản thân và không có lòng yêu thương con cái. Chu Khuynh Cơ và Chu Quân Dạ chỉ là công cụ để bà lợi dụng.

https://thuviensach.vn

- Sau cùng bà ta đã trả giá cho tội ác của mình.

"Ngươi không giữ được, vậy để ta giữ giúp cho."

3. Chu Khuynh Cơ:

- Có nét đẹp thanh thuần, đôi mắt to sáng với con ngươi màu hạnh nhân độc lạ đã hút hồn biết bao quý công tử. Chu Khuynh Cơ sở hữu vẻ đẹp khuê các bẩm sinh, khiến cho cô lọt mắt xanh nhiều người.

- "Khuynh" trong khuynh thành, "Cơ" là tiếng gọi sang trọng dành cho người đàn bà.

- Chu Khuynh Cơ rất coi thường mẹ mình song cô lại là người giống bà như đúc từ tài quyến rũ đàn ông đến thiên phú diễn xuất như thật. Chu Khuynh Cơ bị ám ảnh bởi sự tán dương, cô luôn muốn mọi ánh hào quang phải thuộc về mình vì không muốn bản thân bị đánh đồng với Quách Mộng Thu.

- Chu Khuynh Cơ thực ra bị bán khi chưa lọt lòng, đó là giao dịch của Quách Mộng Thu với Chung Băng Tâm khi bà được cơ hội gia nhập giới thượng lưu, bù lại đứa con của bà phải làm tai mắt cho Chương gia.

- Chu Khuynh Cơ có lẽ chưa từng thật lòng yêu ai khi vốn tiếp cận chỉ để lợi dụng. Cô căm ghét Chu Tử Đằng xuất phát từ lòng ghen tị khi Chu Tử Đằng có gia đình quý tộc ở phía sau chống đỡ, có người mẹ xuất thân cao quý và được sinh ra đã sống trong nhung lụa.

- Chu Khuynh Cơ bị vấn đề về thần kinh khi sử dụng thuốc ngủ quá liều trong khoảng thời gian sự nghiệp sa sút sau sự phất lên của Chu Tử Đằng xuyên vào. Điều đó dẫn đến Chu Khuynh Cơ ngày càng hành xử điên loạn và thiếu suy nghĩ.

https://thuviensach.vn

"Ta ghét nhất câu nói thứ thuộc về ai thì mãi sẽ là của người đó. Ngươi nghĩ thế gian này ai cũng là người tốt không nổi lòng tham mà không đụng tới đồ của người ư?"

4. Chu Quân Dạ:

- Cũng như chị mình, Chu Quân Dạ đều bị bán khi chưa lọt lòng. Năm Chu Quân Dạ lên mười hai thì đã bị người mẹ nhẫn tâm trao đổi trong một giao dịch với những vị linh mục đểu giả. Giao dịch đó là đổi Chu Quân Dạ để lấy sự phán sai về Chu Tử Đằng. Chu Cảnh Điềm là người phạm tội nên lương tâm luôn trong trạng thái lo sợ, bởi thế mà gã đã luôn đều đặn đi nhà thờ và chăm thú tội mỗi Chủ nhật. Gã tin lời linh mục răm rắp, cũng bởi vậy mà đã bị Quách Mộng Thu đưa vào quỷ kế hòng chia rẽ tình cha con còn lưu lại đôi chút dành cho Chu Tử Đằng.

- Sau chuyện đó, Chu Quân Dạ cũng chịu cú sốc tâm lí và suy nghĩ cũng bị bóp méo vặn vẹo từ đó. Cậu ta có xu hướng thích hành hạ động vật bằng những phương pháp rất tàn nhẫn.

- Có sự thích thú với việc "đột nhập", chẳng hạn như hack những tài khoản quan trọng của nhiều tổ chức.

"Lạy lục ta đi, lũ sâu bọ."

5. Chu Tử Đằng: (nguyên chủ)

- Mang nửa dòng máu dòng dõi quý tộc Pháp nên đã sẵn khí chất sang trọng. Là bông hồng lai đẹp nhất giới thượng lưu bấy giờ cho đến thời điểm cô vì tình mà thay đổi ngoại hình của bản thân.

- Mất mẹ khi còn nhỏ, cha lại không sáng suốt dẫn đến nhiều lần Chu Tử Đằng phải chịu oan ức và tủi nhục. Chu Tử Đằng đến tuổi dậy thì thì trải qua giai đoạn gần như trầm cảm khi có xu hướng tự làm đau mình. Đối

https://thuviensach.vn

với Chu Tử Đằng, Trình Phong Lữ như một cái phao quăng xuống giữa biển cho kẻ sắp chết đuối.

- Tình yêu cô dành cho Trình Phong Lữ có lẽ là tình yêu độc nhất và cố chấp nhất. Đến nỗi khi mất đi nó, cô đã chết chìm trong tuyệt vọng và chọn từ giã thế gian.

- Cô đã từng nhảy một điệu valse với Lãnh Dịch Khiêm khi còn nhỏ trong buổi dạ tiệc. Lúc đó cả hai chỉ đơn thuần là bắt cặp nhảy với nhau, Lãnh Dịch Khiêm cũng không mấy lưu lại ký ức về chuyện đó, song Chung Băng Tâm lại lo sợ sau sự kiện đó sẽ dẫn đến một mối đính ước giữa Esmee và Lãnh gia khi Pháp đang trên đà trở thành địa bàn cần được mở rộng của nhiều gia tộc ở thế giới ngầm. Chính bởi vậy mà Chung Băng Tâm đã dày công tìm đến Quách Mộng Thu để tạo nên tay sai kìm hãm gia tộc Esmee và kiểm soát Chu gia.

"Trình Phong Lữ, cảm ơn."

6. Vincent Esmee:

- Là gia đình quý tộc lâu đời đã tồn tại từ thời vua Louis XVI. Vì vai trò của gia tộc ông trong lịch sử khá mờ nhạt nên dần bị lãng quên cho đến đời ông của Vincent, nhờ việc phát triển Glycine de Chine mà cái tên Esmee đã lấy lại được sự ngưỡng mộ của công chúng.

- Nước hoa của Esmee chủ yếu nhập hoa từ Provence và mà gia đình Lavendel là một nhánh nhỏ cung cấp.

- Gia đình Esmee sống rất hoà thuận và thường không can dự nhiều vào giới thượng lưu nữa sau đời cha của Vincent.

- Vincent Esmee rất thương vợ con cũng như các cháu của mình. Dù biết cháu gái là Chu Tử Đằng có mối liên hệ với Thế giới ngầm - điều mà

https://thuviensach.vn

tổ tiên tuyệt đối cấm kỵ nhưng ông vẫn đã luôn để tên cô trong gia phả mình.

"Hãy yêu thương đi, thế giới này đã quá đủ thù ghét rồi."

7. Weigela Daisy:

- Là một nhà sáng chế nước hoa, được thuê vào làm trong công ty của gia tộc Esmee, từ đó đã gặp gỡ và thành vợ của Vincent Esmee.

- Là một người rất yêu trẻ con, bà đã mở một trại trẻ mồ côi mà Dahlia là người được bà trực tiếp cưu mang.

- Có đời sống hạnh phúc với Vincent và hai người con, bà qua đời sau di chứng từ một lần tiếp xúc với hoá chất trong lúc thể trạng đang yếu.

"Ta luôn ở bên các con, nếu các con tin điều đó."

8. Veronique Esmee:

- Veronique được ví như thần Vệ Nữ Aphrodite của giới quý tộc Pháp không chỉ bởi có vẻ đẹp của thánh thần mà còn bởi Veronique rất tin vào tình yêu và luôn mơ mộng về nó.

- Veronique thích đi du lịch, nhất là đi bằng những con thuyền hạng sang dành cho giới thượng lưu. Một trong những lý do khiến nước hoa Glycine de Chine bán chạy là bởi Veronique luôn sử dụng nó và cứ mỗi lần đi dự tiệc là mỗi lần cô đem mùi hương ấy kích thích khứu giác mọi người.

- Veronique rất tin vào những lá bài Tarot, chẳng may thay có lá bài tiên đoán về việc cô sẽ gặp định mệnh của đời mình trong một chuyến đi biển và người đó lại trúng Chu Cảnh Điềm. Veronique đã nằng nặc muốn kết đôi với ông ta ngay mặc cho mẹ mình hết lời khuyên nhủ.

https://thuviensach.vn

- Rất yêu thương con gái mình. Veronique có tấm lòng nhân hậu thuần khiết, đến nỗi đã cảm hoá đối thủ của mình là Marguerite Edith và hai người trở thành bạn thân rồi thành chị em chung nhà.

"Nếu có việc gì khiến mẹ chọn tiếp tục đi trên con đường sai lầm này nếu mẹ được chọn lại, thì đó là bởi mẹ đã gặp con, con gái của mẹ."

9. Roussel Esmee:

- Là một vị công tử lịch lãm, tuấn tú ngay từ nhỏ, mỗi lần dự tiệc là mỗi lần anh trở thành tâm điểm chú ý của biết bao vị tiểu thư.

- Anh rất yêu thương gia đình mình, song Roussel lại có phần nhút nhát để nói ra thành lời. Sau khi chị ra đi thì Roussel đã trở nên chững chạc hơn, trầm tính hơn để gánh vác gia tộc cũng như khiến nó trở thành chỗ dựa vững chắc của Chu Tử Đằng.

- Có một mối tình rất dễ thương với bạn thân của chị thời trẻ. Mặc dù còn non nớt, song Roussel vẫn đã cua đổ được cô gái lớn hơn mình mấy năm là Marguetite, ấy cũng là tình đầu và là tình cuối của anh.

- Là mẫu người đàn ông vì gia đình điển hình mà mọi người phụ nữ đều mong muốn.

"Ta đã đủ to lớn rồi, hãy dựa vào ta."

10. Maguerite Edith:

- Cũng xuất thân từ một gia đình quý tộc, học cùng trường và cùng lớp với Veronique. Là hai đoá hồng đẹp nhất lớp nên cũng thường bị đem ra so sánh, điều đó vô hình tạo ra sự ganh đua giữa hai cô gái.

- Song chỉ có mỗi Marguerite là bài xích Veronique, Marguerite đã có lần chơi xấu Veronique xong Veronique đã không vạch trần mà còn giúp

https://thuviensach.vn

đỡn Marguerite. Điều đó khiến Marguerite thấy hối hận và đồng ý trở thành người bạn thân nhất với Veronique từ đó.

- Ghét bất cứ kẻ nào nói điều không hay tới Veronique, đó là lí do mà Marguerite vô cùng khinh thường Quách Mộng Thu lẫn Chu Khuynh Cơ. Bà cũng ghét luôn cả Thế giới ngầm khi biết nó chứa đựng đầy rẫy sự nhơ nhuốc.

- Bà bỏ một phiếu chống không muốn cháu gái gả cho Bạch Dĩ Hiên cũng như đòi chết lên chết xuống khi cả con gái mình cũng theo chân Trình Lạc Nghiêm.

"Bọn trai phương đông có gì tốt?"

11. Camellia Esmee:

- Là viên pha lê của giới quý tộc Pháp, là Đại tiểu thư của gia tộc Esmee.

- Camellia thường xuyên được chọn vào đóng những vở kịch tái hiện lại lịch sử hoàng gia của trường nhờ gương mặt kiều diễm toát lên phong thái của những quý tiểu thư thời xưa.

- Camellia thích nấu nướng, cũng như cô mình, cô bé thích xem Tarot và cũng tin vào tình yêu sét đánh.

- Camellia có một cuộc đời bình lặng khi luôn được mọi người yêu thương từ lúc trong vòng bảo bọc cho đến khi ra đời. Khi trở thành Trình phu nhân thì cô vẫn tương đối nhàn hạ do mọi việc đều đã được Trình Lạc Nghiêm thu xếp.

- Camellia hát Opera rất hay. Là một tín đồ trung thành của thương hiệu thời trang Glycine nhà mình.

https://thuviensach.vn

- Nhìn cô bé Camellia loắt choắt vậy thôi chứ cô đã thu về cho mình vài ba mối tình xuyên suốt từ cấp 2 cho đến khi lấy chồng luôn rồi!

- Không có khiếu hài hước nhưng có cái miệng nịnh nọt rất lọt tai.

"Tại sao em phải tham gia vào Thế giới ngầm khi anh đang là thế giới của em rồi?"

12. Andrew Esmee:

- Thích đá bóng từ thuở bé. Sau này Andrew đã theo đuổi đam mê và trở thành một tuyển thủ xuất sắc trong đội tuyển Pháp.

- Andrew có vẻ ngoài hiền lành, thư sinh đúng với bản chất dịu dàng bên trong cậu. Andrew thích pha trò, tận dụng khiếu hài hước đã lấy hết từ cô chị gái, Andrew luôn là tâm điểm tạo tiếng cười.

- Andrew khác với người em song sinh của mình chỗ màu tóc cũng như màu mắt sẫm hơn.

- Là người cậu đáng tin cậy của hai nàng công chúa Calla và Rose.

"Thật may mắn vì chúng được sinh ra trong một gia đình giàu luôn ủng hộ mọi ước mơ của mình."

13. Andreis Esmee:

- Andreis có phong cách ăn mặc tinh nghịch hơn anh trai, song do đường nét ôn hoà mà nhiều khi cậu bị lầm tưởng thành con gái có phong cách Tomboy.

- Khác với mọi gia tộc khi người anh luôn là người kế vị, Andreis là người kế nghiệp cơ đồ của dòng tộc mình.

https://thuviensach.vn

- Cậu là người biết để ý mọi biến đổi nhỏ nhất trong thái độ của người khác. Đó là lí do mà Andreis đã phát hiện ra vấn đề của Rose khi luôn thấy uất ức vì bị lép vế so với chị mình.

- Cậu vẫn thường xuyên bắt máy bay ghé thăm Bạch Sở Viên và chị mình.

"Không có cái bóng nào đổ trên người con cả nếu như con có ánh sáng của riêng mình."

14. Dahlia Daisy:

- Có mái tóc đỏ hung rực rỡ, là nàng Poison Ivy của giới thượng lưu Pháp.

- Mẹ cô đã đem cô tới một quán cà phê nhỏ nơi bà Weigela hay đến uống rồi bỏ rơi cô ở đó. Sau nửa ngày trời không ai chịu nhận, bà Weigela đã nhận cô về nuôi.

- Sau này Dahlia cũng không tìm lại được người cha mẹ đã bỏ rơi mình.

- Là một người có đầu óc đơn giản, đôi lúc lại ngáo ngơ hay nói chuyện thiếu logic. Dahlia là một cô gái hay quên, cô còn rất tệ trong việc nhớ mặt người khác. Đó là lí do mà Dahlia luôn nói dối mình bị cận để khỏi phải nhận mặt người khác.

- Là một người có suy nghĩ tích cực khi yêu, luôn đặt gia đình là số 1.

- Cô thích coi phim hoạt hình và WWE.

- Cô luôn tỏ vẻ mình đã trải qua nhiều mối tình nhưng thực chất cô chưa hề có mảnh tình vắt vai nào và Tiêu Khiết là người đầu tiên cũng là người cuối cùng.

https://thuviensach.vn

- Dahlia với Tiêu Khiết là cặp đôi có chuyện tình yêu yên bình và dễ thương nhất trong giới Hắc đạo.

"Anh yên tâm! Để tôi gánh cho!"

15. Tiêu Khiết:

- Thương vợ.

- Chiều con.

- Nghe lời chủ.

- Đảm đang, tháo vát.

- Rộng lượng, luôn bỏ qua những lần giận lẫy vô cớ của chủ.

- Tiêu Khiết là con trai của Tiêu Bách, sinh ra và lớn lên tại Bạch gia, luôn một lòng trung thành với Bạch Dĩ Hiên.

- Tiêu Khiết thực chất không muốn hại ai, nhưng sống trong thế giới ngầm khắc nghiệt anh không có quyền lựa chọn được trong sạch.

- Anh thích Dahlia vì cô là người phụ nữ duy nhất nhìn nhận con người tốt đẹp của anh. Hành trình cưa đổ Dahlia của Tiêu Khiết không có cản trở nào ngoại trừ sự chậm tiêu và ngờ nghệch của Dahlia.

- Bạch Dĩ Hiên cưng Bạch Ngân Đằng 1 thì Tiêu Khiết cưng Tiêu Linh Tê 10. Anh rất chăm cải trang đi họp phụ huynh cho con gái.

"Tôi đi làm thì bị Bạch Dĩ Hiên giận, về nhà thì bị Dahlia giận, giờ tôi đi chơi với mấy người mấy người cũng giận tôi nữa!"

(Tiêu Khiết đi chơi với tổ chức)

16. Tiêu Linh Tê:

https://thuviensach.vn

- Còn có tên khác là Mimosa Daisy.

- Là con gái rượu của Tiêu Khiết, cô đôi khi có những suy nghĩ còn logic hơn mẹ của mình.

- Là một cô gái theo đuổi phong cách Rock táo bạo, cực kì ghét sự áp đặt về tiêu chuẩn con người. "Con người không có tiêu chuẩn nào cả, chẳng ai đủ hoàn hảo để đánh giá người khác."

- Là bạn thân của Ngân Đằng, đến tuổi thiếu nữ thì hai cô nàng này nổi loạn rủ nhau người thích nhuộm cái đầu bạch kim người thì cắt phăng mái tóc dài.

- Hình xăm trên cánh tay cô do chính ba cô xăm cho.

- Sự thẳng tính (không vô duyên) của Linh Tê thu hút rất nhiều chàng trai. Nhưng Tiêu Khiết dặn đi dặn lại con gái không nên quen nên cô không quen.

- Như mẹ, gia đình là số 1!

"Thay vì ở đây châm chọc cân nặng của người khác thì lo soi gương mà lấy cọng rau dính kẽ răng ra đi!"

https://thuviensach.vn

TỬ ĐẰNG KHÔNG NỞ LẦN HAI - KHÔNG CÒN LÀ NỮ PHỤ

Ka La Ra

dtv-ebook.com

Phiên Ngoại 1.1: Bạch Gia_ Khởi Đầu

Dòng dõi Dietes là một dòng dõi lâu đời của nước Ý nhưng hậu thế không phải ai cũng biết về dòng dõi này. Thuỷ tổ của dòng họ Dietes đã sống từ thời Phục Hưng nhưng gia phả được ghi chép đầy đủ nhất chỉ có bắt đầu từ cụ Alexavier Dietes, xuất thân là thợ rèn nổi tiếng nhất xứ thuở đó, nối nghiệp thành công truyền thống nghề rèn bao thế kỉ qua của dòng họ Dietes. Không ai biết nhiều về ông, chỉ biết thời ông sinh ra nước Ý vừa giành được độc lập và thống nhất, chuyển thủ đô đến Roma. Sau này, theo các cuộc chiến tranh thế giới ác liệt, con cháu của cụ Alexavier lần lượt đầu quân đi lính và khi sống sót từ chiến trường trở về, không một ai muốn tiếp tục duy trì lửa cho lò rèn của gia đình nữa. Họ đã tìm thấy khả năng thực sự của mình và quyết định nơi máu chảy đầu rơi mới là nơi thích hợp với họ. Thế là nhà Dietes đã tạo nên một truyền thống mới của gia đình, đó là làm lính, làm lính đánh thuê, làm sĩ quan, làm đặc vụ,... - những công việc liên quan đến mạng người.

Đời của Achraf Dietes đã là đời thứ mười một của dòng tộc. Tên thật của Achraf là Alexandro Dietes, Achraf là cái tên ở nhà mà người mẹ mang dòng máu Ả Rập của ông thường gọi. Gia đình Achraf không hạnh phúc, việc mẹ ông bị bạo hành bởi người cha nghiện cờ bạc diễn ra như cơm bữa. Ban đầu gia đình ông chỉ ở mức đủ sống, cha ông trước kia làm cảnh sát, trong một lần làm nhiệm vụ đã mất đi đôi chân mình và cả nhà phải sống từ tiền trợ cấp của chính phủ. Chán đời, gã đổi tính và thường xuyên lôi vợ mình ra đánh đập để trút giận. Sau đó, gã tìm đến cờ bạc và may sao thắng lớn trong một lần đánh bạc, đời sống gia đình thời gian đó cũng kha khá lên

https://thuviensach.vn

được một chút. Nhưng cũng từ đó mà gã đâm đầu vào những lá bài đen đỏ nhiều hơn, số tiền thắng bạc trước kia dần dần bị rút hết cạn kiệt, gia cảnh Achraf trở nên còn khốn khó hơn trước.

Mẹ của Achraf Dietes là một người phụ nữ với tư tưởng lạc hậu tôn thờ chồng. Trước kia bà làm trong xưởng may, sau do bị đánh đập nhiều quá mà phải nghỉ làm, phần vì không có sức, phần vì ngại người ta gièm pha nhà mình. Achraf chưa bao giờ thấy bà phản kháng, chỉ răm rắp quỳ lạy van xin bằng tiếng mẹ đẻ. Lúc nhỏ thì Achraf sẽ chui vào tủ trốn đến ngày hôm sau, nhưng khi đã thành thiếu niên, nhiều lần ông đã lao ra đánh lại gã cha hung ác của mình để bảo vệ bà. Ông đã nhiều lần thuyết phục bà rời đến xứ khác cùng ông làm ăn và sống cuộc sống mới chỉ với hai mẹ con, nhưng bà vẫn kiên quyết không bỏ chồng và một mực bảo đây là số phận sắp đặt cả rồi. Thế là gia đình ông chẳng có thay đổi gì, lần nào cũng là tiếng chén bát vỡ loảng xoảng, tiếng chửi rủa xối xả và tiếng van nài thảm thiết vang lên ầm ĩ cả căn nhà.

Cuối cùng Achraf quyết định bỏ nhà đi để tìm cách thay đổi số phận. Ông từ bỏ cái tên Alexandro và lấy tên chính là Achraf như một sự nhớ về người mẹ bất hạnh của mình. Khởi đầu của Achraf vô cùng chật vật và gian nan khi phải ngủ bờ ngủ bụi và lang thang đầu đường xó chợ với chút tiền ít ỏi trong người. Trong một lần đi lạc vào địa bàn hoạt động của xã hội đen, ông đụng độ những gã bảo kê khu vực ấy và xảy ra ẩu đả. Một mình Achraf đánh gục 5 tên bằng tay không, nhưng cuối cùng ông vẫn bị đồng bọn chúng kéo tới áp giải về trình trước mặt thủ lĩnh. Gã thủ lĩnh ấy thấy được khả năng của Achraf liền tha chết cho ông và đưa ông vào khoá huấn luyện làm đàn em dưới trướng mình. Đó cũng là bước khởi đầu cho cái tên Achraf Dietes vùng vẫy sau này.

Achraf đã có một khoảng thời gian chịu sự huấn luyện tàn bạo và khi kết thúc, ông trở thành người xuất sắc nhất. Ông rất được gã thủ lĩnh trọng dụng sau những chiến thắng giành địa bàn với các băng đảng khác, tuy

https://thuviensach.vn

nhiên, dù có xông pha chém giết mở rộng địa bàn bao nhiêu thì chung quy ông vẫn là đang phục vụ cho gã. Cuối cùng, sau mấy năm kết bè phái, Achraf tạo phản và trở thành thủ lĩnh mới mà Lương Kiêu chính là người hỗ trợ.

Những năm sau đó, cái tên Achraf Dietes càng làm mưa làm gió hơn ở thế giới ngầm. Achraf đã xây dựng đế chế của mình từ 1 băng nhóm vô danh thành 1 tổ chức Mafia khét tiếng ở Ý.

Achraf lấy rất nhiều vợ, nhưng đa số các bà vợ ấy đều trở thành mục tiêu ám sát của những thế lực thù địch, rất nhiều pha bắt cóc đã diễn ra nhằm gây sức ép với Achraf buộc ông phải đồng ý trao đổi con tin. Tuy nhiên, Achraf chưa bao giờ coi đó là sự uy hiếp đối với mình. Vậy nên, bọn chúng luôn thất bại và các bà vợ đều bỏ mạng. Đối với ông, tình cảm gia đình là thứ gì đó đã mất đi theo cái ngày ông trở về tìm lại mẹ và biết tin bà đã bị gã cha ác ôn đó đánh chết, còn gã thì vẫn đang sống sờ sờ ăn cơm tù mà không có một chút cảm giác dằn vặt nào.

Cho đến khi một trong số các bà vợ của ông phải đánh đổi cả tính mạng để sinh ra bằng được cho ông một đứa con, Achraf mới nuôi dưỡng tình cảm đó trở lại. Đứa bé đó là con gái, Achraf đặt tên nó là Ixora Dietes, lấy theo tên một loài hoa thuộc họ Thiến thảo mà ông rất thích trong một lần đi tham quan châu Á. Ngay sau đó, Achraf li hôn hết với các bà vợ còn lại và công nhận trong gia phả dòng tộc Dietes rằng chỉ mẹ của Ixora mới là người vợ chính thức của mình. Achraf cũng không hoàn toàn vô tình, ông không để các bà vợ cũ của mình chịu thiệt thòi sau li hôn mà đã chu cấp cho họ một khoản tiền lớn để sinh sống và sắp đặt cho họ một chỗ ở an toàn với danh tính mới.

Xong xuôi, ông bắt đầu cuộc sống gia đình hai người chỉ có ông và con gái với sự quan tâm dồn hết lên Ixora. Ông chuyển nơi ở từ trung tâm thành phố sang một thung lũng phía Nam Karóly mà ông đã ra lệnh xây hẳn một toà lâu đài dành tặng riêng cho con gái mừng sinh nhật đầy tuổi.

https://thuviensach.vn

Căn cứ của tổ chức cũng theo đó mà di dời, ông là thủ lĩnh tối cao của tổ chức, còn Lương Kiêu là phó chủ thay ông tiếp quản lực lượng ở trung tâm thành phố.

Achraf Dietes bảo bọc Ixora hết mực. Ngay từ khi Ixora mới được hai tuổi, Achraf đã nghĩ đến việc tìm một cận vệ riêng cho con gái 24/24 sau một vụ việc ám sát nội bộ mà ông đã mất đi người bằng hữu Lương Kiêu sau vụ ám sát đó. Cận vệ của con gái ông phải là người đảm bảo trung thành với tổ chức và luôn ở bên bảo vệ cho Ixora. Thế thì không gì tốt hơn việc thu nhận một đứa trẻ và nuôi dạy nó lớn lên với mục đích sống duy nhất là phục vụ cho Ixora, cũng như là phục vụ cho tổ chức. Sau 3 năm chọn lựa, cuối cùng Achraf cũng đã tìm được đứa trẻ thích hợp.

Đứa trẻ đó không ai khác chính là Lương Phí Hoan - đứa con trai rơi của Lương Kiêu, được ông chuộc ra từ vụ bắt cóc lấy nội tạng trẻ em của bọn buôn người.

Lương Phí Hoan lớn lên cùng Ixora, trong lúc Ixora được tự do thực hiện đam mê nghiên cứu Sinh học thì Lương Phí Hoan phải ngày đêm chịu sự huấn luyện khắc nghiệt do chính tay Achraf đào tạo. Lương Phí Hoan không có thiên phú như ông hồi trước, nhưng bù lại cậu rất nỗ lực và chăm chỉ, điều đó làm cho Achraf rất hài lòng. Ixora do được cha chăm chút quá kĩ lưỡng mà gần như bị tách biệt với thế giới bên ngoài, cô chỉ được quanh quẩn trong Lâu đài Roché - lâu đài ông xây riêng dành tặng con gái, và chỉ được phép ra ngoài khi được sự đồng ý của cha, bởi thế nên suốt thời thơ ấu của Ixora, Lương Phí Hoan là người bạn duy nhất.

Lương Phí Hoan hơn Ixora 3 tuổi, theo lai lịch điều tra thì cậu vốn là con nhà nghèo, cha cậu là gã nát rượu, mẹ cậu đã bỏ đi lấy chồng khác từ lâu. Sở dĩ Achraf chỉ chọn cứu Lương Phí Hoan là bởi ân tình với Lương Kiêu.

https://thuviensach.vn

Lương Phí Hoan xác thực là con trai của Lương Kiêu với nhân tình của ông thời trẻ, sau khi Lương Kiêu chết thì bà đã bị một gã đại gia dụ dỗ mà bỏ đi. Nhưng ngặt nỗi không ở được bao lâu thì bà ta phát hiện mình hoài thai Lương Phí Hoan. Gã đại gia biết chuyện ả có bầu liền thẳng tay đuổi ả đi khiến ả phải lưu lạc đến một vùng quê gần đó.

Thể trạng yếu ớt không thể phá thai, ả buộc phải sinh con trong tình cảnh không mong muốn, dẫn đến việc phải lấy đại một gã chồng để có chốn nương thân cũng như tránh điều tiếng của người trong làng về cái chửa hoang. Gã chồng đó là tên bợm rượu ai ai cũng chê không lấy, chính ả ở cũng chịu không nổi. Thế là vừa sinh hạ Lương Phí Hoan, ả liền vứt con ở đấy rồi đi tìm người đàn ông khác mồi chài. Lương Phí Hoan lớn lên trong cảnh nheo nhóc sống nhờ sự bố thí của bà con hàng xóm. Việc cậu bị bắt cóc thực ra cũng là một màn kịch bán con của gã đàn ông bợm nhậu vô nhân tính.

Achraf phải tốn rất nhiều công sức mới tra rõ thân phận của Lương Phí Hoan. Nhưng khi đem Lương Phí Hoan trở về, ông đã không tiết lộ thân thế thật sự của cậu ngay và cũng cấm không cho ai tiết lộ. Ông đợi khi Lương Phí Hoan lớn lên sẽ nói rõ sự thật, bên cạnh đó ông cũng không muốn đứa trẻ này lớn lên với tâm lí lợi dụng ân nghĩa của cha mình để lại, điều đó sẽ làm hạn hẹp sự phát triển của cậu.

Ban đầu Achraf chỉ muốn sắp đặt Lương Phí Hoan bên cạnh Ixora để bảo vệ con gái mình, nhưng khi thấy sự trung thành và cố gắng luyện tập không ngừng nghỉ của cậu, ông nghĩ có khi gả Ixora cho nó cũng được. Dù gì thì ông cũng không có con trai và chuyện chọn người kế nghiệp là chuyện sớm muộn.

Và với suy nghĩ như thế, thái độ của ông đối với Lương Phí Hoan khác hẳn, ông gây áp lực nhiều hơn lên Lương Phí Hoan với những đòi hỏi gắt gao, và ông cũng phạt nặng hơn nếu cậu phạm lỗi dù chỉ là rất nhỏ. Mọi người trong tổ chức ai cũng đều nhận thấy sự kì vọng của ngài Achraf đối

https://thuviensach.vn

với Lương Phí Hoan, và họ cũng ngầm hiểu Lương Phí Hoan sẽ là người thừa kế chức vụ thủ lĩnh La Nostre.

Lương Phí Hoan nghe được những lời tán gẫu của anh em trong tổ chức về việc cậu có khả năng sẽ là tân thủ lĩnh sau này liền thấy phấn khích lắm. Cậu biết để đạt được đẳng cấp như ngài Achraf thì còn xa cho nên ngay từ bây giờ cậu phải khổ luyện để sau này xứng đáng với những thứ đó. Cậu đinh ninh rằng mục tiêu sống của cậu là phải trở thành Thủ lĩnh mới và lấy Ixora, cũng chính vì vậy mà những kẻ nào là mối đe doạ tiềm tàng cho vị trí ấy của cậu, cậu đều sẽ trừ khử sau lưng.

Chẳng hạn như, người con trai nuôi của ngài Achraf - Alexander.

Cứ cách 4 năm, ngài Achraf sẽ lại ghé thăm căn nhà thuở nhỏ của mình. Từ sau khi mẹ ông mất và gã cha tồi tệ đó đi tù, căn nhà đó bị bỏ hoang. Mà ông cũng không có ý định tu sửa, theo ông, dù cho nó có đẹp đẽ hơn đi nữa thì cũng chẳng còn giá trị gì vì người cần sống cũng đã không còn sống nữa.

Nhưng lần về này thì lại có sự đổi khác, Achraf khá bất ngờ khi thấy sự xuất hiện của ba người lạ mặt trong căn nhà cũ của mình: một người đàn ông trạc tuổi ông, một người đàn bà và một cậu bé nom bằng tuổi con gái ông. Nhìn họ rất kham khổ và bần hàn với bộ quần áo rách rưới bẩn thỉu, trông hoàn cảnh họ còn tàn tạ hơn ông hồi đó. Có lẽ họ là những người ăn xin và ngôi nhà bụi bặm của ông may mắn trở thành chỗ trú của họ.

Điều khiến Achraf ngạc nhiên là nụ cười của ba con người ấy. Mặc dù nhìn họ thật tả tơi và nghèo khổ, nhưng họ lại rất rạng rỡ với những cái nhìn nhau trìu mến và gương mặt của họ hạnh phúc lộ rõ khi chia cho nhau những mẩu bánh mì nóng hổi. Khung cảnh đầm ấm ấy là khung cảnh mà Achraf chưa bao giờ được trải qua, vậy mà những con người khốn khổ kia lại có thể sở hữu nó.

https://thuviensach.vn

Không hiểu sao ông đã đi tới và bắt chuyện với gia đình ấy. Để nguỵ trang, Achraf đã khoác lên mình một bộ đồ chắp vá và xuềnh xoàng, ông đội chiếc mũ sứt chỉ màu đen với khuôn mặt nhem nhuốc của một gã thợ mới vừa từ mỏ than về. Trông ông bây giờ khác hẳn dáng vẻ lịch lãm thường ngày, có khi chỉ tươm tất hơn gia đình ăn mày kia một chút thôi. Khi thấy bộ dạng của ông, người đàn ông nọ đã xởi lởi lên tiếng:

- Nếu ngài muốn tìm chỗ ngủ thì cứ vào đây! Nơi này tuy dơ dáy nhưng vẫn còn tốt chán, ngài có thể trú tạm cùng với chúng tôi.

- Chủ nhà sẽ không thích điều này đâu. - Achraf cười đáp.

- Nơi này bỏ hoang lâu rồi. Chúng tôi đã ở được 1 tuần và dự định sẽ rời đi vào ngày mai. - Lần này thì người đàn bà cất tiếng trấn an.

- Và ngài có thể dùng bữa chung với nhà cháu. - Đứa trẻ từ nãy giờ nhìn chằm chằm ông cũng theo đó mà lí nhí mời.

Nó có đôi mắt xanh và mái tóc vàng đặc trưng theo biểu tượng của người Tây mà người ta hay nghĩ đến, và nó có gương mặt sáng sủa, dù đang khoác trên mình bộ đồ cũ nhàu và bạc màu.

- Cháu tên gì? - Achraf có vẻ dịu dàng, hỏi.

- Cháu tên Lira.

Lira (đồng Lia) là đơn vị tiền tệ của nước Ý, đặt cho con mình cái tên thế kia cũng đủ thấy họ thiếu thốn đến mức nào.

- Lira, cháu đã khó khăn rồi thì còn mời ta dùng bữa làm gì? Cháu sẽ bị xén bớt khẩu phần ăn đấy.

- Nhưng cháu có thể bớt no còn ngài thì không thể bớt đói được. - Nói đoạn, cậu bé Lira bẻ nửa mẩu bánh mì chỉ bằng một nắm tay của mình đưa

https://thuviensach.vn

cho Achraf, đôi mắt cậu long lanh và cậu nở nụ cười trẻ con rất tươi tắn. - Cháu không có gì cho ngài ngoài mẩu bánh mì này cả.

Khi nghe những lời nói đó, trái tim già nua của Achraf bỗng cảm thấy xúc động dữ dội. Đúng vậy, ông cũng đã từng có khoảng thời gian khốn khó, ông không được ăn no nhưng ông không phải đói meo đói mốc. Tuy nhiên, ông lại rất ích kỷ, ông chưa bao giờ nghĩ đến việc sẽ bẻ nửa chiếc bánh mì của mình để cho một người lạ mặt nào đó. "Không ai có tâm trạng làm việc tốt khi họ đang túng thiếu", ông đã nghĩ như vậy. Và đây là lần đầu tiên ông thấy bản thân mình thua kém những người được coi là dưới đáy xã hội. Ông nhận mẩu bánh mì đứa bé ấy đưa cho, và cảm thấy rằng nó còn đáng giá hơn nhiều những thức ăn xa xỉ.

Nhưng bầu không khí yên bình ấy không kéo dài được lâu.

- Những đám người hằm hố kia là đám đòi nợ thuê mới ở khu phố này sao? - Người đàn ông nhìn ra ngoài, nói vu vơ.

Nghe vậy Achraf liền giật mình, ông liếc mắt nhìn theo hướng đó và mặt ông tối sầm lại.

- Không phải là đám đòi nợ thuê đâu.

Bọn ám sát ông luôn rình rập đợi ông trở về, nay quả là ngày trúng mánh của bọn chúng. Thuộc hạ của ông cũng ở gần đây trong tư thế sẵn sàng, bây giờ chỉ một cử động của ông cũng sẽ dẫn đến một vụ nổ súng. Ông có thể dễ dàng thoát thân khỏi đây mà không mang một thương tích nào, nhưng gia đình xui xẻo này thì không.

- Ngài hãy mang con trai chúng tôi thoát khỏi đây cùng ngài. - Không hiểu sao giọng nói của người đàn bà vào lúc nguy hiểm này lại trở nên điềm tĩnh hẳn đi. - Chúng tôi sẽ ở lại giữ chân bọn chúng.

Câu nói của người đàn bà làm Achraf vô cùng ngạc nhiên.

https://thuviensach.vn

- Có thể ngài không nhớ tôi, nhưng trước kia tôi làm việc trong cùng xưởng may với mẹ của ngài.

Achraf ngẩn người trong giây lát. Rồi sau đó, ông lặng lẽ cúi đầu thay cho lời cảm ơn và không nói thêm lời nào, ông cắp cậu bé Lira đang run rẩy chạy lên tầng trên để tẩu thoát bằng cách trèo qua mái nhà.

Bọn ám sát ông thấy thế liền hành động không để ông dễ dàng chạy thoát, chúng đuổi theo. Đôi vợ chồng người ăn mày ở dưới vội vã đóng cửa lại chặn đường vào nhưng tất nhiên vô dụng, bọn chúng có súng và sẵn sàng giết bất kì kẻ nào ngán đường.

Lira được Achraf cắp trên vai, ông nhảy qua những nóc nhà, từng cú xóc làm nước mắt cậu bé rơi rớt dần. Những tiếng súng nã càng ngày càng rõ, vướng Lira, Achraf không thể dùng súng bắn trả một cách nhuần nhuyễn. Đáng nhẽ chuyến đi này ông nên đem theo Lương Phí Hoan, tài bắn tỉa của nó sẽ giúp ích rất nhiều. Những thuộc hạ trong tổ chức ở sau ông đang phải giải quyết bọn ám sát, chúng rất đông, đông hơn số lượng người ông đem theo. Bọn chúng đã có một kế hoạch kĩ lưỡng cho vụ này.

- Rút về chờ hiệu lệnh tiếp của ta! - Ông đáp xuống mặt đất sau khi băng qua 4 ngôi nhà. Xe đã được đậu gần đó, ông mở cửa xe rồi nhét Lira vào. - Đem nó về Lâu đài.

- Còn ngài!? - Lira sợ hãi thốt lên. Nhưng cậu bé chỉ nhận được một cái mỉm cười nhẹ của Achraf, rồi sau đó chiếc xe chở cậu vút nhanh đi.

Bọn ám sát ấy đông, nhưng không phải không giải quyết được.

Lira đã được an toàn đưa về Lâu đài và nhận được ánh mắt kinh ngạc của Lương Phí Hoan lẫn Ixora khi cậu rụt rè bước xuống xe. Không phải ai cũng được đưa thẳng về Lâu đài của dòng họ Dietes. Ngay cả Lương Phí Hoan, khi được chuộc về cậu cũng phải trải qua những tháng ngày ở một

https://thuviensach.vn

nhánh trụ sở của La Nostre rồi sau đó 2 năm mới được đưa về sống trong Lâu đài.

Sự hiện diện của Lira làm cậu có phần lo lắng.

Lira được tắm rửa sạch sẽ và được bày một bữa ăn tối thịnh soạn, nhưng tất nhiên cậu không có tâm trạng dùng bữa sau cú sốc vừa rồi. Mãi đến nửa đêm, ngài Achraf mới trở về. Lira là người chạy oà ra đón đầu tiên.

- Cha đã trở về. - Ixora đứng ở cửa, cất lời chào như thường lệ.

- Ngài đã về. - Lương Phí Hoan cúi người cung kính. Nói đoạn, cậu liếc mắt nhìn về phía đứa nhóc lạ mặt đang nấp sau chân của ngài Achraf. - Đứa trẻ này là ai vậy, thưa ngài?

- Là con trai nuôi của ta. - Ông điềm đạm trả lời trong dáng vẻ sửng sốt của mọi người xung quanh.

Cả Lương Phí Hoan và Ixora cũng ngờ ngợ trước điều này, nhưng chỉ không ngờ ông lại công nhận nó một cách thẳng thừng và nhanh chóng đến thế.

Ixora là người hiểu rõ nhất tâm trạng Lương Phí Hoan lúc này. Anh ta ở đây cũng được 7 năm rồi nhưng thân phận chỉ là cận vệ của cô. Còn đứa trẻ này không biết từ đâu mới xuất hiện đã được trở thành con của ngài Achraf. Có phần khó chịu, Ixora nhăn mặt phản đối:

- Cha có quyết định quá vội vàng không!? Đâu thể thấy ai cũng nhận làm con? Tên tuổi nó là gì trên dưới còn chưa xác minh rõ ràng cơ mà!

Trong cái tổ chức này, có lẽ cũng chỉ có mình Ixora mới dám nói vậy với ngài Achraf. Nếu là người khác, có lẽ đã mất mạng từ lâu, nhưng là vì con gái rượu của mình, ông chỉ có thể mỉm cười:

https://thuviensach.vn

- Tên nó là Alexander Dietes, nó sẽ là em trai của con. Chẳng phải ngày trước con hay cau có vì không có ai chơi cùng sao, giờ có rồi đấy.

Ixora nghe vậy thì im lặng không nói thêm gì nữa. Con trai của gia tộc Dietes đều có tên bắt đầu bằng Alex, như thuỷ tổ Alexavier, cha của ngài Achraf - Alexis, và tên khai sinh của ngài Achraf cũng là Alexandro. Nay ông đặt cho đứa trẻ đó cái tên Alexander, chính là sự thừa nhận chắc chắn nhất về thân phận của cậu.

Ixora nay đã 12, cũng đã qua cái tuổi loắt choắt đòi người chơi cùng lâu rồi. Đó là chưa kể Ixora có suy nghĩ già dặn hơn tuổi mình, người bằng tuổi chơi còn chưa được huống chi là một đứa nhóc. Vậy thì cô chắc rằng cậu bé kia có gì đó quan trọng với cha mình, nên cô cũng chẳng buồn nói thêm lời nào nữa.

- Cứ vậy đi. - Ixora buông một câu rồi quay người trở vào. - Phí Hoan, hôm nay chúng ta đến phòng thí nghiệm đi, tôi muốn mổ ếch.

Ixora biểu hiện rõ sự không chào đón Alexander. Thực ra cô chẳng muốn mổ ếch gì vào nửa đêm cả, nhưng cô biết tâm trạng khó chịu của Lương Phí Hoan lúc này. Có thể anh ta sẽ muốn trút tâm sự gì đó.

Còn Lira, vẫn chưa thể tiếp thu được bây giờ mình đã là Alexander Dietes, có phần sợ hãi khi nghe công việc "mổ ếch" của Ixora. Ngài Achraf xoa đầu cậu, nhẹ nhàng nói:

- Ixora là con gái ta, nó là chị của con sau này. Nó rất dễ cáu kỉnh và hay hối thúc người khác, đối diện với nó con cứ bình tĩnh là được.

- ... Cha mẹ của Lira... - Cậu bé sụt sùi.

- Ta rất tiếc. Và từ bây giờ, tên con là Alexander, Alexander Dietes. Ta cũng sẽ là người bảo hộ cho con sau này. - Achraf nghiêm túc nói. - Con bao nhiêu tuổi rồi.

https://thuviensach.vn

- 10 tuổi. - Lira chấp nhận việc này ngoan ngoãn hơn Achraf nghĩ, nó có vẻ rất thông minh. - Con vẫn chưa biết tên ngài.

- Ta là Achraf Dietes. - Nhìn bộ dáng gầy còm của Lira, không ai nghĩ cậu đã 10 tuổi. - Từ ngày mai, sẽ có người tới giải đáp cho con hết những thắc mắc. Bây giờ thì đi ngủ đi.

Nói rồi Achraf quay người trở về phòng, ông còn rất nhiều chuyện cần giải quyết sau vụ này. Lira nhìn theo bóng lưng của Achraf và nhớ lại những gì ông vừa nói, từ bây giờ, tên cậu là Alexander, Alexander Dietes.

Alexander thật sự làm Achraf rất bất ngờ, cậu bé học rất nhanh, chỉ trong 2 tuần đã tiếp thu hết lai lịch và công việc của dòng họ Dietes cũng như nắm rõ thân phận của mình danh giá đến cỡ nào. Tuy nhiên, suốt 2 tuần đó, cậu chỉ muốn ăn bánh mì và cháo, cậu chưa làm quen được với sơn hào hải vị và lối sống giàu sang, phần vì cậu thấy nó quá choáng ngợp, phần vì cứ khi thấy món ngon của lạ, cậu lại nhớ cha mẹ và ước họ có thể thưởng thức cùng mình. Được hơn 2 tháng thì Alexander hoà nhập dần và bắt đầu biết tận hưởng những thứ mới lạ mà cậu chưa bao giờ thấy trước đây. Nhưng sau 1 năm sống, Alexander bắt đầu cảm thấy ngột ngạt. Đôi lúc cậu nghĩ về thân phận mình, người ta gọi cậu một cách tôn kính là "cậu chủ Alexander", nhưng nếu cha mẹ cậu còn sống, cậu có còn muốn trở về làm cậu bé Lira rong ruổi đầu đường xó chợ vật lộn với cuộc sống mưu sinh nghèo khổ nhưng vẫn tràn ắp tiếng cười của những người cùng khổ không?

Ở đây, cậu thấy bản thân mình không được thoải mái. Cậu cảm nhận được nhiều ánh mắt ác cảm luôn dán lên người cậu mọi lúc mọi nơi, và "hãy cẩn thận tính mạng mình" là câu cửa miệng của bất kì người nào thốt lên khi chào tạm biệt nhau như thể đó là một lời dặn dò bình thường thay cho lời "về nhà cẩn thận nhé".

Thầy của cậu đã khen cậu tiến bộ rất nhanh, và nói rằng một ngày nào đó cậu sẽ được tham gia khoá huấn luyện sát thủ để có tư cách thừa kế sau

https://thuviensach.vn

này.

Alexander không muốn giết người, cậu vô cùng bất an khi nghe thầy mình nói thế, cậu chỉ muốn cứu người mà thôi. Nhưng thầy cậu không dạy cậu cách cứu người, không một ai trong gia tộc này có thể dạy cậu cách cứu người khi mà họ luôn trong trạng thái sẵn sàng kết liễu bất cứ ai.

Người duy nhất có thể giúp cậu là Ixora, chị ta nghiên cứu về Sinh học, phòng thí nghiệm của chị lúc nào cũng sáng đèn. Ixora là người duy nhất trong Lâu đài này được tự do làm những gì mình muốn, chị ta sẽ học dùng súng nếu chị ta muốn, nhưng cũng có thể bỏ ngang giữa giờ tập nếu chẳng còn hứng thú nữa. Không như cậu, phải luôn theo thời khoá biểu và học những môn cậu không thích như chính trị. Nếu làm thân được với Ixora, cậu có thể học hỏi từ chị ấy và thực hiện niềm ước mơ trở thành bác sĩ.

Thế là Alexander tìm cách kết thân với Ixora, nhưng dĩ nhiên Lương Phí Hoan không cho phép điều đó xảy ra. Lương Phí Hoan bây giờ đã là một cậu thiếu niên 16 tuổi, vóc người anh rất cao và vạm vỡ, toàn thân toát lên vẻ nguy hiểm của một sát thủ cao cấp do chính tay ngài Achraf tôi luyện. Alexander rất hiếm khi thấy Lương Phí Hoan vì toàn thời gian của cậu chỉ có học và học, nhưng mỗi lần đụng độ, Lương Phí Hoan đều để lại cho cậu cảm giác sợ sệt đến sởn gai ốc với ánh nhìn sắc lạnh tràn ngập sát khí.

Cách duy nhất để tiếp cận Ixora là vào dịp sinh nhật 13 tuổi của chị ấy vào cuối tháng này. Tất cả người trong Lâu đài đều phải có mặt, đó là một bữa tiệc lớn, vô cùng xa xỉ, ngài Achraf quả thực rất yêu thương chị ấy. Cậu nghĩ lí do Ixora không có thiện cảm với mình là vì cậu giành mất vị trí là đứa con duy nhất mang họ của ngài Achraf.

Khi ngày sinh nhật hoành tráng của Ixora được tổ chức, Alexander, sau hơn 1 năm, mới có dịp tiếp cận và nói chuyện với người chị nuôi của

https://thuviensach.vn

mình qua phần tặng quà chúc mừng. Cậu tặng cho Ixora một con ếch bông to ngang một đứa trẻ, vì ấn tượng đầu tiên khi nhắc về Ixora là "mổ ếch". Con ếch đó được thiết kế là một người đưa thư, nó bận trang phục của người phát thư và đeo một cái túi nâu bên người nhìn rất dễ thương. Ixora không thích mấy thứ dễ thương, nhưng cô cũng không đến nỗi ghét món quà mà Alexander tặng vì cô cũng hiểu ý nghĩa của nó và cũng biết hàm ý của cậu.

Alexander có giấu một lá thư trong túi vải nâu của con ếch, và việc cậu đặt làm con ếch theo kiểu dáng của người đưa thư cũng thể hiện điều đó. Khi bữa tiệc kết thúc, Ixora đã đọc lá thư của cậu. Lá thư được viết bởi đứa trẻ 11 tuổi nhưng nội dung lại rất rõ ràng đâu ra đấy, về việc mong muốn được học y và không muốn trở thành người kế nghiệp. Bởi vì ngài Achraf đã cho cậu quá nhiều, cậu sợ sau này sẽ phụ sự kì vọng của ngài về một danh vị mà cậu miễn cưỡng nhận.

Ixora đã đồng ý ngay và kể từ đó, cậu được quyền ra vào phòng của Ixora nghiên cứu Y thuật, cũng không cần phải học những môn học nhàm chán và nặng nề nữa.

Sau này, Ixora vẫn là vị tiểu thư tôn quý của gia tộc Dietes, Alexander thì trở thành vị bác sĩ riêng của gia tộc do ngài Achraf không cho phép cậu làm bác sĩ ngoài theo như ý nguyện ban đầu. Còn Lương Phí Hoan, khi Alexander không còn là mối đe doạ, tiếp tục theo đuổi mục tiêu của mình.

Gia tộc Dietes vẫn bình yên vận hành, cho đến khi sự xuất hiện của một người làm đảo lộn mọi thứ.

Đó là một câu chuyện rất dài.

https://thuviensach.vn

TỬ ĐẰNG KHÔNG NỞ LẦN HAI - KHÔNG CÒN LÀ NỮ PHỤ

Ka La Ra

dtv-ebook.com

Phiên Ngoại 1.2: Bạch Gia_ Vị Tiểu Thư Tôn Quý Nhất.

Ixora Dietes khi sinh ra đã có mọi thứ trong tay. Cô sống một cuộc sống xa hoa mà người người phải ngưỡng mộ. Mặc dù vậy, Ixora vẫn phải đi ngưỡng mộ người người.

Vì cô là con gái của Achraf Dietes - thủ lĩnh tối cao của tổ chức Mafia La Nostre, là bảo vật mà ông cất giữ, mà bảo vật thì luôn được trưng bày trong tủ kính và bị canh gác nghiêm ngặt. Cha cô rất yêu thương cô, nhưng ông không phải người bình thường nên cách yêu của ông cũng không được bình thường. Ngay từ nhỏ, không gian sống của Ixora bị giới hạn trong Roché, cô không được bước chân ra ngoài khi không được Achraf cho phép, thủ hạ luôn theo cô 24/7 để đảm bảo cô an toàn trong chính ngôi nhà của mình, cô không có mẹ mà vú nuôi và đám người hầu thì luôn mang bộ dáng cung kính một dạ hai thưa chẳng có tí thân thiết gì. Cuộc sống của cô tuy giàu sang, nhưng sự giàu sang ấy cô lại không có cơ hội được tận hưởng trọn vẹn.

Dù sao thì thế giới cô sống là thế giới ngầm, và cô là điểm yếu của cha, cho nên Ixora cũng đành tập làm quen với cuộc sống trong lồng son. Cũng bởi vì cha cô giấu cô kĩ như vậy nên ngoài tổ chức và người trong lâu đài ra, không một ai ở thế giới bên ngoài được tiếp xúc với cô. Mọi người chỉ biết ngài Achraf có một đứa con, thế thôi.

Người thân duy nhất của cô chỉ có cha, nhưng ông luôn bận rộn và hiếm khi có mặt ở nhà. Tuy nhiên cô không phải là người cô đơn, vì cô có

https://thuviensach.vn

Lương Phí Hoan bên cạnh.

Từ lúc cô mới lên năm thì Lương Phí Hoan đã ở bên cạnh cô rồi. Ngay từ nhỏ, Ixora đã bộc lộ mình là một vị tiểu thư cáu kỉnh, nóng nảy và tuỳ hứng. Lương Phí Hoan là người ở gần cô nhất nên anh mặc nhiên là người phải chịu hết những tính khí ấy của cô. Ixora hay làm khó dễ Lương Phí Hoan, cô hay sai vặt anh và bắt anh thực hiện những yêu cầu quái gở của mình. Được một thời gian thì Ixora thấy chán, cô nghĩ nếu làm anh chịu cô không nổi mà xin cha từ bỏ vị trí này thì cha sẽ thay cho cô người khác, thế là cô sẽ có bạn mới.

Nhưng Lương Phí Hoan chưa từng than vãn hay biểu lộ sự bất mãn, ngược lại anh luôn chấp nhận thực hiện những yêu cầu vô lí của Ixora như "cắt tóc tên thuộc hạ kia đem về đây", "dùng tay bứt hết lá của bụi cây kia mang về đây", "anh bấm khuyên tai phải đi", "anh bấm khuyên tai trái đi", "đưa tay đây tôi sơn móng cho anh", "thấy hai tên thuộc hạ đang đứng cười kia không, tới bảo họ khóc ngay cho tôi",...

Và rất nhiều, rất nhiều nhiệm vụ quái đản cho Lương Phí Hoan được Ixora nghĩ ra mỗi ngày với mục đích làm anh bỏ cuộc. Nhưng Lương Phí Hoan chưa từng bỏ cuộc, tiểu thư ra lệnh anh cắt tóc, anh cạo trọc luôn đầu tên thuộc hạ đó; tiểu thư ra lệnh anh dùng tay bứt hết lá, anh liền đem về đầy đủ 372 chiếc lá xanh; tiểu thư ra lệnh anh bấm khuyên, hai tai anh đều ngay ngắn có hai lỗ; tiểu thư ra lệnh anh sơn móng, suốt một tuần anh để bộ móng đen không bay màu ngón nào; tiểu thư ra lệnh hai tên thuộc hạ kia phải khóc, hai tên ấy suốt nửa tháng hễ thấy anh và tiểu thư thì nước mắt liền theo phản xạ mà chảy ra.

Cũng bởi vì Lương Phí Hoan luôn đáp ứng hết những yêu cầu của Ixora mà cô đâm ra bực bội vì kế hoạch thất bại. Sau khi cô đến tuổi học thì tần suất Lương Phí Hoan xuất hiện ít hơn, anh phải đi theo cha chịu sự huấn luyện gay gắt từ 4h sáng đến 4h chiều. Ixora ngoài bắt buộc học kĩ năng tự vệ ra thì được thoải mái học những môn mình yêu thích khác. Sau

https://thuviensach.vn

khi học thử qua loạt những môn học, thì cô quyết định học Sinh học. Thế là từ đó, sau khi trở về từ bãi tập súng thì cô vùi mình vào phòng nghiên cứu với những vị giáo sư được cha thuê về dạy.

Học tập là đam mê nhưng đôi khi nó cũng làm cô thấy mệt mỏi và tẻ nhạt, những lúc như thế cô lại nhớ tới Lương Phí Hoan. Những vị giáo sư kia dù sao cũng là thầy cô, cô không thể sai bảo họ như thuộc hạ bình thường. Mà thuộc hạ bình thường thì lại theo mệnh lệnh của cha là chỉ được túc trực bên cô, không được rời khỏi vị trí để đảm bảo cô luôn ở trong tầm mắt, thế nên cô không thể sai vặt họ như sai Lương Phí Hoan được. Chương trình học của cô chỉ tới 11h là kết thúc, nhưng của Lương Phí Hoan lại tới tận 4h. Mà phải 6h thì Lương Phí Hoan mới xong xuôi trở về Lâu đài. Thế nên, từ 6h tối trở đi là khoảng thời gian chơi đùa vui vẻ nhất của cô.

Ban đầu thì cô làm khó dễ Lương Phí Hoan với mục đích khiến anh nổi khùng, nhưng sau này cô bỗng thấy việc đó thú vị và càng ngày càng đưa ra yêu cầu quái lạ hơn. Ixora dù thông minh đến đâu thì cũng chỉ mới 10 tuổi, nên nhiều lúc cô vô tư đến đáng giận. Ixora do được Achraf nuông chiều mà chỉ quen được người khác quan tâm chứ chưa bao giờ biết quan tâm đến người khác, ngay cả với Lương Phí Hoan. Nhưng có một chuyện đã xảy ra làm thay đổi suy nghĩ của cô. Ban đầu mối quan hệ giữa cô và Lương Phí Hoan là quan hệ chủ - tớ, cô xưng "tôi", gọi Lương Phí Hoan là "này" và Lương Phí Hoan phải lễ phép gọi cô là "tiểu thư". Sau chuyện đó, Ixora đã gọi Lương Phí Hoan bằng tên và khi chỉ có hai người, cô cho phép Lương Phí Hoan gọi thẳng tên cô. Mối quan hệ giữa cô và Lương Phí Hoan không còn là mối quan hệ chủ - tớ như trước nữa.

Như thường lệ, cứ mỗi 6h tối, Ixora sẽ ngồi ngay ngắn nhìn ra ngoài cửa sổ phòng mình chờ xe của Lương Phí Hoan trở về. Nhưng hôm nay, đã 7h rồi mà Lương Phí Hoan vẫn chưa có mặt khiến Ixora cảm thấy bực bội.

https://thuviensach.vn

- Tại sao giờ này rồi mà cậu ta vẫn chưa về? - Mất kiên nhẫn, Ixora quay sang hỏi người hầu đang lúi húi dọn phòng cô.

- Thưa tiểu thư, tôi không biết. - Người hầu sợ sệt trả lời. Trên dưới ai cũng biết vị tiểu thư này dễ nổi nóng đến mức nào.

- Cái gì cũng không biết! - Y như rằng, Ixora phát cáu hét lên. - Mau đi tìm anh ta cho tôi!!!

Người hầu kia nghe vậy thì lập tức dạ vâng rồi rời khỏi phòng ngay, mặc dù cô ta cũng không biết phải đi tìm kiểu gì. Nếu chừng mười phút sau mà Lương Phí Hoan vẫn chưa trở về thì chắc chắn tiểu thư sẽ lại ầm ĩ cả lâu đài. Nhưng may sao, khi cô người hầu vừa rời đi chưa được bao lâu thì xe chở Lương Phí Hoan đã trở về Dinh thự. Ixora thấy vậy thì mắt sáng rỡ, cô vội chạy xuống đón anh.

Lương Phí Hoan từ xe bước ra, dáng vẻ mệt mỏi hằn rõ trên khuôn mặt lờ đờ vì quá sức. Anh em trong tổ chức đi cùng xe trở về với anh thấy vậy liền khuyên:

- Nhìn cậu kiệt sức lắm rồi. Hôm nay thủ lĩnh cũng cho cậu nghỉ ngơi, cậu nên về thẳng phòng mình thì hơn.

Khu phòng anh nằm ở phía Tây lâu đài Roché, còn của Ixora nằm ở phía Đông,

- Tôi không sao đâu, tiểu thư có lẽ vẫn đang chờ tôi.

- Haiz, thì chỉ cần thông báo một tiếng là được mà. - Người lái xe cũng phải thở dài. - Tôi thấy thương thay cho cậu khi phải làm cận vệ của vị tiểu thư khó chiều ấy!

- Đừng nói vậy. - Lương Phí Hoan gằn giọng. Anh đang tính nhắc nhở anh ta vài câu thì đã nghe tiếng Ixora vọng đến.

https://thuviensach.vn

- Này!

Đây là lần đầu tiên Ixora chạy tới tận xe đón anh, mọi hôm đều là anh phải tự giác lên phòng cô "thỉnh an". Ixora chắc hẳn là đã đợi anh đến la hét om sòm trong nhà rồi nhỉ!?

- Sao hôm nay về trễ vậy? - Ixora đang rất dỗi, cô nắm tay áo anh kéo đi mà không hề để ý bước chân có phần lảo đảo của anh.

- Tiểu thư... - Thuộc hạ ngồi trong xe thấy thế định lên tiếng nhắc cô nhưng đành im lặng khi nhận cái trừng nhẹ của Lương Phí Hoan.

- Này, tôi hỏi sao anh không trả lời? - Ixora xoay người lại nhìn thẳng vào Lương Phí Hoan, chất vấn. - Anh đã đến trễ còn phớt lờ tôi nữa sao?

- Là do hôm nay buổi huấn luyện kéo dài hơn. - Quả thực Lương Phí Hoan rất mệt mỏi, chỉ muốn ngả người nằm nghỉ một chút, nhưng trước mặt Ixora, anh vẫn nở nụ cười dịu dàng như mọi ngày. Cũng chính vì vậy mà Ixora nghĩ rằng anh vẫn bình thường.

- Hừm. Vậy tôi bỏ qua cho anh đấy. - Ixora gật đầu rồi lại tiếp tục kéo anh đến hoa viên, hí hửng bảo. - Hôm nay tôi mới học được cách đổi màu hoa. Tôi cần sản phẩm làm để mai nộp cho thầy. Tôi muốn hoa hồng, anh tìm xem trong hoa viên này hoa hồng ở đâu rồi hái cho tôi đi!

Thực tình Ixora không biết hoa hồng có gai, mà cũng bởi vì hoa hồng có gai nên người hầu không ai dám cắm loại hoa này trong phòng cô vì sợ cô táy máy bị nó đâm vào tay. Thành ra khi thấy trong sách người ta đưa hoa hồng làm ví dụ mẫu, cô mới nghĩ công việc dễ thế này thì để Lương Phí Hoan làm là được, coi như hôm nay cho anh nhiệm vụ dễ thở một chút. Mà giờ thì Lương Phí Hoan chỉ có tay không, bảo anh hái hoa hồng thì chẳng khác nào bảo anh tự làm xước tay mình đi.

Nhưng Lương Phí Hoan đã gật đầu mà không than thở gì.

https://thuviensach.vn

- Tôi sẽ đi hái mang về ngay.

- Tôi muốn đi theo xem xem hoa hồng ấy có giống trong sách không. - Ixora phấn khích nói. - Không được bảo tôi đứng đây chờ!

Đó là câu Lương Phí Hoan định nói. Nhưng thấy cô nhất quyết thế kia, anh cũng không kì kèo thêm với cô. Anh nghĩ chỉ là hái hoa thôi, mà người hái cũng là anh nên chắc cô sẽ không xảy ra chuyện gì. Thế là Lương Phí Hoan đã cho Ixora đi theo mình trong lúc tìm vườn hoa hồng.

Không mất bao lâu để hai người tìm thấy vườn hoa hồng. Khi thấy màu hoa đỏ rực rỡ hiện lên trước tầm mắt, Lương Phí Hoan đã dặn:

- Tiểu thư cứ đứng ở đây, để tôi vào hái.

Ixora thầm nghĩ chắc anh ta coi cô là tiểu thư chân yếu tay mềm nên không cho đi theo nữa sợ phiền phức đây mà, nhưng cô cũng gật đầu đồng ý. Lương Phí Hoan tiến tới vườn hoa, anh ngồi xuống bắt đầu hái. Các khóm hoa hồng mọc chi chít nhau nên dù anh có cẩn thận luồn tay thế nào thì vẫn bị gai nó chạm trúng, đến khi anh dùng lực vặn ngắt hoa thì gai của những bông kế bên càng dễ dàng quệt qua làm xước tay anh hơn. Lương Phí Hoan dĩ nhiên sẽ không rên lên tiếng nào, bởi vì ngày hôm nay anh đã hứng chịu nhiều cơn đau hơn vết xước này.

Ixora đứng ngoài chờ lại thấy lâu, mọi hôm Lương Phí Hoan làm rất nhanh gọn, nay sao lại ề à đến thế. Cô bèn tiến vào xem thử anh đã hái tới đâu. Khi đến chỗ của Lương Phí Hoan, cô mới hốt hoảng chỉ vào tay anh hét lên:

- Tay anh chảy máu kìa! - Rồi Ixora mới nhìn những cành hoa hồng đầy gai mà Lương Phí Hoan mới vừa hái. Thì ra hoa hồng có gai!

- Đây không phải điều tiểu thư yêu cầu sao? - Lúc nói những lời này, Lương Phí Hoan không hề có ý trách móc cô. Nhưng Ixora nghe qua thì

https://thuviensach.vn

cảm thấy mình có lỗi vô cùng, mặc dù cô hay yêu cầu anh làm những việc quái gở nhưng cô chưa bao giờ muốn anh bị thương.

Không biết sao mắt của cô chợt ươn ướt, Lương Phí Hoan thấy cô như vậy liền rất ngạc nhiên:

- Tiểu thư, cô khóc đấy ư? - Chưa bao giờ anh thấy vị tiểu thư kiêu kỳ này rơi nước mắt nên anh có phần khó hiểu và bối rối không biết mình đã làm gì khiến cô không vừa lòng.

- Đừng hái nữa!

Ixora nắm lấy tay anh toan kéo đi nhưng lại nắm hụt, thành ra cô bị mất đà. Lương Phí Hoan thấy cô sắp ngã liền đứng phắt dậy tới đỡ cô ngay. Mọi hôm chuyện này đối với anh rất dễ dàng, nhưng hôm nay thân thể anh không tốt, cái đứng bật dậy vừa nãy làm đầu óc anh choáng váng, cuối cùng anh mất cân bằng ngã ngược vào bụi hoa hồng gai. Mặc dù Lương Phí Hoan đã dùng toàn thân mình che chắn cho cô nhưng tay của Ixora vẫn bị các bụi gai đâm vào kéo xước một đường.

Ixora bị đau liền hét toáng lên, tức thì những thuộc hạ gần đó xuất hiện ngay tức khắc.

- Tiểu thư bị thương rồi! Mau gọi bác sĩ!

Ixora được đỡ dậy rất nhanh và được cẩn thận bồng lên đưa vào Dinh thự. Còn Lương Phí Hoan thì phải chật vật tự nhổm người dậy, cô nhìn thấy máu đỏ thấm qua lớp áo của anh và gương mặt anh cũng trầy xước. Nhưng tất cả sự chú ý lúc này của mọi người đều chỉ dồn vào cô, ắt hẳn ngài Achraf sẽ nổi điên khi biết chuyện tiểu thư quý như trân bảo bị thương.

- Lương Phí Hoan! - Ixora với tay về anh, gọi tên anh lần đầu tiên trong đời. Lúc nãy mắt cô chỉ ứa lệ, nhưng bây giờ thì nó thực sự chảy xuống hai bên má. - Anh ấy cũng bị thương!

https://thuviensach.vn

Nhưng tất nhiên không một ai để ý, việc Ixora bị thương là việc đáng lo duy nhất lúc này của người người trên dưới Lâu đài. Ixora rất nhanh được đưa vào trong và chăm sóc vết thương, không khí trong Roché lúc này cực kì náo loạn.

Còn ở ngoài hoa viên, Lương Phí Hoan vẫn đang cố gắng đứng dậy. Anh ngã vào bụi hoa hồng gai nên khi anh ghì tay xuống dùng lực đẩy người ngồi dậy, gai đâm vào lòng bàn tay anh đau nhói. Lúc nãy tiểu thư đã gọi tên anh, và cô đã khóc, chưa một ai từng khóc khi thấy anh chảy máu. Đó là vị tiểu thư ngạo nghễ chưa biết quan tâm đến ai đó sao?

- Có vẻ cậu gặp vấn đề lớn rồi đây. - Người quản gia già điềm đạm bước tới chìa tay ra đỡ cậu. - Tiểu thư đã bị thương, còn là bị thương khi ở với cậu - một người được ngài huấn luyện kĩ càng để bảo vệ tiểu thư.

Lúc nãy ông có quan sát hết tất thảy, vốn tiểu thư nếu có té thì cũng chỉ là té dập mông một chút, đằng này không may thay Lương Phí Hoan lại đỡ cô trong lúc thân thể không tốt, thành ra lại ngã ngược vào bụi gai mà xước mình xước mẩy. Chắc chắn thủ hạ giám sát sẽ thuật lại toàn bộ chuyện này cho ngài Achraf, vốn ngài Achraf đã ra lệnh Lương Phí Hoan phải nghỉ ngơi, đằng này lại bỏ mặc sức khoẻ dẫn đến sự tình hai người bị thương như vậy. Xem ra lần này cả tiểu thư lẫn Lương Phí Hoan đều sẽ bị ngài giáo huấn khắt khe rồi.

Lương Phí Hoan cầm bàn tay của vị quản gia mà lấy sức đứng dậy. Anh bước từng bước khập khiễng, hờ hững đáp:

- Hãy nói với ngài tôi sẽ chịu bất cứ hình phạt nào của ngài cho chuyện này. Nhưng vào ngày mai.

- Dẫu cho hình phạt sẽ nặng hơn ư? - Vị quản gia vẫn giữ trong lời nói sự điềm đạm đến lạnh lùng.

- Chỉ cần không phải ngay lúc này.

https://thuviensach.vn

Bởi vì tiểu thư đang rất muốn gặp anh ngay lúc này.

Vết thương của Ixora đối với người bình thường thì đó là vết xước dài 8cm không nguy hiểm đến tính mạng, mặc dù không phải vết thương nhỏ nhưng chỉ cần khử trùng cẩn thận rồi dán băng keo cá nhân là được; nhưng đây là con gái của người đứng đầu tổ chức Mafia, nên mọi sự hệ trọng hơn gấp mười lần. Hơn nữa da thịt Ixora lại nõn nà nên vết xước càng thấy rõ, máu tươi tứa ra trên bàn tay trắng ngần càng khiến mọi người thêm hoảng loạn. Nếu như vết thương này của tiểu thư mà để lại sẹo thì không biết chuyện gì sẽ đổ xuống trên đầu bọn họ nữa.

- Ba bốn bác sĩ đứng đây làm gì? Lương Phí Hoan còn bị nặng hơn tôi! - Ixora không chịu ngồi yên mà giãy nãy thét lên. - Mau đi chữa cho anh ấy! Còn không tôi sẽ không để các người chữa cho tôi!

- Tiểu thư... - Vú nuôi của cô khẩn khoản nói. - Việc cấp bách bây giờ là băng bó cho tiểu thư, nếu tiểu thư bị gì, thì người chịu tội đầu tiên không ai khác chính là Lương Phí Hoan.

Ixora nghe vậy thì lặng người không dùng dằng nữa. Bác sĩ cũng nhân cơ hội đó mà tới làm việc của mình. Cô rất ngoan ngoãn phối hợp với bác sĩ băng bó, điều còn sốc hơn đó là lần đầu tiên mọi người trong Lâu đài thấy vị tiểu thư càn quấy của họ khóc thút thít đúng với hình ảnh một đứa trẻ 10 tuổi.

- Lương Phí Hoan sẽ không sao chứ? Gai hoa hồng có độc không? Nó sẽ không giết chết anh ấy chứ? - Ixora dùng bàn tay lành lặn còn lại khều lấy tay vú nuôi, cô khóc nấc lên. - Tất cả là tại tôi.

Đây cũng là lần đầu tiên mọi người thấy cô nhận phần lỗi về mình. Bộ dáng cô lúc này quả thực rất khiến mọi người sững sờ đến không nói nên lời, bầu không khí vì vậy mà trở nên im lặng hẳn đi, chỉ còn lại tiếng khóc sụt sùi của tiểu thư là vang lên trong toà lâu đài rộng lớn.

https://thuviensach.vn

- Tiểu thư, tôi không sao.

Nghe tiếng Lương Phí Hoan, Ixora đang nằm băng bó trên ghế sofa liền bật người dậy. Cô lao vụt tới ôm chầm lấy anh, miếng vải băng dở chưa được ghim bay phất lên theo cánh tay cô. Nước mắt của cô trào ra như suối, nhưng cô đã lấy miếng vải băng đó thấm lau đi trong sự nín lặng của mọi người.

- Lại đây! Các bác sĩ này sẽ chữa cho anh. - Ixora kéo anh tới chỗ ghế sofa, nơi bốn vị bác sĩ đang quây quần ở bên. Mọi lần cô đều cầm tay của anh kéo đi thành thói quen, nhưng hôm nay cô lại nắm ống tay áo vì vẫn còn nhớ rằng tay anh đang chảy máu.

- Không cần đâu... - Lương Phí Hoan khó xử từ chối nhưng đã bị cái lườm đầy giận dữ của Ixora chặn họng, cái ánh mắt hung hăng đó quả đúng là ánh mắt của tiểu thư nhà anh không sai đi đâu được. Anh đành nghe theo lời cô mà ngồi xuống, dù cho việc đó là phí thời gian vì đằng nào ngày mai anh cũng chịu những vết thương mới.

Các bác sĩ cũng nghe theo lời Ixora mà băng bó bài bản cho Lương Phí Hoan. Anh bị thương khắp người nhưng chỉ cho họ băng bó phần tay, những vết thương sau lưng anh là những vết thương không thể để cho người khác biết. Nhất là khi có Ixora ở đây.

- Tối nay anh hãy ngủ ở lại đây nhé! - Ixora cúi mặt, cô bé hẳn đang cảm thấy có lỗi vô cùng nên muốn tìm cách chuộc lỗi. - Nếu đang ngủ mà chảy máu thì bác sĩ sẽ xuất hiện ngay chăm sóc cho anh!

- Tiểu thư, tôi rèn luyện nhiều nên thân thể khoẻ lắm. Chút thương tích này không nhằm nhò gì đâu. - Toàn bộ khu phòng phía Đông là của Ixora, ngoại trừ người có phận sự canh gác suốt đêm thì không ai được phép qua đêm tại đây. Hơn nữa anh chỉ là thuộc hạ, đặc ân lớn này anh không dám nhận.

https://thuviensach.vn

- Đúng đó tiểu thư! Ngài Achraf sẽ không thích điều này đâu. - Vú nuôi vội vàng khuyên bảo cô, Lương Phí Hoan hiện là người có tội khi tắc trách không bảo vệ cẩn thận tiểu thư, chắc hẳn ngài Achraf muốn triệu tập cậu ta ngay lập tức rồi. - Mà cậu Lương cũng chỉ là thủ hạ mà thôi.

- Nhưng tôi thích!!! - Ixora phụng phịu. Tại sao ai cũng coi thường Lương Phí Hoan!? - Tôi bảo ở đây là phải ở đây! Hơn nữa anh ấy không phải thủ hạ của tôi! Anh ấy là bạn của tôi!!!

Ixora hét ầm ĩ vào mặt bà vú. Mặt cô bé vì tức tối mà đỏ gay, mọi người xung quanh thế là lại cuống cuồng lên tới dỗ tiểu thư. Chỉ riêng Lương Phí Hoan ngồi cạnh bên không nói lên được lời nào, "Anh ấy là bạn của tôi", tiểu thư vừa nói như thế.

- Tôi sẽ hét suốt đêm nếu các người không cho Lương Phí Hoan ở lại lâu đài này! - Ixora chống nạnh đe doạ. Cuối cùng mọi người phải thoả hiệp trước vị tiểu thư ương ngạnh này. Không phải họ sợ cô la hét ồn ào, mà chỉ sợ cô sẽ khản cổ thì họ cũng có tội nốt. Thật là khó sống quá mà...

Ixora đòi kéo Lương Phí Hoan lên phòng mình chơi, vú nuôi và người hầu lại một phen nài nỉ nhưng đành thất bại. Cô nắm ống tay áo của Lương Phí Hoan dẫn anh lên phòng. Căn phòng của Ixora rất đẹp, trang hoàng không khác gì nơi ở của một vị công chúa. Có khi con gái Thủ tướng Ý cũng không có cuộc sống lộng lẫy bằng.

- Lương Phí Hoan. - Ixora lí nhí mở miệng.

- Vâng, tiểu thư. - Lương Phí Hoan đáp, anh biết Ixora có điều muốn nói với anh nên mới nằng nặc bắt anh ở lại.

- Tôi xin lỗi, tôi không biết hoa hồng có gai. - Ixora cúi gằm mặt xuống.

https://thuviensach.vn

- Nếu như tiểu thư không biết thì không phải lỗi của tiểu thư rồi. - Nhìn thấy bộ dáng ăn năn của Ixora, anh toan đưa tay xoa đầu cô nhưng nghĩ lại thôi.

- ... Này, Lương Phí Hoan. - Ixora ngước mặt lên, nét mặt rạng rỡ hẳn lên. - Tên tôi là Ixora, anh có thể gọi tôi là Ixora.

Trong giây phút đó, Lương Phí Hoan đứng chôn chân tại chỗ, đôi mắt anh mở to kinh ngạc và bao nhiêu lời đều dồn lại cổ họng. Phải cố gắng trấn tĩnh mình lắm anh mới tìm lại được câu chữ mà khó khăn thốt ra:

- Tiểu thư... Tôi không dám nhận đặc ân đó.

- Đây không phải là đặc ân. - Ixora vẫn kiên quyết, không phải vì chuyện Lương Phí Hoan chịu thương vì cô mà cô mủi lòng đâu. - Lương Phí Hoan khác mọi người.

Cô tiểu thư bé nhỏ này lại làm anh đi hết từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác. Anh toan từ chối tiếp nhưng khi bắt gặp ánh mắt chắc chắn của cô, anh đã trút bỏ hết những áp lực của một người cận vệ xuống. Lương Phí Hoan gật đầu, anh mỉm cười:

- Khi có người khác, tôi vẫn sẽ gọi người là tiểu thư.

- Còn bây giờ thì sao?

- Bây giờ thì người nên đi ngủ, Ixora.

***

Ixora ngủ thiếp đi rất nhanh. Đêm qua cô ngủ rất ngon sau những chuyện náo loạn tối ấy. Khi cô mở mắt thì trời đã đổi nắng sớm thành nắng ban trưa. Ixora nhìn quanh thì không thấy Lương Phí Hoan đâu, cô nhớ cả

https://thuviensach.vn

tối hôm qua khi cô lên giường nằm thì Lương Phí Hoan vẫn ngồi trên ghế canh giấc cho cô.

- Tôi chỉ có thể yên tâm ngủ khi người đã ngủ.

Chính vì vậy mà cô đã ngoan ngoãn nhắm mắt, đếm vài ba con cừu rồi chìm vào mộng đẹp.

Ixora mở cửa phòng, rất nhanh người hầu đã nghe tiếng mà tới phục vụ bữa ăn cho cô.

- Tiểu thư ngủ dậy rồi. - Đám người hầu đồng thanh.

- Sao không ai đánh thức tôi dậy?

- Sáng sớm nay khi cậu Lương rời đi đã căn dặn chúng tôi không được làm hỏng giấc ngủ của tiểu thư.

- Anh ấy đi từ sáng sớm rồi ư? - Ixora cau mày. - Đi đâu?

Ixora thầm nghĩ Lương Phí Hoan đã trốn về dãy nhà phía Tây của mình, nhưng khi thấy dáng vẻ ấp úng đùn đẩy nhau nói của đám người hầu thì liền linh cảm có chuyện sẽ khiến cô không vui.

- Nói! - Ixora lạnh giọng, ngữ điệu lúc này của cô hệt như của ngài Achraf.

- Cận vệ Lương đã được ngài Achraf triệu tập về trụ sở nhận tội rồi ạ...

- Cái gì cơ!? - Ixora thật không thể tin vào tai mình, cô nhíu mày, lộ vẻ mặt nhăn nhó khi phật ý.

Cô không phải không biết chuyện Lương Phí Hoan nếu bảo vệ cô không tốt thì sẽ bị phạt, nhưng chẳng phải hôm qua cô đã thể hiện rõ lắm rồi sao!? Cô đã nằng nặc đòi bác sĩ riêng phải tới băng bó cho một cận vệ,

https://thuviensach.vn

cô còn trước mặt mọi người bảo rằng Lương Phí Hoan là "bạn", cô còn dẫn cả Lương Phí Hoan lên phòng riêng của mình, ngay cả vú nuôi cũng chỉ được "cho phép vào" chứ không phải là "mời vào" như anh ấy. Cha ắt phải nhận ra cô đang rất quí Lương Phí Hoan rồi chứ! Tại sao ông đã biết còn muốn anh ta vẫn phải chịu phạt!?

- Đưa tôi tới trụ sở! - Ixora nghiêm giọng ra lệnh. Từ khi sinh ra tới giờ, cô chưa bao giờ được bước chân tới trụ sở. Cha cô đã ra lệnh chỉ những người có tham dự vào công việc của Tổ chức mới được phép ra vào, ngay cả cô là con gái ông cũng không ngoại lệ. Nhưng cô muốn gặp mặt cha trực tiếp, cô biết trong trụ sở đó, Lương Phí Hoan đang phải chịu những hình phạt mà anh ta không đáng nhận.

Đám người hầu cuống quýt lên chưa kịp khuyên ngăn cô từ bỏ ý định thì những thuộc hạ canh phòng xung quanh đó đã cung kính lên tiếng:

- Ngài Achraf đã có lệnh, tiểu thư chỉ được rời khỏi Lâu đài khi có ngài theo cùng. Tiểu thư có thể liên lạc bằng cách...

- Tôi muốn gặp trực tiếp! - Không để người thủ hạ nói hết câu, Ixora, vẫn với bộ dáng nghiêm nghị chưa từng có, lãnh đạm đáp lời. - Nếu không đưa tôi tới trụ sở, thì tôi muốn cha về gặp tôi. Hãy nói lại với ông như thế, còn không ngày hôm nay, tôi sẽ không đụng đũa!

Dứt khoát nói xong, cô liền một mạch trở về phòng và đóng sầm cửa mặc cho người hầu ở ngoài kia toát hết mồ hôi khuyên bảo. Đúng vậy, cô sẽ tuyệt thực cho đến khi nào gặp được cha thì thôi! Hiển nhiên những người thuộc hạ kia buộc phải truyền lại những gì mà Ixora nói cho cha cô nghe, cô chỉ hi vọng họ làm thật nhanh chóng để Lương Phí Hoan sẽ có thể dừng việc chịu phạt càng nhanh càng tốt. Cô rất lo lắng, trước giờ cô chỉ nghe những người thuộc hạ kháo nhau làm không tốt thì sẽ chịu phạt nhưng cô không biết đó là hình phạt như thế nào. Cô chưa bao giờ chịu phạt, lúc

https://thuviensach.vn

nào cũng là cha cô xuống nước trước cưng chiều cô, hình phạt tồi tệ nhất mà cô có thể tưởng tượng ngay lúc này chính là bị bỏ đói, nhỉ?

Nhưng Ixora đôi khi lại quên nơi đây là Thế giới ngầm, bị bỏ đói đôi khi chỉ là một trò vặt vãnh mà thôi.

Ở Trụ sở chính của Tổ chức, ngài Achraf như thường lệ đang thiết lập kế hoạch hoạt động của Tổ chức thì một người thuộc hạ đã chạy vào và báo lại cho ông những lời của Ixora. Người thuộc hạ kia đầu cúi rất thấp, mặc dù không phạm lỗi nhưng không hiểu sao anh vẫn cảm thấy run sợ khi nghe những tiếng roi vụt vào da thịt của Lương Phí Hoan chịu tội ở phòng bên. Anh không nghe thấy tiếng rên nào phát ra từ phòng đó, nhưng anh ta đã từng nhận phạt và anh biết những đòn roi ấy đau đớn thế nào. Khi vừa nhận được tin nhắn của tiểu thư Ixora, anh khá bất ngờ. Anh vừa mừng thay cho Lương Phí Hoan khi sắp được cứu, nhưng cũng lo thay cho cậu ta khi vô tình trở thành lí do khiến con gái ngài tức giận với ngài.

Và nỗi lo sợ trong lòng anh ta càng lớn hơn khi đã năm phút trôi qua mà ngài Achraf vẫn không nói tiếng nào, anh lén ngước mắt nhìn lên thì thấy ngài vẫn bình thản phê duyệt giấy tờ.

- Thưa ngài...

- Ừm.

Và anh ta không nghe thêm gì nữa. Chẳng phải bình thường khi nghe tin về tiểu thư, ngài Achraf sẽ lập tức đi ngay sao!? Bộ dáng không quan tâm của ngài thế này là sao chứ... nhưng mà ngài cũng không có cho phép anh lui xuống...

Phải thêm 5 phút nữa, người thuộc hạ cúi đầu đến mỏi cổ kia mới nghe được thêm một lời của ông:

https://thuviensach.vn

- Báo tin cho giám ngục phòng bên kết thúc hình phạt, rồi cùng cậu ta lui xuống đi.

Người thuộc hạ chỉ cần nghe có thể liền dập đầu một cái rồi vội vã thi hành ngay. Trong lời của ngài Achraf, chỉ có duy nhất một nội dung là thông báo dừng khổ hình với Lương Phí Hoan và bảo anh đem cậu ta về dưỡng thương. Ngài chẳng những không đồng ý trở về Lâu đài gặp mặt tiểu thư, còn không có bất kì hồi âm nào. Với tính cách ương ngạnh của vị tiểu thư kia, ắt sẽ không bỏ gì vào bụng thật cho đến khi thấy ngài Achraf xuất hiện. Đừng nói là, ngài định sẽ theo lịch làm mà tối mới trở về Lâu đài đấy chứ...?

Thân làm thuộc hạ thì chỉ biết tuân lệnh bề trên, anh ta cũng thôi thắc mắc nữa. Khi anh ta qua phòng bên thì đã thấy Lương Phí Hoan ngã gục trên nền nhà, tấm lưng anh ta chi chít những vết đánh rướm máu. Khi người giám ngục đang giương tay định quất roi xuống thì anh ta liền hốt hoảng hét lên:

- Dừng tay! Ngài Achraf ra lệnh dừng!

Lúc đó người giám ngục mới hạ tay xuống. Anh ta vội vã bước tới đỡ Lương Phí Hoan dậy. Lương Phí Hoan dẫu gì cũng là đàn em, anh cao lớn còn phải rã rời khi chịu những đòn roi ấy, huống chi là 1 cậu bé chỉ mới 13. Lúc nãy khi thấy biểu hiện vô tâm của ngài Achraf, anh còn nghĩ ngài đã không còn cưng quí Ixora tiểu thư thái quá như trước; nhưng khi nhìn thấy bộ dạng thê thảm của Lương Phí Hoan đang vô lực dựa vào anh, anh mới biết quả thực cứ khi là chuyện đụng đến tiểu thư, ngài sẽ ra tay không thương tiếc.

- Này cậu! - Anh lo lắng lay lay Lương Phí Hoan. - Tôi là Antonio, cộng sự trong đợt huấn luyện vừa rồi của cậu đây. Còn tỉnh táo để nhận ra tôi không vậy?

https://thuviensach.vn

Không cần Lương Phí Hoan trả lời, người giám ngục đã lên tiếng:

- Đem cậu ta về băng bó càng nhanh càng tốt đi. Có thể cậu ta sẽ sốt nhanh sau đó đấy, hừm, mặc dù tôi đã nhẹ tay hết sức có thể trước tên nhóc này rồi.

Gã giám ngục này là Angelo, phải, cái tên của hắn thật không thích hợp với công việc của hắn một chút nào, đôi khi còn mỉa mai là đằng khác. Trong Trụ sở có rất nhiều Giám ngục đảm nhận công việc trừng phạt những thủ hạ làm không tốt nhiệm vụ, Giám ngục Angelo này thực hiện hình phạt quất roi. Và ai trong Tổ chức cũng đã phải nhận những đòn roi như chẻ tới xương của gã, nên mọi người ớn khi nghe tên hắn lắm. Nhưng khi nghe những lời hắn nói ngày hôm nay, Antonio mới cảm thấy, đúng là một phần tí xíu trong hắn là thiên thần thật.

- Cậu ta có bị chuyển qua liên khu khác không? - Gã giám ngục vươn vai giãn cơ, thuận miệng hỏi.

Tổ chức chia ra rất nhiều chi nhánh hoạt động rải khắp nước Ý. Liên khu có tên bắt đầu bằng chữ cái nào thì người thuộc liên khu đó sẽ có tên bắt đầu bằng chữ cái đó. Như liên khu A là liên khu thuộc sự kiểm soát chính thức của ngài Achraf thì tên của tất cả các thuộc hạ hoạt động ở đây đều có tên bắt đầu bằng chữ A như Angelo và Antonio. Tất cả ai gia nhập vào tổ chức đều phải theo tên do thủ lĩnh đặt, chỉ Lương Phí Hoan được giữ lại tên họ của mình cũng đủ cho thấy sự xem trọng của ngài Achraf dành cho cậu ta. Nhưng hôm nay cậu ta mắc tội lớn, không biết có bị chuyển đi không, nếu có thật thì tới nơi mới ắt sẽ bị hà hiếp dữ lắm.

- Không. - Antonio chật vật đỡ Lương Phí Hoan dậy, cậu ta không nặng nhưng chỗ nào cũng mang thương tích, nếu nặng tay sẽ khiến vết thương hở máu. - Ngài không nói gì.

https://thuviensach.vn

Tên giám ngục gật đầu. Antonio sau mười mấy phút cũng dìu được Lương Phí Hoan về phòng. Cũng may đây đang giờ nghỉ trưa, mọi người thấy Antonio vất vả mang về một Lương Phí Hoan máu me đầy mình thì cũng vào giúp một tay cầm máu cho cậu.

Cứ tưởng như vậy là ổn thì đến tận xế chiều, Lương Phí Hoan vì nóng người mà trở sốt. Anh em trong Tổ chức cũng đã lén rời vị trí về phòng chăm giúp cậu hạ sốt bằng những men thuốc cơ bản họ giữ trong phòng nhưng với tình trạng yếu ớt hiện giờ của Lương Phí Hoan, nó không thuyên giảm chút nào mà có khả năng tăng độ hơn.

Antonio lo lắng khi thấy mồ hôi tuôn ra như suối trên cơ thể Lương Phí Hoan, bệnh trạng như vậy thì chỉ có cách xin giấy xác nhận nghỉ 3 ngày và xuống phòng khám trong tổ chức điều dưỡng cho dứt hẳn mà thôi. Nhưng anh cũng như mọi người, đều e ngại không dám tới chỗ ngài Achraf xin giấy.

Cả bọn tranh cãi kì kèo nhau nên đi hay không đi một hồi mới ra quyết định: đó là đi! Lương Phí Hoan mới 13 tuổi, còn các anh lớn trong đây cũng đã 20, không quản lí được tình trạng đàn em thì mang tiếng đàn anh đâu có xứng. Vả lại, theo lời Antonio kể thì ngài Achraf cũng không có chuyển Lương Phí Hoan đi mà vẫn giữ lại bên mình, vậy thì ắt hẳn ngài vẫn còn xem trọng cậu bé này lắm. Giờ thì phải đánh cược thôi!

Cho nên, cả bọn 5 người gồm Antonio đều dứt khoát tới văn phòng của ngài Achraf và kể rõ tình hình khẩn cấp của Lương Phí Hoan. Nói xong, bọn họ đều cúi đầu gần như chạm đất, chắc mẩm mình sẽ phải chịu sự tức giận của ngài. Nhưng quả thật hôm nay ngài Achraf không giống như những tính toán của họ. Ông trầm giọng:

- Lương Phí Hoan sẽ theo ta về Lâu đài.

https://thuviensach.vn

Bọn họ thực ngạc nhiên, đồng nghĩa với việc Lương Phí Hoan sẽ được chăm sóc bằng những vị bác sĩ riêng tại Lâu đài hắn hoi sao!? Nhận được câu trả lời còn hơn sự mong đợi của họ, cả bọn 5 người đều vội vàng trở về phòng giúp Lương Phí Hoan chuẩn bị rời đi.

Đúng 6h thì xe ngài Achraf có mặt ở Roché. Người hầu trong Lâu đài thấy xe của ngài Achraf thì vội vã chạy lên đập cửa phòng Ixora, khẩn trương gọi:

- Tiểu thư! Ngài Achraf đã trở về rồi! Người mau xuống thôi!

Tin được không, tiểu thư thật sự đã nhịn đói từ sáng đến giờ đấy!

Ixora bên trong đang nằm úp mặt vào gối, nghe vú thông báo vậy thì bật hẳn dậy lao nhanh xuống cửa. Cô thấy cha cô bước xuống xe, vẻ mặt ông rất ôn hoà, bình thường như mọi ngày. Cô cũng đã lường trước sự điềm đạm của cha thế này khi đã không hồi âm lời cô cả ngày hôm nay, cha cố tình làm thế. Ánh mắt Ixora sáng lên khi thấy bóng dáng Lương Phí Hoan xuất hiện ngay sau đó.

Lương Phí Hoan được một thuộc hạ cõng trên lưng, đôi mắt anh lúc nhắm lúc mở, đôi mày nhíu chặt biểu hiện sự khó chịu và anh thở từng hơi nặng nhọc. Tình trạng anh bây giờ còn tệ hơn cả tối hôm qua! Rốt cuộc anh ấy đã phải trải qua những đau đớn gì để thành nông nỗi thế kia!?

Ixora quả thực cảm thấy rất nhói lòng, cô quên luôn việc chào cha mà toan đi tới cạnh Lương Phí Hoan. Nhưng ngài Achraf đã giữ Ixora lại và ôn tồn bảo:

- Chào con, con gái.

- Lương Phí Hoan. - Nhưng Ixora không đáp lại lời chào đó của cha mình, cô chỉ tay vào Lương Phí Hoan, ý bảo muốn cha phải chăm sóc cho anh ta trước.

https://thuviensach.vn

Ngài Achraf cười nhẹ, ông bế Ixora lên, lặp lại một lần nữa lời chào khi nãy:

- Chào con, Ixora.

- Cha đã về rồi. - Ixora trở lại động tác quen thuộc như mọi ngày, cô ôm lấy cổ cha mình và cất giọng trong trẻo, nhưng khác là nó không có sự phấn khích như mọi khi. Rồi cô tiếp tục chỉ tay vào Lương Phí Hoan như lúc ban nãy. - Lương Phí Hoan.

Cuối cùng, thuộc hạ cõng Lương Phí Hoan và những người anh em theo chân cậu mới nghe được lệnh từ ngài Achraf:

- Đưa cậu ta lên phòng cho khách ở sảnh phía Đông của Lâu đài, yêu cầu tất cả bác sĩ tới chăm sóc.

Phòng cho khách là phòng hạng sang, thường được dùng để đối đãi những người ở xa tới ghé thăm Lâu đài của vị Thủ lĩnh quyền lực này, từ khi Ixora được sinh ra thì nó không đón tiếp thêm một vị khách nào tới Roché nữa. Mà giờ Lương Phí Hoan được đưa lên căn phòng đó, là chiều ý tiểu thư coi Lương Phí Hoan là nhân vật đặc biệt, còn cho tất cả bác sĩ riêng của Lâu đài lên săn sóc. Quả là một đãi ngộ chưa từng có mà ngài Achraf dành cho một thuộc hạ!

Achraf bế Ixora trên tay, ông chậm rãi đưa cô trở lại phòng ngủ xinh đẹp của mình. Khi Achraf đi ngang qua vú nuôi của Ixora ông có cho bà ấy một cái gật nhẹ, thế là bà vú nhanh nhạy hiểu ý liền kêu người hầu xuống làm lại cơm tối cho cô con gái mà ông cưng chiều hết nấc này.

Tới phòng, ông nhẹ nhàng đặt Ixora xuống giường, rồi ông lấy một cái ghế gần đó tới ngồi cạnh giường cô với tư thế của một người cha kể chuyện cho con gái trước khi đi ngủ.

- Ixora, con có nhớ mặt mẹ con không?

https://thuviensach.vn

Dĩ nhiên Ixora lắc đầu.

- Thế con có nhớ tên mẹ con không?

Ixora ngẫm một chút, rồi cũng lắc đầu. Cô có biết tên mẹ cô rồi nhưng dần dần cô đã quên đi nó vì trong cái Lâu đài này có ai dám hỏi cô những câu hỏi xã giao như "Cháu là con của ai, cha mẹ cháu như thế nào" đâu. Thế nên khi không có ai hỏi, nó cũng không có dịp xuất hiện trong trí nhớ của cô.

- Thế con biết vú nuôi con tên gì không?

Ixora lắc đầu.

- Thế con có biết người hầu hạ con có bao nhiêu người không?

Ixora cố gắng điểm mặt lại từng người trong trí nhớ của mình, nhưng cô không thể nhớ nổi vì trước giờ cô chưa hề để ý kĩ họ. Vì vậy Ixora lắc đầu.

Mà loạt câu hỏi tiếp theo mà cha đặt cho cô, hỏi về những người xung quanh cô, cô đều lắc đầu. Cho đến câu hỏi cuối cùng:

- Thế con biết tên ta không?

- Có! - Ixora trả lời ngay. - Cha là Achraf Dietes, tên thật của cha là Alexandro Dietes!

Achaf cười:

- Thế con biết ta là ai không?

- Có! - Ixora đáp lại không hề do dự, đây là câu trả lời cô thuộc nằm lòng vì cô hay lấy uy danh của cha ra để doạ kẻ hầu trong nhà phải chiều theo ý cô ấy mà. - Cha là thủ lĩnh của Tổ chức Mafia La Nostre, là nhân vật

https://thuviensach.vn

rất mạnh trong Thế giới ngầm của Ý, là người mà kẻ khác theo phản xạ phải cúi đầu chào khi nghe thấy tên!!!

Lúc nói những lời đó, đôi mắt của Ixora sáng rực lên vì tự hào. Những tưởng cô sẽ được một lời khen ngọt ngào từ cha thì đột nhiên cô cảm nhận được giọng điệu của ông trầm xuống và ánh mắt của ông nghiêm lại:

- Thế con có biết con là ai không?

Và lúc này thì Ixora đã biết cô sắp phải nghe một bài giảng cực kì quan trọng, cô gật đầu, đáp:

- Có. Con là Ixora Dietes, con là con gái của Achraf Dietes, là con gái của cha.

- Đúng vậy Ixora, con là con gái của ta, con nên nhớ lấy điều đó. Trước đây ta đã để con sống cuộc sống vô tư vô lo, ta muốn cho con có một quãng thời gian tận hưởng cảm giác nhàn nhã khi mọi chuyện xảy đến với con đều rất dễ dàng và luôn thuận ý con. Ixora, giờ thì ta phải bảo con rằng 10 năm ấy đến lúc phải kết thúc rồi.

Ngừng lại một hồi, ông nói tiếp:

- Con phải biết để ý đến người khác từ bây giờ, không phải là tự làm đau đầu mình mà là tự biết bảo vệ mình. Con phải biết vú nuôi con tên gì, lai lịch ra sao để khi có chuyện gì xảy ra với người vú thân cận nhất của con thì con sẽ có những thông tin cần thiết để giải quyết. Con còn phải nắm được số lượng người phục vụ xung quanh con, thiếu 1 người thì đã đáng lo mà bỗng dưng thêm 1 người thì càng phải đề phòng. Hơn nữa, con còn phải nhớ mặt họ, phải nhớ thật rõ mặt những người thay phiên phục vụ từng công việc cho con để một thay đổi nhỏ trong hành tung của họ thôi cũng khiến con phải nghi hoặc.

https://thuviensach.vn

Tất nhiên những lời của Achraf nói, Ixora nghe chữ hiểu chữ không. Dù gì thì cô cũng chỉ là 1 cô bé 10 tuổi, trước giờ sống trong nhung lụa chưa trải qua biến cố gì, nay đột nhiên phải thay đổi toàn bộ suy nghĩ, bảo cô tiếp nhận ngay là chuyện không thể.

Nhưng Ixora là Ixora Dietes, không thể làm khác được. Dạo gần đây tình hình trong Tổ chức có chút rối loạn, ấy là những phần tử phản bội khi xưa đã bắt đầu có động thái. Đối với con gái, ông đành buộc nó phải đẩy nhanh tốc độ trưởng thành để đương đầu với những việc người bình thường không cần phải đương đầu.

- Ta biết rõ Lương Phí Hoan không có lỗi. Cậu ta làm theo lệnh con và cũng làm theo lệnh ta. Nhưng dù cho nguyên nhân có là gì đi nữa thì sự thật vẫn là con đã bị thương, đấy là bởi vì con hái hoa trong vườn nhà nên mới chỉ là một vết xước. Nếu là hái ở chỗ khác thì sao? Một cái té ngã của con cũng sẽ là cơ hội cho bọn ám sát manh động. Hơn nữa, ta phạt cậu ta cũng là để nhắc nhở con rằng mọi mệnh lệnh con đưa ra đều là một sự quyết định tới người khác. Nếu con không muốn ai phải chịu trách nhiệm cho hành động của con thì hãy tự cất nhắc mình nên và không nên làm những gì.

Ixora từ đầu buổi đến cuối buổi đều cúi gầm mặt không đáp một lời. Tiếng gõ cửa của vú bên ngoài đã vừa hay giúp kết thúc cuộc trò chuyện:

- Ông chủ... Phần cơm của tiểu thư đây.

Achraf đưa tay lên xoa đầu Ixora, rồi đặt lên đó một nụ hôn nhẹ, điềm đạm bảo:

- Con hãy mời vú ăn cùng con, rồi con hãy hỏi tên vú.

Đợi khi Ixora gật đầu thì ông mới đáp lời:

- Vú vào đi.

https://thuviensach.vn

Và tối hôm đó, lần đầu tiên trong cuộc đời người phụ nữ đứng tuổi làm vú nuôi cho một vị tiểu thư kiêu kỳ được mời ăn những món sơn hào hải vị và nghe vị tiểu thư đó hỏi han về mình.

Khi Lương Phí Hoan hoàn toàn khoẻ hẳn là đã qua 2 ngày. Anh được đặc cách cho nghỉ phép 5 ngày nữa, tất nhiên việc đầu tiên anh sẽ làm trong 5 ngày đó là đi tìm gặp Ixora.

Khi anh đối mặt với cô, anh thật sự cảm thấy bất ngờ và lạ lẫm vì sự điềm tĩnh của cô. Ixora ít nói hẳn đi, và cô không bao giờ nói gì mà không có mục đích. Giờ đây, người anh bảo vệ không còn là vị tiểu thư ngang ngược, ương bướng và hay khóc nhè để bắt người khác phải chiều theo ý mình nữa. Lâu đài im ắng đi, tiếng la lối đòi hỏi của vị tiểu thư đã vắng hẳn, đi bên cạnh Lương Phí Hoan, Ixora cũng không còn loắt choắt chỉ trời chỉ mây nữa. Trước kia, mọi người trong Lâu đài đều mong thoát khỏi sự ồn ào mà Ixora mang lại, thế nhưng khi giờ nó thành rồi thì họ bắt đầu cảm thấy không quen.

Người không quen nhất dĩ nhiên là Lương Phí Hoan. Trong 5 ngày qua, anh đã cố gắng gặng hỏi ngài Achraf đã nói điều gì khiến cô phải quay ngoắt 180 độ đến vậy. Mặc dù câu hỏi đó là phạm thượng, nhưng anh rất muốn cô trở về như xưa. Tính khí cô có thể khó chịu và ương ngạnh, nhưng ít ra cô sẽ khóc hoặc sẽ cười. Thoạt đầu Lương Phí Hoan nghĩ cô sẽ chỉ biểu hiện như thế trong vài tuần như 1 sự trách phạt bản thân, nhưng không, sự điềm tĩnh ấy đã theo Ixora đến mấy mươi năm sau.

Và mãi sau này, chỉ khi gặp Ethan Léandre, Lương Phí Hoan mới thấy Ixora có những biểu cảm vui buồn trở lại. Trong mắt mọi người, Ixora là một con người lãnh cảm, như ngài Achraf, Ethan cũng thấy vậy, tựa mọi người. Duy chỉ có Lương Phí Hoan là biết lúc nào cô muốn khóc. Cũng chỉ khi ở cạnh anh cô mới dám khóc, kể cả khi đã lấy Ethan.

https://thuviensach.vn

"Trước khi lìa trần, ngài Achraf đã giao cho anh nhiệm vụ bảo vệ em khỏi mọi thương tổn. Nhưng việc anh có thể làm bây giờ là giúp em lén khóc. Ixora, nếu em cứ vì hắn ta mà khóc, anh sao dám nhìn mặt ngài ấy, sao dám nhìn mặt em?"

Đúng vậy, không ai vì Ixora hơn Lương Phí Hoan. Nhưng oan trái là cũng bởi thế mà Ixora đã luôn coi anh như ruột thịt, đã luôn dành cho anh một thứ tình cảm gia đình chứ không phải là tình cảm nam nữ mà Lương Phí Hoan khát cầu. Mối quan hệ giữa hai người họ, chỉ có Alexander - đứa con trai của ngài Achraf sinh thời nhận nuôi - biết tường tận. Ai nhìn vào cũng nghĩ Ixora cùng Lương Phí Hoan có gian tình, đã có nhiều lời đồn thổi nổi lên vì cô và anh lúc nào cũng bên nhau như hình với bóng, đến cả Ethan Léandre - Bạch Thừa Húc thuở đó cũng cho hai người họ chính là kiểu quan hệ như thế.

"Chẳng phải cô muốn tôi lấy cô là để cân bằng thế lực thôi sao? Lương Phí Hoan có sự ủng hộ của La Nostre trong tay, nếu có thêm cả quyền hành của Ám đoàn thì chẳng phải sẽ quá mạnh ư? Cô sợ hắn có tất cả sẽ thay lòng, đúng không? Cô ngăn cấm tôi đến với Lavatera, còn không phải là vì cô luôn muốn mọi người phải xoay quanh cô sao? Thứ cô không có nên cô cũng chẳng muốn ai khác có được, thứ cô có rồi thì cô lại không coi nó ra gì, bởi vì cô luôn tham lam muốn có tất cả! Đứng trước mặt tôi nói yêu tôi trong khi cô biết rõ ngoài kia đồn đãi những gì, cô có thấy cô nực cười không?"

Những lời lẽ đó của Bạch Thừa Húc rất tàn nhẫn, càng tàn nhẫn hơn khi nói trước mặt Bạch Kỳ Sơ. Tàn nhẫn đến mức khiến Ixora rời đi và bặt vô âm tín một thời gian rất dài. Bạch Kỳ Sơ cũng vì thế mà rất giận cha mình vì đã để mẹ đi, cũng rất giận bản thân vì đã không thể trở thành một lý do níu giữ mẹ ở lại. Bạch Thừa Húc lo gầy dựng sự nghiệp không quan tâm đến con cái, rồi bây giờ người gần gũi Bạch Kỳ Sơ nhất trong Bạch gia rộng lớn là Ixora cũng đi mất. Sự rạn nứt từ bên trong chính là thời cơ để

https://thuviensach.vn

những thế lực khác lợi dụng kẽ nứt đó để luồn lách vào làm cho nó ngày càng đổ vỡ. Bạch Kỳ Sơ đã lớn lên với sự thiếu thốn tình thương từ cha mẹ và trở thành nhân vật bị những kẻ khác tỏ lòng thương hại. Chính vì vậy mà tâm lí Bạch Kỳ Sơ không ổn định, anh đã trưởng thành với nỗi sợ đơn độc, luôn lo sợ một ngày sẽ không còn ai biết đến sự hiện hữu của mình. Và đó là lí do mà anh cố chấp với Hạ Nhược Tuyết đến như thế, vì cô là người anh đã chọn, là người nhất định phải cần đến anh để sống tiếp trong cuộc đời này.

Suy cho cùng Bạch gia là gia tộc mạnh nhất, không có nghĩa là gia tộc hạnh phúc nhất.

Mọi chuyện bắt đầu đều có khởi nguồn của nó.

https://thuviensach.vn

TỬ ĐẰNG KHÔNG NỞ LẦN HAI - KHÔNG CÒN LÀ NỮ PHỤ

Ka La Ra

dtv-ebook.com

Phiên Ngoại 1.3: Bạch Gia - Khởi Đầu Của Vận Mệnh

Nếu phải nói sự việc gì là bước đầu xoay chuyển số phận của gia tộc Dietes nhất thì đó là sự việc ngài Achraf Dietes nhận nuôi cậu bé Lia - giờ là Alexander Dietes.

Ixora không ghét, cũng không thích Alexander. Đơn giản là vì Alexander không có tác động thêm gì với cuộc sống của cô cả, có cũng được mà không có cũng chẳng sao. Nhưng nếu Ixora biết được rằng sau này ả con gái âm hiểm của Alexander là đầu têu cho bi kịch dòng họ Bạch, chắc bà sẽ không ngần ngại mà đuổi Alexander đi ngay khỏi Roché sau khi cha vừa mất.

Sống trong tổ chức Mafia bậc nhất nước Ý, sự dũng cảm, kiên định và tàn nhẫn là ba điều bắt buộc để tiếp tục sống sót. Thế nhưng, thân là con trai nuôi của Achraf Dietes, Alexander không hề có những thứ đó. Cậu ta rất hay mềm lòng, lại cả tin nên có phần dễ dắt mũi. Ixora khó chịu với tính cách yếu đuối như thế cho nên trong một năm, Ixora không tiếp xúc trò chuyện với Alexander quá mười lần dù luôn chạm mặt nhau hàng tuần.

Trái lại, Alexander rất thích được nói chuyện với Ixora. Dù sao thì Ixora theo vai vế bây giờ đã là chị cậu, cùng ngài Achraf trở thành gia đình với cậu, cậu sẽ yêu thương và quý trọng họ. Nhưng sự tiếp cận của Alexander đều thất bại, một phần do không được Ixora để ý, phần còn lại là do luôn bị Lương Phí Hoan chú ý.

https://thuviensach.vn

May mắn thay Ixora không có hắt hủi Alexander, cô vẫn dạy cho Alexander nghiên cứu y học vì biết Alexander ngại giao tiếp với người khác nên cô cũng đã mở cho Alexander một con đường làm bác sĩ riêng tại bệnh viện. Mặc dù mối quan hệ này chẳng khăng khít như tình chị em mà Alexander hằng mong đợi nhưng cậu cũng thấy thoả mãn, bởi Ixora bây giờ, càng ngày càng trở nên lãnh cảm và ít nói.

Không biết ngài Achraf có buồn vì sự thay đổi này của con gái mình không, nhưng mọi người trong Roché đều cảm thấy rất bức bối. Lâu đài to lớn choáng ngợp nhưng im lìm chẳng khác nào một bệ đá cổ đặt tít tắp ngoài nơi vắng người; gia nhân trong nhà chỉ có làm và làm theo lệnh của Ixora, cô càng ngày càng ra dáng cô chủ.

Đúng vậy, Ixora giờ đã lớn, đã là một cô thiếu nữ 19 tuổi xinh đẹp và tươi tắn. Ngay từ nhỏ mọi người đều đã biết Ixora trưởng thành ắt sẽ rất đẹp nhưng không ai nghĩ cô sẽ có nét đẹp kiêu kỳ vương giả như thế này.

Đôi mắt của Ixora xanh và hoang dại, đôi môi cô tô nhuộm một màu đỏ quyền quý và chính đôi môi đó sẽ thốt ra những lời mà kẻ khác phải nghe theo răm rắp. Ixora có đôi gò má cao, chiếc mũi thẳng và gương mặt góc cạnh. Người ta bảo con gái giống cha, con trai giống mẹ nhưng nhìn tiểu thư Ixora hiện giờ, ai cũng được thấy hình ảnh Vị phu nhân thứ sáu quá cố - Astilbe Rue - cũng chính là vị phu nhân hạ sinh đứa con duy nhất cho ngài Achraf.

Ngài Achraf có rất nhiều bà vợ, bà nào cũng có đẹp lộng lẫy nhưng đáng nhớ nhất là phu nhân Astilbe Rue, bà là công nương của một vương quốc được gả thông qua thương vụ dầu mỏ của ngài Achraf. Và bà là một người phụ nữ dữ dằn và ngang ngạnh, dù là bà vợ thứ sáu nhưng các bà vợ lớn trước đều có phần e ngại Astilbe. Với phong thái của một bà hoàng và trí thông minh sắc sảo, Astilbe nghiễm nhiên được xem như vợ cả của ngài Achraf.

https://thuviensach.vn

Và có thể bà là người ngài Achraf sẽ nhớ nhất.

Lại về tiểu thư Ixora, hình bóng phu nhân Astilbe như tái hiện lại mỗi lần gương mặt mỹ miều của Ixora đanh lại khi gặp chuyện không vừa ý. Nhưng phu nhân Astilbe, như đã mô tả, rất ngang ngạnh. Cái sự ngang ngạnh và cố chấp của bà thể hiện trong việc rõ ràng sức khoẻ của bà không nên sinh con nhưng bà vẫn ngoan cố muốn có cho bằng được một đứa con với ngài Achraf để rồi ra đi sau khi sinh hạ tiểu thư. Ngài Achraf sợ Ixora sẽ nuôi dưỡng tính ngoan cố muốn thứ gì là phải có thứ đó cho bằng được, giống mẹ, cho nên ngài đang dần khắt khe với cô con gái rượu của mình với mục đích dạy nó biết cách buông bỏ.

Nhưng Ixora đã không làm được. Nếu cô ngay từ đầu lĩnh hội được điều cha muốn dạy thì cô sẽ không vướng mắc với một người mà tạo nên bao nhiêu nghiệt ngã về sau.

Đã 19 tuổi nhưng Ixora vẫn chưa được ra mắt với giới Hắc đạo. Mọi người đều đã biết đến sự tồn tại của cô con gái ngài Achraf, nhưng không hiểu sao cha vẫn chưa cho phép cô được diện kiến mọi người.

Như mọi lần, vào đêm tối, khi nỗi khao khát được mở rộng thế giới của mình ngày một mãnh liệt đến mức không làm Ixora chợp mắt được, cô sẽ đi ra ngoài hoa viên nơi có những khóm hồng gai. Cô giương đôi mắt màu xanh lơ của dòng sông trong nhìn lên bầu trời đen đính đá lấp lánh. Theo những câu chuyện của vú kể, mỗi ngôi sao là tượng trưng cho con mắt của một người trên thiên đàng dõi xuống người họ dấu yêu, cô tự hỏi không biết mẹ cô có đang dõi theo cô. Lúc nhỏ, khi đôi mắt cô chỉ nhìn được những thứ nhỏ bé, dù có chán nản với cuộc sống hiện tại thì cô cũng cảm thấy thoả mãn vì cô không thiếu thốn thứ vật chất gì. Nhưng khi lớn lên, đôi mắt cô trải rộng ra, cô mới nhận ra rằng tinh thần cô đang thiếu vắng một thứ vô cùng lớn lao đó là tự do.

https://thuviensach.vn

Cô muốn tự do khám phá thế giới, tự do làm điều mình thích, tự do gặp và yêu một người.

- Em lại không ngủ được sao?

Đó là tiếng của Lương Phí Hoan. Anh bây giờ đã trưởng thành và trở nên rất khôi ngô. Những đợt huấn luyện hà khắc và những lần vào sinh ra tử đã hun đúc sự lạnh lùng, đanh thép và có phần dữ tợn trong đôi mắt xanh rừng ngàn của Lương Phí Hoan. Đôi mày anh luôn cau lại như thể đó là thói quen của một người luôn phải tập trung cao độ, trông Lương Phí Hoan lúc nào cũng có vẻ như đang tức giận, nhưng chỉ Ixora biết được cảm xúc thật sự của anh đằng sau lớp vẻ ngoài dữ dằn khát máu đó.

- Anh có vẻ gầy đi nhiều sau chuyến vừa rồi. - Ixora mỉm cười nhìn Lương Phí Hoan, sự xuất hiện đột ngột của anh đã không còn làm cô bất ngờ nữa.

Từ sau việc ấy, cô và Lương Phí Hoan không còn những lúc chờ nhau đúng 6 giờ nữa. Anh là cánh tay phải đắc lực của cha, anh đi theo cha nhiều hơn, và đi xa hơn, lâu hơn. Có lần Lương Phí Hoan đi hẳn hai, ba tuần, Ixora dù bên ngoài tỏ vẻ không quan tâm nhưng lòng cũng ngóng chờ. Sau dần, cô cảm thấy quá quen khi phải chờ một người không biết lúc nào sẽ trở về nên sự nhiệt tình cũng đã giảm bớt.

Anh về lúc nào thì về, không cần báo trước, chỉ cần trở về.

- Ừ, phía phe phản loạn đang dần dần bành trướng.

Dạo gần đây quả thực rất căng thẳng đối với tổ chức. Phía phản loạn hồi ấy sau bao năm giờ đã phát triển thành một lực lượng hùng mạnh, chúng muốn hạ bệ ngài Achraf. Bọn chúng ngày càng giở những động thái lộ liễu mang ý khiêu khích, bọn chúng quấy phá địa bàn, ngăn chặn các lô hàng của tổ chức và mới đây là đánh úp giết năm người trong tổ chức. Ngài

https://thuviensach.vn

Achraf rất tức giận, ngài đang chuẩn bị cho một trận chiến một mất một còn; cho nên anh em trong tổ chức không có lấy ngày ngơi nghỉ.

- Tóc anh cũng đã cắt ngắn lắm rồi. - Ixora bước tới, cô vô tư đưa tay sờ lên mái tóc đen đã ngả ngà nâu do cháy nắng của anh. Hành động bất chợt đó của cô khiến Lương Phí Hoan vội quay mặt đi tránh né cái chạm đó.

- Để tiện hơn cho việc hoạt động. - Anh vội vàng đáp để lấp liếm hành động vừa rồi.

Ixora, giờ anh đã lớn rồi. Đã là một người đàn ông rồi. Nhưng Ixora thì vẫn như xưa, vẫn chẳng có ý thức được cô đã là một cô gái xinh đẹp với cơ thể căng tràn mơn mởn của thiếu nữ.

- Em nên tránh những cái động chạm vô tư với người khác giới. - Lương Phí Hoan cầm lấy tay của Ixora, rồi đặt tay cô lên tóc cô, cười bảo. - Trong giới Bạch đạo các quý tiểu thư gọi đó là "phép tắc".

- Tại sao? - Ixora khó hiểu hỏi. Cô cùng Lương Phí Hoan đã lớn lên cùng nhau, anh đã cõng cô, đã bế cô, đã khoác cô lên vai biết bao lần, sao bây giờ trở về anh lại làm mình làm mẩy như thế. - Và em tự tạo nên phép tắc cho riêng mình, trong Roché này em chính là "phép tắc" của họ.

Lương Phí Hoan nhìn vào đôi mắt hiện đầy bất mãn của Ixora mà cũng phải thở dài.

- Bởi vì sắp tới em sẽ phải để ý hơn, em sắp được gặp những người "bên ngoài" rồi.

Nghe Lương Phí Hoan ẩn ý nói vậy, Ixora không tin vào tai mình trợn tròn mắt thốt lên:

- Thật sao!? Ai nói anh thế!???

https://thuviensach.vn

- Là ngài Achraf nói. Ngài bảo rằng muốn công bố trước mọi người em là con gái của ngài.

Để lỡ chẳng may kì này ngài có chết thì mọi người phải biết em là con gái của Achraf Dietes từng lẫy lừng, là hậu duệ chính thống của ngài mà nên kính sợ. Nếu là ngài chính thức tuyên bố thì sẽ chẳng ai hoài nghi Ixora, cũng ngầm trước mọi người, bảo rằng "ta chỉ có duy nhất một người thừa kế này thôi."

- Nó sẽ như thế nào chứ! - Ixora không giấu nổi phấn khích reo lên. Đây là lần đầu tiên cô được trải nghiệm thế giới mới, một thế giới mới mà cô hằng mong ước.

- Chẳng phải ta đã dặn nên giữ bí mật cho tới sinh nhật 20 của Ixora hay sao?

Bỗng từ đâu vang lên giọng nói trầm thấp, ngữ điệu của ngài vốn rất lạnh lùng nhưng lại ấm áp hẳn đi khi nhắc tới cái tên Ixora.

Từ trong bóng tối, ngài Achraf từ từ đi ra, ông khoác chiếc áo khoác lông sói dài màu xám, tay ông cầm cây gậy quý tộc màu đen có đính một hòn ngọc ở đầu gậy, chiếc nhẫn hình thù con sói đính đá quý màu đỏ ở hai mắt lấp loé trên ngón tay ông; ngài Achraf giờ đây chẳng khác nào một vị công tước oai phong, quyền quý.

- Cha! - Lâu lắm rồi mới gặp lại người cha thân yêu, Ixora không giấu nổi niềm vui mà nhào đến ôm ông.

- Chào con, con gái. - Ngài Achraf bây giờ đã già, chưa kể sau trận đánh vừa rồi ngài đã mất đi một con mắt. Điều đó làm gia tộc Dietes trên dưới đều không tránh khỏi bàng hoàng và xót xa.

Nhưng sự thương xót sẽ là một lời phỉ báng cho vị thủ lĩnh tối cao nên tuyệt nhiên mọi người đều lấy làm bình thường với dáng vẻ mới này của

https://thuviensach.vn

ngài. - Con có vẻ rất vui.

Achraf khẽ lườm Lương Phí Hoan khiến anh vội vàng cúi đầu xuống nhận lỗi. Vốn ông định là người thông báo việc này cơ!

- Cha nói thật chứ? - Ixora chớp chớp đôi mắt xanh, cứ sợ điều mình nghe không phải là thật. Thật ra từ khi Ixora 15 tuổi, cô đã được phép đi ra ngoài thăm thú thế giới để mở mang hiểu biết. Nhưng cô không được rời khỏi xe, cô chỉ ở trên xe nhìn ngó xung quanh, muốn gì thì sai thuộc hạ đi lấy đem tới, cô phải giấu mặt và đôi mắt là thứ duy nhất giúp cô nhận biết thế giới bên ngoài Roché.

Nay nếu cha công khai cô, cô sẽ có thể tự do đi lại, tự do giao tiếp, tự do lộ diện và dùng chân để đi, dùng mắt, mũi, miệng, tai để cảm nhận vạn vật.

- Ừ. Nhưng với một điều kiện. - Ngài Achraf thu hồi lại dáng vẻ ôn hoà ban nãy. Ngài luôn trở nên nghiêm nghị khi sắp nói thứ gì đó rất trịnh trọng. - Là con phải ra mắt cùng với người bạn đời của con.

Khi nghe những lời đó, Lương Phí Hoan bất giác ngẩng đầu, rất nhanh anh giấu nhẹm đi những biến chuyển cảm xúc trên khuôn mặt mình rồi cung kính cúi xuống như ban nãy.

- Bạn đời? - Ixora biết cha mình chưa bao giờ ra quyết định gì mà không có mục đích.

Ông khẽ vuốt ve mái tóc nâu của con gái, Astilbe, nó giống Astilbe đến không tưởng, chỉ khác mẹ mỗi mái tóc vàng kim.

- Đó sẽ là chồng con, là người ta tin tưởng trao con gái ta cho hắn và cùng nó san sẻ quyền sở hữu thế lực của gia tộc Dietes. Ta vốn chán ghét những cái luật lệ trong Thế giới ngầm, ta ghét việc phải ra mắt con cho bọn chúng và biến con trở thành một đối tượng để liên hôn chính trị. Con là con

https://thuviensach.vn

gái ta, không một kẻ nào dám bạc đãi con khi Achraf này còn sống. Nhưng nếu chẳng may ta chết đi, dù con có quật cường và thông minh đến mấy thì con vẫn không thể thắng lại số đông. Cho nên ta muốn con yên bề trước khi ra mắt, nếu con đã là một người phụ nữ có chồng, bọn xấu sẽ thôi ý đồ dòm ngó con nữa.

- Nhưng con biết chọn ai bây giờ? - Ixora nhăn nhó kêu lên. - Con đã sống 19 năm trong Roché, và giờ cha muốn con tìm được nửa kia của mình trong vòng nửa năm? Ai? Người trong Roché ư!?

- Đúng vậy! Phải là người thuộc tổ chức của ta! - Giọng ông gằn lại. - Kẻ lấy được con phải là kẻ chấp nhận bị trói buộc đời đời với tổ chức, hắn sẽ phải bỏ cái tên cũ của hắn và nhận cái tên mới mà con trao cho. Hắn bắt buộc phải chỉ biết đến con, như cái tên mới của hắn sẽ là sự nhắc nhở số phận mới của hắn này là từ đâu mà có.

Trong khi Ixora vẫn đang chăm chú lắng nghe và có những hình dung mơ hồ về tương lai cùng người bạn đời đó thì Lương Phí Hoan ở đằng sau như có thể nghe rõ mồn một tiếng trống tim mình đập dữ dội.

- Nhưng ta sẽ công bằng với tất cả mọi người. Ta không quan trọng hắn là tên quản ngục hay từng là kẻ quét dọn, chỉ cần hắn là người con chọn.

Những lời này của ngài Achraf như là nói cho Lương Phí Hoan nghe. Anh cảm thấy thêm phần hồi hộp, nói như ngài thì ai cũng có cơ hội trở thành người bên cạnh Ixora.

- Cha tin tưởng vào lựa chọn của con sao? - Ixora hiểu những lời cha nói. Việc lựa chọn này không chỉ đơn thuần là chọn vì yêu. Mà cô còn phải suy nghĩ cho tương lai tổ chức, người cùng cô làm bạn đời sẽ là người cùng thừa kế cơ nghiệp của cha, hắn có thể làm nó phất lên nhưng cũng có thể làm nó lụn bại.

https://thuviensach.vn

- Ừ. Ta tin con. - Achraf mỉm cười. - Sắp tới, ta sẽ lọc lại tổ chức của mình, đuổi đi những kẻ vô dụng và cho nghỉ những người đã không còn khả năng. Đồng thời ta sẽ tuyển thêm những người mới, những người chứng tỏ được sức mạnh và sự trung thành của mình. Cuối cùng ta sẽ chọn ra hai người xuất sắc nhất, và việc chọn còn lại là phụ thuộc vào con, Ixora.

Ixora gật đầu, việc này thật quá gấp rút. Dẫu sao cô chỉ mới 19 tuổi, chưa tiếp xúc với ai, chưa biết yêu là gì, cũng chưa biết trở thành một người phụ nữ khác gì so với làm một thiếu nữ như bây giờ. Cô định trách cha mình đã luôn kìm hãm cô nhưng khi thấy đôi mắt già nheo còn lại của ông hằn rõ lời yêu thương và lời xin lỗi khi nhìn cô, cô không thể nào nói thành lời những ấm ức trong bụng mình nữa.

Cha đã bảo bọc cô suốt những năm qua, và ông đang định gửi giao trách nhiệm nốt phần đời còn lại này của cô cho một người đàn ông khác. Thế nên, đối với Achraf, với Ixora, với Lương Phí Hoan và toàn thể gia tộc Dietes, đây là một việc hệ trọng bậc nhất.

Sau khi tán gẫu thêm một vài phút, ông cho Lương Phí Hoan lui xuống rồi dìu Ixora về phòng ngủ. Dọc hành lang trở về phòng của mình, ông gặp Alexander.

- Chào con, con trai.

Alexander bây giờ đã là một cậu thiếu niên 17 tuổi với đường nét khuôn mặt thanh tú quá mức cho phép. Kể từ đó đến giờ, cậu luôn tìm cách tránh xa những buổi săn bắn và luyện súng hay đấu kiếm, cậu chỉ miệt mài trong phòng làm việc của mình và thỉnh thoảng lại đi tới dãy nhà phía Tây chữa trị cho những người bị thương trong tổ chức mà thôi.

- Xin thứ lỗi cho con vì ban nãy đứng trên ban công, con đã cố ý nghe hết toàn bộ cuộc trò chuyện của người với chị.

https://thuviensach.vn

- Ta đã nhận ra sự hiện diện của con rồi. - Ngài Achraf không hề trách móc mà chỉ gật đầu nhẹ. Alexander thấy thế thì lấy làm mừng vì ý của ngài là cậu có thể hỏi ngài về chuyện đó. - Con là một người trong gia đình này, tất nhiên con có quyền được biết.

- Tại sao người không chọn luôn Lương Phí Hoan? Đó chẳng phải dự tính ban đầu của người sao?

Khi nhắc đến Lương Phí Hoan, Achraf bất đắc dĩ thở dài. Ông ngoắc cậu vào phòng ngồi, rót cho cả hai một tách trà, Achraf điềm đạm nhấp một ngụm rồi bắt đầu kể:

"Trước khi trở thành Achraf Dietes, ta là Alexandro Dietes. Ta chỉ là một thằng lang thang bỏ nhà đi bụi và bị đưa đẩy gia nhập xã hội đen Ý. Lúc đó, người đồng hành với ta là Lương Kiêu. Hắn là một người nhập cư bất hợp pháp và bị trục xuất, may sao hắn trốn được và ở lại nước Ý. Hắn không thể làm ăn đàng hoàng nên đành làm ăn phi pháp và dính tới tổ chức.

Gã thủ lĩnh lúc bấy giờ rất coi trọng ta, hắn không có tài nhưng hắn có tiền và hắn thâu tóm được hoạt động của tổ chức. Lương Kiêu trong một đêm nọ đã nói cho ta một bí mật động trời, đó là gã thủ lĩnh ấy muốn trừ khử ta vì cảm thấy ta đang ngày càng lớn mạnh. Hắn sợ ta sẽ tới một lúc làm phản và lật đổ hắn.

Ta chưa hề có suy nghĩ đó nhưng sau khi nghe Lương Kiêu tiết lộ, ta bắt đầu nghĩ tới nó. Ta dần dần suy nghĩ kĩ lưỡng về nó và vẽ ra trong đầu một viễn cảnh mà ta là kẻ đứng đầu tổ chức. Đúng vậy, ta hoàn toàn có thể gầy dựng cho tổ chức này trở nên bất khả chiến bại.

Và rồi ta đã thực hiện nó. Lương Kiêu đã hết lòng trợ giúp ta trong việc lật đổ gã thủ lĩnh. Lương Kiêu vốn là một kẻ sức yếu, chỉ làm chân sai vặt trong tổ chức nên hắn chẳng dám có suy nghĩ nào tày trời. Giữa đám người xã hội đen nguy hiểm và dữ tợn thì Lương Kiêu như một con sẻ gãy

https://thuviensach.vn

cánh bập bềnh giữa đàn diều hâu. Cho nên hắn đã luôn dựa vào ta, trở thành người bạn thân nhất của ta và là người anh em chí cốt mà ta hằng tin tưởng.

Nhưng khi hắn dần dần tiếp quản từng vị trí một, hắn bắt đầu cảm nhận được sự cám dỗ của quyền lực và nảy sinh những suy nghĩ phản loạn. Hắn dần dần trở nên xảo trá hơn và quỷ quyệt hơn, ta đã cảnh cáo hắn nhưng hắn vẫn ôm ấp tham vọng tiếm quyền.

Cuối cùng một cuộc chiến đã diễn ra. Cái giá phải trả là mạng sống của vợ con ta."

Alexander nghe đến đó thì sửng sốt, ngài đã có một đứa con trước cả chị Ixora? Và rồi ngài Achraf ngậm ngùi gật đầu xác nhận, khuôn mặt ngài co rúm lại vì nỗi bi thương:

"Hepatica. Tên nàng ấy là Hepatica Malva.

Lúc đó Hepatica đã sinh cho ta một đứa trẻ kháu khỉnh và nó mới được mấy tháng. Thế rồi Lương Kiêu, hắn đã bắt cóc mẹ con Hepatica làm con tin uy hiếp ta rồi đưa tới tu viện Porche. Hắn buộc ta buông súng nếu không sẽ cho nổ nơi này, ta đã làm theo lời hắn như cuối cùng ta vẫn không thể cứu hai người họ."

- Đó quả là một kí ức tang thương! - Alexander không kìm được nỗi chua xót mà thốt lên.

- Phải. - Ngài Achraf cúi gầm mặt, giọng ông có vẻ run run. - Ta bị đả kích sau chuyện đó. Ta đã lấy rất nhiều người vợ nhằm quên đi nỗi đau mất Hepatica, ta cũng không muốn sinh con để với ta đứa bé kia là duy nhất. Nhưng Astilbe đã cố chấp đánh đổi tính mạng sinh ra cho ta Ixora, nó đã làm thay đổi ta. Vì vậy ta muốn dành cho Ixora mọi điều tốt đẹp nhất.

https://thuviensach.vn

- Con biết điều đó. Con biết người đã khổ sở như thế nào để bảo vệ chị. Vụ việc lần này cũng đã cho thấy người hao tâm tổn trí đến mức nào.

- Ta cứ nghĩ ta sẽ giữ mãi sự công bình. Rằng Lương Kiêu sai là Lương Kiêu sai, Lương Phí Hoan, thân là con trai của Lương Kiêu, chưa chắc gì sẽ giống hắn. Nhưng dần dần ta bắt đầu sợ. Có thể lúc này khi nó chưa có gì nó vẫn sẽ giữ sự trung thành và lòng yêu Ixora, nhưng nếu nó tiếp cận gần hơn với quyền lực như Lương Kiêu ngày ấy thì sao? Ta không dám chắc. Ta chỉ sợ chính ta trao Ixora cho nhầm người, thế thì ta chết không nhắm mắt.

Rồi sau đó, bầu không khí lâm vào trầm tư. Alexander không biết nói gì, cậu tin Lương Phí Hoan, nhưng cậu cũng hiểu những nỗi lòng của cha. Chuyện này phức tạp hơn cậu nghĩ rất nhiều.

- Thôi con về đi. Ta muốn ở một mình. - Ngài Achraf đứng lên, ngài quay lưng và nhìn ra cửa sổ. Ánh trăng soi rọi chiếu qua đổ rạp lên cái bóng to lớn của ngài.

- Vậy con chúc người yên giấc. - Alexander lễ phép cúi chào. Cậu bỗng cảm thấy mình thật vô dụng khi không thể cùng cha gánh bớt nỗi lo âu. Vậy thì sau này những quyết định của Ixora, cậu sẽ cố gắng hết sức ủng hộ chị ấy.

Mải mê suy nghĩ bước đi, Alexander không phát hiện được có người ẩn nấp trong bóng tối. Đợi Alexander khuất dạng hẳn và căn phòng của ngài Achraf đóng cửa, bóng đen ấy mới vội vàng phi người ra ban công và tiếp đất an toàn. Lương Phí Hoan trở về lâu đài phía Tây của mình. Anh vốn muốn tới gặp ngài Achraf để nhận lỗi cho việc tiết lộ thông tin cho Ixora ban nãy nhưng không ngờ đã nghe được đoạn hội thoại giữa ngài Achraf và Alexander.

https://thuviensach.vn

Anh đã không kìm lòng nổi khi họ nhắc tới anh và người cha Lương Kiêu anh chưa hề gặp mặt. Và, bây giờ anh mới biết những canh cánh trong lòng ngài Achraf về anh. Anh chưa bao giờ có suy nghĩ gì bất kính với ngài, ngài đã cứu anh thoát khỏi bọn buôn người, cũng cưu mang anh và nhất là đã để cho anh gặp được Ixora. Những thứ kì diệu trong cuộc đời anh đều là từ ngài mà có. Sao anh dám có suy nghĩ cuồng ngạo trái đạo đó!?

Nhưng việc ngài nghi ngờ anh là hoàn toàn có cơ sở. Anh là con của kẻ phản tặc, là kẻ đã hại chết vợ con của ngài ấy. Có thể vì cú sốc tâm lí đó mà đối với Ixora, ngài đã luôn bảo bọc cô ấy đến mức giam hãm. Vì vậy, cũng là anh có lỗi với Ixora. Nhưng ngài đã không trả thù lên người anh, cho nên anh không muốn phụ lòng ngài.

Thất thểu nằm trên giường, Lương Phí Hoan giương đôi mắt xanh nhìn ra ngoài cửa sổ, nơi dãy nhà phía Đông còn sáng đèn. Ixora, anh sẽ làm hết sức của bản thân để chứng tỏ cho cha em thấy rằng ngài có thể tin tưởng anh, em có thể tin tưởng anh.

Đêm nay, có bốn người không ngủ được. Họ đều chỉ nghĩ sự gắn kết của họ sẽ quẩn quanh với những con người trong Roché, mà không ngờ rằng vận mệnh của họ là ở nơi Provence xa xôi.

https://thuviensach.vn

TỬ ĐẰNG KHÔNG NỞ LẦN HAI - KHÔNG CÒN LÀ NỮ PHỤ

Ka La Ra

dtv-ebook.com

Phiên Ngoại 1.4: Bạch Gia_ Sự Xuất Hiện Của Vận Mệnh

Provence xa xôi, nơi bát ngát một màu tím của hoa Oải hương và bạt ngàn một màu xanh của bầu trời rộng lớn.

Như mọi hôm, bác Pierre, ông bác goá vợ và quyết sẽ không tái hôn vì lòng yêu chung thuỷ với người vợ đã khuất của mình, lúi húi nhổ sạch những nhành cỏ dại để trồng hàng ngọc giá. Bác Pierre rất thích ngọc giá, bác thích làm món salad rau có ngọc giá, măng tây và thì là. Sẽ không ai được bác Pierre mời đến ăn lần thứ hai nếu dám chê món salad ngọc giá mà bác làm.

- Yucca, trồng ngọc giá thôi nào! - Bác cười tít mắt với con mèo Ba Tư trắng của mình. - Quái lạ, hôm nay con bé ấy không qua chào ta sao?

Con bé mà bác Pierre nhắc tới là con gái của một chủ tiệm hoa ở vùng Provence này. Nó thường từ trung tâm ghé xuống ngoại ô để thăm bà ngoại và lấy hoa lên cho cửa tiệm của nhà mình. Đó là một cô bé vui tươi, đầy sức sống và luôn chào mọi người với nụ cười rạng rỡ.

Cô bé đó tên là Lavatera, Lavatera Violet Lavendel - một cái tên tràn ngập sắc tím.

Con đường đến nhà bà của Lavatera ngang qua nhà bác Pierre. Như mọi lần, khi nắng sáng đã vắt qua vai, vang vọng lại từ trong không gian là tiếng hát nhí nhảnh của cô bé nọ.

https://thuviensach.vn

- Chà! Cuối cùng nó cũng đến kìa! - Bác Pierre bế Yucca lên, bác vào trong nhà và lấy ra một giỏ hoa quả.

- Bác Pierre! Bác có nhà không? - Từ ngoài cửa, Lavatera hô to gọi.

Lavatera có đôi mắt màu nâu sáng, mái tóc cũng màu nâu mà nó sẽ ánh lên như sợi chỉ đồng khi phất phơ trong nắng. Lavatera có đôi mắt to, long lanh như đôi mắt của một con nai ngây thơ. Làn da cô bé trắng như sứ, lại thêm thân hình nhỏ nhắn mảnh khảnh nhìn hệt như búp bê và khiến người ta chỉ muốn ôm ngay thôi, một Lavatera bé bỏng.

(Lavatera Violet Lavendel - https://pin.it/x6vmpg72dhial4)

- Bác đây! - Ông bác già Pierre lúi húi cầm hai giỏ hoa quả đưa cho Lavatera. Con mèo Yucca trong tay bác là một con mèo chỉ thích nằm ru rú trong nhà, nó chẳng muốn làm thân với ai nên bác Pierre thật vất vả để mang nó ra chào Lavatera. - Yucca, chào Lavatera đi!

(Pierre Sage - https://pin.it/4hxzl2l7qwjfbf)

Lavatera cười tít mắt vuốt ve bộ lông tơ mịn của con mèo đang cau có, cô nhận lấy hai giỏ hoa quả của bác Pierre, thốt lên:

- Sao lại có tận hai giỏ ạ?

- À! Giỏ còn lại là cho cháu đưa biếu người hàng xóm mới tới.

- Có người mới chuyển đến đây sao? - Cô tròn xoe mắt.

- Ừ. Đó là một người phụ nữ trung niên trạc tuổi dì cháu và một cậu thiếu niên, nom là con trai bà ấy. Họ mới chuyển tới đây năm ngày trước thôi. Cháu hãy đem giỏ hoa quả này tới và chào hỏi họ cho phải phép. Rẽ trái, ngôi nhà có gạch ngói màu đồng nhé!

https://thuviensach.vn

- Vâng, cháu sẽ đến chào ngay. - Lavatera hí hửng thốt lên. - A! Tên của họ là gì đã chứ?

Bác Pierre vuốt vuốt cằm, phải mất mấy giây để nhớ lại:

- Ta không nhớ tên người phụ nữ gốc Á đó, ta chỉ nhớ tên cậu con trai là Ethan. Ethan Léandre.

Ethan Léandre.

- Vâng, cháu nhớ rồi. - Lavatera gật đầu vài cái rồi nhảy chân sáo rời đi.

Ethan Léandre, cái tên thật dễ nhớ.

Chỉ mất thêm bảy phút đi bộ nữa, Lavatera đã đến ngôi nhà có gạch ngói màu đồng. Ngôi nhà nhỏ, gạch lát tường đã bong tróc màu sơn, không thấy có tầng lầu, nom chỉ ở được tối đa ba người. Xung quanh nhà cỏ dại đã mọc um tùm, trước đây ngôi nhà này không có người ở nên cô chẳng ghé qua làm gì. Hướng nhà cô bên phải, căn nhà này nằm bơ vơ ở bên trái, bọn trẻ còn đồn có ma. Lavatera nhớ lại bỗng có chút rùng mình, cũng may là trời đang sáng, cũng may là nay nó có người.

- Xin chào, có ai không ạ? - Cô đứng ngoài nói vọng ra.

Nhưng không có lời đáp lại. Cô liền hô lên lần nữa:

- Xin chào! Cháu là Lavatera, là hàng xóm đây!

Một lúc sau, cô vẫn không nghe thấy tiếng trả lời. Cô cũng không muốn nán lâu, liền nghĩ đặt lại đây giỏ hoa quả rồi ghé thăm sau vậy.

Thế là Lavatera tiến tới, cô đang cúi xuống đặt giỏ trái cây xuống thì cánh cửa gỗ được sơn màu trắng loang lổ nhằm che đi vết mục được mở ra.

https://thuviensach.vn

Lavatera giật mình ngẩng đầu lên thì bắt gặp một nam thanh niên cao lớn, tóc đen và mắt xanh.

(Ethan Léandre - https://pin.it/vshtbpj2lukqho)

Anh ta làm cho cô sững sờ. Không phải cô chưa từng bắt gặp qua người có đôi mắt xanh, cũng chưa phải chưa từng thấy một người điển trai, nhưng là người trước mắt cô toát ra một nét cuốn hút lạ lùng. Và, đôi mắt của anh ta trong và ngút ngàn như bầu trời trên vậy.

- Có chuyện gì không?

Chàng trai lên tiếng, ngữ âm có vẻ lai tạp của nhiều vùng, điều đó không quan trọng, quan trọng là nếu anh ta không lên tiếng thì chắc Lavatera vẫn còn mải mê ngắm đến quên trời quên đất.

- Xin lỗi! Xin lỗi! Xin lỗi! - Nhận ra sự thất thố của mình, Lavatera ríu rít hết ngẩng lại cúi đầu xin lỗi.

Thấy cô gái trước mắt đã đỏ bừng mặt vì xấu hổ, Ethan cũng không muốn làm bầu không khí thêm phần ngượng ngùng, anh mở lời trước:

- Tôi là Ethan Léandre. Đây là nhà mới của tôi, lúc nãy tôi có nghe cô gọi nhưng lúc đó tôi đang bận chưa thể đáp lại.

Thì ra anh chàng này là Ethan Léandre! Bác Pierre sao lại không thêm thông tin là anh ta rất hấp dẫn chứ!

- A... à... tôi... tôi là Lavatera. Lavatera Violet Lavendel. Nhà tôi gần nhà anh thôi, sau này sẽ là hàng xóm nên tôi đem chút trái cây đến chào hỏi.

Ethan cúi xuống cầm lấy giỏ trái cây lên, gật nhẹ rồi nói:

https://thuviensach.vn

- Cảm ơn cô rất nhiều. Đợi chúng tôi dọn dẹp nhà sạch sẽ xong sẽ mời cô tới uống trà.

Lời anh ta nói rất khách sáo, và có phần khô cứng, như thể nó đã được lập trình sẵn vậy. Ngữ điệu anh ta vẫn đều đều như thế từ nãy tới giờ, không có một tia cảm xúc nào biểu lộ trong đó cả. Lavatera có phần căng thẳng, đây không nên là ấn tượng trong lần đầu gặp mặt chứ!

- A! Bác gái, tôi có thể chào bác gái không? - Cô có ý kéo dài cuộc trò chuyện, cô giỏi nhất là bắt chuyện mà, chả nhẽ lại để cuộc đối thoại cụt ngủn rồi về sao.

- Mẹ tôi đã đi chợ rồi. Khi bà ấy về tôi sẽ kể lại cho bà về cô và giỏ trái cây này. Bà ấy sẽ qua cảm ơn cô ngay sau đó thôi.

- A...

- Cảm ơn cô rất nhiều. Rất vui được gặp cô. Nhà cửa tôi đang rất bẩn, tôi cần dọn dẹp, hẹn cô khi khác.

Ethan không để cho Lavatera nói thêm câu nào liền đóng sập cửa lại trước mặt Lavatera, ý đuổi khách thật rõ ràng!

- Thật không tương xứng!

Lavatera khẽ mắng. Vẻ ngoài nhã nhặn thật chẳng tương xứng với hành động thô lỗ thế kia! Cô đã niềm nở đến thế cơ mà!

Và cứ thế, trên đường về tới nhà, Lavatera cứ mãi mắng thầm trong lòng người hàng xóm mới đó thôi.

Ethan dòm qua khe cửa sổ, ngay khi vừa thấy Lavatera rời đi, anh liền đi vào phòng tắm đỡ một người phụ nữ có vẻ uể oải lên giường nằm.

https://thuviensach.vn

Người phụ nữ đó là mẹ anh - bà Hồng Môn. Bà là người phụ nữ châu Á chính thống, nhìn gương mặt điển trai của Ethan thì có thể thấy người thân sanh là bà cũng phải đẹp lắm. Nhưng nhìn bà rất tiều tuy, bà chỉ mới bốn mươi, trạc tuổi mẹ Lavatera nhưng vẻ ngoài thiếu sức sống đã khiến ông bác già Pierre lầm tưởng bà Hồng Môn đã ngoài bốn mươi rồi.

(Bạch Hồng Môn thời trẻ - https://pin.it/dafussmuhjqjo2)

- Mẹ đã cố gắng lắm rồi. - Ethan dịu dàng đỡ mẹ ngồi xuống, cậu vào lại phòng tắm vắt một thau nước nóng.

Bà Hồng Môn thiu thiu đôi mắt, những cơn ho khan vừa rồi đã khiến bà không còn hơi sức nói chuyện. Bà nhìn trần nhà, rồi mới chậm chạp nghiêng đầu đảo mắt nhìn quanh ngôi nhà.

Khi Ethan tới ngồi sát bên dùng khăn ấm lau lau trán bà, bà mới gắng gượng phát ra từng lời không tròn tiếng:

- Con có biết nơi này không?

Ethan nhìn mẹ, rồi quay đi tiếp tục động tác lau rửa khắp người bà. Một hồi lâu sau, anh mới đáp:

- Đây là nơi mẹ đã sinh ra con đúng không?

Bà gật đầu. Đúng vậy, trước đây căn nhà này là một căn nhà hạnh phúc. Bà đi du học ở đây, rồi gặp và yêu cha của Ethan - Ivan Léandre. Sau khi tốt nghiệp, bà Hồng Môn đã không trở về quê hương của mình mà quyết định bắt đầu cuộc đời mới ở đây với Ivan, bỏ lại gia đình cổ hủ cấm đoán và một mối hôn nhân được sắp xếp sẵn phía sau.

Ivan thì mồ côi còn gia đình bà Hồng Môn thì từ mặt bà. Bà cũng chẳng quan tâm nữa, họ cho bà đi học là để làm đẹp thêm lời giới thiệu của mụ mai mối. Hiện giờ những người phụ nữ ngoan ngoãn đã quá bình

https://thuviensach.vn

thường, họ muốn những người vừa ngoan ngoãn vừa đẹp, rồi lại muốn người vừa ngoan ngoãn vừa đẹp lại có bằng cấp tí. Cốt là để cho đức ông chồng quyền cao chức trọng nào đó ngoài khoe mẽ cái sự thành công kế thừa của mình thì còn có dịp tự đắc rằng vợ cũng gã cũng phải thế này thế nọ.

Vậy là những đấng sinh thành trót đẻ ra con gái thì ráng đầu tư đứa ấy thật ngon nghẻ rồi gả đi. Tìm dược mối rồi thì bà sẽ buộc phải về nhà chồng ở, làm người vợ ngoan ngoãn và dựa dẫm vào chồng như biết bao người phụ nữ châu Á khác, tấm bằng chỉ là vật dụng trang trí rồi bỏ không. Đấy, thế là hết một cuộc đời, chỉ ru rú hầu hạ cơm nước cho chồng và có thể bị mẹ chồng đay nghiến đến chết dần chết mòn bất cứ lúc nào. Bà có thể tượng tưởng ra ngục tù đó, vì mẹ bà hiện đang làm vậy với các cô con dâu của mình để theo đúng mẫu của một người mẹ chồng muôn đời.

Vậy thì thôi, thà sống khổ còn hơn sống không bằng chết.

Giữa đất Pháp rộng lớn, bà Hồng Môn và Ivan đã nương tựa vào nhau, vất vả nhưng hạnh phúc. Hồng Môn học báo chí và may mắn bà đã được một toà soạn nhỏ nhận vào làm phóng viên khi ưng ý ngoại hình xinh đẹp của bà. Còn Ivan, trước giờ anh đều làm nhân viên giao hàng ở bưu điện, lương nhân viên không nhiều nhưng được ở chỗ Ivan là người rất tiết kiệm. Trong mười mấy năm qua Ivan đã tích cóp được một khoản tiền kha khá lớn, đủ để cùng người yêu xây dựng một gia đình nhỏ.

(Ivan Léandre - https://pin.it/rvqaahtcuixglc)

Họ định đợi tài chính yên ổn thì sẽ có con nhưng trớ trêu thay Hồng Môn đã mang thai Ethan ngoài dự tính. Lúc đó, bà quả thật không biết phải nói với Ivan thế nào, mời vừa qua Ivan còn hớn hở khoe rằng họ có khả năng mua được một căn hộ nhỏ cuối năm nay. Bây giờ đã có thai thì mọi chi phí đều sẽ cắt bớt ra để chi trả tiền dưỡng thai. Chưa kể, mọi chi phí đó

https://thuviensach.vn

đều sẽ là do Ivan gánh vác. Bất kì công ty nào cũng vậy, họ đều chấm dứt hợp đồng với phụ nữ mang thai.

Nghĩ thế, Hồng Môn đã giấu đi việc mình mang thai với Ivan, với toà soạn. Trong ba tháng đầu, Hồng Môn vẫn đi làm, vẫn bôn ba đi khắp nơi để làm công việc phỏng vấn như bình thường. Tất cả những triệu chứng của thai kì đều được che giấu bằng lý do say xe và mệt mỏi. Dần dần, Hồng Môn đi tới quyết định cuối cùng là phá bỏ đứa bé.

Không biết là may hay là xui mà Ivan đã biết được. Ivan đã ngăn cản bà, không thể đảm bảo một cuộc sống no ấm cho vợ con quả thật là một điều đáng trách của một gã đàn ông. Bản thân Hồng Môn cũng không nỡ bỏ Ethan, thế là họ ôm nhau, thế là ngày sau Hồng Môn xin nghỉ việc tạm thời rồi nhận được thư chấm dứt hợp đồng như đã biết trước, thế là Ivan tăng ca, làm quần quật cả ngày liền.

Ở trung tâm thành phố dịch vụ y tế rất kĩ càng và chuyên nghiệp, nhưng bù lại là chi phí đắt đỏ. Hồng Môn lại chỉ có thể ở nhà, rảnh rỗi nhận vá sửa quần áo để kiếm vài đồng còm. Cuối cùng, nhận thấy tiếp tục ở lại thành phố không phải cách hay, Ivan đưa vợ con ra ngoại ô, bắt đầu cuộc sống mới tại Provence.

Hồng Môn rất thích nơi này, yên tĩnh, trong lành, không xô bồ hay nườm nượp người. Ivan làm công việc trung chuyển hàng từ ngoại ô vào thành phố - một công việc vất vả khi phải di chuyển suốt nhưng nó là công việc kiếm tiền nhất ở đây, có khi Ivan đi mấy ngày liền. Hồng Môn vẫn ngày ngày ở nhà thêu thùa may vá kiếm vài đồng lẻ. Thỉnh thoảng bà sẽ ra trước nhà, trong những khóm hoa nhỏ xinh, sơn vẽ lên tường những hình hoa rực rỡ. Và khi đêm xuống, khi Ivan bôn ba ở nơi xa, bà sẽ kể cho đứa con trong bụng nghe về những câu chuyện cổ tích.

Ivan, sau những chuyến đi dài miệt mài cực khổ, đã đem về một số tiền đủ để họ sống được đầy đủ trong hết năm nay và còn trong một năm

https://thuviensach.vn

tới. Trong thời gian Hồng Môn có thể hạ sinh, Ivan đã nghỉ ở để chăm sóc. Đó có lẽ là quãng thời gian diệu kỳ nhất đời họ, họ đã chẳng có gì và bây giờ họ có nhau. Một đời sống phải dè xẻn từng tháng thì không hẳn là kết thúc cho một câu chuyện tình như mơ, nhưng họ đã có kế hoạch và tương lai họ đầy hứa hẹn.

"Anh sẽ làm, sẽ kiếm thật nhiều tiền, để đưa em và Ethan trở lại thành phố."

Và đầu mùa đông, Hồng Môn hạ sinh một bé trai kháu khỉnh, trắng trẻo và có đôi mắt đẹp. Đứa trẻ ấy được đặt tên là Ethan Léandre.

Rồi cuối mùa đông, Ivan tiếp tục trở lại công việc truân chở hàng của mình.

Đầu mùa xuân, Hồng Môn nhận được tin Ivan đã qua đời trong tai nạn trên đường về nhà. Tuần suất làm việc quá nhiều, công ty chủ lại yêu cầu hàng phải chở tới nhanh khiến anh phải thức đi nhiều tiếng liền. Cuối cùng trên đường về tới nhà, Ivan đã không đủ tỉnh táo dẫn đến không thắng kịp phanh khi rẽ ngõ cua dẫn đến đâm sầm vào cây.

Ivan không chết vì cú đâm, mà chết vì mất máu trong lúc bất tỉnh. Con đường ấy vắng vẻ, xung quanh không có nhà dân, chỉ có vài biển cảnh báo đặt thưa thớt. Không ai phát hiện ra để cấp cứu cho Ivan kịp thời. Sáng hôm sau một người nông dân chạy xe vào thành phố mua đồ thì mới thấy, mà Ivan đã lạnh ngắt theo cái tiết Đông mới tan cuối mùa rồi.

Đó là một thảm kịch, Hồng Môn gần như suy sụp. Nhiều lúc bà cũng muốn buông bỏ cuộc sống này, nhưng rồi nhận ra bên cạnh bà còn một cuộc sống khác là Ethan. Số tiền Ivan để lại đủ để họ sống tiết kiệm hết hai năm sau.

Rồi Hồng Môn bắt đầu những chuỗi ngày cực khổ sau một năm dưỡng sức cho thể xác lẫn tinh thần. Một thân một mình, bà vừa làm tạp vụ bị đẩy

https://thuviensach.vn

việc suốt ngày vừa trông con. Lương tháng rẻ bèo khiến Hồng Môn phải bươn chải làm nhiều thêm, bà già nhanh trông thấy và cơ thể cũng trở nên gầy gò.

Nuôi được Ethan đến năm bảy tuổi thì bà có dấu hiệu đổ bệnh. Những cơn đau đầu, chóng mặt thường xuyên khiến bà phải làm ít lại. Ethan buộc phải trưởng thành nhanh hơn những đứa trẻ khác, cậu bé không chịu vào lớp một nữa mà thay vào đó là đi làm chân sai vặt cho chủ quán để kiếm tiền. Bà Hồng Môn xót lắm, nhưng biết làm gì hơn. Sức bà không còn dẻo dai như xưa, bưng bê bát đĩa làm đổ vài lần thế là bị đuổi. Bà lay lắt tìm việc lương bèo làm được thêm ba năm nữa thì thực sự đổ bệnh. Túng cùng, bà đành nhờ về gia đình xưa của mình.

Tất nhiên, họ chẳng thương tình, nhắn rằng bà chết xó ở đó cũng đáng. Riêng chỉ có một người, là em trai của bà - Bạch Thừa Húc lặn lội qua Pháp để đón chị cùng cháu mình về.

- Mẹ thật có lỗi với con. - Bà Hồng Môn đưa ngón tay gầy gò lên chạm với đôi mắt xanh của Ethan, ấy là đôi mắt của Ivan. Bà thều thào với đôi mắt rưng rưng. - Mẹ chẳng để lại cho con được thứ gì.

Ethan nắm lấy tay mẹ mình, anh đặt lên đó một nụ hôn. Ethan vốn không phải một người biết nói những lời thân tình, anh rất khô khan. Những lúc thế này anh lại không biết nói gì cả, nên anh chỉ có thể thể hiện nó qua cử chỉ, hành động. Quá trình lớn lên của anh không còn đủ giờ trống cho anh học cách nói những lời có thể làm dịu lòng người khác.

Nhưng anh là Ethan, là con bà, nên bà hiểu con đang nói yêu mình rất nhiều.

Đêm xuống rất nhanh trên bầu trời Provence, khi mẹ anh đã say ngủ, anh mới bước ra trước nhà hóng gió.

https://thuviensach.vn

Gió của Provence mang theo hương thơm dìu dịu của những loài hoa, anh chưa cảm nhận được nó trước đây. Có lẽ vì mùi mồ hôi đã át đi tất cả rồi. Anh bắt đầu suy nghĩ về tương lai của mình, mẹ của anh đã ốm yếu lắm rồi. Anh muốn có tiền để chữa cho bà, mà những công việc phục vụ bình thường thì sẽ không bao giờ cho bà được chất lượng nào cả. Anh đã cao lớn, đã sức dài vai rộng, đã có thể làm những công việc "nặng đô" hơn.

Nhưng ở cái vùng Provence này thì kiếm được việc ấy đâu ra. Anh biết ý định của mẹ khi một mực muốn về đây, bà đang chờ chết, chết ở nơi bà mong muốn được chết.

"Mẹ chẳng để lại con được thứ gì."

Ethan nhắm mắt, anh ngả người xuống nằm lên thảm cỏ dại. Anh nhìn vào bầu trời đêm, trăng và sao sáng đó, sao lấp lánh bởi vì chúng bé nhỏ, còn trăng thì to và sáng từng vầng. Anh như một ngôi sao giữa trăm triệu ngôi sao khác vậy, có khi còn nhỏ nhoi đến không phát được một ánh sáng nào trên bầu trời. Giá mà anh được làm vầng trăng kia, hoặc hơn, có thể làm thành mặt trời vĩ đại khiến kẻ khác không dám nhìn thẳng.

Anh đưa tay lên che mắt, khi nhắm mắt nhiều kí ức ùa về, kí ức đẹp rất ít,, nhưng chúng lại nổi bật trên nền những kí ức về những lần bị chửi mắng, bị xua đuổi, bị coi thường.

Anh nhớ về những lần đón sinh nhật cùng mẹ, sau này là cùng chú Húc. Rồi anh nghĩ tới mẹ, mẹ đã quá yếu ớt rồi, đã không còn minh mẫn để có thể nhớ ra hôm nay là sinh nhật thứ hai mươi của anh nữa.

Anh chỉ mong sinh nhật năm sau, năm sau nữa, dù bà không nhớ, nhưng bà sẽ có mặt. Vì anh chỉ còn duy nhất bà thôi.

Cho đến khi Ethan mở mắt ra, thì gương mặt của Lavatera hiện lên trước mắt khiến anh khẽ giật mình.

https://thuviensach.vn

Rồi anh nhắm mắt lại. Không, không đời nào có chuyện anh mơ nhớ về con bé đó.

Khi anh mở mắt ra lần nữa thì vẫn Lavatera. Lavatera nhoẻn miệng cười, đôi mắt mở to tròn xoe cũng lấp lánh như sao vậy. Ethan cau mày:

- Cô đứng đây nhìn tôi làm gì?

- Chà! - Nói đoạn, Lavatera ngồi xuống, một khoảng cách vừa đủ cho hai người vừa mới biết nhau. - Trước khi anh nằm đây thì đây là chỗ nằm ngắm trăng của tôi.

Ethan nhìn Lavatera, đôi mày vẫn cau lại chẳng chịu dãn ra tí nào:

- Bầu trời chỉ có một góc để ngắm à?

- Nhưng chỗ này vừa hay có phong cảnh hữu tình!

- Cô thường ngắm cảnh trước một căn nhà bị đồn có ma à? - Ethan quay mặt lại nhìn lên trời, anh khẽ cười. - Cũng có lí đấy. Chẳng trách cô lúc nào cũng có cái bóng vất vưởng phía sau.

- Gì chứ! - Lavatera quả thực nổi cả da gà, còn theo phản xạ quay đầu nhìn. Mặc dù cô hay xem phim ma nhưng thực chất cô vẫn thấy sợ ma, cô tin vào linh hồn và cũng tin rằng có ma quỉ tồn tại trên đời này. Nghĩ vậy, cô bèn hỏi Ethan. - Ethan, anh có tin vào linh hồn không?

Ethan khá bất ngờ trước chủ đề đột ngột của cô. Tin vào linh hồn không ư? Họ có tồn tại sao? Nếu họ có thật thế họ vẫn vất vưởng trên thế gian này để làm gì?

- Tôi không tin. - Anh trả lời một cách rất lạnh lùng. - Tôi chỉ tin những thứ gì hiện hữu quanh đây và có tác động tới cuộc đời tôi.

https://thuviensach.vn

- Ethan, anh cũng là một linh hồn. - Lavatera mỉm cười, cô quá quen với những câu trả lời thế này. - Và một linh hồn đáng quý hơn cả thế gian này.

- Tại sao cô lại nói điều này với tôi? - Ethan cau mày. - Cô lại sắp rao truyền gì à?

- Không, tôi chỉ muốn nói cho anh biết thôi. Thật ra thì, lúc nãy tôi có hỏi bà của tôi về gia đình anh và biết được những mất mát của anh. Tôi không muốn anh coi lòng này của tôi là lòng thương hại, bởi tôi không thể đem tới cho anh sự an lành nào. Tôi chỉ hi vọng anh sẽ tốt.

Bởi vì có tin đồn vây quanh rằng Ethan đang giao du với xã hội đen. Đó mới chỉ là tin đồn, những tin đồn lác đác.

Sau khi bà cô kể với cô về hoàn cảnh Ethan, bà đã căn dặn Lavatera đừng nên giao thiệp với những người như vậy. Bản chất họ không xấu xa, nhưng rồi họ sẽ, vì họ đang dần lâm tới những bước đường cùng. Đừng khinh ghét họ, họ sẽ ôm hận và trả thù, những cũng đừng yêu mến họ, họ chỉ sẽ mang lại tổn thương và tuyệt vọng.

Cô không muốn nghe lời bà, cho rằng ấy là sự áp đặt. Bà cũng như những người ở đây, đều không muốn chào đón họ trở về. Có lẽ bởi vậy mà Ethan chẳng còn niềm nở với bất kì ai, chính bác Pierre, ông bác già vốn hiền hậu ấy cũng không muốn giáp mặt mẹ con họ, ông đành gửi cho Lavatera. Bác Pierre vẫn tốt khi tặng họ hai giỏ trái cây, nhưng bác không muốn gặp cho lắm.

Lòng tốt ấy chỉ càng khiến họ thêm tủi thân và cô độc. Mọi người cũng vì bảo vệ cho cuộc sống yên bình của bản thân mà xa lánh họ khi họ đương tốt lành, đến khi họ mất đi niềm tin mà hoá ác, thì ai mới là kẻ dửng dưng?

https://thuviensach.vn

"Tôi chỉ hi vọng anh sẽ tốt", Ethan lặng thinh khi nghe câu đó. "Sẽ tốt" là gì, là sẽ sống tốt, hay sẽ là người tốt? Khỏi cần nói thêm anh cũng hiểu, anh đã hiểu điều này mấy năm rồi. Đúng vậy, không một nơi nào thân thương với họ mà đón chào họ, họ chỉ muốn mẹ con anh đừng quá gần gũi với bọn họ. Cũng bởi vậy mà anh giấu đi bệnh trạng của mẹ, nếu họ biết, họ sẽ nằng nặc đòi cách ly, họ sẽ chuyển mẹ vào một nơi nào đó cũng toàn những người bệnh và cô đơn. Mong ước cuối cùng của mẹ là được trút hơi thở cuối cùng tại nơi này.

- Cảm ơn. - Ethan đứng dậy, chẳng nói lời tạm biệt nào, cứ thế đi vào nhà. Sinh nhật hôm nay thế là đủ.

Khi Ethan toan đóng cửa lại, Lavatera ở bên ngoài đã hô vọng vào:

- Tôi mong anh tốt, tốt mọi bề! Và tôi tin ở anh nhiều lắm! Có thể anh thấy điều này nực cười, nhưng mà, ấy là do tôi cũng thấy hơi mến anh, nên tôi tin thế đó!!!

Nói xong, Lavatera ôm mặt đỏ phừng phừng chạy đi. Ethan vẫn còn khá sững sờ nhìn qua khe cửa chưa đóng, dõi theo bóng dáng Lavatera hối hả chạy đi mà hai tai cũng dần ửng hồng.

Ấy là, lần đầu tiên có một cô gái nói với Ethan những điều tốt đẹp.

Không biết vì lẽ gì, mà trời hôm nay trải ngàn những vì sao lấp lánh đính lên đêm đen, trăng sáng hơn như viên đá quý chói loá nhất giữa cả ngàn viên ngọc chi chít ở bên.

Ethan và Lavatera không phải người duy nhất ngắm trăng đêm nay.

- Anh nghĩ gì về quyết định của cha.

Ixora đang nằm kế bên Lương Phí Hoan, nằm trên thảm cỏ mềm và xung quanh là những nhánh hoa không biết tên thướt tha rũ xuống. Chỗ này

https://thuviensach.vn

là chỗ chuyên dụng để ngắm trời đêm, nó như một chiếc giường với mái che trên đầu, tầm nhìn hướng lên bầu trời sao và nơi đây gió hiu hiu sẽ mang theo hương hoa dìu dịu phả vào.

(Ixora Dietes - The Navy Diamond that been hidden just for you - https://pin.it/narcvhljavzsgp)

Đây là chốn bình yên của Lương Phí Hoan, anh luôn trông ngóng về nơi này mỗi khi đi đâu gian lao hiểm trở.

- Nếu là theo cái nhìn chung, anh đồng ý với quyết định của ngài Achraf. Chưa bao giờ anh cảm thấy ngày tận chiến lại gần kề và rình rập như lúc này.

- Thế, nếu là cái nhìn riêng của anh thì sao?

Đắp lên người chiếc áo da to rộng có thể phủ dài cơ thể cô, Ixora cảm giác mình lại như trở về hình hài của một cô bé ngày nào. Lương Phí Hoan luôn mặc một chiếc áo khoác da rất dài mỗi khi đi dạo với cô, bình thường anh không hay mặc nó, chỉ khi đi với cô mà thôi. Những người anh em cùng phòng chọc là anh học phong thái của quý ông, nhưng anh chỉ sử dụng nó cho mục đích này.

Mỗi lần như thế, nó đều sẽ lưu lại mùi hương của Ixora, mọi ngóc ngách.

- Cảm nhận riêng, anh nửa muốn nửa không. Anh nửa không muốn là vì em còn đang rất trẻ, việc làm của ngài ấy chẳng khác nào lại đang nhờ người khác giam em thay ngài.

- Thế còn nửa muốn? - Ixora ngước lên, đôi mắt của cô bất chợt chạm vào đôi mắt của Lương Phí Hoan. Anh đã luôn nhìn vào cô nãy giờ ư? Khoảng cách hai người họ lại rất gần, dường như hương gió hoa không đủ

https://thuviensach.vn

mạnh để át đi hương bạc hà của Lương Phí Hoan. Một mùi hương nam tính.

Ixora khẽ bối rối, cô chợt nhận ra họ không thể như xưa, có thể thoải mái dựa vào nhau mà cười ríu rít. Sao cô có thể còn tự nhiên như vậy, nửa muốn kia, chắc chắn là anh có cơ hội thừa kế gia tộc Dietes này rồi. Mà cơ hội đó, là kết hôn với Ixora này. Không được đâu, cô không muốn quan hệ của họ trở nên trần tục.

- Em có tin anh không, Ixora? - Lương Phí Hoan nhìn vào bóng lưng của cô, giọng nói bỗng nhiên khác đi, nó đem lại một cảm giác mà Ixora không thể dùng tính từ nào để miêu tả.

- Tin anh? Em tin anh chứ! - Ixora quay lại nhìn Lương Phí Hoan, anh đang nghĩ cô dè chừng anh sao? Như cha, luôn nghi ngờ tất cả ai thân tín bên mình? Không đời nào. - Em tin anh hơn hết thảy ai khác, anh là không thể thay thế được. Thậm chí, nếu anh là người giỏi giang hơn người em sắp phải lấy, em sẵn sàng giao lại cả gia tộc này cho anh gánh vác. Sẽ chẳng có điều gì nề hà về chuyện đó, em tin anh sẽ không bao giờ quay lưng lại với em.

Ánh mắt của Ixora rất tha thiết, đúng vậy, đó không phải là những lời nói hoa mĩ, đó là những gì Ixora thực sự nghĩ. Ánh mắt thành khẩn dường kia làm Lương Phí Hoan cảm động hết sức, nhưng đồng thời cũng vụn vỡ trong tim. Cô vẫn coi anh là người thân, không phải người có thể lấy làm chồng. Tình cảm của cô dành cho anh đã vượt trên mức nam nữ tầm thường ấy ư? Nhưng anh lại khao khát nó.

- Anh quả thật là một kẻ tầm thường. - Lương Phí Hoan chỉ nở một nụ cười khổ, rồi anh chầm chậm rời đi. - Ngủ ngon, Ixora.

Chỉ còn lại Ixora ở đó, bóng anh cứ mờ dần rồi khuất dạng, để lại cho Ixora bao suy tư trong lòng.

https://thuviensach.vn

Khi đêm tàn, sớm mai lại đến.

Ethan nằm dưới đất, đêm qua quả thực anh cóng cả người. Gió thổi rít qua từng vách cửa hở rồi tạt vào người anh, đến giờ da dẻ sờ vào vẫn còn thấy lạnh băng. Mẹ của anh vẫn đang say ngủ, nhà chỉ có một chiếc chăn to, anh đã nhường cho bà. Nom bà có giấc ngủ ngon lắm.

Anh ngó giỏ hoa quả mà cái người Lavatera đem tới hôm qua, nhoẻn miệng cười rồi tiến tới lấy một trái táo cắn thử.

- Délicieux.

Nhưng đây không thể là buổi sáng của mẹ anh được. Chắc anh sẽ dạo vào khu tiện lợi nào đó, mua vài cái sandwich và hũ bơ.

Khi đã thay đồ xong xuôi, anh gom vài bạc lẻ bỏ vào túi rồi mở cửa đi ra ngoài. Cái nắng của Pháp, cái nắng tựa trà hoa vàng thật khiến anh nhung nhớ. Có lẽ Provence, dù con người nơi đây không cho anh hồi ức đẹp, vẫn là xứ sở anh luôn ngóng về.

Khi anh đi được dăm ba bước thì lại thấy bóng dáng quen thuộc, và cùng một cô gái khác nữa.

- A! Là Ethan kìa! - Cô gái lạ mặt hô lên rồi bước đến toan chào hỏi anh. - Buổi sáng tốt...

- Này! - Lavatera hoảng hốt níu cô bạn mình lại. - Không cần chào đâu!!!

Ethan rất nhanh đã tới gần bọn họ, cái bóng cao lớn của anh phủ lên gương mặt lại ửng đỏ của Lavatera.

- Chẳng phải cô hôm qua mới mong muốn tôi hoà nhập với nơi đây sao? - Ethan cảm thấy chọc cho Lavatera mặt đỏ lên đang dần trở thành thú

https://thuviensach.vn

vui. Bản thân anh cũng thấy thích thích vẻ mặt ngại ngùng lộ rõ đó của Lavatera, con gái mà như thế thì quả thật làm đối phương biết tất rồi!

Thế là Lavatera xoay ngoắt đi, không hiểu là vì dỗi thật hay là vì tránh cho hai gò má thêm hồng nữa. Célia đáng ghét!

Ethan lịch sự đưa tay ra, anh cất giọng nhẹ nhàng:

- Buổi sáng tốt lành! Tôi là Ethan Léandre, tôi có thể gọi cô là gì?

- Célia. Célia Rosemary. Hân hạnh được làm quen với anh.

- Tôi cũng thế. - Đoạn, Ethan liếc về phía Lavatera, mỉm cười thân thiện. - Buổi sáng tốt lành! Tôi là Ethan Léandre, tôi có thể gọi cô là gì?

- Lavatera...

- Lavatera Violet Lavendel. - Ethan nháy đôi mắt xanh, cắt ngang lời của cô. - Tôi nhớ nó mà.

Lavatera bị cái nháy mắt ấy làm cho ngượng tới mức chẳng biết nói gì thêm, chỉ cúi đầu bẽn lẽn. Nhưng khi Lavatera lén đánh mắt nhìn lên thì thấy Ethan cũng vẫn giữ nguyên nụ cười đó mà trò chuyện với Célia:

- Gia đình cô chuyển tới đây sinh sống được bao lâu rồi?

- Ô! Sao anh biết tôi không phải người dân vùng này?

- Tôi nghe vào phát âm của cô. Nó rất nhẹ, nhẹ bẫng, cô chắc không lớn lên ở Pháp. - Ethan và Célia cao xêm xêm nhau nên giao tiếp mắt đối với họ rất thuận lợi. Còn Lavatera thì thật nhỏ bé!

- Đúng rồi, tôi sinh ra và lớn lên ở Anh. Ý là gốc gác mẹ tôi, gia đình tôi chuyển về đây cũng được nhiều năm rồi.

https://thuviensach.vn

(Ceslia Rosemary - https://pin.it/mzy5jossic4eav)

- Cô là người Ý sao? - Ethan có phần ngạc nhiên. - Đồng hương!

Rồi Célia cũng tròn xoe mắt lên ngạc nhiên và có phần vui mừng vì tìm được người cùng xứ sở. Và sau đó họ xổ một tràng dài tiếng Ý mà Lavatera nghe chat hiểu. Cô bỗng chốc cảm thấy mình bị bơ đi. Lavatera giận dỗi, bước chân của cô đi nhanh hơn bỏ lại hai người họ phía sau.

Ethan vẫn để mắt tới Lavatera nãy giờ dù anh giao tiếp với người khác. Anh chỉ cần bước lên thêm hai sải chân dài là đã bắt kịp năm bước của Lavatera:

- Cô Lavendel.

- Tôi bận rồi.

- Bận gì chứ? - Célia cũng vội tăng tốc theo sau. Cô biết tỏng bạn mình, bởi thế mà càng muốn chọc.

- Bận gặp Lucas!!! - Lavatera khẽ trừng mắt với Célia.

- Á à! Đồ thù vặt! - Célia bĩu môi. - Tớ đang giúp cậu đây mà cậu trả ơn tớ vậy hả!

- Ai cần cậu giúp! Ai mang ơn cậu!

Rồi cứ thế hai cô gái ban đầu đi cùng nhau bỗng sừng sừng lên bắt đầu cãi cọ chuyện con gái. Ethan trở thành người bị ngó lơ. Anh chả biết hai người này đang cãi những gì, cũng đang đứng hình vì sự thay đổi không khí quá bất thình lình. Có nên can không nhỉ? Nhưng biết gì đâu mà can? Có khi họ lại quay sang mắng cả mình.

- Con gái mà làm bạn thân với nhau là như thế đó. - Bỗng một giọng nam trầm thấp vang lên từ sau gáy anh. Tay người đó toan khoác lên người

https://thuviensach.vn

anh, tức thì Ethan theo phản xạ cúi người xuống, tay kia nắm lấy tay người phía sau mình quặt ra và vật cả người anh ta xuống.

- Ô ô! Khoan đã!!! - Người kia bị Ethan ghì mạnh xuống nền đất, vội vàng kêu toáng lên.

Lavatera và Célia đứng chôn chân tại chỗ nhìn Lucas bị Ethan áp xuống đất. Sự việc chỉ xảy ra trong tích tắc, Lavatera cũng sững người, Ethan ra tay rất nhanh, và lực rất mạnh, anh ta vật Lucas - thanh niên trai tráng vạm vỡ nhất vùng này chỉ trong hai giây. Lucas còn cao hơn cả Ethan một cái đầu. Mà Ethan chỉ hành động theo phản xạ, anh ta đã gặp những tình cảnh gì mà trở thành cả phản xạ luôn rồi?

- Ấy ấy! - Célia phản ứng trước nhất. - Anh Léandre, ấy là Lucas, là bạn!

Lúc đó Ethan mới bừng ra, anh bật khỏi người Lucas, thấy ba người kia đang dùng ánh mắt sững sờ nhìn mình, anh cụp mắt xuống, nhẹ giọng:

- Tôi xin lỗi.

Anh cũng không có ý định nán lại nữa liền xoay người rồi chạy vụt đi. Buổi sáng này đã chẳng còn tốt lành chi nữa.

- Ethan! - Lavatera hô tên anh. Cô toan đuổi theo Ethan thì đã bị Lucas, người ban nãy níu lại.

- Ui, cô nên giữ khoảng cách với anh ta thì hơn. Anh ta không chỉ ghì tôi thôi đâu, ngón tay cái còn để trên gân cổ tay của tôi nữa. Tôi tin anh ta đủ khả năng để làm tổn hại nó.

Lavatera nhìn Célia xoa xoa cổ tay bị bấu đỏ của Lucas người yêu mình, quả thật cổ tay có dầu lằn xước.

https://thuviensach.vn

- Lucas, anh làm anh ấy giật mình. Ai giật mình...

- Không đâu. Tư thế của anh ta ấy... - Lucas lắc đầu, tỏ vẻ quan ngại. - Nói chung là, sẵn sàng giết người bất cứ lúc nào. Tôi biết mấy cái động tác đó mà. Có thể anh ta chỉ bày sẵn tư thế tự vệ thật, nhưng mà để có được phản xạ nhanh và dứt khoát dường kia là cả một quá trình. Vậy câu hỏi đặt ra là, cậu ta đã trải qua những quá trình gì.

Célia gật gật theo Lucas, quên mất chuyện bọn họ đang giận dỗi quyết không nhìn mặt nhau mấy hôm này.

- Tớ có nghe bà cậu kể khắp về Ethan. Tớ thấy Lavatera thích quá nên cũng đang cố gắng nhìn nhận anh ta bằng sự thiện cảm. Nhưng vừa rồ quả thật sợ hãi, ánh mắt kia như sói vồ mồi vậy. Móng vuốt đã giương sẵn rồi, chỉ thiếu điều nhe nanh thôi.

Rồi Célia dìu Lucas đi, vừa nãy Ethan quả thật làm Lucas ê ẩm nhưng anh chưa tới mức liêu xiêu phải nhờ người đỡ, nói chung là tận dụng cơ hội ôm Célia. Đi được vài ba bước, anh cùng Célia ngoái nhìn Lavatera đang đứng trân trân ở đó:

- Đi ăn sáng thôi nào! Trưa nay nhà tôi có mở tiệc mừng vụ làm ăn vừa rồi phát đạt, Lavatera đi cùng đi.

Lavatera chân chẳng nhích lên. Cô đang bất đồng với họ lắm, vì rõ ràng lúc nãy Célia cảm nhận được sự thoải mái khi nói chuyện với Ethan, nhưng sau cùng Célia cũng đã liệt Ethan vào danh sách hạn chế và buông những lời lẽ khó nghe đấy. Đành là Célia bực bội xót cho Lucas, nhưng quả thật, đến cô nghe còn cảm thấy uất ức. Lavatera nhìn theo hướng mà ban nãy Ethan chạy đi không thèm ngoảnh lại, anh ta hẳn cũng đang buồn lắm. Ethan rất muốn hoà nhập với mọi người dù anh ta tỏ vẻ chẳng cần ai.

Cuối cùng dòng suy nghĩ về Ethan của Lavatera bị đứt đoạn khi Lucas cùng Célia chung tay tới lôi cô đi xoành xoạch.

https://thuviensach.vn

- Chỉ nên yêu trai Pháp thôi, cô Lavendel. - Lucas cười hề hề nói.

(Lucas Sage -https://pin.it/lca426nquyzqto)

Rồi Célia chậc lưỡi khẽ đánh Lucas một cái. Lavatera vẫn chẳng trả lời gì.

Khi Ethan đã chạy được một quãng khá xa hơn nửa đường về tới nhà, thì anh dừng lại và nhìn về phía sau. Anh cũng đứng đó chờ gần năm phút, rồi cuối cùng bước từng bước lững thững trở về mái ngói lụp xụp.

Thế giới vui vẻ dường kia sẽ là thế giới anh không tài nào hoà đồng nổi. Anh thấy có lỗi khi làm đau bạn của Lavatera và Célia, nhưng cũng thấy thất vọng với ba ánh mắt kia. Ánh mắt đó anh thấy nhiều rồi. Vậy nên anh cũng lường trước được kết quả của mình, họ sẽ không bao giờ gặp lại anh chi nữa. Ethan cảm thấy mình thật ngu ngốc và lơ là. Kết quả sẽ luôn là thế này, thế nên anh mới tạo vỏ bọc lạnh lùng và lãnh cảm ở ngoài hòng cho người ta thấy rằng đây không phải kẻ người có thể bắt nạt.

Anh hụt hẫng về Lavatera rất nhiều. Không biết vì lý do gì mà anh đã mở lòng mình với Lavatera, và điều đó quả thật vô nghĩa.

Bước chân Ethan càng gần tới cửa, anh càng nghe rõ mồn một tiếng ho dữ dội của mẹ trong nhà. Anh hốt hoảng đẩy cửa vào thì thấy mẹ anh nằm sóng xoài trên sàn nhà. Bà gập người ôm bụng và ho không ngớt. Anh hối hả tiến tới bồng bà đặt ngay ngắn trên giường, vỗ vỗ nhẹ lưng và sốt sắng:

- Mẹ thả lỏng người ra đi. - Rồi anh vội vàng lấy nước ấm mang tới.

- Này không phải ho vì bệnh đâu.

Bà Hồng Môn chật vật uống từng ngụm, ban nãy bà thấy khát, nhưng lại uể oải quá không cất nổi ba bước. Kết quả bà té lăn ra, trong lúc loạng

https://thuviensach.vn

choạng thì lại hươ trúng lọ tiêu trên bàn. Thế là nó đổ xuống trên mặt bà, làm bà ho mãi.

- Nhưng nó cũng đã kích động phổi của mẹ rồi. - Ethan bớt lo lắng hơn, anh đỡ bà nằm xuống. Sực nhớ ra mình quên mua đồ ăn sáng cho mẹ, anh thở dài khi nghĩ lại chuyện ban sáng. - Con quên mua đồ ăn sáng cho mẹ rồi. Mẹ nằm yên đấy đi.

- Không cần. Làm cốc sữa là đủ.

Ethan gật đầu. Anh lục tìm trong tủ đồ ăn một lon sữa đặc, lấy vài muỗng, chế nước sôi rồi làm thành một cốc sữa nóng.

- Sao con quên được thế? - Bà Hồng Môn hỏi, mục đích nó đi là mua đồ ăn sáng cơ mà.

- Con bận tránh mặt những người con không thích, đạo đức giả và đáng lánh xa ngay từ đầu. - Trong lời nói của Ethan có phần hờn dỗi trẻ con, bà Hồng Môn cũng chỉ cười khẽ. Con bà bị người ta hắt hủi bao nhiêu năm qua sao bà lại không rõ, bà tính khuyên con phải lạc quan lên, nhưng bà cũng thôi thấy việc đó ý nghĩa nữa.

Anh đút mẹ từng muỗng sữa nóng, không khỏi nghĩ ngợi. Anh đã nghía qua hũ tiền của hai mẹ con cất trong tủ khi lấy sữa, chỉ còn lẻ tẻ vài tờ bạc và cỏn con mấy đồng xu. Họ may ra sống qua tuần này, nhưng phải tìm việc ngay cho tuần sau. Sức anh không lo đói, nhưng anh lo mẹ anh. Anh mới đi chưa lâu mà ở nhà bà đã xảy ra chuyện, bà cần người luôn ở kế bên túc trực săn sóc. Những công việc khuân vác sai vặt bình thường nếu muốn có nhiều tiền thì phải làm vất vả từ sáng sớm đến tối muộn.

Còn những công việc "kia", chỉ cần ba bốn hôm, là đủ cho cả tháng.

Mọi người cứ nghĩ vùng quê Provence này bình yên lắm, nhưng trên đường về đây, anh có thấy những gã nông dân lúc nào cũng cúi mặt, mấy

https://thuviensach.vn

gã làm lụng cày cuốc rất bình thường, nhưng anh nhận biết chúng thông qua cặp mắt láo liên và cách họ dùng lực. Anh nghe phong phanh, sắp có cuộc đụng độ lớn của một tổ chức mà Provence là nơi điều chế độc.

Ở đâu có dấu chân của thế giới ngầm, ở đó có việc làm cho anh.

Đang mải mê cất nhắc chuyện tương lai, Ethan bị tiếng gõ cửa làm cho giật mình. Anh thực sự ghét bị làm phiền, đừng nói lại là bọn quảng cáo bánh ngọt.

Ethan hằm hằm bước ra, anh mở mạnh cửa, đương muốn gằn giọng quát đuổi người đi thì thấy Lavatera.

Họ cứ nhìn nhau như thế một hồi, cuối cùng Ethan cau mày lên tiếng trước.

- Cô tới đòi bồi thường sao?

Lavatera lại chẳng buồn hé môi, cô đặt vào tay Ethan hai ổ Brioche rồi quay lưng đi. Ethan khựng người một lúc, lát sau anh quay vào nhà đặt hai ổ bánh lên bàn rồi lại vội vàng quay ra đuổi theo Lavatera.

- Này!

Lavatera vẫn cứ bước đi, cô đã nghe hết rồi. Cô không có ý muốn nghe lén cuộc trò chuyện của hai mẹ con họ, cô chỉ muốn đưa bánh. Vì cô muốn xin lỗi, muốn an ủi Ethan, muốn bảo ra cô không có những suy nghĩ mà Ethan đang lo lắng đâu, nên cô vùng tay khỏi Célia và Lucas rồi đuổi theo anh. Khi đến nơi thì lại là "con bận tránh mặt những người con không thích, đạo đức giả và đáng lánh xa ngay từ đầu."

Ngốc nghếch chưa! Cô còn nghĩ anh ta lo lắng không còn làm bạn được với cô nữa cơ đấy! Đã quá ảo tưởng rồi!

https://thuviensach.vn

- Này! - Ethan rất nhanh theo kịp được Lavatera, anh bắt lấy tay cô nhưng cô đã gạt ra thật mạnh.

Lavatera đứng ngược nắng, khi cô chếch đầu nhìn Ethan ở phía sau, nắng tưới lên đôi mắt trái của Lavatera một màu hổ phách. Những lọn tóc cũng ánh lên như sợi kim, và anh mới nhận ra Lavatera không chỉ là xinh.

- Chẳng phải anh nên lánh xa tôi hay sao?

Ethan đờ người, những lời nói đó anh buộc miệng kể lể với mẹ trong lúc tức giận, anh sẽ không bao giờ nói điều đó với Lavatera. Lavatera đã thể hiện rõ rành rành từ buổi đầu gặp gỡ, tràn đầy năng lượng tích cực, luôn nghĩ tốt cho người khác, đem trái tim làm bằng thủy tinh của mình sưởi ấm cho trái tim kẻ khác.

- Tôi...

- Tôi đang rất ghét anh. Anh giận Celia và Lucas cũng được đi, anh lại nói gom tôi vào những lời lẽ đó. Tôi chắc chắn từ "đạo đức giả" kia là dành riêng cho Lavatera này đúng không?

- Tôi... - Ethan bỗng cảm thấy lúng túng, anh lỡ đem hai cái bánh mì cất trong nhà rồi, không thể lạnh giọng với người ta được. - Tôi xin lỗi...

- Bồi thường đi! - Giọng Lavatera đanh lại.

- Gì? - Ethan nhăn mặt.

- Bồi thường thiệt hại tổn thương tinh thần.

- Có cái đó nữa à? - Ethan bắt đầu lạnh giọng lại rồi.

- Có! - Lavatera bỗng nở nụ cười tinh quái, cô chẳng còn vẻ buồn rầu tổn thương ban nãy.

https://thuviensach.vn

Cô nhảy chân sáo, tung tăng hướng về nhà của Ethan, nơi có bà Hồng Môn đang ốm yếu nằm đó.

- Này! - Ethan hô lên gọi tên Lavatera. - Lavatera Violet Lavendel!

- Đừng có thấy tôi vui trở lại mà nghĩ rằng tôi bỏ qua vụ anh mắng tôi là "đạo đức giả" đâu thưa ngài Ethan Léandre.

Thế thì Ethan chả biết phát ngôn gì tiếp theo. Lavatera vào nhà, cô chẳng nói chẳng rằng bắt tay vào dọn dẹp căn nhà bụi bẩn và thiếu ánh sánh của hai mẹ con họ, vừa quét dọn vừa lầm bầm: "Có người ốm mà anh để nhà cửa thế này cơ đấy!"

Bà Hồng Môn nhận ra cô bé này, bà đánh mắt đến Ethan đang đứng đơ trước cửa mà ngầm ám chỉ rằng: "Con ghê gớm lắm đấy Ethan".

Vậy là sau dạo đó, sáng nào Lavatera cũng tới chăm sóc và trò chuyện với bà Hồng Môn. Bà thích lắm, con trai bà chả biết lúc nào nó nên mở mồm, không bù cho Lavatera nói câu nào đều khiến người khác vui vẻ câu đó. Ethan mấy dạo đầu còn càu nhàu muốn đuổi đi sợ phiền phức, nhưng rồi Lavatera mặt dày chẳng chịu.

Lắm lúc Ethan hỏi chăm sóc người bệnh có gì khiến cô vui thích mà cứ bỏ nhà đi hoài, Lavatera chẳng đáp. Bà Hồng Môn thì cứ nằm đấy cười cười để cho hai bọn trẻ tự đối thoại với nhau. Nhiều khi bầu không khí trở nên im lặng, Ethan sẽ lấy cây Ukulele cũ của mình ra, gảy những vần nhạc vui tai.

Célia với Lucas thỉnh thoảng núp ở cái cây gần đó ngó vào mà nhìn nhau đắc chí:

- Chúng ta huấn luyện nó phải thế!

https://thuviensach.vn

Sáng sáng thay vì ghé nhà Célia chơi, Lavatera ghé nhà Ethan. Dọc đường đi cô hay huýt sáo, còn Ethan thì đã tựa cửa nhìn cái bóng dáng loắt choắt ấy lại tới nhà mình chơi rồi. Khi việc đó dần dần thành thường lệ sau một hai tuần, anh bắt đầu mở lòng, chia sẻ thật với Lavatera về việc kiếm những công việc bình thường và cần người săn sóc cho mẹ.

Anh hứa sẽ trả lương theo yêu cầu của cô, Lavatera cười gian, giơ ngón tay giữa bảo "ok". Ethan đi làm mà trong lòng thấp thỏm.

Anh làm từ sáng sớm đến chiều muộn, khi xẩm tối trở về thì thấy cơm nước đã bày sẵn. Lavatera đã nấu cho, cô không ăn cùng được, bữa nào cũng thế, bà Hồng Môn cũng tiếc nên mỗi lần ăn lại đánh mắt với con trai.

Một đêm nọ, Lavatera ngủ lại nha Célia, một đêm cho hai cô gái hàn huyên tâm sự.

- Ethan tốt lắm hả? - Célia cười khì khì.

- Tốt. - Lavatera nghĩ tới lại đỏ cả mặt. - Anh ấy thương mẹ của anh ấy lắm, cái cách anh ấy chăm sóc mẹ rất ân cần. Chỉ riêng việc đó thôi tớ đã thích rồi. Vả lại, anh ấy bề ngoài tỏ vẻ khó gần nhưng đôi lúc lại rất biết lo lắng cho người khác. Nhà của Ethan đã mục nát, những mảnh gỗ thường bị tước ra rất dễ quệt chảy máu. Và Ethan đã dành cả đêm để lấp nó đi, hay là mua một cái giá treo đồ khi nhiều lần thấy tôi phải gác đồ lên ghế mốc.

Lavatera ngẫm nhớ lại, khuôn miệng càng cười rạng rỡ hơn. Nếu như Ethan sinh ra với gia cảnh khá giả, hẳn anh ấy sẽ rất lịch thiệp, nhã nhặn và thành đạt.

- Célia, Ethan luôn tôn trọng tớ. Tớ chưa từng nghe từ miệng Ethan một lời nào nhận xét về ngoại hình của phụ nữ dù tớ đã nhiều lần tạo chủ đề để nói. Tớ gầy và bé như trẻ con, cơ thể như học sinh cấp hai, tớ bị trêu chọc suốt. Ethan cao lớn hơn nhiều, nhưng chưa bao giờ mắng giỡn là đồ lùn này nọ cả. Dù chỉ là giỡn cũng không!

https://thuviensach.vn

Célia xoa xoa đầu Lavatera, ríu rít:

- Lavatera dễ thương thế này! Còn gì thú vị không?

- À... - Lavatera kéo dài hơi. - Ethan còn cực kì nhát gái!

- Ối thật chứ!? - Célia thốt lên. - Nhìn công tử đào hoa thế kia, chẳng nhẽ chưa từng tiếp xúc với con gái hay sao!?

- Còn chưa từng nắm tay đâu! - Lavatera đắc chí. - Tớ quyết tán cho bằng được.

Hai cô Lavatera và Célia là thế đấy, nhìn ngây ngô thế thôi nhưng mê trai không ngờ. Còn mê trai có kén chọn nữa, như Célia không là Lucas thì thôi và Lavatera nằng nặc phải là Ethan mới được.

- Nghĩ lại, hai thanh niên quyến rũ nhất Provence này bị chúng ta đánh dấu chủ quyền hết rồi hihi! - Célia không nén nổi nụ cười tự hào.

- Chưa đâu. - Lavatera xụ mặt. - Hắn chẳng tiến thêm bước nào nữa cả.

- Lo gì chứ! Lavatera là xinh nhất rồi! Còn tốt bụng qua chơi hằng ngày cơ! Hắn không xiêu lòng mới lạ. - Célia vẹo bầu má phúng phính của cô bạn mình. - Mà cũng nên cẩn thận, biết đâu người qua nhà hằng ngày là cậu, xong bất thình lình "cô chủ" lại là một em gái khác đó!

Lavatera hừ một tiếng, cũng có khả năng ấy thật. Có lẽ cô phải đẩy nhanh tiến độ hơn mới được!

- Không ai giành được đâu! - Lavatera hét lên như một lời hạ quyết tâm làm Célia phải giật thót mình. Célia khẽ mắng Lavatera ồn ào một lúc rồi cả hai trùm chăn đi ngủ. Cả hai cô gái đêm nay đều có chàng trai để mơ về.

https://thuviensach.vn

Sau khi xác nhận bà Hồng Môn đã chìm vào giấc ngủ ngon, Ethan mới nhẹ nhàng khoác áo vào và đẩy cửa rời khỏi nhà.

Lúc ban chiều khi khuân hàng về anh có thấy hai chiếc Limosine màu xám tới vùng này. Những người gần đó bảo chỉ là những người đi xa ghé lại nghỉ ngơi. Có lẽ chẳng có gì đáng quan tâm nếu anh không để ý thấy những gã nông dân ẩn mình kia nom trông chờ chiếc xe này. Anh có hơi lo, vì chỗ bọn họ nghỉ chân là cánh đồng hoa thuộc sở hữu của nhà Lavatera.

Có khi nào họ sử dụng cánh đồng này chôn thứ gì, hay họ xịt thứ gì lên những bông hoa, để thử nghiệm chất độc chăng?

Trong đêm, Ethan rảo bước tới cánh đồng hoa Lavender đẹp nhất Provence, nơi dưới ánh trăng, sắc tím của nó trở nên huyền ảo. Đến nơi, anh thấy một cô gái đứng quay lưng lại với mình, cách mình cũng chỉ bốn sải chân, cô ta khoác áo khoác đen, đội mũ vành đen. Ngắm hoa ư? Ai lại ngắm hoa vào đêm khuya này?

Cô ta có gây hại không? Trang phục của cô ta kì lạ lắm, nhưng mà có thể cô ta là khách du lịch ban chiều thật thì sao? Phải hay chăng anh quá đa nghi? Ethan đang suy nghĩ về sự nên hành động tiếp theo, trước mắt anh là một cô gái, anh có nên lên tiếng hỏi han cô ấy?

Trước khi Ethan ra quyết định mình nên làm gì thì cô gái bí ẩn kia đã cất giọng trước.

- Tôi chỉ ngắm hoa, ngắm trăng thêm vài phút nữa thôi. Rồi đi ngay.

Giọng cô ta rất hay, rất nhẹ nhàng, còn nhẹ hơn cả giọng của Célia. Từng ngôn từ Pháp thốt ra từ miệng cô gái đó du dương như những nốt nhạc, dịu dàng và ngọt như rót mật vào tai. Ba chữ cuối "rồi đi ngay", nâng lên và hạ xuống từ từ như âm vang bậc thang của tiếng đàn hạc.

https://thuviensach.vn

Âm thanh ấy khiến Ethan có phần sững sờ, cô ta chẳng ngờ gì nữa là người từ phương khác đến.

- Hay anh muốn ngắm cùng tôi. - Cô gái ấy lại cất tiếng lần nữa. Và rồi cô ta quay người lại.

Chiếc mũ vành rộng lớn che khuất nửa mặt của cô ta, nhưng dưới ánh trăng, thông qua những những ánh sáng li ti chiếu xuyên qua chiếc mũ vành đen, anh có thể thấy đôi mắt màu xanh lơ trong như nước hồ Sainte Croix.

(Ixora Dietes - Alpes-de-Haute-Provence does not own Sainte Croix but those eyes - https://pin.it/ragownkvdqe2l2)

Cô gái trước mắt anh rất đẹp, vẻ đẹp sánh ngang Thần Vệ Nữ. Rồi cô ta giơ tay lên, vẫy vẫy anh như muốn bảo anh tới ngắm chung thật.

- Không. Tôi xin lỗi đã làm phiền.

Ethan cúi người nhẹ, rồi anh dứt khoát quay người đi trở về nhà. Anh đã không còn cần phải liên can đến thế giới ngầm, có lẽ bớt lo chuyện bao đồng thì hơn.

Khi thấy Ixora vẫy tay ra hiệu, Lương Phí Hoan ngồi giấu mình ở trên cây kia mới hạ khẩu súng gây mê xuống. Nếu như tên đó quả thật tiến tới một bước, anh sẽ chả ngại bắn trượt vào đầu.

Lương Phí Hoan dõi theo thấy Ethan rời xa nơi này rồi mới yên tâm nhảy xuống. Anh tiến đến gần Ixora, cất giọng không vui:

- Em lơ là quá. Hắn ta khá nhạy đấy. - Lương Phí Hoan chắc rằng Ethan biết sự hiện diện của anh. Hắn ta không biết anh ở đâu nhưng hắn ta cảm nhận được có khẩu súng đang chĩa về mình.

- Vậy sao? - Ixora lơ đễnh nói. - Em còn chẳng nhớ mặt hắn.

https://thuviensach.vn

- Nhưng anh nghĩ hắn ta sẽ nhớ mặt em đấy. - Lương Phí Hoan thở dài, bộ dáng thừng thờ của Ethan rõ ràng là bị ấn tượng cực độ với Ixora rồi. - Lần sau đừng có lộ mặt.

Lương Phí Hoan khẽ mắng, đoạn đưa Ixora trở vào xe. Provence đúng là nơi điều chế chất độc mà tổ chức đang đặt căn cứ nghiên cứu ở đây. Mục đích của họ là tẩm chất độc vào nước hoa sao cho một lượng xịt nhỏ cũng có thể khiến đối phương bị ảnh hưởng. Ngài Achraf yêu cầu tạo ra hương nước hoa đặc trưng chỉ có người trong tổ chức mố có và cũng chỉ có họ mới nhận biết được. Từ giờ tổ chức ngài không nhận diện người thuộc tổ chức mình bằng mắt thôi mà còn bằng mũi nữa, tránh lũ gián điệp trà trộn.

- Cánh đồng hoa tím đẹp thật. - Ixora lưu luyến quay đầu nhìn đồng hoa Oải hương mà thốt lên. - Em thích nó quá!

Lương Phí Hoan đi làm nhiệm vụ kiểm tra tiến độ, Ixora một mực đòi đi theo để ngắm hoa. Ngài Achraf chiều ý, cho trước những cận vệ tới cải trang thành nông dân rà soát, thám thính khu vực để bảo vệ cho Ixora.

- Sau khi em nói lời này thì ở Roché đanh hì hục trồng một vườn Oải hương đợi chờ em trở về rồi. - Lương Phí Hoan duy chỉ có ở bên Ixora mới thể hiện bộ dáng cưng chiều mềm mỏng như vậy.

Ixora bật cười thích thú.

Quả thật khi Ixora trở về, ngài Anchraf đã hạ lệnh trồng ngay một vườn Oải hương cho con gái. Ixora thích chúng nhất, màu sắc tím ấy mơ mộng và nổi bật giữa những sắc hoa khác. Cứ mỗi lần cô ngắm màu tím ngút ngàn ấy, cô thấy như mình đã thu về một phần nước Pháp vào Roché.

Ixora rất hay chăm sóc vườn hoa này.

Không lâu sau khi Ethan Léandre vào Roché, anh cũng hay dừng chân và đứng ngắm vườn Oải hương này có khi hàng giờ liền.

https://thuviensach.vn

Rồi khi Ethan Léandre thành Bạch Thừa Húc, anh vẫn hay lui tới vườn hoa đây. Ixora những tưởng Bạch Thừa Húc nhớ về lần đầu hai người họ gặp mặt nên càng yêu quí hoa Oải hương hơn. Đến mức cô đổi hết hoa, trồng đâu đâu trong Roché cũng là hoa Oải hương.

Cho đến một ngày, cả gia nhân trong Roché sợ đến rớt tim ra ngoài nhìn Ixora Dietes chính tay thiêu trụi cả hoa viên Oải hương mà mình từng nâng niu chăm sóc.

"Bất kì kẻ nào nhắc đến hoa Oải hương hay để nó xuất hiện trước mặt ta, ta sẽ móc mắt và cắt lưỡi kẻ đó. Để ngươi thôi nhìn ngắm hoa Oải hương đây, để ngươi thôi ngợi khen thứ xấu xí này."

https://thuviensach.vn

Table of Contents

Mục lục
Lời Mở Đầu
Chương 0: Giới Thiệu
Chương 1: Tử Đằng_ Hoa Kia Sao Vội Úa Tàn
Chương 2: Tử Đằng_ Đã Có Ai Mất Ngày Hôm Nay
Chương 3: Tử Đằng_ Từng Chỉ Nở Cho Riêng Anh
Chương 4: Tử Đằng_ Hồi Ức Anh Và Em
Chương 5: Tử Đằng_ Hãy Để Cho Em
Chương 6: Tử Đằng_ Nở Muộn
Chương 7: Tử Đằng_ Chỉ Biết Khóc Trong Lòng
Chương 8: Tử Đằng_ Không Có Gai Nhưng Có Độc
Chương 9: Tử Đằng_ Hương Hoa Lưu Ly
Chương 10: Tử Đằng_ Gió Mang Oải Hương Về Nơi Đây
Chương 11: Tử Đằng_ Paris, Seine, Lavender
Chương 12: Tử Đằng_ Giá Như Kịp Đuổi Theo Ai Đó
Chương 13: Tử Đằng_ Hoa
Chương 14: Tử Đằng_ Xin Anh Hãy Nhớ, Chớ Quên
Chương 15: Tử Đằng_ Nếu Anh Biết Em Tồn Tại
Chương 16: Tử Đằng_ Gặp Gỡ
Chương 17: Tử Đằng_ Thoát Nạn
Chương 18: Tử Đằng_ Gọi Tình Yêu Về Có Được Không?
Chương 19: Tử Đằng_ Em Là Ai?
Chương 20: Tử Đằng_ Đã Đi Cùng Anh Một Thoáng Thanh Xuân
Chương 21: Tử Đằng_ Bạch Đại Thiếu Chủ Và Em
Chương 22: Tử Đằng_ Tôi Muốn Em
Chương 23: Tử Đằng_ Tôi Biết Em
Chương 24: Tử Đằng_ Âm Mưu
Chương 25: Tử Đằng_ Thế Giới Của Anh
Chương 26: Tử Đằng_ Tôi Ở Đây

https://thuviensach.vn

Chương 27: Tử Đằng_ Pháp Là Nơi Tình Yêu Chớm Nở
Chương 28: Tử Đằng_ Oan Gia Ngõ Hẹp
Chương 29: Tử Đằng_ Dù Có Chuyện Gì Xảy Ra
Chương 30: Tử Đằng_ Quá Khứ Nhà Họ Bạch
Chương 31: Tử Đằng_ Nguy Hiểm Ập Đến
Chương 32: Tử Đằng_ Tôi Và Em
Chương 33: Tử Đằng_ Không Hề Đơn Độc
Chương 34: Tử Đằng_ Gặp Nạn
Chương 35: Tử Đằng_ Nhà Họ Bạch Có Cặp Song Sinh
Chương 36: Tử Đằng_ Ra Mắt
Chương 37: Tử Đằng_ Đau Thương Đến Êm Ái
Chương 38: Tử Đằng_ Vì Em Chán Ghét Tôi Đến Thế
Chương 39: Tử Đằng_ Ta Nghe Tiếng Đêm
Chương 40: Tử Đằng_ Ngươi Thấy Ta
Chương 41: Tử Đằng_ Giải Cứu
Chương 42: Tử Đằng_ Năm Xưa Nở Hoa Tulip Vàng
Chương 43: Tử Đằng_ Vĩnh Viễn Không Hối Tiếc
Chương 44: Tử Đằng_ Xuất Phát Điểm Của Sự Việc
Chương 45: Tử Đằng_ Không Còn Là Chuyện Của Riêng Em
Chương 46: Tử Đằng_ Cuốn Vào Vòng Xoáy
Chương 47: Tử Đằng_ Rắc Rối Của Nhà Họ Chu
Chương 48: Tử Đằng_ Vì Em Yêu Anh
Chương 49: Tử Đằng_ Sóng Gió Kéo Đến
Chương 50: Tử Đằng_ Bão Tố Lại Sắp Quét Qua
Chương 51: Tử Đằng_ Chỉ Một Chút Nữa Thôi
Chương 52: Tử Đằng_ Tu Me Manques
Chương 53: Tử Đằng_ Quỷ Kế
Chương 54: Tử Đằng_ Nhận Ra Cũng Đã Quá Muộn
Chương 55: Tử Đằng_ Đã Có Hẹn Từ Kiếp Trước
Chương 56: Tử Đằng_ Je T'Aime
Chương 57: Tử Đằng_ Thế Giới Này Là Anh
Chương 58: Tử Đằng_ Con Đường Rẽ Đến Chia Ly

https://thuviensach.vn

Chương 59: Tử Đằng_ Tất Cả Chỉ Mới Bắt Đầu
Chương 60: Tử Đằng_ Có Oán Trả Oán
Chương 61: Tử Đằng_ Loạn Chiến
Chương 62: Tử Đằng_ Lá Thư Gửi Đến Cho Em
Chương 63: Tử Đằng_ Anh Sẽ Trở Về
Chương 64: Tử Đằng_ Em Chờ Anh
Chương 65: Tử Đằng_ Đừng Bao Giờ Ngừng Hi Vọng
Chương 66: Tử Đằng_ Bí Mật Hé Lộ
Chương 67: Tử Đằng_ Trên Đà Cuộc Chiến
Chương 68: Tử Đằng_ Chương Gia Dậy Sóng
Chương 69: Tử Đằng_ Mở Ra Cánh Cửa Quá Khứ
Chương 70: Tử Đằng_ Sự Giúp Đỡ Của Trình Gia
Chương 71: Tử Đằng_ Trở Lại
Chương 72: Tử Đằng_ Xa Cách Muôn Trùng
Chương 73: Tử Đằng_ Thù Xưa Nghĩa Cũ
Chương 74: Tử Đằng_ Mọi Thứ Đang Dần Được Sáng Tỏ
Chương 75: Tử Đằng_ Tái Ngộ
Chương 76: Tử Đằng_ Bạch Tiểu Thư
Chương 77: Tử Đằng_ Chạm Trán Ở Honoré
Chương 78: Tử Đằng_ Số Phận Thật Diệu Kỳ
Chương 79: Tử Đằng_ Sự Thật Đằng Sau
Chương 80: Tử Đằng_ Anh Sẽ Nhớ Em Mãi Đấy
Chương 81: Tử Đằng_ Trả Lại Oán Xưa
Chương 82: Tử Đằng_ Cao Tốc Tử Thần
Chương 83: Tử Đằng_ Chưa Từng Quên Đi
Chương 84: Tử Đằng_ La Verne
Chương 85: Tử Đằng_ Anh Yêu Em
Chương 86: Tử Đằng_ Mọi Thứ Sắp Kết Thúc Rồi
Chương 87: Tử Đằng_ Đã Có Quá Nhiều Chuyện Xảy Ra
Chương 88: Tử Đằng_ Giúp Sức
Chương 89: Tử Đằng_ /Rồi Ngươi Sẽ Chết/
Chương 90.1 : Tử Đằng_ Điều Ta Hối Tiếc Nhất Trong Cuộc Đời Này

https://thuviensach.vn

Chương 90.2: Tử Đằng_ Chính Là Đã Khắc Cốt Ghi Tâm
Chương 91: Tử Đằng_ Sang Trang Mới
[End] Chương 92: Tử Đằng_ Dấu Chấm Hết
Lời Kết
Phiên Ngoại 0.1: Những Điều Cần Biết
Phiên Ngoại 0.2: Bạch Gia_ List Nhân Vật
Phiên Ngoại 0.3: Lãnh Gia - List Nhân Vật
Phiên Ngoại 0.4: Chương Gia - List Nhân Vật
Phiên Ngoại 0.5: Trình Gia - List Nhân Vật
Phiên Ngoại 0.6: Chu Gia Và Gia Tộc Esmee - List Nhân Vật
Phiên Ngoại 1.1: Bạch Gia_ Khởi Đầu
Phiên Ngoại 1.2: Bạch Gia_ Vị Tiểu Thư Tôn Quý Nhất.
Phiên Ngoại 1.3: Bạch Gia - Khởi Đầu Của Vận Mệnh
Phiên Ngoại 1.4: Bạch Gia_ Sự Xuất Hiện Của Vận Mệnh

https://thuviensach.vn